

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VII

Sprawozdanie Stenograficzne

z 37. posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 3, 4 i 5 kwietnia 2013 r.

ANEKS

**Interpelacje i zapytania poselskie
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

Warszawa
2013

TREŚĆ

Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 37. posiedzenia Sejmu w dniach 3, 4 i 5 kwietnia 2013 r.

	<i>str.</i>	<i>str.</i>	
Załącznik nr 1 – Informacja marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania			
Załącznik nr 2 – Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania			
Interpelacje			
Poseł Izabela Katarzyna Mrzygłocka	49	Podsekretarz stanu Wojciech Kowalczyk.	157
Poseł Małgorzata Niemczyk	49	Minister Mikołaj Budzanowski	159
Poseł Marek Krzakała	50	Podsekretarz stanu Wojciech Węgrzyn	163
Posłowie Marek Krzakała i Jarosław Pięta	53	Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	163
Posłowie Marek Krzakała i Jarosław Pięta	54	Podsekretarz stanu Mariusz Haładyj	164
Poseł Józefa Hrynkiewicz	55	Podsekretarz stanu Magdalena Młochowska	170
Poseł Robert Biedroń	58	Podsekretarz stanu Andrzej Ręgowski	172
Poseł Krzysztof Tchórzewski	59	Sekretarz stanu Jacek Męcina	173
Poseł Małgorzata Niemczyk	59	Podsekretarz stanu Krystyna Gurbiel	175
Poseł Mieczysław Marcin Łuczak	61	Podsekretarz stanu Magdalena Młochowska	177
Poseł Maria Małgorzata Janyska	63	Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	178
Poseł Marian Cycoń	64	Podsekretarz stanu Andrzej Ręgowski	178
Poseł Czesław Hoc	68	Podsekretarz stanu Grażyna Henclewska	180
Poseł Anna Bańkowska	73	Sekretarz stanu Sławomir Neumann	184
Poseł Romuald Ajchler	73	Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	185
Poseł Jacek Czerniak	74	Podsekretarz stanu Magdalena Młochowska	190
Poseł Elżbieta Rafalska	74	Podsekretarz stanu Radosław Mleczo	191
Poseł Andrzej Dąbrowski	75	Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński	193
Poseł Arkadiusz Litwiński	91	Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	194
Poseł Elżbieta Rafalska	92	Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	195
Poseł Stanisława Prządka	93	Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz	198
Poseł Mieczysław Kasprzak	93	Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	199
Poseł Jarosław Zieliński	94	Minister Mikołaj Budzanowski	203
Poseł Łukasz Borowiak	96	Podsekretarz stanu Aleksander Sopliński	204
Poseł Krystyna Pawłowicz	100	Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	205
Poseł Patryk Jaki	100	Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	206
Poseł Łukasz Krupa	102	Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	209
Poseł Mieczysław Golba	103	Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	212
Poseł Michał Jaros	104	Podsekretarz stanu Wojciech Hajduk	217
Poseł Anna Fotyga	105	Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	222
Poseł Ewa Wolak	105	Podsekretarz stanu Magdalena Młochowska	223
Poseł Kosma Złotowski	105	Sekretarz stanu Janusz Cichoń	224
Poseł Józef Racki	106	Sekretarz stanu Adam Zdziebło	225
Poseł Zbyszek Zaborowski	106	Sekretarz stanu Maria Orłowska	225
Poseł Tadeusz Tomaszewski	107	Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	226
Poseł Ewa Kołodziej	108	Minister Radosław Sikorski	229
Poseł Marek Kuchciński	110	Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	237
Poseł Kazimierz Ziobro	110	Podsekretarz stanu Janusz Cisek	238
Poseł Kazimierz Moskal	114	Sekretarz stanu Piotr Stachańczyk	239
Odpowiedzi na interpelacje		Podsekretarz stanu Andrzej Massel	241
Podsekretarz stanu Mariusz Haładyj	120	Minister Bartłomiej Sienkiewicz	241
Minister Mikołaj Budzanowski	155	Sekretarz stanu Janusz Cichoń	244
		Podsekretarz stanu Wojciech Kowalczyk	245
		Podsekretarz stanu Wojciech Hajduk	246
		Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	248
		Podsekretarz stanu Przemysław Krzyżanowski	249

Podsekretarz stanu Piotr Woźniak	250
Podsekretarz stanu	
Przemysław Krzyżanowski	253
Sekretarz stanu Jacek Męcina	253
Podsekretarz stanu Urszula Paślawska	254
Sekretarz stanu Adam Zdziebło	255
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	256
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	257
Podsekretarz stanu Janusz Cisek	257
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	258
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	267
Podsekretarz stanu Andrzej Ręgowski	268
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	269
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	269
Sekretarz stanu Jarosław Duda	270
Podsekretarz stanu	
Przemysław Krzyżanowski	271
Podsekretarz stanu Andrzej Ręgowski	276
Sekretarz stanu Jerzy Witold Pietrewicz	276
Sekretarz stanu Jacek Męcina	277
Podsekretarz stanu Zofia Szalczyk	277
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	279
Podsekretarz stanu	
Przemysław Krzyżanowski	281
Szef Służby Cywilnej Sławomir Brodziński	284
Podsekretarz stanu Hanna Majszczuk	286
Podsekretarz stanu Grażyna Henclewska	287
Sekretarz stanu Jacek Męcina	288
Podsekretarz stanu	
Przemysław Krzyżanowski	289
Minister Bogdan Zdrojewski	290
Podsekretarz stanu Urszula Paślawska	292
Podsekretarz stanu	
Przemysław Krzyżanowski	293
Podsekretarz stanu Roman Dmowski	294
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	295
Sekretarz stanu Tadeusz Sławecki	297
Sekretarz stanu Jacek Męcina	304
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	304
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	305
Podsekretarz stanu Joanna Berdzik	306
Podsekretarz stanu	
Przemysław Krzyżanowski	307
Podsekretarz stanu Maciej Jakubowski	308
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	309
Podsekretarz stanu Joanna Berdzik	310
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	312
Podsekretarz stanu Marek Bucior	312
Podsekretarz stanu Zofia Szalczyk	313
Minister Bartłomiej Sienkiewicz	314
Sekretarz stanu Jacek Męcina	314
Sekretarz stanu Tadeusz Sławecki	315
Podsekretarz stanu Joanna Berdzik	316
Sekretarz stanu Tadeusz Sławecki	317
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	326
Podsekretarz stanu Elżbieta Seredyn	328
Podsekretarz stanu	
Przemysław Krzyżanowski	329

Zapytania	
Poseł Tadeusz Arkit	330
Poseł Zbigniew Babalski	330
Poseł Artur Dębski	337
Poseł Jan Dziedziczak	337
Poseł Paweł Arndt	338
Poseł Iwona Guzowska	338
Poseł Marzena Machałek	338
Poseł Maria Małgorzata Janyska	339
Poseł Mieczysław Marcin Łuczak	339
Poseł Patryk Jaki	340
Poseł Arkadiusz Mularczyk	346
Poseł Ludwik Dorn	359
Poseł Artur Górczyński	360
Poseł Sławomir Kopyciński	360
Poseł Marek Matuszewski	361
Poseł Andrzej Lewandowski	362
Poseł Józef Rojek	363
Odpowiedzi na zapytania	
Podsekretarz stanu Magdalena Młochowska	370
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	370
Minister Bartłomiej Sienkiewicz	371
Sekretarz stanu Sławomir Neumann	371
Podsekretarz stanu Magdalena Młochowska	372
Sekretarz stanu Sławomir Neumann	372
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	372
Wiceprezes Rządowego Centrum Legislacji	373
Jacek Krawczyk	375
Podsekretarz stanu Roman Dmowski	375
Minister Bartłomiej Sienkiewicz	376
Podsekretarz stanu Igor Radziewicz-Winnicki	376
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	378
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	379
Podsekretarz stanu	
Igor Radziewicz-Winnicki	379
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	381
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	381
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	383
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	384
Sekretarz stanu Sławomir Neumann	384
Podsekretarz stanu	
Igor Radziewicz-Winnicki	386
Podsekretarz stanu Janusz Cisek	387
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	388
Podsekretarz stanu	
Igor Radziewicz-Winnicki	390
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	392
Sekretarz stanu Tadeusz Sławecki	392
Podsekretarz stanu Janusz Cisek	403
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz	406
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	407
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	408
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	409
Sekretarz stanu Jarosław Duda	410
Sekretarz stanu Maria Orłowska	412
Podsekretarz stanu Zofia Szalczyk	412
Sekretarz stanu	
Jerzy Witold Pietrewicz	413
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	415

Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) poseł Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej w sprawie sposobu realizacji usług finansowych przez Pocztę Polską SA – do ministra administracji i cyfryzacji – ponowna (13486),

2) poseł Małgorzaty Niemczyk w sprawie zmiany zasady realizacji zadania własnego gminy: „Zapewnienie opieki bezdomnym zwierzętom oraz ich wyłapywanie” – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi – ponowna (13584),

3) posła Marka Krzakały w sprawie unormowania rynku pracy w zakresie uzyskiwania dodatkowego zarobku przez osoby będące na emeryturze lub rencie – do ministra pracy i polityki społecznej (15602),

4) posła Marka Krzakały w sprawie opodatkowania podatkiem dochodowym niektórych świadczeń dodatkowych – do ministra finansów (15603),

5) posła Marka Krzakały w sprawie składek na ubezpieczenie zdrowotne bezrobotnych i członków ich rodzin odprowadzanych przez polskie urzędy pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (15604),

6) posła Marka Krzakały w sprawie sposobu i trybu wdrażania „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych, etap II: Bezpieczeństwo – dostępność – rozwój” – do ministra administracji i cyfryzacji (15605),

7) posłów Marka Krzakały i Jarosława Pięty w sprawie europejskiej inicjatywy obywatelskiej na rzecz ograniczenia prędkości do 30 km/h na terenach miejskich i w obszarach zabudowanych – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (15606),

8) posłów Marka Krzakały i Jarosława Pięty w sprawie systemu poboru opłat viaTOLL w przypadku pojazdów takich jak przyczepy kempingowe, których masa całkowita przekracza 3,5 t – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (15607),

9) poseł Józefy Hrynkiewicz w sprawie braku dostępu pacjentów zakażonych wirusowym zapaleniem wątroby typu C (wirusem HCV) do leczenia za pomocą trójlewkowej terapii skojarzonej z zastosowaniem inhibitorów proteazy (boceprevir i telaprevir) – do ministra zdrowia (15608),

10) poseł Józefy Hrynkiewicz w sprawie ekonomicznego i społecznego uzasadnienia stosowania podatku dochodowego w stosunku do darczyńców przekazujących pełnowartościową żywność na potrzeby organizacji charytatywnych i ubogich gospodarstw domowych – do ministra finansów (15609),

11) poseł Józefy Hrynkiewicz w sprawie wieku emerytalnego oraz zabezpieczenia społecznego pracowników budowlanych zatrudnionych w szczególnych warunkach lub/i w szczególnym charakterze – do ministra pracy i polityki społecznej (15610),

12) poseł Józefy Hrynkiewicz w sprawie nakazowego stosowania zamienników wycofanych żarówek bez zapewnienia bezpiecznego użytkowania zamienników mimo znanych sposobów wprowadzonych w celu ograniczania zagrożeń fotobiologicznych – do ministra gospodarki (15611),

13) posła Roberta Biedronia w sprawie stanu realizacji Konwencji w sprawie przeciwdziałania bezprawnym czynom przeciwko bezpieczeństwu żeglugi morskiej (Konwencja SUA) – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (15612),

14) posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie wydawania środków z UE na cele niezwiązane bezpośrednio z realizacją zadań wynikających z programów operacyjnych – do ministra rozwoju regionalnego (15613),

15) poseł Małgorzaty Niemczyk w sprawie zasad dotyczących nowego urlopu wychowawczego – do ministra pracy i polityki społecznej (15614),

16) poseł Małgorzaty Niemczyk w sprawie stosowania tzw. ulgi na złe długi w zakresie podatku od towarów i usług – do ministra finansów (15615),

17) poseł Małgorzaty Niemczyk w sprawie planów wprowadzenia ulg podatkowych dla innowacyjnych przedsiębiorstw – do ministra gospodarki oraz ministra finansów (15616),

18) poseł Małgorzaty Niemczyk w sprawie dostępności poszczególnych dyscyplin sportowych – do ministra sportu i turystyki (15617),

19) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie obniżania cen i wypowiedzania umów na dostawy biomasy wykorzystywanej do celów energetycznych – do ministra skarbu państwa, ministra rolnictwa i rozwoju wsi, ministra finansów oraz ministra środowiska (15618),

20) poseł Marii Małgorzaty Janyskiej w sprawie jednorazowego odszkodowania dla żołnierzy zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnionych w kopalniach węgla kamiennego, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych – do ministra pracy i polityki społecznej (15619),

21) poseł Marii Małgorzaty Janyskiej w sprawie projektu rozporządzenia ministra finansów z dnia 4 marca 2013 r. w sprawie kas rejestrujących – do ministra finansów (15620),

22) poseł Marii Małgorzaty Janyskiej w sprawie wyrejestrowania samochodu osobowego, który został przekazany do kasacji na terenie Holandii – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (15621),

23) poseł Mariana Cyconia w sprawie pomocy dla kobiet podejmujących i prowadzących działalność gospodarczą – do ministra pracy i polityki społecznej (15622),

24) poseł Mariana Cyconia w sprawie przyszłości stref ekonomicznych – do ministra finansów (15623),

25) poseł Mariana Cyconia w sprawie sporów między spółkami PKP – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (15624),

26) poseł Mariana Cyconia w sprawie ułatwień wprowadzanych dla przedsiębiorców i petentów w różnych urzędach – do ministra gospodarki (15625),

27) poseł Mariana Cyconia w sprawie sposobu oszczędzania przez Polaków – do ministra finansów (15626),

28) poseł Mariana Cyconia w sprawie sprzeciwu wobec proponowanych zmian dotyczących kwalifikowania wykroczenia i przestępstwa – do ministra sprawiedliwości (15627),

29) poseł Czesława Hoca w sprawie szkodliwego zamiaru likwidacji Zespołu Szkół nr 3 w Dąbkach (gm. Darłowo) z podejrzeniem naruszenia prawa oświatowego oraz ustawy o samorządzie gminnym – do ministra edukacji narodowej (15628),

30) poseł Czesława Hoca w sprawie beczynności i zaniechań w działaniach na rzecz ścisłej ochrony gatunkowej bielika zwyczajnego (*Haliaeetus albicilla*) na terenach pow. kołobrzесьkiego, m.in. poprzez wyjątkową bierność i ciche przyzwolenie Ministerstwa Środowiska na agresywną budowę farm wiatrowych w tym regionie – do ministra środowiska (15629),

31) poseł Czesława Hoca w sprawie skandalicznej i niezrozumiałej podwyżki cen leków przeciwpadaczkowych znajdujących się na liście leków refundowanych obowiązującej od 1 marca 2013 r. – do ministra zdrowia (15630),

32) poseł Anny Bańkowskiej w sprawie likwidacji oddziałów rehabilitacyjnych – do ministra zdrowia (15631),

33) poseł Romualda Ajchlera w sprawie likwidacji linii kolejowych w kraju, w tym w pow. międzychodzkiem – do prezesa Rady Ministrów (15632),

34) poseł Jacka Czerniaka w sprawie poszerzenia kręgu płatników, którzy mogliby ubiegać się o umorzenie zaległych należności wobec Zakładu Ubezpie-

czeń Społecznych – do prezesa Rady Ministrów (15633),

35) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie kontraktu socjalnego – do ministra pracy i polityki społecznej (15634),

36) poseł Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie propozycji obniżenia wskaźnika funduszu socjalnego dla emerytów i rencistów służb mundurowych – do ministra spraw wewnętrznych (15635),

37) poseł Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. kamienogórskiego – do ministra zdrowia (15636),

38) poseł Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. jaworskiego – do ministra zdrowia (15637),

39) poseł Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. oławskiego – do ministra zdrowia (15638),

40) poseł Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. oleśnickiego – do ministra zdrowia (15639),

41) poseł Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. wrocławskiego – do ministra zdrowia (15640),

42) poseł Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. świdnickiego – do ministra zdrowia (15641),

43) poseł Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. wałbrzyskiego – do ministra zdrowia (15642),

44) poseł Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. jeleniogórskiego – do ministra zdrowia (15643),

45) poseł Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. średzkiego – do ministra zdrowia (15644),

46) poseł Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. strzelińskiego – do ministra zdrowia (15645),

47) poseł Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. dzierzoniowskiego – do ministra zdrowia (15646),

48) poseł Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. ząbkowickiego – do ministra zdrowia (15647),

49) poseł Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechnia-

nia idei zdrowego żywienia w szkołach pow. kłodzkiego – do ministra zdrowia (15648),

50) posła Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. legnickiego – do ministra zdrowia (15649),

51) posła Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. zlotoryjskiego – do ministra zdrowia (15650),

52) posła Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. lwóweckiego – do ministra zdrowia (15651),

53) posła Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. lubańskiego – do ministra zdrowia (15652),

54) posła Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. bolesławieckiego – do ministra zdrowia (15653),

55) posła Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. zgorzeleckiego – do ministra zdrowia (15654),

56) posła Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. polkowickiego – do ministra zdrowia (15655),

57) posła Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. głogowskiego – do ministra zdrowia (15656),

58) posła Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. górowskiego – do ministra zdrowia (15657),

59) posła Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. lubińskiego – do ministra zdrowia (15658),

60) posła Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. wołowskiego – do ministra zdrowia (15659),

61) posła Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. milickiego – do ministra zdrowia (15660),

62) posła Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie działań polskiej służby zdrowia na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego żywienia w szkołach pow. trzebnickiego – do ministra zdrowia (15661),

63) posła Arkadiusza Litwińskiego w sprawie ustawy o podatku od towarów i usług – do ministra finansów (15662),

64) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” – do ministra pracy i polityki społecznej (15663),

65) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie przyznawania zasiłków dla osób bezrobotnych powracających z zagranicy – do ministra pracy i polityki społecznej (15664) – nie nadano biegu,

66) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie programu „Szkłanka mleka” – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (15665),

67) poseł Stanisławy Prządki w sprawie osiągnięcia przez organizacje pozarządowe przychodów z prowadzonej działalności – do ministra pracy i polityki społecznej (15666),

68) posła Mieczysława Kasprzaka w sprawie planowanego terminu ukończenia budowy autostrady A4 na odcinku Rzeszów – Korczowa – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (15667),

69) posła Mieczysława Kasprzaka w sprawie planowanej likwidacji powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego, w tym Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w Lubaczowie – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (15668),

70) posła Jarosława Zielińskiego w sprawie spółek wchodzących w skład Grupy PKP, zakresu ich zadań oraz kosztów funkcjonowania zarządów poszczególnych spółek według danych za 2012 r. – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (15669),

71) posła Łukasza Borowiaka w sprawie założeń do projektu ustawy o otwartych zasobach publicznych – do ministra administracji i cyfryzacji (15670),

72) posła Łukasza Borowiaka w sprawie specjalnych potrzeb edukacyjnych – do ministra edukacji narodowej (15671),

73) posła Łukasza Borowiaka w sprawie sytuacji na rynku pracy i planowanych zmian legislacyjnych w ustawie Kodeks pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (15672),

74) posła Łukasza Borowiaka w sprawie opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – do ministra środowiska (15673),

75) posła Łukasza Borowiaka w sprawie zobowiązań jednostek samorządu terytorialnego pow. leszczyńskiego wobec Komunalnego Związku Gmin Regionu Leszczyńskiego w świetle art. 207 pkt 17 lit. c ustawy o odpadach i nowego brzmienia art. 402 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska – do ministra środowiska (15674),

76) posła Łukasza Borowiaka w sprawie poprawy jakości zarządzania jeziorami – do ministra środowiska (15675),

77) posła Łukasza Borowiaka w sprawie sprawowania kontroli nad stowarzyszeniami i fundacjami – do ministra pracy i polityki społecznej (15676),

78) poseł Krystyny Pawłowicz w sprawie niejednolitej praktyki sądów w sprawach o zasiedzenie nieruchomości – do ministra sprawiedliwości (15677),

79) posła Patryka Jakiego w sprawie sytuacji finansowej Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyń-

skiego – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (15678),

80) poseł Łukasza Krupy w sprawie prawnej możliwości wskazania przez gminę regionalnej instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych – do ministra środowiska (15679),

81) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 71151/01 w sprawie ATUT sp. z o.o. przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15680)*,

82) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 45097/05 w sprawie Arkadiusz Kubik przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15681),

83) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 72999/01 w sprawie Andrzejewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15682),

84) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 48/03 w sprawie Andrzej Wierzbicki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15683),

85) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 40807/07 w sprawie Andrulewicz przeciwko Polsce (nr 2) – do ministra spraw zagranicznych (15684),

86) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 8174/02 w sprawie Amurchanian przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15685),

87) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 64974/01 w sprawie Akerblom przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15686),

88) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 30523/07 w sprawie Adamczuk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15687),

89) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 25668/03 w sprawie Adam Sienkiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15688),

90) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 28836/04 w sprawie Abramczyk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15689),

91) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 52040/99 w sprawie Biały przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15690),

92) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 23484/02 w sprawie Berent-Derda przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15691),

93) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 59857/00 w sprawie Bennich-Zalewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15692),

94) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 34105/03 w sprawie Beata Bogusław przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15693),

95) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 15629/02 w sprawie Bartzak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15694),

96) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 71152/01 w sprawie Barszcz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15695),

97) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 72994/01 w sprawie Baranowska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15696),

98) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 7870/04 w sprawie Bąk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15697),

99) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 47627/99 w sprawie Badowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15698),

100) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 43316/98 w sprawie B.R. przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15699),

101) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 5413/02 w sprawie Augustyniak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15700),

102) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 13282/04 w sprawie Bieńkowska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15701),

103) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

*) Interpelacjom nr 15680–16334 Prezydium Sejmu nie nadało biegu.

Człowieka pod numerem skargi 4922/02 w sprawie Biszta przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15702),

104) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 22305/06 w sprawie Błaszczuk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15703),

105) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 60299/00 w sprawie Bogacz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15704),

106) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 49961/99 w sprawie Bogucki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15705),

107) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 21340/04 w sprawie Borowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15706),

108) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 71146/01 w sprawie Borysiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15707),

109) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 4054/03 w sprawie Boszko przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15708),

110) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 7147/06 w sprawie Brożyna przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15709),

111) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 49035/99 w sprawie Bzdryra przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15710),

112) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 19171/03 w sprawie Chmielecka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15711),

113) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 17484/02 w sprawie Chodzyńscy przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15712),

114) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20838/02 w sprawie Chyb przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15713),

115) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 18036/03 w sprawie Cichla przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15714),

116) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 32098/05 w sprawie Cieślak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15715),

117) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 34591/04 w sprawie Cudowscy przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15716),

118) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 18026/03 w sprawie Czaus przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15717),

119) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 49034/99 w sprawie Czech przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15718),

120) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 10384/02 w sprawie Czerwiński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15719),

121) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 58154/08 w sprawie Derda przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15720),

122) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 17904/04 w sprawie Dorota i Zbigniew Nowak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15721),

123) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 15464/02 w sprawie Drabicki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15722),

124) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 48247/06 w sprawie Dublas przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15723),

125) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 2983/02 w sprawie Dzierżanowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15724),

126) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 52524/99 w sprawie Fałęcka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15725),

127) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 38190/05 w sprawie Figiel przeciwko Polsce cz. 1 – do ministra spraw zagranicznych (15726),

128) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 38206/05 w sprawie Figiel przeciwko Polsce cz. 2 – do ministra spraw zagranicznych (15727),

129) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 36262/08 w sprawie Flieger przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15728),

130) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20334/04 w sprawie Florek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15729),

131) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 15915/07 w sprawie Gęśla przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15730),

132) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 6669/03 w sprawie Giermek i inni przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15731),

133) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 23789/04 w sprawie Gnatowska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15732),

134) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 5943/07 w sprawie Gordon-Krajcer przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15733),

135) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 27992/06 w sprawie Żywicki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15734),

136) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 10305/11 w sprawie Zygmunt przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15735),

137) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 28730/02 w sprawie Zych przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15736),

138) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 34049/96 w sprawie Zwierzyński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15737),

139) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 39205/04 w sprawie Zwierz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15738),

140) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 49165/10 w sprawie Żurawski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15739),

141) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 8456/08 w sprawie Żurawski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15740),

142) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 40612/07 w sprawie Zukow przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15741),

143) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 18244/11 w sprawie Znajewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15742),

144) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 61865/10 w sprawie Zieliński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15743),

145) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 4959/04 w sprawie Zięba przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15744),

146) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 16864/02 w sprawie Zenon Michalak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15745),

147) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 34736/06 w sprawie Żebrowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15746),

148) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 14239/09 w sprawie Zdziarski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15747),

149) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 39519/05 w sprawie Zborowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15748),

150) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 13532/03 w sprawie Zborowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15749),

151) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 45133/06 w sprawie Zborowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15750),

152) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 648/02 w sprawie Jan Zawadzki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15751),

153) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 25301/02 w sprawie Zasłona przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15752),

154) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 2619/05 w sprawie Zapadka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15753),

155) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 10949/10 w sprawie Zambrzycki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15754),

156) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 31999/03 w sprawie Żak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15755),

157) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 18461/10 w sprawie Wyszynski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15756),

158) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 64379/09 w sprawie Wysocki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15757),

159) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 7192/10 w sprawie Wróblewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15758),

160) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 29940/06 w sprawie Woźniak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15759),

161) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 22860/02 w sprawie Woś przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15760),

162) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 36707/04 w sprawie Wolska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15761),

163) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 15667/03 w sprawie Wolf przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15762),

164) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20436/02 w sprawie Wojtas-Kaletka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15763),

165) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 18063/07 w sprawie Wojciechowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15764),

166) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 33734/06 w sprawie Wojciech Kowalski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15765),

167) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 16286/07 w sprawie Włodarczyk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15766),

168) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 18990/05 w sprawie Wizerkaniuk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15767),

169) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 13453/07 w sprawie Witek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15768),

170) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 64813/10 w sprawie Wiśniewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15769),

171) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 43610/06 w sprawie Wiśniewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15770),

172) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 38726/09 w sprawie Winiarska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15771),

173) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 62120/10 w sprawie Wielgus przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15772),

174) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 18176/05 w sprawie Wiczorek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15773),

175) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 29687/96 w sprawie Wesolowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15774),

176) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 30358/04 w sprawie Wersel przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15775),

177) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 141/07 w sprawie Wegera przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15776),

178) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 44115/98 w sprawie Wedler przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15777),

179) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 26110/04 w sprawie Wedekind przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15778),

180) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 13893/02 w sprawie Golik przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15779),

181) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 23039/02 w sprawie Weber i inni przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15780),

182) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 40844/09 w sprawie Wasyluk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15781),

183) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 37357/09 w sprawie Wartecki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15782),

184) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 63905/00 w sprawie Wasilewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15783),

185) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 38007/02 w sprawie Warsinski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15784),

186) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 29848/11 w sprawie Ulatowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15785),

187) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 26876/03 w sprawie Trznadel przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15786),

188) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 26918/02 w sprawie Trzciałkowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15787),

189) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 25792/94 w sprawie Trzaska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15788),

190) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 14382/04 w sprawie Tonderys przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15789),

191) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 64283/01 w sprawie Tomczyk Prokopyszyn przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15790),

192) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 32582/10 w sprawie Tobola przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15791),

193) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 60618/10 w sprawie Terlecki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15792),

194) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 56552/00 w sprawie Telecki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15793),

195) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 27480/02 w sprawie Tarnawczyk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15794),

196) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 3683/10 w sprawie Szymanowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15795),

197) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 45027/06 w sprawie Szwec przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15796),

198) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 22183/06 w sprawie Szubert przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15797),

199) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 21541/03 w sprawie Szmajchel przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15798),

200) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 41285/02 w sprawie Szal przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15799),

201) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 39031/05 w sprawie Szadejko przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15800),

202) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 9013/02 w sprawie Swierzko przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15801),

203) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 25490/03 w sprawie Swiecicki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15802),

204) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 26133/04 w sprawie Suchodolski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15803),

205) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 29342/06 w sprawie Subicka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15804),

206) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 34043/05 w sprawie Subicka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15805),

207) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 37730/10 w sprawie Stolarski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15806),

208) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 32602/08 w sprawie Stokłosa przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15807),

209) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 29366/03 w sprawie Stępiak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15808),

210) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 3675/03 w sprawie Stenka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15809),

211) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 30019/03 w sprawie Stemplewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15810),

212) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20139/08 w sprawie Staszewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15811),

213) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 29386/03 w sprawie Stankiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15812),

214) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 2143/11 w sprawie Somla przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15813),

215) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 15363/05 w sprawie Sojka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15814),

216) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 1937/11 w sprawie Sobusiak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15815),

217) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 45111/08 w sprawie Sobolewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15816),

218) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 38794/10 w sprawie Slesik przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15817),

219) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 38672/02 w sprawie Skrzynski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15818),

220) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 44165/98 w sprawie Skroboł przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15819),

221) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 11301/08 w sprawie Skorski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15820),

222) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 52589/99 w sprawie Skibinscy przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15821),

223) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 28031/06 w sprawie Skalski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15822),

224) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 38016/07 w sprawie Sierpinski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15823),

225) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 8932/05 w sprawie Sialkowska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15824),

226) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 3818/04 w sprawie Seliwiak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15825),

227) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 19177/03 w sprawie Schmalz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15826),

228) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 32931/11 w sprawie Schlabs przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15827),

229) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 38423/10 w sprawie Sankiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15828),

230) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 37274/06 w sprawie Sandowycz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15829),

231) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 5065/07 w sprawie Samborski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15830),

232) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 62681/10 w sprawie Ryl przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15831),

233) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 19583/05 w sprawie Ryckie przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15832),

234) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 36246/97 w sprawie Rusiecki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15833),

235) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 5608/04 w sprawie Rubacha przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15834),

236) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 55339/00 w sprawie Różański przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15835),

237) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 35666/10 w sprawie Rok przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15836),

238) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 15969/06 w sprawie Rojek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15837),

239) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 14613/02 w sprawie Rochala przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15838),

240) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 10274/08 w sprawie Raducki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15839),

241) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 47709/99 w sprawie Rachwalski i Ferenc przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15840),

242) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 6820/07 w sprawie Przyjemski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15841),

243) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 27179/10 w sprawie Przybylski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15842),

244) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 23943/09 w sprawie Pruszyński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15843),

245) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 42146/07 w sprawie Polański przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15844),

246) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 21700/02 w sprawie Polańscy przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15845),

247) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 16381/05 w sprawie Polanowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15846),

248) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 4657/02 w sprawie Polakowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15847),

249) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 22279/04 w sprawie Plechanow przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15848),

250) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 92/03 w sprawie Pisk-Piskowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15849),

251) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 18967/02 w sprawie Pisarkiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15850),

252) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 45217/06 w sprawie Piotrowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15851),

253) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 23943/09 w sprawie Piotr Osuch przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15852),

254) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 7337/05 w sprawie Nowak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15853),

255) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 38185/02 w sprawie Pietrzak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15854),

256) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 44938/09 w sprawie Pietkiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15855),

257) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 11638/02 w sprawie Pawlik przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15856),

258) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 39840/05 w sprawie Pawlak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15857),

259) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 185/11 w sprawie Pawilowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15858),

260) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 42643/98 w sprawie Paszkowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15859),

261) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 42785/06 w sprawie Pasternak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15860),

262) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 6356/04 w sprawie Pasiński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15861),

263) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 24322/02 w sprawie Panusz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15862),

264) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 3252/04 w sprawie Pakos przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15863),

265) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 14051/09 w sprawie Paczoska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15864),

266) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 10381/04 w sprawie Owsik przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15865),

267) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 55595/10 w sprawie Owczarczyk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15866),

268) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 34117/02 w sprawie Owczar przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15867),

269) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 31246/02 w sprawie Osuch przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15868),

270) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 64284/01 w sprawie Oleksy przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15869),

271) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 8260/04 w sprawie Ochlik przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15870),

272) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 6390/03 w sprawie Nowicki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15871),

273) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 31835/11 w sprawie Nowak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15872),

274) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 16116/04 w sprawie Nowacki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15873),

275) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 6859/11 w sprawie Nochowicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15874),

276) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 32740/06 w sprawie Nieruchomości sp. z o.o. przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15875),

277) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 3500/04 w sprawie Niecko przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15876),

278) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 36960/10 w sprawie Narewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15877),

279) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 62323/00 w sprawie Najdecki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15878),

280) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 24613/04 w sprawie Muszyński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15879),

281) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 32849/04 w sprawie Mucha przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15880),

282) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 10373/05 w sprawie Moskal przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15881),

283) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 11818/02 w sprawie Mojsiejew przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15882),

284) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 43837/06 w sprawie Misiak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15883),

285) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 33985/05 w sprawie Mirosław Jabłoński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15884),

286) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 13425/02 w sprawie Michta przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15885),

287) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 42083/98 w sprawie Mianowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15886),

288) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 8403/02 w sprawie Mgłosik przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15887),

289) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 15094/07 w sprawie Matuszkiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15888),

290) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 42868/06 w sprawie Marzec przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15889),

291) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 2697/06 w sprawie Markon przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15890),

292) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 48092/08 w sprawie Marek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15891),

293) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 3032/07 w sprawie Marek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15892),

294) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20834/02 w sprawie Marecki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15893),

295) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 4646/02 w sprawie Marczuk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15894),

296) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 10273/02 w sprawie Marchowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15895),

297) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 18468/09 w sprawie Marchel przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15896),

298) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 16761/07 w sprawie Mamelka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15897),

299) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 36944/09 w sprawie Malkowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15898),

300) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 11126/09 w sprawie Malkowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15899),

301) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 37223/10 w sprawie Malinowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15900),

302) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 57477/00 w sprawie Malik przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15901),

303) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 14450/02 w sprawie Maksym przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15902),

304) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 41012/05 w sprawie Makowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15903),

305) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 10041/09 w sprawie Henryk Sikorski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15904),

306) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 23755/03 w sprawie Maciejewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15905),

307) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 11887 w sprawie M.B. przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15906),

308) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 2782/04 w sprawie Hass przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15907),

309) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 41174/08 w sprawie Łyś przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15908),

310) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 38227/02 w sprawie Harazin przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15909),

311) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 25135/04 w sprawie Lyp przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15910),

312) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 7478/03 w sprawie Hagen przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15911),

313) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 73988/01 w sprawie Łuczko przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15912),

314) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 77782/01 w sprawie Łuczak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15913),

315) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 39469/02 w sprawie Guziuk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15914),

316) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 24023/06 w sprawie Łoś przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15915),

317) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 33176/06 w sprawie Gulczyński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15916),

318) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 29437/02 w sprawie Lewicki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15917),

319) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 39631/06 w sprawie Gradek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15918),

320) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 29437/02 w sprawie Lewandowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15919),

321) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 21890/03 w sprawie Lewak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15920),

322) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 36576/03 w sprawie Leszczak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15921),

323) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 11825/07 w sprawie Lemejda przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15922),

324) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 44722/98 w sprawie Latasiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15923),

325) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 63266/11 w sprawie Larysz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15924),

326) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 27556/03 w sprawie Lachowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15925),

327) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 51895/99 w sprawie Kwiek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15926),

328) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20200/02 w sprawie Kwiatkowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15927),

329) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20204/02 w sprawie Lewak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15928),

330) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 41029/06 w sprawie Kurlowicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15929),

331) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 18157/04 w sprawie Kurczewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15930),

332) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 2369/09 w sprawie Kumenda przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15931),

333) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 2206/10 w sprawie Kujawa przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15932),

334) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 51521/99 w sprawie Kucharski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15933),

335) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 73102/01 w sprawie Kuc przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15934),

336) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 37766/02 w sprawie Kuc przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15935),

337) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 12848/03 w sprawie Kubik przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15936),

338) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 16535/02 w sprawie Kubicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15937),

339) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 571/04 w sprawie Kubaszewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15938),

340) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 38018/07 w sprawie Krzysztofiak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15939),

341) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 31193/04 w sprawie Krystyna Misiak i Jan Misiak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15940),

342) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 26855/09 w sprawie Kruczek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15941),

343) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 12786/02 w sprawie Krowiak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15942),

344) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 36137/04 w sprawie Krosta przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15943),

345) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 34097/69 w sprawie Kreps przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15944),

346) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 49128/06 w sprawie Krawiecki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15945),

347) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 17732/03 w sprawie Krawczyk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15946),

348) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 34851/07 w sprawie Kramarz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15947),

349) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 31575/03 w sprawie Kozłowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15948),

350) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 10816/02 w sprawie Kozimor przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15949),

351) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 25501/02 w sprawie Kozik przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15950),

352) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 13199/07 w sprawie Kozielec przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15951),

353) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 62715/10 w sprawie Kowalczyk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15952),

354) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 44131/05 w sprawie Kowalczyk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15953),

355) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 12772/06 w sprawie Kotowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15954),

356) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 29334/06 w sprawie Kostka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15955),

357) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 49655/09 w sprawie Kosiorek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15956),

358) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 35916/08 w sprawie Korgul przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15957),

359) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 33374/05 w sprawie Konrad przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15958),

360) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 44521/04 w sprawie Kołodziński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15959),

361) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 8148/10 w sprawie Koliński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15960),

362) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20520/08 w sprawie Kocurek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15961),

363) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 1344/11 w sprawie Klonowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15962),

364) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 8363/04 w sprawie Kliza przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15963),

365) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 31583/96 w sprawie Klamecki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15964),

366) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 25968/10 w sprawie Kit przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15965),

367) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 26744/02 w sprawie Kisielewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15966),

368) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 51136/09 w sprawie Kisiel przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15967),

369) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 5584/08 w sprawie Kęska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15968),

370) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 19272/11 w sprawie Kędzierski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15969),

371) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 12905/07 w sprawie Kaźmierczak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15970),

372) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 45219/06 w sprawie Kauczor przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15971),

373) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 72269/10 w sprawie Kasztan przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15972),

374) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 59526/00 w sprawie Kaszczyńiec przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15973),

375) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 45668/06 w sprawie Kasza przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15974),

376) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 51054/08 w sprawie Kasprzak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15975),

377) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 11310/09 w sprawie Karliński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15976),

378) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 45642/10 w sprawie Karliński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15977),

379) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 43206/07 w sprawie Kaperzyński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15978),

380) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 10268/03 w sprawie Kankowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15979),

381) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 57704/10 w sprawie Kalka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15980),

382) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 49780/10 w sprawie Kalbarczyk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15981),

383) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 3994/03 w sprawie Kąkol przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15982),

384) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 31438/06 w sprawie Kadluczka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15983),

385) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 5665/10 w sprawie Kaczmarek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15984),

386) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 50020/06 w sprawie Kacprzyk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15985),

387) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 22930/05 w sprawie Kachel przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15986),

388) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 30540/09 w sprawie Jurga przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15987),

389) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 71482/11 w sprawie Jurewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15988),

390) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 55563/10 w sprawie Jędrzejewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15989),

391) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 56334/08 w sprawie Jędrzejczak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15990),

392) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 747/09 w sprawie Jeczmieniowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15991),

393) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 25715/02 w sprawie Jaworski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15992),

394) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 51881/10 w sprawie Jastrzebski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15993),

395) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 72976/01 w sprawie Jasinski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15994),

396) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 15479/02 w sprawie Jarzynski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15995),

397) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 61002/11 w sprawie Jaroszynski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15996),

398) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 39595/05 w sprawie Jarosław Jakubiak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15997),

399) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 23623/07 w sprawie Jarkiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15998),

400) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 36347/10 w sprawie Januszewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (15999),

401) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 8713/03 w sprawie Janus przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16000),

402) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20251/04 w sprawie Janulis przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16001),

403) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 35831/06 w sprawie Janicki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16002),

404) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 8661/06 w sprawie Jan Pawlak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16003),

405) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 6093/04 w sprawie Jamrozy przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16004),

406) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 7346/09 w sprawie Jamrozek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16005),

407) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 36161/05 w sprawie Jakubiak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16006),

408) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 18429/06 w sprawie Jakobski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16007),

409) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 4725/11 w sprawie Jablonski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16008),

410) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 33492/96 w sprawie Jablonski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16009),

411) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 36258/97 w sprawie J.G. przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16010),

412) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 27504/95 w sprawie Ilowiecki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16011),

413) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 35014/97 w sprawie Hutten-Czapska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16012),

414) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 53500/09 w sprawie Holomek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16013),

415) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 37976/06 w sprawie Hilgartner przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16014),

416) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 14224/05 w sprawie Gracki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16015),

417) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 28904/02 w sprawie Gorski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16016),

418) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 41230/04 w sprawie Gorecka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16017),

419) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 38654/97 w sprawie Goral przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16018),

420) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 46719/11 w sprawie Gonslawski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16019),

421) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 14148/05 w sprawie Goliszewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16020),

422) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 31330/02 w sprawie Golek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16021),

423) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 43888/07 w sprawie Goldyn przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16022),

424) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 46949/07 w sprawie Godysz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16023),

425) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 30214/09 w sprawie Glinkowska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16024),

426) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 48242/06 w sprawie Giza przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16025),

427) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 33635/11 w sprawie Gawel przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16026),

428) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 7677/02 w sprawie Gąsiorowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16027),

429) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 61673/10 w sprawie Galus przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16028),

430) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 64204/01 w sprawie Włodzimierz Majewski i inni przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16029),

431) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 38816/97 w sprawie G.K. przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16030),

432) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 44025/08 w sprawie Friedensberg przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16031),

433) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 33017/03 w sprawie Wójcicka-Surówka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16032),

434) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 68091/10 w sprawie Flis przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16033),

435) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 55233/00 w sprawie Wojda przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16034),

436) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 39163/06 w sprawie Filon przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16035),

437) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 1363/02 w sprawie Wilusz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16036),

438) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 42401/08 w sprawie Wiśniewska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16037),

439) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 35760/06 w sprawie Wilczyński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16038),

440) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 28983/02 w sprawie Wilczkowska i inni przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16039),

441) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20315/04 w sprawie Wierzba przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16040),

442) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 7883/07 w sprawie Figas przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16041),

443) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 14580/02 w sprawie Wiercigroch przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16042),

444) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 55470/00 w sprawie Ferla przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16043),

445) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 31116/03 w sprawie Feliński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16044),

446) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 17949/03 w sprawie Wesołowska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16045),

447) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 36301/09 w sprawie Fedyczkowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16046),

448) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 56026/00 w sprawie Wende i Kukówka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16047),

449) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 12269/02 w sprawie Eryk Kozłowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16048),

450) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 28309/06 w sprawie Waltos przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16049),

451) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 77832/01 w sprawie Dzyruk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16050),

452) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 35833/03 w sprawie Dzitkowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16051),

453) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 65660/01 w sprawie W.Z. przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16052),

454) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 34454/10 w sprawie Dziekański przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16053),

455) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 12134/02 w sprawie Urbańska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16054),

456) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 39842/05 w sprawie Dyller przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16055),

457) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 33744/06 w sprawie Tymieniecki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16056),

458) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 55168/09 w sprawie Dudziak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16057),

459) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 21695/05 w sprawie Tur przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16058),

460) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 67016/01 w sprawie Duda przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16059),

461) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 24676/07 w sprawie Drużkowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16060),

462) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 34469/05 w sprawie Trzaskalska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16061),

463) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 20841/02 w sprawie Drozdowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16062),

464) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 11219/02 w sprawie Trojańczyk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16063),

465) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 35367/05 w sprawie Drozdovs przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16064),

466) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 9399/03 w sprawie Tomaszewska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16065),

467) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 3983/09 w sprawie Dradrach przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16066),

468) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 35785/07 w sprawie Tekiela przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16067),

469) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 5270/04 w sprawie Drabek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16068),

470) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 1326/04 w sprawie Szydłowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16069),

471) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 21105/06 w sprawie Szklarska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16070),

472) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 34387/02 w sprawie Domiszewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16071),

473) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 73864/01 w sprawie Szczeciński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16072),

474) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 9566/10 w sprawie Dombrowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16073),

475) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 45211/99 w sprawie Wojtkiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16074),

476) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 75107/01 w sprawie Dombek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16075),

477) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 64212/01 w sprawie Wojtunik przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16076),

478) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 6334/02 w sprawie Dolasiński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16077),

479) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 16366/09 w sprawie Dobrzyński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16078),

480) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 62324/00 w sprawie Depa przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16079),

481) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 25424/07 w sprawie Dawidowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16080),

482) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 46002/99 w sprawie Wróbel przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16081),

483) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 44499/07 w sprawie Daton przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16082),

484) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 22346/02 w sprawie Wróblewska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16083),

485) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 36250/06 w sprawie Czuwara przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16084),

486) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 76299/01 w sprawie Wróblewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16085),

487) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 25168/05 w sprawie Czekien przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16086),

488) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 23119/05 w sprawie Wrona przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16087),

489) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 58141/10 w sprawie Czekaj przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16088),

490) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 473/07 w sprawie Wroński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16089),

491) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 33334/96 w sprawie Wylęgły przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16090),

492) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 3441/02 w sprawie Wypukol-Piętka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16091),

493) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 23668/03 w sprawie Wysocka i inni przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16092),

494) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 75112/01 w sprawie Czarnecki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16093),

495) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 72161/01 w sprawie Wyszczelski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16094),

496) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 58143/10 w sprawie Czapliński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16095),

497) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 19817/04 w sprawie Zając przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16096),

498) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 16651/05 w sprawie Czajkowska i inni przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16097),

499) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 49927/06 w sprawie Zakrzewska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16098),

500) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 30049/06 w sprawie Cynarski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16099),

501) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 41701/07 w sprawie Załuska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16100),

502) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 72998/01 w sprawie Zdeb przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16101),

503) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 9382/05 w sprawie Zelazko przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16102),

504) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 7313/02 w sprawie Zielonka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16103),

505) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 49252/10 w sprawie Chrabałowska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16104),

506) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 76536/11 w sprawie Ciesielski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16105),

507) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 5031/08 w sprawie Adamska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16106),

508) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 66096/01 w sprawie Zynger przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16107),

509) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 63589/10 w sprawie Aksman przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16108),

510) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 43120/05 w sprawie Andrulowicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16109),

511) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 70213/01 w sprawie Zys-Kowalski i inni przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16110),

512) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 31038/06 w sprawie Andrysiak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16111),

513) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 69128/01 w sprawie Zygmunt przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16112),

514) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 18812/07 w sprawie Bacza przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16113),

515) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 25728/05 w sprawie Zwoźniak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16114),

516) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 12064/10 w sprawie Bacza przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16115),

517) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 14357/03 w sprawie Zon przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16116),

518) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 23188/10 w sprawie Bajakuszew przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16117),

519) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 52039/99 w sprawie Zmaliński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16118),

520) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 73452/10 w sprawie Balaklejewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16119),

521) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 64972/01 w sprawie Ziętał przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16120),

522) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 77795/01 w sprawie Orzechowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16121),

523) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 44319/02 w sprawie Zmaliński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16122),

524) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 13732/03 w sprawie Osiński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16123),

525) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 24706/05 w sprawie Pabjan przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16124),

526) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 64739/09 w sprawie Dawidowicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16125),

527) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 53029/99 w sprawie Pachnik przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16126),

528) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 23856/05 w sprawie Paliga i Adamkowicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16127),

529) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 7975/07 w sprawie Paliga przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16128),

530) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 38663/97 w sprawie Panek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16129),

531) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 60621/11 w sprawie Dorobek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16130),

532) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 13401/03 w sprawie Pardus przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16131),

533) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 46074/07 w sprawie Pastuszenia przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16132),

534) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 10253/08 w sprawie Gałęcka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16133),

535) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 45655/11 w sprawie Gasiński (XII) przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16134),

536) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 52446/08 w sprawie Gola przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16135),

537) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 3463/11 w sprawie Golonko przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16136),

538) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 42421/11 w sprawie Jabłoński (XVII) przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16137),

539) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 39508/09 w sprawie Jarosz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16138),

540) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 3519/12 w sprawie Jaworski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16139),

541) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 70795/11 w sprawie Jurgielewicz (II) przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16140),

542) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 14247/12 w sprawie Kaczorowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16141),

543) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 44002/09 w sprawie Kisil przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16142),

544) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 62556/09 w sprawie Kozłowska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16143),

545) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 44361/10 w sprawie Kubara przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16144),

546) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 59812/11 w sprawie Leśniak III przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16145),

547) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 19174/09 w sprawie Luzarowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16146),

548) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 24759/10 w sprawie Marmuziewicz (II) przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16147),

549) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 16997/11 w sprawie Murawski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16148),

550) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 43610/10 w sprawie Nędzewicz (II) przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16149),

551) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 7066/11 w sprawie Pokrzywka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16150),

552) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 2311/10 w sprawie Purpian przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16151),

553) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 40548/10 w sprawie Radkiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16152),

554) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 41626/10 w sprawie Radkiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16153),

555) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 6609/11 w sprawie Sawicki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16154),

556) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 51835/09 w sprawie Seliwiak (II) przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16155),

557) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 31176/08 w sprawie Światopełk-Zawadzki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16156),

558) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 72189/11 w sprawie Świercz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16157),

559) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 56874/09 w sprawie Wróblewski (VII) przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16158),

560) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 76931/11 w sprawie Wassermann przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16159),

561) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 7705/05 w sprawie A.K. przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16160),

562) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 18476/07 w sprawie A.L. przeciwko Polsce nr 3 – do ministra spraw zagranicznych (16161),

563) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20758/03 w sprawie Adamiak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16162),

564) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 71068/01 w sprawie Sitarski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16163),

565) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 19607/03 w sprawie Sito przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16164),

566) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 36431/03 w sprawie Skowroński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16165),

567) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 10265/06 w sprawie Śliwa przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16166),

568) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 40063/06 w sprawie Śliwiński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16167),

569) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 23128/03 w sprawie Sobczyński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16168),

570) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 32594/03 w sprawie Sobieccy przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16169),

571) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 7743/06 w sprawie Sokołowska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16170),

572) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 15337/02 w sprawie Sokołowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16171),

573) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 31397/03 w sprawie Stanclik przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16172),

574) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 6880/02 w sprawie Stasiów przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16173),

575) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 30072/04 w sprawie Stefan Kozłowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16174),

576) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 13568/02 w sprawie Stevens przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16175),

577) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 12534/03 w sprawie Stukus i inni przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16176),

578) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20166/07 w sprawie Suchecki przeciwko Polsce nr 1 – do ministra spraw zagranicznych (16177),

579) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 12888/02 w sprawie Kranc przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16178),

580) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 6214/02 w sprawie Kranz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16179),

581) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 11184/03 w sprawie Krempla-Czuchryta przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16180),

582) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 75888/01 w sprawie Kreuz przeciwko Polsce III – do ministra spraw zagranicznych (16181),

583) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 77420/01 w sprawie Krzyszkiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16182),

584) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 51515/99 w sprawie Krzak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16183),

585) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 37770/97 w sprawie Krzewicki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16184),

586) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 11700/04 w sprawie Krzewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16185),

587) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 24216/06 w sprawie Gładkowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16186),

588) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 49788/06 w sprawie Krzysztofa Kaniewskiego przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16187),

589) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 34342/06 w sprawie Pelizg przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16188),

590) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 3464/06 w sprawie Kucharczyk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16189),

591) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 35431/05 w sprawie Piaskowski i inni przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16190),

592) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 2311/04 w sprawie Kuczowska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16191),

593) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 39958/02 w sprawie Piątkiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16192),

594) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 9959/06 w sprawie Kufel przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16193),

595) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 5650/02 w sprawie Piątkowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16194),

596) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 40909/08 w sprawie Kulik przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16195),

597) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 66463/01 w sprawie Pielasa przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16196),

598) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 41663/04 w sprawie Górkiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16197),

599) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 8362/02 w sprawie Pióro i Łukasik przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16198),

600) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 68930/01 w sprawie Politikin przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16199),

601) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 50399/07 w sprawie Górny przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16200),

602) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20127/08 w sprawie Polkowska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16201),

603) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 47986/99 w sprawie Gossa przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16202),

604) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 28633/02 w sprawie Popławski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16203),

605) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 43702/02 w sprawie Grabiński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16204),

606) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 40219/08 w sprawie Potoniec przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16205),

607) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 822/05 w sprawie Poznańska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16206),

608) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20982/07 w sprawie Prądzyńska-Pozdniakow przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16207),

609) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 23759/02 w sprawie Przepałkowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16208),

610) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 42778/07 w sprawie Przybyła przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16209),

611) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 49490/08 w sprawie Przybylska-Conroy przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16210),

612) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 65719/01 w sprawie Przygodzki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16211),

613) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 10392/04 w sprawie Puchalska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16212),

614) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 32622/03 w sprawie Puczyński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16213),

615) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 77681/01 w sprawie R.P.D. przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16214),

616) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 858/08 w sprawie Radoszewska-Zakościelna przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16215),

617) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 34653/08 w sprawie Rafał Orzechowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16216),

618) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 13146/02 w sprawie Rafińska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16217),

619) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 11215/02 w sprawie Ratajczyk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16218),

620) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 28492/04 w sprawie Ratusznik przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16219),

621) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 21246/05 w sprawie Graczyk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16220),

622) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 12253/03 w sprawie Ratyńska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16221),

623) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 73003/01 w sprawie Grela przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16222),

624) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 55383/00 w sprawie Guzicka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16223),

625) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 33550/02 w sprawie Helwig przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16224),

626) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 17731/03 w sprawie Henryk Kozłowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16225),

627) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 44581/08 w sprawie Hermanowicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16226),

628) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 25413/04 w sprawie Hołowczak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16227),

629) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 35656/97 w sprawie Hulewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16228),

630) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 63442/00 w sprawie Kuśmierkowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16229),

631) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 13861/02 w sprawie Kuźniak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16230),

632) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 4560/04 w sprawie Kwiatkowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16231),

633) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 35840/05 w sprawie Roman Wilczyński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16232),

634) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 24203/05 w sprawie Kyzioł przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16233),

635) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 53284/99 w sprawie Romaniak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16234),

636) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 74209/01 w sprawie Romejko przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16235),

637) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 44189/98 w sprawie Ł. przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16236),

638) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 46601/06 w sprawie Romuald Kozłowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16237),

639) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 28140/05 w sprawie Łakomiak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16238),

640) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 3501/02 w sprawie Rybczyńscy przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16239),

641) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 47551/99 w sprawie Leszczyńska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16240),

642) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 57764/00 w sprawie Rybczyńska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16241),

643) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 46887/06 w sprawie Leszek Pawlak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16242),

644) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 11101/04 w sprawie Rygalski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16243),

645) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 27710/05 w sprawie Lidia Kita przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16244),

646) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 35382/06 w sprawie Sadura przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16245),

647) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 38426/03 w sprawie Lidia Nowak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16246),

648) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 36980/04 w sprawie Serafin i inni przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16247),

649) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 51123/07 w sprawie Serafin i inni przeciwko Polsce nr 2 – do ministra spraw zagranicznych (16248),

650) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 61967/00 w sprawie Sernawit przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16249),

651) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 28604/03 w sprawie Lorenc przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16250),

652) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 33582/08 w sprawie Seweryn przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16251),

653) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 37469/05 w sprawie Luboch przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16252),

654) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 64207/01 w sprawie Sibilski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16253),

655) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 31748/06 w sprawie Ludwiczak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16254),

656) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 46004/99 w sprawie Sikorski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16255),

657) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 15072/02 w sprawie Łukjaniuk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16256),

658) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 4064/03 w sprawie Opalko przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16257),

659) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 10838/02 w sprawie Maciej przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16258),

660) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 26846/05 w sprawie Cwiertniak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16259),

661) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 62424/00 w sprawie Madela przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16260),

662) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 18344/11 w sprawie Ciesielski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16261),

663) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 29539/07 w sprawie Magoch przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16262),

664) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 33868/05 w sprawie Choumakov przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16263),

665) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 12193/02 w sprawie Majcher przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16264),

666) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 56836/09 w sprawie Cembala przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16265),

667) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 17584/04 w sprawie Celejewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16266),

668) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 3489/03 w sprawie Ceglowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16267),

669) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 23042/02 w sprawie Cabala przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16268),

670) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 11562/05 w sprawie Byrzykowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16269),

671) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 44770/11 w sprawie Bulhak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16270),

672) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 17719/10 w sprawie Bulatowicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16271),

673) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 22531/05 w sprawie Bugajny przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16272),

674) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 10446/03 w sprawie Buczkiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16273),

675) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 37761/97 w sprawie Lisławska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16274),

676) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 44796/11 w sprawie Buczek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16275),

677) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 41041/06 w sprawie Bruczynski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16276),

678) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 1524/02 w sprawie Majchrzak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16277),

679) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 36149/10 w sprawie Brejwo przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16278),

680) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 52690/99 w sprawie Majewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16279),

681) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 48986/10 w sprawie Boguslawski i Dobroslawski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16280),

682) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 47636/09 w sprawie Bogurski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16281),

683) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 35556/05 w sprawie Makuszewski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16282),

684) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 16188/09 w sprawie Bogucki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16283),

685) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 22072/02 w sprawie Malasiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16284),

686) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20005/04 w sprawie Bobryk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16285),

687) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 15154/03 w sprawie Malikowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16286),

688) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20138/03 w sprawie Bobel przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16287),

689) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 34103/03 w sprawie Marek Bogusław przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16288),

690) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 15323/09 w sprawie Blaszcak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16289),

691) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 22807/07 w sprawie Bista przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16290),

692) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 72591/11 w sprawie Biernat przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16291),

693) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 13026/02 w sprawie Marii Kaczmarczyk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16292),

694) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 37853/03 w sprawie Biernacki przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16293),

695) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 30279/07 w sprawie Matoń przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16294),

696) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 77833/01 w sprawie Mierkiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16295),

697) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 7224/04 w sprawie Naus przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16296),

698) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 46117/07 w sprawie Bieniek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16297),

699) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 18120/03 w sprawie Bielski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16298),

700) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 6585/02 w sprawie Berezowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16299),

701) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 38713/06 w sprawie Bereza przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16300),

702) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 20870/04 w sprawie Belka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16301),

703) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 13637/03 w sprawie Bartosinski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16302),

704) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 51661/08 w sprawie Baran przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16303),

705) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 35938/10 w sprawie Banaszkowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16304),

706) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 62179/00 w sprawie Irena Pieniążek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16305),

707) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 9261/02 w sprawie Iskrzyccy przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16306),

708) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 59738/00 w sprawie Jagiełło przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16307),

709) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 8934/05 w sprawie Jagiełło przeciwko Polsce nr 2 – do ministra spraw zagranicznych (16308),

710) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 39712/05 w sprawie Janusz Dudek przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16309),

711) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 47611/07 w sprawie Janusz Leszek Kozłowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16310),

712) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 77835/01 w sprawie Nierojewska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16311),

713) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 72048/01 w sprawie Jastrzębska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16312),

714) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 64218/01 w sprawie Niewiadomski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16313),

715) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 17602/07 w sprawie Jalitto przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16314),

716) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 12174/02 w sprawie Nowak i Zajączkowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16315),

717) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 65888/01 w sprawie Jeruzal przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16316),

718) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 8612/02 w sprawie Nowak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16317),

719) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 12550/02 w sprawie Olesiński przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16318),

720) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 13024/05 w sprawie Olszewska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16319),

721) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 29360/06 w sprawie Jerzak przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16320),

722) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 43161/04 w sprawie Klewinowski przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16321),

723) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 75870/01 w sprawie Jończyk przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16322),

724) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 11522/03 w sprawie Kliber przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16323),

725) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 3429/03 w sprawie Karpow przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16324),

726) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 44537/05 w sprawie Klimkiewicz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16325),

727) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka pod numerem skargi 62506/00 w sprawie Kamecki i inni przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16326),

728) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 59445/00 w sprawie Koblański przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16327),

729) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 12605/03 w sprawie Kania Leon i Agnieszka przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16328),

730) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 33429/07 w sprawie Korcz przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16329),

731) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 52495/99 w sprawie Koss przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16330),

732) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 8518/08 w sprawie Kaniewska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16331),

733) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 1564/02 w sprawie Kędra przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16332),

734) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 13771/02 w sprawie Karasińska przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16333),

735) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie niewykonanego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod numerem skargi 13933/04 w sprawie Kęsicy przeciwko Polsce – do ministra spraw zagranicznych (16334),

736) poseł Mieczysława Golby w sprawie przyspieszenia realizacji wypłat dopłat bezpośrednich dla rolników – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (16335),

737) poseł Mieczysława Golby w sprawie budowy nowego mostu na Sanie w Jarosławiu – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (16336),

738) poseł Michała Jarosa w sprawie zagrożeń, jakie niesie za sobą technologia transakcji zbliżeniowych – do ministra finansów (16337),

739) poseł Anny Fotygi w sprawie polsko-amerykańskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania – do ministra finansów (16338),

740) poseł Ewy Wolak w sprawie parkowania pojazdów na trawnikach – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (16339),

741) poseł Kosmy Złotowskiego w sprawie polskich składek do budżetu Unii Europejskiej w obecnej i najbliższej perspektywie budżetowej – do ministra finansów (16340),

742) poseł Józefa Rackiego w sprawie opłaty planistycznej – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (16341),

743) poseł Zbyszka Zaborowskiego w sprawie opłat na autostradzie A4 węzeł Kleszczów – węzeł Murckowska oraz A1 od granicy państwa do węzła Maciejów – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (16342),

744) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie świadczeń dla rodziców, którzy wychowują niepełnosprawne dzieci – do ministra pracy i polityki społecznej (16343),

745) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie odliczeń od podatku za 2012 r. dla osób niewidomych – do ministra finansów (16344),

746) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie działań na rzecz zdrowia prokreacyjnego w Polsce – do ministra zdrowia (16345),

747) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie wypłaty dopłat do powierzchni rolnych dla rolników – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (16346),

748) poseł Ewy Kołodziej w sprawie konieczności przeprowadzania badań wstępnych na stanowiskach o takich samych warunkach pracy u różnych pracodawców – do ministra pracy i polityki społecznej (16347),

749) poseł Ewy Kołodziej w sprawie ograniczenia liczby podręczników dopuszczonych do użytku szkolnego – do ministra edukacji narodowej (16348),

750) poseł Marka Kuchcińskiego w sprawie zmniejszenia dofinansowania programów edukacyjnych w ramach działalności Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie” – do ministra spraw zagranicznych (16349),

751) poseł Kazimierza Ziobry w sprawie planowanych zmian w ustawie o ochronie zdrowia psychicznego – do prezesa Rady Ministrów (16350),

752) poseł Kazimierza Ziobry w sprawie zapewnienia przez państwo konstytucyjnej opieki rodzinie – do ministra pracy i polityki społecznej (16351),

753) poseł Kazimierza Ziobry w sprawie likwidacji bibliotek szkolnych – do ministra administracji i cyfryzacji (16352),

754) poseł Kazimierza Moskala w sprawie dużej liczby ekranów akustycznych – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (16353),

755) poseł Kazimierza Moskala w sprawie nakładów na onkologię niezwracających się w postaci efektu zdrowotnego – do ministra zdrowia (16354),

756) poseł Kazimierza Moskala w sprawie nadzoru nad jakością żywności – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (16355),

757) poseł Kazimierza Moskala w sprawie ograniczeń w dostępie do leczenia poza krajem – do ministra zdrowia (16356),

758) posła Kazimierza Moskala w sprawie zrywania przez koncerny energetyczne umów z producentami biomasy – do ministra gospodarki (16357),

759) posła Kazimierza Moskala w sprawie raportu dotyczącego dostępności leczenia onkologicznego oraz finansowania świadczeń z zakresu chemioterapii ze szczególnym uwzględnieniem nowych terapii onkologicznych – do ministra zdrowia (16358),

760) posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnych skutków reformy ratownictwa medycznego – do ministra zdrowia (16359),

761) posła Kazimierza Moskala w sprawie fatalnego stanu wagonów kolejowych – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (16360),

762) posła Kazimierza Moskala w sprawie niespełniającego swojej funkcji „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych” – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (16361),

763) posła Kazimierza Moskala w sprawie rozporządzenia ustalającego minimalne normy zatrudnienia pielęgniarek i położnych w zakładach opieki zdrowotnej – do ministra zdrowia (16362),

764) posła Kazimierza Moskala w sprawie utrzymania na dotychczasowym poziomie stawki podatku VAT na produkty medyczne – do ministra finansów (16363),

765) posła Kazimierza Moskala w sprawie gigantycznych premii przyznanych szefom rządowej spółki PL.2012 – do prezesa Rady Ministrów (16364).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie przepisów regulujących obowiązek archiwizacji i przechowywania dokumentacji pracowniczej (12820),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie monitoringu miejsca pracy (12821),

3) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 22¹ ustawy Kodeks pracy (12822),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 23¹ ustawy Kodeks pracy (12823),

5) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 29 ustawy Kodeks pracy (12824),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 30 § 1 pkt 5 ustawy Kodeks pracy (12825),

7) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 37 § 2 ustawy Kodeks pracy (12826),

8) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 38 ustawy Kodeks pracy (12827),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 39 ustawy Kodeks pracy (12828),

10) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 43 ustawy Kodeks pracy (12829),

11) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 45 ustawy Kodeks pracy (12830),

12) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 52 ustawy Kodeks pracy (12831),

13) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki i nowych propozycji regulacji w ustawie Kodeks pracy (12832),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie przeglądu i modyfikacji przepisów utrudniających stosowanie telepracy

z uwzględnieniem obowiązków wynikających z przepisów BHP (12833),

15) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 77² ustawy Kodeks pracy (12834),

16) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 86 § 3 ustawy Kodeks pracy (12835),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 92 § 1 pkt 1 ustawy Kodeks pracy (12836),

18) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 97 § 1 ustawy Kodeks pracy (12837),

19) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 103¹–103⁶ ustawy Kodeks pracy (12838),

20) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 104 ustawy Kodeks pracy (12839),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 9¹ i art. 23^{1a} ustawy Kodeks pracy (12840),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 22¹ ustawy Kodeks pracy (12841),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie wprowadzenia do ustawy Kodeks pracy tzw. umowy projektowej (12842),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy

barier gospodarki w zakresie art. 19 ustawy o podatku od towarów i usług (12858),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 29 ust. 4a ustawy o podatku od towarów i usług (12859),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 127 ustawy o podatku od towarów i usług (12860),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 417¹ ustawy Kodeks cywilny oraz orzecznictwa Sądu Najwyższego, na przykładzie I CNP 33/06 oraz V CNP 79/05 (12861),

28) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 7 ust. 4 ustawy o podatku od towarów i usług (12862),

29) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 43 ust. 1 pkt 16 ustawy o podatku od towarów i usług (12863),

30) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 87 ust. 6 w związku z ust. 2, 2a, 4a–f ustawy o podatku od towarów i usług (12864),

31) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 88 ust. 3a pkt 2 ustawy o podatku od towarów i usług (12865),

32) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 99 ust. 3–7 ustawy o podatku od towarów i usług (12866),

33) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 127 ustawy o podatku od towarów i usług (12867),

34) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa

Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie braku w ustawie o podatku od towarów i usług regulacji dotyczących grup podatkowych (12868),

35) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie propozycji nowelizacji rozporządzenia ministra finansów z dnia 23 grudnia 2009 r. w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących (12869),

36) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie braku odpowiednich przepisów w ustawie o podatku od towarów i usług dotyczących wniesienia aportu (12870),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie ustawy o podatku od towarów i usług odnośnie do obrotu nowymi nieruchomościami (12871),

38) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 113 ustawy o podatku od towarów i usług (12872),

39) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie niejasności przepisów o podatkach dochodowych wskutek ich wielokrotnych nowelizacji (12873),

40) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 12 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (12874),

41) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie doprecyzowania niejasnej definicji składników majątkowych zawartej w art. 4a pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych i w art. 5a pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (12875),

42) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy

barier gospodarki w zakresie art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych i art. 23 ust. 1 pkt 23 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (12876),

43) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 16 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (12877),

44) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie propozycji zmiany ustawy o kontroli skarbowej (12878),

45) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 68–71 ustawy Ordynacja podatkowa (12879),

46) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 76 i rozdziału 16a ustawy Ordynacja podatkowa (12880),

47) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie propozycji zmiany ustawy o kontroli skarbowej (12881),

48) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 417¹ ustawy Kodeks cywilny oraz orzecznictwa Sądu Najwyższego, na przykładzie I CNP 33/06 oraz V CNP 79/05 (12882),

49) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie braku odpowiednich regulacji w ustawie Ordynacja podatkowa, z wyjątkiem art. 14a (12883),

50) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 56 § 1a ustawy Ordynacja podatkowa oraz interpretacji ogólnej ministra finansów z dnia 12 lutego 2009 r. nr PK4/8012/18/LIO/09/58 (12884),

51) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy

barier gospodarki w zakresie art. 6 ust. 13 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w związku z brakiem jednolitego wzorca deklaracji podatkowej (12885),

52) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 6 ust. 13 ustawy o podatku i opłatach lokalnych w przedmiocie obowiązku ogłoszenia przez ministra finansów wykazu stawek i zwolnień (12886),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Szeli i Andrzeja Dąbrowskiego w sprawie czarnej listy barier gospodarki w zakresie art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku i opłatach lokalnych dotyczącego definicji obiektu budowlanego (12887),

54) ministra skarbu państwa Mikołaja Budzanowskiego na interpelację posłów Dawida Jackiewicza i Adama Kwiatkowskiego w sprawie programu restrukturyzacji w PLL LOT (13043),

55) ministra skarbu państwa Mikołaja Budzanowskiego na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego oraz grupy posłów w sprawie prywatyzacji PLL LOT (13071),

56) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wojciecha Kowalczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Górskiego w sprawie planów wprowadzenia opłat za korzystanie z bankomatów (13110),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wojciecha Kowalczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariana Cyconia w sprawie wprowadzenia opłat za korzystanie z bankomatów (13163),

58) ministra skarbu państwa Mikołaja Budzanowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na ponowną interpelację posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie procesów prywatyzacji noszących znamiona patologii, na przykładzie Zakładów Przemysłu Odzieżowego Warmia SA w Kętrzynie i Mrągowie (13178),

59) ministra skarbu państwa Mikołaja Budzanowskiego na interpelację posłów Dawida Jackiewicza i Adama Kwiatkowskiego w sprawie EuroLOT oraz pozostałych spółek powiązanych lub zależnych od PLL LOT SA (13321),

60) ministra skarbu państwa Mikołaja Budzanowskiego na interpelację posłów Dawida Jackiewicza i Adama Kwiatkowskiego w sprawie konsekwencji wobec byłego prezesa Zarządu PLL LOT SA w związku z jego publicznymi wypowiedziami dotyczącymi kondycji finansowej tej firmy (13324),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Wojciecha Węgrzyna – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Elżbiety Sobockiej w sprawie szerzenia przez „Gazetę Wyborczą” kampanii nienawiści przeciwko o. dr Tadeuszowi Rydzkowi (13428),

62) sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie kosztów poniesionych na zakup fotoradarów i zintegrowanego systemu pomiaru prędkości (13497),

63) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mariusza Haładyja – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie barier mających istotny wpływ na prowadzenie działalności gospodarczej (13741),

64) podsekretarz stanu w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji Magdaleny Młochowskiej na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stosowania przepisów ustawy o samorządzie gminnym (13752),

65) podsekretarza stanu w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji Andrzeja Ręgowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Maksa Kraczkowskiego w sprawie opóźnień w informatyzacji urzędów państwowych w Polsce (13796),

66) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jacka Męciny – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Elżbiety Sobockiej w sprawie planowanego na luty 2013 r. wielkiego protestu społecznego (13860),

67) podsekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Krystyny Gurbiel – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jana Szyszki w sprawie genetycznie modyfikowanych organizmów (14065),

68) podsekretarz stanu w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji Magdaleny Młochowskiej na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie zadań z zakresu budownictwa wykonywanych przez samorząd powiatowy (14133),

69) sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie fotoradaru Inspekcji Transportu Drogowego, na przykładzie miejscowości Stobierna (14136),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji Andrzeja Ręgowskiego na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie sprzecznego z prawem pobierania opłat za udzielenie informacji publicznej (14138),

71) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie masowego upadku firm w Polsce (14146),

72) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Sławomira Neumana – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Elżbiety Sobockiej w sprawie przyznania przez Centralę Narodowego Funduszu Zdrowia blisko 2 mln zł na premie dla swoich pracowników (14182),

73) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke na interpelację po-

sła Marka Łatasę w sprawie funkcjonowania polskich gospodarstw rolnych (14188),

74) podsekretarz stanu w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji Magdaleny Młochowskiej na interpelację posła Damiana Raczkowskiego w sprawie łączenia jednostek samorządu terytorialnego (14193),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Radosława Mleczki – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bartosza Kownackiego w sprawie przestrzegania i stosowania prawa pracy na terenie obiektów handlowych w Wólce Kosowskiej (14243),

76) sekretarza stanu w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bartosza Kownackiego w sprawie postawy Inspekcji Handlowej względem działalności gospodarczej prowadzonej w Wólce Kosowskiej (14248),

77) sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Materny oraz grupy posłów w sprawie zmiany przepisów dotyczących wysokości opłat za przeprowadzenie egzaminu państwowego na prawo jazdy (14288),

78) sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Materny oraz grupy posłów w sprawie zmiany przepisów dotyczących uzyskiwania prawa jazdy (14289),

79) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Piontkowskiego w sprawie zagrożenia suszą hydrologiczną (14312),

80) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Adama Woźniaka w sprawie likwidacji urzędów skarbowych (14330),

81) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stefana Strzałkowskiego w sprawie braku realizacji większości ustaleń z dnia 18 czerwca i 4 lipca 2012 r. dokonanych w trakcie spotkań z prezesem Agencji Nieruchomości Rolnych oraz ministrem rolnictwa i rozwoju wsi (14337),

82) ministra skarbu państwa Mikołaja Budznowskiego na interpelację posła Wojciecha Zubowskiego oraz grupy posłów w sprawie dalszych planów dotyczących funkcjonowania KGHM Polska Miedź SA (14341),

83) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Aleksandra Soplńskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Beaty Małeckiej-Libery i Jarosława Katulskiego w sprawie wyboru szczepionki przeciwko pneumokokom (14344),

84) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanki Jadwigi Wiśniewskiej i Ewy

Malik w sprawie konieczności modernizacji niedawno powstałych oczyszczalni ścieków (14351),

85) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke na interpelację posła Waldemara Andzela w sprawie drastycznie zmniejszającej się liczby gospodarstw rolnych w Polsce (14387),

86) podsekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Macieja Jankowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie modernizacji dróg krajowych na terenie woj. świętokrzyskiego (14426),

87) podsekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie uzyskania dodatkowych wyjaśnień w związku z wydaniem przez Urząd Lotnictwa Cywilnego koncesji na prowadzenie działalności dla OLT Express w świetle opublikowania w tej sprawie dokumentu pod nazwą „Biała księga ULC” (14427),

88) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Łatasę w sprawie sprzeciwu wobec wyprzedaży polskiej ziemi rolnej zagranicznym spółkom i wszelkim podmiotom z udziałem kapitału zagranicznego (14431),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Wojciecha Hajduka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Damiana Raczkowskiego w sprawie działań podjętych przez Ministerstwo Sprawiedliwości dotyczących zaniedbań organów państwa w zakresie decyzji opiekuńczych wobec dzieci, na przykładzie rodziny z Hipolitowa w woj. podlaskim (14437),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Piontkowskiego w sprawie kryteriów wyboru budowy dróg i obwodnic (14439),

91) podsekretarz stanu w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji Magdaleny Młochowskiej na interpelację posła Marka Matuszewskiego w sprawie sposobów zatrudniania w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji (14449),

92) sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Janusza Cichonia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Matuszewskiego w sprawie sposobów zatrudniania w Ministerstwie Finansów (14450),

93) sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Adama Zdziebło – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Matuszewskiego w sprawie sposobów zatrudniania w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego (14453),

94) sekretarza stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Marii Orłowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Matuszewskiego w sprawie sposobów zatrudniania w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego (14454),

95) podsekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Małgorzaty Niemczyk w sprawie planowanej rozbudowy sieci dróg w woj. łódzkim (14478),

96) podsekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego oraz grupy posłów w sprawie pobierania opłat za przejazd odcinkiem drogi ekspresowej S10, stanowiącej fragment obwodnicy Torunia (14491),

97) podsekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie planowanych na lata 2013–2017 inwestycji drogowych w woj. świętokrzyskim mających na celu poprawę komunikacji jako kluczowego warunku zintensyfikowania rozwoju gospodarczego naszego regionu (14587),

98) ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego na interpelację posła Adama Szejnfelda w sprawie konieczności stworzenia systemu promocji polskiej gospodarki i wspierania za granicą polskich przedsiębiorców (14588),

99) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Żalka w sprawie redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce (14596),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Janusza Ciska – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Damiana Raczkowskiego w sprawie aktywności międzynarodowej województw i zawieranych przez nie umów oraz porozumień (14604),

101) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Piotra Stachańczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Damiana Raczkowskiego w sprawie udziału MSW przy nawiązywaniu i realizacji współpracy międzynarodowej województw (14605),

102) podsekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie modernizacji linii kolejowej nr 14 w ciągu komunikacyjnym Łódź – Ostrów Wielkopolski (14613),

103) ministra spraw wewnętrznych Bartłomieja Sienkiewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tomasza Kaczmarka w sprawie sponsorowania przez SKW prywatnych kursów językowych wysokim rangom funkcjonariuszom tej służby (14615),

104) ministra spraw wewnętrznych Bartłomieja Sienkiewicza na interpelację posła Tomasza Kaczmarka w sprawie zatajania przez osoby zajmujące kierownicze stanowiska w polskich służbach specjalnych informacji mogących stanowić podstawę do werbunku przez obce służby specjalne (14616),

105) sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Janusza Cichonia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Adama Woźniaka w sprawie niższych wpływów z podatków do budżetu w 2012 r. (14620),

106) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wojciecha Kowalczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Adama Woźniaka w sprawie planów wprowadzenia dodatkowych opłat za wypłaty z bankomatów (14624),

107) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Wojciecha Hajduka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Żalka w sprawie znaczenia opinii biegłych w postępowaniu sądowym (14627),

108) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskała w sprawie budzących wątpliwości przypadków nakazu uiszczania podatku od środków transportu (14646),

109) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Przemysław Krzyżanowski – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Szweda w sprawie przekazywania szkoły prowadzonej przez samorząd terytorialny osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej (14653),

110) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Piotra Woźniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Szweda w sprawie szkód górniczych na terenach transgranicznych (14655),

111) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Przemysław Krzyżanowski – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Walkowskiego w sprawie przedłużenia szkołom specjalnym licencji na użytkowanie sprzętu rehabilitacyjnego do prowadzenia terapii metodą Tomatisa (14663),

112) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jacka Męciny – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Pięty w sprawie obowiązkowego wysyłania przez powiatowe urzędy pracy informacji na temat wysokości składek wpłaconych do ZUS wszystkim zarejestrowanym bezrobotnym bez prawa do zasiłku (14666),

113) podsekretarz stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Urszuli Paślawskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Cedzyńskiego w sprawie działań prezesa Zarządu Centrum Produkcyjnego Pneumatyki Prema SA (14668),

114) sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Adama Zdziebło – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Bogdana Rzońcy i Jana Warzechy w sprawie miejsca Polski w rankingu innowacyjności Światowego Forum Ekonomicznego (14680),

115) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Bogdana Rzońcy i Jana Wa-

rzechy w sprawie planowanego posiedzenia grupy roboczej ds. zrównoważonej gospodarki leśnej (14681),

116) sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jana Warzechy i Bogdana Rzończy w sprawie egzaminowania osób niesłyszących ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami (14695),

117) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Janusza Ciska – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jana Warzechy i Bogdana Rzończy w sprawie zmniejszenia przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych dofinansowania dla TVP Polonia (14696),

118) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Zielińskiego w sprawie dyskryminacji i marginalizacji woj. podlaskiego w dziedzinie dziedzictwa kulturowego i ochrony zabytków (14697),

119) podsekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Macieja Jankowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Zielińskiego w sprawie chaosu w realizacji inwestycji infrastrukturalnych oraz nieuzasadnionej społecznie i ekonomicznie decyzji o budowie obwodnicy Bargłowa Kościelnego w woj. podlaskim (14698),

120) podsekretarza stanu w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji Andrzeja Ręgowskiego na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie zagrożeń wynikających z planowanej ustawy o otwartych zasobach publicznych (14701),

121) sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Czesława Hoca w sprawie bezwzględnie koniecznej decyzji dotyczącej umieszczenia drogi ekspresowej S11 na priorytetowej liście w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2014–2020” (14714),

122) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie przejścia prowadzenia Zespołu Szkół w Bałtowie przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi (14727),

123) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Anny Nemś i Józefa Lassoty w sprawie obecności osób niepełnosprawnych na polskim rynku pracy (14730),

124) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Przemysława Krzyżanowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Anny Nemś i Józefa Lassoty w sprawie zwolnień wśród nauczycieli (14731),

125) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Przemysława Krzyżanowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny El-

żbiety Sobeckiej w sprawie porażki reformy dotyczącej posyłania sześciolatków do szkół (14738),

126) podsekretarza stanu w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji Andrzeja Ręgowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie projektu ustawy o otwartych zasobach publicznych (14743),

127) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Jerzego Witolda Pietrewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Borkowskiego w sprawie informacji na temat przyznawania nagród dla członków zarządu oraz członków rad nadzorczych w przedsiębiorstwach państwowych, dla których organem założycielskim jest Ministerstwo Gospodarki (14762),

128) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jacka Męciny – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Bałta w sprawie zmiany ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, która nakłada na powiatowe urzędy pracy obowiązek wystawiania i wysyłania bezrobotnym druków potwierdzających opłacenie przez PUP-y składek na ubezpieczenie zdrowotne, który pochłania ogromne środki finansowe (14765),

129) podsekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Zofii Szalczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Penkalskiego w sprawie podjęcia działań mających na celu uruchomienie punktu kontroli weterynaryjnej i fitosanitarnej na drogowym przejściu granicznym Grzechotki – Mamonowo II (14769),

130) podsekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zofii Ławrynowicz oraz grupy posłów w sprawie uprawnień emerytów i rencistów do ulgowych przejazdów kolejami (14773),

131) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Przemysława Krzyżanowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Szymona Giżyńskiego w sprawie przyszłości szkół gimnazjalnych w Polsce (14777),

132) szefa Służby Cywilnej Sławomira Brodzińskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Szymona Giżyńskiego w sprawie ujawnianych danych dotyczących zatrudnienia i wypłacanych w urzędach państwowych premii (14778),

133) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Magdaleny Gąsior-Marek i Damiana Raczkowskiego w sprawie zmiany wskaźnika limitu zadłużania samorządów terytorialnych (14793),

134) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stefana Strzałkowskiego oraz grupy posłów w sprawie problemów polskiej motoryzacji w zakresie produkcji i sprzedaży samochodów (14799),

135) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jacka Męciny – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Dębskiego w sprawie kosztów związanych z funkcjonowaniem urzędów pracy (14824),

136) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Przemysława Krzyżanowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Ozgi w sprawie postulowanych przez samorządy projektów zmian w ustawie Karta Nauczyciela oraz ustawie o systemie oświaty i ustawie o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (14831),

137) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Tomasa Kamińskiego w sprawie dyskryminacji w zatrudnieniu dyrektorów instytucji kultury ze względu na formę zatrudnienia (14845),

138) podsekretarz stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Urszuli Pasławskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Kmiecika w sprawie wysokości nagród i premii wypłaconych w latach 2011–2012 zarówno w Ministerstwie Skarbu Państwa, jak i w podległych jednostkach (14860),

139) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Przemysława Krzyżanowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Czesława Hoca w sprawie fatalnych w skutkach dla młodzieżowych ośrodków wychowawczych przepisów zawartych w algorytmie podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla j.s.t. na 2012 r. będącym załącznikiem do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 20 grudnia 2011 r. w tej sprawie, na przykładzie MOW w Rzepczynie w pow. świdwińskim (14894),

140) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Romana Dmowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jarosława Górczyńskiego i Piotra Zgorzelskiego w sprawie konieczności rejestracji zagranicznych aktów stanu cywilnego w Polsce (14896),

141) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Chmielowskiego oraz grupy posłów w sprawie taryf celnych i swobody handlu z Republiką Uzbekistanu (14907),

142) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Chmielowskiego oraz grupy posłów w sprawie taryf celnych wymiany handlowej z Republiką Turcji (14908),

143) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie kształcenia uczniów z niepełnosprawnościami o specjalnych potrzebach edukacyjnych (14939),

144) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jacka Męciny – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Anny Bańkowskiej w sprawie kosztów urzędów pracy poniesionych w związku z wysyłaniem korespondencji (14940),

145) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzeny Machałek w sprawie doprecyzowania zasad korzystania z ulgi prorodzinnej (14947),

146) sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Rząsy w sprawie podjęcia działań związanych z uzyskaniem dostępu do profilu kandydata na kierowcę (15001),

147) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Joanny Berdzik – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Małgorzaty Niemczyk w sprawie projektu systemowego „E-podręczniki do kształcenia ogólnego” (15006),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Przemysława Krzyżanowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Małgorzaty Niemczyk w sprawie zapewnienia uczniom możliwości pozostawienia części podręczników i przyborów szkolnych w budynku szkoły (15008),

149) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Przemysława Krzyżanowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Małgorzaty Niemczyk w sprawie kontroli zaleceń głównego inspektora sanitarnego w zakresie dopuszczalnej wagi tornistra (15009),

150) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Macieja Jakubowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie sposobu ujmowania wychowanków młodzieżowych ośrodków wychowawczych w sprawozdaniach systemu informacji oświatowej (15024),

151) sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie wprowadzenia budowy drogi ekspresowej S6 do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2014–2020” (15027),

152) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Joanny Berdzik – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariana Cyconia w sprawie uzależnienia uczniów od Internetu (15031),

153) sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Lenza w sprawie rozporządzenia ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie wysokości opłat za przeprowadzenie egzaminu państwowego oraz stawek wynagrodzenia związanych z uzyskiwaniem uprawnień przez egzaminatorów (15040),

154) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Gibały w sprawie obaw eksporterów usług związanych z planowaną zmianą zasad sposobu naliczania składek na ubezpieczenia społeczne (15048),

155) podsekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Zofii Szalczyk – z upoważnienia

ministra – na interpelację posła Andrzeja Romanka w sprawie dyskryminacji podmiotów uprawnionych do składania wniosków w ramach działania: Zwiększenie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (15053),

156) ministra spraw wewnętrznych Bartłomieja Sienkiewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Artura Dębskiego w sprawie Ośrodka Szkolenia Agencji Wywiadu w Starych Kiejkutach i przebywających tam agentów CIA (15057),

157) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jacka Męciny – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Klepacza w sprawie obowiązku wysyłania informacji na temat wysokości składek wpłaconych do ZUS do wszystkich zarejestrowanych bezrobotnych (15059),

158) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Katarzyny Matusik-Lipiec w sprawie stołówek szkolnych funkcjonujących na terenie szkół publicznych prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego (15064),

159) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Joanny Berdzik – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Katarzyny Matusik-Lipiec w sprawie organizacji kuratoriów oświaty oraz zasad tworzenia ich delegatur (15066),

160) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Damiana Raczkowskiego w sprawie aktywności ministerstwa związanej z przeciwdziałaniem otyłości w Polsce (15087),

161) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Kwiatkowskiego w sprawie przygotowanego przez Najwyższą Izbę Kontroli raportu na temat kształcenia uczniów z niepełnosprawnościami (15104),

162) sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców (15138),

163) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Elżbiety Seredyn – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Eugeniusza Czykwina w sprawie przyznawania świadczeń opiekuńczych rolnikom (15140),

164) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Przemysława Krzyżanowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzeny Machałek w sprawie likwidacji bibliotek w szkołach (15187).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące interpelacje:

1) posła Andrzeja Dudy w sprawie polityki rządu wobec samorządów lokalnych – od prezesa Rady Ministrów (11920) – 99 dni,

2) posłów Anny Paluch i Marka Polaka w sprawie likwidacji dyspozytorni Sąddeckiego Centrum Powiadomiania Ratunkowego – od ministra administracji i cyfryzacji (11927) – 99 dni,

3) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie procedury usuwania z dróg samochodów pozostawionych na dłuższy czas w miejscu utrudniającym ruch – od ministra spraw wewnętrznych (12003) – 91 dni,

4) posła Łukasza Borowiaka w sprawie projektu ustawy o centrach usług wspólnych w świetle prac nad reformą systemu ochrony zabytków – także zmian organizacyjnych w administracji zajmującej się ochroną zabytków – od ministra kultury i dziedzictwa narodowego (13317) – 48 dni,

5) posłów Artura Dębskiego i Tomasza Makowskiego w sprawie nagród pieniężnych przyznanych w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego w 2012 r. – od ministra kultury i dziedzictwa narodowego (14025) – 35 dni,

6) posła Jerzego Borowczaka w sprawie uruchomienia środków zarezerwowanych w styczniu 2012 r. na prace konserwatorskie przy kościele pw. św. Szymona i Judy w Gnojewie – od ministra kultury i dziedzictwa narodowego – ponowna (10712) – 34 dni,

7) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie stanu technicznego budynków wykorzystywanych przez Policję i Straż Graniczną – od ministra spraw wewnętrznych (14046) – 33 dni,

8) posłów Artura Dębskiego i Tomasza Makowskiego w sprawie odpowiedzi na interpelację skierowaną do ówczesnego ministra gospodarki dotyczącą nagród pieniężnych przyznanych pracownikom ministerstwa w latach 2008–2011 – od ministra gospodarki (14406) – 21 dni,

9) posła Wojciecha Szaramy w sprawie kontaktów Ruchu Autonomii Śląska z organizacją Schlesische Jugend – od ministra spraw wewnętrznych (14593) – 20 dni,

10) poseł Marii Zuby w sprawie ogłoszonej nowej koncepcji finansowania polskiego sportu – od ministra sportu i turystyki (14586) – 19 dni,

11) poseł Małgorzaty Niemczyk w sprawie planowanych reform w zakresie finansowania i nadzoru nad polskimi związkami sportowymi – od ministra sportu i turystyki (14168) – 16 dni,

12) posła Marka Matuszewskiego w sprawie sposobów zatrudniania w Ministerstwie Gospodarki – od ministra gospodarki (14451) – 16 dni,

13) posła Jerzego Polaczka w sprawie niektórych zagadnień związanych z obsługą techniczną statków powietrznych PLL LOT SA, w szczególności Boeinga 787 Dreamliner – od ministra skarbu państwa (14599) – 16 dni,

14) posła Tomasza Kaczmarka w sprawie braku ośrodka decyzyjnego podczas realizacji zatrzymania zabójcy Andrzeja B. w Sanoku – od prezesa Rady Ministrów (14617) – 16 dni,

15) posłów Jana Warzechy i Bogdana Rzońcy w sprawie niecisłości w ustawie deweloperskiej – od prezesa Rady Ministrów (14694) – 14 dni,

16) posła Andrzeja Rozenka w sprawie niezarejestrowanej działalności lobbingskiej na rzecz Fundacji Lux Veritatis – od ministra administracji i cyfryzacji (14442) – 13 dni,

17) poseł Iwony Kozłowskiej w sprawie proponowanych zmian dotyczących wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska – od ministra środowiska (14766) – 13 dni,

18) posła Zbigniewa Chmielowca w sprawie grożącej Polsce kary z powodu ciągłego przekraczania dopuszczalnego stężenia pyłów w powietrzu – od ministra gospodarki (14806) – 13 dni,

19) posła Edwarda Siarki w sprawie pominięcia pow. nowotarskiego w przygotowywanym wniosku o organizacji Igrzysk Olimpijskich w 2022 r. – od ministra sportu i turystyki (14658) – 12 dni,

20) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie przeniesienia do pierwszej grupy finansowania bilardu jako sportu nieolimpijskiego – od ministra sportu i turystyki (14728) – 12 dni,

21) posła Zbyszka Zaborowskiego w sprawie finansowania biathlonu – od ministra sportu i turystyki (14771) – 12 dni,

22) poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie braku wyjaśnień urzędników wojskowych dotyczących obecności trotylu na szczątkach samolotu TU-154M podczas posiedzenia sejmowej Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka – od ministra sprawiedliwości (12793) – 7 dni,

23) posła Jana Kaźmierczaka w sprawie sposobu rozwiązania umów o wywóz odpadów w związku z wejściem w życie przepisów ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach – od ministra środowiska (14753) – 7 dni,

24) posłów Jarosława Górczyńskiego i Zbigniewa Włodkowskiego w sprawie zmiany kwalifikacji bilardu w przygotowanym przez Ministerstwo Sportu i Turystyki projekcie finansowania sportów nieolimpijskich – od ministra sportu i turystyki (14834) – 7 dni,

25) posła Henryka Kmiecika w sprawie wysokości nagród i premii wypłaconych w latach 2011–2012 zarówno w Ministerstwie Kultury u Dziedzictwa Narodowego jak i w podległych jednostkach – od ministra kultury i dziedzictwa narodowego (14858) – 7 dni,

26) posła Henryka Kmiecika w sprawie wysokości nagród i premii wypłaconych w latach 2011–2012 zarówno w Ministerstwie Gospodarki jak i w podległych jednostkach – od ministra gospodarki (14862) – 7 dni,

27) posła Henryka Kmiecika w sprawie wysokości nagród i premii wypłaconych w latach 2011–2012 zarówno w Ministerstwie Sportu i Turystyki jak i w pod-

ległych jednostkach – od ministra sportu i turystyki (14873) – 7 dni,

28) posła Zbigniewa Babalskiego w sprawie propozycji podziału środków z Unii Europejskiej między regiony Polski, która zakłada zmniejszenie pomocy finansowej UE o 170 mln euro dla woj. warmińsko-mazurskiego – od ministra rozwoju regionalnego (14890) – 7 dni,

29) poseł Marii Zuby w sprawie udzielenia przez rząd koniecznej pomocy finansowej Zakładom Wyrobów Kamionkowych „Marywil” SA w Suchedniowie – od ministra skarbu państwa (14901) – 7 dni,

30) posła Jerzego Szmita w sprawie opiekałości Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości w ocenie wniosków o dofinansowanie – od ministra gospodarki (14938) – 7 dni,

31) poseł Marzeny Machałek w sprawie wpisania biathlonu na listę strategicznych dyscyplin sportowych – od ministra sportu i turystyki (14949) – 7 dni,

32) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie karania osób nieuprawnionych do kierowania pojazdami – od ministra spraw wewnętrznych (14972) – 7 dni,

33) poseł Małgorzaty Adamczak w sprawie ubezpieczenia absolwentów szkół wyższych – od prezesa Rady Ministrów (14979) – 7 dni,

34) poseł Małgorzaty Niemczyk w sprawie wyników reprezentacji Polski na igrzyskach olimpijskich – od ministra sportu i turystyki (15007) – 7 dni,

35) posła Armanda Kamila Ryfińskiego w sprawie niszczenia przez państwową służbę ochrony zabytków budowli wpisanych do rejestru zabytków nieruchomych – od ministra kultury i dziedzictwa narodowego (15060) – 7 dni,

36) posła Mariana Cyconia w sprawie ruchu turystycznego zza wschodniej granicy – od ministra sportu i turystyki (15032) – 6 dni,

37) posła Mariana Cyconia w sprawie akademickich inkubatorów przedsiębiorczości – od ministra gospodarki (15033) – 6 dni,

38) posła Tomasza Głogowskiego w sprawie konsolidacji przedsiębiorstw zbrojeniowych w ramach Narodowego Koncernu Zbrojeniowego – od ministra skarbu państwa (15034) – 6 dni,

39) posła Artura Górczyńskiego oraz grupy posłów w sprawie urządzeń zabezpieczających przeciwpożarowych znajdujących się na Stadionie Narodowym – od ministra sportu i turystyki (15041) – 6 dni,

40) posła Sławomira Zawislaka w sprawie redukcji zatrudnienia w Poczcie Polskiej SA i jej ewentualnego wpływu na jakość i dostępność do powszechnych usług pocztowych, na przykładzie woj. lubelskiego – od ministra administracji i cyfryzacji (15046) – 6 dni,

41) posła Marka Matuszewskiego w sprawie sposobów zatrudniania w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów – od prezesa Rady Ministrów (15109) – 6 dni,

42) posła Michała Jarosa w sprawie demonopolizacji Aeroklubu Polskiego – od ministra sportu i turystyki (15111) – 6 dni,

43) posła Józefa Rackiego w sprawie obowiązku ubezpieczenia, który nakłada na gminę ustawa o ochronie przeciwpożarowej – od ministra spraw wewnętrznych (15112) – 6 dni,

44) posła Marka Łatasę w sprawie konieczności podjęcia bezzwłocznych działań zmierzających do poprawy jakości powietrza i ograniczenia emisji szkodliwych substancji – od ministra środowiska (15120) – 6 dni,

45) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych – od prezesa Rady Ministrów (15128) – 6 dni,

46) posła Krzysztofa Lipca w sprawie wstępnego podziału środków finansowych dla poszczególnych województw w nowej perspektywie finansowej Unii Europejskiej na lata 2014–2020 – od prezesa Rady Ministrów (15081) – 5 dni,

47) posła Damiana Raczkowskiego w sprawie aktywności ministerstwa związanej z przeciwdziałaniem otyłości w Polsce – od ministra sportu i turystyki (15087) – 5 dni,

48) posła Jerzego Polaczka w sprawie działań rządu w zakresie zabezpieczenia oraz zwrotu dowodu rzeczowego – wraku samolotu państwowego Tu-154M – (będącego w rejestrze Ministerstwa Obrony Narodowej) w świetle międzynarodowych przepisów, w szczególności z załącznika nr 13 Konwencji ICAO – od prezesa Rady Ministrów (15093) – 5 dni,

49) posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie obecnej sytuacji spółki Polskie Nagrania SA – od ministra kultury i dziedzictwa narodowego (15095) – 5 dni,

50) posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie nowych zasad finansowania sportów zimowych – od ministra sportu i turystyki (15096) – 5 dni,

51) posła Tomasza Głogowskiego w sprawie podjęcia działań mających na celu promowanie pozostawienia zapasów w programie Igrzysk Olimpijskich w 2020 r. – od ministra sportu i turystyki (15101) – 5 dni,

52) posła Jana Cedzyńskiego w sprawie nowej koncepcji finansowania polskiego sportu – od ministra sportu i turystyki (15155) – 5 dni,

53) posła Jarosława Zielińskiego w sprawie wyeliminowania niekorzystnych zapisów w obowiązującej ustawie o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych hamujących rozwój gmin uzdrowiskowych – od prezesa Rady Ministrów (15158) – 5 dni,

54) posła Marka Opióły w sprawie przekazywania przez Służbę Wywiadu Wojskowego informacji o możliwym ataku terrorystycznym na samolot UE w kwietniu 2010 r. – od prezesa Rady Ministrów (15162) – 5 dni.

ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

1) posła Tadeusza Arkita w sprawie stosowania przepisów prawa w zakresie przekazywania odpadów komunalnych do regionalnych instalacji do przetwa-

rzania odpadów komunalnych (RIPOK) – do ministra środowiska (3790),

2) posła Zbigniewa Babalskiego w sprawie interpretacji ustawy Prawo zamówień publicznych dotyczącej załączania kosztorysów ofertowych do oferty – do prezesa Rady Ministrów (3791),

3) posła Artura Dębskiego w sprawie umieszczenia morskich farm wiatrowych na Morzu Bałtyckim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3792),

4) posła Jana Dziedziczaka w sprawie materiałów używanych przy budowie dróg – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3793),

5) posła Pawła Arndta w sprawie naprawy oraz modernizacji linii kolejowej nr 281 – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3794),

6) poseł Iwony Guzowskiej w sprawie objęcia urlopem rodziców wszystkich dzieci urodzonych w 2013 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (3795),

7) poseł Marzeny Machałek w sprawie planowanych zmian w kryteriach dochodowych uprawniających do świadczeń z funduszu alimentacyjnego – do ministra pracy i polityki społecznej (3796),

8) poseł Marii Małgorzaty Janyskiej w sprawie świadczenia pieniężnego i uprawnień przysługujących osobom wcielonym do brygad Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” – do ministra pracy i polityki społecznej (3797),

9) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie obniżania cen i wypowiedzania umów na dostawę biomasy wykorzystywanej do celów energetycznych – do ministra gospodarki (3798),

10) posła Patryka Jakiego w sprawie stanu technicznego dróg lokalnych w woj. zachodniopomorskim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3799),

11) posła Patryka Jakiego w sprawie stanu technicznego dróg lokalnych w woj. mazowieckim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3800),

12) posła Patryka Jakiego w sprawie stanu technicznego dróg lokalnych w woj. pomorskim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3801),

13) posła Patryka Jakiego w sprawie stanu technicznego dróg lokalnych w woj. warmińsko-mazurskim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3802),

14) posła Patryka Jakiego w sprawie stanu technicznego dróg lokalnych w woj. podlaskim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3803),

15) posła Patryka Jakiego w sprawie stanu technicznego dróg lokalnych w woj. lubelskim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3804),

16) posła Patryka Jakiego w sprawie stanu technicznego dróg lokalnych w woj. podkarpackim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3805),

17) posła Patryka Jakiego w sprawie stanu technicznego dróg lokalnych w woj. małopolskim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3806),

18) posła Patryka Jakiego w sprawie stanu technicznego dróg lokalnych w woj. śląskim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3807),

19) posła Patryka Jakiego w sprawie stanu technicznego dróg lokalnych w woj. opolskim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3808),

20) posła Patryka Jakiego w sprawie stanu technicznego dróg lokalnych w woj. dolnośląskim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3809),

21) posła Patryka Jakiego w sprawie stanu technicznego dróg lokalnych w woj. lubuskim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3810),

22) posła Patryka Jakiego w sprawie stanu technicznego dróg lokalnych w woj. wielkopolskim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3811),

23) posła Patryka Jakiego w sprawie stanu technicznego dróg lokalnych w woj. łódzkim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3812),

24) posła Patryka Jakiego w sprawie stanu technicznego dróg lokalnych w woj. kujawsko-pomorskim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3813),

25) posła Patryka Jakiego w sprawie stanu technicznego dróg lokalnych w woj. świętokrzyskim – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3814),

26) posła Patryka Jakiego w sprawie kosztów i terminu zakończenia budowy autostrady A1 – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3815),

27) posła Patryka Jakiego w sprawie kosztów i terminu zakończenia budowy autostrady A2 – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3816),

28) posła Patryka Jakiego w sprawie kosztów i terminu zakończenia budowy autostrady A4 – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3817),

29) posła Patryka Jakiego w sprawie instalacji radarów – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3818),

30) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 995 Szczecin Port Centralny – Nabrzeże – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3819),

31) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 684 Borowiany – Krupski Młyn – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3820),

32) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 418 Sławno – Darłowo – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3821),

33) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 373 Międzychód – Łowyń – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3822),

34) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 368 Sieraków Wielkopolski – Międzychód – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3823),

35) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 297 Nowy Świętów – Głucholazy – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3824),

36) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 283 Jelenia Góra – Zebrzydowa – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3825),

37) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 285 Bieniów – Lubsko – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3826),

38) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 285 Żagań – Bieniów – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3827),

39) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 241 Tuchola – Koronowo – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3828),

40) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 219 Szczytno – Pisz – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3829),

41) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 219 Pisz – Elk – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3830),

42) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 208 Działdowo – Brodnica – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3831),

43) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 190 Skoczów – Bielsko-Biała Główna – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3832),

44) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 144 Borowiany – Fososkie – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3833),

45) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 117 Wadowice – Bielsko-Biała Główna – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3834),

46) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 117 Kalwaria Zebrzydowska Lanckorona – Wadowice – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3835),

47) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 107 Zagórz – Łupków – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3836),

48) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 107 Łupków – Łupków (granica państwa) – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3837),

49) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 101 Munina – Hrebenne – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3838),

50) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 97 Sucha Beskidzka – Żywiec – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3839),

51) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 81 Chełm – Włodawa – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3840),

52) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 72 Zamość – Hrubieszów Miasto – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3841),

53) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 73 Włoszczowice – Busko-Zdrój – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3842),

54) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 69 Hrebenne – Hrebenne (granica państwa) – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3843),

55) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 69 Zwierzyniec Towarowy – Hrebenne – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3844),

56) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 55 Sokołów Podlaski – Siedlce – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3845),

57) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 37 Białystok Fabryczny – Waliły – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3846),

58) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 37 Białystok – Białystok Fabryczny – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3847),

59) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 34 Ostrołęka – Ostrów Mazowiecka – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3848),

60) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 34 Ostrów Mazowiecka – Małkinia – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3849),

61) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 25 Chmielów k. Tarnobrzega – Mielec – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3850),

62) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 25 Mielec – Dębica – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3851),

63) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 25 Tomaszów Mazowiecki – Skarżysko-Kamienna – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3852),

64) posła Ludwika Dorna w sprawie wątpliwości związanych z rozliczeniem tzw. kontraktu malezyjskiego zawartego w 2002 r. przez Bumar sp. z o.o. – do ministra skarbu państwa (3853),

65) posła Ludwika Dorna w sprawie planowanego zakupu czołgów Leopard 2 – do ministra obrony narodowej (3854),

66) posła Ludwika Dorna w sprawie implementacji protokołu przesyłania danych Link 16 w systemach dowodzenia – do ministra obrony narodowej (3855),

67) posła Ludwika Dorna w sprawie systemu dowodzenia i kierowania ogniem Łowcza – Rega – do ministra obrony narodowej (3856),

68) posła Ludwika Dorna w sprawie budzących wątpliwość działań Inspektoratu Uzbrojenia przy zakupie silników do samolotów MiG-29 – do ministra obrony narodowej (3857),

69) posła Artura Górczyńskiego w sprawie ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską dnia 22 września 1996 r. Europejskiej konwencji o przysposobieniu dzieci – do ministra sprawiedliwości (3858),

70) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie zakwalifikowania Polskiego Związku Bilardowego do trzeciej grupy finansowania związków sportowych w kategorii sportów nieolimpijskich – do ministra sportu i turystyki (3859),

71) posła Marka Matuszewskiego w sprawie bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 708 – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3860),

72) posła Marka Matuszewskiego w sprawie Kolegium Nauczycielskiego w Zgierzu – do ministra edukacji narodowej (3861),

73) posła Andrzeja Lewandowskiego w sprawie zakończenia remontu drogi krajowej nr 37 Karwice – Darłowo – do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3862),

74) posła Józefa Rojka w sprawie niedofinansowania z budżetu państwa samorządów na terenie woj. małopolskiego – do ministra finansów (3863),

75) posła Józefa Rojka w sprawie niedofinansowania z budżetu państwa samorządów na terenie woj. dolnośląskiego – do ministra finansów (3864),

76) posła Józefa Rojka w sprawie niedofinansowania z budżetu państwa samorządów na terenie woj. kujawsko-pomorskiego – do ministra finansów (3865),

77) posła Józefa Rojka w sprawie niedofinansowania z budżetu państwa samorządów na terenie woj. lubelskiego – do ministra finansów (3866),

78) posła Józefa Rojka w sprawie niedofinansowania z budżetu państwa samorządów na terenie woj. lubuskiego – do ministra finansów (3867),

79) posła Józefa Rojka w sprawie niedofinansowania z budżetu państwa samorządów na terenie woj. łódzkiego – do ministra finansów (3868),

80) posła Józefa Rojka w sprawie niedofinansowania z budżetu państwa samorządów na terenie woj. opolskiego – do ministra finansów (3869),

81) posła Józefa Rojka w sprawie niedofinansowania z budżetu państwa samorządów na terenie woj. podkarpackiego – do ministra finansów (3870),

82) posła Józefa Rojka w sprawie niedofinansowania z budżetu państwa samorządów na terenie woj. podlaskiego – do ministra finansów (3871),

83) posła Józefa Rojka w sprawie niedofinansowania z budżetu państwa samorządów na terenie woj. pomorskiego – do ministra finansów (3872),

84) posła Józefa Rojka w sprawie niedofinansowania z budżetu państwa samorządów na terenie woj. śląskiego – do ministra finansów (3873),

85) posła Józefa Rojka w sprawie niedofinansowania z budżetu państwa samorządów na terenie woj. świętokrzyskiego – do ministra finansów (3874),

86) posła Józefa Rojka w sprawie niedofinansowania z budżetu państwa samorządów na terenie woj. warmińsko-mazurskiego – do ministra finansów (3875),

87) posła Józefa Rojka w sprawie niedofinansowania z budżetu państwa samorządów na terenie woj. wielkopolskiego – do ministra finansów (3876),

88) posła Józefa Rojka w sprawie niedofinansowania z budżetu państwa samorządów na terenie woj. zachodniopomorskiego – do ministra finansów (3877),

89) posła Józefa Rojka w sprawie niedofinansowania z budżetu państwa samorządów na terenie woj. mazowieckiego – do ministra finansów (3878).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) podsekretarz stanu w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji Magdaleny Młochowskiej na zapytanie poseł Anny Zalewskiej w sprawie dalszego funkcjonowania od dnia 1 stycznia 2013 r. Rady Powiatu Wałbrzyskiego oraz Zarządu Powiatu Wałbrzyskiego, a także sposobu przejęcia długu powiatu przez miasto Wałbrzych (3036),

2) sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Kowalskiego w sprawie rozporządzenia dotyczącego wysokości opłat za egzaminy na prawo jazdy (3197),

3) ministra spraw wewnętrznych Bartłomieja Sienkiewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Tomasza Kaczmarka

w sprawie działań służb specjalnych w związku ze śmiercią polskiego eksperta lotniczego w Indiach (3240),

4) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Sławomira Neumana – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykorzystania samolotów w dojazdach do pracy w Ministerstwie Zdrowia (3268),

5) podsekretarz stanu w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji Magdaleny Młochowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie wykorzystania samolotów w dojazdach do pracy w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji (3271),

6) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Sławomira Neumana – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zasad korzystania z pojazdów służbowych w Ministerstwie Zdrowia (3287),

7) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zasad korzystania z pojazdów służbowych w Ministerstwie Obrony Narodowej (3297),

8) wiceprezesa Rządowego Centrum Legislacji Jacka Krawczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Bogdana Rzońcy w sprawie wypłaty trzynastek dla matek wracających z urlopu macierzyńskiego zatrudnionych w jednostkach samorządu terytorialnego (3304),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Romana Dmowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Szweda w sprawie sprzętu zakupionego na potrzeby systemu Zintegrowanego Modułu Obsługi Końcowego Użytkownika (3305),

10) ministra spraw wewnętrznych Bartłomieja Sienkiewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Tomasza Kaczmarka w sprawie przeprowadzenia kontrolnego postępowania sprawdzającego wobec doradcy prezydenta RP oraz szefa Biura Bezpieczeństwa Narodowego (3312),

11) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Igora Radziejewicza-Winnickiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Tomasza Jagiełły w sprawie zbyt późnego wykrywania cukrzycy (3319),

12) sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Tomasza Jagiełły w sprawie zmian w egzaminie na prawo jazdy (3320),

13) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Roberta Kołakowskiego w sprawie dalszych losów zbiorów biblioteki wojskowej oraz eksponatów muzealnych z sali pamięci, znajdujących się w zlikwidowanej jednostce wojskowej w Ciechanowie (3327),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Igora Radziewicza-Winnickiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Wojtkowskiego w sprawie opłat pobieranych przez zakłady opiekuńczo-lecznicze o profilu psychiatrycznym (3356),

15) podsekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Bartłomieja Bodio oraz grupy posłów w sprawie modernizacji przejazdu kolejowego linii nr 6 przy skrzyżowaniu dróg krajowych nr 50 i 62 w Łochowie (3361),

16) sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie problemów dotyczących zdających po 19 stycznia 2013 r. egzamin na prawo jazdy wg nowych zasad (3363),

17) sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Izabeli Leszczyny w sprawie remontu drogi krajowej nr 91 na odcinku od granicy woj. śląskiego – Kłomnice – Rudniki (3483),

18) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Czesława Hoca w sprawie opodatkowania podatkiem od nieruchomości najemców mieszkalnych lokali komunalnych w gm. miasto Kołobrzeg (3484),

19) podsekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Łatasza w sprawie transportu kolejowego w pow. wadowickim (3488),

20) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Sławomira Neumana – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Artura Dunina w sprawie posiadania ubezpieczenia zdrowotnego w okresie od zgłoszenia się do PUP aż do dnia rejestracji jako bezrobotnego (3489),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Igora Radziewicza-Winnickiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Artura Dunina w sprawie zwiększenia środków przeznaczonych na opiekę geriatryczną (3490),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Janusza Ciska – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie zatrzymania w Wilnie polskiego księdza (3493),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie wprowadzenia programu „Mieszkanie dla młodych” (3494),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Igora Radziewicza-Winnickiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie niewystarczającej liczby lekarzy geriatrów w Polsce (3495),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Maksza Kraczkowskiego w sprawie polityki kadrowej prowadzonej przez prezesa PKP SA (3501),

26) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w woj. świętokrzyskim (3502),

27) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w woj. warmińsko-mazurskim (3503),

28) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w woj. wielkopolskim (3504),

29) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w woj. zachodniopomorskim (3505),

30) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w woj. śląskim (3506),

31) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w woj. podkarpackim (3507),

32) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w woj. podlaskim (3508),

33) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w woj. pomorskim (3509),

34) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w woj. opolskim (3510),

35) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w woj. mazowieckim (3511),

36) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w woj. łódzkim (3512),

37) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka e sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w woj. lubuskim (3513),

38) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w woj. lubelskim (3514),

39) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w woj. kujawsko-pomorskim (3515),

40) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w woj. dolnośląskim (3516),

41) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Tadeusza Sławeckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w woj. małopolskim (3517),

42) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Janusza Ciska – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Bogdana Rzońcy w sprawie współpracy pomiędzy uczelniami polskimi i ukraińskimi (3520),

43) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Janusza Ciska – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Bogdana Rzońcy w sprawie realizacji współpracy rozwojowej (3521),

44) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Armanda Kamila Ryfińskiego w sprawie postępowania urzędu kontroli skarbowej wobec przedsiębiorstwa Farecla Polska sp. z o.o. (3525),

45) sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Domiceli Kopaczewskiej w sprawie podniesienia opłaty za egzamin praktyczny na prawo jazdy i obciążania nią osób, które uregulowały opłatę przed wejściem w życie znowelizowanej ustawy o kierujących pojazdami (3528),

46) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Renaty Butryń w sprawie utworzenia przez samorząd woj. podkarpackiego młodzieżowego ośrodka wychowawczego w Łańcucie (3529),

47) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Anny Bańkowskiej w sprawie dalszych losów Wojskowej Prokuratury Garnizony w Bydgoszczy (3530),

48) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Bałta w sprawie przedsiębiorstwa Best Works sp. z o.o. (3538),

49) sekretarza stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Marii Orłowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Anny Bańkowskiej w sprawie dalszych losów Nauczycielskiego Kolegium Języków Obcych w Bydgoszczy (3543),

50) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Zofii Szalczyk – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie zmiany zasad przydziału unijnych i budżetowych środków pomocowych kierowanych w ramach działania: Zwiększenie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich (3602),

51) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Jerzego Witolda Pietrewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Arkita oraz grupy posłów w sprawie przyczyn nadpodaży i spadku cen na rynku odnawialnych źródeł energii, tzw. zielonych certyfikatów (3607),

52) podsekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Borysa Budki w sprawie stosowania niektórych przepisów ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (3611),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marcina Święcickiego w sprawie projektu ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie niektórych innych ustaw (3620).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące zapytania:

1) posła Józefa Rojka w sprawie wykorzystania samolotów w dojazdach do pracy w Ministerstwie Gospodarki – od ministra gospodarki (3269) – 22 dni,

2) posła Józefa Rojka w sprawie zasad korzystania z pojazdów służbowych w Ministerstwie Gospodarki – od ministra gospodarki (3286) – 21 dni,

3) posłów Zbigniewa Pacelta i Lucjana Marka Pietrzyka w sprawie zapisów projektu reformy finansowania sportów nieolimpijskich – od ministra sportu i turystyki (3310) – 20 dni,

4) posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie trudności z otrzymaniem dokumentu prawa jazdy mimo zdanego egzaminu – od ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej (3556) – 7 dni,

5) posła Marka Asta w sprawie terminowości wydawania zezwoleń na nabycie nieruchomości przez

cudzoziemców – od ministra spraw wewnętrznych (3604) – 6 dni,

6) posła Wiesława Suchowiejki w sprawie rozwoju sportów lotniczych – od ministra sportu i turystyki (3612) – 5 dni,

7) posła Mariana Cyconia w sprawie możliwości udostępniania mieszkańcom Nowego Sącza obiektów sportowych Instytutu Kultury Fizycznej Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej – od ministra sportu i turystyki (3617) – 5 dni,

8) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie możliwości wydłużenia okresu, w którym obowiązywać będzie rozporządzenie wydane przez Prezesa Rady

Ministrów, dotyczące wykazu gmin, w których można zastosować przepisy ustawy o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu – od prezesa Rady Ministrów (3626) – 5 dni,

9) posła Stanisława Szweda w sprawie ciągle wydłużających się kolejek pacjentów oczekujących na operację zaćmy – od ministra zdrowia (3627) – 5 dni,

10) posła Stanisława Szweda w sprawie zakresu finansowania biathlonu – od ministra sportu i turystyki (3628) – 5 dni.

**Teksty interpelacji i zapytań poselskich
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

INTERPELACJE

Interpelacja
(nr 13486)

do ministra administracji i cyfryzacji

**w sprawie sposobu realizacji
usług finansowych przez Poczta Polska SA**
– ponowna

Szanowny Panie Ministrze! W styczniu br. złożyłam interpelację w sprawie sposobu realizacji usług finansowych przez Poczta Polska, na którą otrzymałam odpowiedź z początkiem marca.

Poczta Polska SA realizuje miesięcznie ok. 14,5 tys. zagranicznych przekazów emerytalno-rentowych – wynika z informacji, które zostały przywołane w odpowiedzi na moją interpelację. Tylko 150 z nich jest adresowanych na rachunki bankowe emerytów i rencistów. Pozostałe świadczenia wypłacane są przez urzędy przekazem pocztowym. Miedzy innymi belgijskie instytucje emerytalno-rentowe wypłacają za pośrednictwem Poczty Polskiej świadczenia osobom uprawnionym w Polsce. W ubiegłym roku umożliwiono również przelewanie tych świadczeń na rachunki bankowe adresatów. Bez wątpienia ułatwiło to wielu emerytom oraz rencistom dysponowanie otrzymywanymi świadczeniami.

Jednak moje zaniepokojenie budzi wciąż realizacja świadczeń emerytalno-rentowych z Republiki Czeskiej, które wypłacane są przez polskie urzędy pocztowe przekazem pocztowym. Wiele emerytów oraz rencistów z mojego regionu otrzymuje świadczenia z Republiki Czeskiej w związku z wcześniejszą pracą najemną wykonywaną na terytorium tego kraju (m.in. w górnictwie, przemyśle technicznym i motoryzacyjnym). Chciałabym ponownie podkreślić, że adresaci tych świadczeń są niezadowoleni z tak długiego okresu oczekiwania na swoje świadczenia. Z pewnością przelewanie świadczeń na rachunek bankowy skróciłoby okres oczekiwania na pieniądze. Niestety osoby otrzymujące świadczenia z Republiki Czeskiej nie mają możliwości zmienić sposobu otrzymywania pieniędzy.

Mając na uwadze powyższe, proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. W jakim czasie Poczta Polska powinna przekazać adresatowi wypłaty w gotówce realizowane za pomocą przekazów pocztowych z czeskich instytucji emerytalno-rentowych?

2. Czy ministerstwo ma możliwość negocjować ze stroną czeską w sprawie umożliwienia przesyłania świadczeń emerytalno-rentowych na konta bankowe adresatów?

Z poważaniem

Poseł Izabela Katarzyna Mrzygłocka

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 13584)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie zmiany zasady realizacji
zadania własnego gminy: Zapewnienie opieki
bezdolnym zwierzętom
oraz ich wyłapywanie**
– ponowna

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 25 stycznia 2013 r. wpłynęła do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej odpowiedź na moją interpelację dotyczącą zasad realizacji zadania własnego gminy: Zapewnienie opieki bezdomnym zwierzętom oraz ich wyłapywanie.

W tym miejscu także chciałabym zaznaczyć, że jestem członkiem Parlamentarnego Zespołu Przyjaciół Zwierząt i znam plan pracy i spotkania zespołu.

W związku z powyższym przedstawionym stanem rzeczy zwracam się do Pana Ministra z serdeczną prośbą o odniesienie się do poniższych kwestii:

1. Czy ministerstwo posiada wiedzę na temat kosztów rocznego utrzymania bezdomnych zwierząt?

2. Jak często dokonywana jest inwentaryzacja w schroniskach? Jaki podmiot odpowiedzialny jest za nadzór nad inwentaryzacją?

3. Dlaczego państwo nie chce pomóc gminom poprzez uruchomienie programu, a wraz z tym również

środków, oraz nałożenie obowiązkowego chipowania? Często dochodzi do sytuacji, że źle oznakowane zwierzęta, uciekając ze schroniska, trafiają do sąsiednich. Dochodzi często do sytuacji, że kilka gmin płaci za tę samą „duszę”.

4. Dlaczego działania te nie są podejmowane z poziomu państwa? Dlaczego gminy muszą samodzielnie finansować te zadania, bez pomocy ze strony ministerstwa? Sąsiadujące ze sobą gminy mają różne programy.

5. Dlaczego ministerstwo, wprowadzając kolejne obowiązki dla gmin w omawianym zakresie, nie zapewniło środków na realizację tego celu?

Z góry uprzejmie dziękuję za odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z wyrazami szacunku

Poseł Małgorzata Niemczyk

Łódź, dnia 18 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15602)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie unormowania rynku pracy
w zakresie uzyskiwania
dodatkowego zarobku przez osoby będące
na emeryturze lub rencie**

Szanowny Panie Ministrze! Na przykładzie zawodu taksówkarzy chciałbym poruszyć bardzo istotny nierozwiązany do dzisiaj problem społeczny dotyczący możliwości podjęcia pracy przez osoby otrzymujące emeryturę i rentę. Sam fakt podjęcia dodatkowej pracy przez takie osoby nie budzi społecznego sprzeciwu, w szczególności jeśli otrzymane świadczenia z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych są zbyt niskie. Wątpliwości pojawiają się natomiast, kiedy taką pracę podejmują osoby posiadające bardzo wysokie emerytury, a często także na uprzywilejowanych warunkach, jak np. górnicy, służby mundurowe. Problem ten można zauważyć w wielu zawodach, m.in. taksówkarzy, pracowników ochrony lub firm zewnętrznych na kopalniach.

Jedną z przyczyn poczucia niesprawiedliwości społecznej jest uprzywilejowana pozycja emerytów lub rencistów wobec kosztów pracy. I tak przykładowo taksówkarz prowadzący działalność gospodarczą, będący już na emeryturze, płaci wyłącznie do ZUS-u składkę zdrowotną, którą ostatecznie odlicza od podatku – jest na karcie podatkowej. Stąd jego obciążenia fiskalne to tylko kilkanaście złotych miesięcznie. W dużo gorszej sytuacji są natomiast osoby, dla których dana działalność jest podstawowym źródłem dochodu i płacą składkę zdrowotną, na ubezpieczenie społeczne, fundusz pracy i gwarantowanych świad-

zeń pracowniczych, czyli ponad 1000 zł miesięcznie. Zatem dysproporcja już na wstępie jest bardzo wysoka. W dużym stopniu taka sytuacja ma miejsce na Śląsku, gdzie mamy do czynienia z „młodymi” emerytami, którzy chcą wciąż być aktywni zawodowo. Na przykładzie Rybnika, 140-tysięcznego miasta województwa śląskiego, na 148 taksówek blisko 50% z nich prowadzi osoby pobierające świadczenia emerytalne lub rentowe.

Kolejnym poruszonym problemem wynikającym z obecnego systemu jest rozrastająca się szara strefa. Zdaniem zrzeszenia taksówkarzy blisko 70–80% klientów nie chce paragonów, a przed wykonaniem przejazdu klient z góry proponuje kwotę, jaką jest w stanie zapłacić za kurs. W szczególności ma to miejsce poza dużymi aglomeracjami. Taksówkarzowi, który funkcjonuje jako emeryt, dużo łatwiej nagiąć przepisy prawa ze względu na niższe koszty prowadzenia działalności niż osobie, która musi pracować, by uzyskać minimalnie ok. 5500 zł obrotu i z tego zapłacić paliwo, ZUS, podatek, amortyzację samochodu, ubezpieczenie, legalizację i fiskalizację kasy, moduł i zarobić najniższą krajową.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy ministerstwo monitoruje i posiada dane potwierdzające skalę podejmowania dodatkowej pracy przez osoby posiadające świadczenia emerytalne lub rentowe?

2. Czy pobieranie świadczeń z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wraz z dodatkową aktywnością zawodową podważa zasadę przechodzenia na emeryturę?

3. Czy podjęcie dodatkowej pracy można uzależnić od wysokości emerytury?

4. W jaki sposób ministerstwo walczy z płaceniem przez przedsiębiorców dodatkowych wynagrodzeń dla emerytów poza systemem legalnego zatrudniania?

5. Jakie są straty dla całego systemu emerytalno-rentowego oraz rynku pracy (wysokość zarobków, bezrobocie wśród osób młodych) z tytułu nieprawidłowości i nadużyć w systemie zatrudniania emerytów i rencistów i prowadzenia przez nich działalności gospodarczej?

6. W jaki sposób wspiera się zawody, w których w sposób znaczący wzrasta odsetek osób starszych z powodów wskazanych w niniejszej interpelacji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 18 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15603)

do ministra finansów

**w sprawie opodatkowania
podatkiem dochodowym niektórych
świadczeń dodatkowych**

Szanowny Panie Ministrze! Coraz częściej docierają do opinii publicznej sygnały o nietypowym problemie polegającym na próbie opodatkowania świadczeń o charakterze dodatkowym, które do tej pory nie były obciążone podatkiem dochodowym.

Wszelkie regulacje dotyczące ww. opodatkowania zawarto w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 1991 r. Nr 80, poz. 350). Ustawa ta mówi m.in., że „za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych” (rozdział 2, art. 11 ust. 1). Ustawa o podatku dochodowym podaje także, że podatkami „są otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń” (rozdział 2, art. 11 ust. 1).

Powodem, który skłonił mnie do wystosowania niniejszej interpelacji, jest szereg sygnałów, że lokalne urzędy skarbowe, powołując się na ww. ustawę, uznają za zasadne opodatkowanie podatkiem dochodowym świadczeń o nietypowym i dodatkowym charakterze. Dla zobrazowania tego faktu odwołam się do dwóch przykładów.

Przy okazji obchodzonego niedawno w Polsce tzw. tłustego czwartku pojawiła się kwestia opodatkowania podatkiem dochodowym pracowników, którzy w tym dniu otrzymali od swojego pracodawcy pączka – symboliczny poczęstunek na czas przerwy w tymże dniu pracy. Do tej pory ten gest sprawiany przez pracodawców swoim pracownikom nie był rozpatrywany jako świadczenie stanowiące przychód pracownika, a zatem coś, co powinno zostać opodatkowane.

Drugi z przytaczanych przeze mnie przykładów dotyczy próby nałożenia podatku dochodowego na rodziny wielodzietne, które korzystają z gminnych kart uprawniających do zniżek. Akcje polegające na wprowadzeniu niższych cen biletu na basen, ulg na kino i teatr, darmowych wejść do zoo to działania,

które stosuje wiele samorządów, by wesprzeć rodziny wielodzietne. Tymczasem z najnowszej interpretacji Izby Skarbowej w Warszawie wynika, że osoby mające zniżki uzyskują korzyść majątkową, którą trzeba opodatkować. Prowadzi to zatem do absurdalnej sytuacji, gdy rodziny muszą zapłacić podatek od uzyskanych od gminy bonusów. Takie podejście izby skarbowej to nie tylko cios w rodziny wielodzietne, ale także i w gminy, które za pomocą ww. akcji budują swój pozytywny wizerunek i zachęcają do osiedlania się na ich terenie.

W podobnej sytuacji byli pracownicy, którzy zostali obciążeni podatkiem dochodowym, ponieważ uczestniczyli w imprezach integracyjnych i świątecznych spotkaniach zorganizowanych przez pracodawców bądź też otrzymali od nich okazjonalne prezenty świąteczne, kupony na wejście do kina, karnety na siłownię, bony żywieniowe, torebki kawy lub herbaty do zaparzenia w czasie pracy czy zobowiązanie do dojazdu samochodem służbowym do domu i zaparkowania w jego okolicach. Takie sytuacje, choć nieprawdopodobne, mają miejsce.

Jednocześnie należy podkreślić, że próba opodatkowania tego typu bonusów wymusza konieczność sprawdzania występowalności świadczeń dodatkowych, a zatem ich kontrolowania. Taka interpretacja przepisów jest nieco nietypowa i prowadzić może do powstania dezorientacji wśród pracowników, spięć na linii pracodawca – pracownik, a także do rozrostu biurokracji oraz zamieszania przy wypełnianiu druków PIT.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jaka jest opinia Ministerstwa Finansów na temat zasadności opisanego powyżej opodatkowania?
2. Czy w przypadku nadinterpretowania zapisu ustawy przez urzędy skarbowe istnieje możliwość skorygowania jej treści, uwzględniając występowanie nieopodatkowanych dotychczas bonusów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 18 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15604)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie składek
na ubezpieczenie zdrowotne bezrobotnych
i członków ich rodzin odprowadzanych
przez polskie urzędy pracy**

Szanowny Panie Ministrze! Dotarły do mnie opinie na temat wysokich kosztów, jakie ponoszą urzędy pracy z tytułu nałożonego na nie ustawowego obo-

wiązku opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne dla zarejestrowanych bezrobotnych i członków ich rodzin. Ubezpieczenie zdrowotne wprowadzone zostało na mocy ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym z dnia 27 lutego 1997 r. (Dz. U. Nr 75, poz. 468, z późn. zm.). Jego opłacanie następuje poprzez regularne odprowadzanie składek i gwarantuje korzystanie z bezpłatnych usług medycznych w placówkach, które podpisały stosowny kontrakt z Narodowym Funduszem Zdrowia. Posiadanie ubezpieczenia zdrowotnego jest zatem niezwykle istotne w przypadku zachorowania, wypadku, odniesienia urazu czy zatrucia, stąd też zrozumiałe i w pełni akceptowalne są wszelakie dążenia strony rządowej do upowszechnienia tegoż ubezpieczenia.

Jednym z efektów wspomnianych powyżej dążeń jest stale nowelizowana ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych mówiąca, że ubezpieczeniem zdrowotnym objęte są m.in. te osoby, które zarejestrowały się w urzędzie pracy jako bezrobotne i nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego z innego tytułu. W przypadku bezrobotnych organem zobowiązanym do odprowadzania składek są urzędy pracy, a prawo do takiego ubezpieczenia przysługuje im od chwili uzyskania statusu bezrobotnego, trwa przez cały okres, gdy pozostają w urzędowym rejestrze osób bezrobotnych, i kończy się po 30 dniach od utraty przez nie wspomnianego statusu. Warto jednocześnie zauważyć, że wypłata składek na ubezpieczenie zdrowotne przysługuje nie tylko zarejestrowanemu bezrobotnemu, ale również tym członkom jego rodziny, którzy nie mają swojego tytułu do ubezpieczeń, i dokonywana jest przez urząd pracy ze środków Funduszu Pracy, a zatem – z państwowego funduszu celowego, na który składają się m.in. dotacje budżetu państwa czy środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej. Urzędy pracy niejednokrotnie podkreślały jednak, że o ile opłacanie przez nie składek zdrowotnych dla zarejestrowanych bezrobotnych stanowi swoiste wsparcie dla tej części społeczeństwa, o tyle nie przyczynia się do ograniczenia bezrobocia, a wręcz przeciwnie – powoduje, że w urzędach pracy rejestrują się osoby, które nie szukają zatrudnienia, a są zainteresowane jedynie przysługującym im ubezpieczeniem zdrowotnym. To właśnie to przekonanie legło u podstaw postulatów urzędów pracy, by ustawowo rozdzielić kwestię rejestrowania się w urzędzie i uzyskiwania statusu bezrobotnego od automatycznie przydzielanego wtedy prawa do ubezpieczenia zdrowotnego. Konsekwencją takiej postawy były liczne interpelacje poselskie, eksperckie opinie i liczne sugestie rozwiązań tej problematycznej kwestii. Wśród takich sugestii wyliczyć można m.in. ubiegłoroczną propozycję Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, która sugerowała, by urzędy pracy zawieszały wypłatę składek na ubezpieczenie zdrowotne tym bezrobotnym, którzy odrzucili kolejne oferty pracy, jakie im przedstawiono.

Co warto podkreślić, za podjęciem działań w kwestii ubezpieczeń zdrowotnych dla zarejestrowanych osób bezrobotnych przemawia nie tylko sugestia urzędów pracy o chęci pozyskania darmowego ubezpieczenia przez osoby niezainteresowane podjęciem zatrudnienia, ale również aktualna sytuacja na rynku pracy cechująca się stopniowym wzrostem bezrobocia. Jak podaje Główny Urząd Statystyczny, od roku 2009 stopa bezrobocia nieustannie wzrastała, począwszy od poziomu 10,4%, a w styczniu 2013 r. osiągnęła już poziom 14,2%. Biorąc pod uwagę, że liczba zarejestrowanych bezrobotnych stale wzrasta (w styczniu 2013 r. GUS oszacował, że jest ich już 2295,7 tys.), podstawne wydaje się prognozowanie, że tendencja ta utrzyma się, co w świetle obowiązującego prawa doprowadzi do stałego wzrostu wydatków na ubezpieczenie zdrowotne dla osób bezrobotnych. W dobie niekorzystnej koniunktury, kiedy spadek zatrudnienia i cykliczne kalkulowanie wydatków budżetu państwa są przykrą codziennością, zasadnym wydaje się zatem podjęcie działań w kwestii doregulowania zasad opłacania przez urzędy pracy składek na ubezpieczenie zdrowotne dla bezrobotnych i członków ich rodzin.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie koszty ponoszą w skali całego kraju urzędy pracy z tytułu opłacania składek za osoby bezrobotne i członków ich rodzin?

2. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wciąż rozważa wprowadzenie ograniczeń dla opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne dla bezrobotnych, a jeśli tak, to na czym takie ograniczenia miałyby polegać i kiedy zostałyby wprowadzone?

3. Jakie rozwiązania w opisanej sprawie funkcjonują w innych krajach Unii Europejskiej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15605)

do ministra administracji i cyfryzacji

**w sprawie sposobu i trybu wdrażania
„Narodowego programu przebudowy
dróg lokalnych, etap II: Bezpieczeństwo
– dostępność – rozwój”**

Szanowny Panie Ministrze! Z początkiem lutego br. wpłynęło do mnie pismo z Zarządu Śląskiego Związku Gmin i Powiatów dotyczące zmian w sprawie ustanowienia programu wieloletniego, który występuje pod nazwą „Narodowy program przebudowy

dróg lokalnych, etap II: Bezpieczeństwo – dostępność – rozwój”.

Uwzględniając szczegóły wspomnianego programu, wiele gmin i powiatów zainteresowało się przystąpieniem do niego, a te, które były przygotowane do wdrażania zadań z zakresu przebudowy dróg, złożyły stosowny wniosek w konkursie trwającym do końca września 2012 r., planując, że wskazane zadania wykonają już w roku 2013 r. Chcę tu podkreślić, że po rozstrzygnięciu konkursu okazało się, iż pula środków w województwie śląskim wystarczy dla wszystkich, którzy złożyli swoje aplikacje w terminie. W związku z tym szereg gmin i powiatów, które znalazły się na pierwszej liście rankingowej, kwalifikującej je do uzyskania dofinansowania, podjęło pierwsze stosowne działania w celu realizacji poszczególnych zadań. Zarząd Śląskiego Związku Gmin i Powiatów wylicza, że w ciągu minionych 3 miesięcy dokonano m.in. odpowiednich zmian finansowych w budżetach samorządowych, przystąpiono do wykupu terenów oraz poinformowano mieszkańców o uzyskanym dofinansowaniu.

Tymczasem na mocy uchwały Rady Ministrów z dnia 27 listopada 2012 r. zmianie uległy pierwotne zapisy wieloletniego programu, jakie ustanowiono dnia 6 września 2011 r. Zmiany te dotyczą m.in. zasad finansowania programu i wprowadzają dodatkowe nabory uzupełniające w trakcie już trwającego konkursu. Jak podkreśla Zarząd Śląskiego Związku Gmin i Powiatów, szczególnie trudne są zmiany, które prowadzą do zmniejszenia o połowę puli środków, jaka przeznaczona jest na dotacje w ramach programu, przy jednoczesnym zwiększeniu poziomu samych dotacji do wysokości 50% wartości zadania. W efekcie tego po ogłoszeniu nowej listy rankingowej okazało się, że znaczna część gmin i powiatów utraciła przyznane im wcześniej dofinansowanie, pomimo iż spełniła wszystkie wymagania konkursowe i postępowała zgodnie z zaleceniami wynikającymi z narodowego programu. Zarząd Śląskiego Związku Gmin i Powiatów wylicza, że problem odebrania dofinansowania dotyczy m.in. gmin Myszków, Kozięgłowy, Kłomnice, Knurów, Psary, Jaworzno, Lelów i Zarki, a także podkreśla, że na zagrożonej pozycji znalazły się ponadto powiaty województwa śląskiego, takie jak m.in. bieruńsko-lędziński, bielski, gliwicki, myszkowski i zawierciański. W sumie ponad 2/3 zgłoszonych zadań inwestycyjnych dot. dróg gminnych i powiatowych nie otrzyma dofinansowania, co budzi niepokój, że wbrew założeniom uchwały z 27 listopada 2012 r. nie doprowadzi ona do zwiększenia uczestnictwa jednostek samorządowych w procesie wdrażania programu oraz znacznie ograniczy możliwość kompleksowego rozwoju sieci drogowej w kraju.

W takiej sytuacji opinia, że wprowadzone zmiany skomplikowały planowanie budżetowe wielu jednostek samorządu terytorialnego i zniweczyły podjęte przez nie działania zmierzające do przebudowy dróg lokalnych, stawiają owe jednostki w bardzo trudnej sytuacji. Jednocześnie należy też zauważyć, że wspo-

mniane zmiany, pozbawiając część gmin i powiatów przyznanych im wcześniej dofinansowań, najmocniej uderzają w te z nich, które znalazły się na wysokich pozycjach nowej listy rankingowej, ale jednak tuż poza progiem wynikającym z dostępnej alokacji.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Co jest przyczyną zmniejszenia wydatków budżetu państwa na realizację ww. programu?

2. Ponieważ łączne wydatki na realizację programu w latach 2012–2015 zmniejszono w województwie śląskim z 220 512 000 zł do 186 057 000 zł, czy przewidywane są dodatkowe działania (programy), które w przyszłości umożliwią śląskim jednostkom samorządu terytorialnego realizację projektów inwestycyjnych z zakresu przebudowy dróg lokalnych, jakie znajdują się na ich terenie?

3. Czy w stosunku do gmin i powiatów, które poniosły stratę w efekcie realizacji ww. programu i utraciły obiecane im dofinansowania planowane są rekompensaty?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 18 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15606)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie europejskiej inicjatywy
obywatelskiej na rzecz ograniczenia
prędkości do 30 km/h na terenach miejskich
i w obszarach zabudowanych**

Szanowny Panie Ministrze! Otrzymałem stanowisko Polskiej Unii Mobilności Aktywnej – organizacji, która zrzesza samorządy lokalne i jednostki zainteresowane rozwijaniem systemów komunikacyjnych uwzględniających potrzeby pieszych, rowerzystów i klientów operatorów komunikacji publicznej. Organizacja ta przybliżyła istotę projektu o nazwie „30 km/godz – ulice przyjazne życiu”, który zakłada wprowadzenie ograniczenia prędkości do 30 km/h (20 mph) dla terenów zabudowanych i osiedli mieszkaniowych położonych na obszarze całej Unii Europejskiej. Organizatorzy inicjatywy podkreślają jednak, że władzom lokalnym będzie wolno ustanowić wyjątki od powyższego ograniczenia prędkości, jeśli będą w stanie wykazać, że potrzeby środowiska i bezpieczeństwo najbardziej zagrożonych uczestników ruchu drogowego są w danym przypadku zapewnione.

Za główny czynnik, który doprowadził do powstania wspomnianej europejskiej inicjatywy obywatelskiej, podaje się bezpieczeństwo uczestników ruchu.

Prędkość 30 km/h redukuje liczbę i skalę ciężkich obrażeń będących wynikiem wypadków drogowych, ponieważ pole widzenia jest większe, a droga hamowania zdecydowanie krótsza niż przy prędkości 50 km/h. Podaje się tu przykłady oszacowań, które wykazują, że droga hamowania z prędkości 50 km/h jest ponaddwukrotnie dłuższa niż droga hamowania z prędkości 30 km/h, a szanse przeżycia osoby potrąconej przez samochód jadący z prędkością 50 km/h to około 20%, zaś w przypadku prędkości 30 km/h szanse te wzrastają do 70%. Powołując się na proekologiczne dążenia Unii Europejskiej, organizatorzy inicjatywy przypominają, że ograniczenie prędkości w mieście wpłynie korzystnie na czystość powietrza oraz redukcję emisji CO₂ i hałasu, gdyż ruch stanie się bardziej płynny, a mieszkańcy miasta, dostrzegając poprawę warunków bezpieczeństwa, zrezygnują z korzystania z samochodu na rzecz komunikacji publicznej, roweru czy chodzenia pieszo. Kolejnym z argumentów, jaki według organizatorów inicjatywy przemawia za wdrożeniem opisywanego ograniczenia, jest fakt, że tempo 30 km/h jest akceptowane w wielu miastach Europy – wylicza się tu m.in. Hamburg, gdzie istnieje ponad 700 stref ograniczenia prędkości do poziomu 20 mph, czy Wielką Brytanię, w której ustawienie limitu prędkości na poziomie 20 mph w skali całych miast jest najbardziej zaawansowane.

Polska Unia Mobilności Aktywnej, popierając wprowadzenie standardowego ograniczenia prędkości w całej Unii Europejskiej, zwraca uwagę na dwie problematyczne kwestie, które dotyczą ogółu Wspólnoty:

— na terenie całej Unii Europejskiej funkcjonuje wielka różnorodność przepisów w zakresie ograniczeń prędkości, co jest często mocno uciążliwe dla setek tysięcy kierowców przekraczających codziennie granice państw Unii;

— cała Unia Europejska zmagają się obecnie z problemami zmian klimatycznych, zanieczyszczeniem powietrza w miastach i uzależnieniem od paliw kopalnych.

Poruszając problematykę bezpieczeństwa na drogach, nie sposób nie odnieść się do danych statystycznych Komisji Europejskiej dotyczących wypadków samochodowych na drogach państw Wspólnoty. Dane z 2011 r. podają, że najgorzej pod względem liczby śmiertelnych ofiar wypadków drogowych wypada Polska, która jeszcze w 2010 r. zajmowała pozycję za takimi krajami jak Rumunia czy Grecja. Bazując na statystykach europejskich, warto tu także zaznaczyć, że np. w Niemczech wskaźnik śmiertelności w wypadkach drogowych jest znacznie niższy niż w Polsce, pomimo że na tamtejszych autostradach nie obowiązuje ograniczenie prędkości dla samochodów osobowych. Podobnie jest także ze wspomnianą wcześniej Wielką Brytanią, dla której już od 2001 r. wspomniany wskaźnik także jest znacznie niższy niż analogiczny dla Polski. I choć z danych Komisji Europejskiej wynika, że na przestrzeni lat 2001–2010 śmiertelność na polskich drogach spadła, to fakt ten

nie napawa optymizmem, jeśli weźmie się pod uwagę, że większość państw Wspólnoty odnotowała w tym zakresie dużo większe spadki.

Biorąc pod uwagę, że badania pokazują, iż najczęstsze przyczyny wypadków to niedostosowanie prędkości do warunków jazdy (co roku około jednej trzeciej wypadków powodowanych jest przez nadmierną prędkość, w tym aż połowa wypadków śmiertelnych spowodowana była niedostosowaniem prędkości do przepisów), oraz to, że do 2020 r. Unia Europejska chce o połowę zmniejszyć liczbę śmiertelnych ofiar na drogach, idea europejskiej inicjatywy obywatelskiej „30 km/godz – ulice przyjazne życiu!” może zyskać poparcie Komisji Europejskiej.

W związku z powyższym mamy do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w kwestii europejskiej inicjatywy obywatelskiej „30 km/godz – ulice przyjazne życiu!”?

2. Jakie trudności i koszty przewiduje ministerstwo w wypadku wdrożenia ograniczenia prędkości do 30 km/h w warunkach polskich, gdzie wiele kluczowych linii komunikacyjnych przebiega przez centra miast oraz tereny zabudowane?

3. Jakie są podejmowane działania, aby ograniczyć liczbę wypadków spowodowanych przez nadmierną prędkość i obniżyć wskaźniki wypadków ze skutkiem śmiertelnym?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Marek Krzakała
i Jarosław Pięta

Rybnik, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15607)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie systemu poboru opłat viaTOLL
w przypadku pojazdów takich jak
pryczepy kempingowe, których
masa całkowita przekracza 3,5 t**

Szanowny Panie Ministrze! System viaTOLL działa w Polsce od 2011 r. i jest obowiązkowy dla wszystkich pojazdów samochodowych oraz zespołów pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t. Zgodnie z ustawą z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw elektroniczny pobór opłat obowiązuje w Polsce na autostradach płatnych, drogach szybkiego ruchu oraz wybranych drogach krajowych. Zatem obejmuje w równym stopniu osoby zarobkowo zajmujące się przewozem towarów, jak i osoby podróżujące samochodami osobowymi wraz

z przyczepą kempingową, do przewozu koni, przyczepą przewożącą sprzęt sportowy, taki jak łódka, kajaki czy motocykl. Dotyczy to także właścicieli pojazdów kempingowych, których spora część jest rejestrowana jako pojazdy o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3500 kg.

Osoba podróżująca opisanym powyżej zestawem samochód + przyczepa przekracza bardzo często 3,5 t o kilkadziesiąt kilogramów, natomiast pobierana jest opłata podobnie jak za 12-tonową ciężarówkę jadącą w celach zarobkowych. Z informacji, które uzyskałem, wynika, że treść rozporządzenia ministra z dnia 22 marca 2011 r. oraz przepisy wprowadzające system poboru opłat nie były konsultowane z Polskim Związkiem Motorowym ani z Polską Federacją Campingu i Caravaningu. W sąsiednich państwach należących do Unii Europejskiej zestawy składające się z samochodu o DMC do 3500 kg i przyczepy kempingowej traktowane są jak pojedynczy samochód osobowy.

W związku z powyższym mamy do Pana Ministra następujące pytania:

1. Na jakim obecnie jest etapie i kiedy nastąpi zmiana przepisów zapowiedziana przez ministra już w ubiegłym roku dotycząca problemu przedstawionego w niniejszej interpelacji?

2. Czy w innych krajach jest pobierana opłata w formie elektronicznej za przejazd niezarobkowych pojazdów z przyczepami?

3. Ile szacunkowo w Polsce jest zarejestrowanych przyczep kempingowych i innych opisanych powyżej i jakie wpływy z tytułu ich poruszania się po drogach krajowych osiągnął Krajowy Fundusz Drogowy?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Marek Krzakała
i Jarosław Pięta

Rybnik, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15608)

do ministra zdrowia

**w sprawie braku dostępu pacjentów
zakażonych wirusowym zapaleniem wątroby
typu C (wirusem HCV) do leczenia za pomocą
trójlekowej terapii skojarzonej
z zastosowaniem inhibitorów proteazy
(boceprevir i telaprevir)**

Szacuje się, że w Polsce zakażonych wirusem HCV jest ok. 730 tys. osób. W badaniach wykryto chorobę tylko u ok. 55 tys. osób. U zdecydowanej większości przypadków pomimo trafnej diagnozy i podjętego leczenia nie udało się wyeliminować wirusa HCV stosowanymi dotychczas metodami. Jest

to bardzo istotne zagrożenie epidemiologiczne. Nie-wyleczone (nielezione) WZW typu C prowadzi do marskości, raka wątroby, przedwczesnej śmierci. Nie ma dotychczas skutecznej szczepionki chroniącej przed zakażeniem. Pacjenci chorzy na WZW typu C, którzy do tej pory byli nieskutecznie leczeni, od ponad 10 lat czekali na postęp w medycynie i szansę na skuteczne wyleczenie.

W 2011 r. w Unii Europejskiej zarejestrowano przełomowe terapie o ogromnym wzroście skuteczności w porównaniu do istniejącego sposobu leczenia, eliminujące wirusa HCV. Nowe terapie dają szansę dla ponad połowy pacjentów na niemal całkowitą eliminację choroby, która do tej pory była nieuleczalna. Leczenie wirusowego zapalenia wątroby typu C przy pomocy trójlekowej terapii skojarzonej składającej się z pegylowanego interferonu, rybawiryny i inhibitora proteazy (boceprevir, telaprevir) prawie trzykrotnie zwiększa szansę na wyleczenie u pacjentów wcześniej nieleczonych i dwukrotnie u pacjentów, u których dotychczasowe leczenie nie powiodło się.

W listopadzie 2012 r. Agencja Oceny Technologii Medycznych wydała pozytywną opinię dla terapii trójlekowej z zastosowaniem bocepreviru i telapreviru. Pacjenci oczekiwali, że wraz z nowym, 2013 rokiem terapie te uzyskają pozytywną decyzję Ministerstwa Zdrowia i zostaną udostępnione. Niestety wciąż nie są finansowane! Terapie te nie zostały uwzględnione również w najnowszym projekcie obwieszczenia ministra zdrowia w sprawie wykazu refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych na dzień 1 marca 2013 r. Nic nie wskazuje na to, by stan leczenia zakażenia HCV mógł się szybko zmienić.

Nowoczesne leczenie WZW typu C zwiększa szansę skrócenia czasu trwania terapii z 48 tygodni do 24 nawet u 60% leczonych pacjentów. Skuteczne wyleczenie WZW typu C należy uznać za udane leczenie onkologiczne, gdyż każde ostre zapalenie wątroby jest stanem przednowotworowym. Zastosowanie nowych terapii przyczyni się do istotnego zmniejszenia śmiertelności wśród osób zakażonych wirusem HCV.

Około 1 tys. pacjentów w Polsce z przeleczonym nieskutecznie HCV i postępującym zwłóknieniem wątroby oczekuje na jak najszybsze udostępnienie terapii trójlekowej, gdyż tylko ona może powstrzymać rozwój choroby. Ekspertci są zgodni, że WZW typu C jest ukrytą bombą wirusową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie i zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym leczenia o najwyższej skuteczności – wirus będzie rozprzestrzeniał się w coraz bardziej niekontrolowany sposób. Dodatkowo pojawi się konieczność leczenia bardzo poważnych powikłań zakażenia HCV, takich jak marskość i rak wątroby czy żylaki przełyku.

Biorąc pod uwagę przedstawione fakty, proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Dlaczego wciąż nie jest finansowane ze środków publicznych leczenie wirusowego zapalenia wątroby typu C przy pomocy trójlekowej terapii skojarzonej składającej się z pegylowanego interferonu, rybawiryny i inhibitora proteazy (boceprevir, telaprevir), pomimo pozytywnej rekomendacji Agencji Oceny Technologii Medycznych?

2. Kiedy Ministerstwo Zdrowia udostępni pacjentom nowoczesne leczenie, w tym ww. terapię?

3. Jakie względy uzasadniają odmowę pacjentom nowoczesnego leczenia zakażenia wirusem HCV?

Poseł Józefa Hrynkiewicz

Rzeszów, dnia 18 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15609)

do ministra finansów

w sprawie ekonomicznego i społecznego uzasadnienia stosowania podatku dochodowego w stosunku do darczyńców przekazujących pełnowartościową żywność na potrzeby organizacji charytatywnych i ubogich gospodarstw domowych

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania:

Jakie względy ekonomiczne uzasadniają stosowanie podatku dochodowego od darczyńców, którzy przekazują nadwyżki wyprodukowanej pełnowartościowej żywności (o krótkim terminie przydatności do spożycia) organizacjom charytatywnym, ubogim gospodarstwom domowym lub gospodarstwom zbiorowym?

Jakie jest społeczne uzasadnienie takiego postępowania, w sytuacji gdy w Polsce wiele gospodarstw domowych rodzin osób bezrobotnych, utrzymujących się z pomocy społecznej, rencistów, rolników, niepełnosprawnych, bezdomnych nie jest w stanie zakupić żywności z własnych dochodów?

Czy w związku z poszerzającymi się od dwóch lat obszarami ubóstwa rodzin (w tym ubóstwa skrajnego rodzin z dziećmi) zamierza Pan Minister zmienić prawo, tak aby działało ono zgodnie z powszechnie uznawanymi normami życia społecznego: głodnego nakarmić, a nie zniszczyć – w majestacie prawa – pełnowartościową żywność?

Z wielu badań wynika, że obszary niedostatku są w Polsce bardzo rozległe. Z badania budżetów gospodarstw domowych GUS wynika, że wydatki najbiedniejszych gospodarstw domowych (I grupa kwintalowa) wynoszą ponad 125% ich dochodów. To znaczy – są one permanentnie zadłużone. W tej grupie gospodarstw domowych wydatki są ok. czterokrotnie niższe niż w V grupie kwintalowej (kształtują się na

poziomie ok. 460 zł na osobę). Oczywiście nie w bankach, lecz w różnych parabankach i u lichwiarzy! Trudno mi wprost uwierzyć, że jedynym powodem, który znajduje minister finansów, aby pozbawić pełnowartościowej żywności najbiedniejszych współobywateli, jest obawa przed utratą dochodów z podatku od tych, którzy żywność otrzymają, a w związku z tym nie kupią jej – i nie zapłacą podatku VAT. Sądzę, że obawa ta jest niesłuszna. Najbiedniejsi zaoszczędzone dzięki bezpłatnemu uzyskaniu żywności pieniądze wydadzą na towary nieżywnościowe, opodatkowane znacznie wyżej niż żywność. Nie dopuszczam myśli, że minister finansów chroni dochody firm zajmujących się utylizacją pełnowartościowej niesprzedanej żywności (wbrew potrzebom najuboższych obywateli).

Poseł Józefa Hrynkiewicz

Rzeszów, dnia 18 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15610)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wieku emerytalnego oraz zabezpieczenia społecznego pracowników budowlanych zatrudnionych w szczególnych warunkach lub/i w szczególnym charakterze

Praca pracowników zatrudnionych w budownictwie związana jest z wieloma ryzykami dla zdrowia i życia. Najwięcej wypadków ciężkich i śmiertelnych ma miejsce w budownictwie. Dotyczy to pracy w takich warunkach jak:

- praca na wysokości,
- praca w zmiennych temperaturach od minus 20 st. C do plus 30 st. C,
- praca w głębokich wykopach,
- praca w złych warunkach atmosferycznych (przy wietrze mroźnym i gorącym),
- praca w opadach atmosferycznych,
- praca w trwającym ruchu drogowym,
- praca w kontakcie z materiałami chemicznymi (np. wdychanie oparów mas asfaltowych),
- poruszanie się po terenie błotnistym i zamrożonym,
- praca na otwartej powierzchni bez zadania i ochrony,
- prace spawalnicze,
- krótkie terminy wykonywania prac, co powoduje nierzadko pracę do 12 i więcej godzin dziennie.

Wydłużenie wieku emerytalnego do 67 lat powoduje, że wielu pracowników budownictwa nie tylko nie jest w stanie pracować do emerytury w tak ciężkich i niebezpiecznych dla zdrowia i życia warunkach pracy, ale po prostu nie dożyje wieku emerytalnego.

Z badań dalszego trwania życia wynika, że osoby wykonujące ciężkie prace fizyczne, w warunkach szkodliwych i niebezpiecznych dla zdrowia żyją o kilka lat krócej niż osoby niepracujące ciężko fizycznie, w warunkach mniej niszczących ich zdrowie. Na ten problem zwracają uwagę autorzy raportów o stanie zdrowia ludności (np. badania GUS 2012, raport PHZ 2013). Także raporty PIP pokazują zły stan warunków pracy w budownictwie. Doceniając działania PIP, trzeba jednak stwierdzić ich bardzo małą skuteczność. Budownictwo (szczególnie budownictwo infrastrukturalne) jest tym działem gospodarki, gdzie występują poważne zagrożenia skutkujące największą liczbą wypadków śmiertelnych i ciężkich. Wydłużenie wieku emerytalnego jest tym czynnikiem ryzyka, który w istotny sposób może przyczynić się do powiększenia liczby ofiar w wyniku pracy w złych warunkach (w tym także niedostosowanych do możliwości pracowników, jak ma to miejsce w budownictwie).

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie merytoryczne argumenty uzasadniły wyłączenie zatrudnionych w wielu zawodach w budownictwie (szczególnie infrastrukturalnym) z grupy zatrudnionych w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze? Na podstawie jakich badań, ekspertyz, opinii podjęto taką decyzję?

2. Czy – biorąc pod uwagę zły stan warunków pracy, wysoką liczbę i poziom wypadków śmiertelnych i ciężkich oraz nieskuteczne działania instytucji powołanych do ochrony pracy i zdrowia pracowników – Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej pracuje nad włączeniem niektórych zawodów budowlanych oraz osób zatrudnionych w budownictwie do pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze?

3. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej pracuje nad włączeniem pracowników zatrudnionych w budownictwie w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze do grupy ubezpieczonych korzystających z systemu zabezpieczenia społecznego pozwalającego na odejście na emeryturę w wieku wcześniejszym od powszechnego wieku emerytalnego wynoszącego 67 lat dla kobiet i mężczyzn?

4. Czy jedynym wyjściem przed śmiercią i kalectwem dla pracowników branży budowlanej jest ucieczka z zawodu i zatrudnienia w budownictwie? Ucieczka z zawodu, w mojej ocenie, jest jednym z ważnych czynników, który powoduje, że w budownictwie utrzymuje się stan poważnego zagrożenia zdrowia i życia pracowników. Brak pracowników o wysokich kwalifikacjach, doświadczonych, a zatrudnianie na miejsce odchodzących pracowników o małym doświadczeniu i niskich kwalifikacjach to jeden z zasadniczych powodów dużej liczby wypadków ciężkich i śmiertelnych (wskazywane przez PIP i PCIOP oraz GUS).

5. Czy MPiPS systematycznie monitoruje oraz ocenia zmiany wprowadzane w systemie ubezpiecze-

nia społecznego, w tym skutki wprowadzenia ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, Dz. U. Nr 237, poz. 1656 (dot. między innymi pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze)? Jakiego rodzaju wnioski są formułowane (jeśli takie analizy i oceny są dokonywane)?

Interpelację niniejszą składam w związku z licznymi petycjami, interwencjami i postulatami zgłaszanymi do mnie podczas dyżurów poselskich i spotkań z wyborcami. Petycje w tej sprawie podpisywane są przez licznych pracowników budownictwa.

Poseł Józefa Hrynkiewicz

Rzeszów, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15611)

do ministra gospodarki

**w sprawie nakazowego stosowania
zamienników wycofanych żarówek
bez zapewnienia bezpiecznego użytkowania
zamienników mimo znanych sposobów
wprowadzonych w celu ograniczenia
zagrożeń fotobiologicznych**

Ostatni akt wycofywania żarówek nastąpił 1 września 2012 r. Zamiennikami są: świetlówki kompaktowe (zawierające rtęć), diody świecące zwane LED-ami, stosowane w zestawach jako lampy LED, oraz żarówki halogenowe nowej generacji. Promieniowanie optyczne i pola elektromagnetyczne zamienników są potencjalnym zagrożeniem dla człowieka (PN-EN 62471: październik 2010), w szczególności dla oka i skóry. Dla skóry skutki mogą polegać na wywołaniu rumienia, oparzeń, szybszego starzenia się skóry, stanów przedrakowych i raka. Dla oka skutki mogą polegać na powodowaniu zapalenia spojówek, rogówki, siatkówki, oparzenia (czyli uszkodzenia) rogówki, siatkówki oraz wystąpienia zaćmy.

Z PN-EN 62471 („Bezpieczeństwo fotobiologiczne lamp i systemów lampowych”) wynika konieczność klasyfikowania zamienników ze względu na stopień ryzyka dla zdrowia potencjalnie tworzonego przez ich stosowanie. Wprowadzono grupę wolną od ryzyka oraz trzy grupy zróżnicowanego ryzyka (1 – małego ryzyka, 2 – umiarkowanego ryzyka i 3 – wysokiego ryzyka). Zamienniki z grup 1 i 2 nie stwarzają zagrożeń fotobiologicznych. Zamienniki z grupy 3 „mogą stwarzać zagrożenie nawet przy chwilowej lub krótkiej ekspozycji”. Obecnie nie ma śladów stosowania normy, a także przygotowań do jej wprowadzenia w praktyczny sposób polegający na upublicznieniu oznakowań zamienników przez ich grupy ryzyka wraz z koniecznymi informacjami. Brak jest też jed-

noznaczności, kto i w jakiej formie, i terminie ma być odpowiedzialny za oznaczanie zamienników.

Z opinii (marzec 2012) komitetu naukowego SCE-NIHR (Scientific Committee on Emerging and Newly Identified Health Risks) współpracującego z UE: wprowadzone kwalifikowania lamp i ich opraw oświetleniowych przez określanie grup ryzyka wydaje się być wystarczające dla ograniczenia personalnego ryzyka krótkoterminowego. Oszacowanie ryzyka długoterminowego jest niemożliwe z powodu braku danych.

Z badań krajowych wykonanych w 2010 r. w Centralnym Instytucie Ochrony Pracy w Warszawie na próbie 41 zamienników: ze względu na zagrożenia siatkówki światłem niebieskim dla 14 zamienników ich czasy ekspozycji nie przekraczały 4 minut. Uznano, że ich stosowanie może stanowić zagrożenie dla zdrowia; ze względu na zagrożenie oka i skóry nadfioletem aktywnym 4 źródła światła miały dopuszczalne czasy ekspozycji zbyt krótkie dla ich bezpiecznego stosowania. Przy zagrożeniach powodowanych światłem niebieskim oraz nadfioletem aktywnym należy dodatkowo określać dopuszczalny maksymalny czas ekspozycji jako czas do stosowania. Dodatkowo zawsze odległość zamiennika od użytkowników powinna być nie mniejsza od określanej tzw. granicznej odległości bezpiecznej.

Ze względu na oddziaływanie pól elektromagnetycznych zamienniki należałoby lokować w odpowiednich podawanych odległościach od użytkowników. Na polskim rynku są dobre i złe lampy LED („Elektroinstalator” 10/2011). Wynika stąd, że rynek nie jest chroniony wystarczająco. Podane opisy, wynikające z istniejących faktów, charakteryzują wytworzoną sytuację, w której są kupowane i stosowane w mieszkaniach zamienniki żarówek. Wynika stąd tak potrzeba odpowiednich działań, jak i realne zagrożenie dla zdrowia użytkowników przymuszonych do stosowania zamienników.

W związku z przedstawioną sytuacją kieruję do Pana Ministra pytania:

Dlaczego nie wprowadzono zgodnie z normą kwalifikowania zamienników grupami ryzyka?

Dlaczego rynek źródeł światła jest niedostatecznie chroniony?

Kto ponosi odpowiedzialność za prawdopodobne zagrożenie dla zdrowia użytkowników zamienników żarówek?

Dlaczego uniemożliwiono stosowanie w mieszkaniach tradycyjnych żarówek, które są sztucznymi źródłami światła najbardziej przyjaznymi dla człowieka i jego środowiska (nie zawierają rtęci, mają widmo promieniowania podobne do widma światła naturalnego)?

Posel Józefa Hrynkiwicz

Rzeszów, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja (nr 15612)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

w sprawie stanu realizacji Konwencji w sprawie przeciwdziałania bezwprawnym czynom przeciwko bezpieczeństwu żeglugi morskiej (Konwencja SUA)

Konwencja w sprawie przeciwdziałania bezprawnym czynom przeciwko bezpieczeństwu żeglugi morskiej sporządzona w Rzymie dnia 10 marca 1988 r. weszła w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 1 marca 1992 r. Konwencja ta przede wszystkim zobowiązuje państwa konwencyjne – więc także Polskę – do ustanowienia w swych regulacjach właściwych sankcji karnych za wymienione w art. 3 konwencji przestępstwa konwencyjne. Z obowiązku tego władze Rzeczypospolitej Polskiej wywiązały się całkowicie.

Ustanowienie sankcji karnych stanowi jednak tylko część zobowiązań konwencyjnych. Państwa strony konwencji powinny wprowadzić także właściwe regulacje administracyjne oraz inne środki właściwe do zwalczania przestępczości na morzu. Szczególne zobowiązania nałożono na państwa konwencyjne w związku z przewidzianą w art. 8 Konwencji SUA procedurą przekazania przez kapitana statku osoby podejrzanej o popełnienie przestępstwa konwencyjnego władzom innego państwa strony. W art. 8 ust. 2 zobowiązano państwa konwencyjne do zapewnienia, by kapitan statku przewożącego osobę podejrzaną był zobowiązany do poinformowania władz państwa przyjmującego o zamiarze wydania takiej osoby i o powodach tego wydania w miarę możliwości jeszcze przed wejściem na wody terytorialne tego państwa. Dodatkowo w ust. 4 tego samego artykułu zobowiązano państwa konwencyjne do zapewnienia, że kapitan statku przekaże władzom państwa przyjmującego posiadane przez niego dowody odnoszące się do domniemanego przestępstwa. Niestety powyższe zobowiązania nie zostały dotychczas wypełnione przez polskiego ustawodawcę.

Mimo ciążyących na naszym państwie od 1992 r. zobowiązań, nie wprowadzono do Kodeksu morskiego konwencyjnej instytucji przekazania podejrzanego oraz nie uzupełniono kodeksowego katalogu obowiązków kapitana o powinności wymienione w art. 8 Konwencji SUA.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o udzielenie wyjaśnień i odpowiedzi na następujące pytania:

1. Dlaczego Rzeczpospolita Polska nie wypełnia wyżej wspomnianych zobowiązań międzynarodowych?

2. Jakie działania podejmie Pan Minister, aby zobowiązania wynikające z Konwencji SUA zostały w pełni zrealizowane?

Z poważaniem

Poseł Robert Biedroń

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15613)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie wydawania środków z UE
na cele niezwiązane bezpośrednio
z realizacją zadań wynikających
z programów operacyjnych**

Szanowna Pani Minister! W związku z zakończonymi negocjacjami nad przyszłą perspektywą finansową Unii Europejskiej na lata 2014–2020 w Polsce podnoszona jest głównie kwestia wielkości środków, jakie nasz kraj ma otrzymać w ramach przyszłej unijnej siedmioletki. W publicznej debacie znacznie mniej uwagi jest poświęcane kwestiom racjonalności wydatkowania środków europejskich, które powinny być wykorzystywane w celu budowy dobrobytu Polski i jej obywateli.

W planowanym systemie wykorzystania funduszy europejskich niezmiernie ważna jest dokładna analiza wykorzystania środków z perspektywy finansowej na lata 2007–2013. Powszechnie dostępne informacje pozwalają zdiagnozować potencjalne obszary, w których środki europejskie mogą być wykorzystywane na cele nawet nie drugorzędne, ale na zupełnie zbędne.

Jednym z takich wątpliwych obszarów jest tzw. pomoc techniczna, ze szczególnym uwzględnieniem promocji samych funduszy europejskich. Jednakże dla wyciągnięcia ostatecznych wniosków niezbędne są szczegółowe wyliczenia i zestawienia, dlatego zwracam się z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania (wszystkie dotyczą programów operacyjnych, zarówno krajowych, jak i regionalnych, wchodzących w skład Narodowej Strategii Spójności oraz Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013):

1. Jaka kwota została przeznaczona na promocję samych programów (proszę również o wyszczególnienie kwot w poszczególnych programach z podziałem na lata)?

2. Jaka kwota została przeznaczona na kampanie medialne w telewizji, prasie, radiu i Internecie (proszę również o wyszczególnienie kwot w poszczególnych programach z podziałem na lata)?

3. Czy w ramach działań promocyjnych było stosowane lokowanie produktu (ang. product placement) w środkach przekazu? Jeśli odpowiedź jest twierdzą-

ca, to proszę o załączenie zestawienia z listą tego typu przedsięwzięć wraz z kwotami na nie przeznaczonymi.

4. Jaka kwota została przeznaczona na tzw. gadzety (proszę również o wyszczególnienie kwot w poszczególnych programach z podziałem na lata)?

5. Jaka kwota została przeznaczona na wynagrodzenia pracowników (proszę również o wyszczególnienie kwot w poszczególnych programach z podziałem na lata)?

6. Jaka kwota została przeznaczona na organizację konferencji (proszę również o wyszczególnienie kwot w poszczególnych programach z podziałem na lata)?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Tchórzewski

Siedlce, dnia 18 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15614)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zasad dotyczących
nowego urlopu wychowawczego**

Szanowny Panie Ministrze! W tym roku czekają nas zmiany zasad odbywania urlopu wychowawczego. Na tle projektu zmian jawi się wciąż wiele wątpliwości, tak co do podejmowania decyzji o długości urlopu, urlopu przyznawanego ojcu dziecka, jak i chociażby sytuacji związanych z podejmowaniem pracy w czasie trwania urlopu. Jakkolwiek zmiany w tym zakresie należy oceniać jako pozytywne, uważam, że należy niektóre kwestie uściślić.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odniesienie się do poniższych kwestii:

1. W jakim momencie kobieta podejmuje decyzję o długości urlopu macierzyńskiego? Czy jest zobligowana do wyboru pomiędzy rocznym urlopem z wynagrodzeniem w wysokości 80% dotychczasowego przychodu, czy półrocznym ze wskaźnikiem 100% po porodzie?

2. Czy istnieje możliwość, aby kobieta, która wybierze urlop półroczny, mogła zmienić zdanie i przedłużyć urlop półroczny do rocznego? Jeśli nie, uprzejmie proszę o uzasadnienie.

3. Czy po urlopie półrocznym kobiety będą mogły przedłużyć urlop np. o 3, 4 miesiące? Kiedy należy zgłosić taki zamiar?

4. Jak długo może trwać urlop przysługujący ojcu dziecka, tzw. tacierzyński? Kiedy należy zgłosić o skorzystaniu z tego uprawnienia?

5. W jaki sposób urlop może być dzielony pomiędzy rodziców? Czy kobieta lub ojciec samotnie wycho-

wujący dziecko może dzielić roczny urlop macierzyński/tacierzyński?

6. Jak długo przysługuje urlop macierzyński w przypadku ciąży mnogiej?

7. Czy urlop macierzyński można łączyć z pracą? Jeśli tak, uprzejmie proszę o informację, w jakim zakresie i w jakim wymiarze etatu.

8. Jak na gruncie projektu zmiany ustawy definiuje się pojęcie „urlop rodzicielski”?

9. Dlaczego ustawa nie obejmuje wszystkich dzieci urodzonych w 2013 r., tylko dzieli dzieci i rodziców na bardziej i mniej uprzywilejowanych? Gdyby taki zamiar był wcześniej wyrażony, wtedy wiele rodzin zaplanowałoby zajście w ciążę tak, aby móc urodzić w tzw. lepszej części roku.

10. Ile dzieci będzie urodzonych w 2013 r. podczas obowiązywania starej ustawy?

11. Czy państwo nie widzi zasadności ochrony również tych rodzin i dostosowania prawa tak, aby również ich te przepisy objęły w momencie wejścia w życie ustawy?

Z góry dziękuję za udzielenie odpowiedzi na niniejszą interpelację.

Z wyrazami szacunku

Posel Małgorzata Niemczyk

Łódź, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15615)

do ministra finansów

**w sprawie stosowania tzw. ulgi na złe długi
w zakresie podatku od towarów i usług**

Szanowny Panie Premierze! Ustawa deregulacyjna z dnia 16 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 1342) o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce miała ułatwić wierzycielom stosowanie ulgi na złe długi – uproszczono między innymi stosowanie tej procedury.

Istotnym problemem stał się jednak wymóg, aby dłużnik nie był w trakcie postępowania upadłościowego lub w trakcie likwidacji. Wpływają do mnie sygnały, że jest to szczególnie dotkliwe w przypadku kontrahentów, którzy unikają lub zwlekają z zapłatą. Ulga na złe długi miała poprawić płynność finansową wierzycieli, zmuszając dłużnika do korekty swojego zeznania podatkowego lub zapłaty. Jednak w sytuacji, gdy dłużnik jest w stanie upadłości lub w trakcie likwidacji, wierzyciele nie mogą odliczyć odprowadzonego podatku VAT, co jest przeciwnie skuteczne wobec pierwotnego celu ustawy.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Premiera z serdeczną prośbą o odniesienie się do następującej kwestii: Czy rozważa się zniesienie ogra-

niczenia w stosowaniu tzw. ulgi na złe długi w zakresie podatku od towarów i usług, które polega na wymogu, aby dłużnik nie był w trakcie postępowania upadłościowego lub w trakcie likwidacji? Jakiej jest ratio legis tego wymogu?

Z góry dziękuję za udzielenie odpowiedzi na niniejszą interpelację.

Z wyrazami szacunku

Posel Małgorzata Niemczyk

Łódź, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15616)

do ministra gospodarki

**w sprawie planów wprowadzenia
ulg podatkowych dla innowacyjnych
przedsiębiorstw**

Szanowny Panie Premierze! Według doniesień medialnych Ministerstwo Gospodarki w styczniu zaproponowało wprowadzenie ulg podatkowych dla innowacyjnych przedsiębiorstw. Firma, która zdecyduje się prowadzić własne prace badawczo-rozwojowe, będzie mogła według planów otrzymać ulgę podatkową o wartości 126% wydatków, jakie poniosła m.in. na wynagrodzenie pracowników, zakup maszyn, zlecenie prac naukowcom itp.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Premiera z serdeczną prośbą o odniesienie się do następującej kwestii. Proszę o przedstawienie szczegółów przedmiotowej propozycji. Na jakim etapie trwają prace nad przygotowaniem projektów aktów normatywnych w tej sprawie?

Z góry dziękuję za udzielenie odpowiedzi na niniejszą interpelację.

z wyrazami szacunku

Posel Małgorzata Niemczyk

Łódź, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15616)

do ministra finansów

**w sprawie planów wprowadzenia
ulg podatkowych dla innowacyjnych
przedsiębiorstw**

Szanowny Panie Premierze! Według doniesień medialnych Ministerstwo Gospodarki w styczniu zaproponowało wprowadzenie ulg podatkowych dla in-

nowacyjnych przedsiębiorstw. Firma, która zdecyduje się prowadzić własne prace badawczo-rozwojowe, będzie mogła według planów otrzymać ulgę podatkową o wartości 126% wydatków, jakie poniosła m.in. na wynagrodzenie pracowników, zakup maszyn, zlecenie prac naukowcom itp.

Problem jest o tyle istotny, że firmy, zamiast tworzyć technologie, za pieniądze na innowacje kupują sprzęt i technologie, nierzadko poza granicami Polski.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Premiera z serdeczną prośbą o odniesienie się do następującej kwestii: Jakie jest stanowisko Ministra Finansów w zakresie przedmiotowych rozwiązań? Czy Minister Finansów będzie popierał propozycję ministra gospodarki?

Z góry dziękuję za udzielenie odpowiedzi na niniejszą interpelację.

Z wyrazami szacunku

Poseł Małgorzata Niemczyk

Łódź, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15617)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie dostępności
poszczególnych dyscyplin sportowych**

Szanowna Pani Minister! Dyscypliny sportowe zaliczane do tzw. złotej grupy nie są równo dostępne na terenie Polski ze względu na uwarunkowania geograficzne. Mowa tu dla przykładu o żeglarstwie, wioślarstwie, kajakarstwie i narciarstwie. W połączeniu z przekazywaniem większych środków finansowych dla danych związków sportowych na te dyscypliny skutkuje to tym, że następuje marginalizacja mieszkańców województw, w których te dyscypliny nie mogą być z powodzeniem uprawiane. W konsekwencji kluby sportowe położone na terenie niektórych województw będą otrzymywać mniejsze środki finansowe z j.s.t. i od sponsorów niż te, które funkcjonują w innych częściach kraju.

Należy także pamiętać, że sporty z tzw. grupy złotej zgodnie z planem powinny zdobywać dużą ilość medali na IO oraz na innych imprezach mistrzowskich; może to również skutkować przesunięciem środków j.s.t. oraz sponsorskich z innych dyscyplin właśnie na te.

Zaproponowane zmiany, mimo że uzasadnione, budzą moje obawy i wątpliwości. Mając na uwadze powyższe, zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o odniesienie się do następujących kwestii:

Czy Pani Minister dostrzega opisywany problem?

Jakie działania zostaną podjęte w celu wyrównania dysproporcji, które mogą powstać na skutek podziału dyscyplin sportowych na grupy finansowania?

Nie we wszystkich częściach Polski dzieci i młodzież będą mieć powszechny dostęp do dyscyplin zaliczanych do tzw. grupy złotej. Osoby te będą marginalizowane z powodu niemożności uprawiania dyscyplin zaliczanych do tzw. grupy złotej, w związku z czym będą zmuszone zacząć uprawiać sporty niestrategiczne – czyli sporty z założenia gorzej finansowane.

Z góry serdecznie dziękuję za udzielenie odpowiedzi na niniejszą interpelację.

Z wyrazami szacunku

Poseł Małgorzata Niemczyk

Łódź, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15618)

do ministra finansów

**w sprawie obniżania cen
i wypowiedzania umów na dostawy biomasy
wykorzystywanej do celów energetycznych**

Szanowny Panie Ministrze! W Polsce energię odnawialną pozyskuje się z promieniowania słonecznego, wiatru, zasobów geotermalnych, wodnych, stałej masy, biogazu i biopaliw ciekłych. Wykorzystywanie odnawialnych źródeł energii ma z całą pewnością korzystny wpływ na środowisko. Jednak pozyskiwanie energii z tych źródeł wymaga znaczących nakładów finansowych. W ramach polskiego systemu wsparcia rozwoju produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w latach 2005–2012 odbiorcy końcowi energii elektrycznej udzieliли pomocy publicznej na kwotę ponad 18 486 mln zł w przeliczeniu na waloryzowaną corocznie opłatę zastępczą. W wyniku nadużywania możliwości uiszczania opłaty zastępczej zamiast umarzania praw majątkowych, tzw. zielonych certyfikatów, na przełomie 2012/2013 doszło do załamania na rynku rozwoju produkcji energii elektrycznej z OZE i wstrzymywania lub ograniczania odbioru biomasy stanowiącej surowiec energetyczny odpowiedzialny za ponad 13% produkcji OZE w Polsce.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

Czy na rynku zielonych certyfikatów możliwa jest interwencja Banku Gospodarstwa Krajowego ze względu na konieczność odbudowy wiarygodności inwestycyjnej Polski w zakresie rozwoju produkcji energii ze źródeł odnawialnych?

Czy planowane jest utrzymanie 8-procentowego VAT zgodnie z propozycjami zawartymi w projekcie trójpakietu energetycznego dla odbiorców indywidual-

nych na paliwo z biomasy stałej w celu stymulowania rozwoju lokalnego zagospodarowania biomasy na cele energetyczne?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 18 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15618)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie obniżania cen
i wypowiedzania umów na dostawy biomasy
wykorzystywanej do celów energetycznych**

Szanowny Panie Ministrze! W Polsce energię odnawialną pozyskuje się z promieniowania słonecznego, wiatru, zasobów geotermalnych, wodnych, stałej masy, biogazu i biopaliw ciekłych. Wykorzystywanie odnawialnych źródeł energii ma z całą pewnością korzystny wpływ na środowisko. Jednak pozyskiwanie energii z tych źródeł wymaga znaczących nakładów finansowych. W ramach polskiego systemu wsparcia rozwoju produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w latach 2005–2012 odbiorcy końcowi energii elektrycznej udzielili pomocy publicznej na kwotę ponad 18 486 mln zł w przeliczeniu na waloryzowaną corocznie opłatę zastępczą. W wyniku nadużywania możliwości uiszczania opłaty zastępczej zamiast umarzania praw majątkowych, tzw. zielonych certyfikatów, na przełomie 2012/2013 doszło do załamania na rynku rozwoju produkcji energii elektrycznej z OZE i wstrzymywania lub ograniczania odbioru biomasy stanowiącej surowiec energetyczny odpowiedzialny za ponad 13% produkcji OZE w Polsce.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

Ile projektów i na jaką wysokość zostało dofinansowanych w ramach dotacji?

Jaka jest powierzchnia upraw energetycznych w Polsce oraz w jakiej wysokości dofinansowano w Polsce rozwój upraw na cele energetyczne?

W jaki sposób złamanie rynku odbioru biomasy produkowanej w rolnictwie na cele energetyczne przez energetykę zawodową i elektrociepłownie może wpłynąć na kondycję przedsiębiorstw i producentów biomasy, a także na życie ogromnej ilości rolników, którzy w tym momencie zostają z ogromną ilością słomy i innych surowców zebranych pod produkcję biomasy i niemożliwych do sprzedania?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 18 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15618)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie obniżania cen
i wypowiedzania umów na dostawy biomasy
wykorzystywanej do celów energetycznych**

Szanowny Panie Ministrze! W Polsce energię odnawialną pozyskuje się z promieniowania słonecznego, wiatru, zasobów geotermalnych, wodnych, stałej masy, biogazu i biopaliw ciekłych. Wykorzystywanie odnawialnych źródeł energii ma z całą pewnością korzystny wpływ na środowisko. Jednak pozyskiwanie energii z tych źródeł wymaga znaczących nakładów finansowych. W ramach polskiego systemu wsparcia rozwoju produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w latach 2005–2012 odbiorcy końcowi energii elektrycznej udzielili pomocy publicznej na kwotę ponad 18 486 mln zł w przeliczeniu na waloryzowaną corocznie opłatę zastępczą. W wyniku nadużywania możliwości uiszczania opłaty zastępczej zamiast umarzania praw majątkowych, tzw. zielonych certyfikatów, na przełomie 2012/2013 doszło do załamania na rynku rozwoju produkcji energii elektrycznej z OZE i wstrzymywania lub ograniczania odbioru biomasy stanowiącej surowiec energetyczny odpowiedzialny za ponad 13% produkcji OZE w Polsce.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

Czy spółki energetyczne Skarbu Państwa nadzorowane przez Ministra Skarbu Pełniały obowiązek nakładany przez rozporządzenie ministra gospodarki poprzez umarzanie posiadanych świadectw, czy też wykorzystywały luki prawne, poprzez uiszczanie opłaty zastępczej (w rozporządzeniu ministra gospodarki czytamy „umorzyć świadectwa pochodzenia albo dokonać opłaty zastępczej”)?

Czy stopowane praktyki uiszczania opłaty zastępczej nie były kreowaniem dodatkowej wartości na zakumulowanych zielonych certyfikatach w aktywach spółek lub powiązanych kapitałowo podmiotów w latach 2005–2011 z wykorzystaniem pomocy publicznej pochodzącej?

Czy stosowane praktyki były przeciwne przyjętej krajowej strategii rozwoju odnawialnych źródeł energii i służyły do generowania nadzwyczajnych zysków przez spółki energetyczne z wykorzystaniem pomocy publicznej?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 18 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15618)

do ministra środowiska

**w sprawie obniżania cen
i wypowiedzania umów na dostawy biomasy
wykorzystywanej do celów energetycznych**

Szanowny Panie Ministrze! W Polsce energię odnawialną pozyskuje się z promieniowania słonecznego, wiatru, zasobów geotermalnych, wodnych, stałej masy, biogazu i biopaliw ciekłych. Wykorzystywanie odnawialnych źródeł energii ma z całą pewnością korzystny wpływ na środowisko. Jednak pozyskiwanie energii z tych źródeł wymaga znaczących nakładów finansowych. W ramach polskiego systemu wsparcia rozwoju produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w latach 2005–2012 odbiorcy końcowi energii elektrycznej udzielili pomocy publicznej na kwotę ponad 18 486 mln zł w przeliczeniu na waloryzowaną corocznie opłatę zastępczą. W wyniku nadużywania możliwości uiszczania opłaty zastępczej zamiast umarzania praw majątkowych, tzw. zielonych certyfikatów, na przełomie 2012/2013 doszło do załamania na rynku rozwoju produkcji energii elektrycznej z OZE i wstrzymywania lub ograniczania odbioru biomasy stanowiącej surowiec energetyczny odpowiedzialny za ponad 13% produkcji OZE w Polsce.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

Czy powielana w prawodawstwie polskim definicja biomasy jest komplementarna z definicją biomasy z dyrektyw i definicji zawartych w regulacjach prawnych Unii Europejskiej?

Kiedy planowane jest wprowadzenie kryteriów zrównoważenia dla wykorzystania biomasy stałej do generowania energii ze źródeł odnawialnych?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 18 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15619)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie jednorazowego odszkodowania
dla żołnierzy zastępczej służby wojskowej
przymusowo zatrudnionych
w kopalniach węgla kamiennego,
kamieniołomach, zakładach rud uranu
i batalionach budowlanych**

Szanowny Panie Ministrze! Zwróciło się do mnie z interwencją jedno z kół rejonowego Związku Repre-

sjonowanych Politycznie Żołnierzy Górników. Członkowie związku, jak twierdzą, od lat wnioskuje o przyznanie jednorazowego odszkodowania – rekompensaty za przymusową służbę, która w zasadzie miała być tylko symboliczny wymiar zadośćuczynienia za lata ciężkiej, niemal niewolniczej pracy i poniżenia. Odszkodowanie to, wzięwszy pod uwagę przyznanie tylko jednej grupie – przymusowo zatrudnionych w zakładach pozyskiwania i wzbogacania rud uranu, wnioskodawcy uznają za jak najbardziej należne i gwarantujące równość traktowania ofiar powojennego systemu.

W związku z tym kieruję do Pana następujące pytania:

Czym było podyktowane przyznanie jednorazowych odszkodowań tylko jednej grupie żołnierzy górników wcielonych do przymusowej służby – pracy?

Czy jest rozważana możliwość objęcia tym odszkodowaniem pozostałych, według informacji zainteresowanych, ok. 10 000 osób?

Taka sytuacja może okazać się i tak realna w przypadku wystąpienia na drogę sądową (jak np. w przypadku ofiar lat 80.).

Z poważaniem

Poseł Maria Małgorzata Janyska

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15620)

do ministra finansów

**w sprawie projektu rozporządzenia
ministra finansów z dnia 4 marca 2013 r.
w sprawie kas rejestrujących**

Szanowny Panie Ministrze! W moim biurze poselskim interweniowało wiele podmiotów – podatników wskutek obawy przed wprowadzeniem jednego z zapisów ww. rozporządzenia, tj. § 8 ust. 1 pkt 6 nakazującego umieszczania na paragonie fiskalnym „nazwy towaru lub usługi pozwalających na jednoznaczny ich identyfikację i ewentualnie opis towaru lub usługi stanowiący rozwinięcie tej nazwy”.

Podatnicy obawiają się, że drastycznie wzrosną im koszty funkcjonowania, a dodatkowo w związku z niejasnością przepisu, a tym samym możliwą różną interpretacją, mogą być narażeni na negatywne konsekwencje kontrolne.

Jednoznaczna identyfikacja jest pojęciem niemożliwym do zdefiniowania przez adresata normy – czy co do rodzaju, gatunku, miejsca pochodzenia (producenta), gramatury, innych walorów/cech, np. organoleptycznych, czy może wszystkich kryteriów razem?

Problem ten dotyczy przede wszystkim handlu ze względu na bardzo dużą ilość asortymentu. Skut-

kiem tego wymogu będzie prawdopodobnie konieczność m.in. zatrudnienia dodatkowych pracowników (wydłuży się proces przyjmowania i prowadzenia towarów), zakupu urządzeń technicznych kodujących, kas fiskalnych wyższej technologii, większej liczby rolek papieru do wydruków i zwiększonej powierzchni do przechowywania. Zaznaczyć trzeba, że mankamenty projektowanego zapisu dotkną głównie mikro- i małych przedsiębiorców działających w handlu – w zasadzie jednoosobowe, rodzinne firmy, którym i tak już jest niezwykle trudno utrzymać się w warunkach konkurencji z handlem sieciowym.

Podatnicy zwracają też uwagę, że zwiększone opisy na paragonach nie dadzą żadnego efektu dodanego w postaci np. większego strumienia finansowego do budżetu państwa, gdyż na dziś wszystkie towary kodowane wg dotychczasowych wymogów są ujęte w ewidencji i możliwe do kontroli. Czują się również pokrzywdzeni w stosunku do innych podmiotów, które wciąż nie prowadzą rejestracji usług przy pomocy kas fiskalnych, a w powszechnej opinii ich obroty są dużo wyższe – np. usługi medyczne, zdrowotne, prawnicze, korepetycje itp.

W związku z tym mam pytania do Pana Ministra:

1. Jaki cel ma być uzyskany dzięki obowiązkowi jednoznacznej identyfikacji?

2. Czy ministerstwo będzie dokonywało wykładni jednoznacznej identyfikacji, aby podatnik mógł uniknąć dowolności interpretacji urzędniczej?

3. Czy zamierza Pan Minister zrezygnować z tego zapisu, aby nie wprowadzać obowiązku, który jak się z góry wydaje, jest niezrozumiały i trudny w realizacji?

4. Czy podziela Pan obawę, że zapis ten może doprowadzić do ograniczania działalności handlowo-usługowej sektora mikro- i małych przedsiębiorców?

5. Jakie są plany ministerstwa w zakresie skutecznego zobowiązania do stosowania kas rejestrujących wszystkich usługodawców, gdyż przy coraz niższych kwotach obrotu kwalifikujących do wprowadzania kas niewiarygodne wydaje się mimo to ich niestosowanie przez wiele podmiotów.

Z poważaniem

Poseł Maria Małgorzata Janyska

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15621)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

w sprawie wyrejestrowania samochodu osobowego, który został przekazany do kasacji na terenie Holandii

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w związku ze skierowaną do mnie prośbą o pomoc w wyjaśnieniu zasad wyrejestrowania samochodu osobowego, który zarejestrowany był w Polsce. W związku z wyjazdem jego właściciela do pracy w Holandii i używaniem samochodu w tym kraju w celu dojazdów do pracy, doszło do całkowitego zużycia i w wyniku tego samochód został przekazany do kasacji. Niestety, jak twierdzi zainteresowany, w Holandii nie otrzymuje się żadnego dokumentu potwierdzającego jego likwidację. Problem pojawił się w kraju, gdy właściciel chciał wyrejestrować nieistniejący już fizycznie samochód, a w związku z brakiem dokumentu potwierdzającego jego likwidację było to niemożliwe. Wskutek tego zmuszony jest opłacać obowiązkowe ubezpieczenie OC od nieistniejącego już pojazdu.

Reasumując, proszę więc o odpowiedź na pytania:

Czy istnieje, zgodnie z prawem, możliwość wyrejestrowania pojazdu, który w związku ze złym stanem technicznym nie nadaje się do dalszej eksploatacji i musi być w związku z tym zlikwidowany poza granicami naszego kraju?

Jakie jest możliwe rozwiązanie sytuacji przedstawionej w niniejszej interpelacji – czy jest sposób na zgodne z prawem rozwiązanie problemu?

Z poważaniem

Poseł Maria Małgorzata Janyska

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15622)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie pomocy dla kobiet podejmujących i prowadzących działalność gospodarczą

Szanowny Panie Ministrze! W komunikatach Polskiej Agencji Prasowej opublikowano wiadomość, że Ministerstwo Gospodarki przygotowało projekty pilotażowe, które mają pomóc kobietom w podjęciu pracy zawodowej. Pomoc będzie polegała na udzieleniu pożyczki oraz wsparciu konsultacyjno-mentorskim.

Jeden z projektów dotyczy utworzenia przez Jastrzębską Spółkę Węglową specjalnego funduszu przeznaczanego na aktywizację zawodową żon górników, którzy wkrótce odejdą na emeryturę lub już stracili pracę. Z kolei Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości ma przeznaczyć 30 mln zł na pożyczki na wsparcie biznesu kobiet. Pieniądze te będą do dyspozycji od końca 2013 r. do połowy 2015 r. Będzie też program „Mama w strefie szansy”, realizowany w specjalnych strefach ekonomicznych. Program ma pomóc kobietom powrócić na rynek pracy po urlopie macierzyńskim. Według statystyk prowadzonych przez Ministerstwo Skarbu Państwa ponad 37% firm prowadzonych jest przez kobiety, a 75% mikrofirm należy do kobiet. Gorzej wygląda sytuacja, jeżeli chodzi o spółki giełdowe czy zarządy dużych firm, gdzie kobiet jest znacznie mniej.

Z kolei biuro badawcze Gemius opublikowało wynik przeprowadzonego wśród polskich internautów sondażu, z którego wynika, że kobiety w większym stopniu niż mężczyźni odczuwają skutki kryzysu gospodarczego. Pogorszenie swojej sytuacji finansowej zauważyło 59% kobiet i 49% mężczyzn. Blisko 33% pytanych internatek nie wie, jak będzie wyglądała ich sytuacja finansowa, 26% nie przewiduje zmian, a 26% sądzi, że będzie ona gorsza lub zdecydowanie gorsza niż obecnie. Tylko 15% pań przewiduje poprawę.

Mężczyźni oceniają swoją przyszłość z nieco większym optymizmem. Jedna trzecia (30%) przewiduje, że ich sytuacja będzie taka sama jak obecnie, a 20% sądzi, że będzie lepsza lub dużo lepsza. Co czwarty mężczyzna (26%) nie potrafi powiedzieć, czy zajdą jakieś zmiany, a 23% spodziewa się pogorszenia lub zdecydowanego pogorszenia swojej sytuacji finansowej.

W związku z przytoczonymi informacjami chcę zapytać:

W jaki sposób Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej włącza się w przeprowadzenie przez Ministerstwo Gospodarki projektów pilotażowych przywołanych w mojej interpelacji? Czy są to projekty opracowane bądź opiniowane także przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej?

2. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zauważa potrzebę szczególnego zajmowania się pomocą kierowaną do kobiet prowadzących działalność gospodarczą? Czy podział na mężczyzn i kobiety w omawianym obszarze jest rzeczywiście uzasadniony? Czy mogą na to wskazywać przywołane przeze mnie chociażby wyniki badań przeprowadzonych przez firmę Gemius?

Z poważaniem

Poseł Marian Cycoń

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15623)

do ministra finansów

w sprawie przyszłości stref ekonomicznych

Szanowny Panie Ministrze! Według informacji opublikowanych przez Polską Agencję Prasową Ministerstwo Finansów stoi na stanowisku, że specjalne strefy ekonomiczne nie powinny istnieć dłużej niż do 2020 r. Ministerstwo Gospodarki chce przedłużenia istnienia stref do 2026 r., czego wyraz dało podczas styczniowej dyskusji na Radzie Ministrów nad rozszerzeniem obecnie istniejących 14 specjalnych stref ekonomicznych. Ministerstwo Finansów zauważa, że nie można decydować o przedłużeniu istnienia stref bez oceny, jak zwolnienia podatkowe w strefach wpływają na rozwój regionalny, likwidację bezrobocia i przyciąganie nowych inwestycji. Wyniki kontroli przeprowadzonej przez NIK wykazują ponadto, że już teraz nie ma jednolitych zasad i procedur poszerzania istniejących stref o nowe obszary.

Ministerstwo Finansów, Minister przypomina także, iż główną ideą tworzenia specjalnych stref ekonomicznych było dążenie do złagodzenia bezrobocia w wybranych regionach kraju, tymczasem specjalne strefy wkroczyły do dużych miast, gdzie poziom bezrobocia jest najniższy i inwestycje lokowane są w regionach z dobrze rozwiniętą infrastrukturą.

Obecnie funkcjonuje w Polsce 14 specjalnych stref ekonomicznych: kamiennogórska, katowicka, kostrzyńsko-słubicka, krakowska, legnicka, łódzka, mielecka, pomorska, śląska, starachowicka, suwalska, tarnobrzaska, wałbrzyska i warmińsko-mazurska. Ich powierzchnia zajmuje łączny obszar 15 956 ha. Pod koniec stycznia Centrum Informacyjne Rządu poinformowało, że dzięki specjalnym strefom ekonomicznym powstało dotychczas w Polsce 186 584 nowych miejsc pracy. Wartość zrealizowanych inwestycji w strefach od początku ich istnienia wyniosła – według danych na koniec trzeciego kwartału 2012 r. – 83,9 mld zł.

W związku z przytoczonymi informacjami chcę zapytać:

Jak Pan Minister ocenia argument ministra gospodarki, że są sygnały, iż obecna perspektywa ośmiu lat nie zachęca inwestorów planujących znaczne inwestycje do wybrania Polski?

Jakimi innymi, alternatywnymi formami wspierania osób planujących założenie działalności gospodarczej Ministerstwo Finansów zamierza wspierać po roku 2020? Czy są prowadzone konsultacje bądź prace nad zastąpieniem specjalnych stref ekonomicznych innymi, być może skuteczniejszymi narzędziami wspierania polskiej przedsiębiorczości, zwłaszcza tej będącej w fazie rozruchu?

Z poważaniem

Poseł Marian Cycoń

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15624)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

w sprawie sporów między spółkami PKP

Szanowny Panie Ministrze! Jak podają PAP i serwis Wirtualna Polska, około 40 mln zł wynoszą przeterminowane należności Przewozów Regionalnych wobec PKP InterCity. Przewozy Regionalne odpowiadają, że kwota ta będzie zrekompensowana we wzajemnych rozliczeniach. Na koniec lutego zobowiązania spółki Przewozy Regionalne w stosunku do PKP InterCity wynosiły 60 mln zł, z czego wartość przeterminowana wynosiła około 40 mln zł. W prognozowanym tempie przyrostu zobowiązań w pierwszej połowie roku zobowiązania te mogłyby osiągnąć poziom nawet 100 mln zł.

W dniu 26 lutego przedstawiciele obu spółek spotkali się i rozmawiali na temat tych należności. Spółka Przewozy Regionalne zadeklarowała, iż od początku marca bieżącego roku co tydzień będzie przelewać kwotę 2,5 mln zł PKP InterCity. Ma to zapobiec narastaniu zobowiązań, choć nadal nie rozwiązuje kwestii narosłego długu. PKP InterCity sprzedaje świadczenia przejazdowe dla kolejarzy, a później rozlicza się z nich z Przewozami Regionalnymi. Pieniądze, które PKP InterCity ma oddać Przewozom Regionalnym z tego tytułu, mniej więcej pokrywają zaległości przewoźnika. Spory finansowe między tymi dwiema spółkami nie są niczym nowym. W 2009 r. komornik blokował nawet na wniosek PKP InterCity konto spółki PKP Przewozy Regionalne. Zatory płatnicze między spółkami wynikają m.in. z problemów z realizowaniem umowy o wzajemnym świadczeniu usługi sprzedaży biletów. Dzięki tej umowie podróżni mogą w kasie Przewozów Regionalnych kupić bilet na pociąg PKP InterCity i odwrotnie, a spółki później rozliczają się między sobą.

W związku z przytoczonymi informacjami chcę zapytać:

W jaki sposób według Pana Ministra można położyć kres niemającym końca kłótniom spółek kolejowych, gdyż te spory w żaden sposób nie służą pasażerom PKP?

2. Czy Ministerstwo Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej może wypełniać rolę mediatora mającą na celu szybkie rozwiązywanie konfliktów pomiędzy spółkami PKP?

Z poważaniem

Poseł Marian Cycoń

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15625)

do ministra gospodarki

**w sprawie ułatwień wprowadzanych
dla przedsiębiorców i petentów
w różnych urzędach**

Szanowny Panie Ministrze! Jak informuje portal Biznes Onet.pl, 71 wzorów pism znajdzie się na elektronicznej Platformie Usług Administracji Publicznej (ePUAP), dzięki której można składać wnioski przez Internet. ePUAP to elektroniczna Platforma Usług Administracji Publicznej, dzięki której Polacy mogą składać przez Internet wnioski do różnych instytucji.

Przed kilkoma dniami rząd przyjął projekt założeń ustawy o standaryzacji niektórych wzorów pism w procedurach administracyjnych. Taka forma kontaktu z urzędem pomoże zaoszczędzić czas obywatelom i przedsiębiorcom. To, jak podaje Ministerstwo Gospodarki, kolejny krok w stronę likwidacji barier dla obywateli i przedsiębiorców. Udostępnione zostaną wnioski o wpis do właściwego rejestru, udzielenie zezwolenia, np. wzory wniosków o wydanie zezwolenia na nabycie nieruchomości przez cudzoziemca, wzór zgłoszenia rozbiórki obiektu budowlanego, wzór wniosku o wydanie zezwolenia na sprzedaż detaliczną napojów alkoholowych oraz wzór wniosku o nadanie uprawnień w zakresie wytwarzania, montażu, napraw i modernizacji urządzeń technicznych.

W niektórych procedurach zaproponowano likwidację załączników, dopuszczono zamiast nich złożenie oświadczeń, zastąpiono oryginały lub kopie notarialnie poświadczone kopią zwykłą. Ma to uprościć załatwienie sprawy i zredukować do minimum leżące po stronie przedsiębiorcy obowiązki.

Od wyboru wnioskodawcy (obywatela, przedsiębiorcy) zależeć będzie, czy skorzysta z formy pisemnej, czy elektronicznej. Jak podaje Ministerstwo Gospodarki, elektroniczne wzory pism zostaną zamieszczone w centralnym repozytorium wzorów pism w formie dokumentów elektronicznych (CRWD) umieszczonym na ePUAP – adres strony: (<http://epuap.gov.pl/wps/portal/>). Wzory pism będą udostępnione także w Biuletynie Informacji Publicznej organu administracji publicznej, w którego kompetencji leży właściwa procedura, oraz na stronie internetowej punktu kontaktowego – ePK (<http://eu-go.gov.pl>). Każdy będzie mógł wydrukować taki wzór i skorzystać z niego w postępowaniu prowadzonym drogą tradycyjną – papierową.

W związku z przytoczonymi informacjami chcę zapytać:

1. Czy Pan Minister planuje przeprowadzenie ogólnopolskiej kampanii informacyjnej na temat proponowanych ułatwień?

2. W jaki sposób proponowane zmiany opiniuje Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji?

3. Czy organy administracji publicznej zobowiązane do prowadzenia biuletynów informacji publicz-

nej są już gotowe na wprowadzenie proponowanych zmian, czy też proces wprowadzania ułatwień będzie rozciągnięty w czasie?

Z poważaniem

Poseł Marian Cycoń

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15626)

do ministra finansów

**w sprawie sposobu oszczędzania
przez Polaków**

Szanowny Panie Ministrze! Według przeprowadzonych badań przez instytut Homo Homini około 30% Polaków deklaruje, że oszczędza na edukację dzieci, 19% na emeryturę, 18% na „czarną godzinę”, a 16% na kupno mieszkania. Polacy przede wszystkim chcą w tym roku oszczędzać na lokatach terminowych – deklaruje to 31% obywateli naszego kraju (przed rokiem 18%).

W roku bieżącym 5% chce wziąć kredyt gotówkowy, a 3% zaciągnąć kredyt mieszkaniowy. Jeszcze przed rokiem wzięcie kredytu gotówkowego deklarowało 7%, a mieszkaniowego 3%. Zakup inwestycyjny złota deklaruje 4% respondentów. W tym roku rachunek bankowy chce założyć 4% obywateli naszego kraju, podczas gdy przed rokiem było to 3%. Inwestycje w akcje spółek giełdowych – podobnie jak przed rokiem – planuje 3%. Tymczasem 55% z nas nie zamierza w tym roku podejmować żadnych czynności związanych z finansami (przed rokiem było to 57%).

Prawie połowa Polaków uważa, że najbardziej zyskową formą inwestycji są nieruchomości (ok. 45%). Na drugim miejscu znalazło się złoto (12%), na kolejnym – lokata bankowa (6%).

Do oszczędzania motywuje nas przede wszystkim obawa przed niedostateczną emeryturą (45%). Na kolejnych miejscach znalazły się: wyższy standard życia niż gwarantuje to podstawowe ubezpieczenie emerytalne (34%) i korzystne parametry programu oszczędzania (31%).

Z kolei PAP oraz „Puls Biznesu” odnotowały, że ponad połowa Polaków nie planuje żadnych ruchów związanych z finansami osobistymi w 2013 r.

W związku z przytoczonymi informacjami chcę zapytać:

1. Czy według Pana Ministra rok 2013 będzie sprzyjał oszczędzaniu i czy Polacy potrafią oszczędzać? Czy Ministerstwo Finansów planuje w roku bieżącym przeprowadzenie jakiejś ogólnopolskiej kampanii informacyjnej na rzecz oszczędzania i płynących z tego korzyści?

2. Czy Ministerstwo Finansów prowadzi jakiekolwiek nieodpłatne formy doradztwa, w jaki sposób efektywnie rozpocząć i prowadzić proces oszczędzania? Gdzie można znaleźć informacje na ten temat?

3. Jak Pan Minister postrzega możliwości oszczędzania Polaków, z uwzględnieniem wysokości średniej pensji krajowej w stosunku do wydatków – na tle innych krajów Unii Europejskiej?

Z poważaniem

Poseł Marian Cycoń

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15627)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie sprzeciwu wobec
proponowanych zmian dotyczących
kwalifikowania wykroczenia i przestępstwa**

Szanowny Panie Ministrze! Duże poruszenie wywołały w ostatnim czasie zapowiedzi zmian w polskim prawie, które mają dotyczyć podniesienia do 1 tys. zł progu czynu określanego mianem wykroczenia. Według planowanych zmian osoba, która dokona czynu przywłaszczenia mienia o wartości do 1 tys. zł, będzie odpowiadała jedynie za popełnione wykroczenia wobec prawa. Do tej pory progiem rozdzielającym kwalifikowanie czynu, który rozdziela wykroczenia od przestępstwa, było 250 zł. Szczególnie mocno tych zmian obawiają się przedsiębiorcy prowadzący działalność handlową. Uważają, że nowelizacja przepisów prawa w tym obszarze spowoduje narastanie kradzieży.

Negatywne stanowisko wobec rządowej propozycji przedstawili członkowie Komitetu Handlu przy Krajowej Izbie Gospodarczej. W skład komitetu wchodzi siedem organizacji. Przedstawiciele komitetu przekonywali, że niewykryte kradzieże w sklepach przekładają się na 1,5–2 mld zł strat rocznie, a w ciągu czterech lat liczba takich kradzieży wzrosła czterokrotnie: z 1359 w 2007 r. do 5202 w 2011 r. Wskazywali także, że kradzieże towarów o wartości niższej niż 250 zł są dokonywane regularnie przez te same osoby, znane personelowi sklepów. Można odnieść wrażenie, że dla niektórych kradzieże stały się sposobem na życie – uważają znawcy tematu i przedstawiciele handlowców, którzy przewidują, że uznanie kradzieży do 1 tys. zł za wykroczenie, a nie przestępstwo, spowoduje, że straty w handlu zwiększą się czterokrotnie, do poziomu 4–5 mld zł rocznie. Ich zdaniem wzrośnie przestępczość i szara strefa. Komitet Handlu przy Krajowej Izbie Gospodarczej proponuje także, by wprowadzono takie przepisy, które pozwolą kumulować wartość kradzieży dokonanych przez tę samą osobę, by móc postawić jej zarzuty za

łączną wartość skradzionego mienia. Zdaniem organizacji skupionych w Komitecie sprawy o kradzież w sklepie mogłyby na przykład trafiać do sądów 24-godzinnych, które by szybko je rozstrzygały.

Chcę zatem zapytać:

1. Jak Pan Minister ocenia propozycję handlowców dotyczącą propozycji kumulowania wartości kradzieży dokonanej przez tę samą osobę? Wydaje się, że ta propozycja jest logiczna i może skutecznie podziałać na wyobraźnię potencjalnych sprawców kradzieży.

2. Czy nie uważa Pan, że na ludzi, którzy dopuszczają się kradzieży, mocniej działa groźba, że jeśli dokonają kilku takich czynów kwalifikowanych jako przestępstwo, wówczas mogą trafić do więzienia, a w przypadku wykroczeń będą odpowiedzialni, jedynie ponosząc finansową odpowiedzialność, płacąc grzywny, co z dużym prawdopodobieństwem wkalkulują sobie w proceder wykroczeniowy?

Z poważaniem

Poseł Marian Cycoń

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15628)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie szkodliwego zamiaru likwidacji
Zespołu Szkół nr 3 w Dąbkach (gm. Darłowo)
z podejrzeniem naruszenia
prawa oświatowego oraz ustawy
o samorządzie gminnym**

Szanowna Pani Minister! W dniu 31 stycznia 2013 r. Rada Gminy Darłowo podjęła dwie uchwały: nr XXIX/252/2013 oraz nr XXIX/253/2013, w sprawie zamiaru likwidacji szkoły podstawowej z oddziałem przedszkolnym i Gimnazjum nr 3 im. Ratowników Morskich w Dąbkach (gmina Darłowo, powiat sławieński, województwo zachodniopomorskie). Wymienione w uchwałach szkoły tworzą Zespół Szkół nr 3 w Dąbkach, utworzony na podstawie uchwały (akt założycielski) nr IV/43/2003 Rady Gminy Darłowo z dnia 20 lutego 2003 r. Jest to jedyny publiczny ośrodek dydaktyczno-kulturalny w zachodniej części gminy Darłowo. Do Zespołu Szkół nr 3 w Dąbkach uczęszcza 236 uczniów (od kilku lat liczba uczniów utrzymuje się na stałym poziomie), w tym. ok. 60 uczniów objętych indywidualną pomocą psychologiczno-pedagogiczną. Jest to druga co do wielkości szkoła w gminie Darłowo, po Zespole Szkół nr 2 w Starym Jarosławiu (241 uczniów).

Pytania:

1. Czy gmina może wyzbyć się ustawowego obowiązku prowadzenia publicznych szkół w aspekcie

ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty oraz ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym?

Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty w art. 5 ust. 5 stanowi, że zakładanie i prowadzenie publicznych szkół i przedszkoli należy do zadań własnych gmin. Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że gmina nie może z wykonywania swoich zadań zrezygnować lub przekazać ich prowadzenia innemu podmiotowi. Naczelny Sąd Administracyjny wskazał nadto, że przekazywanie wykonywania zadań własnych innym podmiotom narusza art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, który stanowi, że zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty w zakresie edukacji publicznej należy do zadań własnych gminy. Zakładanie i prowadzenie publicznych szkół, jak również zapewnienie kształcenia, wychowania i opieki w publicznych szkołach i placówkach oświaty należy do zadań własnych gminy. To, że możliwe jest w myśl art. 5 ust. 2 ustawy o systemie oświaty zakładanie i prowadzenie szkół przez różne inne podmioty, nie oznacza, że gmina może wyzbyć się zadania własnego – zadania oświatowego – i powierzyć to zadanie do realizacji innej jednostce – innemu podmiotowi prawa, np. stowarzyszeniu.

2. Czy gmina jest zobligowana zagwarantować dostęp do edukacji publicznej?

Zapewnienie nauki w szkołach i przedszkolach prowadzonych przez „zainteresowany podmiot”, inny niż jednostka samorządu terytorialnego, nie spełnia wymogu określonego w art. 59 ust. 1 ustawy o systemie oświaty. Status placówek publicznych prowadzonych przez inne osoby prawne różni się bowiem w sposób istotny od statusu placówek publicznych prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego. Prowadzenie szkół publicznych przez inne podmioty niż jednostki samorządu terytorialnego musi mieć charakter subsydiarny, uzupełniający sieć szkół publicznych prowadzonych przez samorząd terytorialny, a nie podstawowej formy realizowania polityki oświatowej danego organu prowadzącego. Tymczasem na terenie gminy Darłowo funkcjonują już 3 szkoły niepubliczne w Jeżyczkach, Słownie i Dobiesławiu. Szkoła w Dąbkach ma być czwartą szkołą niepubliczną. Zatem z sześciu szkół na terenie gminy Darłowo tylko Zespół Szkół nr 2 w Starym Jarosławiu i Zespół Szkół nr 4 w Kopnicy pozostaną szkołami publicznymi. Tak więc organ władzy publicznej obowiązany jest działać na podstawie i w granicach prawa, zgodnie z art. 7 Konstytucji RP.

3. Czy gmina może likwidować publiczną szkołę, opierając swą decyzję wyłącznie na przesłankach ekonomicznych?

Pomimo że występuje zapotrzebowanie na usługi świadczone przez szkołę przeznaczoną do likwidacji, organ prowadzący dokonuje tej likwidacji, a jednocześnie w to miejsce tworzy taką samą szkołę, ale prowadzoną przez inną osobę prawną. Zatem organ prowadzący nadal widzi potrzebę utrzymania na

swym terenie szkoły, jednak prowadzonej przez inny podmiot prawny. Oznacza to, że nie ma faktycznego uzasadnienia dla likwidacji tej szkoły. Podejmując uchwałę o likwidacji, organ prowadzący kieruje się wyłącznie zmniejszeniem kosztów realizacji celów oświatowych poprzez zerwanie z zasadami wynagradzania i uprawnieniami określonymi pragmatyką nauczycielską. Jest to postępowanie bezprawne, naruszające art. 5b ustawy o systemie oświaty. Zgodnie z linią orzeczniczą sądów administracyjnych argumenty natury ekonomicznej nie mogą być bowiem główną przesłanką likwidacji szkół na terenie gminy. Poza oszczędnościami związanymi z likwidacją stosowania Karty Nauczyciela organ prowadzący nie dokona innych oszczędności poprzez przekazanie placówki oświatowej innemu podmiotowi prawa. Przekazanie prowadzenia placówek przez jednostki samorządu terytorialnego innym podmiotom nie zwalnia gminy z obowiązku ich finansowania (w świetle art. 80 ust. 3 ustawy o systemie oświaty szkoły publiczne prowadzone przez inne niż samorząd terytorialny podmioty prawa otrzymują na każdego ucznia z budżetu gminy dotację w wysokości równej wydatkom bieżącym przewidzianym na jednego ucznia w szkołach publicznych prowadzonych przez gminę).

4. Czy uchwała o zamiarze likwidacji szkoły bez szczegółowego podania przyczyn w uzasadnieniu uchwały, a więc wbrew zasadom techniki prawodawczej, może być powodem jej nieważności?

Do projektu uchwały o zamiarze likwidacji szkoły powinno być dołączone uzasadnienie ze szczegółowym opisem przyczyn podjęcia decyzji o zamiarze likwidacji, zawierającym dane dotyczące zapewnienia możliwości kontynuowania nauki w innej szkole publicznej tego samego typu, informacje o organizacji i sposobie bezpłatnego dowozu, jak również informacje dotyczące spraw kadrowych nauczycieli i pracowników niepedagogicznych likwidowanej szkoły lub placówki. Obowiązek ten wynika z rozporządzenia prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. „Zasady techniki prawodawczej” (§131 w związku z § 142 i § 143 tegoż rozporządzenia).

5. Czy gmina musi dokonać ustalenia sieci publicznych szkół i dostosowania obwodów po likwidacji szkoły?

Po dokonanej likwidacji szkoły organ prowadzący winien ponownie ustalić sieć publicznych szkół i dostosować obwody po likwidacji (art. 17 ust. 1 ustawy o systemie oświaty). Warto jeszcze raz przytoczyć zaistniałą sytuację w aspekcie realizacji na terenie gminy Darłowo celów oświatowych, które stanowi obligatoryjne zadanie własne gminy. Z sześciu szkół (ZS nr 1 w Dobiesławiu, ZS nr 2 w Starym Jarosławiu, ZS nr 3 w Dąbkach, ZS nr 4 w Kopnicy, Społeczna Szkoła Podstawowa w Jeżyczkach, Społeczna Szkoła Podstawowa w Słowniu) cztery szkoły będą szkołami niepublicznymi.

6. Kto poniesie odpowiedzialność prawną za dotkliwe konsekwencje finansowe dla budżetu gminy

wynikające z uzasadnionych roszczeń nauczycieli i pracowników niepedagogicznych?

Gmina powinna być świadoma konsekwencji wynikających z prawa wytaczania powództw w sprawach o roszczenia pracowników ze stosunku pracy (art. 462 Kodeksu postępowania cywilnego oraz § 6 zarządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 1 lipca 1991 r. w sprawie ustalenia wykazu organizacji społecznych uprawnionych do działania przed sądami w imieniu lub na rzecz obywateli, M.P. z 1991 r. Nr 22, poz. 155). Osoby, wobec których dokonano procedury rozwiązania stosunku pracy z zatrudnionymi tam nauczycielami i pracownikami niepedagogicznymi (art. 59 ust. 2 ustawy o systemie oświaty w związku z art. 20 ustawy Karta Nauczyciela i Kodeksem pracy), będą dochodziły swoich praw sądownie.

7. Czy w sytuacji gdy gmina nie wywiązała się z obowiązku skutecznego powiadomienia każdego rodzica ucznia publicznej szkoły, czyni to uchwałę nieważną?

Zgodnie z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty organ prowadzący, podejmując zamiar likwidacji szkoły, jest zobowiązany co najmniej na 6 miesięcy przed terminem likwidacji skutecznie zawiadomić o takim zamiarze rodziców uczniów. Dowodem na skuteczne powiadomienie rodziców uczniów jest np. wysłanie indywidualnych zawiadomień za poświadczaniem odbioru. Zgodnie z wyrokiem WSA w Poznaniu z 21 listopada 2012 r., sygn. akt IV SA/Po 1010/12: (...) Zawiadomienie dokonane później (po upływie 28 lutego lub 29 lutego) spowoduje nieważność uchwały podjętej w sprawie likwidacji (przekształcenia) szkoły publicznej. WSA podkreślił, iż do unicestwienia bytu prawnego uchwały o likwidacji szkoły wystarczy, aby tylko jeden z rodziców nie został zawiadomiony o zamiarze likwidacji szkoły na 6 miesięcy przed terminem jej likwidacji. Ponadto zawiadomienie musi być prawnie skuteczne.

8. Czy organ samorządu terytorialnego może autorytatywnie podjąć decyzję o likwidacji szkoły, wbrew woli mieszkańców?

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 Konstytucji RP gmina to ogół (wspólnota) mieszkańców, więc samodzielności (autonomii) gminy jako takiej nie można utożsamiać wyłącznie z samodzielnością jej organów. Podejmując działania zmierzające do reorganizacji sieci placówek oświatowych, organy gminy nie mogą zatem pomijać stanowiska społeczności lokalnej, w tym protestów przeciwko likwidacji szkół. Trybunał Konstytucyjny w utrwalonej linii orzeczniczej wskazuje, że zasada samodzielności samorządu nie ma charakteru absolutnego. Należy więc zwrócić uwagę na ten aspekt działalności organów samorządu terytorialnego, który polega na przypisaniu sobie przez organy bezprawnych cech władczych na swoim terenie, mimo że suwerenem na poziomie samorządu terytorialnego jest tylko i wyłącznie wspólnota mieszkańców. Organy samorządu terytorialnego są jedynie przedstawicielami tejże wspólnoty, zatem nie mogą

autorytatywnie podejmować decyzji – wbrew woli mieszkańców. W sytuacji konfliktu społecznego w sprawie likwidacji szkół publicznych organy samorządu terytorialnego powinny wykorzystywać instytucję referendum lokalnego, określonego w treści ustawy z dnia 15 września 2000 r. (Dz. U. Nr 88, poz. 985 ze zm.), aby skutecznie umożliwić wspólnocie mieszkańców wyrażenie swego stanowiska w sprawie.

9. Dlaczego gmina Darłowo w planie finansowania na rok 2013 zmniejszyła środki w kwocie 214 991 zł dla publicznej szkoły, tj. ZS nr 3 w Dąbkach (w oparciu o wyliczenia subwencji oświatowej przewidzianej na jednego ucznia) w odróżnieniu od szkół społecznych, w których utrzymano wysokość środków, i jakie są tego konsekwencje prawne?

Zatem niedozwolony i naganany podział na uczniów lepszych („droższych”) ze szkół społecznych i gorszych („tańszych”) dla szkoły publicznej w Dąbkach. I tak: Zespół Szkół Społecznych w Jeżyczkach 1 294 562 zł, wójt przeznacza o 1 tys. zł więcej, tj. 1 295 562 zł, Zespół Szkół Społecznych w Dobiesławiu – 1 157 259 zł, Społeczna Szkoła Podstawowa w Słowniu – 692 756 zł, zespół szkół w Dąbkach – dofinansowanie 2 414 991 zł, a gmina przeznacza 2 200 000 zł, tj. mniej o 214 991 zł.

10. Jakie środki prawne może Pani Minister zastosować wobec kuriozalnej i nagannej sytuacji, iż syn wójta gminy Darłowo likwidującego szkołę publiczną zamierza powierzyć jej prowadzenie nowo powstałemu stowarzyszeniu, którego prezesem zostaje jego syn?

11. Czy w sytuacji gdy wszelkie działania i zabiegi wspólnoty mieszkańców nie przyniosą oczekiwanych efektów, a wspólnota samorządowa odwoła się do art. 4 i 170 Konstytucji RP i wyrazi w drodze lokalnego referendum swoją wolę co do sposobu rozstrzygnięcia sprawy dotyczącej tej wspólnoty, mieszczącej się w zakresie zadań i kompetencji organów danej jednostki (na wniosek mieszkańców w sprawach innych niż odwołanie organu stanowiącego), pozytywny wynik referendum będzie miał moc wiążącą dla wójta gminy Darłowo?

Z poważaniem

Posel Czesław Hoc

Kołobrzeg – Darłowo, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15629)

do ministra środowiska

**w sprawie bezczynności i zaniechań
w działaniach na rzecz ścisłej ochrony
gatunkowej bielika zwyczajnego
(*Haliaeetus albicilla*) na terenach
pow. kołobrzeskiego, m.in. poprzez
wyjątkową bierność i ciche przyzwolenie
Ministerstwa Środowiska na agresywną
budowę farm wiatrowych w tym regionie**

Siemysl.info z dnia 7 marca 2013 r. poinformował, iż w tym dniu na polu jednego z rolników, nieopodal drogi gminnej Byszewo – Nieżyn (gmina Siemysł, powiat kołobrzeski), znaleziono martwego bielika (*Haliaeetus albicilla*). W dniu 8 marca powiatowy lekarz weterynarii dokonał wstępnej sekcji i stwierdził, że ptak nie zginął od postrzału. Miał uszkodzone skrzydło. Bielik był bardzo wygłodzony. Jak na swój wiek ważył zbyt mało. W trakcie sekcji pobrano narządy, m.in. serce i wątrobę, do przebadania toksykologicznego. Materiał miał zostać wysłany do Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach.

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Środowiska, w tym Główny Inspektorat Ochrony Środowiska, to instytucja publiczna, której efektem polityki ekologicznej jest troska o stan środowiska dla obecnych i przyszłych pokoleń, zaś misją jest kontrola podmiotów gospodarczych, tak aby korzystanie ze środowiska odbywało się z poszanowaniem ogólnie przyjętych zasad i norm w tym zakresie. Na zlecenie ministerstwa jest realizowany „Program monitoringu ptaków w Polsce”. Otóż nieopodal miejscowości Nieżyn, na terenie gminy Siemysł (powiat kołobrzeski), miejscowi rolnicy od dłuższego czasu obserwują obecność 3 bielików. Jednocześnie w tej strefie, tj. w gminie Siemysł i sąsiadującej gminie Gościno, niczym niepokojone, dość agresywnie powstają farmy wiatrowe.

Bielik zwyczajny (*Haliaeetus albicilla*), bielik z rodziny jastrzębiowatych, podrodzina myszołowy (w odróżnieniu np. od orła przedniego czy też orlika krzykliwego, które należą do podrodziny orły), jako największy ptak szponiasty Europy Północnej najliczniej występuje właśnie na Pomorzu Zachodnim (jest symbolem Wolińskiego Parku Narodowego). Bielik, wyglądający podobnie do orła, był uważany za króla ptaków. Przyjmuje się, iż to ten gatunek jest uwidoczniiony w godle Polski. Być może śmierć jednego z tych bielików nakazuje w sposób pilny i zdecydowany podać refleksji powód napastliwych działań w instalacji farm wiatrowych w tych rejonach. Działania przez nikogo niepokojonych, co więcej, wydaje się, że też akceptowanych przez Ministerstwo Środowiska, w tym Główny Inspektorat Ochrony Środowiska, zresztą, także przez różnego rodzaju organizacje ekologiczne.

Szanowny Panie Ministrze! Jeśli zatem Ministerstwo Środowiska oraz GIOŚ szczytą się, że mają wizję i misję troski o stan środowiska dla obecnych i przyszłych pokoleń z jednej strony, z drugiej zaś strony duma polskiego nieba – bielik zwyczajny, będący pod ścisłą ochroną gatunkową (w dyrektywie ptasiej i polskiej czerwonej księdze ujęty jako gatunek wymagający szczególnej uwagi), wymagający specjalnej strefy ochronnej wokół gniazda przez cały rok w promieniu do 200 m, a okresowo (od 1 stycznia do 31 lipca) w promieniu do 500 m od gniazda, w miejscu jego bytowania, w sposób jawny i oczywisty jest rugowany, bez sprzeciwu instytucji państwowych i organizacji ekologicznych, to powstaje zatrważająca konstatacja, że być może różnego rodzaju ograny i instytucje państwowe oraz samorządowe, a także programy, monitoringi, są instytucjami fasadowymi, działającymi doraźnie i w sposób niekontrolowany.

Pytania:

1. Czy Pan Minister zleci szczegółowe badania siedliska bielika zwyczajnego na terenie miejscowości Nieżyn, w gminie Siemyśl (powiat kołobrzeski), i obejmie właściwą ochroną dumę polskiego nieba w świecie przyrody?

2. Czy Pan Minister spowoduje stosowane działania i zleci kontrolę wydanych zezwoleń na wysoce agresywną budowę farm wiatrowych wobec oczywistych przeciwwskazań wskutek wysoce niekorzystnego oddziaływania na siedliska ptaków objętych szczególną ochroną gatunkową?

3. Jak przedstawia się program monitoringu ptaków drapieżnych realizowany przez Komitet Ochrony Orłów na zlecenie głównego inspektora ochrony środowiska odnośnie do ww. terenów w powiecie kołobrzeskim?

4. 13 marca 2013 r. zapalił się wiatrak na farmie wiatrowej niedaleko miejscowości Jęczewo (powiat wejherowski, województwo pomorskie). Łopaty wiatraka runęły z wysokości 70 m. Jeden z elementów wciąż wisi i stwarza zagrożenie dla osób postronnych. Czy i jakie działania podjął Pan Minister w celu wyjaśnienia tej katastrofy, która zapewne wg GIOŚ nie powinna się zdarzyć?

Z poważaniem

Posel Czesław Hoc

Kołobrzeg, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15630)

do ministra zdrowia

w sprawie skandalicznej i niezrozumiałej podwyżki cen leków przeciwpadaczkowych znajdujących się na liście leków refundowanych obowiązującej od 1 marca 2013 r.

Szanowny Panie Ministrze! Oto kilka wypowiedzi internautów dotyczących nowych cen leków przeciwpadaczkowych obowiązujących od 1 marca 2013 r.

Cena Keppry znów w górę:

— autor: a1-33 25.02.13, 16:03: Właśnie dowiedziałam się od lekarza, że od 1 marca wraz z nową listą refundacyjną Keppra znów drożeje. Moja córka leczona jest Keppra 1000. Ta będzie kosztować 243 zł za opakowanie (100 tabletek). To jakaś masakra po prostu. Kochani może w końcu czas, żebyśmy zebrali siły i zaczęli się „buntować”, bo jeśli tak będzie dalej i co dwa miesiące będą podwyższać tak znacznie ceny, to przyjdzie czas, kiedy niektórych z nas nie będzie stać na leczenie naszych pociech,

— autor: przem0_25 28.02.13, 16:55: (...) Popieram waszą inicjatywę, aby apelować do ministra zdrowia, ale to jak walenie kulą w płot, gdy rząd wisi na włosku i nie ma pieniędzy. Sam przyłączę się i napiszę do kancelarii premiera, aby i on wiedział o naszej sytuacji, bo nie może być tak, że w dzień niepełnosprawnych uśmiecha się do nas, a w pozostałe – odwraca plecami,

— autor: magusia27 03.03.13, 14:53: Moja pani doktor też poinformowała mnie o zamienniku Keppry (nie zapamiętałam nazwy), jednak ona też jest sceptycznie nastawiona do zamienników i mówiła, że one się jednak często znacząco różnią od oryginałów. Opowiadała mi o kilku przypadkach, w których, gdy ludzie przechodzili na zamienniki, w większości było pogorszenie. A więc ja nie odważyłam się na zmianę, wykupiłam ostatnio receptę po nowej cenie i szlag mnie trafił. Keppra 1000 mg 100 tabl. + Keppra 500 mg 100 tabl. – zapłaciłam 365 zł. Szok. Miejmy nadzieję, że przy ustalaniu następnej listy ministerstwo się opamięta.

Oto krótkie fragmenty listu od pani prezes stowarzyszenia w Sławnie (który najprawdopodobniej otrzymał także Pan Minister): Z przyczyny podwyżek ceny leków jesteśmy zmuszeni do ciągłej zamiany ustalonej i skutecznej terapii, która jest niejednokrotnie „dopasowana” od wielu miesięcy do kilku lat. Uważamy, że to przeczy indywidualizacji terapii padaczki, która powinna być stała i planowana. Żyjemy w poczuciu niepewności i potęgującego się stresu, a to powoduje zwiększenie częstości i ciężkości ataków padaczki, tym samym zagrożenie dla życia, nie wspominając już o wykluczeniu społecznym bądź jego utrwalaniu, łącznie z powstaniem stanu niewydolności psychospołecznej. Znacząco wzrasta odpłatność

za dwa najpowszechniej stosowane lewetyracetamy: Keppra i Lewetiracetam Teva, ale również i inne droższą istotnie, co będzie wiązało się z dużymi dopłatami dla pacjentów.

Szanowny Panie Ministrze! Niespełna miesiąc temu obchodzono Światowy Dzień Chorych na Padaczkę, w dzień św. Walentego, patrona chorych na padaczkę. W roku 2012 Parlament Europejski dla propagowania działań edukacyjnych ustanowił Europejski Dzień Padaczki. Na padaczkę choruje prawie 50 mln ludzi na całym świecie. W Polsce na padaczkę choruje około 400 tys. osób, co stanowi 1% populacji. Padaczka jest najczęstszym schorzeniem układu nerwowego, o poważnych konsekwencjach indywidualnych i społecznych.

Polskie Stowarzyszenie Ludzi Cierpiących na Padaczkę, Polskie Towarzystwo Epileptologii i inne organizacje międzynarodowe oraz ludzie nauki i ludzie dobrej woli walczą z mitami i fałszywymi przekonaniami na temat tej choroby, głosząc i informując wszem i wobec, że padaczka nie jest chorobą psychiczną, że w wielu przypadkach jest uleczalna, a osoby na nią cierpiące są zdolne do pracy i nie są niebezpieczne dla otoczenia, że mogą się spełniać zawodowo i rozwijać swoje pasje życiowe.

Panie Ministrze! Obecnie w oparciu o nowoczesne leczenie farmakologiczne skutecznie zapobiega się napadom padaczki. Pacjenci chorzy na padaczkę odzyskali wiarę i nadzieję, zdecydowanie poprawili jakość życia, przełamali barierę lęku. Rodzice chorych dzieci już nie muszą izolować ich od rówieśników, nie muszą zabraniać im ćwiczyć na lekcjach wf. Dzisiaj rodzice mają już świadomość tego, iż ich dzieci chore na padaczkę mogą osiągać nawet ponadprzeciętne wyniki w nauce. Wobec takich osiągnięć współczesnej medycyny w leczeniu napadów padaczki i zapobieganiu im z równoczesną edukacją społeczeństwa i przełamaniem błędnych stereotypów w aspekcie istoty przewlekłej choroby neurologicznej (nie psychicznej) ani przez moment osoby cierpiące na padaczkę nie mogą czuć się napiętnowane i odrzucane.

Niestety, Ministerstwo Zdrowia w sposób wysoce niezrozumiały i wręcz okrutny wpisuje się w stygmatyzację owego środowiska, a także w ich wykluczenie społeczne, a nawet w poważnym stopniu przyczynia się do wytworzenia przewlekłej niewydolności psychospołecznej. Bo jakże można nazwać decyzję, w wyniku której dramatycznie zdrożały objęte znowelizowaną listą leków refundowanych obowiązującą od 1 marca 2013 r. preparaty dotychczas refundowanego nowoczesnego i skutecznego leku, jakim jest lewetyracetam (preparat Keppra)? I tak: Levetiracetam, preparat Keppra, tabl. po 500 mg (100 szt.) – cena dla świadczeniobiorcy (pacjenta) – 124,91 zł (poprzednio 3,56 zł), Keppra, tabl. po 750 mg (100 szt.) – cena dla pacjenta 183,07 zł (poprzednio 5,33 zł), Keppra po 1000 mg (100 szt.) – 239,93 zł (poprzednio 7,11 zł), Levetiracetam Teva 500 mg (100 szt.) – 27,99 zł (poprzednio 7 zł), po 750 mg – 42,40 zł, po 1000 mg – 56,54 zł.

Szanowny Panie Ministrze! „Życ, jeść czy leczyć się?” – oto znamieny tytuł wywiadu, jaki przeprowadziła w dniu 8 marca 2013 r. redaktor naczelna Medexpress.pl pani Iwona Schymalla z Jadwigą Grochowalską z Polskiego Stowarzyszenia Ludzi Cierpiących na Padaczkę Oddział w Sławnie. Fragmenty wywiadu: Zmiany cen leków powodują chaos i niestabilną sytuację chorych. Pacjenci żyją w poczuciu zagrożenia. Dobranie odpowiedniej terapii u chorego z padaczką trwa kilka lat. Walczymy o dostęp do leków nowej generacji, walczymy o wolność od napadów padaczkowych, które sięją spustoszenie w organizmie. Pacjenci, którzy są zmuszani do zmiany dotychczasowej terapii na zamienniki ze względów finansowych, ryzykują życie. Prawdopodobieństwo pojawienia się częstych napadów padaczki zwiększa się. Przez wiele lat walczyliśmy w stowarzyszeniach pacjentów o to, aby osoby chore na padaczkę były skutecznie leczone, bowiem umożliwiałoby to wyjście tych ludzi z domu. Mogli się uczyć i pracować, nie żyli w izolacji. Dziś wracamy do punktu wyjścia, do lat 80., kiedy większość pacjentów zamykała się w czterech ścianach, a państwo płaciło im renty.

Pytania:

1. Jaka argumentacja dała przekonanie – i zezwolenie – co do tak drastycznej podwyżki ceny jednego z najbardziej nowoczesnych i skutecznych leków, leku przeciwpadaczkowego dobrze tolerowanego, który daje osobom chorym na padaczkę wiarę i nadzieję oraz zwiększa ich jakość życia oraz umożliwia wyjście z izolacji?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia ma świadomość tego, że niejednokrotnie dla wielu osób chorych na padaczkę z upokarzająco niskimi świadczeniami rentowymi lub zasiłkami pielęgnacyjnymi wykup leku przeciwpadaczkowego, skutecznego i ustalonego w wyniku długoletniego doboru, jest prawdziwym dylematem, który został zawarty w tytule ww. wywiadu „Życ, jeść czy leczyć się?”, a także że „w dzień niepełnosprawnych uśmiecha się do nas, a w pozostałe odwraca plecami”?

3. Na podstawie jakiego rodzaju konsultacji i jakie konkretnie organizacje i instytucje dokonały oceny i wydały opinie odnośnie do tak drastycznych podwyżek cen leków przeciwpadaczkowych?

4. Czy powróci Pan Minister do cen leków przeciwpadaczkowych na poziomie refundacji sprzed 1 marca 2013 r.?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Kołobrzeg – Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15631)

do ministra zdrowia

**w sprawie likwidacji oddziałów
rehabilitacyjnych**

Szanowny Panie Ministrze! Rehabilitacja medyczna jest bardzo potrzebną usługą na rynku zdrowotnym, nie pozostawia skutków ubocznych, pozwala pacjentom uniknąć niepełnosprawności, a tym samym zmniejsza wydatki na leczenie.

W ostatnich latach notuje się wyraźny wzrost zapotrzebowania na tego typu usługi, tymczasem wiele zakładów rehabilitacji wykazuje straty lub ma zagrożoną płynność finansową. Dyrekcje szpitali w celu poprawy wyniku finansowego likwidują oddziały rehabilitacyjne. Taka decyzja podjęta została np. przez dyrekcję SPZOZ w Inowrocławiu, gdzie został zlikwidowany oddział rehabilitacyjny, a świadczenie tych usług ma się odbywać w warunkach ambulatoryjnych. Budzi to niepokój pacjentów, szczególnie tych niesamodzielnych fizycznie.

Kierownictwa szpitali tłumaczą tę decyzję niedoszacowaniem tego rodzaju świadczeń przez płatnika, jakim jest NFZ, oraz zmniejszeniem liczby tych świadczeń mimo wzrastającego na nie popytu.

W rehabilitacji leczniczej stosuje się rozliczenie przez cenę jednostkową jednostki rozliczeniowej. Jednostką rozliczeniową jest punkt. Podstawą rozliczeń i płatności za świadczenia udzielane w okresie sprawozdawczym jest rachunek wraz z raportem statystycznym. Sposobem rozliczania świadczeń jest zapłata za punkt.

Powodem pogarszania się wyników finansowych oddziałów rehabilitacji jest to, iż cena jednostkowa jednostki rozliczeniowej (punktu) od 2011 r. wynosi 1,05 zł za punkt i pozostaje wciąż na tym samym poziomie. Wcześniej, tj. za lata 2009–2010, cena za świadczenia rehabilitacji ogólnoustrojowej wynosiła 1,32 zł za jeden punkt, a za świadczenia wczesnej rehabilitacji neurologicznej 0,95 zł za punkt. Powoduje to, że wyniki finansowe na tych oddziałach są ujemne, a decyzje racjonalizujące wydatki mogą okazać się bardzo drastyczne w skutkach dla obywateli. Trzeba zatrzymać proces likwidacji oddziałów rehabilitacyjnych i zwiększyć dostępność tych usług dla chorych. Niezbędna jest również poprawa efektywności tych usług poprzez podwyższenie ceny jednostki rozliczeniowej kontraktowanej za usługi rehabilitacyjne.

W związku z tym pytam Pana Ministra:

1. Kiedy poprawi się dostępność ubezpieczonych do usług rehabilitacyjnych?
2. Jakie działania zamierza Pan Minister podjąć, aby szpitale nie podejmowały decyzji o likwidacji oddziałów rehabilitacyjnych?
3. Kiedy nastąpi podwyższenie ceny jednostkowej jednostki rozliczeniowej za rehabilitację w stopniu

rekompensującym ponoszone koszty, co zapobiegnie likwidacji oddziałów rehabilitacyjnych ze względów finansowych?

Z poważaniem

Poseł Anna Bańkowska

Bydgoszcz, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15632)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie likwidacji linii kolejowych
w kraju, w tym w pow. międzychodzkiem**

Szanowny Panie Premierze! PKP wraz ze swoimi spółkami, m.in. PKP PLK SA, planuje likwidację ok. 4 tys. km linii kolejowych.

Z niektórych decyzji o likwidacji PKP PLK SA wycofuje się. Jednak od 2012 r. PKP PLK SA w Zielonej Górze oraz w Poznaniu uparcie dąży do likwidacji linii kolejowej nr 368 Szamotuły – Międzychód pomimo wystąpienia samorządu międzychodzkiego z negatywną opinią w sprawie likwidacji tejże linii. Zresztą na swoje wystąpienie odpowiedzi nie otrzymał.

Samorządowi w Międzychodzie chodzi o utrzymanie takich linii kolejowych, jak:

- Międzychód – Skwierzyna,
- Międzychód – Sieraków – Chrzypsko Wielkie,
- Międzychód – Łowyn – Lewiczynek,
- Międzychód – Pniewy – Rokietnica.

Pismem z dnia 20.02.2013 r. starosta międzychodzki ponownie wystąpił z wnioskiem o wstrzymanie zamknięcia linii kolejowych na terenie powiatu międzychodzkiego i powiatów ościennych.

Ponieważ samorząd nie uzyskał jeszcze odpowiedzi na swoje wystąpienia, zapytuję Pana Premiera:

1. Jakie są faktyczne zamiary PKP (po przeprowadzeniu konsultacji z samorządami) w sprawie infrastruktury kolejowej w kraju?
2. Jakie plany ma PKP w stosunku do linii kolejowych na terenie powiatu międzychodzkiego i powiatów sąsiednich?

Z poważaniem

Poseł Romuald Ajchler

Dąbrowa, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15633)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poszerzenia kręgu płatników,
którzy mogliby ubiegać się o umorzenie
zaległych należności wobec Zakładu
Ubezpieczeń Społecznych**

Szanowny Panie Premierze! 15 stycznia br. weszła w życie długo oczekiwana przez przedsiębiorców ustawa o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność, tzw. ustawa abolicyjna. Ucieszyła bardzo przedsiębiorców, którzy podlegając w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 28 lutego 2009 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności, z różnych przyczyn nie opłacali składek na własne ubezpieczenia. Na podstawie nowych przepisów abolicji podlegają również składki na ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy za okres, za który zostaną umorzone składki na ubezpieczenia społeczne.

Ustawa jest powszechna, obejmie osoby, które z różnych przyczyn nie regulowały należności. Dzięki niej przestaną być dłużnikami ZUS. Ich zaległe składki na ubezpieczenia i odsetki karne zostaną umorzone.

Tymczasem od kilku tygodni do mojego biura zgłaszają się osoby z problem w zakresie braku możliwości umorzenia na podstawie ustawy abolicyjnej zaległości, jeśli wynikają one wyłącznie z nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne. Są to w większości przypadków emeryci i renciści, którzy w przeszłości, jednocześnie pobierając świadczenie z ZUS, pracowali również na własny rachunek, a którzy na podstawie przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych podlegali wyłącznie obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu. Czują się rozgoryczeni, bo niejednokrotnie działalność przez nich prowadzona była na granicy opłacalności, a stanowiła wyłącznie, w przypadku rencistów, formę rehabilitacji.

Obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne ustawodawca nałożył na rencistów dopiero od początku stycznia 2008 r. Przez większość okresu, którego abolicja dotyczy, przedsiębiorcy renciści nie byli więc zobowiązani ustawowo do opłacania składek emerytalnych i rentowych. Natomiast osoby, które mają ustalone prawo do emerytury i równocześnie prowadzą działalność, z oczywistych względów nie musiały, tak jak i w chwili obecnej, opłacać składek emerytalnych ani rentowych. W przystępowaniu do tych ubezpieczeń obowiązuje ich zasada dobrowolności. Obowiązkowa dla obydwu grup była jedynie składka zdrowotna.

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytanie: Czy przewiduje Pan możliwość zmiany ustawy abolicyjnej w taki sposób, aby obejmowała ona także zobowiązania płatników, których zaległości względem ZUS wynikają wyłącznie z nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne?

Z poważaniem

Poseł Jacek Czerniak

Lublin, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15634)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie kontraktu socjalnego

Kontrakt socjalny jest nowym elementem postępowania, który pojawił się wraz z nową ustawą o pomocy społecznej. To pisemna umowa zawarta z osobą ubiegającą się o pomoc, określająca uprawnienia i zobowiązania stron umowy w ramach wspólnie podejmowanych działań zmierzających do przezwyciężenia trudnej sytuacji życiowej osoby lub rodziny (ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, Dz. U. Nr 64, poz. 593). Pracownik socjalny może zawrzeć kontrakt z osobą lub rodziną w trudnej sytuacji życiowej. Zawarcie kontraktu ma mobilizować osobę korzystającą ze świadczeń z pomocy społecznej do podjęcia aktywności zawodowej, np. zarejestrowania się w urzędzie pracy. Kontrakt będzie określał zasady współdziałania tych osób z ośrodkiem pomocy społecznej. Odmowa zawarcia kontraktu socjalnego lub niedotrzymanie jego postanowień mogą stanowić podstawę do odmowy przyznania świadczenia, uchylenia decyzji o przyznaniu świadczenia lub wstrzymania świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej.

Zmienia się rola pracownika socjalnego, a pomoc nie polega jedynie na rozdawnictwie pieniędzy. Kontrakty socjalne nie prowadzą zwykle do radykalnych i szybkich zmian. Stwarzają natomiast płaszczyznę porozumienia i podają strategię, umożliwiając osiągnięcie niewielkich postępów, które wspólnie składają się na poprawę. Nie wyklucza to błędów i niepowodzeń, ale jeśli sytuacja zmierza ku poprawie, to motywacja klientów będzie wzrastać. Należy podkreślić, że tak jak w wielu innych zadaniach z zakresu pracy socjalnej, zawieranie kontraktów jest umiejętnością, której można się nauczyć. Kontrakt socjalny to bardzo użyteczne narzędzie, które jasno określa warunki współpracy. Wzór kontraktu socjalnego określa rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 1 marca 2005 r. w sprawie wzoru kontraktu socjalnego. Dokument zawiera też wskazanie możliwości pozwalających na rozwiązanie trudnej sytuacji

życiowej oraz ewentualne ograniczenia. Resort pracy przygotował projekt nowego wzoru kontraktu socjalnego. Zgodnie z nim dokument powiększy się o dodatkową część przeznaczoną dla „osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy”. W kontrakcie znajdują się więc informacje na temat czasu pozostawania bez pracy, przyczyn takiej sytuacji na rynku pracy, a także możliwości zmiany sytuacji zawodowej.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

— Czy kontrakt socjalny jako narzędzie pomocowe spełnia swoje zadanie w walce z aktywizacją osób korzystających z pomocy społecznej?

— Czy ministerstwo pracy posiada dane dotyczące ilości zawartych kontraktów socjalnych i czy to zadanie jest monitorowane przez służby wojewodów?

Proszę też o udzielenie informacji o kontraktach socjalnych zawartych przez pracowników socjalnych na terenie województwa lubuskiego.

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Rafalska

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15635)

do ministra spraw wewnętrznych

**w sprawie propozycji obniżenia wskaźnika
funduszu socjalnego dla emerytów
i rencistów służb mundurowych**

Szanowny Panie Ministrze! Zwrócili się do mnie z prośbą członkowie Związku Emerytów i Rencistów Pożarnictwa RP, emeryci i renciści po służbie w Państwowej Straży Pożarnej, a niezrzeszeni w związku oraz wdowy i sieroty po zmarłych strażakach z okręgu wyborczego nr 2, którzy proszą o podjęcie działań w celu wstrzymania prac nad projektem ustawy o funkcjonowaniu komisji lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych i o świadczeniach odszkodowawczych z tytułu wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą oraz o zmianie innych ustaw w części dotyczącej obniżenia wysokości odpisu na fundusz socjalny z dotychczasowego wskaźnika 0,5% (ok. 150 zł rocznie na jednego świadczeniobiorcę) do poziomu 0,25%, czyli 75 zł.

Uzyskane w ten sposób oszczędności, bez wątpienia kosztem emerytów i rencistów, miałyby zostać przeznaczone na prewencję rentową i fundusz aktywizacji zawodowej czynnych funkcjonariuszy. Należy jednak pamiętać, że spowoduje to przede wszystkim obniżenie pomocy dla najbardziej potrzebujących, a w wielu sytuacjach tej pomocy pozbawi.

Dotychczasowe środki funduszu socjalnego emerytów i rencistów jako jedyne pomocowe służyły na zapomogi pieniężne i pomoc z powodu trudnej sytuacji materialnej i zdarzeń losowych, dopłaty na akcję letnią oraz z tytułu pobytu w sanatoriach, ośrodkach opieki paliatywno-hospicyjnej itp.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę mieć na uwadze, że kilka lat temu grupę tę pozbawiono funduszu remontowego wynoszącego średnio 200 zł rocznie.

Członkowie Związku Emerytów i Rencistów Pożarnictwa RP – Koła w Wałbrzychu, a także członkowie związków w całej Polsce wnieśli znaczący wkład w rozwój i stan dzisiejszego pożarnictwa pomimo braków kadrowych i niskiego wynagrodzenia. Cierpią nie tylko na choroby typowe dla osób starszych, ale także takie, które wynikają z długoletniej służby ratowniczej, której towarzyszył stres, wysiłek fizyczny i oddziaływanie substancji niebezpiecznych dla zdrowia i życia, w latach, kiedy stan sprzętu technicznego, ratowniczego był daleki od doskonałości.

Dla protestujących decyzja o pozbawieniu ich ww. świadczenia jest decyzją niezrozumiałą i niepodpartą żadną konkretną argumentacją. Protestujący wyrazili swój sprzeciw wobec takich rozwiązań prawnych i szukania oszczędności kosztem najsłabszych grup społecznych. Krzywdzące i niesprawiedliwe jest także zamierzenie w kierunku odebrania emerytom i rencistom dotychczasowego nabytego prawa do lokum mieszkalnego czy pomocy w budownictwie mieszkaniowym. Zdaniem przedstawicieli związków takie zamierzenia i działania mają charakter dyskryminujący i niehumanitarny, a ich celem jest szukanie oszczędności.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o ponowną analizę podjętej decyzji, a także o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie czynniki zadecydowały o podjęciu działań mających na celu obniżenie wskaźnika funduszu socjalnego z poziomu 0,5% do 0,25% dla emerytów i rencistów grup mundurowych?

2. Jakimi kierowano się przesłankami, podejmując decyzję o przeznaczeniu tej części odpisu na tworzenie funduszu prewencji rentowej i aktywizacji zawodowej?

3. Czy zdaniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych takie działania nie wpłyną negatywnie na status materialny i socjalny emerytów i rencistów tych grup zawodowych?

4. Czy istnieje możliwość ponownego rozważenia podjętej decyzji, uwzględniając postulaty emerytów i rencistów grup mundurowych?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 18 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15636)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. kamiennogórskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątpienia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?

2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu kamiennogórskiego?

3. W ilu szkołach w powiecie kamiennogórskim zostały wdrożone programy rozpowszechniające idee zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15637)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. jaworskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątpienia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?

2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu jaworskiego?

3. W ilu szkołach w powiecie jaworskim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Posel Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15638)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. oławskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątpienia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi.

Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?

2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu oławskiego?

3. W ilu szkołach w powiecie oławskim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Posel Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15639)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. oleśnickiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często

są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątpienia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?

2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu oleśnickiego?

3. W ilu szkołach w powiecie oleśnickim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15640)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. wrocławskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkol-

nej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątpienia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?

2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu wrocławskiego?

3. W ilu szkołach w powiecie wrocławskim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15641)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei zdrowego
żywienia w szkołach pow. świdnickiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znaczej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątplenia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?

2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu świdnickiego?

3. W ilu szkołach w powiecie świdnickim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15642)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. wałbrzyskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znaczej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątplenia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?

2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu wałbrzyskiego?

3. W ilu szkołach w powiecie wałbrzyskim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Posel Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15643)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. jeleniogórskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znaczej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątplenia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów po-

wiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?

2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu jeleniogórskiego?

3. W ilu szkołach w powiecie jeleniogórskim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Posel Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15644)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. średzkiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez

znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątplenia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?
2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu średzkiego?
3. W ilu szkołach w powiecie średzkim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?
4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15645)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. strzelińskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest

problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątplenia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?
2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu strzelińskiego?
3. W ilu szkołach w powiecie strzelińskim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?
4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15646)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. dzierzoniowskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątplenia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?

2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu dzierzoniowskiego?

3. W ilu szkołach w powiecie dzierzoniowskim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15647)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. ząbkowickiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątplenia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród

dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?

2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu ząbkowickiego?

3. W ilu szkołach w powiecie ząbkowickim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15648)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. kłodzkiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znaczej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątpienia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdro-

wia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?

2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu kłodzkiego?

3. W ilu szkołach w powiecie kłodzkim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15649)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. legnickiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znaczej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątplenia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?
2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu legnickiego?
3. W ilu szkołach w powiecie legnickim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?
4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15650)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. złotoryjskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znaczej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątplenia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?
2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu złotoryjskiego?

3. W ilu szkołach w powiecie złotoryjskim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15651)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. lwóweckiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątplenia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród

dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?

2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu lwóweckiego?

3. W ilu szkołach w powiecie lwóweckim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15652)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. lubańskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątplenia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdro-

wia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?
2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu lubańskiego?
3. W ilu szkołach w powiecie lubańskim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?
4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Posel Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15653)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. bolesławieckiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znaczej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątpienia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?
2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu bolesławieckiego?
3. W ilu szkołach w powiecie bolesławieckim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?
4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Posel Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15654)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. zgorzeleckiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest

problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątpienia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?
2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu zgorzeleckiego?
3. W ilu szkołach w powiecie zgorzeleckim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?
4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15655)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. polkowickiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątpienia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?
2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu polkowickiego?

3. W ilu szkołach w powiecie polkowickim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15656)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. głogowskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątplenia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród

dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?

2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu głogowskiego?

3. W ilu szkołach w powiecie głogowskim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15657)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. górowskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątplenia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?
2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu górowskiego?
3. W ilu szkołach w powiecie górowskim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?
4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15658)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. lubińskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według

danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znaczej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątpienia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?
2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu lubińskiego?
3. W ilu szkołach w powiecie lubińskim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?
4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15659)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. wołowskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątpienia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?

2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu wołowskiego?

3. W ilu szkołach w powiecie wołowskim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15660)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. milickiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątpienia stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów powiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?

2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu milickiego?

3. W ilu szkołach w powiecie milickim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15661)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań polskiej służby zdrowia
na rzecz rozpowszechniania idei
zdrowego żywienia w szkołach
pow. trzebnickiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli wynika, iż jest problem nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej. Mimo że wiążą się z poważnymi zagrożeniami dla zdrowia, nie są postrzegane w społeczeństwie, w tym w skontrolowanych gminach i szkołach publicznych, jako istotne problemy zdrowotne skutkujące również wysokimi kosztami społecznymi.

Jeszcze 5 lat temu 11–12% dzieci cierpiało na otyłość. Obecnie wskaźnik ten wynosi już 18%. Według danych Światowej Organizacji Zdrowia aż 29% polskich 11-latków ma nadwagę.

Nadwaga i otyłość u dzieci wywierają negatywny wpływ nie tylko na ich zdrowie, ale także, co nie bez znaczenia, na samopoczucie. Dzieci z nadwagą często są dyskryminowane i krytykowane. Znacznej nadwadze często towarzyszą kompleksy, stany depresyjne oraz niska samoocena. Brak reakcji oznaczać będzie, że za 5, 10 lat statystyki będą miały ciągle tendencję rosnącą. Mając na uwadze powyższe dane, bez wątpliwości stwierdzić można, iż problem ten wymaga konkretnych działań i nagłośnienia problemu w mediach.

Należy pamiętać o tym, że problem otyłości to nie tylko problem estetyczny. Światowa Organizacja Zdrowia alarmuje: na świecie co roku z powodów po-

wiązanych z otyłością i nadwagą umiera 2,6 mln ludzi. Otyłość w dzieciństwie predysponuje do występowania chorób serca, cukrzycy, nowotworów w późniejszym życiu. U otyłych dzieci i młodzieży stwierdza się częstsze niż u ich rówieśników występowanie poważnych problemów zdrowotnych.

Szanowny Panie Ministrze! Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) uznała otyłość za chorobę cywilizacyjną. Aż 29% polskich nastolatków ma nadwagę. Mamy najwyższą dynamikę wzrostu otyłości wśród dzieci i młodzieży. Jesteśmy liderem rankingu ostatnich 20 lat.

W związku z opisanym powyżej narastającym problemem oraz prowadzonymi w Sejmie pracami dotyczącymi ustawy mającej na celu wyeliminowanie ze szkół niezdrowego jedzenia zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jak do tej pory wyglądała kontrola nad produktami znajdującymi się w szkolnych sklepikach?

2. Jakie obecnie prowadzone są programy, w ramach których wprowadzane są dobre nawyki żywieniowe w szkołach powiatu trzebnickiego?

3. W ilu szkołach w powiecie trzebnickim zostały wdrożone programy rozpowszechniające ideę zdrowego żywienia wśród dzieci i młodzieży?

4. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu rozwiązania problemu nadwagi i otyłości u dzieci i młodzieży szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Dąbrowski

Kłodzko, dnia 19 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15662)

do ministra finansów

**w sprawie ustawy o podatku
od towarów i usług**

Szanowny Panie Premierze! Od wielu lat słyszy się, że polscy przedsiębiorcy chcący przekazać żywność, która nie została wykorzystana do bieżącej obsługi restauracji, piekarni, sklepu spożywczego etc., nie chcą przekazywać pozostałych środków ze względu na wysokie opłaty z tytułu podatku VAT od przekazanych darowizn, prezentów o małej wartości. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług nie reguluje w sposób zadowalający zainteresowane podmioty problemu, który od dłuższego czasu w naszym kraju coraz bardziej narasta, a w rezultacie prowadzi do marnotrawienia żywności w przerażających ilościach.

Na podstawie art. 16 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Co stoi na przeszkodzie, aby Polska zastosowała przepisy prawa analogiczne do przyjętych przez Niemcy lub Francję?

2. Czy w przedmiotowej sprawie Pan Minister przewiduje inicjatywę ustawodawczą?

Z poważaniem

Poseł Arkadiusz Litwiński

Szczecin, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15663)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie programu wieloletniego
„Pomoc państwa w zakresie dożywiania”**

Pomoc w ramach programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” jest udzielana w oparciu o przepisy ustawy w dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 64, poz. 593, z późn. zm.). Dlatego też, aby pomoc mogła być udzielona, konieczne jest przeprowadzenie rodzinnego wywiadu środowiskowego i wydanie decyzji administracyjnej w tej sprawie. W myśl ustawy rodzina lub osoba samotnie prowadząca gospodarstwo domowe musi spełniać kryteria dochodowe. Do otrzymania wsparcia z pomocy społecznej uprawniał będzie dochód na osobę w rodzinie w wysokości 456 zł (wcześniej było to 351 zł), natomiast dla osoby samotnie gospodarującej dochód wynosi 542 zł (wcześniej 477 zł). Wzrost kryterium dochodowego zwiększa dostęp do korzystania z programu dożywiania dzieci w szkołach, to dobrze, jednak niepokoi mnie fakt finansowania programu na niezmiennym poziomie. Często posiłek zjedzony w szkole jest dla dziecka jedynym posiłkiem spożytym w ciągu dnia. Z doświadczenia dyrektorów i nauczycieli różnych szkół wynika, że pomimo funkcjonującego programu w każdej szkole można spotkać głodne dziecko lub głodnego ucznia. Zdarza się, że są to dzieci lub uczniowie z rodzin spełniających kryteria dochodowe wymagane do przyznania pomocy w ramach programu, ale niewyrażających zgody na przeprowadzenie wywiadu środowiskowego, co w konsekwencji uniemożliwia wydanie decyzji. Bardzo często również są to dzieci z rodzin przekraczających kryteria dochodowe, lecz rodzice nie zawsze dbają o zapewnienie posiłku w okresie przebywania dziecka w szkole.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

Nowe kryterium dochodowe zwiększa dostęp do korzystania z programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”, w związku z tym rodzi się pytanie, czy zmniejszy się liczba dzieci korzystających z programu z powodu nowego kryterium?

Czy w związku z koniecznością zagwarantowania dożywiania większej liczby dzieci (zmiana kryterium dochodowego) samorządy nie będą obniżały kosztów posiłków, co wpłynie na jakość wydawanych posiłków?

Od 7 lat poziom finansowania programu jest na tym samym poziomie (550mln zł). Czy resort wystąpił do ministra finansów o zwiększenie środków na ten cel?

Czy nakłady, udział własny samorządów w programie wzrastają, czy maleją?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Rafalska

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15664)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie przyznawania zasiłków
dla osób bezrobotnych powracających
z zagranicy**

Wyjazdy osób za granicę spowodowane są różnymi czynnikami. Najczęstszym powodem są brak znalezienia zatrudnienia w wyuczonym zawodzie, niskie płace, brak miejsc pracy na stanowisku, które odpowiadałyby kwalifikacjom. Osoby, które decydują się na opuszczenie kraju, w wielu przypadkach już nie powracają. Przyzwyczajają się do nowego miejsca, znajdują zatrudnienie, wyższe wynagrodzenia przyczyniają się do pozostania. W okresie 2000–2012 wymeldowało się ok. 298,9 tys. osób, czyli średniej wielkości miasto. Dzisiaj o opuszczeniu Polski na stałe decydują kryteria ekonomiczne, a nie polityczne. Z najnowszego opisu powszechnego wynika, że za granicą przez ponad rok przebywa 1,5 mln Polaków. W ubiegłym roku wyjechało za granicę ok. 100 tys. osób. Szacuje się, że w najbliższych 5 latach dołączy do nich kolejne 500–800 tys.

Osoby, które decydują się na wyjazd, uważają, że tylko praca i życie za granicą stwarzają im jakąkolwiek szansę na przyszłość. Wśród wyjeżdżających za granicę najwięcej jest osób młodych w wieku 20–40 lat, które sprowadzają tam swoje rodziny. Ci, którzy decydują się na powrót do kraju na stałe, niestety spotykają już na samym początku swojej drogi utrudnienia. Największym problemem jest otrzymanie zasiłku dla osoby bezrobotnej powracającej z zagranicy do Polski. Kryteria określające możliwość ubiegania się o zasiłek weszły w życie wraz z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. doty-

czącymi wykonywania rozporządzenia, które regulują m.in. kwestie potwierdzenia okresów zatrudnienia oraz ubezpieczenia w związku z zatrudnieniem, przebytych na terenie krajów członkowskich UE.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

Ile osób w skali kraju w latach 2011–2012 starało się o przyznanie prawa do otrzymania zasiłku dla osób bezrobotnych powracających z zagranicy, a ile je nabyło?

Ile osób z województwa lubuskiego nabyło prawo do pobierania zasiłku?

Ile wydano decyzji pozytywnych przyznających zasiłek w roku 2012 dla osób powracających do Polski z Holandii, Niemiec, Wielkiej Brytanii i Irlandii?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Rafalska

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15666)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie osiągnięcia
przez organizacje pozarządowe przychodów
z prowadzonej działalności**

Szanowny Panie Ministrze! Majątek każdej organizacji pozarządowej powstaje ze składek członkowskich, darowizn, spadków, zapisów, dochodów z własnej odpłatnej działalności statutowej niebędącej działalnością gospodarczą, dochodów z majątku organizacji oraz z ofiarności publicznej. Organizacja pozarządowa może nadto prowadzić działalność gospodarczą na ogólnych zasadach. W związku z przedstawioną sytuacją uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy organizacja pozarządowa niebędąca organizacją pożytku publicznego, osiągając przychody z prowadzonej działalności o charakterze niegospodarczym, np. warsztatów, wydawanych publikacji, organizowanych koncertów, może bez ograniczeń (po potrąceniu kosztów uzyskania) przeznaczyć uzyskane dochody na cele statutowe? Co w przypadku gdy uzyskane przychody są wyższe od poniesionych kosztów, czy wtedy organizacja nie wejdzie w sferę działalności gospodarczej?

2. Czy działalność odpłatna, bazująca na produktach projektów dotowanych ze środków publicznych lub Unii Europejskiej, polegająca np. na dodruku publikacji dofinansowanego z własnych środków organizacji po zakończeniu projektu, a następnie sprzedaży tego dodruku będzie wiązać się z obowiązkiem zwrócenia uzyskanego przychodu instytucji finansującej (pomniejszeniem kwoty otrzymanej dotacji)?

3. Czy organizacja pozarządowa może zlecić sprzedaż wyrobów uzyskanych w warunkach, o których mowa w pytaniu nr 2, innej organizacji pozarządowej prowadzącej odpłatną działalność pożytku publicznego lub podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą? Jak po realizacji przedmiotowego zlecenia będzie wyglądać podział przychodów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisława Prządka

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15667)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie planowanego terminu ukończenia
budowy autostrady A4 na odcinku
Rzeszów – Korczowa**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie informacji w sprawie planowanego ukończenia budowy autostrady A4 na odcinku Rzeszów – Korczowa. Zaawansowanie prac przy budowie poszczególnych odcinków autostrady jest bardzo zróżnicowane. Kolejne terminy ukończenia tejże budowy powodują zaniepokojenie mieszkańców ościennych miejscowości, którym przysparza wiele uciążliwości w codziennym życiu.

Zawarte porozumienia wykonawcy z poszczególnymi zarządcami dróg, które są wykorzystywane do transportu surowca i ciężkiego sprzętu budowlanego, w wielu przypadkach są niedotrzymywane. Wydłużający się czas oddania tych odcinków wywołuje również duże zaniepokojenie przedsiębiorców inwestujących w rozwój gospodarczy terenów w bezpośrednim sąsiedztwie budowanej autostrady, a w niektórych przypadkach wręcz do wstrzymania inwestycji lub rezygnacji z planowanych, co skutkuje pogłębianiem bezrobocia na trudnym rynku pracy tujejszych powiatów.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi: W jakim realnym terminie planowane jest ukończenie autostrady A4 na odcinku Rzeszów – Korczowa?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15668)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie planowanej likwidacji
powiatowych inspektoratów
nadzoru budowlanego, w tym
Powiatowego Inspektoratu
Nadzoru Budowlanego w Lubaczowie**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego napłynęło wiele niepokojących informacji dotyczących założeń do projektu ustawy Prawo budowlane, ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw. Zwrócili się do mnie m.in. przewodniczący Konwentu Powiatów Województwa Podkarpackiego oraz Rada Powiatu Lubaczowskiego z prośbą o pomoc i wsparcie działań mających na celu niedopuszczenie do likwidacji powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego.

Proponowane zmiany w opinii wnioskujących wykluczają się wzajemnie, w swych założeniach przewidują m.in. zaoszczędzenie środków finansowych na zatrudnieniu w państwowym nadzorze budowlanym, a z drugiej strony przewidują zatrudnienie w 100 okręgowych inspektoratach osób posiadających uprawnienia budowlane w liczbie większej niż obecnie pracuje w 378 powiatowych inspektoratach. Wyłączenie nadzoru budowlanego ze struktur powiatowych będzie również ciosem finansowym w służbie, gdyż obecnie w znacznym stopniu inspektoraty są wspomagane finansowo i sprzętowo przez powiaty.

Samorządowcy, związki zawodowe, pracownicy inspektoratów są zaniepokojeni faktem, że proponowane zmiany funkcjonowania ograniczą wykonywanie przez tę inspekcję ustawowych zadań. Zadania te wymagają zazwyczaj szybkich interwencji, m.in. dotyczących przeciwstawiania katastrofom budowlanym, niewłaściwego użytkowania i utrzymania obiektów budowlanych oraz zapewnienia prawidłowego przebiegu procesu budowlanego. Oddalenie siedziby okręgowych inspektoratów te działania znacznie utrudnią. Ponadto przedstawiciele PINB są członkami powiatowych zespołów zarządzania kryzysowego, które to mają na celu zapobieganie, ograniczanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych.

W związku ze znacznym oddaleniem nowo powstałych oddziałów będzie ograniczony dostęp mieszkańców do ww. instytucji. Wynika z tego, że koszty restrukturyzacji mają ponieść jedynie społeczności lokalne przez nie obsługiwane. W przypadku likwidacji obecnych inspektoratów zwalniani pracownicy utracą miejsca pracy, ponieważ ze względów rodzinnych czy logistycznych nie będą mogli kontynuować pracy w odległych okręgowych inspektoratach i zasilać szeregi bezrobotnych na trudnym rynku pracy tutejszych powiatów.

W związku z powyższym wyrażają stanowczy sprzeciw wobec planowanej likwidacji powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego.

W związku z powyższym pytam:

Czy Pana resort dokonał obliczeń rzeczywistych zysków i strat, jakie pociągnęłaby likwidacja powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego?

Czy zostały wzięte pod uwagę skutki społeczne proponowanych zmian? Jeśli tak, to jakie?

Czy na podstawie powyższych danych nie należałoby rozważyć możliwości wyłączenia z założeń projektu ustawy Prawo budowlane, a zarazem docelowo z Kodeksu budowlanego planowanej likwidacji powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15669)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie spółek wchodzących
w skład Grupy PKP, zakresu ich zadań
oraz kosztów funkcjonowania zarządów
poszczególnych spółek według danych
za 2012 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Na stronach internetowych Grupy PKP widnieje wykaz spółek wchodzących w jej skład. Są to: PKP SA – spółka dominująca, PKP Polskie Linie Kolejowe SA, PKP Cargo SA, PKP InterCity SA, PKP Energetyka sp. z o.o., TK Telekom sp. z o.o., PKP Informatyka sp. z o.o., PKP Szybka Kolej Miejska w Trójmieście sp. z o.o., PKP Linia Hutnicza Szerokotorowa sp. z o.o., CS Szkolenie i Doradztwo sp. z o.o., Natura Tour sp. z o.o., Polskie Koleje Linowe sp. z o.o., Drukarnia Kolejowa Kraków sp. z o.o., Kolejowe Zakłady Łączności sp. z o.o. W ramach każdej z wymienionych spółek funkcjonują spółki zależne, których liczba jest trudna do zidentyfikowania. Na oficjalnych stronach Grupy PKP ciężko znaleźć przejrzysty wykaz, na podstawie którego można byłoby uzyskać powyższe informacje. Niemożliwe wręcz jest uzyskanie wyczerpującej wiedzy na temat zakresu działalności poszczególnych podmiotów.

W tworzeniu nowych spółek w ramach Grupy PKP nie można odnaleźć racjonalnych przesłanek. Powszechnie uważa się, że zabieg ten służy tworzeniu kolejnych, bardzo dobrze płatnych stanowisk dla prezesów, ich zastępców, dyrektorów i członków rad nadzorczych, a obowiązki na nich nakładane ograniczają się do obsługi już istniejących zadań. Tak rozbudowana struktura jest jedną z przyczyn uniemoż-

liwiających sprawne funkcjonowanie kolei, o czym przekonujemy się praktycznie każdego dnia. Mnożenie podmiotów administracyjnych uniemożliwia szybką decyzyjność oraz sprawną koordynację ich działalności. Doprowadziło to do tego, że przeprowadzenie standardowej i wielokrotnie stosowanej operacji, jaką jest korekta rozkładu jazdy, za każdym razem skutkuje ogromnym chaosem na torach. Przykładem tego był bałagan, który w styczniu tego roku objął Koleje Śląskie i spowodował całkowity ich paraliż, w wyniku którego 50 pociągów dziennie nie wyjeżdżało na tory, a te, którym to się udało, miały znaczne opóźnienia.

Inną sprawą jest zasadność przeprowadzania tak częstych zmian rozkładów jazdy oraz termin ich wdrażania. W 2011 r. nowy rozkład wprowadzono tuż przed wakacjami. Niezadowolenie pasażerów mogliśmy śledzić na bieżąco w przekazach medialnych, które ukazywały wszechobecny brak koordynacji we wprowadzaniu tych zmian. Podróżującym z trudnością przychodziło odczytywanie rozkładu jazdy, który zmieniono w tym czasie na kolei. Po dotarciu na stacje dowiadywali się oni, że wiele linii zostało zlikwidowanych, a te, które kursowały, miały średnio kilkugodzinne opóźnienia. Sytuacja wyglądała podobnie w 2010 r. Wtedy nowy rozkład jazdy wprowadzono tuż przed Świętami Bożego Narodzenia. Efekty tego posunięcia pamiętamy wszyscy – wchodzenie podróżnych do pociągów przez okna. Spowodowane było to redukcją połączeń i zbyt krótkimi składami pociągów, w efekcie czego wiele osób mimo wykupionych biletów nie mogło kontynuować podróży.

Wspomnieć należy również o innych niedogodnościach, które są niezrozumiałe dla przeciętnego pasażera, a mianowicie o systemie sprzedaży biletów i ciągłym podnoszeniu ich cen. Mnogość spółek skutkuje tym, że niemożliwe jest uzgodnienie między nimi wspólnego biletu. Podróż z dwiema przesiadkami powoduje często konieczność kupienia trzech biletów u trzech różnych przewoźników, co znacznie utrudnia podróż i jest przyczyną wielu nieporozumień i niepotrzebnego stresu podróżnych. Jeszcze gorzej jest, gdy bilet zamierza kupić obcokrajowiec, który nie jest w stanie pojąć tego dziwnego systemu. Większość z nas pewnie nieraz widziała próby zgłębienia tajników funkcjonowania PKP przy okienku kasowym z panią, która nie włada żadnym językiem obcym. Nawet jeśli podróżny z zagranicy kupi w końcu bilet, to i tak będzie czekała go niespodzianka, gdy w tym samym dniu skorzysta z pociągu innego przewoźnika i od konduktora dowie się, że mimo z trudem wywalzonego biletu jedzie na gapę. Niestety nierzadko dotyczy to także polskich pasażerów.

Bardzo istotną kwestią jest aktualny stan infrastruktury kolejowej, która w większości od wielu lat nie była modernizowana. Rozbudowana do granic możliwości struktura biurokratyczna Grupy PKP pochłania znaczną część środków, które należałoby przeznaczyć na modernizację kolei. Nieefektywność zarządzania i koszty funkcjonowania spółek kolejowych

generują wciąż rosnące zadłużenie, które budzi niepokój i stawia pod znakiem zapytania dalszą przyszłość polskich kolei. Znikome nakłady na modernizację i bieżącą konserwację linii kolejowych skutkują tym, że starzejący się z roku na rok tabor porusza się po wyeksploatowanych torach, a to prowadzi do ciągłego zmniejszania prędkości poruszających się po nich pociągów i licznych wypadków.

Z danych tylko za 2011 r. wynika, że w naszym kraju doszło do 489 wypadków kolejowych, w wyniku których śmierć poniosło 320 osób, a 209 odniosło ciężkie obrażenia. To aż 20% wszystkich wypadków na terenie 27 krajów Unii Europejskiej. Nasze koleje są najmniej bezpieczne w całej Unii Europejskiej, ale za to przodują w ilości spółek kolejowych i osób w nich zatrudnionych. Trudno dopatrzeć się jakichkolwiek działań zmierzających do poprawy tej sytuacji. Rozwiązanie, jakie proponuje Ministerstwo Transportu, Budownictwa i Infrastruktury, polega na sprzedaży udziałów poszczególnych spółek i mienia należącego do Grupy PKP, co w konsekwencji doprowadzi do wyzbycia się przez państwo polskie własności w tej strategicznej dziedzinie gospodarki.

Stan techniczny budynków dworców i stacji kolejowych również nie napawa optymizmem. Ich remont w miastach, które gościły kibiców podczas mistrzostw Euro 2012, nie jest w stanie zmienić negatywnego wizerunku Polskich Kolei Państwowych, jaki dominuje wśród Polaków i mieszkańców Europy Zachodniej. Stan dworców oraz komfort podróżowania wciąż pozostawiają wiele do życzenia i często nie spełniają nawet najbardziej podstawowych współczesnych norm. Większość z nich odstrasza swoim wyglądem oraz stanem technicznym. Coraz bardziej brakuje również pracowników obsługi i dozoru odpowiadających bezpośrednio za sprawność infrastruktury kolejowej i bezpieczeństwo podróżnych. Bez zmian w systemie zarządzania koleją oraz lepszej dystrybucji środków finansowych nie jest możliwe usprawnienie i unowocześnienie polskich kolei.

Pan Minister jest odpowiedzialny za nadzór nad transportem kolejowym i z pewnością dysponuje wykazem wszystkich spółek kolejowych wchodzących w skład Grupy PKP i podmiotów wymienionych we wstępnym fragmencie tej interpelacji, a także – jak mniemam – posiada (a przynajmniej powinien posiadać) dane dotyczące zakresu zadań i kosztów funkcjonowania tych spółek.

Wobec powyższego, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 73, poz. 350, z późn. zm.), uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka jest łączna liczba wszystkich funkcjonujących spółek zależnych od Grupy PKP? Proszę o przedstawienie ich pełnego wykazu.

2. Jaki jest zakres działalności poszczególnych spółek?

3. Jakie koszty w 2012 r. w poszczególnych spółkach wygenerowały stanowiska i funkcje członków

zarządu, prezesów, członków rad nadzorczych oraz pracowników administracyjnych je obsługujących?

4. Jak w 2012 r. kształtował się bilans zysków i strat poszczególnych spółek kolejowych?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Zieliński

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15670)

do ministra administracji i cyfryzacji

**w sprawie założeń do projektu ustawy
o otwartych zasobach publicznych**

Szanowny Panie Ministrze! W lutym bieżącego roku zakończyły się konsultacje społeczne dotyczące założeń do projektu ustawy o otwartych zasobach publicznych. Projekt ustawy wzbudza liczne kontrowersje w różnych środowiskach, które obejmie swoimi przepisami. Jedną z nich są muzea działające w wielu miastach Polski.

Do mojego biura poselskiego zgłosił się dyrektor jednego z muzeów regionu leszczyńskiego, który jest zaniepokojony obecnymi przepisami prawa zawartymi w projekcie ustawy. Z przeprowadzonej rozmowy wynika, że po wejściu w życie ww. ustawy w obecnym jej kształcie na muzea zostanie nałożonych wiele obowiązków, które wymagają poświęcenia dodatkowego czasu oraz środków finansowych. Dotyczy to w szczególności przygotowywania i udostępniania dużych ilości danych, co wiąże się z budową lub przebudową obecnej infrastruktury teleinformatycznej i jej utrzymaniem na właściwym poziomie.

Ponadto z analizy projektu ustawy wynika, że muzea zostaną wyłączone ze sfery rozwoju i konkurencyjności gospodarczej, a dodatkowo będą zobowiązane do finansowania komercyjnych działań bez udziału w ich zyskach, czyli koszty będą obciążały finanse publiczne, korzyści zaś będą uzyskiwały podmioty inne (w tym prywatne), mając pełną ochronę swoich produktów wytworzonych w oparciu o zasoby publiczne. Działanie takie byłoby równoznaczne z zaprzepaszczeniem ogromnego potencjału rozwojowego tkwiącego w instytucjach muzealnych. Istnieją również przesłanki, że udostępnione dane zostaną użyte w nienależyty sposób, co w znacznym stopniu przyczyni się do wystąpienia negatywnych skutków, takich jak brak poszanowania dla wzorców i norm kulturowych czy też nadszarpnięcie wizerunku instytucji kultury.

W związku z zaistniałą sytuacją proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakim etapie są obecnie prace nad projektem ustawy o otwartych zasobach publicznych?

2. Czy ustawa o muzeach zostanie uwzględniona w części dotyczącej wyłączeń i ograniczeń stosowania ustawy o otwartych zasobach publicznych?

3. Czy w wyniku wejścia w życie ustawy o otwartych zasobach publicznych rola muzeów nie zostanie ograniczona?

4. Proszę o przedstawienie stanowiska ministerstwa w sprawie wskazanego wyżej problemu.

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15671)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie specjalnych potrzeb edukacyjnych

Szanowna Pani Minister! W ostatnim czasie opinia publiczna została poinformowana o skierowanych w dniu 28 lutego 2013 r. do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych projektach nowelizacji rozporządzeń w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie. W projektach podkreśla się konieczność zespołowej pracy nauczycieli, wychowawców i specjalistów przy opracowaniu indywidualnego programu edukacyjno-terapeutycznego dla uczniów posiadających orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego. Rozszerzają one również zakres współpracy nauczycieli i specjalistów z rodzicami takich uczniów.

Nowelizacja przewiduje rozszerzenie zakresu współpracy nauczycieli i specjalistów z rodzicami, aby zwiększyć ich rolę w dostosowywaniu organizacji kształcenia specjalnego do potrzeb uczniów niepełnosprawnych, niedostosowanych społecznie i zagrożonych niedostosowaniem społecznym. W indywidualnym programie edukacyjno-terapeutycznym będzie zatem określany zakres współpracy z rodzicami uczniów nie tylko przy realizacji zaleceń zawartych w orzeczeniu, w działaniach dla integracji uczniów ze środowiskiem rówieśniczym oraz ich przygotowaniem do samodzielności w życiu dorosłym, ale również związanej z:

— zapewnianiem odpowiednich warunków do nauki, sprzętu specjalistycznego i środków dydaktycznych,

— realizacją zajęć specjalistycznych oraz innych zajęć odpowiednich ze względu na indywidualne potrzeby rozwojowe i edukacyjne oraz możliwości psychofizyczne uczniów.

Wprowadzenie zmian jest spowodowane koniecznością uspołnienienia regulacji z przepisami projektowanego obecnie nowego rozporządzenia ministra

edukacji narodowej w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach, w części dotyczącej indywidualnego programu edukacyjno-terapeutycznego, opracowywanego dla uczniów z orzeczeniem o potrzebie kształcenia specjalnego, oraz sposobu udzielania tym uczniom pomocy psychologiczno-pedagogicznej, oraz dokumentowania tych działań.

Wobec powyższego uprzejmie zapytuję:

1. Jakie jest główne uzasadnienie wprowadzenia zmian dotyczących indywidualnego programu edukacyjno-terapeutycznego?

2. Czy proponowane zmiany wychodzą naprzeciw oczekiwaniom środowiska, w szczególności rodziców uczniów niepełnosprawnych, a także dyrektorów i nauczycieli szkół?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15672)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie sytuacji na rynku pracy
i planowanych zmian legislacyjnych
w ustawie Kodeks pracy**

Szanowny Panie Ministrze! W lutym bieżącego roku stopa bezrobocia wzrosła o 0,2 punktu procentowego. To mniejszy wzrost, niż zakładano. Zwiększenie się liczby zgłoszonych ofert pracy, których w lutym było 81,6 tys., a więc o 34,1% więcej niż przed rokiem, także napawa optymizmem na kolejne miesiące. Podjęte działania interwencyjne na rynku pracy miały szerszy wymiar – były to nie tylko przekazane środki finansowe dla urzędów pracy, ale także fundusze skierowane z rezerwy ministra.

Aktualnie Sejm kieruje do dalszych prac nowelizację Kodeksu pracy, w tym ustawy związane z elastycznym czasem pracy. Możemy tu mówić o łagodzeniu skutków bezrobocia, ale o tworzeniu nowych miejsc pracy decyduje gospodarka. Wzrostowi jej konkurencyjności powinny służyć nowe rozwiązania w Kodeksie pracy. Indywidualny czas rozliczania pracy stosuje już 14 państw w Europie, m.in. Niemcy, Szwecja czy Słowacja. Nie powinniśmy pozostać w tyle. Elastyczny czas pracy służy przemysłowi, a to on tworzy najbardziej pożądane i stabilne miejsca pracy.

Warto również wspomnieć o europejskim pomysle na gwarancje zatrudnienia dla młodego pokolenia. Powinien on zaowocować dodatkowymi środkami finansowymi, które będą mogły wspomóc nasz rynek pracy.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy planowane zmiany nie obciążą nadmiernie pracowników?

2. Jakie europejskie rozwiązania mają zostać wprowadzone w celu gwarancji zatrudnienia dla młodego pokolenia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15673)

do ministra środowiska

**w sprawie opłaty za gospodarowanie
odpadami komunalnymi**

Szanowny Panie Ministrze! Gminy są zobowiązane do dnia 30 czerwca 2013 r. wdrożyć rozwiązania wynikające z nowelizacji ustawy z dnia 1 września 1996 r. o utrzymaniu porządku i czystości w gminach. W szczególności dotyczy to przyjęcia uchwały regulującej opłatę za gospodarowanie odpadami. Nowe przepisy zobowiązują gminy do określenia wysokości opłaty ponoszonej przez właścicieli nieruchomości na rzecz gminy, która to ma uwzględniać koszty odbioru, transportu, zbierania, odzysku i recyklingu odpadów.

Jest to kluczowy element reformy, pragnę jednak zauważyć, iż przyjęte rozwiązania ustawodawcze budzą liczne pytania i wątpliwości. Znowelizowane przepisy ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w szczególności budzą wątpliwości, jeśli chodzi o ustalenie adresatów, na których ciąży obowiązek uiszczania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Rodzi się zatem pytanie: Czy obowiązujące przepisy ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2012 r. poz. 391), w zakresie dotyczącym nieruchomości zabudowanych budynkami wielolokalowymi, pozwalają, w przypadku wspólnot i spółdzielni mieszkaniowych, na jednoznaczne ustalenie adresatów opłat dotyczących gospodarowania odpadami – złożenie deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami, uiszczenie tej opłaty?

Wszystkie obowiązki związane z uiszczeniem opłaty za gospodarowanie odpadami, a które sformułowane zostały w rozdziale 3a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, obciążają właścicieli nieruchomości.

Artykuł 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wskazuje, że ilekroć w ustawie jest mowa o właścicielu nieruchomości, rozumie się przez to także współwłaścicieli, użytkow-

ników wieczystych oraz jednostki organizacyjne i osoby posiadające nieruchomości w zarządzie lub użytkowaniu, a także inne podmioty władające nieruchomością. Dodatkowo w art. 2 ust. 3 ustawa stanowi, że w przypadku nieruchomości zabudowanej budynkami wielolokalowymi, w których ustanowiono odrębną własność lokali.

Zmiana ustawy spowodowała, iż rada gminy otrzymała nowe uprawnienia. To w drodze uchwały rada gminy podejmuje decyzję co do wysokości, sposobu naliczania oraz częstotliwości pobierania stawki opłaty śmieciowej. Zgodnie z ustawą gminy mogą wybrać jedną z 3 metod obliczania opłaty, którą stanowi będzie iloczyn ustalonej stawki i jednej z poniższych wartości:

— liczby mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość,

— ilości zużytej wody w danej nieruchomości,

— powierzchni lokalu mieszkalnego.

Obowiązek złożenia „śmieciowej” deklaracji ciąży na właścicielu nieruchomości – taka jest generalna zasada. Inaczej sprawa wygląda w budynkach wielorodzinnych. Władze związku uznały, że w przypadku spółdzielni, w których mieszkańcy zajmują lokal na podstawie różnych tytułów prawnych (np. lokatorskiego prawa do lokalu, własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu i odrębnej własności), deklarację – jedną za wszystkich mieszkańców – składać ma spółdzielnia lub wspólnota będąca zarządcą budynku. W przypadku osób fizycznych podatek śmieciowy będzie uiszczany za osobę, a nie za kubel. Wielkość pojemnika będzie miała znaczenie w przypadku przedsiębiorstw (lub inaczej nieruchomości niezamieszkałych, gdzie produkuje się odpady).

W związku z zaistniałą sytuacją proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania?

1. Czy w świetle znowelizowanej ustawy zasadnym jest, aby mieszkaniowiec danej nieruchomości (właściciel), który w miejscu zamieszkania prowadzi także działalność gospodarczą, dwukrotnie uiszczał należną opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi?

2. Czy w najbliższej przyszłości będzie możliwe znowelizowanie ustawy i wprowadzenie do niej zapisów pozwalających gminie dowolnie, w sposób jak najbardziej optymalny dla siebie, kształtować sposób rozliczania swoich mieszkańców za prowadzoną przez gminę gospodarkę odpadami?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15674)

do ministra środowiska

w sprawie zobowiązań jednostek samorządu terytorialnego pow. leszczyńskiego wobec Komunalnego Związku Gmin Regionu Leszczyńskiego w świetle art. 207 pkt 17 lit. c ustawy o odpadach i nowego brzmienia art. 402 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 402 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, ze zm.) środki z tytułu opłat za korzystanie ze środowiska przekazywane są przez Zarząd Województwa Wielkopolskiego. Zarząd województwa prowadzi wyodrębnione rachunki bankowe w celu gromadzenia i redystrybucji m.in. wpływów z tytułu opłat za korzystanie ze środowiska. Wpływy te, powiększone o dochody z oprocentowania środków na rachunkach bankowych, przekazywane są na rachunki bankowe narodowego funduszu, wojewódzkich funduszy oraz na rachunki budżetów powiatów i budżetów gmin, w terminie do końca następnego miesiąca po ich wpływie na wyodrębnione rachunki bankowe zarządu województwa.

Należy również zaznaczyć, że z dniem 23 stycznia 2013 r. zaczęła obowiązywać ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Przepis art. 207 pkt 17 lit. c ww. ustawy nadał nowe brzmienie art. 402 ust. 6 Prawa ochrony środowiska.

W kontekście powołanego przepisu: „Wpływy z tytułu opłat i kar za składowanie i magazynowanie odpadów stanowią w 50% dochód budżetu gminy, a w 10% dochód budżetu powiatu, na których obszarze są składowane odpady. Jeżeli składowisko odpadów jest zlokalizowane na obszarze więcej niż jednego powiatu lub więcej niż jednej gminy, dochód podlega podziałowi proporcjonalnie do powierzchni zajmowanych przez składowisko na obszarze tych powiatów i gmin.

W przypadku gdy gmina należy do związku międzygminnego, którego zadaniem statutowym jest gospodarka odpadami, wpływy należne gminie stanowią wyłączny dochód budżetu tego związku międzygminnego i są przeznaczone na jego cele statutowe”.

Wobec powyższego, jeśli gmina znajduje się w opisanej powyżej sytuacji, ma obowiązek przekazania do budżetu związku międzygminnego otrzymanych na rachunek budżetu gminy wpływów z tytułu opłat za składowanie i magazynowanie odpadów (dotyczy wpływów otrzymanych po dniu wejścia w życie art. 207 pkt 17 lit. c ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r.

o odpadach, czyli po dniu 23 stycznia 2013 r.). W wyniku analizy prawnej Departamentu Środowiska Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego w Poznaniu wynika, że Zarząd Województwa Wielkopolskiego, zgodnie z art. 402 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, nie ma dyspozycji do redystrybucji środków na rachunki związków międzygminnych. Wydaje się więc uzasadnione, że środki te będą przekazywane przez gminy do budżetów międzygminnych.

W związku z zaistniałą sytuacją proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

Czy nowelizacja przepisów powoduje, że jednostki samorządu terytorialnego – gminy zobowiązane będą do przekazywania do związku międzygminnego wpływów z tytułu opłat za składowanie i magazynowanie odpadów?

Jakie jest stanowisko ministerstwa w powyższej kwestii?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15675)

do ministra środowiska

**w sprawie poprawy jakości
zarządzania jeziorami**

Szanowny Panie Ministrze! Aktualnie toczą się intensywne prace legislacyjne nad projektem założeń do projektu nowej ustawy Prawo wodne. Zasadność opracowania projektu nowej ustawy Prawo wodne wynika z konieczności przeprowadzenia dogłębnej reformy regulacji prawnych w zakresie gospodarki wodnej w Polsce. Zakres regulacji nowej ustawy Prawo wodne powinien umożliwić osiągnięcie fundamentalnego celu reformy gospodarki wodnej, to jest takie ukształtowanie rozwiązań prawnych, organizacyjnych, finansowych i technicznych w gospodarowaniu wodami, które zapewnią trwałą i zrównoważoną społeczno-gospodarczy rozwój.

W ramach prac legislacyjnych analizowano różne warianty wykonywania praw właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do wód samorządowych, jednakże zdecydowano się na powierzenie tych kompetencji samorządowi województwa. Ministerstwo Środowiska informuje także o przypadkach, w których powierzenie wykonywania uprawnień właścicielskich w stosunku do określonych wód gminie, z uwagi na ściśle lokalny charakter tych wód, może być uzasadnione. Dlatego w dalszych pracach legislacyj-

nych toczących się nad projektem założeń nowej ustawy Prawo wodne ten aspekt zostanie poddany wnikliwej analizie pod względem spójności z systemem prawa oraz możliwości uzyskania adekwatnych celów w gospodarce wodnej.

Pragnę zwrócić zatem uwagę Pana Ministra na problem dotyczący podmiotów zobowiązanych do sprzątania jezior. Jak dotąd nie udało się jednoznacznie stwierdzić, na jakim podmiocie realnie spoczywa obowiązek utrzymania porządku i czystości na jeziorach.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy prawo wodne jeziora znajdują się w kompetencji marszałka województwa. Marszałek województwa wielkopolskiego potwierdził, że rzeczywiście wykonuje prawa właścicielskie w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa, jako zadanie zlecone z zakresu administracji rządowej wykonywane przez samorząd województwa. Marszałkowie województw nie sprzątaj jezior (gruntów pokrytych wodą i przyległych razem stanowiących jedną nieruchomość), gdyż nie otrzymują na ten cel środków od wojewody. Warto przytoczyć w tym miejscu stanowisko Polskiego Związku Wędkarskiego. Związek dzierżawi jeziora tylko pod względem rybackim i za utrzymanie czystości i porządku nie odpowiada.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w toku dalszych prac legislacyjnych aspekt powierzenia wykonywania uprawnień właścicielskich w stosunku do określonych wód gminie, z uwagi na ściśle lokalny charakter tych wód, został już poddany wnikliwej analizie pod względem spójności z systemem prawa oraz możliwości uzyskania adekwatnych celów w gospodarce wodnej?

2. Czy rozważane będzie wprowadzenie przepisów, w myśl których można będzie dokonać przekazania w tej czy innej formie prawa własności jezior jednostkom samorządu terytorialnego bądź lokalnym społecznościom?

3. W związku z zaistniałą sytuacją uprzejmie zapytuję, na jakim rzeczywistym podmiocie (instytucji) spoczywa obowiązek sprzątania jezior i od kogo ten obowiązek powinien być egzekwowany.

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15676)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie sprawowania kontroli
nad stowarzyszeniami i fundacjami**

Szanowny Panie Ministrze! W zdecydowanej większości fundacje prowadzą swoją działalność głównie w oparciu o przekazywane środki publiczne, które stanowiły 93% przychodów. Jedynie w niewielkim stopniu wykorzystywano inne możliwości finansowania działalności statutowej. Często więc występują przypadki m.in. znacznego wzrostu kosztów działalności, wypłacania zawyżonych wynagrodzeń oraz udzielania intratnych zleceń członkom organów fundacji. Skontrolowane fundacje nie wywiązywały się z przestrzegania przepisów ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

Pojawiają się więc uzasadnione obawy, iż możliwości reagowania na negatywne zjawiska w działalności fundacji oraz bierność organów nadzorujących uniemożliwiają podejmowanie odpowiednich działań prewencyjnych.

W związku ze stwierdzeniem, iż system nadzoru nad fundacjami sprawowany przez organy administracji publicznej jest niewystarczający i przez to nieskuteczny, zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy ministerstwo rozważa wprowadzenie dodatkowych mechanizmów poprawiających nadzór nad działalnością organizacji pozarządowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 15677)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie niejednolitej praktyki sądów
w sprawach o zasiedzenie nieruchomości**

Szanowny Panie Ministrze! Prawo cywilne od dawna zna instytucję zasiedzenia, dzięki której samoistny posiadacz może stać się właścicielem nieruchomości gruntowej. W tych sprawach przepisy prawa starają się zagwarantować ochronę własności tak, aby nikt, kto jest właścicielem i korzystał ze swojej ziemi, nie mógł utracić tej własności na rzecz osoby, która starałaby się podstępem zdobyć własność nieruchomości. W wielu sądach w Polsce, w tym np. w Warszawie, osoba starająca się uzyskać własność

nieruchomości przez zasiedzenie jest dokładnie przez sąd sprawdzana. Sąd orzekający w sprawie o zasiedzenie dokładnie pilnuje, aby wszystkie osoby, które mogłyby rościć jakieś prawa do tych gruntów, uczestniczyły w takim postępowaniu sądowym. Ta dobra praktyka ostrożnego orzekania w sprawach o zasiedzenie bardzo konstatuje z praktyką orzecniczą sądów na Podhalu. Według przekazanych mi informacji w sądach tych zasiedzenie uzyskać jest bardzo łatwo, wystarczy tylko wskazać nieruchomość, powołać kilku świadków, znajomych, po czym właściciel gruntu, który jest wpisany w księdze wieczystej i mieszka w pobliżu, traci ziemię, jeżeli nie udowodni, że korzystał z nieruchomości. W ten sposób np. tracą ziemię osoby, które nie były mieszkańcami Podhala, a kupiły ziemię od byłego właściciela, który następnie zmarł. Jako osoby obce na tym terenie nie mają tylu znajomych, którzy mogliby występować jako świadkowie. Często tracą ziemię nawet nie przez zasiedzenie, ale na podstawie ustawy uwłaszczeniowej z 1973 r., co jest procesem tańszym od zasiedzenia. Sąd stwierdza uwłaszczenie na rzecz osoby zmarłej, która w latach 70. nie występowała o uwłaszczenie się na tej ziemi, która obecnie jest uwłaszczona w 2012 r. przez następców prawnych tamtej osoby (np. sprawa w Sądzie Rejonowym w Zakopanem, sygn. akt I Ns 610/11). Absolutna wiara, jaką sąd daje świadkom, którzy świadczą sobie nawzajem usługi o zasiedzenie, powoduje wrażenie, że w sądach wygrywają ludzie stający się nowymi właścicielami nieruchomości, którzy nigdy wcześniej tej ziemi nie posiadali. Przykładem takiego zachowania (świadczanie sobie nawzajem przez sąsiadów potwierdzenia przed sądem posiadania ziemi), według przekazanych mi informacji, są sprawy I Ns 350/09, I Ns 781/11, I Ns 914/12, I Ns 237/10 prowadzone przez Sąd Rejonowy w Zakopanem.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest statystyka rozpatrywania spraw o zasiedzenie w Sądzie Rejonowym w Zakopanem w stosunku do innych sądów rejonowych?

2. Jak szczegółowo przepisy regulują kwestie spraw o zasiedzenie? Czy w świetle prawa praktyka sądów na Podhalu nie odbiega od normy?

3. Czy zdaniem Pana Ministra obowiązujące przepisy dotyczące instytucji zasiedzenia nie prowadzą do ograniczenia praw dotychczasowych właścicieli nieruchomości?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krystyna Pawłowicz

Mińsk Mazowiecki, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 15678)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie sytuacji finansowej Uniwersytetu
Kardynała Stefana Wyszyńskiego**

Szanowna Pani Minister! Korzystając z uprawnień przysługujących mi jako posłowi na Sejm RP, składam niniejszą interpelację i oczekuję wyjaśnienia sytuacji finansowej Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego.

I. Z otrzymanych od zaniepokojonych wyborców informacji wynika, że w budżecie uniwersytetu na rok 2013 istnieje olbrzymi deficyt sięgający sumy 35 mln zł. Z związku z tym uniwersytet ma szereg zaległości finansowych zarówno wobec pracowników, jak i wobec instytucji zewnętrznych świadczących na jego rzecz różne usługi itp. W szczególności nie są terminowo płacone wynagrodzenia.

Wobec powyższego proszę o udzielenie następujących informacji:

1. Jakiej wielkości jest rzeczywisty deficyt budżetowy uniwersytetu? Czy znane są Pani przyczyny powstania takiego deficytu? Czy jest to efekt źle zbudowanego systemu finansowania szkolnictwa wyższego czy może niegospodarności władz uniwersytetu?

2. Czy podjęte zostały działania kontrolne i jakie konsekwencje prawne zostaną w tej sprawie wyciągnięte?

3. Jakie działania podjęła Pani Minister, korzystając z przysługujących jej uprawnień ustawowych, aby wesprzeć władze rektorskie UKSW w działaniach na rzecz uzdrowienia sytuacji finansowej?

4. Czy istnieje program naprawczy, a jeśli tak, to proszę o jego przedstawienie.

5. Czy nadzoruje Pani minister program naprawczy?

II. Doszły do mnie również informacje, że w podejmowanych próbach opanowania sytuacji władze uniwersytetu przekraczają swoje uprawnienia i nie dopełniają prawnych obowiązków wobec pracowników. W związku z tym istnieje grono pracowników, w szczególności pracowników młodszych (asystentów, adiunktów i adiunktów z habilitacją), którzy nie otrzymują wynagrodzenia w wysokości określonej prawem powszechnie obowiązującym, tj. rozporządzeniem ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 5 października 2011 r. w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej (Dz. U. Nr 243, poz. 1447). Nie zostały bowiem przez władze uczelni uwzględnione wskazane w tabeli A załącznika nr 1 do rozporządzenia stawki minimalnego wynagrodzenia w roku 2013 r. Nie dokonano stosownego przeszerogowania wszystkich pracowników. Oznacza to,

że od 1 stycznia 2013 r. ma miejsce łamanie powszechnie obowiązującego prawa.

Wobec powyższego proszę o udzielenie następujących informacji:

1. Czy w trybie nadzoru zaleciła Pani podjęcie działań mających na celu ochronę wskazanych praw pracowników i wyegzekwowanie od władz uczelni przeprowadzenia należnych zmian wynagrodzeń?

2. Czy wszczęła Pani stosowne działania wobec osób winnych zmierzające do ukarania ich i zawiadomiła właściwe organy ścigania?

III. Prawo przewiduje specyficzne finansowanie osób zajmujących kierownicze stanowiska na uniwersytecie, a więc rektora, prorektorów, dziekanów wydziałów i prodziekanów. Obok podstawowego wynagrodzenia pracownika etatowego otrzymują oni dodatek z tytułu pełnionej funkcji. Dodatek ten jest przyznawany na podstawie rozporządzenia ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 5 października 2011 r. w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej, które w załączniku nr 7 określa jego wysokość w ramach widełek (rektor: 4690–5800 zł, prorektorzy: 2870–3500 zł, dziekan wydziału: 1000–2500 zł, prodziekani: 200–1900 zł).

Doszły do mnie również informacje od zaniepokojonych wyborców, że kierownictwo uniwersytetu oraz dziekani niektórych wydziałów, np. Wydziału Prawa i Administracji UKSW, w sposób niefrasobliwy gospodarzą środkami pozostającymi w ich dyspozycji. W szczególności przeznaczają te środki na wysokie, pozaustawowe dodatki do pensji, wynoszące wręcz wielokrotność wysokości wynagrodzenia na stanowisku asystenta. Jest to wyraźnie gorszące wobec złej sytuacji budżetowej uniwersytetu, szczególnie w świetle informacji, że uniwersytet opóźnia wypłatę wynagrodzeń, a jego władze nie wykonują obowiązującego prawa i nie dokonały obowiązku przeszerogowania nakazanego ww. rozporządzeniem.

Wobec powyższego proszę o udzielenie następujących informacji:

1. Czy w sytuacji kiedy wydatki uniwersytetu wymagają ograniczeń, program naprawczy uwzględni obniżenie dodatku kierownictwa do przewidzianego prawem minimum? Czy ograniczeniu podlegają tylko wynagrodzenia pracowników?

2. Czy prawdą jest, że w sytuacji kiedy gospodarzenie środkami finansowymi powinno odznaczać się racjonalnością i oszczędnością, kierownictwo Wydziału Prawa i Administracji ma przyznane szereg dodatków do wynagrodzenia, w tym dodatkowy (obok dodatku wynikającego z ww. rozporządzenia z 5 października 2011 r.) dodatek z tytułu pełnienia funkcji w wysokości kilku tysięcy złotych, oraz szereg dodatków organizacyjnych i motywacyjnych, które łącznie są większe od wynagrodzenia na stanowisku ministra?

3. Czy podjęła Pani działania mające na celu spowodowanie ograniczenia tego nadużycia w sytuacji tak drastycznego deficytu budżetowego i zbadała, dlaczego rektor UKSW pozwala na tego rodzaju działania?

4. Czy w sytuacji kiedy pracownicy uniwersytetu nie otrzymują wynagrodzeń na minimalnym poziomie przewidzianym rozporządzeniem, dopuszczalnym prawnie jest taki brak samoograniczenia w gronie kierownictwa?

IV. Posiadam też informacje, że na uniwersytecie zatrudniona jest znaczna liczba osób mających uprawnienia emerytalne. Wobec powyższego proszę o udzielenie następujących informacji:

1. Czy w obecnej sytuacji budżetowej uniwersytetu jest uzasadnienie dla zatrudniania osób posiadających już środki na utrzymanie się, w szczególności przy niewypełnianiu zobowiązań dotyczących wynagradzania innych osób?

2. Czy w programie naprawczym przewidziane jest procedowanie uwzględniające oszczędności kosztem redukcji etatów, na których zatrudnione pozostają osoby posiadające uprawnienia emerytalne?

Uprzejmie proszę o odpowiedź w przewidzianym prawem terminie 21 dni.

Poseł Patryk Jaki

Opole, dnia 19 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a (nr 15679)

do ministra środowiska

w sprawie prawnej możliwości wskazania przez gminę regionalnej instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych

Nie ulega wątpliwości, że zmiany w gospodarce odpadami w pełni zaczną obowiązywać od 1 lipca 2013 r. i to od tego dnia gminy przejmą pełną odpowiedzialność za gospodarowanie nimi, niemniej już teraz nowe rozwiązania budzą wiele pytań i wątpliwości.

Obowiązek przekazywania określonych rodzajów odpadów do regionalnych instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych wynika wprost z art. 9e ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminie (Dz. U. z 2012 r. poz. 391) oraz art. 4, art. 5, art. 7 i art. 33 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 2). Zgodnie z tym przepisem podmiot odbierający odpady komunalne tych trzech rodzajów od właścicieli nieruchomości jest zobowiązany przekazać je regionalnej instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych, i to tylko tej, która obsługuje dany region gospodarki odpadami komunalnymi określony w wojewódz-

kim planie gospodarki odpadami i wprowadzony do uchwały w sprawie wykonania wojewódzkiego planu gospodarki odpadami.

Z kolei zgodnie z art. 9e ust. 1 pkt 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminie odpady selektywnie zebrane powinny być przekazywane „do instalacji odzysku i unieszkodliwiania odpadów, zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami, o której mowa w art. 7 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach”. Powyższy przepis zawiera odesłanie do hierarchii postępowania z odpadami określonej obecnie, po zmianach, w art. 33 ustawy o odpadach. Zgodnie z tym przepisem: „1. Posiadacz odpadów jest obowiązany do postępowania z odpadami w sposób zgodny z zasadami gospodarki odpadami, o których mowa w art. 16–31, w tym do prowadzenia procesów przetwarzania odpadów w taki sposób, aby procesy te oraz powstające w ich wyniku odpady nie stwarzały zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzi oraz dla środowiska, a także w sposób zgodny z przepisami o ochronie środowiska i planami gospodarki odpadami”.

Zgodnie z prawem europejskim przy określaniu najlepszej dostępnej techniki (BAT) dla składowisk odpadów należy uwzględniać zapisy dotyczące wymagań techniczno-technologicznych stawianych składowaniu przez obowiązujące prawo krajowe.

Artykuł 207 w związku z art. 143 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 25, poz. 150) wskazuje na technologie stosowane w nowo uruchamianych lub zmienianych w sposób istotny instalacjach i wymagania, jakie powinny spełniać najlepsze dostępne techniki.

Należy również zaznaczyć, iż wskazanie w specyfikacji istotnych warunków zamówienia (SIWZ) instalacji, do której należy przekazywać odpady, może naruszać art. 29 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 13, poz. 759, z późn. zm.). Przepis ten stanowi, że przedmiot zamówienia nie można opisywać w sposób, który mógłby utrudniać uczciwą konkurencję. Ponadto wyznaczenie w SIWZ konkretnej instalacji, do której mają być przekazywane odpady, może być uznane za praktykę polegającą na nadużyciu pozycji dominującej, o której mowa w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie bowiem z art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym przez jednego lub kilku przedsiębiorców. Artykuł 9 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wymienia kilka form nadużywania pozycji dominującej, przy czym, jak wynika z orzecznictwa, w przypadku działalności gospodarczej w zakresie odpadów komunalnych najczęściej mamy do czynienia z praktyką określoną w pkt 5, tj. przeciwdziałaniem ukształtowaniu się warunków niezbędnych do po-

wstania bądź rozwoju konkurencji. Praktyka ta polega na podejmowaniu przez przedsiębiorcę dominującego takich działań, które prowadzą do utrwalenia niekonkurencyjnej struktury rynku, na którym zajmuje on uprzywilejowaną pozycję. W szczególności praktyka ta zmierzać będzie do uniemożliwiania wejścia na zdominowany rynek nowych uczestników bądź na wypchnięciu z rynku przedsiębiorców, którzy już uczestniczą w obrocie.

W związku z powyższym powstają wątpliwości w przedmiocie:

1. Czy gmina ma prawo wskazać RIPOK (regionalną instalację przetwarzania odpadów komunalnych), jeżeli w wojewódzkim planie zagospodarowania odpadami jest kilka instalacji zakwalifikowanych jako RIPOK?

2. Czy gmina ma prawo decydować (wskazać) w przetargu, gdzie ma być przetwarzany strumień odpadów ze zbiórki selektywnej – z konkretnym wskazaniem regionalnej instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Krupa

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16335)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie przyspieszenia realizacji
wypłat dopłat bezpośrednich dla rolników**

Rolnicy z terenu całego kraju, a szczególnie województw tzw. ściany wschodniej, są wyraźnie zaniepokojeni tempem realizacji wypłat dopłat bezpośrednich za 2012 r. Pomimo tego że rolnicy do tego stanu rzeczy są już niemal przyzwyczajeni, tegoroczne opóźnienia w wypłatach są niesłychane i przechodzą same siebie.

Jeśli chodzi o zasięg ogólnopolski, to opóźnienie z wypłatami dopłat jest szczególnie wyraźne w województwach: mazowieckim, podlaskim, lubelskim i podkarpackim. Opóźnienia w wypłatach utrudniają rolnikom planowanie wiosennych wydatków związanych z produkcją rolną, takich jak m.in. zakup paliwa, nawozów czy środków ochrony roślin. Choć ARiMR teoretycznie ma czas do końca czerwca, by zrealizować wszystkie dopłaty, to ten okres jest stanowczo zbyt długi dla rolników. Zaniepokojenie i niecierpliwość zainteresowanych rolników determinuje pogarszająca się sytuacja ekonomiczna producentów rolnych oraz brak jasnych i pewnych perspektyw w tym zakresie.

Wobec powyższego zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Czy znany jest Panu Ministrowi ten problem?

2. Jaki jest powód tak dużych opóźnień w wypłatach dopłat unijnych dla rolników za miniony rok i kto za to ponosi odpowiedzialność?

3. Jakiego rodzaju działania zostały podjęte i będą podejmowane w celu przyspieszenia realizacji wypłat dopłat bezpośrednich?

4. Czy terminy realizacji dopłat bezpośrednich będą uwzględniały priorytetowe potraktowanie rolników z województw tzw. ściany wschodniej?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Golba

Jarosław, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16336)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie budowy nowego mostu na Sanie
w Jarosławiu**

Miasto Jarosław jest istotnym węzłem komunikacyjnym nie tylko w wymiarze regionalnym, jakim jest województwo podkarpackie, ale również na płaszczyźnie ponadregionalnej. Skupiają się tu ważne szlaki drogowe. Sąsiedztwo silnie rozwijających się ośrodków gospodarczych, strefa ekonomiczna w Przemyślu i Lubaczowie oraz Port Lotniczy w Rzeszowie powodują, iż wyraźnie akcentowana jest potrzeba budowy mostu.

Należy podkreślić przede wszystkim znaczenie, jakie nowy most na Sanie miałby w kwestii bezpieczeństwa w przypadku klęski żywiołowej czy katastrofy komunikacyjnej. Ponadto most ten pełniłby istotną funkcję przy połączeniu w jedną arterię komunikacyjną istniejących już lub budowanych obecnie odcinków dróg, w tym budowanej autostrady A4, co prowadziłoby do bardzo korzystnego zintegrowania polskich regionów: województwa podkarpackiego i południowej części województwa lubelskiego. W rezultacie realizacji proponowanej koncepcji powstałyby dogodne powiązania komunikacyjne ww. obszarów ze wschodnią oraz zachodnią Europą. Niestety zainteresowane samorzady terytorialne nie są w stanie udźwignąć wysokich kosztów planowanej inwestycji, dlatego też konieczne wydaje się sfinansowanie budowy ze środków centralnych budżetu państwa.

Aby inwestycja mogła być realizowana, niezbędne jest uzyskanie decyzji Pana Ministra o przyjęciu tego zadania do realizacji przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad. Ponieważ inwestycja

wymagałaby przeznaczenia zbyt dużej części przewidzianych dla województwa podkarpackiego środków UE z puli na lata 2014–2020, w związku z tym bardzo ważne jest wykonanie jej ze środków centralnych, tak aby była możliwa realizacja innych priorytetowych zadań dla regionu z puli wojewódzkiej.

Mając powyższe argumenty na uwadze, uprzejmie proszę Pana Ministra o wyrażenie akceptacji i poparcia dla budowy mostu na Sanie w Jarosławiu.

Zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Kiedy ministerstwo podejmie lub ma zamiar podjąć działania zmierzające do budowy nowego mostu na Sanie w Jarosławiu?

2. Czy Pan Minister, biorąc od uwagę to, że budowa nowego mostu ma wymiar nie tylko regionalny, ale także krajowy, zechce rozważyć wpisanie tej inwestycji do projektów budżetów państwa na kolejne lata budżetowe?

Z wyrazami szacunku

Poseł Mieczysław Golba

Jarosław, dnia 20 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 16337)

do ministra finansów

w sprawie zagrożeń, jakie niesie za sobą technologia transakcji zbliżeniowych

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana w sprawie zagrożeń, jakie niesie za sobą technologia transakcji zbliżeniowych. Zamiana transakcji gotówkowych na elektroniczne oznacza dla banków obniżenie kosztów zabezpieczenia i działań związanych z logistyką pieniędzy papierowych, a także zyski z opłat za korzystanie z transakcji elektronicznych. Jednak gdy dostęp płatnika do pieniędzy staje się prosty i szybki, zwiększa się ryzyko kradzieży. Kwestie transakcji płatniczych dokonywanych za pomocą elektronicznych instrumentów płatniczych regulują przepisy ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. Nr 169, poz. 1385) oraz ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175). Niestety bez względu na uregulowania prawne i zapewnienia o bezpieczeństwie wprowadzonej technologii dostawcy nie gwarantują odpowiedniego zabezpieczenia środków finansowych. Problemem jest brak rzeczywistych limitów transakcji off-line – transakcji wykonywanych mimo braku połączenia z bankiem. Przy wykonywaniu tego typu transakcji środki księgowane są po rozliczeniu ich przez sklep czy punkt usługowy, co oznacza, że są one niewidoczne na ra-

chunku karty do czasu zaksięgowania. Mimo iż nie istnieją bariery ustanowienia takich limitów – zarówno jeśli chodzi o liczbę dokonywanych transakcji, jak i ich wartość – rozwiązanie to nie jest stosowane przez banki. Co więcej, można ustawić wartości indywidualnie dla każdego klienta lub uzależnić je od limitów dobowych czy też salda na karcie – np. salda w momencie wykonywania poprzedniej transakcji on-line. Niestety z informacji, jakie posiadam, wynika, że dostawcy nie podwyższają standardów bezpieczeństwa płatników – nierzadko zdarzają się kradzieże z wykorzystaniem technologii zbliżeniowych, a poszkodowanym trudno jest dochodzić odszkodowania.

Kolejną wadą transakcji zbliżeniowych jest fakt, iż klient widzi zafałszowany obraz swojego stanu posiadania – widoczna kwota dostępnych środków jest zawyżona w stosunku do tej, jaka powinna się pojawić, gdyż nie są uwzględnione bieżące operacje off-line, które są księgowane z opóźnieniem, co może doprowadzić do przekroczenia salda i spowodowania niedozwolonego zadłużenia.

Podsumowując, w związku z kwestią coraz łatwiejszego dostępu do środków należy wprowadzić rozwiązania, które gwarantują płatnikowi bezpieczeństwo.

W związku z przedmiotową kwestią proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy do ministerstwa dotarły już doniesienia o zagrożeniach, jakie niesie za sobą technologia transakcji zbliżeniowych?

2. Czy ministerstwo rozważy wprowadzenie w życie rozwiązania polegającego na wprowadzeniu limitów transakcji off-line – zarówno jeśli chodzi o ich liczbę, jak i wartość? Kiedy można spodziewać się ewentualnego jego wprowadzenia?

3. Jaki jest stosunek ministerstwa do zastosowania technologii: DES, AES czy kryptografii asymetrycznej, która ma być krokiem ku zabezpieczeniu środków finansowych klientów banków?

4. Czy ministerstwo ma propozycje rozwiązania problemu zagrożeń, jakie niosą za sobą transakcje zbliżeniowe?

Z poważaniem

Poseł Michał Jaros

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 16338)

do ministra finansów

**w sprawie polsko-amerykańskiej umowy
o unikaniu podwójnego opodatkowania**

Szanowny Panie Premierze! W związku licznymi sygnałami, jakie docierają do mojego biura poselskiego, wyrażającymi niepokój związany z zapisami umowy, a w szczególności informacjami o niekorzystnych skutkach wprowadzenia nowych zasad rozliczania podatkowego, które bezpośrednio dotyczą będą Polonusów wracających do kraju, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. W jaki sposób będzie naliczany podatek dochodowy dla Polaków, którzy pobierają emeryturę amerykańską, wracających ze Stanów Zjednoczonych na stałe do Polski?

2. Jak zostały uregulowane kwestie opodatkowania Polaków, którzy decydują się na powrót do Polski, a pobierają dwie emerytury – polską i amerykańską?

3. Czy Polacy pobierający emeryturę z amerykańskiego Social Security, decydując się na powrót do kraju, będą podlegali obowiązkowi podatkowemu?

Z poważaniem

Poseł Anna Fotyga

Gdańsk, dnia 20 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 16339)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie parkowania pojazdów
na trawnikach**

Szanowny Panie Ministrze! Otrzymałam pismo z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie parkowania pojazdów na trawnikach. Z przedstawionego pisma wynika, że zgodnie z interpretacją przepisów prawa przedstawioną przez rzecznika Straży Miejskiej Wrocławia kierowcy mogą w majestacie prawa parkować swoje pojazdy na trawnikach i skwerach, zaś pieszy za wejście na trawnik może otrzymać mandat. Jest to oficjalna interpretacja przyjęta przez Straż Miejską Wrocławia.

SM powołuje się przy tym na postanowienie sądu rejonowego w podobnej sprawie. Mianowicie sąd zauważył, że: „Art. 144 § 1 K.w. stanowi, że karze podlega ten, kto na terenach przeznaczonych do użytku publicznego niszczy lub uszkadza roślinność albo

depcze trawnik lub zieleniec, lub też dopuszcza do niszczenia ich przez zwierzęta znajdujące się pod jego nadzorem. Z analizy akt wynika, iż czyn popełniony przez obwinionego nie wyczerpuje ustawowych znamion wykroczenia z art. 144 § 1 K.w. Brak jest w szczególności znamion strony przedmiotowej wykroczenia z tego artykułu. Aby zostały spełnione przesłanki z art. 144 § 1 K.w. niezbędne jest stwierdzenie takiego zachowania sprawcy, które ma polegać na niszczeniu lub uszkadzaniu roślinności albo deptaniu trawnika lub zielenca, lub też dopuszczeniu do niszczenia ich przez zwierzęta znajdujące się pod jego nadzorem. Najechanie kołami pojazdu na trawnik nie jest tożsame z jego deptaniem, gdyż przez deptanie trawy rozumie się chodzenie bądź spacerowanie po niej i w żadnym wypadku nie jest możliwe rozszerzenie interpretacji słowa „deptanie” również na rzeczy ruchome, którą w niniejszej sprawie jest samochód”.

Proszący o interwencję zauważa, że przejazd ważącego co najmniej kilkaset kilogramów samochodu jest o wiele bardziej szkodliwy dla trawnika niż przejście człowieka. Poza tym zazwyczaj żeby wysiąść z pojazdu zaparkowanego na trawniku lub do niego wsiąść, trzeba przejść po trawniku. Dodatkowo każdego roku z budżetu miasta, a zatem z naszych podatków, wydawane są tysiące złotych na utrzymanie trawników i skwerów, które są bezkarnie rozjeżdżane.

Panie Ministrze! Proszę o udzielenie odpowiedzi: Czy interpretacja przepisów prawa dotyczących parkowania samochodów na trawnikach przyjęta przez Straż Miejską Wrocławia jest właściwa?

Z poważaniem

Poseł Ewa Wolak

Wrocław, dnia 20 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 16340)

do ministra finansów

**w sprawie polskich składek do budżetu
Unii Europejskiej w obecnej i najbliższej
perspektywie budżetowej**

W ostatnim czasie zakończyły się negocjacje w sprawie budżetu Unii Europejskiej w nowej perspektywie budżetowej. W debacie na ten temat w Sejmie premier Donald Tusk stwierdził, że również polska składka będzie większa niż dotąd.

W związku z tym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Jakie były roczne polskie składki na utrzymanie Unii Europejskiej? Proszę wymienić wszystkie wpła-

ty z polskiego do unijnego budżetu w latach 2007–2013 oraz daty ich wykonania, oraz te, które przewidywane są jeszcze do końca roku.

Jaka jest przewidywana wysokość polskich składek do budżetu Unii Europejskiej w nadchodzącej perspektywie budżetowej? Proszę podać kwoty w rozbięciu na poszczególne lata.

Z wyrazami szacunku

Posel Kosma Złotowski

Bydgoszcz, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16341)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

w sprawie opłaty planistycznej

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym opłata planistyczna stanowi formę uczestnictwa gminy w zyskach, jakie przynosi zbycie nieruchomości. Pod warunkiem jednak, że jej wartość wzrosła w wyniku zmiany statusu gruntu w związku z uchwaleniem nowego lub zmianą dotychczasowego planu zagospodarowania przestrzennego. Opłata ta jest dochodem własnym gminy, a jej wysokość nie może być wyższa niż 30% wzrostu wartości nieruchomości.

W ostatnim czasie do mojego biura poselskiego wpłynęły wnioski w sprawie uregulowań prawnych dotyczących terminu płatności opłaty planistycznej, jak i naliczania odsetek. Według wnioskodawców w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym brak jest tych uregulowań i gminy nie w pełni mogą realizować zapisy ustawy. Interpretacje do nich docierające są niespójne. Kwestią problematyczną jest między innymi to, czy w decyzji ustalającej opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, należy określić termin jej płatności, a także to, jaki powinien to być termin. Problematyczna jest również kwestia odsetek należnych jednostce samorządu terytorialnego z tytułu niezapłaconej w terminie renty planistycznej.

Czy w przypadku niewpłacenia należności istnieje podstawa prawna do naliczenia odsetek ustawowych? Z przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie wynika bowiem prawo do naliczania odsetek od nieterminowo uiszczonych opłat. Brak w niej również odniesienia do posiłkowego stosowania innych ustaw, z których ewentualnie mogłoby wynikać uprawnienie do dochodzenia od

zobowiązanego tego typu świadczenia w razie nieuiszczenia przedmiotowej opłaty w terminie. Z uwagi natomiast na publicznoprawny, a nie cywilnoprawny charakter świadczenia, nie będą tu miały zastosowania przepisy Kodeksu cywilnego.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem:

1. Czy ministerstwo zamierza dokonać zmian w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, doprecyzowując zapisy dotyczące terminu płatności opłaty planistycznej, naliczania odsetek oraz sposobu egzekucji?

Z poważaniem

Posel Józef Racki

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16342)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

w sprawie opłat na autostradzie A4 węzeł Kleszczów – węzeł Murckowska oraz A1 od granicy państwa do węzła Maciejów

Szanowny Panie Ministrze! Najnowsze doniesienia prasowe na temat wprowadzenia opłat dla pojazdów osobowych m.in. na odcinku autostrady A4 między Katowicami a Gliwicami oraz A1 od granicy państwa do węzła Maciejów wprowadzają zaniepokojenie mieszkańców aglomeracji śląskiej. Pani z biura prasowego GDDKiA udzieliła wypowiedzi dla dziennika „Puls Biznesu” z dnia 19.03.2013 r., w której poinformowała o poborze opłat w systemie elektronicznym m.in. na odcinku autostrady A4 węzeł Kleszczów – węzeł Murckowska oraz A1 od granicy państwa do węzła Maciejów.

W połowie lat 90. podjęto decyzję o przebiegu autostrady A4 poprzez aglomerację górnośląską, wytyczając ją często poprzez centra miast, m.in. Katowic i Rudy Śląskiej, a następnie zdecydowano o jej bezpłatnym charakterze w obrębie aglomeracji górnośląskiej, gdyż oprócz tranzytu pełni ona również funkcję drogi wewnętrznej w aglomeracji.

Deklaracje w sprawie bezpłatnego przejazdu autostradami w ramach aglomeracji śląskiej były składane również przed wyborami parlamentarnymi w 2011 r. Kandydaci na posłów z ramienia Platformy Obywatelskiej gwarantowali, że bezpłatna będzie również nowo wybudowana autostrada A1, a premier Donald Tusk w trakcie jednej z przedwyborczych wizyt w Katowicach, zapytany o opłaty autostradowe w obrębie aglomeracji śląskiej, odpowiedział: wszystko to, co jest ruchem wewnątrz aglomeracji, co de

facto jest ruchem miejskim, nie powinno być obciążone opłatami. Został również przygotowany projekt rozporządzenia Rady Ministrów, w którym przewidywano zwolnienie z opłat odcinków autostrad zlokalizowanych w największych aglomeracjach, tj. w Warszawie, Wrocławiu, Krakowie, Łodzi i na Górnym Śląsku.

Po wyborach wybudowano bramki do poboru opłat w granicach administracyjnych miasta Gliwice, od strony Zabrza, a nie po za nimi. Jest to nieracjonalne, gdyż ruch nie przebiega płynnie, a do tego generowane są dodatkowe koszty np. na wydruk zerowych biletów. Takie decyzje utwierdzają mnie w przekonaniu, że rząd nie rozumie specyfiki województwa śląskiego i zasadniczej roli sieci dróg bezpłatnych w aglomeracji.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Dlaczego Pan Minister nie sprawuje skutecznego nadzoru nad GDDKiA, która głosząc swoje zamierzenia, wprowadza niepokój w województwie śląskim?

Czy Pan Minister potwierdza, że GDDKiA ma wyżej omówione plany wobec autostrady A4?

Czy Pan Minister potwierdza, że GDDKiA ma wyżej omówione plany wobec autostrady A1?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbyszek Zaborowski

Katowice, dnia 20 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 16343)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie świadczeń dla rodziców,
którzy wychowują niepełnosprawne dzieci**

Szanowny Panie Ministrze! W Polsce żyją tysiące rodziców, którzy świadomie zrezygnowali z pracy zawodowej, aby móc opiekować się swoimi niepełnosprawnymi dziećmi potrzebującymi całodobowej opieki. Rodzinie brakuje pieniędzy nie tylko na rehabilitację, ale też na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych. Osoby te co roku walczą o pieniądze, leczenie czy też edukację chorych dzieci oraz świadczenia rodzinne. Po śmierci niepełnosprawnego dziecka rodzic pozostaje bez możliwości otrzymywania zasiłków, bez środków do życia, nie ma prawa do renty ani emerytury. Nie ma też szans na powrót do pracy, zdobycie zawodu lub przekwalifikowanie się. Przedłużający się czas pozostawania bez pracy powoduje, że kompetencje zawodowe obniżają się. Niejednokrotnie przez lata bezczynności zawodowej rodzic traci prawo wykonywania zawodu, co powoduje, że

jego szanse na rynku pracy są minimalne. Pozostawieni są praktycznie samym sobie. Nie mogą liczyć na żadną pomoc ze strony państwa. Brak jest w Polsce bowiem jakichkolwiek przepisów zapewniających takim rodzinom właściwą ochronę i pomoc.

Szanowny Panie Ministrze, wobec powyższego uprzejmie proszę o ustosunkowanie się do powyższej kwestii i odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka pomoc i ochrona prawna może przysługiwać rodzinom wychowującym dzieci, którym niepełnosprawność dziecka nigdy nie pozwoli na podjęcie jakiegokolwiek pracy?

2. Jaka ewentualna pomoc finansowa przysługuje takim osobom?

3. Czy nie uważa pan, że rodziny niepełnosprawnych oraz samotnie wychowujący upośledzone dzieci powinni podlegać szczególnej ochronie państwa zapewniającej właściwe zabezpieczenie finansowe oraz właściwą opiekę prawną i medyczną?

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Gniezno, dnia 20 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 16344)

do ministra finansów

**w sprawie odliczeń od podatku za 2012 r.
dla osób niewidomych**

Szanowny Panie Ministrze! Podczas spotkań i dyżurów poselskich zgłaszają się przedstawiciele stowarzyszeń zrzeszających osoby niewidome i niedowidzące z prośbą o interpretację zapisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Niejasności stanowi zapis mówiący o tym, że osoby niewidome zaliczane do I i II grupy inwalidztwa oraz podatnicy mający na utrzymaniu ww. osoby mogą pomniejszyć swój dochód do opodatkowania o wydatki poniesione na opłacenie przewodników osób niewidomych I lub II grupy inwalidztwa w kwocie do 2280 zł, bez konieczności posiadania dokumentów stwierdzających ich wysokość.

Szanowny Panie Ministrze! Wobec powyższego uprzejmie proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do powyższej kwestii i odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy i na jakich zasadach w świetle obowiązujących przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych osoby niewidome zaliczane do I i II grupy inwalidztwa oraz podatnicy mający na utrzymaniu ww. osoby mogą pomniejszyć swój dochód do opodatkowania o wydatki poniesione na opłacenie przewodników osób niewidomych I lub II grupy in-

walidztwa w kwocie do 2280 zł, bez konieczności posiadania dokumentów stwierdzających ich wysokość?

2. Jakie warunki należy spełnić, aby móc pomniejszyć swój dochód do opodatkowania o wydatki poniesione?

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Gniezno, dnia 20 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 16345)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań na rzecz
zdrowia prokreacyjnego w Polsce**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo od przedstawicieli Krajowego Zespołu Polskiego Rejestru Wrodzonych Wad Rozwojowych, w którym wyrażono potrzebę natychmiastowych działań na rzecz zdrowia prokreacyjnego. W piśmie przedstawiono charakterystykę dwóch projektów, w których uczestniczy Polska, dotyczących tego problemu. Zwracają one szczególną uwagę na spadającą rodność polskich kobiet, przesuwanie się decyzji o rodzicielstwie na lata późniejsze, wzrost zachorowań osób w wieku prokreacyjnym, choroby cywilizacyjne i związane z tym rosnące ryzyko urodzenia dziecka z poważnymi chorobami wrodzonymi.

EUROCAT to konsorcjum europejskich rejestrów wrodzonych wad rozwojowych, którego celem jest stałe monitorowanie wad wrodzonych w populacji, analiza czynników ryzyka, identyfikacja ewentualnych czynników teratogennych, ocena efektów wprowadzonych działań profilaktycznych. Wiemy dzięki temu, że niektóre wady wrodzone u dzieci żywo urodzonych występują w naszym kraju ze znacznie większą częstotliwością, niż wynosi średnia dla wszystkich krajów Unii Europejskiej.

EUROmediCAT jest rozwinięciem EUROCAT. Projekt, którym się zajmuje, ma na celu sprawdzenie bezpieczeństwa dla płodu czterech grup leków będących obecnie przedmiotem szczególnego zainteresowania ze względu na coraz częstsze stosowanie w okresie ciąży nowych leków przeciwpadaczkowych, analogów insuliny, leków antydepresyjnych SSRI oraz leków przeciwastmatycznych.

Same jednak wnioski płynące z realizacji obu projektów nie przełożą się na promocję zdrowia prokreacyjnego, jeśli nie będą szły odpowiednio inicjatywy centralne, również legislacyjne.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy istnieje możliwość powołania w naszym kraju programu rządowego dotyczącego zdrowia prokreacyjnego?

2. Czy resort planuje wprowadzić inne rozwiązania dotyczące promocji zdrowia prokreacyjnego w Polsce?

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Gniezno, dnia 20 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 16346)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wypłaty dopłat
do powierzchni rolnych dla rolników**

Szanowny Panie Ministrze! Podczas spotkań i dyżurów poselskich rolnicy z terenu województwa wielkopolskiego skarżą się na opóźnienia z wypłatą dopłat do powierzchni rolnych. W zeszłym roku pieniądze do rolników trafiły już w styczniu. Obecnie brak tych środków finansowych utrudnia normalne funkcjonowanie gospodarstw rolnych.

Szanowny Panie Ministrze, wobec powyższego uprzejmie proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do powyższej kwestii i odpowiedź na następujące pytania:

1. Z czego wynikają opóźnienia wypłat dla rolników?

2. Kiedy można się spodziewać ewentualnych środków finansowych na kontach producentów rolnych za rok 2012?

3. Ile osób na dzień odpowiedzi na interpelację nie otrzymało jeszcze dopłat bezpośrednich i na jaką kwotę?

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Gniezno, dnia 20 marca 2013 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 16347)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie konieczności przeprowadzania
badań wstępnych na stanowiskach
o takich samych warunkach pracy
u różnych pracodawców**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa pracy pracodawca jest zobowiązany do zlecenia badań lekarskich kandydato-

wi do pracy przed dopuszczeniem go do wykonywania jego obowiązków. Celem badań wstępnych jest ustalenie, czy praca, którą ma wykonywać kandydat, nie zagraża jego zdrowiu. Pracownik musi poddać się badaniom każdorazowo przed podjęciem zatrudnienia. Nie jest ważne, że posiada on aktualne badania z poprzedniego miejsca zatrudnienia, ani to, że aplikuje na takie samo stanowisko pracy, gdyż koniecznym warunkiem dopuszczenia go do pracy jest orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do pracy, ale wystawione dla konkretnego pracodawcy.

Mając na uwadze, iż badania wstępne są jednym z elementów profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracującymi, pragnę zauważyć, że powielanie badań lekarskich, które nie utraciły ważności, nie wpływa na jakość sprawowanej opieki, ale jest generowaniem zbędnych kosztów. Badania takie nie znajdują również racjonalnego uzasadnienia ze względu na bezpieczeństwo i higienę pracy, gdyż w tej sytuacji kryterium nie jest stanowisko ani rodzaj szkodliwości, lecz pracodawca.

Kolejnym argumentem są koszty przeprowadzania takich badań, które w myśl przepisów pokrywa przysły pracodawca. Statystyki w dalszym ciągu pokazują, że jednym z najczęściej zgłaszanych przez pracodawców problemów w dziedzinie zatrudnienia są zbyt wysokie koszty pracy. W skrajnych przypadkach to pracownik zostaje zobligowany do pokrycia kosztów tych badań jako warunku zatrudnienia. Dlatego też zniesienie uciążliwego dla pracowników i kosztownego dla zatrudniających obowiązku przeprowadzania badań wstępnych w przypadku takich samych stanowisk u różnych pracodawców pozwoli na zmniejszenie już i tak wysokich kosztów, które ponosi pracodawca, uprości procedury zatrudnienia nowego pracownika, a w dalszej perspektywie znacznie wpłynie na promocję zatrudnienia i realnie ją zwiększy.

Uzasadnieniem wykonania badań wstępnych, w sytuacji gdy pracownik posiada ważne orzeczenie lekarskie, jest zmiana stanowiska lub wystąpienie dodatkowego czynnika szkodliwego dla zdrowia i innych warunków uciążliwych (np. praca przy komputerze powyżej 4 godzin). W tej sytuacji kryterium przeprowadzenia badań wstępnych nie jest nowy pracodawca, ale zmiana warunków, w jakich wykonywana będzie praca. Pozwoli to w znacznym stopniu ograniczyć niepotrzebnie ponoszone koszty i skrócić procedurę zatrudnienia, co w obecnej trudnej sytuacji na rynku pracy ma ogromne znaczenie nie tylko dla pracownika i pracodawcy, ale również dla naszego państwa.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo przewiduje możliwość zmiany przepisów w prawie pracy i niekierowania na badania wstępne kandydatów posiadających ważne orzecz-

nie lekarskie wydane na stanowisko o tych samych warunkach pracy?

2. Czy w ocenie ministerstwa istnieją argumenty uzasadniające konieczność wykonania badania wstępnego, w sytuacji gdy pracownik posiada aktualne orzeczenie lekarskie i zatrudniony zostaje na stanowisko o takich samych warunkach pracy, ale u nowego pracodawcy?

Z poważaniem

Poseł Ewa Kołodziej

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16348)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie ograniczenia liczby podręczników dopuszczonych do użytku szkolnego

Szanowna Pani Minister! Pomimo że rok szkolny dawno się rozpoczął, z niepokojem obserwuję pojawiające się sygnały dotyczące nieuzasadnionych częstych zmian podręczników szkolnych. Głos w tej sprawie zabierają już nie tylko najbardziej zainteresowani, czyli rodzice i uczniowie, ale również organizacje społeczne działające na rzecz edukacji, a także przedstawiciele samorządów. Tym samym poruszony problem ma ogromny wymiar społeczny.

W myśl Konstytucji RP nauka w szkołach publicznych jest bezpłatna. Biorąc pod uwagę koszty ponoszone przez rodzica tylko na zakup kompletu podręczników, zapis ten pozostaje wyłącznie teoretycznym stwierdzeniem. Wrzesień to dla rodziców jeden z najtrudniejszych, a raczej najkosztowniejszych miesięcy w roku.

Jedną z głównych przyczyn istniejącego problemu jest zbyt duża liczba podręczników do danego przedmiotu zatwierdzonych i rekomendowanych przez Ministerstwo Edukacji Narodowej. Stwarza to sytuację, w której nauczyciel w poszukiwaniu najlepszego podręcznika eksperymentuje na uczniach, a rodziców naraża co roku na nieuzasadnione wydatki. Również zbyt często zmieniająca się podstawa programowa, a nawet jej drobne zmiany, w konsekwencji prowadzą do nowej edycji danego podręcznika, a nauczyciele obligują ucznia do zakupu najnowszego wydania. Uczniowie nie mogą więc korzystać z książek odkupionych taniej od starszych kolegów bądź przekazanych przez starsze rodzeństwo lub też zgromadzonych w bibliotece szkolnej.

Ustawa o systemie oświaty mówi, że nauczyciel ma prawo wyboru podręcznika spośród dopuszczonych do użytku szkolnego. Wybór ten powinien opierać się jednak na przesłankach merytorycznych.

Tymczasem coraz częściej przeważają względy pozamerytoryczne, np. nowy rok szkolny, nowy nauczyciel w szkole, a nierzadko również atrakcyjne bonusy proponowane przez wydawnictwa dla szkoły. Podręczniki często są tak skonstruowane, aby do ich jak najlepszego użycia potrzebny był drogi sprzęt, np. rzutnik, tablica multimedialna. Różnorodność oraz dowolność wyboru powodują, że w tej samej szkole nauczyciele tego samego przedmiotu uczą z różnych podręczników.

Biorąc pod uwagę bardzo wysokie koszty zakupu podręczników (pomoc państwa w nieznacznym stopniu pokrywa wydatki rodziców), trudną sytuację gospodarczą, która wpływa na poziom życia rodzin, ale także konieczność umożliwienia szerokiego dostępu do edukacji (szczególnie dzieci z rodzin biednych, zagrożonych marginalizacją), proszę o przeanalizowanie możliwości zmniejszenia liczby dopuszczonych do użytku podręczników, a także ograniczenia dowolności przy ich zmianie. Jasne kryteria doboru lub zmiany podręcznika na pewno w znaczny sposób wpłyną na zmniejszenie częstotliwości jego zmiany.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo posiada dane dotyczące wykorzystania przez nauczycieli poszczególnych podręczników z listy dopuszczonych do użytku szkolnego?

2. Czy istnieje możliwość ograniczenia liczby podręczników dopuszczonych do użytku szkolnego poprzez skreślenie podręczników najrzadziej wybieranych przez nauczycieli?

3. Czy prowadzone są kontrole zasad, jakimi kieruje się nauczyciel przy zmianie podręcznika?

4. Czy istnieje możliwość wprowadzenia zapisu do ustawy o systemie oświaty, który w jasny sposób precyzowałby zasady wyboru lub zmiany podręcznika przez nauczyciela?

Z poważaniem

Poseł Ewa Kołodziej

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16349)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie zmniejszenia dofinansowania programów edukacyjnych w ramach działalności Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie”

Z Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie” uzyskałem niepokojące informacje, iż w 2013 r. o ponad 3 mln zł (w porównaniu z rokiem 2012) zmniejszone

zostało dofinansowanie z Ministerstwa Spraw Zagranicznych na programy edukacyjne fundacji.

Fundacja nie otrzyma pomocy m.in. na rzecz funkcjonowania tzw. szkółek niedzielnych działających przy parafiach na Litwie, Ukrainie i Białorusi, które dotychczas były dofinansowywane. Jest to duży cios nie tylko dla nauczycieli języka polskiego, ale również dla dzieci, które z tych form nauczania języka polskiego korzystały – jest to prawie 170 placówek, w których uczy się łącznie ponad 11 tys. uczniów. Sprawa ta jest niezwykle istotna, bo dotyczy podtrzymania świadomości narodowej Polaków na Wschodzie, która jest kształtowana m.in. poprzez rozwój polskojęzycznej oświaty.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy Ministerstwo Spraw Zagranicznych zamierza podjąć działania mające na celu pomoc młodemu pokoleniu Polaków na Wschodzie w podtrzymaniu ich świadomości narodowej? Jeśli tak, to jakie?

2. Czy Ministerstwo Spraw Zagranicznych podejmie działania dotyczące zwiększenia środków finansowych – przynajmniej do poziomu z roku 2012 – z przeznaczeniem na pomoc katedrom i lektoratom języka polskiego oraz na rozwój polskojęzycznej oświaty na Litwie, Białorusi, Ukrainie?

Z poważaniem

Poseł Marek Kuchciński

Przemyśl, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16350)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie planowanych zmian w ustawie o ochronie zdrowia psychicznego

Szanowny Panie Premierze! Zwracam się do Pana Prezesa Rady Ministrów z prośbą o merytoryczną odpowiedź w sprawie planowanych zmian w ustawie o ochronie zdrowia psychicznego.

Kilka dni temu w mediach pojawiła się informacja o planowanych przez rząd zmianach w ustawie o ochronie zdrowia psychicznego. Miałby się tam znaleźć między innymi zapis:

Osoba, która w związku z chorobą psychiczną, upośledzeniem umysłowym, zaburzeniem osobowości lub zaburzeniem preferencji seksualnych zagraża życiu, zdrowiu lub wolności seksualnej innych osób albo rozwojowi seksualnemu małoletnich, może być przyjęta bez zgody wymaganej w art. 22, jeżeli sąd opiekuńczy orzekł o potrzebie umieszczenia jej, w ośrodku terapii osobowości lub szpitalu.

Bardzo trudno jest zgadywać, co mieli na myśli projektodawcy przedmiotowego projektu, natomiast

ma on niewiele wspólnego, a nawet stoi w sprzeczności z wiedzą medyczną na temat psychiki człowieka, dobrymi obyczajami oraz, co jest kuriozalne, w sprzeczności z dotychczasowymi działaniami rządu skupiającymi się na między innymi wprowadzaniu (moim zdaniem nieuzasadnionych) przywilejów dla związków jednopłciowych.

Pierwszą kwestią, jaką należy poruszyć, są choroby psychiczne. Powyższy przepis nie określa w żaden sposób ani rodzaju choroby, ani jej przebiegu, a decyzję o odizolowaniu osoby chorej pozostawia sądowi. Jak działają sądy w Polsce, mamy okazję wielokrotnie się przekonywać, tak na Podkarpaciu, gdzie jest ogrom skarg popartych rzetelną dokumentacją na ewidentnie niesprawiedliwe i sprzeczne z prawem wyroki, z którymi nie można polemizować, ponieważ sądy są niezawisłe i rzekomo z wyrokami się nie dyskutuje. Podobne przypadki mają miejsce na terenie całej Polski. Wniosek taki opieram o przekaz medialny niejednokrotnie informujący nas o wyrokach zupełnie bzdurnych i kuriozalnych. Projektodawcy jednak chcą sądom pozostawić decyzje, których nie podjęliby się nieraz nawet specjaliści mający doświadczenie w zakresie leczenia osób chorych psychicznie. Trudno jest bowiem postawić jednoznaczną diagnozę z pewnością określenia następstw stanu choroby i przewidzieć, czy na przykład osoba dotknięta urojeniami na pewno w swoim zachowaniu dążyć będzie do pozbawienia kogoś życia. Nie ma takiej możliwości jednoznacznego stwierdzenia. W takich przypadkach należy skupić się raczej na eliminowaniu urojeń, a nie zamykaniu osoby, która, będąc odizolowana od normalnego otoczenia ludzi zdrowych, w tym najbliższych (np. członków rodziny), narażona jest na pogłębienie stanu chorobowego. Sam fakt zamykania osoby powinien być podyktowany potrzebą jej leczenia, a nie izolowania od społeczeństwa.

Upośledzenie umysłowe jest z kolei formą niepełnosprawności, którą można porównać do zatrzymania rozwoju intelektualnego na określonym poziomie. Osoba upośledzona umysłowo jest oczywiście w większym lub mniejszym stopniu nieprzystosowana, lecz w żadnym przypadku nieprzystosowanie to nie ma charakteru zagrażającego życiu innych osób. Ujmując ten problem jeszcze inaczej, osoba z niepełnosprawnością intelektualną funkcjonuje na poziomie dziecka i jest też w podobnym stopniu niebezpieczna. W kontekście przedmiotowego projektu równie dobrze można by zamykać dzieci w szpitalach psychiatrycznych, jeśli sąd stwierdzi, że w wyniku swojego wieku zagrażają one życiu innych osób.

Zaburzenie osobowości jest schorzeniem zaistniałym zwykle w wyniku silnych zranień psychicznych czy nawet fizycznych, zaniedbań rodziców czy poważnych patologii w rodzinie. Osoby przebywające w takich warunkach nabyły odbiegających od normy zestawów poglądów i wynikających z nich zachowań, które prowadzą do ich silnego cierpienia i bardzo utrudniają życie w społeczeństwie. Problematyka ta

jest bardzo złożona, ale też dość dobrze poznana. Wrzucenie do jednego worka wszystkich zaburzeń osobowości oraz chęć kierowania osób dotkniętych nimi na przymusowe leczenie jest jednoznacznym wyrazem zupełnej nieznajomości tematu lub jego całkowitym nierozumieniem przez projektodawców proponowanego przepisu.

Z kolei największym zagrożeniem rozwoju seksualnego małoletnich i wolności seksualnej są aktywności tak zwanych ruchów LGBT, którzy nie zważając na naukowe fakty, zdrowy rozsądek i realizm, według mojej oceny promują (nazwę to po imieniu, dlatego że uznanie czegoś za normalne nie czyni tego normalnym) patologię nawet wśród najmłodszych. Również w naszej polityce są osoby, które chętnie widziałyby naukę o homoseksualizmie skierowaną do przedszkolaków, a jeden z posłów w ramach promocji tego stylu życia wydał książkę „Z Tango jest nas troje” o homoseksualnych pingwinach opiekujących się potomstwem. Publikacja ta, niekoniecznie za wiedzą i zgodą rodziców, była promowana w prywatnym przedszkolu w Gdańsku-Oliwie. Jeśli przedmiotowy projekt będzie dalej procedowany, to należałoby jednocześnie pomyśleć, czy nie warto znieść immunitety celem umożliwienia ewentualnego umieszczenia w zakładzie psychiatrycznym niektórych polityków o tego typu poglądach? Ten zapis dziwi nawet w kontekście starań o przywileje dla osób homoseksualnych. Podkreślam tu słowo „przywileje”, bo nie są to, jak się często słyszy, prawa, których rzekomo osoby homoseksualne są pozbawione. Pośrednio także projektodawcy takich właśnie ustaw o związkach partnerskich przyczyniają się do zaburzeń rozwoju dzieci, więc może i tych należałoby także izolować od społeczeństwa? Nie wiem, czy Szanowny Pan Premier posiada informacje, że tak jak homoseksualizm wykreślono z listy zaburzeń, tak obecnie dyskusowane jest uznanie np. pedofilii za normę. Oczywiście promują to podobne środowiska, choćby na terenie USA. Gdyby przyjąć za normę tak obłędny pogląd, to pedofil nie będzie w świetle przedmiotowych przepisów musiał być leczony, ponieważ zostałby uznany za osobę zdrową.

Wracając do sedna sprawy, interesujące są informacje, jakie podaje „Gazeta Polska Codziennie” – z inicjatywą wprowadzenia przedmiotowego przepisu, przytoczonego na wstępie interpelacji, miało wyjść Ministerstwo Sprawiedliwości. Resort ten zajmuje się sądownictwem, prokuraturą, adwokaturą czy Służbą Więzienną, a jego kompetencje obejmują sprawy związane z karaniem, stosowaniem środków poprawczych i wykonawczych oraz pomocą postpenitencjarną. Zajmowanie się chorobami i zaburzeniami psychicznymi nawet w sposób pośredni nie leży w kompetencjach Ministerstwa Sprawiedliwości. Niepokojące jest, że resort wydaje projekty przepisów w dziedzinie, w której nie ma ani odpowiednich kompetencji, ani uprawnień – co zresztą pokazuje opinowany zapis. Pomijając fakt, że taka inicjatywa nie

powinna wyjść z żadnego ministerstwa funkcjonującego w państwie mieniącym się demokratycznym państwem prawa, poruszony temat dotyczący chorób i zaburzeń psychicznych powinien być rozpatrywany przez resort odpowiedzialny za zdrowie. Choroba nie jest przestępstwem, a karanie nie jest metodą leczenia. Chyba że chodzi tylko o ideologię i uciszanie osób niewygodnych.

Podsumowując, wspomnę jeszcze o „psychuszkach”, czyli represjach wobec osób niewygodnych politycznie w postaci zamykania w szpitalach psychiatrycznych i placówkach, z jakimi jeszcze do niedawna borykali się obywatele państw komunistycznych. Niektórzy wiedzą, że i w państwach tzw. demokratycznych do tej pory zdarzają się podobne przypadki. Niniejsza propozycja jest swego rodzaju precedensem w państwie, które mieni się demokratycznym, a teoretycznie stwarza sobie prawną możliwość stosowania narzędzia represji względem osób niewygodnych politycznie. Może następnym krokiem będzie uznanie religijności za urojenie, zaś religii za sektę, a sprzeciw wobec władzy za psychopatię? Załączek takich zmian już mamy – najlepszym przykładem niech będzie interpelacja posłów Piotra Chmielowskiego, Adama Kępińskiego i Romana Kotlińskiego w sprawie propagowania okrucieństwa na lekcjach religii (interpelacja nr 12937). Dobrze, że posłowie zwracają uwagę na problemy związane z promowaniem okrucieństwa wśród młodych ludzi. Szkoda tylko, że widzą te zjawiska tam, gdzie ich nie ma, a nie widzą tam, gdzie są. Może wynika to z jakiegoś innego niż powszechne rozumienia słowa „promowanie”? W przedmiotowej interpelacji zwrócono uwagę na przekazywanie dzieciom faktów na temat męczeńskiej śmierci Jezusa Chrystusa, określając ten proces jako promowanie okrucieństwa. Dziwny trafem umknął im bardzo istotny fakt, że Jezus ofiarował swoją mękę i śmierć na krzyżu, spełniając wolę Ojca, w akcie odkupienia naszych grzechów z miłości do ludzi, a to uczucie jest dalekie od tych związanych z promowaniem okrucieństwa. Posłowie nie potrafili nawet w stwierdzeniu „często zdarza się, że dzieci przyuczone tym tematem, odnoszą się agresywnie do swoich rówieśników” powołać się na wiarygodne źródło ani podać przykładu, a przecież na tym stwierdzeniu opiera się sens całej interpelacji. Nie ma co się dziwić, bo taka sytuacja nie może mieć miejsca. Żadne szanujące się źródło informacji czegoś takiego nie poda. Bardzo dziwne jest też, że posłowie nie zauważyli, ile agresji jest promowane w programach przeznaczonych dla dzieci w środkach masowego przekazu – na to zwracają uwagę nawet liberalni rodzice, tu są konkretne nazwiska i konkretne programy. Posłowie zapomnieli o prawie rodziców do wychowania dziecka zgodnie z własnymi przekonaniem. Zapomnieli też, że władzę stanowi naród, a ograniczanie wolności jest niezgodne z Konstytucją RP. Warto zadać sobie pytanie: Czy rzeczywiście o tym wszystkim zapomnieli, czy są to tylko kolejne niewygodne fakty?

Przekazywanie dzieciom wiedzy na temat męki Jezusa Chrystusa uczy ich postawy miłości i wierności – ostatecznej, największej. Ale tacy ludzie, wychowani na takich wartościach, mogą nie dać się złamać żadnymi represjami, są więc niebezpieczni dla niektórych osób. Jest to niewygodne dla tych, którzy mają zapędy dyktatorskie i chcą manipulować społeczeństwem. Obawiam się, że ktoś po prostu wpadł na pomysł, żeby stworzyć przepisy umożliwiające zrobienie niebezpiecznych chorych z ludzi odważnych i wartościowych, którzy mają swoje, a nie modne, „poprawne politycznie” przekonania, więc pozostają im wierni. Wtedy rząd nie miałby problemu z niepokornymi obywatelami. Boję się pomyśleć, w jaki sposób rząd będzie chciał rozwiązać problem już dzisiaj przepełnionych szpitali i czy szpitale te będą li tylko placówką leczniczą, a nie więzieniem dla niepokornych myślących inaczej?

Biorąc pod uwagę powyższe, pytam:

1. Czy informacja o procedowanych przepisach jest prawdziwa? Jeśli tak, to dlaczego na stronach rządowych nie można znaleźć o tym wzmianki?

Jeśli informacja jest prawdziwa to:

2. Jaki był cel projektodawców niniejszego przepisu? Według opinii wielu obywateli na pewno nie jest nim ochrona społeczeństwa, a tym bardziej leczenie.

3. Jeśli rzeczywiście inicjatywa wyszła z Ministerstwa Sprawiedliwości, to dlaczego resort ten w ogóle zajął się tematyką, która zupełnie nie należy do jego kompetencji?

Z poważaniem

Posel Kazimierz Ziobro

Łańcut, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja (nr 16351)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zapewnienia przez państwo konstytucyjnej opieki rodzinie

Szanowny Panie Ministrze! Konstytucja Rzeczypospolitej w art. 18. stanowi „Małżeństwo jako związek kobiety i mężczyzny, rodzina, macierzyństwo i rodzicielstwo znajdują się pod ochroną i opieką Rzeczypospolitej Polskiej”. Jak zatem należałoby odnieść ten zapis do sytuacji, kiedy w polskiej przeciętnej rodzinie częściej niż rządziej występują problemy finansowe, wynikające z nich problemy wychowawcze, a placówki i instytucje powołane do świadczenia rodzinie pomocy zamiast podjąć realne działania w celu poprawy sytuacji, wołają o złej sytuacji powiadomić odpowiednie służby czy sądy, rozpoczynając pro-

cedury doprowadzające w konsekwencji do odebrania rodzicom ich dzieci.

Nazbyt często i pochopnie GOPS czy PCPR kierują sprawy do sądu rodzinnego bez wyczerpania wszystkich innych instytucyjno-prawnych możliwości pomocy rodzinie, tj. bez wcześniejszego zastosowania mniej agresywnych rozwiązań, tym bardziej że zdarzają się przypadki zapadania wyroków bez przekonywującego merytorycznego uzasadnienia, które zwykle bardziej krzywdzą dzieci, niż są dolegliwością dla ich rodziców.

Można tu przytoczyć przykład rodziny z Krakowa, którym dzieci odebrano, ponieważ, jak brzmi główny zarzut wobec rodziców, „wadliwie funkcjonują w rolach rodzicielskich”. Jeszcze większy „podziw” dla sądu formułującego taki zarzut budzi fakt, że opinie środowiskowe o rodzinie. Sąsiedzi nie zauważyli występujących tam jakiś konkretnych problemów wychowawczych. Wprawdzie z publicznie dostępnych informacji wynika, iż ojciec stosował drobne kary cielesne i chociaż ta metoda wychowawcza nie zasługuje na aprobatę, to krzywdą, jaką dzieci przez nią doznały, ma się nijak do tej, jaką wyrządzono im przymusowym zabraniem ich z domu rodzinnego.

Z informacji publikowanych w mediach trudno nie odnieść wrażenia, że opisywana sytuacja jest wynikiem czegoś, co można nazwać zemstą ze strony terapeuty, tym bardziej że jest to czasowo powiązane z rezygnacją rodziców z terapii, na którą rodzice wcześniej sami się zgłosili. Jak tłumaczył pan B.: „zgłosiłem się na psychoterapię, a nie na spór ze specjalistami, jak wychowywać dzieci”. Na domiar złego dzieci ze szkoły (jak przestępców, na oczach ich rówieśników) Policja zabrała siłą.

Częstym powodem występowania patologii w rodzinie, a nawet odbierania dzieci rodzicom, gdy nie ma poważnych uchybień wychowawczych, a jedynie występują problemy finansowe, jest bieda, bezrobocie i brak realnej opieki ze strony państwa. Obserwując zarówno sytuacje ograniczania władzy rodzicielskiej przez sądy, jak i podejście władz RP do sytuacji materialnej wielu rodzin, można dojść do wniosku, że to, co powinno być opieką, staje się narzędziem represji. Przykłady postępowania sądów podałem wyżej. Przykładem działalności rządu RP niech będą skutki, jakie obserwujemy, czyli coraz większa liczba dzieci głodnych i niedożywionych, rosnące bezrobocie, aż do w wielu przypadkach bezpodstawnego rozdzielania rodzin, poprzez zabieranie dzieci do placówek zastępczych. Pewnie nie ma co się dziwić, bo przecież pan premier, jak podaje „Wprost”, stwierdził, że „dla państwa najtańsza jest rodzina bez dzieci”. Nie lepiej wypadają niektórzy z naszych parlamentarzystów. Mianowicie, jak podaje portal „wPolityce.pl”, poseł PO Stefan Niesiołowski uważa, że w Polsce problem niedożywionych dzieci nie istnieje, bo na poboczach rośnie dużo szczawiu, a tego by nie było, jeśli dzieci faktycznie byłyby głodne, ponieważ mogłyby go zjeść, tak jak on w dzieciństwie.

Z kolei Julia Pitera, również z PO, za głód obwinia brak kultury jedzenia śniadań. Na koniec jeszcze jeden poseł Platformy Adam Szejnfeld. Ten z kolei winą obarcza „bydło, które przechlewa pensje, emerytury czy renty”.

Tego, że bardzo wiele rodzin w Polsce żyje biednie i że mają takie czy inne problemy, nie da się zmienić od tak, a już na pewno nie pomoże tu stosowanie metod niepopartych twardymi działaniami polegających na odbieraniu dzieci, umieszczaniu ich w domach dziecka i tego typu placówkach. Jak widać w podanych przykładach, to, co się dzieje w Rzeczypospolitej Polskiej, jest właściwie sytuacją antyrodzinną – i to niemal we wszystkich sferach, jakie mogą być z rodziną związane. Od braku pomocy, poprzez wyniszczenie finansowe i ideologiczne, na działalności wymiaru sprawiedliwości skończywszy. Tak państwo polskie wypełnia obowiązek opieki nad rodziną i szczególnej opieki nad dziećmi.

Skoro „rodzina, macierzyństwo i rodzicielstwo znajdują się pod ochroną i opieką Rzeczypospolitej Polskiej”, to chyba należałoby się skupić na tej właśnie ochronie i opiece, a nie na zabieraniu rodzicom dzieci.

Mając na uwadze powyższe, proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy i jakie działania podejmie ministerstwo w celu zapewnienia rodzinie lepszej, prawdziwej ochrony i opieki?

2. Co można zmienić w prawie, żeby nie dochodziło do bulwersującego opinii społeczną, opartego na niekoniecznie uzasadnionych przesłankach, odbierania rodzicom dzieci?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Ziobro

Łańcut, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16352)

do ministra administracji i cyfryzacji

w sprawie likwidacji bibliotek szkolnych

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się dzisiaj z wieloma problemami. Przede wszystkim muszą wykonywać ustawowe obowiązki w zakresie zapewnienia różnego rodzaju świadczeń, na które często po prostu brakuje pieniędzy. Nie dziwi więc fakt, że resort odpowiedzialny między innymi za administrację stara się wprowadzić zmiany ułatwiające samorządom pracę. Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji nie może jednak zapominać, że odpowiednie projekty ustaw zmieniających funkcjonowanie samorządów nie mogą być niezgodne z konstytucją. Tymczasem zmiany, nad jakimi pracuje Ministerstwo

Administracji i Cyfryzacji, mimo że są na bardzo wczesnym etapie legislacyjnym, wzbudziły ogromne zaniepokojenie społeczne.

Na stronie internetowej „Biuletynu Informacji Publicznej” Rady Ministrów dostępny jest projekt założeń ustawy o poprawie warunków świadczenia usług przez jednostki samorządu terytorialnego. Jedną z propozycji zmian w przedmiotowym projekcie jest stworzenie możliwości wykonywania zadań biblioteki szkolnej przez bibliotekę publiczną. Tymczasem według niektórych statystyk ponad połowa Polaków nie czyta w ciągu roku ani jednej książki. Dotyczy to także ludzi wykształconych. Co czwarta osoba z wyższym wykształceniem nie przeczytała w roku 2010 żadnej książki. Na tle innych krajów europejskich wypadamy pod tym względem bardzo źle. Świadczy to również o kryzysie kulturowym Polaków. Rząd jednak zamiast zadbać o poprawę tej sytuacji, proponuje uczniom i tak już niezbyt zainteresowanym czytaniem książek, dodatkowe ograniczenie w tym zakresie, otwierając furtkę do likwidacji bibliotek szkolnych. Konstytucja wyraźnie nakazuje dbałość o kulturę i dziedzictwo narodowe, zapewnienie przez państwo świadczeń edukacyjnych czy szczególną opiekę nad dziećmi także w tym zakresie.

Na stronie internetowej Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji możemy znaleźć piękne i głębokie treści – między innymi, że nie ma innej filozofii państwa niż służenie obywatelom, że państwo powinno dbać o obywatela, ale też nie być nadopiekuńcze i tak dalej – wszystko w służbie obywatelom. Jednak co to za służba obywatelom, kiedy zbiera się podatki, w zamian realnie ograniczając dostęp do świadczeń gwarantowanych przez konstytucję? Można odnieść wrażenie, że nasz system edukacji czeka taka sama „reformacja”, jak służbę zdrowia. Najpierw, pod hasłem ułatwienia pracy samorządom, doprowadzi się do ograniczenia świadczeń edukacyjnych (odpowiedzialność zapewne zrzuci się na samorządy mające już i tak poważne problemy z wywiązaniem się z ustawowych obowiązków), a potem być może zlikwiduje się lub sprywatyzuje, co tylko można. Tak jak dzisiaj stało się właśnie z ochroną zdrowia, gdzie nie ma już ani ochrony, gdyż robi się wszystko, aby z placówek publicznych zrobić instytucje zarabiające pieniądze, ani zdrowia, bo dostęp do świadczeń jest coraz bardziej ograniczony.

W związku z powyższym pytam:

1. Dlaczego Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji próbuje pogorszyć i tak już bardzo złą sytuację polskiego systemu oświaty?

2. Dlaczego Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji nie zauważa, że metody jakimi chce „ułatwić” pracę samorządom, już wielokrotnie zawiodły?

Z poważaniem

Posel Kazimierz Ziobro

Łańcut, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja (nr 16353)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

w sprawie dużej liczby ekranów akustycznych

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o przedstawienie informacji i podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Coraz częściej media poruszają temat ekranów akustycznych, szczególnie w kontekście ich bezsensownego ustawienia i ogromnych kosztów, jakie pochłaniają. Sprawę zbada także Najwyższa Izba Kontroli. Ekranu stawiane są nie tylko w miastach, ale w ostatnich latach głównie wzdłuż autostrad i dróg ekspresowych. Z jednej strony chronią przed hałasem, a z drugiej strony zasłaniają widok z okien, szpecą okolice i kosztują miliony złotych. Specjaliści, którzy zajmują się hałasem, nie mają wątpliwości, że wiele ekranów ustawiono w Polsce zupełnie bez sensu. Prawdopodobnie połowa ekranów w Polsce, głównie tych, które powstały wzdłuż polskich dróg, jest niepotrzebna i nie spełnia oczekiwań.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy dostrzega Pan częsty problem bezsensownego ustawienia ekranów akustycznych?

2. Czy ministerstwo posiada wykaz niepotrzebnie ustawionych ekranów?

3. Jaką część kosztów budowy polskich dróg statystycznie pochłaniają ekrany akustyczne?

4. Czy ministerstwo podejmie działania w celu likwidacji niepotrzebnych ekranów?

Z poważaniem

Posel Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja (nr 16354)

do ministra zdrowia

w sprawie nakładów na onkologię niezwracających się w postaci efektu zdrowotnego

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

W związku z debatą, jaka miała miejsce 26 lutego br. w Warszawie, dotyczącą raportu pt. „Analiza dostępności do leczenia onkologicznego oraz finansowania świadczeń z zakresu chemioterapii ze szczególnym uwzględnieniem nowych terapii onkologicznych” w mediach pojawiły się informacje w sprawie nakładów na onkologię, które nie zwracają się w postaci efektu zdrowotnego.

Jednym z omawianych podczas ww. debaty problemów był brak wiodącej instytucji, której zadaniem byłaby koordynacja działań placówek onkologicznych oraz ocena wartości medycznych działań w onkologii. Według ekspertów umożliwiłoby to pacjentom łatwiejszy dostęp do leczenia onkologicznego.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Kiedy Ministerstwo Zdrowia planuje stworzenie instytucji, która zajmie się koordynacją działań placówek onkologicznych?

2. Jakie działania podejmuje ministerstwo, by skrócić chorym okres oczekiwania na leczenie nowotworów?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16355)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie nadzoru nad jakością żywności

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

W związku ze skandalem dotyczącym koniny, którą odkryto w mrożonych klopsikach, w mediach pojawiły się opinie ekspertów, że w Polsce kontrola nad żywnością jest zbyt rozproszona.

Afera z koniną zaszkodziła wizerunkowi polskiej żywności i doprowadziła do spadku eksportu wszystkich produktów spożywczych. Producenci żywności uważają, że konieczne jest poprawienie systemu kontroli żywności. Obecnie nadzór nad jakością żywności sprawuje pięć służb, których kompetencje często się krzyżują. W związku z tym środki, którymi dysponują, nie są wydawane w sposób efektywny.

Zdaniem wielu ekspertów lepszym rozwiązaniem byłoby funkcjonowanie jednej instytucji z odrębnym budżetem. Ponadto jej władze powinny mieć możliwość swobodnego działania w zakresie swoich kompetencji. Skróciłoby to procedury postępowania i umożliwiłoby skuteczne i szybkie działanie, szcze-

gólnie w nadzwyczajnych sytuacjach, jakimi w ostatnich latach były np. ptasia czy świńska grypa.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest Pana stanowisko w tej sprawie?

2. Czy przewiduje Pan zmiany w systemie organizacyjnym instytucji odpowiedzialnych za nadzór nad żywnością?

3. Jakie działania podejmie ministerstwo, by poprawić ten nadzór, tak by w przyszłości nie dochodziło do incydentów, które w znaczny sposób szkodzą wizerunkowi polskiej żywności?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16356)

do ministra zdrowia

w sprawie ograniczeń w dostępie do leczenia poza krajem

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

25 października br. wejdzie w życie dyrektywa UE o leczeniu transgranicznym, zakładająca swobodę wyboru placówki medycznej na terenie UE. Przedstawiciele organizacji pacjentów zwracają jednak uwagę na szereg ograniczeń, które zamierza wprowadzić Ministerstwo Zdrowia w założeniach do ww. dyrektywy. Zarzucają resortowi istotne ograniczenie praw obywatelskich polskich pacjentów w porównaniu do praw, jakie będą mieli pacjenci innych krajów UE, które wdrożą dyrektywę bez ograniczania praw własnym obywatelom.

Kontrowersyjne jest m.in. założenie nakazujące uzyskanie zgody prezesa NFZ na leczenie za granicą, jeśli będzie ono wymagało pobytu w szpitalu dłużej niż jedną noc. Wątpliwości budzi ponadto zablokowanie kupowania leków na zasadach przewidzianych przez dyrektywę dla pacjentów leczonych w ramach programów lekowych. Gdy te i inne restrykcyjne zasady zostaną wprowadzone w życie, w wyraźny sposób zostanie podkreślona dyskryminacja polskich pacjentów na tle pacjentów z pozostałych państw członkowskich.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest pana stanowisko w tej sprawie?

2. Jaki jest wynik konsultacji społecznych przeprowadzonych w ww. sprawie?

3. Jakie działania podejmie ministerstwo, by zapewnić dostęp do leczenia za granicą polskim pacjentom na takim poziomie, z jakiego będą korzystać pacjenci z innych państw UE?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16357)

do ministra gospodarki

w sprawie zrywania przez koncerny energetyczne umów z producentami biomasy

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Producenci biomasy od kilku tygodni alarmują, że koncerny energetyczne zrywają z nimi umowy na dostawę biomasy z powodu sytuacji na rynku zielonych certyfikatów. Ich cena od kilku miesięcy jest bardzo niska. W związku z tym świadectwa dostarczane na rynek przez duże instalacje współspalania powodują nadpodaż skutkującą spadkiem cen – w ostatnim czasie nawet do poziomu poniżej 100 zł. Tymczasem specjaliści wskazują, że gdy cena certyfikatów jest niższa niż ok. 140 zł, dodawanie biomasy do instalacji współspalania przestaje się opłacać, ponieważ ich sprzedaż nie rekompensuje producentowi kosztów zakupu biomasy.

Skutkiem takiej sytuacji jest to, że producentom, głównie drobnym przedsiębiorcom, grozi konieczność zwrotu wszystkich dotacji otrzymanych na produkcję biomasy i w efekcie bankructwo. Czują się oszukani, tym bardziej że przez ostatnie lata koncerny wręcz namawiały ich do zwiększania produkcji, argumentując to przyszłymi zyskami.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie są przyczyny tak dużego spadku cen zielonych certyfikatów?

2. Czy i jakie działania podejmie ministerstwo, by poprawić sytuację producentów biomasy?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16358)

do ministra zdrowia

w sprawie raportu dotyczącego dostępności leczenia onkologicznego oraz finansowania świadczeń z zakresu chemioterapii ze szczególnym uwzględnieniem nowych terapii onkologicznych

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

26 lutego br. w Warszawie odbyła się debata ekspertów dotycząca raportu pt. „Analiza dostępności do leczenia onkologicznego oraz finansowania świadczeń z zakresu chemioterapii ze szczególnym uwzględnieniem nowych terapii onkologicznych” opracowanego w Instytucie Organizacji Ochrony Zdrowia Uczelni Łazarskiego.

Eksperci dokonali analizy i podsumowania dostępności leczenia przeciwnowotworowego i finansowania świadczeń z zakresu chemioterapii ze szczególnym uwzględnieniem nowych metod. W raporcie podkreślają m.in. konieczność wprowadzenia dla pacjentów, którzy ze względów klinicznych nie mogą być leczeni obecnie refundowanymi lekami, nowych rozwiązań mających zastąpić procedury stosowane dziś w ramach chemioterapii niestandardowej. Jest to konieczne, by zapewnić czasowy dostęp do nowych terapii lekowych, które nie uzyskały jeszcze decyzji refundacyjnych. Zarzucają Ministerstwu Zdrowia bierność w tej kwestii.

Ten rodzaj chemioterapii, jako odrębny produkt kontraktowy, ma wydzielony budżet. Świadczenie nie jest programem lekowym, a substancje czynne finansowane w ramach jego realizacji nie posiadają decyzji refundacyjnych, w związku z tym koszty ponoszone przez płatnika na leki w ramach chemioterapii niestandardowej nie są składową ustawowych 17% budżetu NFZ przeznaczonego na refundację leków.

Model finansowania i rozliczania świadczeń w ramach chemioterapii niestandardowej funkcjonować będzie tylko do 31 grudnia 2013 r. Do chwili obecnej Ministerstwo Zdrowia nie przedstawiło żadnego rozwiązania, które gwarantowałoby pacjentom dostęp do nowych terapii onkologicznych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo znany jest ww. raport?

2. Kiedy ministerstwo przedstawi model finansowania i rozliczania świadczeń w ramach chemiotera-

pii niestandardowej, który będzie obowiązywał po 31 grudnia 2013 r.? Jakie będą jego najważniejsze założenia?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16359)

do ministra zdrowia

**w sprawie negatywnych skutków reformy
ratownictwa medycznego**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Reforma ratownictwa medycznego, która zlikwidowała powiatowe dyspozytornie przy pogotowiacz, okazuje się zawodzić. Dochodzi do sytuacji, w których dyspozytorzy myślą miejscowości i nie wiedzą, gdzie wysłać załogę karetki. Problemem jest również wadliwy, zdaniem ekspertów, system elektronicznej komunikacji, dzięki któremu dyspozytor może śledzić, gdzie znajduje się karetka jadąca do miejsca zdarzenia. Niesprawny okazuje się sprzęt, z którego korzysta załoga, np. tablety nagrzewają się, pękają monitory, a wgrane do nich automapy nie są dokładne. To wszystko skutkuje często zbyt późnym przyjazdem karetki do pacjentów.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega negatywne skutki centralizacji systemu ratownictwa medycznego?
2. Czy i jakie działania podejmie ministerstwo, by wyeliminować przypadki, w których przez nieprawidłowości w systemie może dojść do narażenia życia pacjenta bądź nawet jego utraty?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16360)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie fatalnego stanu
wagonów kolejowych**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

W związku z rocznicą katastrofy kolejowej pod Szczekocinami na nowo w mediach podejmowano dyskusje na temat bezpieczeństwa transportu kolejowego w Polsce. Jednym z problemów, który może wpłynąć na bezpieczeństwo, jest niedobór pracowników przy obsłudze technicznej wagonów. Skutkuje to w wielu przypadkach ich pobieżnym sprawdzeniem lub niewykonaniem części zadań w ramach przeglądu. Pracownicy kolei alarmują, że często muszą poświadczać nieprawdę o wprowadzanych do ruchu sprawnych i bezpiecznych wagonach. Sytuację pogarsza fakt, że w wielu przypadkach mamy do czynienia ze starymi wagonami. Niektóre z nich mają nawet 40 lat, co jeszcze bardziej zwiększa możliwość wystąpienia awarii, zagrażając bezpieczeństwu pasażerów.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest Pana stanowisko w powyższej sprawie?
2. Jakie działania podejmie ministerstwo, by poprawić stan bezpieczeństwa transportu kolejowego?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16361)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie niespełniającego swojej funkcji
„Narodowego programu
przebudowy dróg lokalnych”**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Władze samorządowe małych gmin zwracają uwagę, że program dotyczący tzw. schetyńówek, który w zamierzeniu miał przynieść ulgę gminom realizującym inwestycje drogowe, nie spełnia swojej zakładanej funkcji, bo mniejsze jednostki mają małe szanse na dotacje, co przy bardzo mocno wydrenowanych budżetach całkowicie uniemożliwia realizację inwestycji drogowych i skazuje gminy na degradację.

Przykładem jest gmina Bytnica, która wzięła udział w jednym z naborów wniosków do nowej edycji programu ogłoszonego 1 września 2012 r. W trakcie naboru na podstawie rozporządzenia ministra została wprowadzona zmiana w programie przewidująca zwiększenie poziomu dofinansowania z 30 do 50%, zmniejszenie środków na dotację o połowę oraz ogłoszenie naboru uzupełniającego.

Zmiana zasad już po zamknięciu naboru i ogłoszeniu listy rankingowej jest działaniem niezwykle krzywdzącym dla jednostek, które wygospodarowały w budżetach środki w nadziei na realizację inwestycji mimo niskiego poziomu dotacji, wynoszącego 30% kosztów inwestycji. W efekcie bowiem zmniejszono o połowę środki przeznaczone na drogi gminne, co umożliwiło uzyskanie dotacji jedynie przez kilku pierwszych wnioskodawców z listy.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Co było przyczyną ww. zmian w programie?
2. Czy nie uważa Pan, że powyższe zmiany dyskwalifikują małe gminy, które nie są w stanie sprostać wymaganiom dotyczącym uzyskania dotacji na inwestycje drogowe?
3. Czy i jakie działania podejmie ministerstwo, by j.s.t. mogły na równych prawach korzystać z ww. dotacji?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16362)

do ministra zdrowia

w sprawie rozporządzenia ustalającego minimalne normy zatrudnieniowe pielęgniarek i położnych w zakładach opieki zdrowotnej

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

W związku z rozporządzeniem ustalającym minimalne normy zatrudnieniowe pielęgniarek i położ-

nych w zakładach opieki zdrowotnej, które ma wejść w życie z początkiem przyszłego roku, pojawiły się negatywne opinie w tej kwestii ze strony kierownictwa wielu ZOZ-ów. Problem polega na tym, że wielu placówek, szczególnie tych niewielkich, nie stać na zatrudnienie dodatkowej kadry pielęgniarek. Dyrektorzy obawiają się, że w przypadku niespełnienia wymogu zatrudnienia dodatkowych pracowników mogą nie otrzymać kontraktu z NFZ. Jest to kłopotliwe szczególnie dla zakładów, które zajmują się tzw. ciężkimi przypadkami, gdyż im „cięższy” oddział, tym więcej musi być w nim zatrudnionych pracowników.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest Pana stanowisko w tej sprawie?
2. W jaki sposób z nowym wymogiem mają poradzić sobie zakłady opieki zdrowotnej, których sytuacja finansowa jest trudna?
3. Czy ministerstwo podejmie działania, by doprecyzować przepisy rozporządzenia, tak by małe zakłady opiekuńcze mogły funkcjonować jak do tej pory?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16363)

do ministra finansów

w sprawie utrzymania na dotychczasowym poziomie stawki podatku VAT na produkty medyczne

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o przedstawienie informacji w poniższej sprawie.

Komisja Europejska domaga się od Polski podwyżki podatku VAT na sprzęt medyczny i nielecznicze produkty farmaceutyczne z 8 do 23%. Taka decyzja z pewnością w sposób drastyczny odbije się na całej polskiej służbie zdrowia, bo wzrosną koszty jej funkcjonowania. Można spodziewać się, że podwyższenie stawki VAT dotyczyć będzie ok. 90% rynku wyrobów medycznych. Zmiany te będą miały negatywny wpływ m.in. na budżet i funkcjonowanie szpitali, przychodni, sanatoriów, domów pomocy społecznej. Przy ograniczonym budżecie NFZ oznaczać to będzie dalszy wzrost zadłużenia szpitali, wydłużenie kolejek. Wzrost kosztów przerzucanych na pacjentów oznaczać będzie z kolei, że na leczenie będzie stać tylko bogatych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Bezwzględnie konieczne jest utrzymanie stawki VAT na produkty medyczne na dotychczasowym poziomie tak długo, jak to możliwe, i dla możliwie szerokiej grupy wyrobów. Czy ministerstwo dostrzega, jak katastrofalne skutki dla polskiej służby zdrowia będzie miała podwyżka VAT na produkty medyczne?

2. Czy ministerstwo dostrzega potrzebę zachowania jej na dotychczasowym poziomie?

3. Jakie działania podejmuje ministerstwo w sprawie utrzymania na dotychczasowym poziomie stawki podatku VAT?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Interpelacja
(nr 16364)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie gigantycznych premii
przyznanych szefom rządowej spółki PL.2012**

Szanowny Panie Premierze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora

(Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o przedstawienie informacji w poniższej sprawie.

Po ponad 1 300 000 zł premii zainkasowali dwaj szefowie rządowej spółki PL.2012. Premie wypłacone przez ministerstwo sportu zostały przyznane za przygotowania i pracę przy projekcie Euro 2012. Szef spółki PL.2012 otrzymał dokładnie 1 330 436 zł, a wiceprezes – 1 307 713 zł.

Nie ma pieniędzy na sport w szkołach, na sprzęt sportowy, nie ma pieniędzy na sport zawodowy. Tymczasem Pańscy ministrowie lekką ręką wypłacają podwładnym gigantyczne premie mimo wcześniejszych zapowiedzi ograniczenia takich praktyk.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy dostrzega Pan niestosowność wypłacania tak horrendalnych premii w sytuacji, kiedy oszczędza się na podstawowych wydatkach w dziedzinie np. ochrony zdrowia czy opieki społecznej?

2. Jak długo podatnicy będą jeszcze płacić za niegospodarność Pańskich ministrów?

3. Czy podejmie Pan jakiegokolwiek działania ograniczające ten proceder?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

ODPOWIEDZI NA INTERPELACJE

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów
Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie przepisów regulujących
obowiązek archiwizacji i przechowywania
dokumentacji pracowniczej (12820)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pisma z 19 i 27 grudnia 2012 r. oraz 3 stycznia br., przy których przekazano interpelacje posłów Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego oznaczone numerami: SPS-023-12820/12, SPS-023-12821/12, SPS-023-12822/12, SPS-023-12823/12, SPS-023-12824/12, SPS-023-12825/12, SPS-023-12826/12, SPS-023-12827/12, SPS-023-12828/12, SPS-023-12829/12, SPS-023-12830/12, SPS-023-12831/12, SPS-023-12832/12, SPS-023-12833/12, SPS-023-12834/12, SPS-023-12835/12, SPS-023-12836/12, SPS-023-12837/12, SPS-023-12838/12, SPS-023-12839/12, SPS-023-12840/12, SPS-023-12841/12, SPS-023-12842/12, SPS-023-12858/12, SPS-023-12859/12, SPS-023-12860/12, SPS-023-12861/12, SPS-023-12862/12, SPS-023-12863/12, SPS-023-12871/12, SPS-023-12864/12, SPS-023-12867/12, SPS-023-12865/12, SPS-023-12866/12, SPS-023-12868/12, SPS-023-12869/12, SPS-023-12870/12, SPS-023-12872/12, SPS-023-12873/12, SPS-023-12874/12, SPS-023-12875/12, SPS-023-12876/12, SPS-023-12877/12, SPS-023-12878/12, SPS-023-12879/12, SPS-023-12880/12, SPS-023-12881/12, SPS-023-12882/12, SPS-023-12883/12, SPS-023-12884/12, SPS-023-12885/12, SPS-023-12886/12, SPS-023-12887/12, dotyczące postulatów zawartych w dokumencie: Czarna lista barier gospodarki polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych Lewiatan, uprzejmie przekazuję odpowiedź przygotowaną w oparciu o stanowiska ministrów: finansów, sprawiedliwości oraz pracy i polityki społecznej.

Zwrócono przy tym uwagę, że przeważająca część postulatów będących przedmiotem ww. interpelacji jest znana i podnoszona cyklicznie. W związku z tym poszczególni członkowie Rady Ministrów odnosili się do większości z nich wielokrotnie, wskazując również na obiektywne czynniki uniemożliwiające realizację wielu z nich. Przykładowo ewentualna realizacja części ze zgłaszanych propozycji niosłaby ze sobą poważne, negatywne skutki budżetowe. Część doprowadziłaby do pogorszenia efektywności poboru podatków,

a realizacja innych postulatów stanowiłaby naruszenie prawa unijnego.

Szczegółowe stanowisko właściwych ministerstw do poszczególnych postulatów przedłożonych w ww. interpelacjach przedstawiam poniżej, w podziale tematycznym.

I. Problemy odnoszące się do kompetencji resortu finansów

Interpelacja nr SPS-023-12877/12

Postulat:

Nadanie takich samych uprawnień instytucjom finansowym prowadzącym działalność kredytową i pożyczkową, do której stosuje się przepisy ustawy o kredycie konsumenckim w zakresie wliczania złych długów do kosztów uzyskania przychodów.

Uzasadnienie:

Obecnie tylko banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe mogą zaliczyć do kosztów uzyskania przychodu stracone wierzytelności stanowiące kwotę kredytu czy pożyczki. Jest to sytuacja dyskryminująca pozostałych uczestników rynku działających w oparciu o inne niż Prawo bankowe ustawy.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Ministerstwo nie podziela propozycji objęcia kosztami podatkowymi złych długów w instytucjach kredytowych i pożyczkowych, do których stosuje się przepisy ustawy o kredycie konsumenckim. Należy uznać za nieuzasadnione rozszerzenie regulacji podatkowych odnoszących się do banków na podmioty prowadzące działalność kredytową i pożyczkową, do których stosuje się przepisy ustawy o kredycie konsumenckim niepodlegające reżimowi nadzoru porównywalnemu do stosowanego w odniesieniu do banków.

W stosunku do banków działających w oparciu o przepisy Prawa bankowego ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych zawiera przepisy dotyczące rozliczania z podstawą opodatkowania podatkiem dochodowym rezerw na ryzyko związane z działalnością banków (regulacje te dotyczą także odpisów aktualizujących wartość kredytów, pożyczek w bankach stosujących międzynarodowe standardy rachunkowości). Z istoty rozliczeń rezerw celowych (odpisów aktualizujących) w bankach wynika, że ich wpływ na podstawę opodatkowania jest neutralny. W rachunku podatkowym bowiem zarówno przychody, jak i koszty podatkowe z tytułu rezerw celowych (odpisów aktualizujących) znajdują odzwierciedlenie w kwocie dochodu do opodatkowania podatkiem dochodowym (art. 12 ust. 1 pkt 6 lit. b i art. 16 ust. 1 pkt 26 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych).

Interpelacja nr SPS-023-12875/12

Postulat:

Nadanie definicji składników majątkowych określonej w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych nowego brzmienia, zgodnie z którym

przez składniki majątkowe rozumie się aktywa w rozumieniu ustawy o rachunkowości, pomniejszone o przejęte długi funkcjonalnie związane z prowadzoną działalnością gospodarczą zbywcy.

Uzasadnienie:

Istnieją wątpliwości w sprawie ustalania wartości firmy. Dotyczą one pytania, czy nabywca przedsiębiorstwa (lub zorganizowanej części) może powiększyć wartość firmy o przejęte długi.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

W obowiązującym stanie prawnym przejęte długi funkcjonalnie związane z prowadzoną działalnością gospodarczą zbywcy mogą pomniejszać aktywa, o ile nie zostały one uwzględnione w cenie nabycia przedsiębiorstwa. W wielu przypadkach przejęte długi są uwzględnione w cenie nabycia, o której mowa w art. 16g ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz w art. 22g ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (poprzez jej podwyższenie o te długi), a tym samym nie ma uzasadnienia dla dokonywania pomniejszenia wartości aktywów o przejęte długi. Wówczas bowiem podatnik miałby podwójną korzyść poprzez dwukrotny wpływ na koszty podatkowe (odpisy amortyzacyjne od wartości firmy). W związku z powyższym zdaniem Ministerstwa Finansów propozycja dotycząca zmiany definicji składników majątkowych w ustawach podatkowych nie znajduje uzasadnienia.

Interpelacja nr SPS-023-12876/12

Postulat:

Zaliczenie wydatków na reprezentację do katalogu kosztów uzyskania przychodu lub przyjęcie prostego algorytmu (wzoru) zaliczenia tychże wydatków.

Uzasadnienie:

Niemożność uznania za koszty jakichkolwiek wydatków na reprezentację dla wielu przedsiębiorców stanowi znaczny problem.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Według Ministerstwa Finansów aktualnie nie ma uzasadnienia do dokonywania zmian w zakresie zaliczania do kosztów uzyskania przychodów wydatków na reprezentację. Zgodnie z treścią art. 23 ust. 1 pkt 23 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.) oraz art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.) nie uważa się za koszty uzyskania przychodów kosztów reprezentacji, w szczególności kosztów poniesionych na usługi gastronomiczne, zakup żywności oraz napojów, w tym alkoholowych. Przepisy te dotyczące wyłączenia z kosztów uzyskania przychodów ww. kosztów reprezentacji weszły w życie z dniem 1 stycznia 2007 r., odpowiednio na mocy ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 217, poz. 1588, z późn. zm.) i ustawy z dnia 21 listopada 2006 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. Nr 217, poz. 1589).

Ustawodawca, wprowadzając powyższe zmiany w ustawach podatkowych w zakresie kosztów reprezentacji, miał na celu ograniczenie powszechnego zjawiska pomniejszania przez podatników podstawy opodatkowania o trudno weryfikowalne w toku kontroli wydatki służące osobistym celom podatnika (posiłki, napoje itp.), niemające jednocześnie wymiernego wpływu na osiągane przez podatników przychody.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, iż w zakresie omawianego zagadnienia zostało skierowane pytanie prawne do składu 7 sędziów NSA. Rozstrzygnięcie zawarte w uchwale wydanej przez ten sąd może mieć wpływ na decyzję o podjęciu działań legislacyjnych zmierzających do ewentualnej zmiany ww. przepisów.

Interpelacja nr SPS-023-12874/12

Postulat:

Zastąpienie obecnego art. 12 ustawy CIT lub uzupełnienie go o zapis ustalający, iż wynik rachunkowy wyliczony w oparciu o standard rachunkowy potwierdzony w sprawozdaniu finansowym jest również wynikiem podatkowym (z ewentualnymi korektami).

Uzasadnienie:

Dla celów podatkowych podatnik zmuszony jest kalkulować przychody/koszty oddzielnie zgodnie z zasadami ustalonymi w ustawie podatkowej. Powoduje to szereg dodatkowych kosztów dla przedsiębiorców (oprogramowanie o dwóch funkcjonalnościach, dodatkowe zasoby ludzkie, utrudnienie w czasie kontroli podatkowej – konieczność uzgodnień pomiędzy wynikami).

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Przepisy o rachunkowości nie mają charakteru podatkowo-twórczego, określają jedynie sposób prowadzenia ewidencji księgowej i mają stworzyć możliwość ustalania podstawy opodatkowania (wysokości dochodu lub straty) w rozumieniu przepisów o podatkach dochodowych (co niejednokrotnie jest podkreślane także w orzecznictwie sądów).

Należy mieć także na uwadze, że przepisy o rachunkowości dopuszczają dość dużą swobodę wpływania na kształtowanie wyniku finansowego (poprzez tworzenie rezerw, odpisów), podczas gdy wysokość zobowiązania podatkowego nie powinna być przedmiotem oceny podatnika, lecz wynikać z precyzyjnie i jednolicie określonych w ustawie zasad opodatkowania.

W związku z tym wynik finansowy ustalony zgodnie z przepisami o rachunkowości służący m.in. celom handlowym jednostki nie powinien być przyjmowany jako podstawa opodatkowania podatkiem dochodowym.

Zastąpienie w rachunku podatkowym przychodów i kosztów podatkowych przychodami i kosztami rozpoznawanymi zgodnie z ustawą o rachunkowości wymagałoby przebudowy systemu podatku dochodowego w zakresie ustalania pozostałych elementów podstawy opodatkowania tym podatkiem. Takie zmiany mogłyby wpłynąć negatywnie na dochody budżetowe.

W związku z powyższym zdaniem Ministerstwa Finansów propozycja dotycząca ustalania przychodów i kosztów podatkowych w oparciu o standardy rachunkowe nie znajduje uzasadnienia.

Interpelacja nr SPS-023-12873/12

Postulat:

Przygotowanie i uchwalenie nowych ustaw o podatkach dochodowych w podziale na: ustawę o podatku dochodowym od przedsiębiorców, o podatku od dochodów osobistych. W ustawach tych należy zastosować nową technikę opisu konstrukcji podatku grupując określone przepisy powiązane podmiotowo lub przedmiotowo w jednej pozycji redakcyjnej.

Uzasadnienie:

Brak spójnych przepisów prawa w zakresie podatków dochodowych. Dotychczasowe ustawy – nowelizowane ponad 100-krotnie – stanowią skomplikowany zbiór przepisów, w wielu miejscach wadliwie skonstruowany i całkowicie nieczytelny dla przeciętnego podatnika. Ustawy są w takim stanie, że kolejne, nawet korzystne dla podatników, zmiany mogą przynieść uboczny skutek w postaci pogorszenia jakości legislacyjnej tych ustaw.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Ministerstwo nie podziela poglądu, jakoby obowiązujące ustawy o podatkach dochodowych stanowiły zbiór skomplikowanych przepisów w związku z ponad 100-krotnym ich nowelizowaniem. Sam fakt wielokrotnej nowelizacji danego aktu prawnego nie stanowi podstawy do jego zastąpienia nowym aktem. Należy zauważyć, iż zapewnieniu czytelności aktów prawnych wielokrotnie nowelizowanych służy instytucja ogłaszania ich tekstów jednolitych. Zgodnie z ustawą z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 190, poz. 1606), jeżeli liczba zmian w ustawie jest znaczna lub gdy ustawa była wielokrotnie uprzednio nowelizowana i posługiwanie się tekstem ustawy może być istotnie utrudnione, Marszałek Sejmu ogłasza tekst jednolity ustaw, przy opracowywaniu których współdziałają organy administracji rządowej (art. 16 ust. 1 i 2).

Ujednolicony tekst:

— ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych został opublikowany w Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397,

— ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych został opublikowany w Dz. U. z 2012 r., poz. 361.

Nie odrzucając definitywnie koncepcji opracowania w dłuższej perspektywie ustaw o podatku dochodowym wg schematu zaprezentowanego w interpelacji, podkreślić należy, że wprowadzenie odrębnych ustaw o podatku dochodowym od przedsiębiorców i o podatku od dochodów osobistych regulujących kwestie opodatkowania dochodów osób fizycznych, jak i dochodów osób prawnych, bez względu na formę prowadzenia działalności bądź źródła uzyskiwanych dochodów, wymagałoby przebudowy obowiązującego systemu regulującego opodatkowanie podatkiem do-

chodowym. Proces taki powinien być poprzedzony dokładnymi analizami ekonomicznymi, a także debatą w gronie ekspertów i środowisk zajmujących się prawem podatkowym. Taka zmiana systemu podatkowego niesie bowiem za sobą potrzebę dokonania zmian w innych obszarach prawa – przykładowo wymaga zmian w przepisach regulujących prawo handlowe i gospodarcze oraz zmian w prawie cywilnym – związanych m.in. z koniecznością wyodrębnienia majątku związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą przez osoby fizyczne.

Należy podkreślić, iż ewentualne wprowadzenie proponowanych rozwiązań nie wyeliminuje konieczności ich późniejszej nowelizacji.

Interpelacja nr SPS-023-12880/12

Postulat:

Wprowadzenie zapisu, iż do czasu wydania decyzji ostatecznej zaległość podatkowa w ogóle nie powstaje, chyba że nadano decyzji rygor natychmiastowej wykonalności.

Uzasadnienie:

Wstrzymanie wykonania decyzji powoduje powstanie zaległości podatkowej. Dodatkowo istnieją wątpliwości, czy pomimo wstrzymania wykonania decyzji organ może podjąć inne działania niebędące formalnie egzekucją (np. zaliczyć nadpłatę na poczet zaległości).

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Postulat wprowadzenia zapisu, iż do czasu wydania decyzji ostatecznej zaległość podatkowa w ogóle nie powstaje, chyba że nadano decyzji rygor natychmiastowej wykonalności, jest zbyt daleko idący. Uwzględnienie tej propozycji powodowałoby, że wniesienie odwołania pozbawiłoby decyzję naczelnika urzędu skarbowego oraz dyrektora urzędu kontroli skarbowej skutków prawnych i możliwości zabezpieczenia jej wykonalności. Odwołania (skargi do sądu administracyjnego) byłyby wnoszone masowo w celu sztucznego utrzymania statusu niezalegania (i związanych z tym przywilejów), a nie z powodów merytorycznych. Wchodząc w spór z organem, można byłoby znacznie odsunąć w czasie powstanie zaległości i stworzyć możliwość przedawnienia zobowiązania podatkowego.

Jednocześnie podkreślenia wymaga, że wykonalność decyzji nie ma wpływu na istnienie zaległości podatkowej. Zgodnie z art. 51 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.) zaległością podatkową jest podatek niezapłacony w terminie płatności. Natomiast art. 239a ustawy Ordynacja podatkowa stanowi jedynie, że decyzja nieostateczna, nakładająca na stronę obowiązek podlegający wykonaniu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji nie podlega wykonaniu, chyba że decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności. Nadanie bądź nienadanie rygoru natychmiastowej wykonalności ma decydujące znaczenie jedynie dla możliwości egzekwowania zobowiązania podatkowego w trybie przymusowym w drodze egzekucji administracyjnej,

nie stanowi natomiast o istnieniu bądź nie zaległości podatkowej. Ponadto o tym, że wstrzymanie wykonania decyzji nie modyfikuje istnienia zaległości podatkowej świadczy również treść art. 239h ustawy Ordynacja podatkowa, zgodnie z którym wstrzymanie wykonania decyzji nie ma wpływu na naliczanie odsetek za zwłokę. Powyższe odnosi się także do wstrzymania wykonania decyzji w razie wniesienia skargi do sądu administracyjnego (art. 239f Ordynacji podatkowej).

Dodatkowo należy zauważyć, że Komisja Nadzwyczajna „Przyjazne Państwo” do spraw związanych z ograniczaniem biurokracji na posiedzeniu nr 335 w dniu 3 lutego 2010 r. nie znalazła podstaw do prowadzenia dalszych prac w tym zakresie.

Ponadto na mocy art. 306e § 4 pkt 1 lit. b ustawy Ordynacja podatkowa podatnik może uzyskać zaświadczenie o istnieniu zaległości podatkowych z informacją o braku prowadzenia postępowania egzekucyjnego, co wskazuje też na ich niewymagalność.

Odnosząc się natomiast do kwestii dopuszczalności zaliczenia nadpłaty na poczet zobowiązania wynikającego z decyzji ostatecznej, której nie nadano rygoru natychmiastowej wykonalności, należy zauważyć, iż przepis art. 76 ustawy Ordynacja podatkowa przewiduje ściśle określony tryb postępowania z nadpłatami, nakładając na organ podatkowy obowiązek zaliczenia w pierwszej kolejności nadpłaty na poczet zaległości podatkowych. Na podstawie tego przepisu organ podatkowy jest zobligowany do zaliczenia z urzędu nadpłaty na poczet zaległości podatkowych podatnika wraz z odsetkami za zwłokę odsetek za zwłokę określonych w decyzji, o której mowa art. 53a, oraz bieżących jego zobowiązań podatkowych, a dopiero w razie ich braku – zwrotu z urzędu nadpłaty podatnikowi, o ile podatnik nie złoży wniosku o zaliczenie nadpłaty (w całości lub części) na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych. Unormowanie art. 76 Ordynacji podatkowej wskazuje zatem na przyjęcie zasady tzw. zwrotu pośredniego nadpłaty, który ma pierwszeństwo przed zwrotem bezpośrednim nadpłaty uprawnionemu podmiotowi. Dopiero bowiem wówczas, gdy podmiot ten nie jest dłużnikiem w żadnym stosunku prawno-podatkowym i nie złoży wniosku o zaliczenie nadpłaty na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych, przysługuje mu bezpośrednio jej zwrot – w jednej z form określonych w art. 77b § 1 Ordynacji podatkowej.

Z kolei stosownie do art. 239a ustawy Ordynacja podatkowa decyzja nieostateczna, nakładająca na stronę obowiązek podlegający wykonaniu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji nie podlega wykonaniu, chyba że decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

Należy zauważyć, że w orzecznictwie sądów administracyjnych nie ma jednolitości co do dopuszczalności zaliczenia nadpłaty podatku na poczet zaległości podatkowych wynikających z decyzji nieostatecznej, której nie nadano rygoru natychmiastowej wykonalności.

W wyroku z dnia 18 maja 2012 r., sygn. akt II FSK 2078/10, Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że wynikający z art. 239a Ordynacji podatkowej zakaz wykonania decyzji nieostatecznej w żaden sposób nie wyklucza ani nie ogranicza zarachowania przez organ podatkowy z urzędu nadpłaty lub zwrotu podatku na poczet jego zaległych zobowiązań podatkowych. Według sądu ww. przepis pozbawia jedynie decyzję nieostateczną dotychczasowego waloru wykonalności, co oznacza tylko tyle, że taka decyzja nie stanowi tytułu egzekucyjnego podlegającego przymusowemu wykonaniu w trybie postępowania egzekucyjnego w administracji. Sąd zaznaczył, że takie rozumienie art. 239a Ordynacji podatkowej wynika wprost z jego treści i nie wymaga zastosowania innej reguły wykładni niż gramatyczna. Podobnie wypowiedział się Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 9 sierpnia 2011 r., sygn. akt I SA/Wr 752/11, Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 sierpnia 2011 r., sygn. akt II FSK 688/10, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy w wyroku z dnia 25 października 2011 r., sygn. akt I SA/Bd 487/11, oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 27 lutego 2012 r., sygn. akt III SA/Wa 1495.

Odmienne stanowisko zostało wyrażone przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt II FSK 624/11. W uzasadnieniu wyroku sąd stwierdził, że zaliczenie nadpłaty, podobnie jak zwrotu podatku, do którego w zakresie zaliczenia mają zastosowanie przepisy o nadpłacie, należy uznać za jedną z form wykonania decyzji nakładającej na stronę obowiązek podlegający wykonaniu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, o której mowa w art. 239a Ordynacji podatkowej.

Podobny pogląd jest prezentowany w wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt II FSK 625/11, z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt II FSK 1228/11, z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt II FSK 1229/11, z dnia 13 kwietnia 2012 r., sygn. akt II FSK 1171/11, i z dnia 25 października 2011 r., sygn. akt I FSK 1644/10, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 16 marca 2011 r., sygn. akt I SA/Gd 26/11, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 25 maja 2010 r., sygn. akt I SA/Łd 366/10, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 25 października 2011 r., sygn. akt I SA/Bd 487/11, oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 3 września 2010 r., sygn. akt I SA/Wr 620/10. Obecnie pogląd ten dominuje w orzecznictwie sądów administracyjnych.

Z uwagi na powyższe jest rozważane wydanie przez ministra finansów interpretacji ogólnej w zakresie dopuszczalności zaliczenia nadpłaty na poczet zobowiązania wynikającego z decyzji ostatecznej, której nie nadano rygoru natychmiastowej wykonalności, uwzględniającej aktualne orzecznictwo sądów administracyjnych.

Interpelacja nr SPS-023-12884/12

Postulat:

Doprecyzowanie przepisów, czy można liczyć odsetki ulgowe od odsetek naliczonych przed wejściem w życie ostatniej nowelizacji, tj. przed 1 stycznia 2009 r. – dążenie do wydania zmiany interpretacji ogólnej wydanej w tym zakresie przez ministra finansów.

Uzasadnienie:

Interpretacja ogólna, nr PK4/8012/18/LJO/09/58, wydana w zakresie odsetek ulgowych od odsetek naliczonych przez ministra finansów ogranicza zastosowanie obniżonej stawki odsetek za zwłokę wyłącznie do okresów sprzed 1 stycznia 2009 r., mimo że wobec braku odmiennych przepisów przejściowych zastosowanie winna znaleźć w całości ustawa nowa, tj. Ordynacja podatkowa w brzmieniu po nowelizacji i przewidująca obniżoną stawkę odsetek za zwłokę w przypadku korekty deklaracji przeprowadzonych zgodnie z warunkami z przepisu art. 56 § 1a Ordynacji.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Zgodnie art. 56 § 1a ustawy Ordynacja podatkowa w przypadku złożenia prawnie skutecznej korekty deklaracji wraz z uzasadnieniem przyczyn korekty i zapłaty w całości w ciągu 7 dni od dnia złożenia korekty zaległości podatkowej stosuje się obniżoną stawkę odsetek za zwłokę w wysokości 75% stawki, o której mowa w § 1. Stawka odsetek za zwłokę jest zaokrąglana w górę do dwóch miejsc po przecinku. Stosownie do art. 56 § 1b Ordynacji podatkowej obniżona stawka odsetek nie może być stosowana do korekty deklaracji:

— złożonej po doręczeniu zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli podatkowej, a w przypadku gdy nie stosuje się zawiadomienia po zakończeniu kontroli podatkowej oraz

— dokonanej w wyniku czynności sprawdzających.

W wydanej przez ministra finansów interpretacji ogólnej z dnia 12 lutego 2009 r., nr PK4/8012/18/LJO/09/58, zostały wyjaśnione wątpliwości w zakresie stosowania przepisów art. 56 § 1a ustawy Ordynacja podatkowa obowiązujących od dnia 1 stycznia 2009 r., które wprowadzają obniżoną stawkę odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych w przypadku złożenia prawnie skutecznej korekty deklaracji. Zgodnie z tą interpretacją:

„Obniżona stawka odsetek za zwłokę nie ma jednak zastosowania do całej kwoty zaległości podatkowej, lecz do ujawnionej w wyniku skorygowania deklaracji. Niemniej jednak, jeżeli skorygowana deklaracja dotyczy zaległości podatkowej powstałej przed dniem 1 stycznia 2009 r., to od dnia 1 stycznia 2009 r. odsetki za zwłokę powinny być naliczane według obniżonej stawki odsetek za zwłokę, zaś do dnia 31 grudnia 2008 r. według podstawowej stawki odsetek za zwłokę”.

Wymaga podkreślenia, że ustawa z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 209, poz. 1318) nie zawiera przepisu intertemporalnego, co wyklucza

stosowanie obniżonej stawki odsetek za zwłokę w okresie, w którym stawka ta jeszcze nie obowiązywała, tj. przed dniem 1 stycznia 2009 r. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do naruszenia konstytucyjnej zasady równości wobec prawa poprzez stosowanie przy obliczaniu odsetek za zwłokę od zaległości za ten sam okres przed 1 stycznia 2009 r. różnych stawek (podstawowej bądź obniżonej) w zależności od tego, kiedy podatnik złożył korektę deklaracji (przed lub po 1 stycznia 2009 r.). W niekorzystnej sytuacji znaleźliby się wówczas podatnicy, którzy skorygowali deklaracje i wpłacili zadeklarowany podatek przed wejściem w życie art. 56 § 1a Ordynacji podatkowej.

Należy zauważyć, że w orzecznictwie sądów administracyjnych nie ma jednolitości w zakresie stosowania obniżonej stawki odsetek za zwłokę do zaległości podatkowych za okres przed dniem 1 stycznia 2009 r.

W wyroku z dnia 1 kwietnia 2011 r., sygn. akt III SA/Wa 2380/10, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyraził następujący pogląd:

„Wątpliwości, jakie powstały na tle stosowania tego przepisu, a mianowicie, czy wcześniejsze zaległości podatkowe mogą być objęte obniżoną stawką odsetek zwłoki, zdaniem sądu, są nieuzasadnione. Podstawową zasadą podatkową jest ta, że do podatkowych stanów faktycznych stosuje się przepisy obowiązujące w dacie ich powstania. Skoro nowy przepis art. 56 § 1a został wprowadzony do Ordynacji podatkowej z dniem 1 stycznia 2009 r., to norma w nim zawarta mogła objąć jedynie stany faktyczne powstałe po tej dacie. Przesądziła to również treść ustawy nowelizującej. Tak więc do stanów faktycznych objętych normą nowo wprowadzonego przepisu należą te, w których podatnik po 1 stycznia 2009 r. złożył korektę deklaracji podatkowej, a następnie uregulował zaległość podatkową. Odsetki w obniżonej wysokości dotyczą tego fragmentu zobowiązań, który istniał po 1 stycznia 2009 r. Dopiero bowiem od tej daty wszedł w życie przepis dopuszczający taką możliwość”. Podobnie w wyrokach WSA w Gdańsku z dnia 1 lipca 2011 r., sygn. akt I SA/Gd 168/11, i WSA w Gliwicach z dnia 9 maja 2011 r., sygn. akt I SA/GL 117/11.

Zaprezentowaną wyżej wykładnię art. 56 § 1a ustawy Ordynacja podatkowa Ministerstwo Finansów w pełni podziela.

Z kolei odmienny pogląd wyraził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 marca 2012 r., sygn. akt I FSK 669/11:

„Reasumując, obniżona stawka odsetek za zwłokę, o której mowa w art. 56 § 1a ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, ze zm.), wprowadzonym od 1 stycznia 2009 r. przez art. 1 pkt 11 lit. a ustawy z 7 listopada 2009 r. o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 209, poz. 1318), ma zastosowanie również do odsetek należnych za okres poprzedzający 1 stycznia 2009 r. w przypadku złożenia po tej dacie prawnie skutecznej korekty de-

klaracji wraz z uzasadnieniem przyczyn korekty i zapłaty w całości, w ciągu 7 dni od dnia złożenia korekty, zaległości podatkowej” (podobnie w wyrokach WSA w Warszawie z dnia 22 marca 2012 r., sygn. akt III SA/Wa 1980/11, i WSA we Wrocławiu z dnia 18 listopada 2009 r., sygn. akt I SA/Wr 1520/09).

Ponadto przedstawiony w interpelacji problem stosowania obniżonej stawki odsetek za zwłokę za okres przed dniem 1 stycznia 2009 r. dotyczy zobowiązań podatkowych za rok 2008 i lata wcześniejsze, które uległy lub wkrótce ulegną przedawnieniu. Stąd też z uwagi na okres przedawnienia zobowiązań podatkowych oraz specyfikę autokorekty deklaracji podatkowych problem ten stanie się bezprzedmiotowy. Zatem postulowana zmiana doprecyzowująca przepisu art. 56 § 1a Ordynacji podatkowej lub zmiana interpretacji ogólnej z dnia 12 lutego 2009 r., nr PK4/8012/18/LJO/09/58, nie jest zasadna.

Końcowo należy nadmienić, że na posiedzeniu nr 335 w dniu 3 lutego 2010 r. Komisja Nadzwyczajna „Przyjazne Państwo” do spraw związanych z ograniczeniem biurokracji nie znalazła podstaw do prowadzenia dalszych prac w zakresie doprecyzowania tego przepisu.

Interpelacja nr SPS-023-12879/12

Postulat:

Uporządkowanie definicji ustawowych w zakresie przedawnienia i przypadków przerwania biegu terminu przedawnienia, w szczególności wykreślenie przepisu art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej stanowiącego, że bieg terminu przedawnienia zostaje zawieszony już z dniem wszczęcia postępowania karnoskarbowego w sprawie (in rem).

Uzasadnienie:

Brak jednoznaczności w zakresie faktycznych terminów przedawnienia zobowiązań podatkowych związany z licznymi regulacjami stanowiącymi o nierozpoczynaniu biegu terminu, zawieszeniu lub przerwaniu biegu. Regulacja w obecnym brzmieniu powoduje niepewność obrotu i tym samym dodatkowe koszty prowadzonej działalności gospodarczej. Dodatkowo organy podatkowe nieskrępowanie wszczynają postępowania karnoskarbowe w sprawie popełnienia przestępstwa (postępowanie przed postawieniem zarzutów konkretnej osobie) w celu przerwania biegu terminu przedawnienia.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Ministerstwo Finansów wnikliwie analizuje orzecznictwo sądów administracyjnych, poglądy doktryny oraz problemy występujące w praktyce aparatu skarbowego w zakresie stosowania instytucji przedawnienia. Zgłaszane uwagi i postulaty oraz kształtujące się orzecznictwo sądowe w sprawach podatkowych, oraz stanowisko przedstawicieli doktryny pozwalają na zidentyfikowanie zagadnień problematycznych, których rozwiązanie wymaga podjęcia inicjatywy legislacyjnej. W najbliższym czasie ministerstwo planuje rozpoczęcie procesu legislacyjnego w tym zakresie.

Zgodnie z art. 70 § 6 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r.

poz. 749, z późn. zm) bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu z dniem wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, jeżeli podejrzenie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia wiąże się z niewykonaniem tego zobowiązania.

Wskazać należy, że Trybunał Konstytucyjny, orzekając w wyroku z dnia 17 lipca 2012 r., sygn. P 30/11, o niezgodności z konstytucją przepisu art. 70 § 6 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 58 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw, nie zakwestionował dopuszczalności samej przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia. Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku stwierdził, że: „(...) organy skarbowe w trakcie 5-letniego okresu przedawnienia mają prawo wszcząć i prowadzić postępowanie w sprawie o przestępstwo (wykroczenie) skarbowe, co skutkować będzie, zgodnie z zakwestionowanym przepisem, zawieszeniem biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego”. Stwierdzona przez Trybunał Konstytucyjny wada normy prawnej tkwi jedynie w braku zawiadomienia podatnika o zawieszeniu biegu terminu przedawnienia. Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku stwierdził, że: „Jednakże z chwilą upływu 5-letniego terminu przedawnienia podatnik musi zostać poinformowany, że przedawnienie nie następuje, bo jego bieg został zawieszony w związku z wszczęciem postępowania karnoskarbowego”.

W celu wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego Komisja Ustawodawcza Senatu RP opracowała projekt ustawy o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa oraz ustawy Prawo celne (druk senacki nr 241), który aktualnie jest przedmiotem opinii ministra finansów.

Ponadto kwestionowany art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej należy postrzegać jako jeden z fundamentów współpracy organów podatkowych z organami ścigania w sprawach dotyczących przestępczości zorganizowanej. Gwarantuje on nieprzedawnienie się zobowiązania podatkowego w razie wszczęcia postępowania karnego skarbowego, co z jednej strony pozwala prokuratorowi, a także finansowemu organowi postępowania przygotowawczego na postawienie zarzutu związanego z uszczupleniem, które jest możliwe do określenia, zaś z drugiej strony umożliwia organowi podatkowemu wydanie decyzji wymiarowych, wyliczenie kwoty uszczuplenia i efektywne przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego.

Z informacji uzyskanych z izb skarbowych wynika, że w latach 2009–2010 w ok. 11 700 sprawach nastąpiło zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego na podstawie art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej, z czego w ok. 95% spraw postawiono zarzuty. W organach kontroli skarbowej liczba takich spraw w analizowanym okresie stanowiła ok. 1000, a odsetek spraw, w których postawiono

zarzuty, kształtował się na podobnym poziomie i wynosił 90%. Powyższe dane pokazują, że we wskazanym okresie przypadki wszczęcia postępowań karnych skarbowych, wskutek których nastąpiło zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego co do zasady były wnikliwie przeanalizowane i należycie ocenione.

W związku z powyższym, a w szczególności, mając na uwadze uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 lipca 2012 r., sygn. P 30/11, uchylenie przepisu art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej nie znajduje uzasadnienia.

Interpelacja nr SPS-023-12883/12

Postulat:

Wprowadzenie odpowiednich regulacji w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, poza art. 14a ordynacji.

Uzasadnienie:

Martwa instytucja interpretacji ogólnych. Choć wprowadzono z dniem 1 stycznia 2012 r. instytucję wniosku o wydanie interpretacji ogólnej, to w naszej ocenie, warunki od których uzależniono wydanie przez MF takiej interpretacji na wniosek, mogą spowodować brak lub co najmniej ograniczyć funkcjonowanie tej instytucji w praktyce. Chodzi tu o wielokrotnie podnoszony już w piśmiennictwie i komentarzach obowiązek wskazania przez wnioskodawcę niejednolitego stosowania prawa podatkowego w takich samych stanach faktycznych.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

W aktualnie obowiązującym stanie prawnym minister finansów dąży do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej, wydając z urzędu interpretacje ogólne – art. 14a §1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749).

Ponadto od 1 stycznia 2012 r. została wprowadzona możliwość występowania do ministra finansów z wnioskiem o wydanie interpretacji ogólnej w trybie art. 14a §2 ww. ustawy Ordynacja podatkowa. Uprawnienie to przysługuje wszystkim podmiotom bez ograniczeń (z wyjątkiem organów administracji publicznej).

W myśl art. 14a §2 tej ustawy wniosek o wydanie interpretacji ogólnej powinien zawierać uzasadnienie konieczności wydania interpretacji ogólnej, w szczególności:

— przedstawienie zagadnienia oraz wskazanie przepisów prawa podatkowego wymagających wydania interpretacji ogólnej;

— wskazanie niejednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego w określonych decyzjach, postanowieniach oraz interpretacjach indywidualnych wydanych przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej w takich samych stanach faktycznych lub zdarzeniach przyszłych oraz w takich samych stanach prawnych.

Należy podkreślić, iż celem wprowadzenia przepisów dotyczących interpretacji ogólnych wydawa-

nych na wniosek było ustalenie, czy zachodzą rozbieżności w stosowaniu przepisów prawa podatkowego, a jeśli tak, to usunięcie tych rozbieżności.

Istnienie rozbieżności można stwierdzić wyłącznie w przypadku, gdy co najmniej dwie interpretacje, decyzje lub postanowienia, osadzone co do istotnych elementów w tożsamym stanie faktycznym lub zdarzeniu przyszłym rozstrzygają dane zagadnienie w odmienny sposób.

Ponadto zgodnie art. 14a §3 ww. ustawy interpretację ogólną wydaje się, jeżeli w dniu złożenia wniosku w sprawach wskazanych we wniosku nie toczy się postępowanie podatkowe lub postępowanie kontrolne organu kontroli skarbowej albo od decyzji lub na postanowienie nie zostało wniesione odwołanie lub zażalenie.

Jeśli nie zostanie spełniony którykolwiek z warunków wskazanych powyżej, a także w przypadku gdy istnieje już interpretacja ogólna, która reguluje zagadnienie będące przedmiotem wniosku, minister finansów wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku bez rozpatrzenia. Zgodnie z zasadą dwuinstancyjności na postanowienie takie służy zażalenie.

W pierwszym roku od wprowadzenia instytucji interpretacji ogólnych wydawanych na wniosek zostało złożonych ogółem 116 wniosków na drukach ORD-OG dotyczących interpretacji ogólnych.

W wyniku prowadzonych czynności sprawdzających okazało się, że w 40 przypadkach wnioski dotyczyły wydania interpretacji indywidualnych lub innych spraw, a pomyłkowo zostały złożone na drukach ORD-OG. W odniesieniu do 57 wniosków zostały wydane postanowienia o pozostawieniu wniosków bez rozpatrzenia m.in. w przypadkach, gdy we wniosku nie wskazano niejednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego, jak również nie uzasadniono potrzeby wydania interpretacji ogólnej.

Dotychczas wydanych zostało 7 interpretacji ogólnych na wniosek. Spośród wydanych interpretacji 3 dotyczyły przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Mając powyższe na względzie, należy uznać za nieuprawnione twierdzenie panów posłów o braku lub ograniczonym funkcjonowaniu instytucji interpretacji ogólnych w praktyce.

Interpelacja nr SPS-023-12858/12

Postulat:

Wprowadzenie możliwości stosowania jednej ogólnej zasady powstania obowiązku podatkowego w VAT jako opcji, po zawiadomieniu organu podatkowego.

Uzasadnienie:

Zbyt wiele momentów powstania obowiązku podatkowego VAT. Konieczność angażowania dodatkowych osób wyłącznie do sprawdzania poprawności określania powstania obowiązku podatkowego. Masowe błędy popełniane u podatników w sektorze MSP.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Ustawodawstwa państw członkowskich Unii Europejskiej podlegają ścisłej harmonizacji w zakresie konstrukcji systemu podatku od wartości dodanej (w Polsce funkcjonującego jako podatek od towarów i usług). Oznacza to, że wszelkie zmiany dokonywane w przepisach ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o VAT, muszą być dopuszczalne w świetle unijnych przepisów prawa, w szczególności muszą być zgodne z dyrektywą Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z 11.12.2006 r., str. 1, z późn. zm.).

Propozycja wprowadzenia opcjonalnej możliwości stosowania jednej ogólnej zasady powstania obowiązku podatkowego w podatku od towarów i usług po zawiadomieniu organu podatkowego nie zasługuje zatem na uwzględnienie, bowiem byłaby sprzeczna z przepisami ww. dyrektywy 2006/112/WE. W związku z powyższym nie są prowadzone prace w zakresie wprowadzenia proponowanej w przedmiotowej interpelacji zmiany.

Dodatkowo zaznaczyć należy, że powstanie obowiązku podatkowego u dostawcy powinno być skorelowane z prawem do odliczenia podatku u nabywcy. Zatem podatnik będący nabywcą musi mieć pewność, w którym momencie powstaje u niego prawo do odliczenia podatku. W przypadku wprowadzenia do ustawy proponowanych zmian nabywca każdorazowo musiałby wiedzieć, jaką formę rozliczeń w zakresie powstania obowiązku podatkowego wybrał jego kontrahent. Trudno zatem byłoby uznać proponowane rozwiązanie za proste i łatwe do zastosowania.

Ponadto należy wskazać, że od dnia 1 stycznia 2014 r. wejdą w życie przepisy ustawy z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 35) mające na celu uproszczenie regulacji dotyczących określenia momentu powstania obowiązku podatkowego w VAT, które polegają na wprowadzeniu generalnej zasady, że obowiązek podatkowy powstawać będzie z chwilą dokonania dostawy towarów lub wykonania usługi, oraz określeniu tego momentu w sposób szczególnie jedynie dla niektórych czynności jako odstępstwa od zasady generalnej, np. z chwilą otrzymania zapłaty oraz wystawienia faktury (lub upływu terminu do jej wystawienia w przypadku gdy faktura nie została wystawiona w terminie). Wprowadzone regulacje nie tylko przybliżają krajowe rozwiązania do prawa unijnego, lecz również likwidują obecne liczne wyjątki w tym zakresie.

Interpelacja nr SPS-023-12859/12

Postulat:

Likwidacja zapisu sprzecznego z orzecznictwem ETS, które dopuszcza obniżenie obrotu także w sytuacjach, gdzie nie wystawia się żadnych faktur korygujących (np. sprawa C-317/94 Elida Gibbs).

Uzasadnienie:

Wymóg posiadania potwierdzenia otrzymania przez kontrahenta korekty faktury dla zmniejszenia postawy opodatkowania.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Stosownie do art. 29 ust. 4a ustawy o podatku od towarów i usług, w przypadku gdy podstawa opodatkowania ulega zmniejszeniu w stosunku do podstawy określonej w wystawionej fakturze, obniżenia podstawy opodatkowania podatnik dokonuje pod warunkiem posiadania przed upływem terminu do złożenia deklaracji podatkowej za dany okres rozliczeniowy, w którym nabywca towaru lub usługi otrzymał korektę faktury, potwierdzenia otrzymania korekty faktury przez nabywcę towaru lub usługi, dla którego wystawiono fakturę. Uzyskanie potwierdzenia otrzymania przez nabywcę towaru lub usługi korekty faktury po terminie złożenia deklaracji podatkowej za dany okres rozliczeniowy uprawnia podatnika do uwzględnienia korekty faktury za okres rozliczeniowy, w którym potwierdzenie to uzyskano (warunku posiadania przez podatnika potwierdzenia odbioru korekty faktury nie stosuje się do przypadków wymienionych w art. 29 ust. 4b).

Przepis art. 29 ust. 4a ustawy o podatku od towarów i usług nie może być uznany za sprzeczny z przepisami unijnymi, gdyż w świetle art. 90 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347, z 11.12.2006 r., str. 1, z późn. zm.) w przypadku anulowania, wypowiedzenia, rozwiązania, całkowitego lub częściowego niewywiązania się z płatności lub też w przypadku obniżenia ceny po dokonaniu dostawy podstawa opodatkowania jest stosownie obniżana na warunkach określonych przez państwa członkowskie UE. Oznacza to, że państwa członkowskie UE są uprawnione do zamieszczenia w swoim ustawodawstwie rozwiązań warunkujących dokonanie obniżenia podstawy opodatkowania w przypadkach, o których mowa wyżej.

Zostało to potwierdzone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 26 stycznia 2012 r. w sprawie C-588/10 Kraft Foods Polska SA, w którym Trybunał wskazał, że wymóg polegający na uzależnieniu obniżenia podstawy opodatkowania wynikającej z pierwotnej faktury od posiadania przez podatnika potwierdzenia otrzymania korekty tej faktury doręczonego przez nabywcę towarów lub usług mieści się w pojęciu warunków, o których mowa w art. 90 ust. 1 ww. dyrektywy 2006/112/WE.

Wskazać jednak należy, iż przepisy dotyczące zasad korygowania podstawy opodatkowania ulegną zmianie z dniem 1 stycznia 2014 r. na podstawie art. 1 pkt 24 ustawy z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 35). Zgodnie ze znowelizowanymi przepisami nastąpi m.in. złagodzenie warunków dokonywania korekty podstawy opodatkowania i umożliwienie jej również w przypad-

ku gdy podatnik nie uzyskał potwierdzenia otrzymania faktury korygującej przez odbiorcę mimo udokumentowanej próby doręczenia faktury korygującej i gdy z posiadanej dokumentacji wynika, że nabywca towaru lub usługobiorca wie, że transakcja została zrealizowana zgodnie z warunkami określonymi w fakturze korygującej. Zmiana regulacji w przedmiotowym zakresie umożliwi podatnikowi w takich przypadkach obniżenie podstawy opodatkowania w deklaracji podatkowej składanej za okres rozliczeniowy, w którym zostały łącznie spełnione ww. przesłanki.

Dodatkowo należy wskazać, że przepisy art. 29 ustawy o podatku od towarów i usług umożliwiają również zmniejszenie podstawy opodatkowania w przypadku, o którym mowa w sprawie C-317/94.

W związku z powyższym nie są prowadzone prace nad zmianą przepisów w zakresie przedstawionym przez panów posłów.

Interpelacja nr SPS-023-12860/12 i SPS-023-12867/12

Postulat:

Likwidacja warunków blokujących dostęp do działalności w zakresie zwrotu podatku podróznym, m.in. obowiązku wielokrotnego uzyskiwania zaświadczenia ministra finansów, wprowadzenie możliwości zwrotu podatku podróznym w dowolnej walucie.

Uzasadnienie:

Zbyt restrykcyjne przepisy regulujące wymogi dla podmiotów prowadzących działalność z zakresu zwrotu podatku VAT podróznym nakładające na te podmioty obowiązki znacznie wykraczające poza nakładane na innych uczestników obrotu gospodarczego.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Całkowita likwidacja obowiązku uzyskiwania zaświadczenia uprawniającego podmiot pośredniczący w zwrotach podatku podróznym do prowadzenia takiej działalności jest nieuzasadniona.

Zaświadczenie wydawane przez ministra finansów potwierdza spełnienie przez podmiot warunków określonych przepisami ustawowymi. Zaświadczenie to jest dla sprzedawców korzystających z usług tego podmiotu informacją o pewności takiej firmy, daje sprzedawcom bezpieczeństwo, że podmiot pośredniczący w zwrotach podatku podróznym jest podmiotem wiarygodnym i wyspecjalizowanym w prowadzeniu takiej działalności (posiada odpowiednie zaplecze organizacyjne i finansowe dla tej działalności i nie narazi sprzedawcy na ewentualne straty). Zaświadczenie jest też dla podróznym pośrednio swoistą gwarancją otrzymania zwrotu podatku.

W przypadku rezygnacji z potwierdzania przez ministra finansów w formie zaświadczenia o spełnieniu warunków określonych w art. 127 ust. 8 pkt 1–5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.) istniałoby ryzyko niespełnienia warunków wymaganych od podmiotu pośredniczącego w zwrocie podatku, a tym samym funkcjonowania w tym systemie podmiotów niewiarygodnych. Ryzyko to dotyczyłoby przede wszystkim sprzedawców oraz podróznym,

dla których funkcjonowanie w systemie niewiarygodnych podmiotów mogłoby powodować finansowe konsekwencje.

Nie przewiduje się zatem z powyższych względów odstąpienia od konieczności uzyskiwania ww. zaświadczenia.

Należy nadmienić, iż zgodnie z art. 127 ust. 11a ww. ustawy (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 kwietnia 2011 r.) zaświadczenie ministra finansów stwierdzające spełnienie łącznie przez podmiot pośredniczący w zwrotach podatku podróznym ustawowych warunków wydawane jest na okres nie dłuższy niż 2 lata. Z uwagi na fakt, iż przed dniem 1 kwietnia 2011 r. minister finansów wydawał przedmiotowe zaświadczenie na okres nie dłuższy niż 1 rok, należy uznać, iż przepisy w tym zakresie zostały zliberalizowane.

Stosownie do postanowień art. 127 ust. 5 ww. ustawy o podatku od towarów i usług (również w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 kwietnia 2011 r.) zwrot podatku podróznym jest dokonywany w złotych w formie wypłaty gotówkowej lub polecenia przelewu, czeku rozrachunkowego lub karty płatniczej. Powyższy przepis umożliwia zatem podróznemu otrzymanie należnego zwrotu podatku w złotych (w przypadku zwrotu w gotówce) lub w innej walucie – po przeliczeniu ze złotych (w przypadku zwrotu w formie bezgotówkowej).

Reasumując, nie są prowadzone prace nad zmianą przepisów w zakresie przedstawionym przez panów posłów.

Interpelacja nr SPS-023-12862/12

Postulat:

Wprowadzenie odwołania od wartości jednorazowej transakcji (z osobami obdarowanymi) umożliwi ograniczenie zbędnej biurokracji i wyeliminuje fikcyjne ewidencje z „martwymi duszami”.

Uzasadnienie:

Obecna regulacja ustawy o VAT nakłada na podatników uciążliwy obowiązek prowadzenia ewidencji osób obdarowanych, jeśli jednostkowa cena nabycia lub koszt wytworzenia prezentu przekracza 10 zł.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Zgodnie z art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.) przez prezenty o małej wartości rozumie się przekazywane przez podatnika jednej osobie fizycznej towary:

— łącznej wartości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 100 zł, jeżeli podatnik prowadzi ewidencję pozwalającą na ustalenie tożsamości tych osób;

— których przekazania nie ujęto w ww. ewidencji, jeżeli jednostkowa cena nabycia towaru (bez kwoty podatku), a gdy nie ma ceny nabycia, jednostkowy koszt wytworzenia określone w momencie przekazywania towaru nie przekraczają 10 zł.

Nieodpłatne przekazanie takich prezentów jest wyłączone z zakresu opodatkowania podatkiem od towarów i usług.

W ustawie o VAT istniejący art. 7 ust. 4 pkt 2 odnosi się już do wartości jednorazowej transakcji (ceny jednostkowej towaru). Na jego podstawie podatnik wręczający prezenty do określonej wartości (ceny jednostkowej) nie jest obowiązany do prowadzenia ewidencji osób obdarowanych. Ewidencję taką podatnik powinien prowadzić, jeżeli cena jednostkowa towaru co do zasady jest wyższa niż 10 zł, ale niższa niż limit określony w art. 7 ust. 4 pkt 1 ustawy o VAT – wówczas prezenty dla jednej osoby do tego limitu nie podlegają opodatkowaniu, pod warunkiem prowadzenia ewidencji pozwalającej ustalić tożsamość tej obdarowanej osoby. Prowadzenie przez podatników ewidencji osób obdarowanych prezentami o małej wartości w świetle przepisów ustawy o podatku od towarów i usług jest warunkiem wyłączenia z zakresu opodatkowania ww. podatkiem tych czynności tylko wówczas, gdy kwota jednostkowa prezentu przekracza 10 zł. Do podatnika należy zatem decyzja, czy chce skorzystać z ww. warunku, przekazując prezenty o wartości przekraczającej 10 zł.

Obecnie nie przewiduje się wprowadzenia zmian w ww. zakresie. Należy nadmienić, że w trakcie prac nad projektem ustawy uchwalonej jako ustawa z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 35) planowano podwyższenie limitów kwotowych dla prezentów o małej wartości. Z uwagi jednak na zapis art. 112c ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) odstąpiono od podwyższenia limitów dla małych prezentów. Nie wyklucza się jednak, że zmiany w tym zakresie zostaną wprowadzone w przyszłości, gdy wystąpią odpowiednie uwarunkowania i projekt tej zmiany nie będzie w tym zakresie powodować naruszenia cyt. ustawy o finansach publicznych.

Interpelacja nr SPS-023-12863/12

Postulat:

Ograniczenie podmiotowe zwolnienia od podatku dla handlowców powinno zostać wyeliminowane.

Uzasadnienie:

Zwolnienie od podatku dla producentów towarów spożywczych powoduje nieuzasadnione faworyzowanie producentów w stosunku do handlowców.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Uregulowania zawarte w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, późn. zm.) nie zakładają co do zasady opodatkowania podatkiem od towarów i usług darowizn towarów (w tym m.in. artykułów żywnościowych na rzecz potrzebujących). Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 tej ustawy opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlega odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług. Na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 2 ww. ustawy opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlega przekazanie nieodpłatnie przez podatnika towarów należących do jego przedsiębiorstwa, w szczególności darowizny, ale tylko wówczas, jeżeli podatnikowi przysługiwało w całości

lub w części prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu tych towarów.

Funkcjonowanie systemu podatku od wartości dodanej w krajach członkowskich Unii Europejskiej podlega ścisłej harmonizacji. Oznacza to, że wszystkie państwa członkowskie zobowiązane są do zapewnienia zgodności krajowych przepisów w zakresie tego podatku z regulacjami wynikającymi z prawa UE. Z tych względów również polskie przepisy dotyczące podatku od towarów i usług muszą być zgodne z przepisami prawa UE, w szczególności z przepisami dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej. Powyższa dyrektywa uniemożliwia państwom członkowskim UE dowolne kształtowanie wysokości stawek podatkowych i zwolnień od tego podatku. Dyrektywa obecnie nie przewiduje zwolnienia od VAT dla darowizn żywności dokonywanej przez sklepy, sieci handlowe czy dystrybutorów.

Przedstawiając powyższe, należy podkreślić, że zarówno w świetle przepisów cytowanej dyrektywy, jak i przepisów cytowanej ustawy przy darowiznach towarów, w stosunku do których podatnikowi przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu tych towarów, określenie podstawy opodatkowania następuje na szczególnych zasadach. Zgodnie z art. 29 ust. 10 ustawy o podatku od towarów i usług podstawą opodatkowania jest tutaj co do zasady cena nabycia towarów (bez podatku) określona w momencie dostawy tych towarów. W przypadku handlowców dokonujących darowizn żywności, określając podstawę opodatkowania podatkiem VAT, uaktualnia się zatem cenę nabycia towarów będących przedmiotem darowizny, co oznacza, że nawet przy towarach pełnowartościowych określa się ich realną wartość uwzględniającą np. upływający wkrótce termin przydatności do spożycia. Mając powyższe na uwadze, Ministerstwo Finansów nie przewiduje wprowadzenia zmian przepisów w powyższym zakresie.

Interpelacja nr SPS-023-12864/12

Postulat:

Możliwość przyspieszenia zwrotu VAT tylko w części poprzez zastosowanie zabezpieczenia, a pozostałej części wg terminów ogólnych.

Uzasadnienie:

Nieemożność przyspieszenia zwrotu części kwoty podatku VAT poprzez złożenie zabezpieczenia na część kwoty objętej wnioskiem o zwrot.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Z uwagi na system podatku od towarów i usług nie jest możliwe wprowadzenie zmiany mającej na celu przyspieszenie zwrotu części podatku poprzez zastosowanie zabezpieczenia majątkowego. Należy zauważyć, że przyspieszenie zwrotu podatku do 25 dni uzależniono (głównie w celu poprawy płynności finansowej przedsiębiorców) od tego, czy należność z faktur, z których wynika podatek naliczony, została zapłacona. Z uwagi na system podatku od

towarów i usług nie ma możliwości ustalenia, jaka część zwrotu podatku wynika z faktur, z których należność została zapłacona, a która z faktur niezapłaconych. Dlatego też skrócenie terminu zwrotu do 25 dni uzależniono od tego, czy podatek naliczony (cały) wynika z faktur, z których należność została zapłacona, lub został rozliczony jako podatek należny w deklaracji, lub zapłacony w organach celnych w przypadku importu towarów.

Należy zauważyć, że zgodnie z podstawowymi zasadami podatku VAT podatek naliczony co do zasady obniża podatek należny, a tylko ta część podatku naliczonego, która przewyższa podatek należny, jest zwracana podatnikowi lub jest przenoszona do rozliczenia na następny okres rozliczeniowy. Nie ma możliwości ustalenia, z których faktur wynika podatek naliczony obniżający podatek należny, a z których jest zwracany podatnikowi, a także z których faktur wynika kwota nadwyżki przenoszona do rozliczenia na następny okres rozliczeniowy. Powyższe oznacza brak możliwości podziału kwoty zwrotu na część podlegającą zwrotowi w przyspieszonym terminie poprzez zastosowanie zabezpieczenia majątkowego i na część zwracaną na ogólnych zasadach, a przez to brak jest możliwości określenia wysokości takiego zabezpieczenia.

Ponadto należy zauważyć, że ustawą z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 209, poz. 1320) wprowadzono rozwiązania umożliwiające podatnikowi wcześniejsze otrzymanie zwrotu podatku VAT, a w szczególności:

1. Skrócono termin zwrotu do 60 dni ze 180. W poprzednim stanie prawnym kwota różnicy przekraczająca równowartość podatku naliczonego od nabytych środków trwałych powiększonego o równowartość 22% obrotu osiąganego ze sprzedaży towarów i usług opodatkowanych stawką obniżoną (0%, 3%, 7%) była zwracana w terminie 180 dni lub podlegała przeniesieniu do rozliczenia na następny okres rozliczeniowy.

2. Wprowadzono możliwość otrzymania zwrotu w terminie 60 dni (lub 25 dni) przez podatników, w stosunku do których wystąpiła wątpliwość co do zasadności wnioskowanego zwrotu i konieczności przedłużenia im terminu zwrotu podatku w celu dodatkowego zweryfikowania, pod warunkiem wniesienia przez takiego podatnika stosownego zabezpieczenia majątkowego. Poprzednio podatnik mógł otrzymać zwrot dopiero po zakończeniu postępowania wyjaśniającego zasadność zwrotu.

3. Umożliwiono podatnikowi otrzymanie zwrotu podatku za okresy rozliczeniowe, w których nie wykonał on żadnych czynności podlegających opodatkowaniu na terytorium kraju lub poza terytorium kraju. Zgodnie z przepisem art. 87 ust. 5a ustawy o podatku od towarów i usług w takiej sytuacji podatnik może otrzymać zwrot w terminie 180 dni, a w przypadku złożenia zabezpieczenia majątkowego w terminie 60 dni od dnia złożenia rozliczenia. W poprzed-

nim stanie prawnym w opisanej sytuacji podatnik nie miał prawa do bezpośredniego zwrotu. Kwota podatku naliczonego podlegała wyłącznie przeniesieniu do rozliczenia na następny okres rozliczeniowy.

Ponadto ustawą z dnia 16 listopada 2012 r. o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce (Dz. U. poz. 1342) wprowadzono z dniem 1 stycznia 2013 r. dodatkowy instrument, tj. możliwość zabezpieczenia kredytu środkami pieniężnymi z tytułu przysługującego podatnikowi prawa do zwrotu podatku VAT (art. 87 ust. 2 oraz art. 87 ust. 10a), którego zastosowanie wpływa na poprawę płynności finansowej podatnika.

Dodatkowo należy podkreślić, że każde przyspieszenie terminu zwrotu wiąże się z pewnym przesunięciem realizowanych dochodów budżetu państwa i ujemnymi skutkami dla budżetu państwa w roku ich wprowadzenia. Zatem ewentualne zmiany w tym zakresie muszą być szczególnie analizowane co do zasadności ich wprowadzenia i wpływu na budżet.

Reasumując, w chwili obecnej nie są prowadzone prace nad zmianą przepisów w zakresie wskazanym przez panów posłów.

Interpelacja nr SPS-023-12865/12

Postulat:

Powrót do poprzedniego brzmienia przepisu, gdzie brak możliwości odliczenia VAT w sytuacji, gdy transakcja udokumentowana fakturą nie podlega opodatkowaniu albo jest zwolniona z opodatkowania, wymagał jeszcze, by kwota wskazana w fakturze nie została uregulowana (Dz. U. 05.90.756). Taka propozycja może być uznana za sprzeczną z dyrektywą 2006/112/WE, dlatego polski rząd powinien zainicjować dokonanie odpowiednich zmian w dyrektywie w tym zakresie. Wprowadzenie zmian do Ordynacji podatkowej, które wyłączałyby sankcje podatkowe i karnoskarbowe za nieprawidłowe odliczenia (w przypadku gdy VAT należny został uregulowany).

Uzasadnienie:

Brak możliwości odliczenia VAT w sytuacji, gdy transakcja udokumentowana fakturą nie podlega opodatkowaniu albo jest zwolniona z opodatkowania.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Zgodnie z art. 88 ust. 3a pkt 2 ustawy o podatku od towarów i usług nie stanowią podstawy do obniżenia podatku należnego oraz zwrotu różnicy podatku lub zwrotu podatku naliczonego faktury i dokumenty celne m.in. w przypadku, gdy transakcja udokumentowana fakturą nie podlega opodatkowaniu albo jest zwolniona od podatku. Wprowadzenie do ustawy o VAT postulowanych zmian, co stwierdzono również w przedstawionej interpelacji poselskiej, oznaczałoby niezgodność tych przepisów z prawem Unii Europejskiej, w szczególności z dyrektywą Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.

Podatek wykazany w fakturze wystawionej w związku z transakcją niepodlegającą opodatkowaniu lub zwolnioną z VAT nie może stanowić podatku VAT do odliczenia, nawet jeśli zostanie on zapłacony. Stano-

wisko to znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej m.in. w wyroku z dnia 13 grudnia 1989 r. w sprawie C-342/87 Genius Holding.

Z uwagi na niezgodność przedstawionej propozycji z obowiązującym prawem unijnym nie przewiduje się podejmowania działań legislacyjnych zmierzających do wprowadzenia proponowanej zmiany do prawa krajowego.

Odnosząc się natomiast do postulatu zainicjowania przez rząd wprowadzenia ww. zmian do dyrektywy 2006/112/WE, zaznaczyć należy, że wyłączne prawo inicjatywy legislacyjnej w zakresie prawa Unii Europejskiej przysługuje Komisji Europejskiej, natomiast państwa członkowskie UE nie dysponują taką inicjatywą. Mając na uwadze stanowisko Trybunału w tej sprawie, wątpliwe jest, aby Komisja wbrew temu stanowisku podjęła inicjatywę legislacyjną.

Brak jest również uzasadnienia do dokonania zmian w ustawie Ordynacja podatkowa, gdyż przepisy tej ustawy nie regulują kwestii związanych z sankcjami karnoskarbowymi.

Interpelacja nr SPS-023-12866/12

Postulat:

Możliwość składania deklaracji kwartalnych bez konieczności wpłacania zaliczek comiesięcznych, o których mowa w art. 103 ustawy o podatku od towarów i usług.

Uzasadnienie:

Zasada nakładająca obowiązek zapłaty zaliczek w 2 pierwszych miesiącach kwartału stawia pod znakiem zapytania sens regulacji umożliwiających kwartalne rozliczenie podatnikom innym niż mali podatnicy.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Zdaniem ministerstwa nie można się zgodzić ze stwierdzeniem, że wprowadzenie systemu zaliczek w rozliczaniu podatku od towarów i usług dla dużych podatników stawia pod znakiem zapytania sens wprowadzenia dla tych podatników możliwości składania deklaracji za okresy kwartalne. Wprowadzony system zaliczek na podatek od towarów i usług nie stanowi bariery dla rozwoju przedsiębiorczości w Polsce.

Z dniem 1 stycznia 2009 r. wprowadzono rozwiązanie rozszerzające możliwość składania deklaracji za okresy kwartalne również na podatników innych niż mali podatnicy (na tzw. dużych podatników), przy czym równocześnie zmieniono definicję małego podatnika poprzez podwyższenie limitu wartości sprzedaży z 0,8 mln euro do 1,2 mln euro, co miało na celu ograniczenie obowiązków biurokratycznych w zakresie comiesięcznego wypełniania i składania deklaracji dla podatku od towarów i usług. Do końca 2008 r. tylko mali podatnicy, tj. ci, u których wartość sprzedaży w poprzednim roku podatkowym nie przekroczyła równowartości 0,8 mln euro, mogli składać deklaracje za okresy kwartalne. Począwszy od pierwszego okresu rozliczeniowego 2009 r., wszyscy podatnicy mają prawo korzystać z tej możliwości, przy czym podatnicy, u których wartość sprzedaży nie

przekroczyła równowartości 1,2 mln euro, nie są obowiązani do wpłacania miesięcznych zaliczek. Natomiast, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia płynności budżetowej i uniknięcia wielomiliardowych ujemnych skutków dla budżetu, wprowadzono obowiązek uiszczania przez dużych podatników za pierwszy i drugi miesiąc kwartału zaliczek w wysokości 1/3 kwoty należnego zobowiązania podatkowego wynikającego z deklaracji za poprzedni kwartał.

Przed wszystkim należy zaznaczyć, że umożliwienie składania deklaracji podatkowych dla podatku od towarów i usług dużym podatnikom za okresy kwartalne bez obowiązku zapłaty zaliczek w dwóch pierwszych miesiącach kwartału będzie miało istotny, negatywny wpływ na dochody budżetu państwa. Likwidacja ww. miesięcznych zaliczek spowoduje w roku wprowadzenia takiej zmiany ujemne miliardowe skutki budżetowe. Już przy założeniu, że likwidacja ta nie spowoduje wzrostu liczby podatników rozliczających się za okresy kwartalne, skutki te wyniosłyby blisko 5 mld zł (skutki zostały oszacowane na podstawie bieżących deklaracji kwartalnych składanych przez tzw. dużych podatników). Przyjmując jednak, że liczba podatników korzystających z tej formy rozliczenia podwoiłaby się (co jest bardzo prawdopodobne), to ujemne skutki dla budżetu byłyby dwukrotnie większe. Ponadto z uwagi na znaczący udział dochodów z podatku od towarów i usług w dochodach ogółem budżetu państwa (ok. 40%) możliwe jest pogorszenie się płynności budżetowej w związku z likwidacją przedmiotowych zaliczek. Szczególnie niebezpieczna byłaby sytuacja, w której przy konieczności dokonania zwrotu podatku od towarów i usług w pierwszym kwartale roku mógłby wystąpić brak środków na dokonanie takich zwrotów.

Dodatkowo należy zauważyć, że liczba dużych podatników podatku od towarów i usług korzystających z kwartalnej formy rozliczania podatku od towarów i usług stopniowo się zwiększa. Na koniec III kwartału 2009 r. z tej formy rozliczenia korzystało 3286 podatników, a na koniec III kwartału 2011 r. – 4578 podatników.

Mając na uwadze powyższe, a w szczególności biorąc pod uwagę względy budżetowe, w najbliższym czasie nie są planowane zmiany w zakresie przedmiotowych regulacji.

Interpelacja nr SPS-023-12868/12

Postulat:

Wprowadzenie możliwości konsolidacji wyodrębnionych prawnie podmiotów mających siedzibę na terytorium jednego państwa (tj. traktowanie ich jako jednego podatnika w ramach grupy podatkowej) pozostających w związkach o charakterze ekonomicznym, finansowym i organizacyjnym (grupy podatkowe).

Uzasadnienie:

Brak regulacji dotyczących grup podatkowych w podatku od towarów i usług.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Zgodnie z art. 11 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego sy-

stemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE. L 347 z 11.12.2006 r., str. 1, z późn. zm.), każde państwo członkowskie po konsultacji z Komitetem ds. VAT może uznać za jednego podatnika osoby mające siedzibę na terytorium tego samego państwa członkowskiego, które będąc niezależnymi pod względem prawnym, są ściśle powiązane pod względem finansowym, ekonomicznym i organizacyjnym. Regulacja ta ma charakter fakultatywny i pomimo istnienia od wielu lat przepisów umożliwiających tworzenie grup podatkowych rozwiązanie to nie zostało wprowadzone we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej.

W Ministerstwie Finansów analizowano możliwość wprowadzenia do systemu podatku od towarów i usług przepisów dotyczących grup podatkowych, w szczególności pod kątem następstw przyjęcia takiego rozwiązania, a przede wszystkim skutków dla dochodów budżetowych. Uznano, że wprowadzenie możliwości rejestracji jako jednego podatnika grupy podmiotów powiązanych ze sobą finansowo, ekonomicznie i organizacyjnie doprowadziłoby do powstania niemożliwych do zaakceptowania w obecnej sytuacji ekonomicznej Polski skutków budżetowych w podatku od towarów i usług. Należy bowiem zwrócić uwagę, że z instytucji grupy podatkowej skorzystałby zapewne w pierwszej kolejności podatnicy z sektora objętego zwolnieniem od podatku.

Nieuwzględnienie fakultatywnego rozwiązania dotyczącego grup podatkowych w przepisach o podatku od towarów i usług nie oznacza braku możliwości wprowadzenia takiej instytucji w przyszłości. Jednakże obecnie zasadne jest odłożenie dyskusji na ten temat do czasu ustabilizowania otoczenia zewnętrznego polskiej gospodarki oraz poprawy sytuacji makroekonomicznej, w tym stanu finansów publicznych w Polsce.

Interpelacja nr SPS-023-12869/12

Postulat:

Uporządkowanie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących poprzez ich uproszczenie i tym samym uczynienie ich bardziej czytelnymi i zrozumiałymi, unikanie zbyt częstego powoływania się na inne paragrafy rozporządzenia.

Uzasadnienie:

Nieprecyzyjna konstrukcja zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Na podstawie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 111 ust. 8 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.) minister finansów może zwolnić, w drodze rozporządzenia, na czas określony niektóre grupy podatników oraz niektóre czynności z obowiązku prowadzenia ewidencji obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących.

Należy zauważyć, że rozporządzenie ministra finansów z dnia 23 grudnia 2009 r. w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących (Dz. U. Nr 224, poz. 1797) obowiązywało do końca 2010 r. Po tym okresie zakres zwolnień od ewidencji przy zastosowaniu kas został wyznaczony rozporządzeniem ministra finansów z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących (Dz. U. Nr 138, poz. 930), które określało zakres zwolnień na dwa lata, tj. na okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2012 r.

Obecnie, od dnia 1 stycznia 2013 r., obowiązuje rozporządzenie ministra finansów z dnia 29 listopada 2012 r. w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących (Dz. U. z 2012 r. poz. 1382), które zawiera unormowania dotyczące zwolnień z obowiązku ewidencjonowania obrotu i kwot podatku na okres kolejnych dwóch lat (2013 i 2014). W rozporządzeniu tym uporządkowano zakres zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących, który obejmuje:

— zwolnienia przedmiotowe (por. § 2 rozporządzenia – czynności wymienione w załączniku do rozporządzenia),

— zwolnienia podmiotowe (por. § 3 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia),

— zwolnienia podmiotowo-przedmiotowe (por. § 3 ust. 1 pkt 3 i 4 rozporządzenia).

Ponadto usystematyzowano wykaz czynności, których wykonywanie wyłącza obligatoryjnie możliwość korzystania ze zwolnienia z obowiązku ewidencjonowania przy zastosowaniu kas rejestrujących (§ 4 rozporządzenia).

Reasumując, ww. rozporządzenie z dnia 29 listopada 2012 r. zawiera zmiany o charakterze konstrukcyjnym, co ma służyć również uproszczeniu i doprecyzowaniu zapisów tych regulacji, a także wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych.

W związku z powyższym wprowadzone rozwiązania realizują postulaty panów posłów.

Interpelacja nr SPS-023-12870/12

Postulat:

Wprowadzenie przepisów (lub wydanie interpretacji ogólnej) precyzyjnie określających, czy wniesienie aportu podlega opodatkowaniu. Jeżeli wniesienie aportu podlega opodatkowaniu – jak należy ustalać podstawę opodatkowania, w jaki sposób następuje finansowanie VAT oraz czy spółka ma prawo do odliczenia podatku naliczonego przy wniesieniu aportu.

Uzasadnienie:

Nieprecyzyjne określenie opodatkowania aportów. Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Zdaniem ministerstwa postulat wprowadzenia przepisów (lub wydanie interpretacji ogólnej) precyzyjnie określających, czy wniesienie aportu podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, nie zasługuje na uwzględnienie.

Wnoszenie wkładów niepieniężnych (aportów) do spółek podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług jako dostawa towarów na podstawie art. 7 ustawy o podatku od towarów i usług (przeniesienie prawa do rozporządzania towarem jak właściciel) lub świadczenie usług na podstawie art. 8 ww. ustawy (świadczenie, które nie jest dostawą towarów, w szczególności przeniesienie praw do wartości niematerialnych i prawnych) – w zależności od przedmiotu aportu. Mając na uwadze, iż opodatkowanie czynności wnoszenia aportów następuje na zasadach ogólnych, określonych w przepisach o podatku VAT, przy ustalaniu podstawy opodatkowania stosuje się odpowiednie regulacje art. 29 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, jak również odpowiednie przepisy ww. ustawy w zakresie prawa do odliczenia podatku naliczonego.

Nie znajduje zatem uzasadnienia propozycja wprowadzenia do ustawy o podatku od towarów i usług szczególnych regulacji, na podstawie których czynność wniesienia aportu uznawana jest za czynność podlegającą opodatkowaniu tym podatkiem, jak również regulacji dotyczących określenia podstawy opodatkowania. Zauważyć należy, że podstaw takich nie daje również dyrektywa 2006/112/WE – nie przewiduje ona bowiem żadnych szczególnych regulacji dotyczących wnoszenia wkładów niepieniężnych (aportów). Obawy, iż brak szczególnych regulacji w tym zakresie wymusi powszechne odchodzenie od pokrywania kapitału zakładowego wkładami niepieniężnymi, są nieuzasadnione. Należy pamiętać, że podatnik zawsze może wystąpić do właściwego organu z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej.

Z uwagi na różnorodność mogących wystąpić stanów faktycznych w indywidualnych sprawach nie jest uzasadnione wydawanie interpretacji ogólnej w tym zakresie.

Dodatkowo należy wskazać, że wyjaśnienia dotyczące opodatkowania podatkiem od towarów i usług wnoszenia wkładów niepieniężnych (aportów) opublikowane są na stronie internetowej Ministerstwa Finansów.

Interpelacja nr SPS-023-12871/12

Postulat:

Uporządkowanie zwolnień i zmiana przepisów dotyczących pierwszego zasiedlenia w celu uporządkowania opodatkowania obrotu spekulacyjnego nowymi nieruchomościami, tj. opodatkowania dostawy nowych (nieużywanych) nieruchomości, które zostały zasiedlone tylko w sensie prawnym, oraz zwolnienia nieruchomości faktycznie używanych, które nie były przedmiotem zasiedlenia w sensie prawnym (w rozumieniu ustawy o VAT).

Uzasadnienie:

Nieprecyzyjna konstrukcja pierwszego zasiedlenia powoduje brak opodatkowania obrotu spekulacyjnego nowymi nieruchomościami.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Zgodnie z ustawą z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177,

poz. 1054, z późn. zm.) od 1 stycznia 2009 r. ma zastosowanie zwolnienie od podatku w przypadku dostaw wszelkich nieruchomości (budynków, budowli lub ich części) przy konieczności co do zasady dokonania korekty odliczonego podatku związanego z tą nieruchomością. Opodatkowaniu podlega wyłącznie dostawa dokonywana w ramach pierwszego zasiedlenia lub przed nim oraz w przypadku, kiedy pomiędzy pierwszym zasiedleniem a dostawą budynku upłynął okres krótszy niż 2 lata (art. 43 ust. 1 pkt 10 ustawy o VAT). Jednakże możliwe jest wybranie opcji opodatkowania przez strony transakcji – zgodnie z art. 43 ust. 10 ustawy po spełnieniu określonych warunków.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług przez pierwsze zasiedlenie rozumie się oddanie do użytkowania, w wykonaniu czynności podlegających opodatkowaniu, pierwszemu nabywcy lub użytkownikowi budynków budowli lub ich części, po ich:

- wybudowaniu lub
- ulepszeniu, jeżeli wydatki poniesione na ulepszenie, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym, stanowiły co najmniej 30% wartości początkowej.

Zawarta w ustawie o VAT definicja pierwszego zasiedlenia nie przewiduje zatem sytuacji, w której będzie miało miejsce jedynie fizyczne użytkowanie (eksploatowanie, zamieszkiwanie) obiektu, lecz precyzuje, że oddanie do użytkowania musi być dokonane w wykonaniu czynności podlegających opodatkowaniu.

Jak wynika z art. 135 ust. 1 lit. j dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347, z 11 grudnia 2006 r., str. 1, z późn. zm.), państwa członkowskie zwalniają dostawy budynków lub ich części oraz związanego z nimi gruntu, inne niż dostawy, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. a. Oznacza to, że nowe budynki lub ich części oraz znacząco przebudowywane nie korzystają z tego zwolnienia. Z brzmienia art. 12 ust. 1 lit. a powołanej dyrektywy wynika, że w zakresie opodatkowania może wchodzić tylko dostawa budynku lub części budynku oraz związanego z nim gruntu przed pierwszym zasiedleniem. Szczegółowe zasady stosowania tego kryterium w przypadku przebudowy nieruchomości podlegają określeniu przez państwa członkowskie (art. 12 ust. 2 ww. dyrektywy).

W celu określenia, co należy rozumieć przez nowy budynek, budowlę lub ich części do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług wprowadzono definicję pierwszego zasiedlenia.

Przepisy krajowe określone w ustawie o podatku od towarów i usług odpowiadają w tym zakresie wymogom dyrektywy, która daje swobodę państwom członkowskim w określaniu, co należy rozumieć przez pierwsze zasiedlenie.

W związku z powyższym zmiana przepisów ustawy o VAT w tym zakresie nie jest obecnie brana pod uwagę.

Interpelacja nr SPS-023-12872/12

Postulat:

Należy dookreślić, czy powrót do zwolnienia podmiotowego (art. 113) jest możliwy tylko od początku roku kalendarzowego, czy również w trakcie. Przepisy nie ograniczają tego tylko do nowego roku, jednak organy odmawiają takiego prawa podatnikom.

Uzasadnienie:

Nieprecyzyjne przepisy w zakresie powrotu do zwolnienia podmiotowego.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Twierdzenie, że przepisy ustawy o podatku od towarów i usług są nieprecyzyjne w zakresie powrotu do zwolnienia podmiotowego, w opinii ministerstwa nie jest zasadne.

Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 113 ust. 1 ustawy o VAT zwalnia się od podatku podatników, u których wartość sprzedaży opodatkowanej nie przekroczyła łącznie w poprzednim roku podatkowym kwoty 150 000 zł. Do wartości sprzedaży nie wlicza się kwoty podatku. Podatnik, który utracił prawo do zwolnienia od podatku lub zrezygnował z tego zwolnienia, może nie wcześniej niż po upływie roku, licząc od końca roku, w którym utracił prawo do zwolnienia lub zrezygnował z tego zwolnienia, ponownie skorzystać ze zwolnienia określonego w ust. 1 – co wynika z art. 113 ust. 11 ustawy o VAT.

Z obowiązujących przepisów ustawy podatku od towarów i usług wynika zatem w sposób niebudzący wątpliwości, że w odniesieniu do podatników kontynuujących działalność gospodarczą, którzy zamierzają powrócić do zwolnienia podmiotowego, o którym mowa w art. 113 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług (tj. zwolnienia dla tych, którzy w poprzednim roku podatkowym nie przekroczyli limitu obrotu w wysokości 150 000 zł), możliwość ta istnieje z początkiem danego roku (nie wcześniej jednak niż po upływie roku, licząc od końca roku, w którym utracili prawo do zwolnienia lub z niego zrezygnowali). Gdyby ustawodawca zamierzał umożliwić powracającym do zwolnienia od podatku wybór tego zwolnienia w trakcie roku podatkowego musiałyby istnieć przepisy odwołujące się do wyliczenia proporcji (w trakcie roku) kwoty określonej w art. 113 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług.

Ponadto należy wskazać, że od dnia 1 stycznia 2014 r. zgodnie z nowym brzmieniem art. 113 ust. 1 ustawy o VAT nadanym ustawą z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 35) będzie zwolniona od podatku sprzedaż dokonywana przez podatników, u których wartość sprzedaży nie przekroczyła łącznie w poprzednim roku podatkowym kwoty 150 000 zł. Do wartości sprzedaży nadal nie będzie wliczana kwota podatku. Utrzymana będzie także zasada, że podatnik, który utracił prawo do zwolnienia sprzedaży od podatku lub zre-

zygnował z tego zwolnienia, może nie wcześniej niż po upływie roku, licząc od końca roku, w którym utracił prawo do zwolnienia lub zrezygnował z tego zwolnienia, ponownie skorzystać ze zwolnienia określonego w ust. 1. Jednocześnie, mając na uwadze występujące problemy interpretacyjne, dodano przepis, że zasada ta będzie odpowiednio stosowana do podatnika będącego osobą fizyczną, który przed zakończeniem działalności gospodarczej utracił prawo do zwolnienia od podatku lub zrezygnował z tego zwolnienia, a następnie rozpoczął ponownie wykonywanie czynności, o których mowa w art. 5 ww. ustawy o podatku od towarów i usług.

Interpelacja nr SPS-023-12885/12

Postulat:

Ujednolicenie wzoru deklaracji w skali całego kraju uwzględniającej możliwość zróżnicowania przez gminy stawek dla niektórych przedmiotów opodatkowania oraz zwolnień.

Uzasadnienie:

Brak jednolitego wzorca deklaracji podatkowej utrudniający rozliczanie podatku podatnikom posiadającym nieruchomości i budowle w więcej niż jednej gminie.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

W obecnym stanie prawnym zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613, z późn. zm.) rada gminy określa w drodze uchwały wzór formularza deklaracji na podatek od nieruchomości. Jak wskazuje przepis art. 6 ust. 9 ustawy, formularz zawiera dane dotyczące podmiotu i przedmiotu opodatkowania niezbędne do wymiaru i poboru podatku od nieruchomości. Prawo rady gminy do określenia obowiązującego na jej obszarze wzoru deklaracji jest przejawem autonomii i władztwa podatkowego gminy, które wyrażają się ponadto w możliwości różnego kształtowania przez gminy takich elementów podatku od nieruchomości, jak wysokość stawek czy zakres zwolnień podatkowych.

W zakresie tych elementów mogą funkcjonować różnice pomiędzy poszczególnymi gminami. Przykładowo można wskazać na znaczne zróżnicowane w odniesieniu do katalogu obowiązujących na terenie gmin zwolnień z podatku od nieruchomości wynikające z prowadzonej na danym terenie przez samorząd indywidualnej polityki podatkowej. Podstawą prawną takich działań jest art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych pozwalający radom gmin na wprowadzanie innych niż ustawowe zwolnień podatkowych.

Prawo kształtowania przez organy gminy polityki podatkowej w stosunku do jej mieszkańców wynika również z art. 5 ust. 2, 3 i 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, zgodnie z którymi rada gminy może przy określaniu wysokości stawek podatku od budynków lub ich części, gruntów oraz budowli zróżnicować ich wysokość dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania, uwzględniając takie parametry, jak przykładowo lokalizacja

cja, sposób wykorzystania, rodzaj zabudowy, stan techniczny, wiek budynków oraz rodzaj prowadzonej działalności.

Wobec powyższego propozycja ujednoczenia wzoru deklaracji podatkowej obowiązującego wszystkie gminy wydaje się być nieuzasadniona.

Ponadto wprowadzenie jednego takiego wzoru dla całego obszaru kraju związane byłoby albo ze znacznym zwiększeniem objętości deklaracji spowodowanym koniecznością wyszczególnienia wszystkich możliwych do zastosowania zwolnień (co wydaje się wręcz niemożliwe z uwagi na istnienie 2479 gmin stosujących różne zwolnienia) lub też z obowiązkiem sięgania przez podatników przed wypełnieniem deklaracji do tekstów uchwał rad gmin w celu określenia wysokości stawek podatków lub zakresu obowiązujących na danym terenie zwolnień. Spowodowałyby to zatem znaczne utrudnienia w prawidłowym wypełnieniu deklaracji.

Jednocześnie trzeba wspomnieć, że wskazany problem składania różnych deklaracji przez podatników zobowiązanych do płacenia podatku od nieruchomości od przedmiotów opodatkowania położonych na obszarze kilku gmin dotyczy kilkuset podmiotów przy kilkunastu milionach podatników tego podatku. Wprowadzenie rozwiązań o charakterze generalnym ze względu na potrzeby niewielkiej grupy podmiotów jest nieuzasadnione.

Należy zauważyć też, że na stronie internetowej Ministerstwa Finansów opublikowano wzór jednolitej deklaracji na podatek od nieruchomości, z którego korzysta tylko część gmin. Propozycja wprowadzenia jednolitego wzoru deklaracji zostanie rozważona w razie znaczącego zwiększenia liczby gmin zainteresowanych wykorzystaniem wzoru opublikowanego na stronie internetowej Ministerstwa Finansów.

Interpelacja nr SPS-023-12886/12

Postulat:

Wprowadzenie obowiązku przesyłania przez gminy do 30 listopada każdego roku, do centralnej bazy danych (lub wojewódzkich baz danych) informacji o obowiązujących na następny rok stawkach, zwolnieniach, danych teleadresowych i numerach rachunków bankowych gmin; stworzenie strony internetowej z bazą danych (lub stron internetowych prowadzonych przez wojewodów); obowiązek ogłaszania przez ministra finansów (lub wojewodów) wykazu stawek i zwolnień raz w roku do 31 grudnia.

Uzasadnienie:

Brak centralnej bazy danych z informacjami o stawkach i zwolnieniach obowiązujących w gminach, co utrudnia rozliczanie podatku podatnikom posiadającym nieruchomości i budowle w więcej niż jednej gminie.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Utworzenie centralnej bazy (lub wojewódzkich baz danych), do której przesyłane byłyby – w terminie do 30 listopada – informacje o obowiązujących na następny rok podatkowy stawkach i zwolnieniach w podatku od nieruchomości, danych teleadresowych

i numerach rachunków bankowych gmin jest nieuzasadnione. Obecnie wszystkie te informacje zamieszczane są na stronach internetowych poszczególnych gmin. Natomiast postulowane stworzenie strony internetowej z bazą tych danych (lub stron internetowych prowadzonych przez wojewodów) spowoduje dodatkowe, nieuzasadnione koszty administracyjne i będzie tylko dublowaniem informacji na bieżąco aktualizowanych przez poszczególne gminy na ich stronach internetowych.

Ponadto proponowane zestawienie informacji o stawkach i zwolnieniach nie będzie miało mocy prawnej, źródłem prawa są bowiem uchwały rad gmin, które obowiązkowo ogłasza się w wojewódzkich dziennikach urzędowych prowadzonych w formie elektronicznej, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 197, poz. 1172, z późn. zm.). Wojewoda prowadzi w postaci elektronicznej zbiory tych dzienników, a ponadto wójt (burmistrz, prezydent miasta) prowadzi elektroniczny zbiór aktów prawa miejscowego stanowionych przez gminę.

Wyżej wymieniona ustawa zapewnia nieodpłatny wgląd do tych zbiorów i możliwość pobrania w formie dokumentu elektronicznego uchwał, jak również nieodpłatne udostępnienie zbiorów w postaci elektronicznej do powszechnego wglądu – w godzinach pracy urzędów obsługujących organ prowadzący zbiór, w miejscu do tego przeznaczonym i powszechnie dostępnym (art. 26, 27 i 28 ustawy).

Konsekwencją wprowadzenia postulowanego rozwiązania byłoby niewątpliwie ryzyko popełnienia błędu lub zamieszczenia na stronach prowadzonych przez wojewodę lub ministra finansów nieaktualnych informacji, co poza oczywistym faktem nieprzydatności ich dla podatników wymagałoby ponadto uregulowania kwestii odpowiedzialności za takie sytuacje, a więc wskazania, czy za aktualność, prawidłowość i terminowość zamieszczania w centralnej (wojewódzkiej) bazie danych uchwał gminnych dotyczących podatku od nieruchomości odpowiedzialna byłaby gmina czy też minister finansów (wojewoda) jako zamieszczający wykaz gminnych aktów prawnych.

Ponadto nałożenie na gminę obowiązku w zakresie informowania ministra finansów (lub wojewody) o uchwalonych gminnych aktach prawnych w zakresie podatku od nieruchomości (także o ich zmianach w trakcie roku podatkowego) w celu utrzymania postulowanego wykazu w stanie aktualności i zgodności z obowiązującym porządkiem prawnym oznaczałoby nałożenie na organy gminy dodatkowych zadań i niepotrzebnie spowodowałyby wzrost biurokracji.

Interpelacja nr SPS-023-12887/12

Postulat:

Wprowadzenie definicji budowli w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych bez odesłania do przepisów prawa budowlanego.

Uzasadnienie:

Wadliwa definicja obiektu budowlanego powodująca nieuzasadnione ryzyko podatkowe związane z właściwym określeniem obowiązku podatkowego (ogromny stopień rozbieżności w skali kraju, co do kwalifikacji określonych urzędów technicznych jako budowli).

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

W obecnym stanie prawnym budowla jest zdefiniowana poprzez odesłanie do przepisów prawa budowlanego. Ewentualna zmiana definicji budowli zostanie rozważona podczas kolejnych prac legislacyjnych nad ustawą o podatkach i opłatach lokalnych.

Interpelacja nr SPS-023-12878/12

Postulat:

Pozostawienie jednej administracji podatkowej uprawnionej do orzekania i kontroli w zakresie podatków.

Uzasadnienie:

Dualizm w zakresie kontroli i orzekania o zobowiązaniach podatkowych, który m.in. poprzez różnicowanie praktyki orzeczniczej urzędów skarbowych i urzędów kontroli skarbowej wprowadza niepewność obrotu oraz podnosi koszty funkcjonowania przedsiębiorstw poprzez dublowanie kontroli.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Należy zauważyć, iż w świetle przepisów rozdziału 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej oraz przepisów działu VI ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa nie jest możliwe dublowanie się kontroli podatnika przez organy podatkowe i organy kontroli skarbowej, tj. prowadzenia jej w tym samym czasie oraz w tym samym zakresie. Dodatkowo w art. 84c ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wprowadzono instytucję sprzeciwu, wyposażając tym samym przedsiębiorców w skuteczny mechanizm prawny przeciwdziałający powstawaniu takich sytuacji. Z uwagi zatem na ustawowe zagwarantowanie niedopuszczalności nakładania się na siebie kontroli prowadzonych przez organy kontroli skarbowej oraz organy podatkowe zarzut dublowania się kontroli należy uznać za nieuprawniony.

W tym względzie należy również zwrócić uwagę na kwestię jednolitości rozstrzygnięć organów podatkowych i organów kontroli skarbowej zapewnioną poprzez powołanie jednego organu odwoławczego uprawnionego do rozpatrywania ewentualnych odwołań, tj. dyrektora izby skarbowej.

Odnosząc się natomiast do postulatu utworzenia jednej administracji podatkowej uprawnionej do orzekania i kontroli w zakresie podatków, należy podkreślić, iż celem wyodrębnienia organów kontroli skarbowej jest sprawna realizacja kontroli o wysokim stopniu złożoności. Zdobyte doświadczenie, kadra o odpowiednim poziomie wiedzy oraz wyniki osiągnięte przez kontrolę skarbową pozwalają na twierdzenie, że jest to struktura sprawnie działająca i efektywna. Szerokie zakreszenie właściwości organów kontroli skarbowej umożliwi skuteczną kontrolę

każdego rodzaju podmiotów niezależnie od ich wielkości, złożoności, skali i obszaru działania. Dodatkowo organy kontroli skarbowej w ramach współpracy z prokuraturą uczestniczą w przeciwdziałaniu i rozpracowywaniu struktur przestępczych wyspecjalizowanych w oszustwach podatkowych na szeroką skalę.

W świetle powyższego, zgodnie z opinią ministra finansów, wypada uznać, iż brak jest uzasadnienia dla podjęcia interwencji legislacyjnej zmierzającej do nowelizacji ustawy o kontroli skarbowej.

Interpelacja nr SPS-023-12881/12

Postulat:

Przeformułowanie art. 159 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2012 r. poz. 1015, z późn. zm.) – przy zachowaniu przesłanek w tym przepisie istniejących wprowadzenie zapisu, że zabezpieczenie podlega uchyleniu z mocy prawa, z przepisem doprecyzującym, że w przypadku zabezpieczeń rzeczowych (hipoteka i zastaw) oznacza to wygaśnięcie tych praw.

Uzasadnienie:

Trudności z rzeczywistym (faktycznym) uchyleniem zabezpieczenia wykonania zobowiązania podatkowego po odpadnięciu podstawy dla takiego zabezpieczenia (np. umorzenia postępowania zabezpieczającego). Rzeczywiste uchylenie zabezpieczenia musi nastąpić z inicjatywy organu egzekucyjnego, który pod względem organizacyjnym jest często tożsamy z organem podatkowym (urząd skarbowy), natomiast zajmują się tym dwie odrębne komórki.

Stanowisko Ministerstwa Finansów:

Przepis art. 159 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2012 r. poz. 1015, z późn. zm.) będący przedmiotem ww. interpelacji stanowi podstawę do uchylenia przez organ egzekucyjny zabezpieczenia na wniosek zobowiązanego. Przepis ten wywołuje wątpliwości w zakresie jego stosowania nie tylko przez zobowiązanych, lecz również wierzycieli i organy egzekucyjne. Z tych względów zmiana tego przepisu zaproponowana została w projekcie ustawy o wzajemnej pomocy przy dochodzeniu podatków, ceł i innych należności pieniężnych (zmieniającej również ustawę o postępowaniu egzekucyjnym w administracji), która opracowywana jest obecnie przez Rządowe Centrum Legislacji na podstawie założeń przyjętych przez Radę Ministrów w dniu 17 lipca 2012 r. Projekt ustawy jest transpozycją dyrektywy Rady nr 2010/24/UE z 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń. W projekcie ustawy zaproponowano nowe brzmienie art. 159 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji poprzez ograniczenie stosowania tego przepisu do egzekucji obowiązków o charakterze niepieniężnym. Zmiana ta zapewni bowiem polskiemu wierzycielowi pozycję równorzędną w stosunku do wierzyciela obcego (państwa członkowskiego), na wniosek którego dokonywane będzie zabezpieczenie należności pieniężnych w trybie prze-

pisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Jednocześnie projekt ustawy zakłada w postępowaniu zabezpieczającym przyznanie zobowiązanemu (w tym także przedsiębiorcy) wszelkich środków ochrony prawnej zobowiązanego, które stosowane są w egzekucji administracyjnej. Przepisy regulujące postępowanie egzekucyjne będą bowiem miały odpowiednie zastosowanie w postępowaniu zabezpieczającym. Zobowiązanemu przysługiwać więc będzie prawo wystąpienia z wnioskiem o umorzenie postępowania zabezpieczającego w sytuacji braku podstawy zabezpieczenia.

Jednocześnie ustawa o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w art. 157a przewiduje możliwość uchylecia lub zmiany sposobu lub zakresu zabezpieczenia w każdym czasie w toku postępowania zabezpieczającego. Przepis ten stosowany jest nie tylko z urzędu przez organ egzekucyjny, lecz również na wniosek zobowiązanego lub wierzyciela, przy uwzględnieniu zasad ogólnych obowiązujących w postępowaniu zabezpieczającym oraz celu tego postępowania.

W odniesieniu natomiast do hipoteki przymusowej zabezpieczającej wierzytelności Skarbu Państwa należy zauważyć, że właścicielowi nieruchomości, na której ustanowiona została hipoteka przymusowa, przysługuje prawo wystąpienia z żądaniem wykreślenia tej hipoteki w przypadkach określonych w ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361, z późn. zm.) stosownie do art. 626² § 5 Kodeksu postępowania cywilnego, zgodnie z którym wniosek o dokonanie wpisu może złożyć właściciel nieruchomości, przy czym wpisem w księdze wieczystej jest również wykreślenie (art. 626⁸ § 7 K.p.c.).

II. Problemy odnoszące się do kompetencji resortu sprawiedliwości (interpelacje nr SPS-023-12861/12 i SPS-023-12882/12)

Stanowisko Ministerstwa Sprawiedliwości:

W wymienionych interpelacjach zawarto propozycję zmiany przepisu art. 417¹ § 2 K.c. polegającą na wprowadzeniu uregulowania, zgodnie z którym „odpowiedzialność Skarbu Państwa powinna dotyczyć każdej niezgodności z prawem orzeczenia/decyzji, w tym takiej, która stanowi konsekwencje zastosowania błędnej wykładni przepisów, która nie miała charakteru rażącej niezgodności z prawem. Natomiast w przypadku odpowiedzialności osobistej urzędników/sędziów biorących udział w wydaniu orzeczenia/decyzji ich odpowiedzialność powinna ograniczać się tylko do rażącego naruszenia prawa”.

Zgodnie z art. 417¹ § 2 K.c., jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Odnosi się to również do przypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu norma-

tywnego niezgodnego z konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą. Przepis ten dotyczy dwóch wypadków odpowiedzialności: za szkodę wyrządzoną przez wydanie prawomocnego orzeczenia sądu (powszechnego lub szczególnego), a także za szkodę wyrządzoną przez wydanie ostatecznej decyzji, tj. aktu administracyjnego wydawanego przez organ administracyjny przy zastosowaniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), zwanej dalej K.p.a. Zawarte w tym przepisie rozróżnienie prawomocnego orzeczenia sądu i ostatecznej decyzji ma istotne znaczenie ze względu na różne powiązane z nimi zasady odpowiedzialności.

Jako przyczynę uzasadniającą wprowadzenie postulowanych zmian autorzy interpelacji wskazują „trudności z uzyskaniem odszkodowania od Skarbu Państwa za wydanie decyzji podatkowej niezgodnej z prawem”, jednak powołane przez nich orzeczenia Sądu Najwyższego (sygn. akt I CNP 33/06 i V CNP 79/05) dotyczą szkody z tytułu wydania orzeczenia sądowego. Autorzy interpelacji krytykują również sformułowaną w judykaturze tezę, że „odpowiedzialność odszkodowawcza nie powstaje, jeżeli wydanie orzeczenia niezgodnego z prawem jest wynikiem zastosowania błędnej wykładni przepisów, niestanowiącej rażącego ich naruszenia”. Należy w związku z tym zaznaczyć, że w odniesieniu do szkód wyrządzonych ostateczną decyzją administracyjną mają zastosowanie m.in. ogólne zasady określone w K.p.a. (art. 145, 151, 156 i 158) – tych unormowań i zasad oraz wyrosłej na ich gruncie praktyki interpelacje jednak nie dotyczą. Na marginesie należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 239a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.) decyzja nieostateczna, nakładająca na stronę obowiązek podlegający wykonaniu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji nie podlega wykonaniu, chyba że nadano jej rygor natychmiastowej wykonalności. Wskazany przepis Ordynacji podatkowej wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2009 r., a celem jego wprowadzenia była eliminacja szkód, jakie mogłyby powstać w wyniku przymusowego wykonania decyzji, która jest następnie uchylana lub unieważniana, oraz powiązanych z tym skutków budżetowych, takich jak np. odszkodowanie.

Niezależnie od powyższego przedstawiona w interpelacjach propozycja odnosi się też do odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez wydanie prawomocnego orzeczenia sądowego. W tym zakresie wskazać trzeba, że przedmiotowa problematyka do czekała się już bardzo bogatej judykatury oraz szczegółowych analiz doktrynalnych odwołujących się nie tylko do cywilnoprawnych zasad odpowiedzialności odszkodowawczej, ale także do pryncypiów ustrojowych oraz do regulacji państw obcych. Zgodnie przyjmuje się, że problem niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego w rzeczywistości dotyczy nie tylko jego bezprawności (niezgodności z pra-

wem), ale także granic niezawisłości i zakresu władzy sądu mającej w konstytucji odrębne miejsce i odznaczającej się szczególnymi cechami, wśród których dominuje niezawisłość oraz swobodna ocena dowodów.

Z tych powodów w odniesieniu do działalności jurysdykcyjnej sądu skonstruowano autonomiczną definicję bezprawności, która jest także wynikiem kompromisu między dwoma zasadami konstytucyjnymi: zasadą niezawisłości sędziowskiej oraz zasadą odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną działaniem organów władzy publicznej. W konsekwencji przyjęto, że orzeczeniem niezgodnym z prawem jest orzeczenie, które pozostaje w niewątpliwej sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Mówiąc inaczej, usprawiedliwiona jest teza, formułowana także w obronie zasady pewności obrotu prawnego, w tym domniemania legalności (art. 2 konstytucji) oraz prawidłowości prawomocnych orzeczeń sądowych, że niezgodność z prawem rodząca odpowiedzialność odszkodowawczą musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim wypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechę bezprawności.

Przedstawiony wyżej pogląd przyjęty został w sposób jednolity w judykaturze Sądu Najwyższego, i to od chwili wejścia w życie art. 417¹ K.c.

Podobnie, z nielicznymi zastrzeżeniami, pogląd ten został przyjęty w nauce i piśmiennictwie, w tym w systemie prawa prywatnego oraz opracowaniach monograficznych (np. J. Gudowski, „Cywilnoprawna odpowiedzialność sędziego – z uwzględnieniem aspektów historycznych i prawnoporównawczych”, w: „Rozprawy prawnicze. Księga pamiątkowa Profesora Maksymiliana Pazdana”, pod red. L. Ogiegło, W. Popiołek i M. Szpunar, Kraków 2005, s. 983; J. Gudowski, „Węzłowe problemy skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia”, PS 2006, nr 1, s. 3; Z. Banaszczyk, w: „System prawa prywatnego. Prawo zobowiązań – część ogólna”, t. 6, red. A. Olejniczak, Warszawa 2009, s. 830; Z. Banaszczyk, „Wybrane zagadnienia dotyczące odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną niezgodnym z prawem prawomocnym orzeczeniem sądowym w sprawie cywilnej”, w: „Aurea praxis, aurea theoria. Księga pamiątkowa ku czci Profesora Tadeusza Erecińskiego”, red. J. Gudowski i K. Weitz, Warszawa 2011, t. II, s. 2094 i nn.; Z. Banaszczyk, „Odpowiedzialność za szkody wyrządzone przy wykonywaniu władzy publicznej”, Warszawa 2012, s. 220 i nn.; B. Łojewski, „Odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone nieprawomocnym orzeczeniem sądu cywilnego”, w: „Prace z prawa cywilnego. Dla uczczenia pamięci Profesora Jana Kosika”, red. P. Machnikowski, Wrocław 2009, s. 327 i nn.; M. Ziółkowski, „Wyrok ETPCz jako orze-

czenie stwierdzające niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia sądu cywilnego”, EPS 2010, nr 8, s. 7; J. Zatorska, „Odpowiedzialność odszkodowawcza państwa członkowskiego za działania władzy sądowniczej na przykładzie Polski i Francji”, EPS 2008, nr 7, s. 5; N. Półtorak, „Odpowiedzialność Skarbu Państwa z tytułu naruszenia prawa Unii Europejskiej – czy polskie prawo i orzecznictwo respektują wymogi prawa unijnego?”, TPP 2011, nr 3, s. 73. Z pewnymi wątpliwościami M. Safjan, K. J. Matuszyk, „Odpowiedzialność władzy publicznej”, Warszawa 2009, s. 105 i E. Bagińska, w: „System prawa administracyjnego. Odpowiedzialność odszkodowawcza w administracji”, red. R. Hauser, Z. Niewiadomski, A. Wróbel, Warszawa 2010, s. 318 i nn.).

Zdaniem ministra sprawiedliwości należy podkreślić, że prezentowany pogląd podzielił w pełni także Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 27 września 2012 r., sygn. akt SK 4/11, stwierdzając, że niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia musi być oczywista, rażąca i przybiera postać kwalifikowaną. Trybunał uznał, że ta formuła obejmuje wszystkie warunki, których spełnienie otwiera drogę do dochodzenia od Skarbu Państwa naprawienia szkody wyrządzonej wydaniem orzeczenia. Przez wymaganie kwalifikowanej postaci niezgodności z prawem formuła ta – w ocenie trybunału – nawiązuje do procesu orzekania (działania sądu), którego nieprawidłowości doprowadziły do oczywistej, tj. elementarnej, niepodlegającej dyskusji, narzucającej się każdemu prawnikowi niezgodności orzeczenia z konkretnym przepisem prawa, bez względu na wybrany sposób jego interpretacji. Wymaganie rażącej niezgodności z prawem podkreśla dodatkowo powagę uchybień, głównie w aspekcie ich skutków, zwłaszcza w odniesieniu do stron (uczestników) postępowania. Jako przykłady uchybień uzasadniających odpowiedzialność państwa Trybunał Konstytucyjny wskazał pominięcie przez sąd obowiązującego przepisu, zastosowanie przepisu uchylonego albo niezastosowanie przepisu bezwzględnie obowiązującego. Ze stanowiska Trybunału Konstytucyjnego wyrażonego we wskazanym wyroku można także łatwo wysnuć tezę, że właśnie proponowany w interpelacjach kierunek unormowania tzw. bezprawności sądowej, sprowadzający ją do każdego błędnego zastosowania przepisów, naruszałby konstytucję, a w szczególności wyrażoną w niej zasadę niezawisłości sędziowskiej oraz ład prawno-ustrojowy.

W opinii ministra sprawiedliwości należy zauważyć, że przyjęcie koncepcji proponowanej w interpelacjach doprowadziłoby także do dekompozycji zasady instancyjności, zburzenia środków systemu zaskarżania oraz podważenia pewności prawa.

Mając powyższe na względzie, stwierdzić należy, że podniesiona we wskazanych interpelacjach kwestia odpowiedzialności państwa za niezgodne z prawem działanie sądu lub organu władzy administracyjnej, przybierające postać, czy to prawomocnego orzeczenia, czy też ostatecznej decyzji administracyjnej, jest uregulowana w art. 417¹ § 2 K.c. w sposób

właściwy. Z tych też względów nie planuje się podejmowania prac legislacyjnych mających na celu zmianę przedstawionego stanu prawnego.

III. Problemy odnoszące się do problematyki związanej z przepisami pracy

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 22¹ Kodeksu pracy:

Kodeks pracy zawiera przepisy o charakterze ogólnym, powszechnym, które co do zasady mają zastosowanie do wszystkich pracowników. Specyficzne prawa i obowiązki pracownicze wynikające m.in. z charakteru pracy i jej rodzaju z zasady są regulowane w innych ustawach, tj. ustawach normujących określoną sferę działalności (np. ustawa o ochronie osób i mienia) albo w pragmatykach służbowych (np. ustawa o służbie cywilnej). Regulacje w Kodeksie pracy mogą być zatem postrzegane jedynie jako określenie podstawowych standardów w dziedzinie zatrudnienia. Nie jest bowiem możliwe objęcie przepisami Kodeksu pracy praw i obowiązków wynikających ze specyficznego charakteru każdego rodzaju pracy, która może być świadczona w ramach stosunku pracy.

Przesądza to m.in. o zakresie danych osobowych, których pracodawca może żądać od osoby ubiegającej się o zatrudnienie i od pracownika. W tym stanie rzeczy można uznać za zasadne, aby niektóre osoby ubiegające się o pracę były obowiązane do ujawniania szerszego zakresu danych osobowych, o ile jest to uzasadnione szczególnym charakterem pracy, o którą się ubiegają. Z tego też względu art. 22¹ § 4 Kodeksu pracy stanowi, iż pracodawca może żądać od osoby ubiegającej się o zatrudnienie, a także od pracownika podania innych danych osobowych niż określone w § 1 i 2 tego artykułu, jeżeli obowiązek ten wynika z odrębnych przepisów.

Zakres danych osobowych, których pracodawca ma prawo żądać od osoby ubiegającej się o zatrudnienie i od pracownika, zawarty w katalogu w art. 22¹ § 1 i 2 Kodeksu pracy, należy uznać za wystarczający, aby pracodawca mógł podjąć racjonalną decyzję o zatrudnieniu danej osoby, a następnie wywiązać się wobec niej z ustawowych obowiązków. Wśród tych danych osobowych nie ma wymienionych informacji dotyczących karalności pracownika. Natomiast w świetle przepisu art. 22¹ § 4 Kodeksu pracy podstawą żądania od osoby ubiegającej się o zatrudnienie informacji o niekaralności może być odrębny przepis rangi ustawowej nakładający obowiązek podania takich danych. Należy zatem przyjąć, że tylko w przypadku wyraźnego przepisu rangi ustawowej zobowiązującego osobę ubiegającą się o zatrudnienie do wykazania swojej niekaralności i dostarczenia w związku z tym stosownego dokumentu pracodawca ma prawo żądać od kandydata do pracy takiego dokumentu.

W pozostałych przypadkach, gdy przepis rangi ustawowej wśród przesłanek koniecznych do spełnienia od kandydata do pracy wymienia niekaralność, właściwą drogą do uzyskania takiej informacji jest wystąpienie pracodawcy do Krajowego Rejestru Kar-

nego. Nie ma bowiem podstawy prawnej do tego, aby od kandydata do pracy żądać takiej informacji.

Zasady uzyskiwania informacji z Krajowego Rejestru Karnego reguluje szczegółowo ustawa z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 292, z późn. zm.). Z ustawy tej wynika, iż prawo do uzyskania informacji o osobach, których dane osobowe zgromadzone zostały w rejestrze, przysługuje pracodawcom, ale tylko w zakresie niezbędnym dla zatrudnienia pracownika, co do którego z przepisów ustawy wynika wymóg niekaralności, korzystania z pełni praw publicznych, a także ustalenia uprawnienia do zajmowania określonego stanowiska, wykonywania określonego zawodu lub prowadzenia określonej działalności gospodarczej (art. 6 ust. 1 pkt 10 ustawy). Ponadto każdemu przysługuje prawo do uzyskania informacji, czy jego dane osobowe zgromadzone są w rejestrze. Osobie, której dane osobowe znajdują się w zbiorach danych zgromadzonych w rejestrze, na jej wniosek udostępnia się informację o treści wszystkich zapisów dotyczących tej osoby (art. 7 ust. 1 ustawy). Informacje dotyczące niekaralności osoba ubiegająca się o zatrudnienie może zatem przedstawić pracodawcy z własnej inicjatywy po uzyskaniu ich z rejestru, np. jeżeli jej zdaniem mogą przyczynić się one do pozytywnej oceny przez pracodawcę i wyboru na dane stanowisko spośród wielu innych kandydatów.

W celu poszerzenia możliwości uzyskiwania przez pracodawców informacji dotyczących karalności kandydatów na pracowników, co można byłoby ewentualnie uznać za celowe w przypadku określonych rodzajów prac (w szczególności związanych z obszarem finansów pracodawcy, odpowiedzialnością materialną pracowników), w opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej zasadne byłoby rozważenie wprowadzenia stosownych zmian w ustawie o Krajowym Rejestrze Karnym. Przepisy art. 22¹ Kodeksu pracy nie są właściwym miejscem do realizacji przedstawionego w interpelacji postulatu.

Niezależnie od powyższego ustawowe rozszerzenie w przepisach Kodeksu pracy informacji, których pracodawca ma prawo żądać od kandydata do pracy, o wskazane w interpelacji nie wydaje się uzasadnione. Kodeks pracy określa bowiem dane, dzięki którym identyfikuje się osobę fizyczną, a także dane, które umożliwiają kontakt z kandydatem do pracy oraz informacje, dzięki którym pracodawca może ocenić kwalifikacje i kompetencje kandydata do pracy, i jego przydatność do pracy na określonym stanowisku. Należy wyjaśnić, że na podstawie przepisów obowiązujących do dnia 27 lipca 2006 r. pracodawca mógł żądać od osoby ubiegającej się o zatrudnienie złożenia niezbędnej liczby fotografii (na podstawie § 1 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia ministra pracy i polityki socjalnej z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie zakazu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika, Dz. U. Nr 62, poz. 286, z późn. zm.). Jednakże moż-

liwość ta została wyeliminowana wskutek nowelizacji powyższego rozporządzenia dokonanej przepisami rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 22 czerwca 2006 r. (Dz. U. Nr 125, poz. 869). Kluczowe dla zatrudnienia danej osoby powinny być bowiem jej kwalifikacje zawodowe.

Ponadto należy dodać, że kontakt telefoniczny jest na ogół podawany przez osobę ubiegającą się o zatrudnienie dobrowolnie, bowiem leży to w jej interesie (oczekiwanie na wyznaczenie terminu rozmowy kwalifikacyjnej, testu, przekazanie informacji o wynikach rekrutacji itp.).

Natomiast w kwestii informacji o odbytych szkoleniach okresowych i bhp należy wyjaśnić, że obowiązujące przepisy działu dziesiątego ustawy Kodeks pracy oraz wydanego na podstawie art. 237⁵ tej ustawy rozporządzenia ministra gospodarki i pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. Nr 180, poz. 1860, z późn. zm.) zobowiązują do przeprowadzania szkolenia wstępnego oraz szkoleń okresowych pracodawcę zatrudniającego pracowników.

Z przepisów § 15 ust. 5 ww. rozporządzenia wynika, że pracownik może być zwolniony z pierwszego szkolenia okresowego wymaganego na danym stanowisku, jeżeli:

— przedłoży aktualne zaświadczenie o odbyciu w tym okresie u innego pracodawcy wymaganego szkolenia okresowego,

— odbył w tym okresie szkolenie okresowe wymagane dla osoby zatrudnionej na stanowisku należącym do innej grupy stanowisk, jeżeli jego program uwzględnia zakres tematyczny wymagany programem szkolenia okresowego obowiązującego na nowym stanowisku pracy.

Należy zauważyć, że pierwsze szkolenie okresowe powinno być przeprowadzone w okresie do 6 lub 12 miesięcy od rozpoczęcia pracy w określonej grupie stanowisk.

Nie jest natomiast możliwe zwolnienie pracownika ze szkolenia wstępnego w zakresie bhp (ogólnego i stanowiskowego), które powinno być przeprowadzone przed dopuszczeniem do pracy.

Przepisy rozporządzenia w § 16 ust. 3 zobowiązują pracodawcę do przechowywania w aktach osobowych pracownika zaświadczenia o ukończeniu szkolenia okresowego (potwierdzającego odbycie szkolenia), natomiast w § 7 ust. 3 – do przechowywania programów szkolenia, na podstawie których były prowadzone aktualne szkolenia pracowników. Zatem informacja (oświadczenie) pracownika o odbyciu szkolenia okresowego nie może być podstawą do uznania wykonania obowiązku szkolenia.

Ponadto poinformowanie pracodawcy o odbytych przez kandydata do pracy szkoleniach okresowych w zakresie bhp nie wpłynie na usprawnienie procesu rekrutacyjnego. Zdaniem Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej nie ma zatem uzasadnienia do rozszerzania o taką informację katalogu informacji zawartych w art. 22¹ Kodeksu pracy.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 23¹ Kodeksu pracy:

Zmiany w przepisach Kodeksu pracy w kierunku postulowanym w interpelacji nie są możliwe do wprowadzenia ze względu na standardy wynikające z prawa Unii Europejskiej w zakresie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę.

Obowiązki informacyjne związane z przejściem zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę zawarte w ustawie o związkach zawodowych i w Kodeksie pracy realizują postanowienia dyrektywy Rady nr 2001/23/WE w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony praw pracowników w przypadku transferu przedsiębiorstw, działalności lub ich części.

Regulacje zawarte w art. 23¹ Kodeksu pracy jedynie uzupełniają regulacje zawarte w art. 26¹ ustawy o związkach zawodowych. W świetle postanowień dyrektywy stosowna informacja powinna być bowiem przekazywana przedstawicielom pracowników działającym u zbywcy i nabywcy, a jedynie w braku takich przedstawicieli – samym pracownikiem.

Wprowadzenie do art. 23¹ Kodeksu pracy ograniczeń w obowiązkach informacyjnych opartych na kryterium podlegającym subiektywnej ocenie pracodawcy może być przedmiotem konfliktu. Nie jest bowiem możliwe na etapie bezpośrednio poprzedzającym przejście części lub całości zakładu pracy na innego pracodawcę dokonanie ostatecznej i jednoznacznej oceny wszystkich skutków tego zdarzenia, a zwłaszcza przesądzenie, iż nie będzie ono miało żadnego wpływu na szeroko rozumiane warunki zatrudnienia określonych grup pracowników zatrudnionych u nabywcy.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 29 Kodeksu pracy:

Przepisy Kodeksu pracy nie wymagają powtarzania treści zawartych w regulaminie pracy, regulaminie wynagradzania lub w układzie zbiorowym pracy.

Z mocy przepisu art. 104 § 2 Kodeksu pracy regulaminu pracy nie wprowadza się, jeżeli w zakresie dotyczącym organizacji i porządku w procesie pracy i związanych z tym praw i obowiązków pracowników i pracodawców obowiązują postanowienia układu zbiorowego pracy. Jeżeli zatem materia, która powinna być ujęta w regulaminie pracy, jest przedmiotem układu zbiorowego pracy, pracodawca nie ma obowiązku wydania regulaminu pracy.

Natomiast zgodnie z art. 77² Kodeksu pracy wydanie regulaminu wynagradzania u pracodawców zatrudniających co najmniej 20 pracowników jest obowiązkowe jedynie wówczas, jeżeli brak jest układowego układu zbiorowego pracy albo odpowiednio szczegółowego ponadzakładowego układu zbiorowego pracy.

Analiza elementów umowy o pracę i dodatkowej informacji przekazywanej pracownikom na temat warunków zatrudnienia musi uwzględniać wymogi dyrektywy 91/533/EWG z dnia 14 października 1991 r. w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego infor-

owania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy.

Wskazane w dyrektywie obowiązki informacyjne są realizowane w polskim prawie pracy poprzez określenie podstawowych elementów umowy o pracę i dodatkowej informacji. W zakresie wynagrodzenia dyrektywa wymaga wskazania początkowego wynagrodzenia podstawowego pracownika, innych elementów składowych i częstotliwości wypłaty wynagrodzenia, do którego pracownik jest uprawniony. Ponadto dyrektywa wymaga przekazania w formie pisemnej pracownikowi informacji dotyczących dobowej i tygodniowej normy czasu pracy, długości okresu wypowiedzenia, wymiaru urlopu wypoczynkowego, częstotliwości wypłaty wynagrodzenia, a także informacji o układzie zbiorowym pracy.

Jeżeli powyższe informacje nie są objęte treścią umowy o pracę, muszą być przekazane pracownikowi w innej formie, tj. przez odesłanie do odpowiednich przepisów.

Nowelą Kodeksu pracy dokonaną ustawą z dnia 23 czerwca 2006 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 133, poz. 935) ułatwiono pracodawcom realizację tego obowiązku w taki sposób, że mogą oni informować pracowników o treści konkretnych przepisów i ich zmianie lub mogą jedynie odesłać do tych przepisów.

W związku z powyższym w opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej nie jest możliwe dokonanie zmian w przepisach Kodeksu pracy w kierunku postulowanym w interpelacji.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 30 § 1 pkt 5 Kodeksu pracy:

Należy wyjaśnić, że w obecnym stanie prawnym brak jest podstaw do rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas wykonania określonej pracy za wypowiedzeniem dokonany zarówno przez pracownika, jak i przez pracodawcę. Wyjątek od tej zasady zawiera art. 5 ust. 7 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Przepis ten umożliwia wypowiedzenie takiej umowy przez każdą ze stron z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia. Dopuszczalność wypowiedzenia takiej umowy dotyczy zarówno zwolnień grupowych, jak i indywidualnych. Ponadto przepis art. 41¹ Kodeksu pracy umożliwia rozwiązanie takiej umowy przez każdą ze stron z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia w razie ogłoszenia upadłości lub likwidacji pracodawcy. Wydaje się zatem, że przepisy prawa pracy umożliwiają rozwiązanie za wypowiedzeniem umowy o pracę zawartej na czas wykonania określonej pracy, gdy jest to uzasadnione obiektywnymi przyczynami, które stanowią podstawę do rozwiązania za wypowiedzeniem także pozostałych rodzajów umów o pracę, w tym umowy o pracę zawieranej na czas określony, krótszy niż 6 miesięcy albo dłuższy niż 6 miesięcy, w której nie przewidziano klauzuli o możliwości

jej rozwiązania z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia.

Dalsze uelastycznianie przepisów prawa pracy w tym zakresie wymagałoby konsensusu partnerów społecznych.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 37 § 2 Kodeksu pracy:

Należy podkreślić, że obecnie obowiązujące przepisy Kodeksu pracy przyznają pracownikowi prawo do korzystania z płatnych dni na poszukiwanie pracy jedynie w przypadku, gdy ma on prawo do co najmniej dwutygodniowego okresu wypowiedzenia oraz gdy wypowiedzenia umowy o pracę dokonuje pracodawca. Z prawa do płatnych dni na poszukiwanie pracy pracownik nie może zatem skorzystać, gdy sam dokonał wypowiedzenia (bez względu na rodzaj umowy i przysługujący pracownikowi okres wypowiedzenia), a także w razie wypowiedzenia przez pracodawcę umowy o pracę zawartej na okres próbny krótszy niż 3 miesiące. Warto przypomnieć, że do dnia 29 listopada 2002 r. pracownik miał prawo do płatnych dni na poszukiwanie pracy niezależnie od tego, która ze stron stosunku pracy dokonała wypowiedzenia umowy o pracę.

Wydaje się zatem, że dalsze ograniczanie uprawnień pracowniczych w tym zakresie, co jest przedmiotem interpelacji, nie jest uzasadnione.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 38 Kodeksu pracy:

Zastąpienie obecnie obowiązującej uprzedniej konsultacji z zakładową organizacją związkową przyczyny uzasadniającej zamiar wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony – obowiązkiem następczej kontroli związkowej w tym zakresie jest zdaniem Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej postulatem możliwym do rozważania. Żadne zobowiązania międzynarodowe (dyrektywy UE, konwencje MOP) nie wymagają bowiem uprzedniej konsultacji z organizacjami związkowymi przyczyny uzasadniającej zamiar indywidualnego wypowiedzenia umowy o pracę. Zobowiązania takie dotyczą jedynie tzw. zwolnień grupowych.

Jednak ze względu na to, że proponowana w interpelacji zmiana art. 38 Kodeksu pracy prowadziła by do modyfikacji zakresu tradycyjnych uprawnień zakładowej organizacji związkowej w sprawach związanych z indywidualnym stosunkiem pracy, rozwiązanie jej wprowadzenia wymagałoby uzyskania konsensusu partnerów społecznych. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej deklaruje gotowość podjęcia dyskusji w tej sprawie z partnerami społecznymi.

Niezależnie od powyższego należy nadmienić, że proponowana zmiana stanu prawnego w istocie nie wpływa na prawo pracodawcy do samodzielnego podejmowania decyzji w kwestii wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony. Zarówno bowiem w obecnym, jak i w postulowanym stanie prawnym opinia związkowa nie ma i nie miałaby dla pracodawcy charakteru wiążącego.

Ponadto postulat będący przedmiotem interpelacji był już prezentowany przez organizacje pracodawców. Uzasadniano go tym, że zmiana stanu prawnego jest celowa ze względu na występujące w praktyce zjawisko ucieczki w zwolnienie lekarskie przez pracownika, który dowiaduje się od reprezentującej go zakładowej organizacji związkowej, że pracodawca zamierza wypowiedzieć mu umowę o pracę zawartą na czas nieokreślony. Walka z tym zjawiskiem jest jednak możliwa przede wszystkim na podstawie już obowiązujących przepisów, które stanowią podstawę do kontrolowania lekarzy wystawiających zwolnienia lekarskie w przypadkach, gdy stan zdrowia nie uzasadnia usprawiedliwienia nieobecności pracownika w pracy jego chorobą – taka kontrola może być także przeprowadzona na wniosek pracodawcy (art. 59 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa).

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 39 Kodeksu pracy:

W kwestii wątpliwości związanych z zakresem stosowania art. 39 Kodeksu pracy należy wyjaśnić, że zgodnie z tym przepisem pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę pracownikowi, któremu brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli okres zatrudnienia umożliwi mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem tego wieku. Kodeks pracy nie zawiera definicji pojęcia wiek emerytalny, natomiast w dotychczasowej interpretacji tego przepisu prezentowanej przez doktrynę i potwierdzonej orzecznictwem Sądu Najwyższego wiek emerytalny, o którym mowa w art. 39 Kodeksu pracy, oznacza wiek emerytalny określony przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, także po jej zmianie dokonanej przepisami ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. poz. 637). Przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS przewidują niższy wiek emerytalny m.in. dla osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r., jak i niektórych osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. będących pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, dla których warunki uprawniające do emerytury określają przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W świetle powyższego stanu prawnego ochrona trwałości zatrudnienia, o której mowa w art. 39 Kodeksu pracy, obejmuje pracowników, kobiety i mężczyzn na 4 lata przed osiągnięciem właściwego dla nich wieku emerytalnego określonego przepisami ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z mocy art. 18 ww. ustawy z dnia 11 maja 2012 r. okres ochrony stosunku pracy dla określonych pra-

cowników (kobiet urodzonych w okresie od 1953 r. do 1956 r. i mężczyzn urodzonych w okresie od 1948 r. do 1951 r.) jest przedłużony i będzie trwać do osiągnięcia przez nich nowego, wydłużonego wieku emerytalnego.

Ponadto należy nadmienić, że w związku z wejściem w życie przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych pojawiały się pytania dotyczące możliwości objęcia szczególną ochroną trwałości stosunku pracy określoną w art. 39 Kodeksu pracy także pracowników w okresie 4 lat przed osiągnięciem wieku uprawniającego do emerytury pomostowej. Należy wyjaśnić, że wysokość emerytury pomostowej jest określana zgodnie z zasadami przyjętymi w ustawie o emeryturach pomostowych, odrębnymi od tych, które są stosowane przy obliczaniu emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ubezpieczony, który uzyskał prawo do emerytury pomostowej, nie może pobierać tego świadczenia po ukończeniu wieku emerytalnego. Jest to zatem świadczenie okresowe, do którego prawo ustaje z dniem osiągnięcia przez uprawnionego wieku emerytalnego. Skoro zatem wiek uprawniający do emerytury pomostowej nie jest wiekiem emerytalnym w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, to pracownicy uprawnieni do emerytury pomostowej w okresie 4 lat przed nabyciem prawa do tej emerytury nie są objęci ochroną trwałości stosunku pracy przewidzianą w art. 39 Kodeksu pracy.

Postulat zniesienia ochrony trwałości stosunku pracy pracowników w wieku przedemerytalnym jest zdaniem Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej zbyt daleko idący. Możliwe jest natomiast rozważenie ograniczenia okresu obowiązywania tej ochrony, co jednak ze względu na wagę tego postulatu wymagałoby uzgodnienia z partnerami społecznymi reprezentującymi pracodawców i pracobiorców. Resort pracy deklaruje gotowość podjęcia dyskusji w tej sprawie z partnerami społecznymi.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 43 Kodeksu pracy:

Zgodnie z obecnie obowiązującym przepisem art. 43 Kodeksu pracy pracodawca może wypowiedzieć warunki pracy lub płacy pracownikowi objętemu ochroną stosunku pracy w okresie 4 lat przed osiągnięciem wieku emerytalnego (art. 39 Kodeksu pracy), jeżeli wypowiedzenie stało się konieczne ze względu na wprowadzenie nowych zasad wynagradzania dotyczących ogółu pracowników zatrudnionych u danego pracodawcy lub tej ich grupy, do której taki pracownik należy, a także ze względu na stwierdzoną orzeczeniem lekarskim utratę zdolności do wykonywania dotychczasowej pracy albo niezawinioną przez pracownika utratę uprawnień koniecznych do jej wykonywania. Należy dodać, że ochrona trwałości stosunku pracy pracownika w wieku przedemerytalnym nie obowiązuje w razie uzyskania przez

pracownika prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy (art. 40 Kodeksu pracy), a także w przypadku ogłoszenia upadłości lub likwidacji pracodawcy (art. 41¹ Kodeksu pracy). Zakres tej ochrony podlega także istotnym modyfikacjom u pracodawców zatrudniających co najmniej 20 pracowników, w przypadku konieczności rozwiązywania stosunków pracy z przyczyn nieleżących po stronie pracownika (ustawa z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, Dz. U. z 2003 r. Nr 90, poz. 844, z późn. zm.).

Zdaniem resortu pracy nie wydaje się zasadne wprowadzanie zmian w przepisie art. 43 Kodeksu pracy w kierunku zaproponowanym w interpelacji. Czasowa zmiana warunków zatrudnienia pracownika w wieku przedemerytalnym polegająca na powierzeniu mu innej pracy niż określona w umowie o pracę na okres nieprzekraczający 3 miesięcy w roku kalendarzowym, jeżeli nie spowoduje to obniżenia wynagrodzenia i odpowiada kwalifikacjom pracownika, jest możliwa na podstawie art. 42 § 4 Kodeksu pracy. Przepis ten ma bowiem zastosowanie także do pracowników, których stosunek pracy podlega ochronie z mocy art. 39 Kodeksu pracy. Natomiast trwała zmiana warunków zatrudnienia takiego pracownika, jeżeli następuje u pracodawcy zatrudniającego co najmniej 20 pracowników i jest uzasadniona przyczynami nieleżącymi po stronie pracownika (np. likwidacja stanowiska pracy zajmowanego przez takiego pracownika lub likwidacja komórki organizacyjnej, w której jest on zatrudniony), może nastąpić w drodze tzw. wypowiedzenia zmieniającego, na podstawie przepisów wyżej powołanej ustawy z dnia 13 marca 2003 r.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 45 Kodeksu pracy:

Należy zauważyć, że już w obecnym stanie prawnym sąd pracy może nie uwzględnić żądania pracownika przywrócenia go do pracy, jeżeli ustali, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe. W takim przypadku sąd orzeka o odszkodowaniu, którego górna granica jest określona w Kodeksie pracy na poziomie trzymiesięcznego wynagrodzenia pracownika. Wobec pracowników, których stosunek pracy podlega szczególnej ochronie, zasądzenie przez sąd pracy odszkodowania zamiast przywrócenia do pracy jest możliwe tylko w przypadku, gdy przywrócenie pracownika do pracy jest obiektywnie niemożliwe (likwidacja lub upadłość pracodawcy).

Rozważając postulat będący przedmiotem interpelacji, należy mieć także na względzie sytuację pracowników szczególnie chronionych, wobec których konieczne byłoby zachowanie możliwości przywrócenia ich do pracy. Istotne są również skutki finansowe związane z ewentualną koniecznością podwyższenia wysokości odszkodowania zasądanego pracownikowi zwolnionemu z pracy za wypowiedzeniem z nieuzasadnionej przyczyny lub z naruszeniem prawa.

Obecna wysokość takiego odszkodowania w świetle art. 24 Zrewidowanej Europejskiej Karty Społecznej jest bowiem zdecydowanie za niska. Takie odszkodowanie powinno być zasądzane w wysokości co najmniej 6-miesięcznego wynagrodzenia. Należy wyjaśnić, że kwestia będąca przedmiotem interpelacji była rozważana podczas prac zespołu problemowego prawa pracy i układów zbiorowych Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej deklaruje gotowość kontynuowania tych prac z partnerami społecznymi.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 52 Kodeksu pracy:

W opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej brak jest uzasadnienia dla wprowadzania zmian w przepisach art. 52 Kodeksu pracy w kierunku postulowanym w interpelacji. Pracodawca powinien mieć bowiem prawo dokonania oceny, czy nieusprawiedliwiona nieobecność pracownika w pracy ma stanowić podstawę do rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem, czy też bez wypowiedzenia w tzw. trybie dyscyplinarnym, a także czy okres takiej nieobecności wpłynie na decyzję pracodawcy co do trybu rozwiązania stosunku pracy.

Dodatkowo należy wyjaśnić, iż w świetle utrwalonego orzecznictwa sądowego oświadczenie woli pracodawcy dotyczące wypowiedzenia umowy o pracę lub jej rozwiązania bez wypowiedzenia jest złożone adresatowi wówczas, gdy doszło do niego w taki sposób, że mógł zapoznać się z jego treścią (art. 61 Kodeksu cywilnego). Z przepisu tego wynika zatem, że decydujące jest ustalenie możliwości zapoznania się przez adresata oświadczenia woli pracodawcy z treścią tego oświadczenia, a nie to, czy do takiego zapoznania się w istocie w danym przypadku doszło. Oświadczenie woli pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę lub o jej rozwiązaniu bez wypowiedzenia w typowej sytuacji jest przekazywane pracownikowi i kwitowane przez niego bezpośrednio w miejscu pracy, a w przypadku gdy zainteresowany odmawia przyjęcia pisma, sporządza się w tej sprawie odpowiednią adnotację. W takich przypadkach nie ma zatem wątpliwości co do skuteczności złożonego oświadczenia woli, a tym samym co do terminu ustania zatrudnienia.

Pracownikowi nieobecnemu w pracy pisemne oświadczenie woli pracodawcy doręcza się w inny sposób, najczęściej przez pocztę, za dowodem doręczenia. Każdorazowa ocena danego stanu faktycznego w takich przypadkach przesądzi o tym, czy można było mówić o skutecznie złożonym oświadczeniu woli, a więc czy w danych okolicznościach według zasad doświadczenia życiowego i zebranych w sprawie materiałów dowodowych istniała możliwość zapoznania się adresata z treścią oświadczenia woli pracodawcy. Oczywiście na składającym oświadczenie woli ciąży dowód, iż doszło ono do adresata w sposób umożliwiający mu zapoznanie się z treścią tego oświadczenia, co w przypadku doręczenia zastępczego wymaga zebrania stosownych dowodów, np. dwu-

krotne awizowanie przesyłki, na co zwraca się uwagę w orzecznictwie sądowym – wyrok SN z dnia 5 października 2005 r., sygn. akt I PK 37/2005-OSNP 2006(17-18/263).

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie uregulowania sankcji za porzucenie przez pracownika pracy:

W kwestii przywrócenia instytucji porzucenia pracy oraz uregulowania podstaw prawnych dochodzenia przez pracodawcę odszkodowania w przypadku porzucenia pracy przez pracownika należy wyjaśnić, że od dnia 1 stycznia 1997 r. przepisy dotyczące porzucenia pracy zostały z Kodeksu pracy usunięte. Uznano bowiem, iż nie jest to właściwa forma ustania zatrudnienia. Skoro bowiem do nawiązania stosunku pracy dochodzi na skutek dobrowolnego oświadczenia woli dwóch stron, tj. pracownika i pracodawcy, to także rozwiązanie stosunku pracy powinno następować bądź na mocy porozumienia stron, bądź w drodze złożenia odpowiedniego oświadczenia woli przez jedną ze stron umowy. Ustanie zatrudnienia z mocy prawa (wygaśnięcie stosunku pracy) powinno być ograniczone do sytuacji ekstremalnych (np. śmierć pracownika) lub faktów niepodlegających ocenie (np. wpływ trzymiesięcznego tymczasowego aresztowania).

Sytuacje, które obecnie można oceniać jako porzucenie pracy, mogą być zakwalifikowane przez pracodawcę jako ciężkie naruszenie przez pracownika jego obowiązków pracowniczych wynikających ze stosunku pracy. Umożliwia to pracodawcy rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia, a więc w tzw. trybie dyscyplinarnym.

Zdaniem resortu pracy nie ma także potrzeby wprowadzania nowych regulacji prawnych w przypadku faktycznego porzucenia pracy przez pracownika i wynikłej z tego tytułu szkody dla pracodawcy. Pracodawca w oparciu o obecnie obowiązujące przepisy Kodeksu pracy może bowiem w takim przypadku rozwiązać z pracownikiem umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika (art. 52 Kodeksu pracy). Jeżeli wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania przez pracownika jego obowiązków pracodawca poniósł szkodę, możliwe jest dochodzenie jej naprawienia przed sądem pracy. Wysokość odszkodowania co do zasady wynosi trzymiesięczne wynagrodzenie pracownika, zaś w przypadku umyślnego wyrządzenia szkody lub wyrządzenia szkody w mieniu powierzonym pracownikowi z obowiązkiem zwrotu lub do wyliczenia się szkoda jest naprawiana w pełnej wysokości.

Zatem zmiany przepisów Kodeksu pracy w kierunku postulowanym w interpelacji nie są celowe.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie modyfikacji przepisów utrudniających stosowanie telepracy z uwzględnieniem obowiązków wynikających z przepisów bhp:

Obecnie Kodeks pracy zawiera regulacje dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy specyficzne dla wykonywania pracy w formie telepracy. Wynika

z nich, że pracodawca realizuje wobec telepracownika, w zakresie wynikającym z rodzaju i warunków wykonywanej pracy, obowiązki określone w dziale dziesiątym Kodeksu pracy: Bezpieczeństwo i higiena pracy. Biorąc pod uwagę miejsce wykonywania pracy przez telepracownika, pracodawca jest zwolniony z następujących obowiązków określonych w dziale dziesiątym K.p.:

- dbałości o bezpieczny i higieniczny stan pomieszczeń pracy,
- określonych w rozdziale III tego działu (Obiekty budowlane i pomieszczenia pracy),
- zapewnienia odpowiednich urządzeń higieniczno-sanitarnych.

Uwzględnienie propozycji modyfikacji przepisów dotyczących telepracy w kwestii obowiązków pracodawcy w zakresie bhp powinno podlegać rozważeniu, należy mieć jednak na uwadze fakt, że przepisy Kodeksu pracy dotyczące telepracy stanowią realizację porozumienia krajowych partnerów społecznych dotyczącego telepracy z dnia 10 czerwca 2005 r., implementującego europejskie ramowe porozumienie w sprawie telepracy z dnia 16 lipca 2002 r., w którym określono podstawowe zasady organizowania pracy w formie telepracy, jakie powinny być stosowane w Polsce.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, dostrzegając zasadność dokonania przeglądu rozwiązań prawnych dotyczących telepracy, zwróciło się w lutym 2011 r. do reprezentatywnych organizacji pracodawców i pracowników z prośbą o wyrażenie opinii na temat funkcjonowania tych przepisów oraz ewentualnej potrzeby przeprowadzenia dyskusji na ten temat na forum Zespołu Problemowego ds. Prawa Pracy i Układów Zbiorowych Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych. Na wystąpienie to odpowiedzieli jedynie Pracodawcy RP oraz Business Centre Club.

Aktualnie trwają prace nad propozycjami zmian w przepisach Kodeksu pracy dotyczących telepracy.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 77² Kodeksu pracy:

Należy zgodzić się z tezą zaprezentowaną w interpelacji, że pracodawca nie może wywiązać się z ustawowego obowiązku ustalenia regulaminu wynagradzania, jeżeli nie uzgodni jego treści z zakładową organizacją związkową. Obowiązek ustalenia warunków wynagradzania za pracę w regulaminie wynagradzania spoczywa na pracodawcy zatrudniającym co najmniej 20 pracowników nieobjętych układem zbiorowym pracy ani ponadzakładowym układem zbiorowym pracy na tyle szczegółowym, aby na jego podstawie ustalić pracownikom indywidualne warunki umów o pracę. W takim jednak przypadku możliwe jest ustalenie indywidualnych warunków zatrudnienia w zakresie wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą – w indywidualnych umowach o pracę.

Ewentualna zmiana art. 77² Kodeksu pracy mogłaby być wzorowana na przepisie art. 104² § 2 Ko-

deksu pracy, zgodnie z którym w razie niezgodnienia treści regulaminu pracy z zakładową organizacją związkową w ustalonym przez strony terminie regulaminu pracy ustala pracodawca. Taka zmiana stanu prawnego w opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej wymaga jednak konsensusu partnerów społecznych.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 86 § 3 Kodeksu pracy:

Należy wyjaśnić, że obecna regulacja art. 86 § 3 Kodeksu pracy jest zgodna z postanowieniami ratyfikowanej przez Polskę Konwencji MOP nr 95 z dnia 1 lipca 1949 r. dotyczącej ochrony pracy. Zgodnie z art. 5 konwencji: „Płaca będzie doręczona bezpośrednio zainteresowanemu pracownikowi, jeśli nie postanowi inaczej ustawodawstwo krajowe, umowa zbiorowa lub orzeczenie rozjemcze albo gdy zainteresowany pracownik nie zgodzi się na inny tryb wypłaty”. Pracodawca może zatem przekazać przelewem wynagrodzenie na rachunek bankowy pracownika, jeżeli taka forma realizacji wypłaty wynagrodzenia wynika z układu zbiorowego pracy obowiązującego u danego pracodawcy lub jeżeli konkretny pracownik wyrazi na to zgodę na piśmie. Taka regulacja została przyjęta w art. 86 § 3 Kodeksu pracy.

Należy dodać, że pracownik nie ma obowiązku posiadania konta bankowego, z czym wiąże się m. in. ponoszenie dodatkowych opłat, a także trudność w bezpośrednim dostępie do wynagrodzenia w dniu, który zgodnie z przepisami obowiązującymi u pracodawcy jest terminem płatności wynagrodzenia (godziny otwarcia banku, kolejki, limity wypłat z konta, nieliczna sieć bankomatów w małych miejscowościach).

Z powyższych względów w opinii resortu pracy postulat w kształcie przedstawionym w interpelacji nie jest możliwy do realizacji. Możliwe byłoby natomiast rozważanie zmian w przepisach art. 86 § 3 Kodeksu pracy polegających na tym, że pracodawca mógłby przekazywać wynagrodzenie na konto bankowe pracownika pod warunkiem braku jego sprzeciwu w tej sprawie.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 92 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy:

W opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej realizacja postulatu, aby pracodawca wypłacał wynagrodzenie chorobowe za pierwsze 14 dni niezdolności pracownika do pracy w ciągu roku kalendarzowego, niezależnie od wieku pracownika, nie wydaje się możliwa, ze względu na skutki finansowe dla Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jakie wiązałyby się z przejściem przez ten fundusz finansowania zasiłku chorobowego za większą niż obecnie liczbę dni niezdolności pracownika do pracy z powodu choroby.

Odrębną kwestią jest postulowany w interpelacji powrót do regulacji prawnej polegającej na tym, aby pierwszy dzień niezdolności pracownika do pracy z powodu choroby był bezpłatny. Należy przypomnieć, że w okresie od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 1 stycznia 2004 r. obowiązywała regulacja prawna,

zgodnie z którą pierwszy dzień każdej niezdolności pracownika do pracy spowodowanej jego chorobą trwającej nie dłużej niż 6 dni, był bezpłatny. Zdaniem Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej zmiana przepisu art. 92 Kodeksu pracy w kierunku postulowanym w interpelacji naruszałaby konstytucyjne gwarancje pracownika do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy spowodowanej chorobą (art. 67 Konstytucji RP).

W kwestii wprowadzenia skutecznego mechanizmu ochrony pracodawcy przed nadużywaniem zwolnienia lekarskiego w okresie pierwszych 33 dni choroby Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wyraża pogląd, że obecnie obowiązujące rozwiązania prawne w dostatecznym stopniu zabezpieczają interesy pracodawcy w tym zakresie (art. 59 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa).

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 97 § 1 Kodeksu pracy:

W opinii resortu pracy przyznanie pracodawcy prawa wstrzymania wydania świadectwa pracy do czasu rozliczenia się pracownika z powierzonego mu mienia jest postulatem niemożliwym do realizacji. Świadectwo pracy stanowi bowiem podstawowy dokument przy ubieganiu się o kolejne zatrudnienie, służy prawidłowemu ustaleniu uprawnień ze stosunku pracy u kolejnego pracodawcy, a także jest niezbędnym dokumentem przy rejestracji w urzędzie pracy jako osoba bezrobotna i przy ustalaniu uprawnień np. do zasiłku dla bezrobotnych.

Zgodnie z przepisem art. 97 § 2 Kodeksu pracy świadectwo pracy zawiera informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych (np. dot. urlopu wypoczynkowego czy urlopów bezpłatnych) i uprawnień z ubezpieczenia społecznego (np. dot. liczby dni, za które wypłacono wynagrodzenie chorobowe). Ponadto w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Na żądanie pracownika w świadectwie pracy podaje się także informację o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz uzyskanych kwalifikacjach, co może mieć dla pracownika istotne znaczenie przy negocjowaniu warunków zatrudnienia u kolejnego pracodawcy.

Należy dodać, że rozliczenie się pracownika z powierzonego mienia następuje w trybie wskazanym przepisami Kodeksu pracy o odpowiedzialności materialnej pracowników i może następować niezależnie od wydania pracownikowi świadectwa pracy.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 103¹–103⁶ Kodeksu pracy:

W kwestii przepisów prawa pracy dotyczących podnoszenia kwalifikacji zawodowych przez pracowników należy wyjaśnić, że zgodnie z przepisami art. 103⁴ Kodeksu pracy pracodawca jest obowiązany za-

wrząc z pracownikiem podnoszącym kwalifikacje zawodowe umowę określającą wzajemne prawa i obowiązki stron w tym zakresie (tzw. umowa szkoleniowa). Pracodawca nie ma takiego obowiązku jedynie w przypadku, gdy nie zamierza zobowiązywać pracownika do pozostawania w zatrudnieniu po ukończeniu podnoszenia kwalifikacji zawodowych. W umowie szkoleniowej możliwe jest przyznanie pracownikowi dodatkowych świadczeń związanych z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych, np. określenie zasad pokrywania przez pracodawcę opłat za kształcenie, za przejazd na zajęcia, za podręczniki czy też za zakwaterowanie pracownika. Ponadto w umowie szkoleniowej możliwe jest określenie korzystniejszego poziomu uprawnień przysługujących pracownikowi podnoszącemu kwalifikacje zawodowe z mocy prawa. Takie ustalenia stron umowy mogą dotyczyć np. wymiaru urlopu szkoleniowego. Wydaje się zatem, że obecnie obowiązujące przepisy Kodeksu pracy określające zasady podnoszenia przez pracownika kwalifikacji zawodowych zapewniają stronom stosunku pracy kształtowanie w umowie szkoleniowej wzajemnych praw i obowiązków w dostosowaniu do określonej sytuacji finansowej pracodawcy i pracownika, a także rodzaju, formy i długości procesu szkolenia.

W opinii resortu pracy nie wydaje się natomiast możliwe i uzasadnione zrezygnowanie z tych przepisów Kodeksu pracy, które gwarantują pracownikowi podnoszącemu kwalifikacje zawodowe z inicjatywy pracodawcy lub za jego zgodą minimalny wymiar uprawnień z tym związanych. Przepisy rangi ustawowej powinny bowiem tworzyć ramy prawne gwarantujące pracownikowi możliwość łączenia pracy zawodowej z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych. Temu służą przepisy określające prawo pracownika do zwolnienia z całości lub części dnia pracy na czas niezbędny, by punktualnie przybyć na obowiązkowe zajęcia i brać w nich udział, a także przepisy dot. wymiaru urlopu szkoleniowego.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 104 Kodeksu pracy:

Zgodnie z przepisem art. 104² Kodeksu pracy regulamin pracy ustala pracodawca w uzgodnieniu z zakładową organizacją związkową. W razie nieuzgodnienia treści regulaminu pracy z zakładową organizacją związkową w ustalonym przez strony terminie, a także w przypadku gdy u danego pracodawcy nie działa zakładowa organizacja związkowa, regulamin pracy ustala sam pracodawca. Z kolei w przypadku pluralizmu związkowego tryb współdziałania pracodawcy z organizacjami związkowymi przy ustalaniu regulaminu pracy wynika z przepisów art. 30 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 854, z późn. zm.). Z przepisów tych wynika, iż w przypadku nieprzedstawienia przez organizacje związkowe albo przez organizację związkową reprezentatywną w rozumieniu art. 241^{25a} Kodeksu pracy wspólnie uzgodnionego stanowiska w sprawie regulaminu pracy w terminie 30 dni pracodawca samodzielnie ustala regulamin

pracy, po rozpatrzeniu odrębnych stanowisk organizacji związkowych.

Wyżej przedstawiony tryb współdziałania pracodawcy ze związkami zawodowymi przy ustalaniu regulaminu pracy umożliwia mu wydanie tego regulaminu także w przypadku braku uzgodnienia. Jest to konieczne ze względu na charakter regulaminu pracy. Ustala się w nim bowiem organizację i porządek w procesie pracy oraz związane z tym prawa i obowiązki pracodawcy i pracowników. Brak takich ustaleń uniemożliwia funkcjonowanie danego zakładu pracy.

Postulowane w interpelacji zastąpienie obecnie obowiązującego trybu ustalania regulaminu pracy prawem weta związków zawodowych wobec regulaminu w opinii resortu pracy w praktyce mogłoby prowadzić do nieobowiązywania w zakładzie pracy regulaminu pracy, a tym samym do uniemożliwienia organizowania procesu pracy.

W kwestii regulaminu wynagradzania należy wyjaśnić, że zgodnie z przepisem art. 77² § 4 Kodeksu pracy taki regulamin ustala pracodawca w uzgodnieniu z zakładową organizacją związkową. Brak uzgodnienia treści regulaminu wynagradzania z zakładową organizacją związkową uniemożliwia pracodawcy samodzielne ustalenie tego regulaminu. Tym samym pracodawca nie może wywiązać się z ustawowego obowiązku wydania regulaminu wynagradzania, gdy zatrudnia co najmniej 20 pracowników nieobjętych zakładowym układem zbiorowym pracy ani ponadzakładowym układem zbiorowym pracy na tyle szczegółowym, aby na jego podstawie można było ustalić indywidualne warunki umów o pracę. W takim przypadku pracodawca może bezpośrednio w umowach o pracę ustalić konkretne warunki wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą.

W przypadku pluralizmu związkowego tryb współdziałania pracodawcy z organizacjami związkowymi przy ustalaniu regulaminu wynagradzania wynika z przepisów art. 30 ustawy o związkach zawodowych. Z przepisów tych wynika, iż w przypadku nieprzedstawienia przez organizacje związkowe albo przez organizację związkową reprezentatywną w rozumieniu art. 241^{25a} Kodeksu pracy wspólnie uzgodnionego stanowiska w sprawie regulaminu wynagradzania w terminie 30 dni pracodawca samodzielnie ustala regulamin wynagradzania, po rozpatrzeniu odrębnych stanowisk organizacji związkowych.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie art. 9¹ i art. 23^{1a} Kodeksu pracy:

Należy wyjaśnić, że na podstawie powołanego przepisu art. 23^{1a} Kodeksu pracy każdy pracodawca nieobjęty układem zbiorowym pracy, a także pracodawca zatrudniający mniej niż 20 pracowników – niezależnie od tego, czy jest objęty układem zbiorowym pracy, czy też nie – może obniżyć pracownikom wymiar czasu pracy wynikający z umów o pracę. Powołany przepis stanowi bowiem o możliwości stosowania mniej korzystnych warunków zatrudnienia pra-

owników niż wynikające z umów o pracę zawartych z tymi pracownikami. Obniżenie wymiaru czasu pracy na podstawie przepisów art. 23^{1a} Kodeksu pracy wymaga jednak wystąpienia przesłanki wskazanej w tym przepisie (sytuacja finansowa pracodawcy), zachowania określonego trybu (zawarcie porozumienia), a także przekazania porozumienia właściwemu okręgowemu inspektorowi pracy. Ponadto stosowanie obniżonego wymiaru czasu pracy jest możliwe nie dłużej niż przez okres 3 lat.

Skorzystanie z art. 23^{1a} Kodeksu pracy nie jest natomiast możliwe przez pracodawcę zatrudniającego co najmniej 20 pracowników objętego układem zbiorowym pracy.

Z kolei przepisy art. 9¹ Kodeksu pracy nie dają podstaw do obniżenia wymiaru czasu pracy. Stanowią one bowiem podstawę do zawieszenia w całości lub w części przepisów prawa pracy określających prawa i obowiązki stron stosunku pracy, które nie wynikają z Kodeksu pracy, innych ustaw i aktów wykonawczych. Przepisy art. 9¹ Kodeksu pracy mogą być stosowane u każdego pracodawcy niezależnie od liczby zatrudnianych pracowników, a także niezależnie od tego, czy działają u niego związki zawodowe.

Zdaniem resortu pracy możliwe jest podjęcie dyskusji z partnerami społecznymi na forum zespołu problemowego prawa pracy i układów zbiorowych Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych w kwestii poszerzenia kręgu pracodawców, którzy mogliby skorzystać z przepisów art. 23^{1a} Kodeksu pracy, o pracodawców zatrudniających co najmniej 20 pracowników objętych układem zbiorowym pracy.

Niezależnie od powyższego należy wyjaśnić, że w dniu 24 stycznia br. przedmiotem obrad Prezydium Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych był projekt ustawy o szczególnych rozwiązaniach na rzecz ochrony miejsc pracy związanych z łagodzeniem skutków spowolnienia gospodarczego lub kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców, w którym przewiduje się rozwiązania dotyczące obniżania wymiaru czasu pracy.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wprowadzenia do Kodeksu pracy tzw. umowy projektowej:

W ocenie ministra pracy i polityki społecznej wprowadzenie do Kodeksu pracy nowego rodzaju umowy o pracę, tj. umowy projektowej, w postulowanym kształcie nie wydaje się konieczne i celowe. Oczekiwany skutek może być bowiem osiągnięty przez zawarcie umowy o pracę na czas wykonania określonej pracy lub umowy o pracę na czas określony, której termin rozwiązania byłby określony nie poprzez wskazanie konkretnej daty, lecz osiągnięcie określonego rezultatu. Do rozważenia pozostaje kwestia, czy można by przewidzieć możliwość zawierania w umowach o pracę na czas określony zawieranych na czas krótszy niż 6 miesięcy klauzuli o możliwości wcześniejszego rozwiązania takiej umowy z zachowaniem określonego okresu wypowiedzenia. Kwestia termi-

nowych umów o pracę jest przedmiotem rozmów z partnerami społecznymi na forum zespołu problemowego prawa pracy i układów zbiorowych Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w odniesieniu do problematyki obowiązku archiwizacji i przechowywania przez pracodawcę dokumentacji pracowniczej:

Zgodnie z art. 94 pkt 9b Kodeksu pracy pracodawca ma obowiązek m.in. przechowywać dokumentację w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz akta osobowe pracowników w warunkach niegroźnych uszkodzeniem lub zniszczeniem. Obowiązek ten ma zabezpieczyć pracowników przed bezpowrotną utratą dokumentów potrzebnych przede wszystkim dla celów emerytalno-rentowych.

Należy podkreślić, że zarówno resort pracy, jak i resort gospodarki podzielają argumenty organizacji pracodawców, które już wielokrotnie zgłaszały potrzebę wprowadzenia regulacji umożliwiających pracodawcom archiwizowanie dokumentacji pracowniczej w formie zapisu na nośnikach elektronicznych. Krokiem w kierunku dopuszczenia stosowania formy elektronicznej w stosunkach pracy jest propozycja zawarta w projektowanej zmianie przepisów Kodeksu pracy o czasie pracy. Zgodnie bowiem z projektem ustawy o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz ustawy o związkach zawodowych, który w dniu 6 lutego br. został skierowany do Sejmu RP, rozkład czasu pracy danego pracownika będzie mógł być sporządzony w formie pisemnej lub elektronicznej na okres krótszy niż okres rozliczeniowy czasu pracy, obejmujący jednak co najmniej 2 miesiące. Przyjęcie tego rozwiązania przez parlament, a następnie doświadczenia zebrane w trakcie stosowania nowego przepisu przez pracodawców w dużej mierze mogą sprzyjać wprowadzaniu kolejnych zmian w przepisach prawa pracy w kierunku postulowanym w interpelacji.

Niezależnie od powyższego systemowe rozwiązanie problematyki przechowywania dokumentacji pracowniczej przez pracodawców na nośnikach elektronicznych wymaga zmian w licznych przepisach. Umożliwienie stosowania elektronicznej formy przechowywania dokumentacji pracowniczej wiąże się bowiem z problematyką ochrony danych osobowych, dodatkowymi gwarancjami w procedurach sądowych, a także z kosztami przejścia z dokumentacji papierowej na elektroniczną. Kwestie te były już przedmiotem analizy podczas opracowywania w Ministerstwie Gospodarki rządowego projektu założeń do projektu ustawy o redukcji obowiązków informacyjnych oraz o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców. Projekt zawierał propozycję dopuszczenia, jako alternatywnej do papierowej, elektronicznej formy przechowywania dokumentacji pracowniczej. Jednakże kilkumiesięczne prace nad tym projektem i ocena zagrożeń związanych z takimi zmianami spowodowały rezygnację z tych propozycji. Niemniej jednak Ministerstwo Go-

spodarki nie wyklucza w porozumieniu z innymi resortami dalszych prac analitycznych w tym zakresie.

Stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w odniesieniu do monitoringu pracownika w miejscu pracy:

Kodeks pracy stanowi, że pracodawca ma obowiązek organizować pracę w sposób zapewniający pełne wykorzystanie czasu pracy, jak również osiąganie przez pracowników, przy wykorzystaniu ich uzdolnień i kwalifikacji, wysokiej wydajności i należytej jakości pracy (art. 94 pkt 2 Kodeksu pracy.). Takiemu obowiązkowi pracodawcy odpowiada leżący po stronie pracownika obowiązek sumiennego i starannego wykonywania pracy oraz przestrzegania: czasu pracy ustalonego w zakładzie pracy, regulaminu pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku, zasad współżycia społecznego, przepisów oraz zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, a także przepisów przeciwpożarowych. Pracownik ma również obowiązek dbać o dobro zakładu pracy i chronić jego mienie (art. 100 Kodeksu pracy).

Należy zatem przyjąć, że pracodawca, będąc organizatorem czasu pracy pracownika, a także podmiotem, na którym spoczywa ryzyko prowadzonej działalności i który ponosi odpowiedzialność wobec osób trzecich za szkodę wyrządzoną przez pracowników przy wykonywaniu obowiązków służbowych (art. 120 Kodeksu pracy), ma prawo do sprawowania kontroli nad wypełnianiem przez pracowników obowiązków pracowniczych.

Kodeks pracy nie wskazuje pracodawcy sposobów dokonywania takiej kontroli. Niemniej jednak, korzystając z takiego uprawnienia, pracodawca jest obowiązany przestrzegać powszechnie obowiązujące przepisy dotyczące poszanowania dóbr osobistych człowieka oraz jego prawa do prywatności, zawarte przede wszystkim w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także w art. 23 Kodeksu cywilnego oraz w art. 11¹ Kodeksu pracy.

Najdonioślejsze znaczenie dla ochrony dóbr osobistych pracownika ma Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Artykuł 5 Konstytucji RP wymienia bowiem wolności, prawa człowieka i obywatela, zaś artykuł 30 tego aktu prawnego wskazuje na fundamentalne znaczenie przyrodzonej, niezbywalnej i nienaruszalnej godności człowieka, która stanowi źródło tych wolności oraz praw. W dalszych przepisach Konstytucji RP wskazano kolejne dobra osobiste podlegające ochronie, w tym przede wszystkim prawo do prywatności (art. 47 Konstytucji RP).

Również przepisy art. 23 Kodeksu cywilnego (poprzez art. 300 Kodeksu pracy mające zastosowanie do stosunków pracy) wyraźnie wskazują, że dobra osobiste człowieka, w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Także art. 11¹ Kodeksu pracy stanowi, że jedną z podstawowych zasad prawa pracy jest obowiązek pracodawcy szanowania godności i dóbr osobistych pracownika, przy czym na gruncie prawa pracy ochrona dóbr osobistych oceniana jest w kontekście specyfiki stosunku prawnego, jaki łączy pracodawcę i pracownika, a więc przede wszystkim w kontekście wykonywania przez pracownika obowiązków na rzecz i pod kierownictwem pracodawcy.

Zatem korzystanie przez pracodawcę z monitoringu za pomocą kamer w celu kontrolowania wykonywania pracy przez pracowników, chronienia pracodawcy przed zagrożeniami zewnętrznymi, np. kradzieżami czy wejściem na teren zakładu pracy osób nieuprawnionych, a także zabezpieczenia się przed ewentualnymi działaniami pracowników, które mogą wyrządzić szkodę pracodawcy lub osobom trzecim, wydaje się dopuszczalne, jednak pod warunkiem, że pracodawca zadba, aby dobra osobiste pracowników nie zostały naruszone oraz aby w jak najmniejszym stopniu ingerować w prywatność pracowników, a także pod warunkiem, że środki stosowane przez pracodawcę będą adekwatne do celów, którym mają służyć.

Monitorowanie przez pracodawcę miejsca pracy za pomocą kamer nie wymaga uzyskania od pracowników zgody na takie sprawowanie kontroli wykonywania pracy czy też bezpieczeństwa zakładu pracy lub pracownika w miejscu pracy. Jednakże pracodawca, będąc zobligowany przepisami Kodeksu pracy do szanowania godności oraz dóbr osobistych pracowników, powinien ich poinformować, że miejsca pracy mogą być monitorowane. Zasady stosowane w zakładzie pracy monitoringu za pomocą kamer mogą wynikać np. z regulaminu pracy lub wewnętrznego zarządzenia pracodawcy i powinny być udostępnione do wiadomości wszystkim pracownikom w zwyczajowo przyjęty sposób, np. poprzez zamieszczenie stosownej informacji na tablicy ogłoszeń.

Jednocześnie należy podkreślić, że nie każde pomieszczenie w zakładzie pracy może zostać objęte monitoringiem. Monitorowanie pomieszczeń socjalnych, np. szatni, łazienek, toalet lub stołówek, znajdujących się na terenie zakładu pracy nie znajduje uzasadnienia. W takich pomieszczeniach prawo pracownika do prywatności powinno być szczególnie chronione, nie wykonuje on również w takich pomieszczeniach zadań służbowych, zatem nie występuje przesłanka monitorowania jego zachowania, wywodzona z kierowniczej roli pracodawcy w procesie organizowania pracy.

Ponadto monitorowanie pracowników za pomocą kamer video jest przetwarzaniem danych osobowych w rozumieniu art. 7 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), dlatego też pracodawca powinien w odpowiedni sposób zabezpieczyć dane uzyskane w wyniku prowadzonego monitoringu oraz przechowywać je tylko przez taki czas, jaki jest niezbędny dla celów monitorowania. Ta regulacja dodat-

kowo wzmacnia ochronę pracowników przed skutkami monitorowania wykonywania przez nich pracy.

W związku z powyższym, a także mając na względzie, że szybki i ciągły rozwój technologii informacyjnych, telekomunikacyjnych oraz przekazu elektronicznego sprawia, że nie jest możliwe uregulowanie w przepisach prawa pracy wszelkich aspektów tej sprawy, obecnie resort pracy nie planuje inicjatywy legislacyjnej w sprawie uregulowania kwestii monitoringu w Kodeksie pracy.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Mariusz Haładyj

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów
Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie monitoringu miejsca pracy (12821)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów
Piotra Szeligi i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 22¹ ustawy Kodeks pracy
(12822)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 23¹ ustawy Kodeks pracy
(12823)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 29 ustawy Kodeks pracy (12824)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 30 § 1 pkt 5 ustawy
Kodeks pracy (12825)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 37 § 2 ustawy Kodeks pracy
(12826)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 38 ustawy Kodeks pracy (12827)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 39 ustawy Kodeks pracy (12828)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 43 ustawy Kodeks pracy (12829)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 45 ustawy Kodeks pracy (12830)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 52 ustawy Kodeks pracy (12831)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
i nowych propozycji regulacji
w ustawie Kodeks pracy (12832)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie przeglądu i modyfikacji przepisów
utrudniających stosowanie telepracy
z uwzględnieniem obowiązków wynikających
z przepisów BHP (12833)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 77² ustawy Kodeks pracy
(12834)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 86 § 3 ustawy Kodeks pracy
(12835)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 92 § 1 pkt 1 ustawy
Kodeks pracy (12836)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 97 § 1 ustawy Kodeks pracy
(12837)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 103¹-103⁶ ustawy
Kodeks pracy (12838)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 104 ustawy Kodeks pracy (12839)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 9¹ i art. 23^{1a} ustawy
Kodeks pracy (12840)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 22¹ ustawy Kodeks pracy
(12841)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie wprowadzenia do ustawy
Kodeks pracy tzw. umowy projektowej (12842)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 19 ustawy o podatku
od towarów i usług (12858)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 29 ust. 4a ustawy o podatku
od towarów i usług (12859)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 127 ustawy o podatku
od towarów i usług (12860)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 417¹ ustawy Kodeks cywilny
oraz orzecznictwa Sądu Najwyższego,
na przykładzie I CNP 33/06 oraz V CNP 79/05
(12861)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 7 ust. 4 ustawy o podatku
od towarów i usług (12862)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 43 ust. 1 pkt 16 ustawy
o podatku od towarów i usług (12863)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 87 ust. 6 w związku z ust. 2, 2a,
4a-f ustawy o podatku od towarów i usług
(12864)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 88 ust. 3a pkt 2 ustawy
o podatku od towarów i usług (12865)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 99 ust. 3-7 ustawy o podatku
od towarów i usług (12866)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 127 ustawy o podatku
od towarów i usług (12867)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie braku w ustawie o podatku
od towarów i usług regulacji dotyczących
grup podatkowych (12868)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie propozycji nowelizacji
rozporządzenia Ministra Finansów
z dnia 23 grudnia 2009 r. w sprawie zwolnień
z obowiązku prowadzenia ewidencji
przy zastosowaniu kas rejestrujących (12869)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie braku odpowiednich przepisów
w ustawie o podatku od towarów i usług
dotyczących wniesienia aportu (12870)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie ustawy o podatku od towarów
i usług odnośnie do obrotu
nowymi nieruchomościami (12871)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 113 ustawy o podatku
od towarów i usług (12872)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie niejasności przepisów
o podatkach dochodowych wskutek ich
wielokrotnych nowelizacji (12873)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 12 ustawy
o podatku dochodowym od osób prawnych
(12874)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie doprecyzowania niejasnej definicji
składników majątkowych zawartej w art. 4a
pkt 2 ustawy o podatku dochodowym
od osób prawnych i w art. 5a pkt 2 ustawy
o podatku dochodowym od osób fizycznych
(12875)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy
o podatku dochodowym od osób prawnych
i art. 23 ust. 1 pkt 23 ustawy o podatku
dochodowym od osób fizycznych (12876)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 16 ust. 1 ustawy o podatku
dochodowym od osób prawnych (12877)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie propozycji zmiany ustawy
o kontroli skarbowej (12878)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 68–71 ustawy
Ordynacja podatkowa (12879)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 76 i rozdziału 16a ustawy
Ordynacja podatkowa (12880)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie propozycji zmiany ustawy
o kontroli skarbowej (12881)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 417¹ ustawy Kodeks cywilny
oraz orzecznictwa Sądu Najwyższego,
na przykładzie I CNP 33/06 oraz V CNP 79/05
(12882)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie braku odpowiednich regulacji
w ustawie Ordynacja podatkowa, z wyjątkiem
art. 14a (12883)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 56 § 1a ustawy Ordynacja
podatkowa oraz interpretacji ogólnej
ministra finansów z dnia 12 lutego 2009 r.
nr PK4/8012/18/LIO/09/58 (12884)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 6 ust. 13 ustawy o podatkach
i opłatach lokalnych w związku z brakiem
jednolitego wzorca deklaracji podatkowej
(12885)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 6 ust. 13 ustawy o podatku
i opłatach lokalnych w przedmiocie obowiązku
ogłoszenia przez ministra finansów
wykazu stawek i zwolnień (12886)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Szeligi
i Andrzeja Dąbrowskiego**

**w sprawie czarnej listy barier gospodarki
w zakresie art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy
o podatku i opłatach lokalnych dotyczącego
definicji obiektu budowlanego (12887)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 12820, str. 120.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posłów Dawida Jackiewicza
i Adama Kwiatkowskiego**

**w sprawie programu restrukturyzacji
w PLL LOT (13043)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 10 stycznia 2013 r., znak: SPS-023-13043/13, przekazujące interpelację pana Adama Kwiatkowskiego i pana Dawida Jackiewicza, posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie programu restrukturyzacji w PLL LOT SA, uprzejmie informuję, co następuje.

Zarząd PLL LOT SA jeszcze w październiku 2012 r. przedstawił biznesplan (plan restrukturyzacji) przewidujący samodzielne przezwyciężenie trudności finansowych spółki, pomimo wciąż pogarszającej się sytuacji finansowej PLL LOT SA i występującego wśród przewoźników europejskich kryzysu. Jednak 30 listopada 2012 r. Zarząd PLL LOT SA złożył w MSP wniosek o udzielenie pomocy publicznej na ratowanie w formie pożyczki. W drugiej dekadzie grudnia 2012 r. sytuacja płynnościowa osiągnęła poziom krytyczny. Alternatywą dla udzielenia pomocy spółce była jej upadłość likwidacyjna, która wywołałaby negatywne skutki również w stosunku do pasażerów, którzy wykupili bilety LOT (ok. 300 tys. pasażerów).

W okresie pomocy na ratowanie spółka zobowiązana jest do opracowania i notyfikacji planu restrukturyzacji, który stosownie do zapisów zawartej w dniu 20 grudnia 2012 r. umowy o udzieleniu pomocy publicznej na ratowanie w formie pożyczki powinna przedstawić ministrowi skarbu państwa w terminie 3 miesięcy od dnia podpisania tej umowy, tj. do 20 marca 2013 r. Według wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw notyfikacja planu restrukturyzacji do KE powinna nastąpić w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy po pierwszym zastosowaniu środka pomocy w celu ratowania. Aktualnie Zarząd PLL LOT SA, przy pomocy reno-

mowanego doradcy, opracowuje powyższy dokument, określający m.in. strategię działalności spółki.

Główne założenia ww. planu to zwiększenie efektywności funkcjonowania spółki na rynku poprzez: 1) usprawnienie polityki cenowej oraz zwiększenie zdolności spółki do generowania przychodów ze sprzedaży usług dodatkowych; 2) obniżenie kosztów sprzedaży poprzez promocję bezpośrednich kanałów dystrybucji oraz przeniesienie części opłat na pasażerów lub agentów; 3) renegocjację kontraktów z kluczowymi dostawcami (m.in. opłaty za lądowanie, handling, obsługę techniczną); 4) zwiększenie produktywności załóg. Podstawą do opracowania planu restrukturyzacji będzie optymalizacja siatki połączeń lotniczych. W tym zakresie trwają obecnie stosowne analizy.

Ponadto PLL LOT SA w okresie pomocy na ratowanie podejmuje inicjatywy naprawcze zmniejszające generowane straty m.in. poprzez redukcję zatrudnienia (realizowana w programie dobrowolnych odejść oraz w trybie zwolnień grupowych) i optymalizację floty samolotów. Kluczowe znaczenie dla PLL LOT SA ma aktualnie uzyskanie akceptacji przez KE dla pomocy publicznej na ratowanie, a następnie, po zatwierdzeniu przez MSP i notyfikowaniu planu restrukturyzacji, pomocy publicznej na restrukturyzację, objętej planem. Celem pomocy na restrukturyzację jest odzyskanie przez spółkę trwałej zdolności do konkurencyjności na rynku i wdrożenie rentownej strategii biznesowej.

Jednocześnie informuję, iż Ministerstwo Skarbu Państwa nie dysponuje dokumentami oraz materiałami, o których mowa w interpelacji.

Minister
Mikołaj Budzanowski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego
oraz grupy posłów**

w sprawie prywatyzacji PLL LOT (13071)

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pismo z dnia 14 stycznia 2013 r., znak: SPS-023-13071/13, przekazujące interpelację posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej z Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość w sprawie prywatyzacji LOT-u uprzejmie informuję, co następuje.

W okresie pomocy na ratowanie spółka zobowiązana jest do opracowania i notyfikacji planu restrukturyzacji, który stosownie do zapisów zawartej w dniu 20 grudnia 2012 r. umowy o udzieleniu pomocy publicznej na ratowanie w formie pożyczki powinna przedstawić ministrowi skarbu państwa w terminie 3 miesięcy od dnia podpisania tej umowy, tj. do 20 marca 2013 r. Obecnie, w ramach pomocy na ratowanie,

spółka otrzymała 400 mln PLN. Według wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw notyfikacja planu restrukturyzacji do KE powinna nastąpić w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy po pierwszym zastosowaniu środka pomocy w celu ratowania. Aktualnie Zarząd PLL LOT SA, przy pomocy renomowanego doradcy, opracowuje powyższy dokument, określający m.in. strategię działalności spółki. Główne założenia ww. planu to podniesienie efektywności funkcjonowania spółki na rynku poprzez: 1) usprawnienie polityki cenowej oraz podniesienie zdolności spółki do generowania przychodów ze sprzedaży usług dodatkowych; 2) obniżenie kosztów sprzedaży poprzez promocję bezpośrednich kanałów dystrybucji oraz przeniesienie części opłat na pasażerów lub agentów; 3) renegocjację kontraktów z kluczowymi dostawcami (m.in. opłaty za lądowanie, handling, obsługę techniczną); 4) podniesienie produktywności załóg.

Podstawą dla opracowania planu restrukturyzacji będzie optymalizacja siatki połączeń lotniczych. W tym zakresie trwają obecnie stosowne analizy.

Ponadto PLL LOT SA w okresie pomocy na ratowanie podejmuje inicjatywy naprawcze zmniejszające generowane straty m.in. poprzez redukcję zatrudnienia. Całkowita planowana redukcja zatrudnienia w okresie do końca czerwca 2013 r. obejmie 385 osób, w tym w ramach programu dobrowolnych odejść – 130 osób, w ramach procedury zwolnień grupowych – 245 osób oraz pracowników zatrudnionych za granicą – 10 osób.

Kluczowe znaczenie dla PLL LOT SA ma aktualnie uzyskanie akceptacji przez KE dla pomocy publicznej na ratowanie, a następnie po zatwierdzeniu przez MSP i notyfikowaniu planu restrukturyzacji – pomocy publicznej na restrukturyzację objętej planem. Celem pomocy na restrukturyzację jest odzyskanie przez spółkę trwałej zdolności do konkurencyjności na rynku i wdrożenie rentownej strategii biznesowej.

Alternatywą dla udzielenia pomocy spółce była jej upadłość likwidacyjna, która wywołałaby negatywne skutki m.in. w stosunku do innych podmiotów publicznych, jak również w stosunku do ok. 300 tys. pasażerów, którzy wykupili bilety ww. przewoźnika. Upadłość PLL LOT SA spowodowałaby także likwidację dwóch tysięcy miejsc pracy, jak również nie pozostałaby bez negatywnego wpływu na sytuację podmiotów kooperujących z PLL LOT SA.

W roku 2011 wstępne sygnały o zainteresowaniu udziałem w procesie prywatyzacji PLL LOT SA wyraził Turkish Airlines – duży przewoźnik lotniczy, posiadający istotny udział w europejskim rynku przewozów lotniczych. Sygnały te nie przełożyły się jednak na dalszy udział inwestora w procesie prywatyzacji PLL LOT SA.

Procesy zmian kapitałowych przewoźników lotniczych są złożone i długotrwałe. Dla PLL LOT SA poszukiwany jest inwestor strategiczny, zapewniają-

cy odpowiednią konsolidację operacyjną i gospodarczą lub finansowanie zewnętrzne. W Unii Europejskiej przewoźnicy lotniczy dążą do konsolidacji i tym samym zmniejszania kosztów prowadzonej działalności. W tym miejscu należy wskazać jako przykład: Air France – KLM, British Airways – Iberia, Lufthansa – Austrian Airlines, Brussels Airlines – Swiss. Prowadzone są także procesy prywatyzacyjne m.in. TAP Portugalia, CSA Czechy, Taron Rumunia. Wobec powyższego pozyskanie przez PLL LOT SA inwestora strategicznego (partnera gospodarczego) jest kluczowe z punktu widzenia funkcjonowania na rynku i zwiększania konkurencyjności.

W kwietniu 2012 r. MSP podjęło odpowiednie czynności legislacyjne dotyczące uchylecia ustawy z dnia 14 czerwca 1991 r. o przekształceniu własnościowym przedsiębiorstwa państwowego Polskie Linie Lotnicze LOT, która przewiduje, że Skarb Państwa zachowuje co najmniej 51% sumy głosów służących całemu kapitałowi spółki. W dniu 3 stycznia 2013 r. projekt ustawy został przyjęty i zarekomendowany Radzie Ministrów przez stały komitet Rady Ministrów. Uchylenie ustawy powinno mieć pozytywny wpływ na proces przekształceń własnościowych w PLL LOT SA. Racjonalnie działający inwestor prywatny zainteresowany jest bowiem przejęciem pełnej kontroli nad podmiotem, w którego działalność angażuje środki finansowe. Możliwość uzyskania przez inwestora faktycznej kontroli nad spółką, jaką daje uchylenie ww. ustawy, może znacznie poszerzyć katalog podmiotów zainteresowanych zaangażowaniem kapitałowym w PLL LOT SA i stworzyć potencjalnie korzystne warunki ewentualnej transakcji zbycia akcji spółki. Wartość ewentualnej transakcji wynikać będzie z przeprowadzonej wyceny akcji spółki.

Z poważaniem

Minister
Mikołaj Budzanowski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Górskiego**

**w sprawie planów wprowadzenia opłat
za korzystanie z bankomatów (13110)**

Szanowna Pani Marszałek! Nawiązując do interpelacji pana posła Tomasza Górskiego (sygn. SPS-023-13110/13) w sprawie planów wprowadzenia opłat za korzystanie z bankomatów, która wpłynęła do Ministerstwa Finansów w dniu 15 stycznia br., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1174, z późn. zm.), zwa-

na dalej u.u.p., stanowiąca implementację do polskiego systemu prawnego założeń dyrektywy 2007/64/WE (dalej jako Payment Service Directive – PSD), obowiązuje od dnia 24 października 2011 r. i dokonuje transpozycji na zasadzie tzw. harmonizacji pełnej, będąc kolejnym, niezwykle istotnym krokiem na drodze ujednoczenia systemów prawnych państw Unii Europejskiej (oraz pozostałych państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego) w zakresie regulacji związanych z obrotem gospodarczym.

Dla prawidłowego funkcjonowania konkurencji na rynku usług płatniczych nieodzowne jest zrównoważenie pozycji poszczególnych uczestników, działających na rynku bezgotówkowych usług płatniczych, w ten sposób, aby w istocie urzeczywistnić działanie mechanizmów konkurencji, charakterystycznych dla wolnego rynku, jednocześnie eliminując zjawiska zagrożające osiągnięciu projektowanych rezultatów. W szczególności projekt nowelizacji ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw ma na celu m.in. eliminację wykorzystywania uprzywilejowanej, monopolistycznej pozycji przez poszczególne podmioty w relacjach z innymi, czego efektem finalnym jest ograniczanie i hamowanie dalszego rozwoju gospodarczego.

Pragnę uprzejmie poinformować pana posła, iż zasadniczymi przesłankami do wprowadzenia do przedmiotowej ustawy w przygotowanej nowelizacji przepisów umożliwiających pobieranie dodatkowych opłat za wypłatę środków z bankomatów jest utrzymanie dalszego, zrównoważonego rozwoju obrotu bezgotówkowego w Polsce. Osiągnięcie tego miałyby nastąpić poprzez przełamanie skutków duopolu organizacji kartowych i jednostronnego narzucania regulacji związanych z możliwością pobierania opłat za wypłaty środków z bankomatów w umowach z innymi podmiotami, działającymi na rynku świadczenia tego rodzaju usług. Efektem takiego stanu rzeczy jest zakłócenie działania mechanizmów wolnorynkowych, co z kolei generuje powstawanie kolejnych, niepożądanych zjawisk obserwowanych na rynku obrotu bezgotówkowego, w tym na rynku bankomatowym.

Obecne uwarunkowania utrudniają dalsze poszerzenie sieci bankomatów, poprzez ich instalację w miejscach o mniejszym stałym zapotrzebowaniu na wypłaty środków z bankomatu, ze względu na brak rentowności takich przedsięwzięć (z uwagi na ograniczony popyt i konieczność ponoszenia wysokich kosztów obsługi takich bankomatów, a także z powodu zmniejszonej liczby operacji na takich urządzeniach, co wpływa na ich ograniczoną dochodowość). W rezultacie wiele mniejszych miejscowości, dysponujących nierzadko sporym potencjałem gospodarczym, czy miejscowości o znacznych walorach turystycznych jest pozbawionych dostępu do usług płatniczych, a które mogłyby być oferowane np. przez banki spółdzielcze.

Czynnikiem hamującym rozwój sieci bankomatów wydaje się być więc fakt jednostronnego zakazu pobierania przez operatorów bankomatów jakichkol-

wiek dodatkowych opłat z tytułu korzystania z ich urządzeń. W obecnym stanie prawnym takie działania zyskują wymiar legalności, gdyż u.u.p. – pomimo iż nie zabrania pobierania takiej opłaty – umożliwia umowne ograniczanie ich pobierania przy wypłacie środków z użyciem kart płatniczych. W efekcie siła rynkowa duopolu organizacji kartowych ustalających reguły i opłaty związane z użytkowaniem kart płatniczych w znaczący sposób ogranicza możliwość negocjacji stawek przez operatorów bankomatów z wydawcami kart.

Wskazać należy, iż decydujący wpływ na kształtowanie się praktyk w zakresie wysokości opłat nakładanych na transakcje przy wypłacie środków z urządzeń bankomatowych mają w chwili obecnej regulacje organizacji kartowych, pomimo że ustalona przez nie maksymalna opłata dla operatorów bankomatów nie zawsze jest adekwatna do ich kosztów. W konsekwencji takie czynniki jak ustalona przez organizacje kartowe opłata, w połączeniu z narzuconym zakazem pobierania dodatkowych należności od posiadaczy kart wypłacających środki z bankomatu oraz praktykami wydawców kart związanymi z zawyżaniem tzw. foreign fee dodatkowo ponad interchange bankomatowy, skutkują, w ocenie Ministerstwa Finansów, niedostatecznym tempem rozwoju rynku płatności bezgotówkowych, szczególnie na terenach obejmujących mniejsze miejscowości.

Powyższe okoliczności spowodowały, iż do pierwotnego projektu zmian w u.u.p. wprowadzono propozycję regulacji materii opłat dodatkowych za wypłaty środków pieniężnych z bankomatów. Tak zwane dozwoleństwo mocne, umożliwiające pobieranie dodatkowych opłat przez operatorów bankomatów, w opinii projektodawcy, ograniczyłoby możliwość narzucania przez organizacje kartowe reguł funkcjonowania rynku, w tym przypadku w zakresie należnych opłat. Projektowane przepisy w tym kształcie nie nakazywałyby ustanawiania standardowej opłaty, ale wyłącznie podważałyby narzucany jednostronnie zakaz opłat dodatkowych w sytuacjach, gdy standardowa opłata nie wystarcza do pokrycia kosztów funkcjonowania bankomatu, a równocześnie występuje, jak wskazywano wyżej, popyt na usługi bankomatowe w danej lokalizacji przy akceptacji dla wyższych opłat.

Niezależnie jednak od wskazanych powyżej argumentów uprzejmie informuję, że zmieniony projekt ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych i niektórych innych ustaw, który został skierowany ponownie pod obrady komitetu stałego Rady Ministrów, nie zawiera przedmiotowych zapisów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Wojciech Kowalczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariana Cyconia**

**w sprawie wprowadzenia opłat
za korzystanie z bankomatów (13163)**

Szanowna Pani Marszałek! Nawiązując do interpelacji pana posła Mariana Cyconia (sygn. SPS-023-13163/13) w sprawie wprowadzenia opłat za korzystanie z bankomatów, która wpłynęła do Ministerstwa Finansów w dniu 16 stycznia br., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1174, z późn. zm.), zwana dalej u.u.p., stanowiąca implementację do polskiego systemu prawnego założeń dyrektywy 2007/64/WE (dalej jako Payment Service Directive – PSD), obowiązuje od dnia 24 października 2011 r. i dokonuje transpozycji na zasadzie tzw. harmonizacji pełnej, będąc kolejnym niezwykle istotnym krokiem na drodze ujednoczenia systemów prawnych państw Unii Europejskiej (oraz pozostałych państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego) w zakresie regulacji związanych z obrotem gospodarczym.

Dla prawidłowego funkcjonowania konkurencji na rynku usług płatniczych nieodzowne jest zrównoważenie pozycji poszczególnych uczestników działających na rynku bezgotówkowych usług płatniczych w ten sposób, aby w istocie urzeczywistnić działanie mechanizmów konkurencji charakterystycznych dla wolnego rynku, jednocześnie eliminując zjawiska zagrażające osiągnięciu projektowanych rezultatów. W szczególności projekt nowelizacji ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw ma na celu m.in. eliminację wykorzystywania uprzywilejowanej, monopolistycznej pozycji przez poszczególne podmioty w relacjach z innymi, czego efektem finalnym jest ograniczanie i hamowanie dalszego rozwoju gospodarczego.

Pragnę poinformować pana posła, iż zasadniczą przesłanką, która skłoniła projektodawcę do podjęcia inicjatywy w zakresie nowelizacji u.u.p. związanej z umożliwieniem pobierania dodatkowych opłat za wypłatę środków z bankomatów, było utrzymanie dalszego zrównoważonego rozwoju obrotu bezgotówkowego w Polsce. Osiągnięcie tego miałyby nastąpić poprzez przełamanie skutków duopolu organizacji kartowych i jednostronnego narzucania regulacji związanych z możliwością pobierania opłat za wypłaty środków z bankomatów w umowach z innymi podmiotami działającymi na rynku świadczenia tego rodzaju usług. Efektem takiego stanu rzeczy jest zakłócenie działania mechanizmów wolnorynkowych, co z kolei generuje powstawanie kolejnych niepożądanych zjawisk obserwowanych na rynku obrotu bezgotówkowego, w tym na rynku bankomatowym.

Obecne uwarunkowania utrudniają dalsze poszerzanie sieci bankomatów poprzez ich instalację w miejscach o mniejszym stałym zapotrzebowaniu na wypłaty środków z bankomatu ze względu na brak rentowności takich przedsięwzięć (z uwagi na ograniczony popyt i konieczność ponoszenia wysokich kosztów obsługi takich bankomatów, a także z powodu zmniejszonej liczby operacji na takich urządzeniach, co wpływa na ich ograniczoną dochodowość). W rezultacie wiele mniejszych miejscowości dysponujących nierzadko sporym potencjałem gospodarczym czy miejscowości o znacznych walorach turystycznych jest pozbawionych dostępu do usług płatniczych, które mogłyby być oferowane np. przez banki spółdzielcze (Bank Polskiej Spółdzielczości SA wraz z bankami spółdzielczymi z nim zrzeszonymi ustosunkował się pozytywnie do projektowanych zmian w omawianym zakresie).

Czynnikiem hamującym rozwój sieci bankomatów wydaje się być więc fakt jednostronnego zakazu pobierania przez operatorów bankomatów jakichkolwiek dodatkowych opłat z tytułu korzystania z ich urządzeń. W obecnym stanie prawnym takie działania zyskują wymiar legalności, gdyż u.u.p. pomimo, iż nie zabrania pobierania takiej opłaty, umożliwia umowne ograniczanie ich pobierania przy wypłacie środków z użyciem kart płatniczych. W efekcie siła rynkowa duopolu organizacji kartowych ustalających reguły i opłaty związane z użytkowaniem kart płatniczych w znaczący sposób ogranicza możliwość negocjacji stawek przez operatorów bankomatów z wydawcami kart.

Wskazać należy, iż decydujący wpływ na kształtowanie się praktyk w zakresie wysokości opłat nakładanych na transakcje przy wypłacie środków z urządzeń bankomatowych mają w chwili obecnej regulacje organizacji kartowych, pomimo że ustalona przez nie maksymalna opłata dla operatorów bankomatów nie zawsze jest adekwatna do ich kosztów. W konsekwencji takie czynniki jak ustalona przez organizację kartowe opłata, w połączeniu z narzuconym zakazem pobierania dodatkowych należności od posiadaczy kart wypłacających środki z bankomatu oraz praktykami wydawców kart związanymi z zawyżaniem tzw. foreign fee dodatkowo ponad interchange bankomatowy, skutkują w ocenie Ministerstwa Finansów niedostatecznym tempem rozwoju rynku płatności bezgotówkowych, szczególnie na terenach obejmujących mniejsze miejscowości.

Powyższe okoliczności spowodowały, iż do pierwotnego projektu zmian w u.u.p. wprowadzono propozycję regulacji materii opłat dodatkowych za wypłaty środków pieniężnych z bankomatów. Tak zwane dozwolenie mocne, umożliwiające pobieranie dodatkowych opłat przez operatorów bankomatów, w opinii projektodawcy ograniczyłoby możliwość narzucania przez organizacje kartowe reguł funkcjonowania rynku, w tym przypadku w zakresie należnych opłat. Projektowane przepisy w tym kształcie nie nakazywałyby ustanawiania standardowej opłaty, ale wy-

łącznie podważałyby narzucany jednostronnie zakaz opłat dodatkowych w sytuacjach, gdy standardowa opłata nie wystarcza do pokrycia kosztów funkcjonowania bankomatu, a równocześnie występuje, jak wskazywano wyżej, popyt na usługi bankomatowe w danej lokalizacji przy akceptacji dla wyższych opłat.

Niezależnie jednak od wskazanych powyżej argumentów uprzejmie informuję, że zmieniony projekt ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych i niektórych innych ustaw, który został skierowany ponownie pod obrady komitetu stałego Rady Ministrów, nie zawiera przedmiotowych zapisów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Wojciech Kowalczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

ministra skarbu państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na ponowną interpelację posła
Tadeusza Iwińskiego

w sprawie procesów prywatyzacji noszących
znamiona patologii, na przykładzie
Zakładów Przemysłu Odzieżowego Warmia SA
w Kętrzynie i Mrągowie (13178)

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację poselską pana Tadeusza Iwińskiego, posła na Sejm RP, z dnia 14 lutego 2013 r. (nr SPS-023-13178p/13) dotyczącą prywatyzacji Warmia SA z siedzibą w Kętrzynie (spółka) poniżej pozwalam sobie ponownie odnieść się do sformułowanych przez pana posła pytań oraz poruszanych kwestii.

1. Czy i kiedy inwestor uregulował zaległości wobec Skarbu Państwa związane z prywatyzacją Dana, co wykazała kontrola delegatury MSP w Szczecinie?

Inwestor nie mógł uregulować zaległości wobec Skarbu Państwa, ponieważ ich nie posiadał.

Przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakłady Przemysłu Odzieżowego Dana w Szczecinie nie zostało nabyte przez pana W. P., lecz przez spółkę Dana SA z siedzibą w Szczecinie, tj. spółkę pracowniczą, w której pan W. P. był akcjonariuszem do 2000 r. Ponadto pan W. P. do złożonej oferty nabycia akcji Warmia SA dołączył zaświadczenie z właściwego urzędu skarbowego o braku jego zaległości podatkowych według stanu na dzień 28 listopada 2012 r.

2. Wszystkie firmy prywatyzowane przez tę osobę nie istnieją, ponieważ zostały doprowadzone do likwidacji lub upadłości

Jak wynika z posiadanych przez MSP informacji, w ramach prowadzonych procesów prywatyzacji do

dnia 3 stycznia 2013 r. pan W. P. jako osoba fizyczna nie nabywał akcji/udziałów od Skarbu Państwa. Wobec czego MSP w ramach posiadanych kompetencji nie może potwierdzić stawianej przez pana piosa tezy.

3. Zabezpieczenie interesów pracowników spółki w pierwszym przetargu

Jednym z warunków formalnych przystąpienia do pierwszego przetargu (opublikowanego 31 lipca 2012 r.) było złożenie w ofercie parafowanego przez inwestora wzoru umowy sprzedaży akcji (potwierdzenie gotowości zawarcia jej na wskazanych warunkach) – w pierwszym przetargu wzór umowy zawierał obowiązek kupującego polegający na utrzymaniu w okresie 12 miesięcy od dnia zawarcia umowy sprzedaży akcji stanu zatrudnienia pracowników zatrudnionych w spółce na czas nieokreślony co najmniej w takiej ilości etatów, jaka istniała w spółce na dzień zawarcia ww. umowy.

4. Pośpiech i skupienie się na sytuacji ekonomiczno-finansowej spółki

W gestii pana piosa pozostawiam opinię odnośnie do czasu trwania procesu prywatyzacji spółki, który łącznie trwał 29 miesięcy, w tym ostatni przetarg – ponad 3 miesiące.

Sytuacja finansowo-ekonomiczna spółki zdawkowo prezentowana opinii publicznej przez reprezentantów załogi w czasie trwania ostatniej próby prywatyzacyjnej znacząco odbiegała od stanu faktycznego, w związku z powyższym MSP było zobowiązane do przekazania rzeczywistych, pogarszających się wyników ekonomiczno-finansowych.

5. Udzielenie pożyczki spółce

Ewentualne starania Warmia SA, tj. spółki z mniejszościowym udziałem Skarbu Państwa, odnośnie do pozyskania finansowania zewnętrznego na wsparcie programu restrukturyzacji bądź program inwestycyjny, czynione w zgodzie z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa, wydają się być zdaniem Skarbu Państwa uzasadnione, szczególnie biorąc pod uwagę aspekt społeczny.

6. Restrukturyzacja zatrudnienia, nieopłacanie składek ZUS

Inwestor niezwłocznie po zakupie kontrolnego pakietu akcji wdrożył działania restrukturyzacyjne mające na celu poprawę sytuacji finansowej spółki (vide pkt 4).

Jak poinformowała spółka, w styczniu i lutym br. zwolnienia objęły łącznie 52 pracowników nieprodukcyjnych – 14 pracownikom nieprodukcyjnym, wytypowanym do zwolnienia zaproponowano przeszerowanie na stanowiska związane z produkcją. Powyższe działania uzyskały aprobatę związków zawodowych działających w spółce. Ponadto Warmia SA (płatnik składek ZUS) zgodnie z przedstawionym zaświadczeniem z właściwego oddziału ZUS na dzień 6 lutego 2013 r. nie posiada zaległości w opłacaniu wymaganych składek. Dostarczone przez spółkę zaświadczenie o niezaleganiu w podatkach z właściwe-

go urzędu skarbowego wskazuje, iż na dzień 7 lutego 2013 r. spółka nie posiada również żadnych zaległości podatkowych.

Z poważaniem

Minister
Mikołaj Budzanowski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posłów Dawida Jackiewicza
i Adama Kwiatkowskiego**

**w sprawie EuroLOT oraz pozostałych spółek
powiązanych lub zależnych od PLL LOT SA
(13321)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 23 stycznia 2013 r., znak: SPS-023-13321/13, przekazujące interpelację pana Adama Kwiatkowskiego i pana Dawida Jackiewicza – posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie EuroLOT oraz pozostałych spółek powiązanych lub zależnych od PLL LOT SA, po uzyskaniu stosownych wyjaśnień od zarządu spółki uprzejmie informuję, co następuje.

Ad pyt. 1. Strata netto w spółce EuroLOT SA za rok 2011 wyniosła 19 530 730 PLN, w tym strata netto ze sprzedaży 21 784 194 PLN, natomiast za rok 2012 r. straty te wyniosły odpowiednio 37 243 548 PLN oraz 57 750 221 PLN. Dane finansowe za rok 2012 nie zostały jeszcze zweryfikowane przez biegłego rewidenta badającego sprawozdanie finansowe spółki.

Ad pyt. 2. W okresie wprowadzenia do siatki połączeń spółki EuroLOT SA nowego typu samolotu Bombardier Q400 NextGen, tj. w okresie czerwiec–grudzień 2012 r., wykonanych zostało 8528 rejsów, z czego tylko 206 rejsów uległo opóźnieniu. Oznacza to, iż w ramach operacji wykonywanych na samolotach Bombardier Q400 NextGen w ww. okresie jedynie 2,42% rejsów było opóźnionych ze względu na „spóźnienie się” załogi. Zazwyczaj opóźnienia były konsekwencją zakłóceń wcześniej wykonywanych operacji, tj.:

— późnym przylotem samolotu na tzw. nocowanie, co wiązało się z przekroczeniem norm czasu pracy załogi; taka sytuacja powoduje, iż rejs w dniu kolejnym jest opóźniony ze względu na konieczność zapewnienia wymaganego czasu odpoczynku załogi,

— rotacją załogi, gdyż załoga przyleciała do portu lotniczego wcześniejszym opóźnionym rejssem.

Powyższych opóźnień można byłoby uniknąć, gdyby spółka utrzymywała odpowiednią liczbę załóg dyżurnych. Jednak rozwiązanie takie jest nieefek-

tywne ekonomicznie, ponieważ koszty opóźnienia rejsu rzędu 15–20 minut są znacznie mniejsze niż koszty utrzymywania załogi dyżurnej. Ponadto wzrost opóźnień w grudniu w porównaniu z wcześniejszymi miesiącami wynikał przede wszystkim z możliwości wykorzystania mniejszej liczby załóg związanej z pracowaną maksymalną normą czasu pracy w roku 2012. Nie bez znaczenia były także powodujące opóźnienia warunki pogodowe.

Ad pyt. 3. Wyniki netto oraz wynik działalności podstawowej spółki GTL-LOT Usługi Lotniskowe sp. z o.o. za 2011 r. kształtowały się odpowiednio: 1 442 348,05 PLN oraz 2 390 423,48 PLN. Jednocześnie informuję, iż nie ma jeszcze ostatecznych, zaudytowanych wyników za rok 2012.

Ad pyt. 4 i 5. Ministerstwo Skarbu Państwa nie posiada tak szczegółowych danych dotyczących poszczególnych osób powoływanych w skład organów korporacyjnych w spółkach zależnych od PLL LOT SA.

Minister
Mikołaj Budzanowski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posłów Dawida Jackiewicza
i Adama Kwiatkowskiego**

**w sprawie konsekwencji wobec byłego prezesa
Zarządu PLL LOT SA w związku
z jego publicznymi wypowiedziami
dotyczącymi kondycji finansowej tej firmy
(13324)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pismo z dnia 23 stycznia 2013 r., znak: SPS-023-13324/13, przekazujące interpelację pana Adama Kwiatkowskiego i pana Dawida Jackiewicza – posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie konsekwencji wobec byłego prezesa Zarządu PLL LOT SA w związku z jego publicznymi wypowiedziami dotyczącymi kondycji finansowej spółki LOT, informuję, co następuje.

Ad pyt. 1 i 11. Odnosząc się do kwestii zbywania przez PLL LOT SA „zbędnego majątku”, wyjaśniam, iż spółka przyjęła strategię zbywania aktywów niezwiązanych bezpośrednio z działalnością polegającą na świadczeniu usług przewozu lotniczego, jak również tych aktywów, które są powiązane z działalnością usługową w sektorze lotniczym, jednakże usługi te może spółka nabyć od innych podmiotów na zasadach rynkowych i konkurencyjnych. Środki pieniężne pozyskane z transakcji zbywania powyższych aktywów przeznaczone zostały na spłatę przeterminowanych zobowiązań oraz szeregu zdarzeń o charak-

terze jednorazowym, które pociągały za sobą konieczność wydatkowania znaczących kwot. Można tu wskazać np. konieczność pokrycia wydatków związanych z obowiązkowym wykupem samolotów Embraer 145 po zakończeniu umów leasingowych czy też wpłatę zaliczek na nowe samoloty Embraer 195 i przede wszystkim zaliczki na samoloty Boeing 787 Dreamliner. W tym też okresie dokonano spłat kilku zaciągniętych wcześniej pożyczek do banków, instytucji finansowych i innych podmiotów. Spółka kontynuowała także spłatę tzw. zobowiązań hedgingowych, będących konsekwencją, ujemnych rozliczeń transakcji zawartych w latach 2007–2008, dotyczących zabezpieczenia ceny paliwa lotniczego. Dodatkowo i nieplanowane koszty o charakterze jednorazowym spółka poniosła także w związku z awaryjnym lądowaniem samolotu Boeing 767 w dniu 1 listopada 2011 r.

Odnosnie do stanu zatrudnienia w spółce w dziale zajmującym się nadzorem nad spółkami zależnymi od PLL LOT SA informuję, iż przed sprzedażą pierwszej ze spółek liczba ta wynosiła cztery osoby; obecnie w dziale tym pracuje jedna osoba.

Jednocześnie informuję, iż Ministerstwo Skarbu Państwa nie dysponuje analizą wydajności działalności spółki po zbyciu ww. aktywów majątkowych, jak również nie posiada informacji, na którą prognozę płynnościową powoływał się były prezes Zarządu PLL LOT SA w cytowanej przez niego wypowiedzi.

Ad pkt 2 i 9. Wynik na działalności podstawowej wyniósł odpowiednio: na koniec roku 2011 – strata w wysokości 158,2 mln PLN; po ośmiu miesiącach 2012 r. – strata w wysokości 135,7 mln PLN; na koniec roku 2012 – strata w wysokości 115,1 mln PLN (dane jeszcze niezeweryfikowane przez niezależnego biegłego rewidenta badającego sprawozdanie finansowe spółki).

Ad pkt 3. Odnosnie do danych dotyczących udziału PLL LOT SA w przychodach ogółem AEA informuję, iż AEA nie przedstawiła jeszcze szczegółowych danych finansowych za rok 2012. Za dwa kwartały 2012 r. dostępne są dane szacunkowe tylko dla wybranej próbki linii podających swoje wyniki do AEA dotyczące tylko fragmentu działalności podstawowej. W próbie tej udział wpływów z przewozów rozkładowych PLL LOT SA wynosi 0,97%. Jeżeli chodzi o ujęcie ilościowe realizowanych przewozów mierzonych pasażerokilometrami, to w I połowie 2012 r. udział PLL LOT SA wyniósł 0,87%. Za cały rok 2012 udział ten przewidywany jest na poziomie 0,88%. Zgodnie natomiast z danymi za rok 2011 udział PLL LOT SA w przychodach wszystkich linii lotniczych zrzeszonych w AEA wyniósł 3,76%.

Ad pkt 4. W strukturze kosztów większości europejskich linii lotniczych występują istotne pozycje, na które przewoźnicy nie mają realnego wpływu, tj. m.in.: ceny paliwa lotniczego, opłaty infrastrukturalne, portowe oraz podatki środowiskowe, a także nieefektywność systemu zarządzania ruchem lotniczym w Europie oraz rosnące koszty opłat przeloto-

wych. Koszty te na przestrzeni ostatnich lat miały stałą tendencję wzrostową, co znajdowało odzwierciedlenie w osiąganych również przez PLL LOT SA wynikach finansowych. Prowadzona przez Zarząd PLL LOT SA polityka redukcji kosztów dotyczyć może tylko tych kosztów, na które spółka ma bezpośredni wpływ. Z posiadanych przez MSP danych wynika, iż realna redukcja kosztów operowania w wymiarze ok. 20% w roku 2012 w stosunku do roku 2011, bez efektów zmian kursowych, ceny paliwa lotniczego oraz zmian na siatce połączeń, miała miejsce m.in. w następujących pozycjach: obsługa techniczna samolotu, prowizje agentów, utrzymanie biur zagranicznych, współpraca code share, system odpraw pasażerskich, opłata dla LOT Catering oraz koszt własności samolotów. Ministerstwo Skarbu Państwa nie dysponuje szczegółową analizą spadku (wzrostu) kosztów operowania na przestrzeni ostatnich dziesięciu lat.

Odnosząc się do kwestii wyniku finansowego PLL LOT SA z działalności podstawowej na przestrzeni ostatnich ponad dziesięciu lat, dane te (w mln zł) ilustruje poniższa tabela:

Rok	Przychody z działalności podstawowej	Koszty działalności podstawowej	Wynik na działalności podstawowej
2000	2434,2	2749,3	-315,1
2001	2421,1	3054,0	-632,9
2002	2718,8	2829,5	-110,7
2003	2857,0	2921,9	-64,9
2004	2914,2	2992,2	-78,1
2005	2771,8	2679,9	91,9
2006	2762,4	2805,0	-42,6
2007	2983,0	2910,3	72,8
2008	2879,8	2988,9	-109,1
2009	2724,1	2944,4	-220,4
2010	2963,0	3126,1	-163,1
2011	3156,8	3315,0	-158,2

Ad pkt 5. Przychody PLL LOT SA z działalności podstawowej na przestrzeni ostatnich dziesięciu lat w mln PLN kształtują się następująco: w roku 2002 – 2718,8; w roku 2003 – 2857,0; w roku 2004 – 2914,2; w roku 2005 – 2771,8; w roku 2006 – 2762,4; w roku 2007 – 2983,0; w roku 2008 – 2879,8; w roku 2009 – 2724,1; w roku 2010 – 2 963,0; w roku 2011 – 3156,8; w roku 2012 – 3305,7 (dane niezweryfikowane przez biegłego rewidenta badającego sprawozdanie finansowe spółki).

Ad pkt 6. Wskazywany efekt restrukturyzacji w roku 2010 i roku 2011 w łącznej wysokości 492 mln PLN jest wynikiem poprawy efektywności, na którą złożyły się m.in.: poprawa strony przychodowej (wzrost liczby pasażerów i polityka cenowa), program redukcji zatrudnienia oraz zmiana systemu wynagrodzeń, oszczędności kosztowe na wybranych kategoriach zakupowych, oszczędności dotyczące zużycia

paliwa, poprawa wpływów z przewozu cargo, spadek kosztów obsługi pasażerów, oszczędności w obszarze kosztów handlingu samolotów oraz zmniejszenie kosztów eksploatacji samolotów (leasing i amortyzacja).

Ad pkt 7. Odnosnie do wzrostu liczby pasażerów wyjaśniam, iż począwszy od roku 2008, wolumeny przewozów pasażerskich konsekwentnie rosną. W roku 2008 spółka przewiozła 4,0 mln pasażerów, w roku 2009 – 4,1 mln pasażerów, w roku 2010 – 4,5 mln pasażerów, w roku 2011 – 4,6 mln pasażerów, a w roku 2012 – 5,1 mln pasażerów. Oznacza to, iż w roku 2012 PLL LOT SA przewiózł o 25% pasażerów więcej niż w roku 2008. Pomimo stałego wzrostu liczby przewożonych przez spółkę pasażerów wpływy jednostkowe (yield) ze sprzedawanych biletów lotniczych ulegają zmniejszeniu. Powyższe wynika przede wszystkim ze spadku sprzedaży biletów w klasie biznes oraz intensywnej konkurencji na europejskim rynku przewozów lotniczych, w tym głównie ze strony linii niskokosztowych. W konsekwencji wpływy jednostkowe nie pozwalają na pokrycie bieżących kosztów działalności spółki, a ponadto ich nieregularność dodatkowo powoduje zwiększanie się deficytu finansowego i konieczność finansowania się zobowiązaniami.

Ad pkt 8 i 10. Ministerstwo Skarbu Państwa nie dysponuje żadnymi analizami restrukturyzacji majątkowych spółek przewozowych wchodzących w skład takich grup kapitałowych jak: Lufthansa, Air France-KLM, British Airways oraz SAS. Ministerstwo Skarbu Państwa nie dysponuje również informacjami, kto i kiedy przeprowadzał symulacje wypełnienia miejsc w samolotach, o których mowa w przedmiotowej interpelacji, zważywszy w szczególności, że nie wiadomo, jakiego okresu dotyczy cytowana wypowiedź byłego prezesa Zarządu PLL LOT SA.

Ad pkt 12. W dniu 24 grudnia 2012 r. Ministerstwo Skarbu Państwa wystąpiło do Rady Nadzorczej PLL LOT SA m.in. o przeprowadzenie audytu kosztów w spółce. Aktualnie MSP oczekuje na jego wyniki, od których uzależnia dalsze działania, w tym m.in. wobec osób odpowiedzialnych za aktualną sytuację finansową w PLL LOT SA.

Jednocześnie wyjaśniam, iż Ministerstwo Skarbu Państwa nie jest w stanie ustosunkować się szczegółowo do wszystkich stwierdzeń, którymi posłużył się były prezes Zarządu PLL LOT SA podczas posiedzenia Komisji Skarbu Państwa w dniu 13 września 2012 r., tym bardziej że większość cytowanych w przedmiotowej interpelacji wypowiedzi jest niepełna i wyrywana z szerszego kontekstu.

Z poważaniem

Minister
Mikołaj Budzanowski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Elżbiety Sobeckiej**

**w sprawie szerzenia przez „Gazetę Wyborczą”
kampanii nienawiści przeciwko
o. dr Tadeuszowi Rydzykowi (13428)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z nadesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 5 marca 2013 r. nr SPS-023-13428/13 interpelacją pani poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie szerzenia kampanii nienawiści przeciwko ojcu dr. Tadeuszowi Rydzykowi przez „Gazetę Wyborczą” uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W odniesieniu do pytanie, jakie działania zostaną podjęte w celu zatrzymania szerzenia kampanii nienawiści (...), informuję, iż minister sprawiedliwości nie posiada kompetencji do podejmowania działań we wskazanym zakresie. W szczególności minister sprawiedliwości nie wszczyna, nie prowadzi ani nie nadzoruje postępowań przygotowawczych w trybie przepisów ustawy Kodeks postępowania karnego; zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa osoba pokrzywdzona winna złożyć do Policji lub prokuratury bądź – w przypadku gdy ściganie przestępstwa odbywa się z oskarżenia prywatnego – podjąć ewentualne kroki zgodne z odpowiednimi przepisami ww. ustawy.

Nadto wskazuję, iż – zgodnie z art. 23 ustawy Kodeks cywilny – dobra osobiste człowieka pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Istnieje zatem możliwość dochodzenia roszczeń wynikających z tytułu bezprawnego ich naruszenia przed właściwym sądem w postępowaniu cywilnym.

W odniesieniu do pytania dotyczącego przyczyn braku reakcji kompetentnych organów w związku z przedstawionymi w przedmiotowej interpelacji okolicznościami wyjaśniam, iż minister sprawiedliwości nie dysponuje żadnymi informacjami w tym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Wojciech Węgrzyn

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie kosztów poniesionych na zakup
fotoradarów i zintegrowanego systemu
pomiaru prędkości (13497)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na pismo, nr SPS-023-13497/13, z dnia 18 lutego 2013 r. przekazujące interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie kosztów poniesionych na zakup fotoradarów i zintegrowanego systemu pomiaru prędkości, przedstawiam następującą informację.

Projektowane kwoty przychodów z mandatów nie stanowią celu funkcjonowania systemu fotoradarów. Efektywność działania Centrum Automatycznego Nadzoru nad Ruchem Drogowym powinna być badana nie przez pryzmat wpływów budżetowych, lecz redukcji liczby wypadków i śmiertelnych ofiar na drogach. Należy podkreślić, iż realizacja programu zwiększenia poziomu bezpieczeństwa na drogach, której częścią składową jest automatyczny system kontroli prędkości, ma na celu ograniczenie liczby ofiar wypadków samochodowych, nie realizuje zaś celu fiskalnego.

System automatycznej kontroli prędkości przynosi już pierwsze efekty w postaci spadku liczby osób zabitych o 16% w stosunku do 2011 r. Jednocześnie szacuje się również, że całościowe oszczędności z tytułu redukcji zdarzeń drogowych w 2012 r. wyniosły ponad 2,7 mld zł.

Odnosząc się pierwszego z pytań pana posła Dariusza Seligi, uprzejmie wskazuję, że budowa Centrum Automatycznego Nadzoru nad Ruchem Drogowym finansowana jest w większości ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Dotychczas zawarte umowy na dostawę stacjonarnych urządzeń rejestrujących do dnia 28 lutego 2013 r. opiewają na kwotę 31,06 mln zł. Do końca realizacji projektu PO IiŚ planowane jest wydatkowanie łącznie ok. 80,1 mln zł. Kwota ta dotyczy zarówno stacjonarnych urządzeń rejestrujących, jak i urządzeń do odcinkowego pomiaru prędkości i urządzeń do ujawniania wjazdu na skrzyżowanie przy czerwonym świetle.

W zakresie pytania drugiego informuję, że w zawieranych dotychczas umowach nie wyodrębniano kosztu instalacji urządzenia. Cena zakupu pojedynczego urządzenia zawiera wszystkie koszty, jakie należy ponieść w celu uzyskania w pełni operacyjnego urządzenia (montaż, legalizacja pierwotna itp.). Jedynie w przypadku urządzeń ustawianych w nowej lokalizacjach Główny Inspektorat Transportu Drogowego ponosi koszt przyłącza energetycznego, które są zależne od długości przyłącza.

Odpowiadając na pytanie trzecie, należy zwrócić uwagę, iż Główny Inspektorat Transportu Drogowego nie planuje montażu „zintegrowanych systemów prędkości”. Projekt PO IiŚ „Budowa centralnego systemu automatycznego nadzoru nad ruchem drogowym” nie przewiduje zakupu urządzeń, które można byłoby określić w ten sposób. Centralny system będzie docelowo obejmował 4 rodzaje urządzeń:

- stacjonarne urządzenia rejestrujące,
- urządzenia do odcinkowego pomiaru prędkości,
- urządzenia ujawniające wjazd na czerwonym świetle,
- mobilne urządzenia rejestrujące.

Nawiązując do pytania czwartego, uprzejmie informuję, że Główny Inspektorat Transportu Drogowego nie prowadzi analityki pracowników w podziale na realizowane przez nich obowiązki. Ogólnie w Centrum Automatycznego Nadzoru nad Ruchem Drogowym oraz delegaturach terenowych zatrudnione są obecnie 202 osoby. Koszt zatrudnienia wszystkich pracowników to około 11 130 000 zł w skali roku.

Warto dodać, iż przed przejściem zarządzania systemem fotoradarów obsługą ok. 75 urządzeń stacjonarnych zajmowało się w samej Policji około 500 osób, zaś aktualne zatrudnienie w Centrum Automatycznego Nadzoru nad Ruchem Drogowym pozwala na obsługę kilkuset urządzeń.

W zakresie pytania piątego należy podkreślić, że Główny Inspektorat Transportu Drogowego jest uzależniony od uruchomienia rezerwy celowej, w której zapisane są środki na sfinansowanie 100 etatów w celu osiągnięcia zakładanej na etapie projektu ustawy liczby pracowników dedykowanych do zapewnienia sprawnego funkcjonowania Centrum Automatycznego Nadzoru nad Ruchem Drogowym.

Odnosząc się do pytania szóstego, resort wskazuje, że w 2012 r. Główny Inspektorat Transportu Drogowego otrzymał środki na realizację powierzonych przez Sejm RP nowych zadań, w tym budowę Centrum Automatycznego Nadzoru nad Ruchem Drogowym, wdrożenie komponentu kontrolnego systemu elektronicznego poboru opłat, a także przejścia zadań likwidowanego gospodarstwa pomocniczego – Biura Obsługi Transportu Międzynarodowego. Wdrożenie nowych aktywności wymagało poniesienia dodatkowych kosztów, w tym zwiększenia zatrudnienia, co znalazło swoje odbicie w planie finansowym, wynoszącym w 2012 r. 150 712 tys. zł. Budżet Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego w poprzednim roku wyniósł 19 944 000 mln zł.

Odpowiadając na ostatnie z pytań pana posła, uprzejmie informuję, że Główny Inspektor Transportu Drogowego w wytycznych do wojewódzkich inspektorów (znak pisma: BKS-012-13/2009, z dnia 26 maja 2009 r.) uznał za niedopuszczalne sytuacje, w których jednym z elementów rzutujących na wysokość wynagrodzenia inspektora transportu drogowego jest wysokość kar pieniężnych nakładanych na przedsiębiorcę. Główny inspektor polecił dokonanie niezwłocznej weryfikacji wszelkich zapisów w regu-

laminach wynagradzania, które wprowadzały jakąkolwiek korelację pomiędzy wysokością wynagrodzenia a wysokością nałożonych przez inspektora kar. We wrześniu 2012 r. główny inspektor przypomniał polecenie wydane w roku 2009 (znak pisma: GI.070.44.2012.0002, z dnia 3 września 2012 r.), wskazując jednocześnie, że w systemach polityki wynagradzania należy przede wszystkim uwzględnić aktywność inspektorów w służbie, a nie wysokość sankcji przez nich nakładanych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie barier mających istotny wpływ
na prowadzenie działalności gospodarczej
(13741)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie z dnia 30 stycznia 2013 r., znak: SPS-023-13741/13, interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie barier mających istotny wpływ na prowadzenie działalności gospodarczej uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

I. Odnosząc się do pierwszego pytania zawartego w interpelacji, uprzejmie informuję, że uchwała nr 16/12 z dnia 19 października 2012 r., zwana dalej „uchwałą”, Rady Izby Rzemieślniczej w Rzeszowie, zwanej dalej: „radą”, została przekazana przez radę na prośbę Ministerstwa Gospodarki po otrzymaniu niniejszej interpelacji. Przedstawione przez izbę postulaty dotyczą zmian systemowych, w szczególności w zakresie prawa pracy, prawa podatkowego oraz szkolenia zawodowego.

II. Odnosnie do pytania drugiego, przedstawiam działania podejmowane przez ministra gospodarki oraz innych ministrów, które w dużym stopniu stanowią realizację poszczególnych postulatów izby.

Ad 1. W Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej trwają prace zmierzające do nowelizacji Kodeksu pracy. Kwestie dotyczące terminowych umów o pracę są przedmiotem rozmów z partnerami społecznymi na forum Zespołu Problemowego Prawa Pracy i Układów Zbiorowych Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych, w którym uczestniczą także przedstawiciele ministra gospodarki.

W Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej procedowany jest także projekt założeń projektu ustawy o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw. Potrzeba realizacji zawartych w nim postulatów wynika z konieczności zwiększenia oddziaływania polityki rynku pracy na wzrost zatrudnienia, łagodzenie skutków niedopasowania strukturalnego, zwłaszcza pod kątem kwalifikacji i kompetencji osób bezrobotnych, przywracanie umiejętności osób bezrobotnych do włączania się do rynku pracy oraz poprawy efektywności polityki rynku pracy, w tym dzięki lepszej współpracy z pracodawcami.

Ad 2. Przygotowany w Ministerstwie Gospodarki projekt „Strategii innowacyjności i efektywności gospodarki na lata 2012–2020”, zwany dalej „strategią”, zakłada uproszczenie systemu podatkowego. Celem jest m.in. ujednoczenie podstawy opodatkowania, w tym redukcji liczby stawek preferencyjnych i podatkowych.

W ostatnim czasie Ministerstwo Gospodarki prowadziło konsultacje międzyresortowe nt. zmian w systemie danin publicznych i pozapłacowych kosztów pracy. Konsultacje dotyczące różnych aspektów prowadzenia działalności gospodarczej są prowadzone także na bieżąco w ramach projektowania działań deregulacyjnych (np. trzeciej ustawy deregulacyjnej, opisanej w dalszej części odpowiedzi).

Istotny wpływ na skuteczność zmian systemowych ma praktyka administracji podatkowej, a działalność służb skarbowych znajduje się w wyłącznej kompetencji ministra finansów.

Ad 3. Pojęcie szarej strefy jest zazwyczaj traktowane szerzej niż sama praca nierejestrowana i obejmuje działalność legalną niezgłoszoną, działalność nielegalną oraz produkcję gospodarstw domowych na własny użytek. Wszystkie te rodzaje działalności łączy pozostawanie poza systemem podatkowym.

Należy zastrzec, że do kompetencji ministra gospodarki należą kwestie przedsiębiorczości, a działania ministerstwa przekładają się na opłacalność zatrudnienia. W sprawach podatkowych, jak i rynku pracy decydującą rolę odgrywają Ministerstwo Finansów oraz Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej.

Trzeba zaznaczyć, że dla niemal połowy osób wykonujących nierejestrowaną pracę ma ona charakter pracy dodatkowej („Praca nierejestrowana w Polsce w 2010 r.”, GUS, Warszawa 2011). Głównymi celami podejmowania pracy nierejestrowanej w wymiarze indywidualnym – poza pozyskaniem jakiegokolwiek pracy, a przez nią dochodów – są więc:

- pozyskanie dochodów wyższych niż poprzez wykonywanie pracy rejestrowanej,
- pozyskanie dochodów uzupełniających inne źródła dochodów.

Kwestie te muszą być uwzględniane przy podejmowaniu wszelkich rozstrzygnięć i działań polityki gospodarczej i społecznej, by była ona skuteczna.

W związku z powyższym w celu zmniejszenia skali szarej strefy według Ministerstwa Gospodarki niezbędne jest:

- zwiększenie opłacalności zatrudnienia, zwłaszcza w obszarze prac najslabiej wynagradzanych,
- podwyższanie kwalifikacji osób najslabiej wykształconych, tak aby mogły one awansować do wyższych grup płacowych,
- zwiększenie jakości i efektywności administracji, w tym: uproszczenie systemu danin publicznych, zmniejszenie obciążeń administracyjnych biznesu, polepszenie relacji pomiędzy obywatelami i administracją.

Działania deregulacyjne podejmowane przez ministra gospodarki oraz realizacja strategii przewidują działania, które bezpośrednio lub pośrednio przyczynią się do realizacji powyższych postulatów.

W długim okresie strategia przewiduje obniżenie pozapłacowych kosztów pracy. Odbędzie się to przez położenie nacisku na opodatkowanie konsumpcji i własności zamiast dochodów z pracy i dochodów osób prawnych (ze składkami na ubezpieczenia społeczne włącznie). Działania te są niezbędne do realizacji celu strategii Europa 2020, tj. osiągnięcia do końca dekadę wskaźnika zatrudnienia osób w wieku 20–64 lata na poziomie co najmniej 75%.

W zakresie zwiększania jakości systemu instytucjonalnego i zarządzania publicznego Ministerstwo Gospodarki planuje kontynuację dotychczasowych działań deregulacyjnych (I–III ustawy deregulacyjne i kolejny projekt – IV ustawa deregulacyjna) ułatwiających wykonywanie działalności gospodarczej i upraszczających procedury administracyjne. Obecnie rozpoczęto pracę nad założeniami czwartej ustawy deregulacyjnej, natomiast strategia przewiduje wprowadzenie systematycznych przeglądów prawa (we współpracy z partnerami społecznymi), stanowiących podstawę dalszych zmian.

Działania sprzyjające ograniczeniu skali szarej strefy udało się również wprowadzić w ramach przedsięwzięć deregulacyjnych. Można spodziewać się, że dotychczasowe zmiany deregulacyjne, uzupełnione zmniejszeniem pozapłacowych kosztów pracy oraz pozytywnymi zmianami w obszarze podatkowym, już wkrótce znajdą swoje odzwierciedlenie zarówno w postrzeganych warunkach prowadzenia działalności gospodarczej, jak i w statystykach pracy nierejestrowanej. GUS-owski wskaźnik osób pracujących w szarej strefie w relacji do ogólnej liczby pracujących od kilku już lat nieznacznie, lecz systematycznie spada.

Ad 4. W zakresie kształcenia zawodowego Ministerstwo Gospodarki współpracuje z organizacjami pracodawców, w tym ze Związkiem Rzemiosła Polskiego, w sprawach związanych z wprowadzaniem zmian w klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego. Wspólnie z zainteresowanymi opracowuje wymagany ustawą o systemie oświaty wniosek do ministra edukacji narodowej. Ponadto ministerstwo zasięga opinii Związku Rzemiosła Polskiego w sprawie wszelkich proponowanych zmian w kształceniu

zawodowym oraz skrupulatnie przekazuje jego spostrzeżenia i postulaty dotyczące edukacji zawodowej do wszystkich uczestników procesu decyzyjnego i legislacyjnego.

W trakcie przygotowywania obecnej reformy kształcenia zawodowego Związek Rzemiosła Polskiego był bezpośrednim partnerem Ministerstwa Edukacji Narodowej i uczestniczył w pracach zespołu opiniotwórczo-doradczego do spraw kształcenia zawodowego powołanego przez resort edukacji. Minister gospodarki nie podejmował decyzji odnośnie do liczby godzin przeznaczonych na realizację szkolenia praktycznego.

Jednocześnie w zakresie zwiększania kwalifikacji pracowników założenia strategii obejmują promowanie i rozwój kształcenia i szkolenia zawodowego poprzez:

- zwiększenie roli środowiska pracodawców w określaniu standardów kwalifikacji i oceny kompetencji, przy uwzględnieniu wyników pochodzących z systemu informacji o krajowym i regionalnym rynku pracy,

- wzmocnienie komponentu kompetencji kluczowych w kształceniu zawodowym, szkoleniach zawodowych dorosłych oraz edukacji na poziomie wyższym,

- przenoszenie modelowych wzorów uczenia się z czołowych firm do szkół zawodowych oraz promowanie dobrych wzorów szkoleń zawodowych wdrażanych przez liderów gospodarki,

- umożliwienie podwyższania kwalifikacji nauczycieli kształcenia i szkolenia zawodowego w przedsiębiorstwach.

Ad 5. Bezpośrednie reformy rynku pracy i systemu pośrednictwa pracy leżą w kompetencjach ministra pracy i polityki społecznej. Natomiast Ministerstwo Gospodarki skupia się przede wszystkim na zmianach służących rozwojowi polskiej przedsiębiorczości w różnych jej aspektach. W głównej mierze chodzi o stworzenie takiego otoczenia – prawnego, fiskalnego, instytucjonalnego, infrastrukturalnego itd. – by stymulowało ono aktywność gospodarczą będącą w stanie konkurować również na rynku międzynarodowym, a w efekcie tworzącą znaczącą liczbę miejsc pracy. Uzupełnieniem tego są zmiany w zakresie podaży pracy, tj. dostosowanie umiejętności pracowniczych do potrzeb gospodarki (zmniejszenie zakłóceń struktury osób wchodzących na rynek pracy i poszukujących pracy).

Najważniejsze z reform strukturalnych, które zakładamy w nowej rządowej strategii, a częściowo prowadzimy już od dłuższego czasu, to w szczególności:

- upraszczanie prawa gospodarczego i redukcja kosztów regulacyjnych,

- przeciwdziałanie upadłościom i polityka nowej szansy,

- finansowe, fiskalne i organizacyjne wspieranie innowacyjności przedsiębiorstw, zwłaszcza w obszarach o dużym potencjale wzrostu, w tym współpracy

między podmiotami życia gospodarczego, transferu wiedzy i eksportu,

- rozwijanie różnego rodzaju systemów finansowania przedsiębiorczości (np. mikrofinansowania, poręczeń, funduszy VC).

Te działania mają w założeniu prowadzić do rozwoju polskich przedsiębiorstw, które będą w stanie samodzielnie funkcjonować w globalnej gospodarce. Im większą skalę takiej aktywności uda nam się osiągnąć, tym wyższy będzie polski wskaźnik zatrudnienia. Natomiast aby zapewnić takiej konkurencyjnej gospodarce odpowiedni zasób pracowników o niezbędnych dziś kwalifikacjach oraz skłonić przedsiębiorstwa do tworzenia miejsc pracy, przewidujemy m.in.:

- większe zaangażowanie środowiska biznesu w system uczenia się przez całe życie,

- budowę systemu informacji o potrzebach rynku pracy na poziomie kraju i regionów, położenie większego nacisku w procesie kształcenia kadr na kompetencje kluczowe i umiejętności o charakterze przekrojowym i interdyscyplinarnym,

- obniżenie w dłuższym okresie pozapłacowych kosztów pracy, które dziś mogą być zbyt wysokie, zwłaszcza dla MSP.

To jest tylko fragment nowej polityki rozwoju przedsiębiorczości, jaką zgodnie z założeniami strategicznymi będzie prowadziło Ministerstwo Gospodarki w nadchodzących latach. Wydaje się, że zwiększenie konkurencyjności polskiej gospodarki, które jest celem ministerstwa, jest właściwą odpowiedzią na podstawowe dziś wyzwanie zwiększenia konkurencyjności przedsiębiorstw i ich potencjału do tworzenia atrakcyjnych miejsc pracy.

Jednocześnie przedstawiam podjęte w 2011 oraz w 2012 r. przez ministra gospodarki legislacyjne działania deregulacyjne zrealizowane bądź realizowane w Ministerstwie Gospodarki, które w sposób znaczący przyczyniają się do poprawy warunków podejmowania działalności gospodarczej oraz ograniczania barier administracyjnych, wspierają przedsiębiorczość, innowacyjność i konkurencyjność, lepsze regulacje prawne oraz partnerstwo dla rozwoju gospodarczego:

II. 1. Ważnym krokiem na drodze uproszczenia prawa jest ustawa z dnia 23 marca 2011 r. o ograniczeniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 106, poz. 622) – tzw. I ustawa deregulacyjna, której przepisy weszły w życie 1 lipca 2011 r.

Ustawa wprowadziła prawo składania oświadczeń w miejsce dotychczasowego obowiązku dostarczania zaświadczeń. Zlikwidowano 217 zaświadczeń w 72 ustawach. Zastąpiono oświadczeniami m.in. zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej; zaświadczenie o wpisie do rejestru przedsiębiorców w KRS; zaświadczenie o nadaniu numeru NIP i REGON; zaświadczenie o dochodach, niezaleganiu z płatnościami wobec organów podatkowych oraz ZUS.

Dodatkowo ustawa wprowadziła możliwość przekształcania przedsiębiorców – osób fizycznych w spółki. Obniżono również koszty sądowe w sprawach cywilnych (koszty sądowe wpisu spółki do rejestru przedsiębiorców obniżono z 1000 zł do 500 zł, natomiast koszty związane z dokonaniem zmiany we wpisie z 400 zł do 250 zł).

II. 2. Minister gospodarki przygotował także ustawę z dnia 16 września 2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 232, poz. 1378) – tzw. II ustawa deregulacyjna. Do najważniejszych rozwiązań zawartych w II ustawie deregulacyjnej należy zaliczyć likwidację Monitora Polskiego B i w konsekwencji zwolnienie przedsiębiorców z kosztownego obowiązku publikacji sprawozdania finansowego w tym dzienniku (dotychczasowy koszt to ok. 750 zł za stronę) oraz skrócenie z 10 do 5 lat okresu przedawnienia należności z tytułu składek do ZUS i KRUS i zmniejszenie częstotliwości przekazywania przez płatnika ubezpieczonemu informacji o zapłaconych składkach do ZUS i NFZ z imiennych raportów miesięcznych. Dodatkowo ustawa zobowiązała ministra finansów do wydawania ogólnych interpretacji podatkowych na wnioski podatników. Ustawa wydłużyła termin na wykorzystanie zaległego urlopu do 30 września następnego roku oraz termin na składanie deklaracji na podatek od nieruchomości z 15 stycznia do 31 stycznia danego roku. Zniesiono również obowiązek uzyskiwania opinii rzeczoznawcy w kwestii spełniania przepisów BHP przez projekty budowlane.

II. 3. Ustawa z dnia 16 listopada 2012 r. o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce (Dz. U. poz. 1342) jest trzecim aktem prawnym o generalnym charakterze deregulacyjnym przygotowanym przez ministra gospodarki w ostatnich dwóch latach. Ustawa ma na celu ograniczenie zatorów płatniczych oraz ograniczenie zbędnych obowiązków informacyjnych. Jest ona szczególnie korzystna dla firm małych i średnich, które nie otrzymują na czas zapłaty od swoich kontrahentów. Ustawa zwiększa także przejrzystość funkcjonowania administracji. Przepisy te weszły w życie dnia 1 stycznia 2013 r.

Przyjęte regulacje znoszą obowiązek zapłaty podatku VAT przez małego podatnika (w rozliczeniach kasowych), gdy kontrahent będący czynnym podatnikiem VAT nie zapłaci za dostarczony towar lub usługę. W celu zwiększenia dyscypliny płatniczej w obrocie gospodarczym ustawa ogranicza możliwość zaliczania do kosztów uzyskania przychodu wydatków, których dłużnik faktycznie nie poniósł (obowiązkowa korekta kosztów uzyskania przychodu w przypadku niezapłacenia zobowiązań). Jednocześnie nowe prawo nie zwiększa obowiązków ani nie zmniejsza uprawnień dla przedsiębiorców terminowo regulujących swoje zobowiązania. Ustawa wprowadza też zmiany w korzystaniu z tzw. ulgi na złe długi – podatnik, który rozliczył podatek VAT od należności, której faktycznie nie otrzymał, będzie mógł

dokonać korekty podatku należnego po upływie 150 dni od terminu płatności (obecnie jest to 180 dni). Co jednak istotne, wskutek znacznego odformalizowania procedury podatnik będzie miał możliwość automatycznego skorzystania z tej instytucji.

W nowych przepisach przewidziano skrócenie minimalnego czasu trwania umowy leasingu nieruchomości z 10 do 5 lat, umożliwiono objęcie leasingiem umowy prawa wieczystego użytkowania gruntów oraz zmianę stron umowy w trakcie trwania podstawowego okresu umowy. Przewidziano też ustalanie wartości przedmiotu ponownego leasingu według wartości rynkowej.

Ustawa umożliwia sukcesję podatkową praw związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą w sytuacji przekształcenia jednoosobowego przedsiębiorcy w spółkę. Przewiduje też ułatwienia w zakresie podatku akcyzowego. Ograniczeniu ulegną obowiązki informacyjne nakładane na przedsiębiorców. Nowe uregulowanie przewiduje niezaliczanie, w określonych sytuacjach, zobowiązań z tytułu projektów partnerstwa publiczno-prywatnego do długu publicznego i deficytu sektora finansów publicznych, co zwiększy pewność prawną projektów realizowanych w takiej formule i przyczyni się do jej szerszego wykorzystania przez samorządy.

Wprowadzono również rozwiązania zwiększające transparentność działania instytucji państwowych – m.in. publikowanie przez ZUS, NFZ i KRUS wydanych interpretacji oraz wskazanie zakresu przedmiotowego interpretacji indywidualnych.

Ustawa znosi możliwość dokonywania wymiaru uzupełniającego przy zwrocie sprawy organowi pierwszej instancji w toku postępowania odwoławczego dotyczącego prawa podatkowego. Oznacza to, że w przypadku skorzystania przez podatnika z przysługujących mu środków odwoławczych jego sytuacja prawna nie ulegnie pogorszeniu.

II. 4. Obecnie Ministerstwo Gospodarki pracuje nad kolejnym projektem o charakterze deregulacyjnym – założeniami projektu ustawy o ułatwieniu warunków wykonywania działalności gospodarczej, tzw. IV ustawą deregulacyjną. Celem projektu założeń jest przede wszystkim likwidacja lub obniżenie niektórych barier w prowadzeniu przedsiębiorstwa. Zmiany koncentrują się na uproszczeniu, ograniczeniu obciążeń administracyjnych oraz budowaniu wzajemnego zaufania przedsiębiorców i instytucji państwowych.

Zmiany kierowane są głównie do małych i średnich przedsiębiorstw. Projektowane rozwiązania mają także na celu zwiększenie konkurencyjności polskich portów i terminali przeładunkowych. Służą temu m.in. propozycje skrócenia czasu kontroli granicznych i koordynowania ich przez administrację celną oraz ułatwienia w wystawianiu niepreferencyjnych świadectw pochodzenia towarów.

Projekt zawiera też ponad 30 propozycji mających na celu ograniczenie obowiązków informacyjnych nałożonych na przedsiębiorców. Ich przyjęcie przełoży

się na oszczędności po stronie przedsiębiorców szacowane w tym zakresie na ok. 274 mln zł. Oznacza to potencjalne uwolnienie ponad 8 mln godzin pracy przeznaczanych obecnie na niepotrzebne czynności.

II. 5. Ponadto Ministerstwo Gospodarki zaproponowało wprowadzenie do systemu prawnego zasady, zgodnie z którą tylko dwa razy w roku kalendarzowym mogą wchodzić w życie przepisy mające wpływ na podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej (np. 1 stycznia i 1 czerwca lub ew. 1 lipca), z przynajmniej miesięcznym *vacatio legis*. Celem propozycji jest poprawa funkcjonowania przedsiębiorstw, w szczególności mikro, małych i średnich, poprzez:

- skuteczne i racjonalne planowanie działalności,
- skrócenie czasu poświęconego na analizę i dostosowanie się do nowych przepisów,
- obniżenie kosztów wykonywania działalności gospodarczej,
- zwiększenie stabilności systemu prawa oraz świadomości prawnej i w konsekwencji zwiększenie zaufania obywateli i przedsiębiorców do państwa.

Proponowane wyjątki od zasady „dwóch terminów”:

- nadrzędny interes publiczny (zdrowie i bezpieczeństwo publiczne, klęski żywiołowe),
- koszty (dla przedsiębiorców lub budżetu państwa) opóźnienia/przyspieszenia wejścia w życie aktu prawnego przekraczają korzyści,
- usuwanie ewidentnych luk prawnych,
- prawo UE w sytuacji, gdy zagrożony jest termin implementacji dyrektyw,
- następstwo wyroków Trybunału Konstytucyjnego.

Przedsiębiorcy postrzegają częste zmiany w przepisach jako obciążające. W ankiecie przeprowadzonej przez Ministerstwo Gospodarki 86% badanych przedsiębiorców opowiedziało się za wprowadzaniem zmian w prawie 1–2 razy w roku. Dzięki wprowadzeniu zasady „dwóch terminów” przedsiębiorcy mogą oszczędzić do 3 godzin miesięcznie, co pozwoliłoby uzyskać oszczędność w wysokości do 1,3 mld zł rocznie w skali wszystkich przedsiębiorstw.

Zasadę „dwóch terminów” wejścia w życie przepisów dla biznesu realizuje obecnie Wielka Brytania, Francja, Holandia i Litwa. Ministerstwo Gospodarki rozpoczyna szeroką dyskusję publiczną nad możliwością wprowadzenia tej zasady w Polsce. Ministerstwo współpracuje w zakresie wprowadzenia przedmiotowej zasady m.in. z Rządowym Centrum Legislacji.

II. 6. W ministerstwie procedowany jest także projekt założeń projektu ustawy o standaryzacji niektórych wzorów pism w procedurach administracyjnych. Podstawowym jego celem jest uproszczenie otoczenia prawnego i stworzenie ułatwień w wykonywaniu działalności gospodarczej przez polskich przedsiębiorców. Został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 12 marca 2013 r. Standaryzacja wzorów pism w procedurach administracyjnych umożliwi przeprowadzenie procesu elektroniczacji tych proce-

dur. Pozytywnie wpłynie też na szybkość postępowania i efektywność procedur administracyjnych oraz zmniejszy obciążenia administracyjne obywateli i przedsiębiorców. Uprości procedury administracyjne oraz ułatwi też przedsiębiorcy uzyskanie rozstrzygnięcia administracyjnego. Dzięki przyspieszeniu procedury zaoszczędzony zostanie czas przedsiębiorców. Skróceniu ulegnie czas rozpatrywania wniosków przez organy właściwe w danej sprawie, ponieważ precyzyjne wskazanie we wniosku wymaganych danych oraz koniecznych do przedstawienia dokumentów ograniczy liczbę wezwań do uzupełnienia braków, a w konsekwencji liczbę wniosków pozostawionych bez rozpatrzenia. Udostępnione zostaną 71 projekty wzorów pism do procedur administracyjnych zawarte w 22 ustawach.

Rozwiązania zaproponowane w projekcie pozwolą na wskazanie, który z organów centralnych jest zobowiązany do publikacji wzorów w centralnym repozytorium wzorów dokumentów elektronicznych (CRWD), umieszczonym na ePUAP.

Przewiduje się publikację tych wzorów także w Biuletynie Informacji Publicznej właściwego organu centralnego oraz na stronie internetowej pojedynczego punktu kontaktowego.

II. 7. Przedstawiciele ministerstwa uczestniczyli w pracach powołanego przez ministra sprawiedliwości Zespołu ds. Nowelizacji Prawa Upadłościowego i Naprawczego, którego zadaniem było opracowanie rekomendacji zmian obowiązującej ustawy. Rezultatem prac zespołu jest wypracowanie rekomendacji zmian Prawa upadłościowego i naprawczego, dzięki którym można będzie szerzej wykorzystać postępowanie naprawcze, w wyniku czego więcej przedsiębiorstw uniknie upadłości – w szczególności upadłości likwidacyjnej – oraz zachowa ciągłość działania, co wpłynie na utrzymanie miejsc pracy i bazy podatkowej.

W celu uproszczenia i przyspieszenia postępowania upadłościowego i naprawczego MG postuluje wprowadzenie jednolitych formularzy oraz elektronicznego obiegu dokumentów. Eliminacja wszelkich załączników, które nie są niezbędne dla podjęcia decyzji o samym wszczęciu właściwej procedury, powinna zwiększyć atrakcyjność procedur dla przedsiębiorców. Wykorzystywanie rozwiązań informatycznych zwiększy dostęp stron do akt postępowania, co powinno przyczynić się zarówno do optymalizacji czasowej i kosztowej postępowania, jak też zwiększenia poziomu transparentności.

W Ministerstwie Gospodarki odbyła się konferencja prezentująca przygotowane przez zespół rekomendacje szerokiemu gronu sędziów, syndyków, prawników praktyków i profesorów (konferencja odbyła się w dniu 10 grudnia 2012 r. pt.: „W kierunku nowej szansy – przedstawienie rekomendacji zmian przygotowanych przez Zespół Ministra Sprawiedliwości ds. Nowelizacji Prawa Upadłościowego i Naprawczego”).

Ministerstwo Gospodarki za szczególnie pożądaną zmianę uznało rozbudowanie katalogu możliwych

postępowań restrukturyzacyjnych, które różniłyby się zakresem ingerencji podmiotów zewnętrznych, a także stopniem ochrony przed wierzycielami. Obecnie w Ministerstwie Gospodarki trwają prace analityczne, które zostaną wykorzystane do przygotowania oceny skutków regulacji i testu regulacyjnego do projektu nowelizacji ustawy.

II. 8. Warto także nadmienić, że Rada Ministrów przyjęła w dniu 12 grudnia 2012 r. zmiany do programu „Wspieranie polskiego eksportu poprzez udzielanie przez Bank Gospodarstwa Krajowego kredytów dla zagranicznych nabywców polskich towarów i usług lub ich banków z ochroną ubezpieczeniową Korporacji Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych”. W pierwotnej wersji program zakładał, że kredyty będą udzielane nabywcom polskich towarów lub ich bankom. Ministerstwo Gospodarki postulowało rozszerzenie instrumentów programu o instrumenty dla krajowych firm. Zmieniony program zakłada, że BGK będzie mógł udzielić kredytów na kwotę 5,7 mld zł, przy czym w przypadku kredytów średnio- i długookresowych (powyżej 2 lat) zostaną wykorzystane stopy preferencyjne CIRR w ramach porozumienia OECD ws. oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych oraz ubezpieczenie KUKK.

Obok dotychczasowego instrumentu, kredytu dla nabywcy, wprowadzone zostaną dodatkowe w postaci kredytu dla dostawcy refinansującego jego kredyt kupiecki (rodzaj kredytu obrotowego) oraz prefinansowanie eksportu przeznaczzonego na finansowanie produkcji eksportowej (rodzaj kredytu inwestycyjnego).

Minister właściwy ds. gospodarki będzie uczestniczył w procesie monitorowania realizacji programu, co daje możliwość proponowania ewentualnie dalszych zmian czy też modyfikacji programu.

II. 9. W dniu 8 marca 2013 r. została uchwalona przez Sejm, przygotowana przez ministra gospodarki, ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Przyjęcie ustawy jest jednym ze sposobów ograniczania zatorów płatniczych. Ustawa ta realizuje obowiązek wdrożenia do polskiego systemu prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych. Ministerstwo utrzymało także w projekcie rozwiązania funkcjonujące na gruncie obecnie obowiązującej ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, korzystniejsze dla wierzyciela – w zakresie dopuszczalnym przez dyrektywę. Utrzymano w szczególności możliwość naliczania przez wierzyciela odsetek ustawowych w przypadku, gdy termin zapłaty określony w umowie jest dłuższy niż 30 dni (jako tzw. opłata za kredyt kupiecki), jak również wysokość odsetek za opóźnienie.

Celem motywowania stron do stosowania krótszych terminów umownych wprowadzona została możliwość naliczenia tzw. odsetek podatkowych przez wierzyciela w sytuacji, gdy termin zapłaty jest dłuższy niż 60 dni, a brak było przesłanek ustawowych do

jego wydłużenia. W transakcjach handlowych, w którym dłużnikiem jest organ publiczny, termin zapłaty nie będzie mógł co do zasady przekraczać 30 dni, z możliwością wydłużenia go do maksymalnie 60 dni. Projekt przewiduje również maksymalny, 30-dniowy termin na tzw. procedurę badania towaru lub usługi celem potwierdzenia ich zgodności z umową.

Wprowadzony zostanie również nowy instrument – tzw. stała rekompensata w wysokości wyrażonej w złotych równowartości kwoty 40 euro, która ma pokryć wydatki ponoszone przez wierzyciela przy próbach odzyskania należności. Uprawnienie do naliczenia rekompensaty możliwe będzie od momentu, gdy wymagalne staną się odsetki za opóźnienie w płatnościach, bez odrębnego wezwania do jej zapłaty. W przypadku gdy koszty odzyskania należności przekroczą kwotę stałej rekompensaty, wierzyciel będzie miał możliwość uzyskania na drodze sądowej zwrotu wszelkich wydatków, jakie poniósł w związku z próbą odzyskania należności.

III. Ponadto w Ministerstwie Gospodarki kreuje się instrumenty mające wpływ na zmianę otoczenia regulacyjnego. Ministerstwo Gospodarki we współpracy z Rządowym Centrum Legislacji oraz Kancelarią Prezesa Rady Ministrów przygotowało projekt rządowego programu „Lepsze regulacje” na lata 2012–2015. Program w dniu 22 stycznia br. został przyjęty przez Radę Ministrów. Celem programu jest zapewnienie rozwiązań systemowych i organizacyjnych niezbędnych dla tworzenia i oceny prawa, w oparciu o dowody analityczne, nakierowanego na rozwiązywanie rzeczywistych problemów społeczno-gospodarczych, w tym zmniejszenie kosztów wykonywania działalności gospodarczej oraz podniesienie konkurencyjności polskiej gospodarki. Program wyznacza trzy cele szczegółowe:

1) przejrzyste tworzenie prawa skutecznie rozwiązującego rzeczywiste problemy, co powinno zostać osiągnięte poprzez:

— doskonalenie systemu tworzenia prawa, np.: elektroniczna systemy tworzenia prawa, upowszechnianie dobrych praktyk legislacyjnych, zmiana Regulaminu pracy Rady Ministrów;

— rozwój systemu oceny wpływu projektowanych oraz obowiązujących regulacji prawnych w zakresie zwiększenia roli analiz ekonomicznych w procesie legislacyjnym (utworzenie zespołów ds. oceny skutków regulacji, audyt zlecony oceny wpływu, upowszechnienie przeglądów obowiązującego prawa);

— doskonalenie systemu udziału w tworzeniu prawa unijnego i poprawa skuteczności jego implementacji (szersze wykorzystywanie analiz na etapie prac legislacyjnych w UE, usprawnienie wdrażania dyrektyw);

2) ciągłe doskonalenie istniejącego otoczenia prawnego, co służyć będzie redukcji barier rozwoju przedsiębiorczości (prowadzenie dalszych działań deregulacyjnych, uproszczenie i elektroniczna procedur administracyjnych),

3) poprawę komunikacji z interesariuszami poprzez:

— usprawnienie procesu konsultacji społecznych (utworzenie systemu elektronicznych konsultacji w MG, przyjęcie programów współpracy z organizacjami pozarządowymi),

— ułatwienie dostępu do przepisów prawnych i orzecznictwa sądów (budowa publicznego systemu informacji o prawie, publikacja orzeczeń sądowych, ułatwienie dostępu do ponownego wykorzystania danych w administracji).

W Ministerstwie Gospodarki powstaje system konsultacji on-line. Pilotaż ma na celu weryfikację założeń systemu konsultacji on-line. Aplikacja ta jest tworzona po to, żeby ułatwić zgłaszanie uwag w ramach procesu konsultacji społecznych i zwiększyć przejrzystość tego etapu procesu tworzenia prawa.

Zbudowany w Ministerstwie Gospodarki system konsultacji elektronicznych pozytywnie wpływa na kulturę procesu tworzenia prawa dzięki umożliwieniu stawiania pytań i udzielania odpowiedzi przez obydwie strony dialogu, wpisuje się w proces budowy społeczeństwa obywatelskiego, czemu służy szereg elementów, takich jak dyskusje nad projektem, ocena uwag, opiniowanie, duża interaktywność procesu, oraz zwiększa świadomość prawną społeczeństwa.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Mariusz Haładyj

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stosowania przepisów ustawy
o samorządzie gminnym (13752)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 stycznia 2013 r. dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stosowania przepisów ustawy o samorządzie gminnym (sygn. SPS-023-13752/13) przedstawiam, co następuje.

Na wstępie należy podkreślić, iż Konstytucja RP przyznała jednostkom samorządu terytorialnego, jako odrębnym podmiotom publicznym, przymiot samodzielności w wykonywaniu ich zadań podlegający ochronie sądowej. Samorząd terytorialny uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej, a przysługującą mu w ramach ustaw istotną część zadań publicznych wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowie-

dzialność. Oznacza to, że w granicach prawa jednostka samorządu terytorialnego samodzielnie realizuje poszczególne funkcje w oparciu o zastrzeżone dla jej organów kompetencje. Przyznane Konstytucją RP zasady odrębności oraz samodzielności samorządu terytorialnego tak pod względem instytucjonalnym, jak i funkcjonalnym znajdują odzwierciedlenie w poszczególnych ustawach ustrojowych regulujących funkcjonowanie jednostek samorządu terytorialnego [w tej konkretnej sprawie: ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.)].

Należy także pamiętać, że jednostka samorządu terytorialnego uczestnicząca w sprawowaniu władzy publicznej podlega nadzorowi prezesa Rady Ministrów, wojewodów i regionalnych izb obrachunkowych (w zakresie spraw finansowych) z punktu widzenia legalności (zgodności z prawem).

Ad 1. Czy w świetle obowiązujących przepisów prawa kierujący radą gminy może trzykrotnie na kolejnych sesjach zwyczajnych odmówić wprowadzenia do porządku obrad punktu o odwołanie tej osoby z funkcji przewodniczącej rady?

Obowiązki przewodniczącego rady gminy wynikają z art. 19 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym, który stanowi, iż zadaniem przewodniczącego jest wyłącznie organizowanie pracy rady oraz prowadzenie obrad rady. Zatem do zadań przewodniczącego rady gminy należy przede wszystkim zwoływanie sesji (w tym sesji nadzwyczajnych), ustalanie porządku obrad, zawiadamianie radnych i mieszkańców o terminie, miejscu i porządku obrad sesji rady, zapraszanie na sesję gości. Przewodniczący otwiera i zamyka obrady organu stanowiącego, stwierdza ich prawomocność, udziela głosu radnym i innym osobom uczestniczącym w sesji, przeprowadza głosowania, przyjmuje interpelacje, zapytania i wnioski formalne radnych, wreszcie podpisuje podjęte uchwały, ręką w ten sposób, że odzwierciedlają one wolę rady.

Zapisy ustawy o samorządzie gminnym określające pozycję i zadania przewodniczącego rady doprecyzowane powinny zostać w statucie gminy w części określającej organizację wewnętrzną oraz tryb pracy rady. W statucie gminy Rzgów, przyjętym uchwałą nr 35/03 Rady Gminy Rzgów z dnia 25 kwietnia 2003 r. w sprawie statutu gminy Rzgów, zapisy dotyczące obowiązków przewodniczącego rady znalazły się w rozdziale IV: Organizacja wewnętrzna rady oraz rozdziale V: Tryb pracy rady. W myśl tych zapisów statutu: przewodniczący rady organizuje pracę rady i prowadzi jej obrady (§ 15 ust. 1), sesje zwołuje przewodniczący rady lub z jego upoważnienia wiceprzewodniczący (§ 21 ust. 3), sesję otwiera, prowadzi i zamyka przewodniczący rady (§ 29 ust. 1), po otwarciu sesji przewodniczący rady stawia pytanie o ewentualny wniosek w sprawie zmiany porządku obrad (§ 31).

Porządek obrad poszczególnych sesji ustala przewodniczący rady. Wynika to z kompetencji przewodniczącego do organizowania pracy rady, określonej

w art. 19 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym. Ustawa o samorządzie gminnym nie przewiduje w sposób wyraźny uchwalania porządku obrad, jednak określa w art. 20 ust. 1a, iż wprowadzanie zmian w porządku obrad należy do rady gminy, która może wprowadzić zmiany w porządku bezwzględną większością głosów ustawowego składu rady. Zatem zgodnie z powołanym przepisem przyznanie przewodniczącemu rady prawa do ustalania porządku obrad rady gminy nie oznacza, że radni muszą się jego woli w tym zakresie całkowicie podporządkować. Przeciwnie, rada ma prawo dokonać wszelkich zmian w przedstawionym przez przewodniczącego porządku obrad, niemniej może to uczynić bezwzględną większością ustawowego składu rady, zachowując jednocześnie wszelkie zasady związane z podejmowaniem uchwał, określone w statucie gminy.

Podsumowując, należy stwierdzić, iż przewodniczący rady gminy nie może w świetle obowiązujących przepisów ustawy o samorządzie gminnym sam decydować w kwestii zmian w porządku obrad sesji (np. wprowadzeniu do niego punktu lub punktów, które nie były w nim zawarte), gdyż zgodnie z przepisem art. 21 ust. 1a ustawy o samorządzie gminnym zobowiązany jest poddać wniosek o zmianę pod głosowanie rady, która decyduje bezwzględną większością głosów o ewentualnej zmianie porządku, np. wprowadzeniu nowego punktu do porządku.

Zgodnie z § 31 statutu gminy Rzgów po otwarciu sesji przewodniczący rady stawia pytanie o ewentualny wniosek w sprawie zmiany porządku obrad, z czym zgłoszony w tym czasie wniosek winien zostać poddany pod głosowanie rady w trybie określonym w art. 21 ust. 1a ustawy o samorządzie gminnym.

Obowiązujące przepisy prawne nie dają wojewodzie, jako organowi nadzoru, żadnych środków prawnych umożliwiających wpływ na działania przewodniczącego rady gminy. W związku z powyższym, jak poinformowano w ww. wyjaśnieniach, wojewoda wielkopolski nie ma prawnych możliwości zdyscyplinowania przewodniczącej Rady Gminy Rzgów.

Ad 2. Czy w świetle art. 238 ust. 1 i art. 239 ustawy o finansach publicznych oraz ustawy o samorządzie gminnym wójt bez podawania przyczyn może wycofać projekt budżetu gminy oraz wieloletniej prognozy finansowej w czasie ich rozpatrywania na sesji budżetowej bez głosowania w tej sprawie?

Zgodnie z przepisem art. 238 ust. 1 w związku z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) wójt sporządza i przedkłada projekt uchwały budżetowej:

1) organowi stanowiącemu jednostki samorządu terytorialnego;

2) regionalnej izbie obrachunkowej – celem zaopiniowania

– do dnia 15 listopada roku poprzedzającego rok budżetowy.

Natomiast przepis art. 239 ww. ustawy przewiduje, że uchwałę budżetową organ stanowiący jednost-

ki samorządu terytorialnego podejmuje przed rozpoczęciem roku budżetowego, a w szczególnie uzasadnionych przypadkach – nie później niż do dnia 31 stycznia roku budżetowego.

W opinii Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu przywołane w ww. pytaniu przepisy nie znajdują zastosowania w sprawie przedstawionej w pytaniu, tj. w sprawie możliwości wycofania projektu budżetu oraz wieloletniej prognozy finansowej w czasie ich rozpatrywania. Treść powyższego pytania wskazuje bowiem, że projekt uchwały budżetowej i projekt uchwały w sprawie wieloletniej prognozy finansowej zostały sporządzone i przedstawione radzie gminy, co więcej, że została zwołana sesja rady gminy dla rozpatrzenia tych uchwał oraz że wskutek zachowania wójta, tj. wycofania projektów tych uchwał w czasie ich rozpatrywania na sesji budżetowej bez głosowania w tej sprawie, rada gminy nie podjęła uchwał w tych sprawach.

Zagadnienie możliwości wycofania projektu budżetu oraz wieloletniej prognozy finansowej w czasie ich rozpatrywania należy rozpatrywać w aspekcie przepisów regulujących tryb pracy rady gminy, tj. przepisów ustawy o samorządzie gminnym oraz przepisów statutu gminy. Należy także uwzględnić zapisy uchwały rady gminy, o której mowa w art. 234 ustawy o finansach publicznych, tj. uchwały w sprawie trybu prac nad projektem uchwały budżetowej (vide: § 7 ust. 1 uchwały nr 9/11 Rady Gminy Rzgów z dnia 1 lutego 2011 r. w sprawie trybu prac nad projektem uchwały budżetowej gminy Rzgów, który przewiduje, że przewodniczący rady określa planowany termin sesji, na której uchwalany będzie budżet).

W świetle powyższych regulacji należy stwierdzić, że co do zasady przedłożone przez wójta projekty uchwały budżetowej oraz uchwały w sprawie wieloletniej prognozy budżetowej, o ile zostały ujęte w porządku obrad, powinny być rozpatrzone przez radę gminy i powinny w tej sprawie zostać podjęte stosowne uchwały. Podnieść jednakże należy, iż możliwe jest dokonanie zmiany porządku obrad. Taką możliwość przewiduje § 31 statutu gminy Rzgów, zgodnie z którym po otwarciu sesji przewodniczący rady stawia pytanie o ewentualny wniosek w sprawie zmiany porządku obrad.

Prezes Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu, podsumowując swoje wyjaśnienia, stwierdziła, że wójt gminy po sporządzeniu i przedłożeniu radzie gminy projektów uchwały budżetowej i uchwały w sprawie wieloletniej prognozy budżetowej i po ujęciu ich przez przewodniczącego w porządku obrad danej sesji rady nie ma możliwości arbitralnego wycofania tych projektów. Ma on jedynie możliwość zgłoszenia wniosku formalnego o zmianę porządku obrad poprzez usunięcie z porządku obrad punktów dotyczących projektu uchwały budżetowej i projektu uchwały w sprawie wieloletniej prognozy finansowej. Wniosek w tym zakresie powinien być przez przewodniczącego rady poddany pod dyskusję i głosowanie rady gminy. Usunięcie z porządku obrad punktów

dotyczących omawianych projektów uchwał jest możliwe w przypadku uwzględnienia takiego wniosku przez radę bezwzględną większością głosów ustawowego składu rady. Podstawę dla takiego podsumowania nie stanowią przepisy art. 138 ust. 1 i art. 239 ustawy o finansach publicznych, lecz przedstawione powyżej przepisy ustawy o samorządzie gminnym i statut gminy Rzgów.

Ad 3. Czy uniemożliwienie radnym rozpatrzenia projektu budżetu gminy w ustawowych terminach nie jest działaniem wójta i przewodniczącej rady gminy na szkodę gminy?

Niepodjęcie uchwały budżetowej przez radę gminy w terminach wynikających z art. 239 ustawy o finansach publicznych rodzi określone konsekwencje przewidziane ww. ustawą. Zgodnie bowiem z art. 240 ust. 3 ustawy o finansach publicznych regionalna izba obrachunkowa, w terminie do końca lutego roku budżetowego, ustala budżet jednostki samorządu terytorialnego w zakresie zadań własnych oraz zadań zleconych. Do dnia ustalenia budżetu przez regionalną izbę obrachunkową podstawą gospodarki finansowej jest projekt uchwały budżetowej. Przepisy prawa nie dopuszczają więc do powstania sytuacji, w której gmina funkcjonowałaby bez uchwały budżetowej, co niewątpliwie wiązałoby się z negatywnymi dla gminy konsekwencjami.

Jak zaznacza Regionalna Izba Obrachunkowa w Poznaniu, zachowanie wójta uniemożliwiające radnym gminy rozpatrzenie projektu uchwały budżetowej w ustawowych terminach wynikających z art. 239 ustawy o finansach publicznych może być ewentualnie rozpatrywane w aspekcie popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.). Powyższy przepis stanowi, że funkcjonariusz publiczny, który, przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Wójt mógłby ponosić zatem odpowiedzialność karną z tego przepisu, bowiem jest funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 115 § 13 pkt 4 Kodeksu karnego (właściwa do oceny ww. kwestii pozostaje prokuratura).

Należy jednak podkreślić, że, jak w swoich wyjaśnieniach przedstawił prezes Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu, budżet gminy Rzgów na 2013 r. został uchwalony w dniu 31 stycznia 2013 r., tj. z zachowaniem terminu określonego w art. 239 ustawy o finansach publicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Magdalena Młochowska

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Maksyma Kraczkowskiego**

**w sprawie opóźnień w informatyzacji
urzędów państwowych w Polsce (13796)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma pana Adama Jassera z dnia 8 lutego 2013 r. dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Maksyma Kraczkowskiego w sprawie opóźnień w informatyzacji urzędów państwowych w Polsce (SPS-023-13796/13) uprzejmie informuję, iż kwestie poruszone w wystąpieniu pana posła reguluje ustawa z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia (Dz. U. Nr 113, poz. 657, z późn. zm.), zwana dalej ustawą. Nakłada ona na ministra zdrowia obowiązki wydania aktów wykonawczych. Projekty rozporządzeń stanowiące akty wykonawcze do ustawy dotyczą poszczególnych elementów systemu informacji w ochronie zdrowia, które na siebie wzajemnie oddziałują.

Jak poinformował minister zdrowia, wprowadzenie zmian w jakimkolwiek z projektów często skutkowało koniecznością dokonania analogicznej modyfikacji w pozostałych projektach rozporządzeń. Ponadto należy podkreślić, iż do przedmiotowych projektów wpłynęło łącznie ponad 760 uwag, co znacznie wydłużyło czas procedowania pakietu rozporządzeń. Wiązało się to z koniecznością zorganizowania licznych spotkań uzgodnieniowych z podmiotami zgłaszającymi uwagi w celu sprawnego wypracowania ostatecznych treści projektowanych regulacji.

Ponadto na opóźnienie procesu legislacyjnego wpłynęły postulaty służb specjalnych dotyczące uzupełnienia wybranych projektów i zapisów, zapewniające im odpowiedni poziom bezpieczeństwa. Wypracowanie zapisów akceptowalnych przez przedstawicieli służb i Rządowego Centrum Legislacji wymagało zorganizowania wielu spotkań uzgodnieniowych.

Dodatkowo przedmiotowe projekty rozporządzeń zawierają szereg przepisów technicznych związanych z wdrażaniem rozwiązań informatycznych w zakresie ochrony zdrowia, jak również z rozwojem społeczeństwa informacyjnego, dlatego zgodnie z § 3 ust. 1 zarządzenia nr 1 prezesa Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 2012 r. w sprawie Komitetu Rady Ministrów do Spraw Cyfryzacji (M. P. poz. 1) były również objęte opiniowaniem przez Komitet Rady Ministrów do Spraw Cyfryzacji.

Jednocześnie z uwagi na to, iż akty wykonawcze do ustawy zawierają regulacje, które mogą być uznane za przepis techniczny w rozumieniu § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), decyzją ministra zdrowia pro-

jekty rozporządzeń podlegają notyfikacji Komisji Europejskiej, zgodnie z procedurą ustanowioną dyrektywą 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych.

Minister zdrowia przekazał również, iż obecnie 10 projektów rozporządzeń zostało notyfikowanych Komisji Europejskiej, natomiast pozostałe 3 projekty rozporządzeń, będące aktami wykonawczymi do ustawy, są na etapie zwalniania z Komisji Prawniczej Rządowego Centrum Legislacji i niezwłocznie po zwolnieniu z KP RCL zostaną notyfikowane Komisji Europejskiej.

Natomiast mając na uwadze kluczowe projekty dla „Programu informatyzacji ochrony zdrowia” realizowane przez Centrum Systemów Informacyjnych Ochrony Zdrowia (CSIOZ), uprzejmie informuję, iż największy oraz bazowy dla całego programu projekt pn. „Elektroniczna platforma gromadzenia, analizy i udostępniania zasobów cyfrowych o zdarzeniach medycznych” jest realizowany zgodnie z planem i według harmonogramu zakończenie projektu nastąpi do dnia 31 grudnia 2014 r.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę, iż z początkiem stycznia 2013 r. została uruchomiona „Platforma udostępniania on-line usług i zasobów cyfrowych rejestrów medycznych” (P2). Wdrożenie projektu P2 przyczyni się do upowszechnienia elektronicznej komunikacji w obszarze sektora ochrony zdrowia pomiędzy przedsiębiorcami i podmiotami publicznymi oraz umożliwi elektroniczną rejestrację i aktualizację danych rejestrowych (np. można tą drogą złożyć wniosek o zezwolenie na prowadzenie apteki), daje przedsiębiorcom możliwości składania drogą elektroniczną wniosków do rejestru, elektronicznego przechowywania dokumentów oraz popularyzuje wykorzystanie podpisu elektronicznego i pomaga w pobieraniu danych rejestrowych przez administrację publiczną.

Wśród korzyści projektu P2 należy wskazać także, że w jego ramach dostarczane jest uniwersalne narzędzie informatyczne służące do utrzymywania rejestrów oraz świadczenia usług elektronicznych dla świata zewnętrznego, zapewniające optymalny poziom bezpieczeństwa. Profitem dla gestorów rejestrów medycznych jest też obniżenie kosztów po ich stronie, gdyż platforma P2 utrzymywana jest przez CSIOZ w odpowiednich warunkach, gwarantujących wysoki poziom bezpieczeństwa oraz wsparcie techniczne bez ponoszenia przez nich dodatkowych kosztów utrzymania infrastruktury.

W chwili obecnej z platformą P2 zintegrowane są rejestry Głównego Inspektoratu Farmaceutycznego oraz wojewódzkich inspektoratów farmaceutycznych:

— rejestr zezwoleń na prowadzenie aptek ogólnodostępnych, punktów aptecznych oraz rejestr udzielonych zgód na prowadzenie aptek szpitalnych, zakładowych i działów farmacji szpitalnej,

— rejestr zezwoleń na prowadzenie hurtowni farmaceutycznej,

— rejestr systemów kodowania.

W latach 2013–2014 planowana jest integracja kolejnych rejestrów medycznych oraz udostępnianie dla obywateli i przedsiębiorców kolejnych e-usług tych rejestrów. Projekt P2 wdrożony został w ramach 7. osi priorytetowej Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” (PO IG) Narodowej Strategii Spójności przy wsparciu finansowym Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.

Jednocześnie informuję, iż w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji został opracowany raport „Państwo 2.0. Nowy start dla e-administracji”, w którym przedstawiono syntetyczną informację na temat stanu realizacji projektów dotyczących informatyzacji i cyfryzacji wchodzących w zakres kompetencji ministerstwa, a także zaprezentowano kierunki dalszych działań na rzecz rozwoju w obszarze informatyzacji i cyfryzacji Polski, ze szczególnym uwzględnieniem działań na rzecz rozwoju i poprawy e-administracji. Dokument jest dostępny na stronie internetowej ministerstwa w zakładce: Raporty i dane. W rozdziale 3 przedmiotowego dokumentu przedstawiono ocenę projektów realizowanych w ramach 7. osi priorytetowej PO IG 2007–2012, wskazano problemy w ich realizacji oraz zaproponowano stosowne działania naprawcze. Realizacja działań naprawczych jest na bieżąco monitorowana przez Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji, które realizuje zadania ministra wynikające z pełnienia przez niego funkcji instytucji I stopnia dla 7. i 8. osi priorytetowej POIG.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Ręgowski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Elżbiety Sobeckiej**

**w sprawie planowanego na luty 2013 r.
wielkiego protestu społecznego (13860)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na przesłaną przy piśmie z dnia 7 lutego 2013 r., znak: SPS-023-13860/13, interpelację pani posłanki Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie planowanego w najbliższym czasie wielkiego protestu społecznego – strajku generalnego na Śląsku, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W dniu 30 stycznia 2013 r. w Urzędzie Wojewódzkim w Katowicach odbyły się rozmowy delegacji rządowej z Międzyzwiązkowym Komitetem Protestacyjno-Strajkowym (MKPS) przygotowującym strajk generalny w regionie. W trakcie spotkania MKPS przedstawił swoje postulaty, które przyporządkowano tematycznie powołanym w dniu 6 lutego br. pięciu zespołom roboczym. W skład powołanych zespołów weszli przedstawiciele strony rządowej – także w randze sekretarza i podsekretarza stanu, samorządu województwa śląskiego, związków zawodowych, pracodawców oraz eksperci stron. Prace zespołów, przy współudziale resortu pracy, organizował wojewoda śląski, przewodniczący Wojewódzkiej Komisji Dialogu Społecznego (WKDS) w Katowicach. Zespoły robocze w okresie od 13 lutego do 8 marca 2013 r. spotykały się w Katowicach i Warszawie 11 razy. Zespół roboczy ds. przemysłu i rynku pracy spotkał się trzy razy. Pozostałe cztery zespoły robocze odbyły po dwa posiedzenia każdy.

I. Zespół roboczy ds. przemysłu i rynku pracy:

- stworzenie osłonowego systemu regulacji finansowych oraz ulg podatkowych dla przedsiębiorstw utrzymujących zatrudnienie w okresie niezawinionego przestoju produkcyjnego,

- wprowadzenie systemu rekompensat dla przedsiębiorstw objętych skutkami pakietu klimatyczno-energetycznego.

Dyskutowano na temat projektu ustawy o szczególnych rozwiązaniach na rzecz ochrony miejsc pracy związanych z łagodzeniem skutków spowolnienia gospodarczego lub kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorstw. W wyniku rozmów strony rządowej z przedstawicielami MKPS:

- obniżono wskaźnik spadku obrotów gospodarczych do poziomu 15% z początkowo proponowanych 20%,

- zwiększono kwotę świadczenia na częściowe zaspokojenie wynagrodzeń pracowniczych za czas przestoju ekonomicznego lub obniżonego czasu pracy o wysokość składek na ubezpieczenie społeczne należnych od pracownika,

- zrezygnowano z wyłączenia z ustawy przedsiębiorców, którzy korzystali wcześniej z pomocy de minimis na utworzenie miejsc pracy dla bezrobotnych oraz wymogu wcześniejszego niekorzystania przez pracowników z form pomocy wymienionych w ustawie,

- odstąpiono od warunku niezalegania przez przedsiębiorcę w regulowaniu zobowiązań podatkowych i składek, wprowadzając jedynie wymóg zawarcia porozumienia spłaty zaległości i przedstawienia planu ich spłaty,

- wprowadzono dodatkowo rozwiązania wspierające środkami Funduszu Pracy, jakim jest inwestowanie przez przedsiębiorców w podnoszenie kwalifikacji pracowników w okresie przestoju lub obniżonego czasu pracy,

- do mechanizmu uruchamiania wsparcia wprowadzono czynnik społeczny poprzez umożliwienie

wnioskowania przez Trójstronną Komisję do Spraw Społeczno-Gospodarczych.

Podkreślenia wymaga fakt, że projekt ustawy obecnie jest konsultowany zgodnie z art. 19 ustawy o związkach zawodowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 854, z późn. zm.) oraz z art. 16 ustawy o organizacjach pracodawców (Dz. U. z 1991 r. Nr 55, poz. 235, z późn. zm.). Stanowi także przedmiot obrad na forum Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych.

Ponadto:

- Ministerstwo Gospodarki pracuje nad przygotowaniem rozwiązań ustawowych w odniesieniu do systemu rekompensat dla zakładów energochłonnych,

- kwestia obniżenia akcyzy była dyskutowana m.in. w ramach prac grupy roboczej ds. redukcji obciążeń energochłonnych powołanej przez ministra gospodarki, przygotowano projekt przepisów z możliwością ich wprowadzenia po wygaszeniu przez KE tzw. procedury nadmiernego deficytu sektora finansów publicznych wobec Polski,

- zmiany dotyczące kolorowych certyfikatów zostały uwzględnione w tzw. małym trójpakie, który jest aktualnie w trakcie prac legislacyjnych w Sejmie.

II. Zespół roboczy ds. stabilnego zatrudnienia:

- uchwalenie przez Sejm RP ustaw ograniczających stosowanie tzw. umów śmieciowych.

Dyskusja obejmowała projekty ustaw o zmianie ustawy:

- o systemie ubezpieczeń społecznych,

- o zatrudnianiu pracowników tymczasowych.

Prace w tym zakresie, jak i w odniesieniu do zmian w dziale VI Kodeksu pracy i stosowania umów czasowych z uwagi na ich charakter systemowy prowadzone są i będą kontynuowane na forum Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych.

III. Zespół roboczy ds. służby zdrowia:

- likwidacja NFZ i stworzenie systemu opieki zdrowotnej opartego na założeniach, na podstawie których działała dawna Śląska Kasa Chorych.

Obszarem rozmów była kwestia założeń reformy systemu służby zdrowia. Resort zdrowia zapewnił, że w projekcie założeń do projektu ustawy o instytucjach systemu ubezpieczenia zdrowotnego (projekt założeń jest obecnie procedowany na etapie prac w Ministerstwie Zdrowia) znajdzie się decentralizacja Narodowego Funduszu Zdrowia i że zmieni się niekorzystny dla mieszkańców województwa śląskiego algorytm przyznawania środków finansowych na opiekę medyczną. Ponadto w projekcie założeń przewiduje się znaczne wzmocnienie województw w zakresie kreowania polityki zdrowotnej.

IV. Zespół roboczy ds. emerytur:

- zaniechanie likwidacji rozwiązań emerytalnych przysługujących pracownikom zatrudnionym w warunkach szczególnych i szczególnym charakterze.

Rezygnacja z wymogu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

w rozumieniu przepisów obowiązującej ustawy o emeryturach pomostowych, tj. według nowych, aktualnych kryteriów, oznaczałaby powrót do przepisów pochodzących sprzed 30 lat. Dlatego też strona rządu stoi na stanowisku, że emerytury pomostowe powinny mieć charakter wygasający. Przyjęcie zaproponowanych postulatów oznaczałoby zaburzenie jednego z podstawowych założeń zreformowanego systemu emerytalnego, zgodnie z którym emerytury pomostowe mają charakter wygasający.

V. Zespół roboczy ds. oświaty:

— zaprzestanie likwidacji szkół i zaprzestanie przerzucania finansowania szkolnictwa publicznego na samorządy.

Dyskusja toczyła się wokół ustawy o systemie oświaty. W trakcie spotkania:

— poparto postulat większego zaangażowania rodziców w kwestie związane z zamiarem likwidacji szkół przez organy samorządu terytorialnego,

— założono, że należy rozważyć możliwość szybszej reakcji mechanizmów subwencji wyrównawczej w przypadku regionów szczególnie dotkniętych bezrobociem strukturalnym czy w przypadku utraty przez gminy dochodów spowodowanych likwidacją zakładów,

— ustalono, że w zakresie standardów oświatowych resort edukacji narodowej powinien konsultować swoje projekty rozwiązań ze stroną społeczną.

Podsumowanie prac zespołów odbyło się w dniu 14 marca br. na posiedzeniu WKDS w Katowicach, z udziałem delegacji rządowej pod przewodnictwem wicepremiera Janusza Piechocińskiego oraz przedstawicieli Międzyzwiązkowego Komitetu Protestacyjno-Strajkowego.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Jacek Męcina

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jana Szyszki**

**w sprawie genetycznie modyfikowanych
organizmów (14065)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jana Szyszki, znak: SPS-023-14065/13, z dnia 18 lutego br. przesłaną przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów przy piśmie z dnia 20 lutego br., znak: DSPA-4810-1325-(1)/13, w spra-

wie genetycznie zmodyfikowanych organizmów uprzejmie przedkładam następującą informację.

Na wstępie mojej odpowiedzi pragnę wyjaśnić, że w niniejszej interpelacji dotyczącej rozporządzeń Rady Ministrów zakazujących stosowania materiału siewnego odmian genetycznie zmodyfikowanych kukurydzy MON810 i ziemniaka Amflora pan poseł poruszył również szereg innych zagadnień, które dotyczą szeroko rozumianego problemu GMO i tym samym wchodzą we właściwość innych urzędów.

Ustawa o nasiennictwie, na podstawie której Rada Ministrów wydała rozporządzenia zakazujące stosowania odmian dwóch gatunków genetycznie zmodyfikowanych, tj. kukurydzy MON810 oraz ziemniaka Amflora, dokonuje przede wszystkim wdrożenia przepisów dyrektyw nasiennych, a nie przepisów dyrektyw poświęconych zagadnieniom GMO. Nie można zatem wskazywać tej ustawy jako właściwej do całkowitego rozwiązania sprawy upraw GMO w Polsce. Dyrektywą stanowiącą podstawę krajowych zakazów, implementowaną do ustawy o nasiennictwie jest katalogowa dyrektywa 2002/53, która reguluje zasady rejestracji odmian w krajowych rejestrach i wspólnotowym katalogu oraz obrotu i stosowania tych odmian. W odniesieniu do odmian genetycznie zmodyfikowanych dyrektywa wyraźnie wskazuje, że mogą być one wpisane do katalogów i znajdować się w obrocie, o ile zostaną autoryzowane zgodnie z przepisami właściwymi dla GMO. Dyrektywa ta przewiduje również klauzulę ochronną, którą można zastosować w odniesieniu do określonych odmian w sytuacji, jeśli z różnych powodów nie powinny być one uprawiane na terytorium danego państwa.

W debacie nad niniejszą ustawą prezydent RP, minister rolnictwa oraz wiele organizacji podkreślali konieczność pogłębionej dyskusji zmierzającej do przygotowania kompleksowej regulacji dotyczącej GMO. Jednym z zagadnień niezbędnych do uporządkowania w krajowych przepisach jest bowiem konieczność wprowadzenia klauzuli ochronnej, o której mowa w art. 23 dyrektywy 2001/18/WE. Artykuł ten daje bowiem państwom członkowskim podstawę wprowadzenia zakazu użycia i/lub obrotu określonego produktu GMO dopuszczonego do obrotu zgodnie z przepisami UE. W takim przypadku nie ma potrzeby odwoływania się do określonych odmian, tak jak wymaga tego dyrektywa 2002/53, i w konsekwencji kolejnych nowelizacji rozporządzenia Rady Ministrów, aby rokrocznie zagwarantować zgodność wykazu krajowego z wykazem odmian wspólnotowego katalogu.

Podkreślenia wymaga też fakt, że Francja, Niemcy, Austria i Węgry wprowadziły zakazy dla GMO w oparciu o art. 23 dyrektywy 2001/18, a nie w oparciu o katalogową dyrektywę 2002/53, jak to uczyniła Polska. Mając jednak na uwadze potrzebę pilnego uregulowania upraw GMO, Rada Ministrów miała do dyspozycji jedynie tę podstawę prawną, którą dała ustawa o nasiennictwie.

Odpowiadając zatem na pytanie, czy prawdą jest, że rozporządzeniami w sprawie zakazu siewu nasion kukurydzy MON810 i ziemniaka Amflora wprowadzono zakaz upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych w Polsce, informuję, że wprowadzając zakaz stosowania materiału siewnego dwóch gatunków, których odmiany są wpisane do wspólnotowego katalogu, Rada Ministrów wprowadziła zakaz realnie chroniący środowisko rolnicze przed GMO. Zakaz stosowania materiału siewnego jest najbliższy w skutkach do zakazu uprawy. Jednoznaczny zakaz uprawy GMO może być natomiast wprowadzony, jak pan poseł słusznie zauważa, w drodze ustawy o organizmach genetycznie zmodyfikowanych.

Odpowiadając na pytanie, czy rozporządzenia są jednoznaczne z zakazem uprawy, czy też podlegają procedurze głosowania w Radzie Unii Europejskiej w oparciu o naukowe umotywowanie szkodliwości konkretnej rośliny dla zdrowia człowieka i bezpieczeństwa środowiska, informuję, że ustawa o nasiennictwie umożliwiła przyjęcie rozporządzeń bez konieczności uzyskiwania uprzedniej zgody Komisji Europejskiej. Rząd w dniu 24 stycznia br. poinformował Komisję Europejską o przyjęciu rozporządzeń i powodach ich przyjęcia. Weszły one w życie w dniu 28 stycznia br. Do tej pory Komisja nie zajęła stanowiska w niniejszej sprawie, natomiast rozporządzenia już obowiązują.

Odnosząc się do pytania nr 3 – dlaczego rząd przytacza argumenty, które uprzednio odrzucał, jak też dlaczego powołuje się na dyrektywę 2001/110 – informuję uprzejmie, że rząd nigdy nie odrzucał argumentów wskazywanych przez inne państwa w sytuacji wprowadzania przez nie zakazów. We własnej argumentacji rząd wykorzystał fakt braku autoryzacji pyłku genetycznie zmodyfikowanej kukurydzy MON810 jako podstawę wprowadzenia zakazu. Zgodnie z prawem unijnym w obrocie na terytorium UE mogą znajdować się wyłącznie produkty, które posiadają zgodę na wprowadzenie do obrotu. Pyłek kukurydzy MON810 takiej zgody nie posiada i tym samym jego obecność w produktach nie powinna mieć miejsca. Z definicji produkty, które zawierają pyłek MON810 (przede wszystkim miody), dyskwalifikują je jako produkty „tradycyjne”, skazując na konieczność uzyskania zgód, jakie wymagane są dla produktów GMO, i wymogów, jakie stosuje się dla tych produktów. Rząd wykorzystał również argumenty naukowe, które przedstawiły w dotychczasowej walce o utrzymanie zakazów na swoich terytoriach Węgry, Austria i Francja jako wsparcie swoich podstawowych argumentów. Wątpliwości przedstawione przez te państwa pozostają bowiem w dalszym ciągu nierozstrzygnięte. Odpowiadając natomiast na zarzut pana posła co do poparcia zmiany dyrektywy 2001/110 i uznania, że obecność genetycznie zmodyfikowanego pyłku w miodzie jest zjawiskiem naturalnym, informuję, iż w stanowisku do przedmiotowego wniosku rząd RP podzielił jedynie pogląd KE, że pyłek jest naturalnym komponentem miodu, a nie jego skład-

nikiem. Natomiast wyraził wątpliwość, czy projekt zmiany dyrektywy 2001/110/WE w zakresie art. 1 pkt 1 będzie w pełni respektował wyrok Trybunału w sprawie C-422/09 i czy uściślenie takie nie będzie stanowiło przeszkody w stosowaniu rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 w stosunku do miodu zawierającego pyłek zmodyfikowany genetycznie, w szczególności autoryzacji GMO oraz wymagań dotyczących znakowania produktów zawierających, składających się lub wyprodukowanych z GMO. Rząd oczekuje w tej sprawie pisemnego stanowiska służb prawnych Rady.

Odpowiadając na pytanie 4. – dlaczego nie zostało zakazane stosowanie nasion kukurydzy T25, również dopuszczonej do uprawy w Unii Europejskiej – informuję, że kukurydza T25 mogła funkcjonować na rynku europejskim jako produkt istniejący do roku 2007. Nie został zakończony proces jej ponownej autoryzacji na podstawie rozporządzenia 1829/2003 oraz dyrektywy 2001/18. Ponadto żadna odmiana kukurydzy T25 nie jest wpisana do wspólnotowego katalogu.

Odpowiadając na pytanie 5. – czy prawdą jest, że ustawą o nasiennictwie wprowadza się do obrotu wszystkie odmiany roślin GMO wymienione we wspólnotowym katalogu, oraz jak rząd chce zabezpieczyć się przed ich uwalnianiem w kontekście wymogów ustawy o organizmach genetycznie zmodyfikowanych – jeszcze raz powtórzę, że rośliny GMO wprowadzane są do obrotu nie na podstawie dyrektyw nasiennych. Produkty genetycznie zmodyfikowane są autoryzowane w UE wyłącznie na podstawie dyrektywy 2001/18 lub na podstawie rozporządzenia 1829/2003. Ustawa o nasiennictwie nie pozostaje w sprzeczności z ustawą o GMO, a obrót materiałem siewnym nie jest tożsamy z wprowadzeniem do obrotu GMO, którego definicja jest zawarta w dyrektywie 2001/18/WE, zgodnie z którą wprowadzenie do obrotu GMO ma na celu umożliwienie wprowadzenia na rynek nowych produktów zawierających lub składających się z GMO.

W niniejszej sprawie Ministerstwo Środowiska przedstawiło stanowisko, z którego wynika, że definicja wprowadzenia do obrotu GMO, która została przyjęta w prawie wspólnotowym, nie jest tożsama z definicją zamierzonego uwolnienia GMO do środowiska. Są to dwie odrębne kategorie działań różniące się m.in. skalą operacji, różnymi wymaganiami stawianymi wnioskodawcom, odrębnym systemem autoryzacji (uwolnienie – decyzje organów krajowych, wprowadzenie do obrotu – unijna procedura zatwierdzania produktów GMO). Definicje obrotu i uwolnienia zawarte w obowiązującej ustawie o GMO nie są zgodne z definicjami zawartymi w dyrektywie 2001/18/WE, której Polska zobowiązała się przestrzegać przed akcesją do UE. Obecnie rząd RP przygotował nowelizację ustawy o GMO, która obejmuje m.in. zmianę definicji, dostosowując brzmienie do przepisów wspólnotowych.

W dalszych wyjaśnieniach minister środowiska wskazuje, że podjęcie działań polegających na wprowadzeniu do obrotu produktów GMO wymaga prze-

prowadzenia oceny zagrożeń dla zdrowia ludzi i środowiska oraz zastosowania niezbędnych środków w celu uniknięcia tych zagrożeń. Dodatkowo każdy podmiot, który chce wprowadzić do obrotu produkt GMO, jest zobowiązany do przygotowania planu monitorowania. Celem takiego planu jest umożliwienie skutecznego monitorowania wpływu GMO na środowisko i zdrowie ludzkie. Przed wprowadzeniem produktu GMO do obrotu zostaje on gruntownie przebadany pod kątem bezpieczeństwa dla zdrowia ludzi i bezpieczeństwa środowiska. Całe dossier na jego temat zostaje skierowane do Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA), który wydaje naukową opinię na temat zgłoszonego produktu. Opinia ta jest następnie przedstawiana krajom członkowskim UE. Na jej podstawie Komisja Europejska przygotowuje projekt decyzji, który zostaje poddany głosowaniu, zgodnie z procedurą komitologii. Wszystkie państwa członkowskie UE decydują o wprowadzeniu danego produktu GMO do obrotu. Dopiero wtedy dany produkt GMO, który uzyskał zezwolenie, może znajdować się w obrocie we wszystkich państwach członkowskich UE.

Dodatkowo pragnę wyjaśnić, iż przytoczona przez pana posła kara 12 lat więzienia to szczególny przypadek naruszenia prawa dotyczący m.in. niestosowania się do nakazu wycofania produktu GMO z obrotu, którego następstwem jest śmierć człowieka lub ciężki uszczerbek na zdrowiu. Kara ta nie dotyczy kwestii związanych z nieprawidłowościami w obrocie lub stosowaniem materiału siewnego odmian genetycznie zmodyfikowanych, o których mowa w ustawie o nasiennictwie – w tym przypadku stosuje się przepisy karne ustawy o nasiennictwie (Dz. U. z 2012 r. poz. 1512).

Ustawa o nasiennictwie w stosunku do ustawy o organizmach genetycznie modyfikowanych rozszerzyła natomiast kompetencje Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa. W celu pełnego egzekwowania zakazów oprócz sprawowania nadzoru i kontroli nad wytwarzaniem, oceną i obrotem materiałem siewnym inspekcja będzie również sprawowała nadzór nad jego stosowaniem, co w praktyce oznacza możliwość kontrolowania upraw, a tym samym eliminowania tych, w których bezprawnie został użyty materiał odmian genetycznie zmodyfikowanych. Zidentyfikowanie miejsca uprawy zakazanych odmian będzie skutkowało nałożeniem opłat sankcyjnych określonych w ustawie, łącznie z nakazem zniszczenia takiej uprawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Krystyna Gurbiel

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji
na interpelację posła Stanisława Ożoga**

**w sprawie zadań z zakresu budownictwa
wykonywanych przez samorząd powiatowy
(14133)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma z dnia 19 lutego 2013 r. dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Stanisława Ożoga w sprawie zadań z zakresu budownictwa wykonywanych przez samorząd powiatowy (SPS-023-14133/13) uprzejmie informuję, iż zadania z zakresu architektury i budownictwa wykonywane przez samorząd powiatowy pozostają we właściwości Ministerstwa Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.).

Niezależnie od powyższego można zwrócić uwagę na przepisy określające charakter zadań wykonywanych przez jednostki samorządu terytorialnego. W art. 166 Konstytucji RP wskazuje się, że zadania publiczne służące zaspokajaniu potrzeb wspólnoty samorządowej są wykonywane przez jednostkę samorządu terytorialnego jako zadania własne. Natomiast jeżeli wynika to z uzasadnionych potrzeb państwa, ustawa może zlecić jednostkom samorządu terytorialnego wykonywanie innych zadań publicznych. Dokonane rozróżnienie na zadania własne i powierzone opiera się m.in. o sposób realizacji i granic ingerencji w wykonywanie zadań. W przypadku zadań własnych jednostka samorządu terytorialnego wykonuje je samodzielnie, ingerencja ze strony państwa jest dopuszczalna w formie nadzoru legalnościowego; natomiast realizacja zadań powierzonych następuje w formie określonej przez podmiot powierzający i ich wykonanie podlega określonej przez przepisy prawa kontroli. Wśród zadań powierzonych można wyróżnić zadania rządowe, których powierzenie następuje bądź w drodze ustawy, bądź na podstawie porozumienia.

W zgodzie z powyższym ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) wskazuje na dziedziny materii, w zakresie których ustawy materialnego prawa administracyjnego określają konkretne zadania dla danego szczebla samorządu. Wśród tych dziedzin wskazuje się także na zadania z zakresu administracji architektoniczno-budowlanej; są one wyszczególnione w ustawie Prawo budowlane (vide: rozdział 8 ustawy). W przypadku istnienia niedających się usunąć w drodze wykładni wątpliwości to przepisy tych ustaw (materialnego prawa administracyjnego) powinny w sposób wyraźny określać charakter zadań.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Magdalena Młochowska

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Ożoga**

**w sprawie fotoradaru Inspekcji Transportu
Drogowego, na przykładzie miejscowości
Stobierna (14136)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na pismo, nr SPS-023-14136/13, z dnia 6 lutego 2013 r. przekazujące interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie fotoradaru Inspekcji Transportu Drogowego w miejscowości Stobierna, przedstawiam następującą informację.

Nawiązując do części wstępnej interpelacji oraz do pytania pierwszego, uprzejmie wskazuję, że nie mogę zgodzić się z tezą postawioną przez pana posła Stanisława Ożoga, iż urządzenie rejestrujące zainstalowane na dawnej drodze krajowej nr 9 w miejscowości Stobierna nielegalnie kontroluje prędkość, a Inspekcja Transportu Drogowego niezgodnie z prawem wystawia mandaty za przekroczenie prędkości. Należy zwrócić uwagę, iż Inspekcja Transportu Drogowego na podstawie art. 129g ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.) jest organem właściwym w zakresie ujawniania za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych przekraczania dopuszczalnej prędkości. Ustawodawca nie wyłączył żadnej kategorii dróg publicznych, więc działania inspekcji prowadzone mogą być na drogach krajowych, wojewódzkich, powiatowych i gminnych.

Stacjonarne urządzenie rejestrujące w miejscowości Stobierna zostało zainstalowane przez Główny Inspektorat Transportu Drogowego na podstawie art. 20b ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 260) z uwzględnieniem wymogów określonych w rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 17 czerwca 2011 r. w sprawie warunków lokalizacji, sposobu oznakowania i dokonywania pomiarów przez urządzenia rejestrujące (Dz. U. Nr 133, poz. 770), w tym w szczególności po ocenie stanu bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Mając na uwadze powyższe, należy podkreślić, że zmiana kategorii drogi z drogi krajowej (zarządzanej przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad) na drogę gminną (zarządzaną przez gminę) nie ma wpływu na funkcjonowanie istniejącego stacjonarnego urządzenia rejestrującego. Ponadto wymaga zaznaczenia, iż Główny Inspektorat Transportu Drogowego nie jest zobowiązany przepisami prawa do uzgadniania istniejącej lokalizacji stacjonarnego urządzenia rejestrującego z nowym zarządcą drogi. Urządzenia bezpieczeństwa ruchu, do których zalicza się stacjonarne urządzenie rejestrujące oraz znaki

drogowe (w tym umieszczone przed urządzeniem znaki D-51: automatyczna kontrola prędkości), znajdują odzwierciedlenie w zatwierdzonych projektach organizacji ruchu. Zgodnie z art. 10 ust. 6 ustawy Prawo o ruchu drogowym na drogach powiatowych i gminnych ruchem zarządza starosta, który – w przypadku zmiany kategorii drogi – otrzymuje wskazane dokumenty projektowe od poprzedniego organu zarządzającego ruchem.

Odnosząc się do pytania drugiego, uprzejmie informuję, że w związku z legalnym funkcjonowaniem stacjonarnego urządzenia rejestrującego zainstalowanego przez Główny Inspektorat Transportu Drogowego w miejscowości Stobierna (spełniającego wszelkie wymogi prawa odnoszące się do lokalizacji i instalacji tego typu urządzeń oraz posiadającego ważne świadectwo legalizacji) nie istnieją jakiegokolwiek przesłanki umożliwiające podważenie wystawionych przez inspekcję mandatów z powodu, o którym pisze pan poseł Stanisław Ożóg.

Odpowiadając na pytanie trzecie, wskazuję, iż Główny Inspektorat Transportu Drogowego nie planuje obecnie likwidacji stacjonarnego urządzenia rejestrującego zainstalowanego w miejscowości Stobierna. Decyzja o ewentualnym przeniesieniu masztu może nastąpić jedynie na podstawie analizy stanu bezpieczeństwa w ruchu drogowym (statystyki zdarzeń drogowych, badania natężenia ruchu itp.), jeżeli nie potwierdzi ona zasadności danej lokalizacji urządzenia rejestrującego.

W odpowiedzi na pytanie czwarte uprzejmie informuję, iż mając na względzie fakt, że instalacja stacjonarnego urządzenia rejestrującego w miejscowości Stobierna była zgodna z prawem – na co wskazałem powyżej – w przedmiotowym przypadku nie występują przesłanki wskazujące na niegospodarność.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie sprzecznego z prawem pobierania
opłat za udzielenie informacji publicznej
(14138)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma z dnia 19 lutego 2013 r. dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Kazimierza Moskala w sprawie sprzecznego z prawem pobierania opłat za udzie-

lenie informacji publicznej (SPS-023-14138/13) uprzejmie informuję, iż problematyka opłat za dostęp do informacji publicznej jest znana i wielokrotnie była dyskutowana podczas spotkań w 2012 r. w ramach tzw. okrągłego stołu dotyczącego dostępu do informacji publicznej. Celem spotkań z udziałem środowiska naukowego, przedstawicieli administracji oraz podmiotów zainteresowanych problematyką było zidentyfikowanie najważniejszych problemów związanych z funkcjonowaniem zasad dostępu do informacji publicznej, a w efekcie wytyczenie przyszłych kierunków zmian w prawie, nad którymi MAC będzie pracować w 2013 r.

Odnosząc się szczegółowo do kwestii pobierania opłat za udzielenie informacji publicznej, uprzejmie wyjaśniam, iż zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm., zwanej dalej u.d.i.p.) zasadą ogólną jest bezpłatny dostęp do informacji publicznej. Ustawodawca przewidział jednak wyjątek w postaci art. 15, który stanowi, że jeżeli podmiot zobowiązany do udostępnienia ma ponieść dodatkowe koszty związane ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku, podmiot ten może pobrać od wnioskodawcy opłatę w wysokości odpowiadającej tym kosztom.

Nie ma wątpliwości, iż dostęp do informacji powszechnie dostępnej lub tej, która może być udzielona niezwłocznie, powinien być bezpłatny również wtedy, gdy znajduje się ona w zasobach elektronicznych podmiotu i może być udzielona w formie ustnej (osobiście lub telefonicznie) albo przesłana drogą elektroniczną (I. Kamińska, M. Rozbicka-Ostrowska, „Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz”, Warszawa 2012, str. 143).

Możliwość poboru opłaty od wnioskodawcy istnieje zatem wyłącznie w przypadku informacji publicznej na wniosek, o którym mowa w art. 10 ust. 1 u.d.i.p. Zgodnie z dyspozycją art. 15 ust. 1 u.d.i.p. organ ma jedynie możliwość wymierzenia opłaty, natomiast z przepisu tego nie wynika zobowiązanie podmiotu do ustalenia opłaty. Przepis ten ma zatem charakter uznaniowy. Niemniej jednak nakłada na podmiot zobowiązany obowiązek starannego rozważenia, czy w konkretnym przypadku opłatę tę wymierzyć, a ponadto wykazania, że w wyniku udostępnienia informacji publicznej w sposób zgodny z wnioskiem poniesione zostały dodatkowe koszty (op. cit., str. 200). Chodzi tu o koszty związane z koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku. Przekształcenie informacji zwykle wiąże się ze zmianą nośnika, na którym została ona utrwalona, jest to więc zmiana formy, a nie zmiana treści informacji. W doktrynie wskazuje się, iż kosztem dodatkowym jest wydatek rzeczywiście poniesiony ponad koszt funkcjonowania bazy, związany z realizacją wskazanego we wniosku sposobu udostępnienia, np. koszty osobowe (koszty pracy) lub koszty rzeczowe

(wartość materiałów lub nośników). Zawsze jest to koszt wykraczający poza normalne koszty funkcjonowania podmiotu (op. cit., str. 200–201).

Należy także mieć na uwadze, iż art. 15 ust. 1 posługuje się pojęciem przekształcenia informacji, które nie jest tożsame z pojęciem przetworzenia, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. Wówczas wnioskodawca – żądając informacji przetworzonej – zobowiązany jest ponadto do wykazania interesu publicznego. Przetworzenie jest czynnością na samej informacji, a nie na jej nośniku, jak np. digitalizacja. W orzecznictwie sądów administracyjnych wskazuje się na następujące kryteria informacji przetworzonej: nowa jakość informacji (wytworzenie informacji z już dostępnych informacji); znaczny nakład wytworzenia informacji (chodzi także o znaczny wkład intelektualny); suma informacji prostych ze względu na kryterium nakładu także może stanowić informację przetworzoną.

Reasumując, zarówno w przypadku przetworzenia, jak i przekształcenia informacji mogą pojawić się koszty po stronie podmiotu zobowiązanego. Jednakże zawsze muszą to być koszty dodatkowe związane z indywidualnym wnioskiem i wynikającym z niego sposobem udostępnienia i rodzajem informacji (op. cit. str. 201–202, por. także M. Bernaczyk, M. Jabłoński, K. Wygoda, „Biuletyn informacji publicznej. Informatyzacja administracji”, Wrocław 2005, str. 88–89). Trzeba także zaznaczyć, iż nie jest to opłata za udzielenie informacji, lecz zwrot kosztów poniesionych w związku z jej udostępnieniem.

Należy także zwrócić uwagę, iż kwestia pobierania opłat wygląda inaczej w przypadku wniosków o ponowne wykorzystanie informacji publicznej (rozdział 2a u.d.i.p.). Tutaj przyznano wnioskodawcy (osobie zainteresowanej) szersze uprawnienia, tj. prawo zainteresowanemu do skarżenia nie tylko odmowy, ale także zaoferowanych warunków ponownego wykorzystywania, które jego zdaniem naruszają ustawę (np. zbyt wysoka opłata). Pozwala to na kontrolę instancyjną i sądową warunków nakładanych za ponowne wykorzystywanie informacji publicznej przez podmioty zobowiązane.

Podobnych rozwiązań do omówionych powyżej aktualnie brakuje w przypadku dostępu do informacji publicznej. Zwracamy uwagę na poglądy prezentowane przez przedstawicieli doktryny w tym względzie. Z jednej strony wskazuje się na możliwość zastosowania przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego per analogiam (E. Smoktunowicz, „Analogia w prawie administracyjnym”, Warszawa 1970, s. 150–152; J. Nowacki, „Analogia legis”, Warszawa 1966, s. 213 – 218). Według tego poglądu ustalenie opłaty za dostęp do informacji publicznej następuje w drodze postanowienia (art. 264 § 1 K.p.a.), na które służy zażalenie, a następnie skarga do sądu administracyjnego (M. Jaśkowska, „Dostęp do informacji publicznych w świetle orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego”, Toruń 2002, s. 64). Drugim roz-

wiązaniem mogłoby być ustalenie opłaty w formie decyzji administracyjnej w związku z wprowadzoną w art. 7 ust. 2 u.d.i.p. zasadą bezpłatności udostępniania informacji publicznych.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy zgodzić się z panem posłem, iż przepisy dotyczące opłat zostały sformułowane w sposób budzący wątpliwości interpretacyjne; ich zmiana zostanie uwzględniona w pracach legislacyjnych nad kolejną nowelizacją u.d.i.p.

Odnosząc się krótko do kwestii odmowy dostępu do informacji publicznej ze względu na zamieszczenie jej w Biuletynie Informacji Publicznej, uprzejmie wyjaśniam, iż w tym przypadku nie ma niezgodnego z prawem działania organu. Zgodnie bowiem z art. 10 u.d.i.p. informacja publiczna, która nie została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej, jest udostępniana na wniosek. Opisana problematyka również zostanie objęta przyszłą nowelizacją. W chwili obecnej możemy jedynie zalecać uwzględnianie sytuacji, w których wnioskodawca ze względów racjonalnych nie ma dostępu do Internetu, tym samym do BIP.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Ręgowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

w sprawie masowego upadku firm w Polsce
(14146)

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pana Kazimierza Moskala, posła na Sejm RP, w sprawie masowego upadku firm w Polsce, przekazaną przy piśmie (znak: SPS-023-14146/13) z dnia 19 lutego 2013 r., poniżej przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

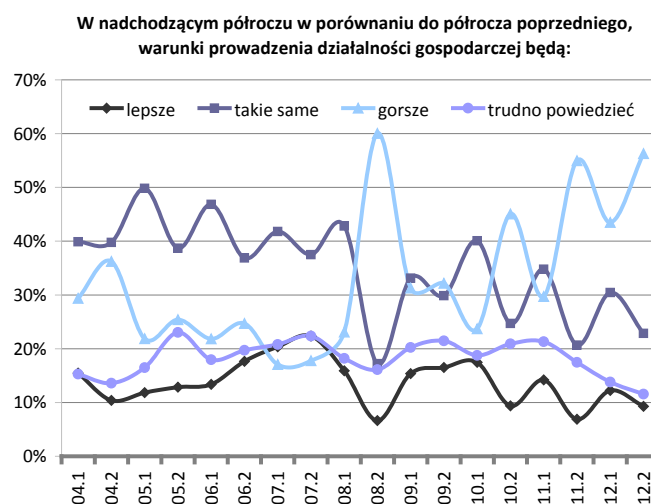
Ad 1. Czy dostrzega Pan trudną sytuację polskich firm zagrożonych upadłością?

Procesy gospodarcze charakteryzują się cyklicznością – po latach dobrej koniunktury przychodzą okresy spowolnienia gospodarczego. Wraz z obserwowaną osłabiającą się dynamiką wzrostu gospodarczego zarówno za granicą, jak i w kraju (o ile wzrost w PKB w roku 2011 wyniósł w Polsce 4,3%, to w 2012 r. było to 2%) niewątpliwie wielu polskim przedsiębiorcom coraz trudniej jest prowadzić działalność gospodarczą. Słabnący popyt na ich towary czy też coraz trudniejsze warunki otrzymania kredytu powodują, że odwołują oni lub nawet całkowicie rezygnują

z planów inwestycyjnych. Dla przedsiębiorców problemem są również opóźnienia z regulowaniem należności przez wierzycieli.

Ministerstwo Gospodarki na bieżąco śledzi sytuację w sektorze przedsiębiorstw, aby w razie wystąpienia niepokojących zjawisk móc im odpowiednio wcześniej zapobiegać. Jednym ze źródeł informacji o sektorze jest prowadzone dwa razy do roku badanie ankietowe na reprezentatywnej próbie małych i średnich polskich przedsiębiorstw. Wyniki ostatniego badania (za drugie półrocze 2012 r.) wskazują, że rzeczywiście przedsiębiorcy odczuwają pogorszenie warunków prowadzenia działalności gospodarczej*).

Wykres 1. Ocena przez przedsiębiorców warunków prowadzenia działalności gospodarczej w I półroczu 2013 r.

Źródło: Badanie ankietowe sektora małych i średnich przedsiębiorstw, Ministerstwo Gospodarki.

Jak widać z wykresu powyżej, blisko 60% ankietowanych przedsiębiorców oczekiwało pogorszenia warunków prowadzenia działalności gospodarczej w pierwszej połowie 2013 r.

Jak pokazuje tabela poniżej, liczba upadłości przedsiębiorstw w Polsce jest ujemnie skorelowana z dynamiką wzrostu gospodarczego – w ostatnich kilkunastu latach najwyższą liczbą upadłości miały miejsce w latach 2001–2002, w których to dynamika PKB tylko nieznacznie przekraczała 1%.

* Wyniki badania ankietowego dostępne są na stronie Ministerstwa Gospodarki: <http://www.mg.gov.pl/Analizy+i+prognozy/Przedsiębiorczość>.

Tabela 1. Procesy upadłościowe przedsiębiorstw oraz dynamika PKB w Polsce w latach 2000–2012

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Postępowania upadłościowe	1289	1674	1863	1798	1116	793	576	447	424	695	684	735	887
Dynamika PKB r/r (%)	4,3	1,2	1,4	3,9	5,3	3,6	6,2	6,8	5,1	1,6	3,9	4,3	2,0

Źródło: Strona internetowa Konferencji Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce: <http://www.kpf.pl/index.php/raporty-cykliczne/98-skala-procesow-upadlosciowych-w-polsce>.

Obliczenia własne (dr Paweł Antonowicz, UG) na podstawie danych publikowanych w MSiG (liczba upadłości w 2012 r. określona została na podstawie postanowień sądowych ogłoszonych od 1 stycznia 2012 do 31 stycznia 2013 r.) oraz strona internetowa GUS: www.stat.gov.pl.

Przewidywanie liczby upadłości firm jest rzeczą trudną i dlatego podawanie wartości liczbowych nie wydaje się właściwe. Jednakże, przyjmując założenie o pokazanej w tabeli ujemnej korelacji pomiędzy wzrostem PKB a liczbą upadłości oraz zakładając, że w roku 2013 dynamika PKB w Polsce będzie zbliżona do tej z roku 2012, można oczekiwać, że liczba upadłych firm nie zmieni się istotnie. Trzeba mieć jednak na uwadze, że koniunktura nie jest jedyną determinantą liczby upadłości. Na tę liczbę ma również wpływ otoczenie instytucjonalno-prawne, w jakim działają przedsiębiorstwa. Dobrze prowadzona polityka gospodarcza oraz odpowiednio zaprojektowane programy wsparcia przedsiębiorstw zagrożonych upadłością mogą istotnie przyczynić się do ograniczenia liczby upadających firm nawet w okresie spowolnienia gospodarczego.

Ad 2. Jakie są najczęstsze przyczyny upadku firm szczególnie tych z branży przemysłowej, budowlanej czy transportowej?

Zgodnie z informacjami uzyskanymi z resortu transportu, budownictwa i gospodarki morskiej nie może on brać odpowiedzialności za sytuację firm budowlanych. Należy jednak wskazać, iż aktualnie realizowany „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przyjęty uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. jako pierwszy rządowy dokument posiada zabezpieczenie środków finansowych na realizację wszystkich zadań z listy podstawowej. W związku z powyższym możliwe było rozpisanie szeregu przetargów, o które mogła ubiegać się każda zainteresowana i spełniająca wymogi zamówienia firma. Generalni wykonawcy natomiast mogli podpisywać umowy z wybranymi podwykonawcami.

Należy podkreślić, iż nie należy jako przyczyn upadku firm budowlanych wskazywać kontraktów drogowych. W przypadku inwestycji drogowych działa inwestor (w imieniu Skarbu Państwa – generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad, dalej GDDKiA), który podpisuje umowę z wykonawcą – firmą bądź konsorcjum firm budowlanych, wybranym zgodnie z przepisami Prawa zamówień publicznych. Ustawa ta nakłada na inwestora obowiązek wyboru oferty najkorzystniejszej na podstawie kryteriów określo-

nych w specyfikacji istotnych warunków zamówienia. „Szczególny” charakter nadawany cenie wynika z obowiązku oszczędzania pieniędzy publicznych nałożonego przez ustawę o finansach publicznych, zgodnie z którą wydatki publiczne powinny być dokonywane w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasad uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów oraz optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu założonych celów.

Zgodnie z danymi przedstawianymi przez analityków rynku w I półroczu 2012 r. były 472 oficjalnie opublikowane upadłości, czyli nastąpił 26-procentowy wzrost w stosunku do I półroczu 2011 r. Wynika z tego, iż niespotykana wcześniej skala inwestycji nie tylko nie przełożyła się na dużą skalę zysków branży, ale wywołała proporcjonalnie odwrotne, niespotykane wcześniej, problemy z płynnością nawet największych spółek budowlanych. Za sprawą ich problemów (a następnie bankructw) łączny obrót firm, które znalazły się w czerwcowej statystyce upadłości, był trzykrotnie większy od analogicznego, zsumowanego obrotu firm z majowych statystyk upadłości (a przeszło czterokrotnie większy niż w pierwszych miesiącach br.). W najnowszych zestawieniach bankructw z 23 upadłości firm budowlanych w czerwcu 7 to firmy budujące drogi, autostrady i obiekty inżynieryjne, kolejne 7 jako główną specjalizację wykazywało wznoszenie budynków mieszkalnych i niemieszkalnych, a pozostałe 9 za swoją główną specjalizację podawało wykonywanie prac specjalistycznych, w tym instalacji hydraulicznych, kanalizacyjnych, klimatyzacyjnych, elektrycznych i oświetleniowych.

W związku z sytuacją zaistniałą na rynku firm budowlanych podejmowane są przez resort transportu działania, które mają pomóc firmom w zachowaniu ich płynności finansowej. W celu ułatwienia wykonawcom realizacji obecnych i przyszłych kontraktów z inicjatywy resortu transportu zawarty został aneks do porozumienia zawartego pomiędzy byłym Ministerstwem Infrastruktury a Bankiem Gospodarstwa Krajowego, umożliwiający niezwłoczne regulowanie zobowiązań GDDKiA wobec wykonawców robót drogowych, a nie jak to się odbywało do tej pory w ostatnim dniu terminu zapłaty. Niezależnie od tego w celu skrócenia faktycznego przepływu środków pieniężnych między inwestorem, wykonawcą a podwykonawcami GDDKiA wprowadziła procedurę polegającą m.in. na dokonywaniu przedpłaty środków na rzecz wykonawcy na podstawie przejściowego świadectwa płatności wystawionego na podstawie

złożonego przez wykonawcę rozliczenia robót i wniosku. Odbiór robót i weryfikacja przedłożonych przez wykonawcę dokumentów będzie następować w terminie późniejszym. Powyższe rozwiązanie daje możliwość szybszego regulowania płatności przez wykonawców swoim dalszym kontrahentom.

Ponadto GDDKiA reguluje należności podmiotów współpracujących z firmami, które ogłosiły upadłość w zakresie, w jakim jest do tego zobowiązana przez przepisy prawa i postanowienia umowne. Płatności dokonywane są na podstawie art. 6471 § 5 K.c. (solidarna odpowiedzialność inwestora robót budowlanych) oraz na podstawie ustawy w sprawie spłaty niezaspokojonych należności przedsiębiorców za niektóre prace, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych

Wyżej wymieniona ustawa została opracowana z inicjatywy Ministerstwa Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej i weszła w życie w dniu 3 sierpnia 2012 r. Przewiduje ona rozwiązania, które mają zapobiegać negatywnym skutkom finansowym niezrealizowania przez generalnego wykonawcę (dużą firmę) płatności na rzecz podwykonawców (mikro-, małych i średnich przedsiębiorców). W świetle ustawy podwykonawcy to nie tylko podwykonawcy robót budowlanych, ale również podmioty zajmujące się dostawą materiałów i usług. Przyjęta regulacja ma na celu zabezpieczenie interesów podwykonawców kontraktów na roboty budowlane udzielanych przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad w ramach zamówień publicznych. Regulacja ta obejmuje wszczęte przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad postępowania o udzielenie zamówienia publicznego oraz już udzielone zamówienia publiczne na roboty budowlane.

Zostały podjęte również działania w zakresie kontraktów nowo zawieranych przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad. W nowo ogłaszanych postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego na budowę dróg GDDKiA zawiera wymóg zgłaszania przez wykonawców wszystkich podwykonawców. Ponadto wprowadzono do kontraktów GDDKiA na szeroką skalę płatności zaliczkowe zabezpieczone gwarancją bankową. W takim przypadku Skarb Państwa posiada zabezpieczenie, a wykonawca uzyskuje środki, dzięki którym ma szansę na zachowanie płynności finansowej w toku realizacji kontraktu, co było najczęstszym powodem zaległości w stosunku do podwykonawców. Dodatkowo zaliczki umożliwią wzięcie udziału w postępowaniach mniejszym podmiotom, które nie są tak silne finansowo, żeby konkurować z wielkimi koncernami. Do umów o roboty budowlane wprowadzane są również postanowienia o waloryzacji cen.

Ponadto należy wspomnieć, iż Urząd Zamówień Publicznych przygotował projekt nowelizacji Prawa zamówień publicznych, zgodnie z którym zamawiający roboty budowlane będą mogli żądać od firm startujących w przetargu podania ich potencjalnych podwykonawców. Taka zmiana przepisów również przy-

czyni się w pewnym sensie do zmniejszenia ryzyka upadłości małych przedsiębiorstw, które zazwyczaj pełnią rolę podwykonawców na dużych projektach inwestycyjnych.

Ad 3. Czy i jakie działania podejmuje Ministerstwo, by zapobiec likwidacji kolejnych przedsiębiorstw i tym samym uchronić zatrudnionych w nich pracowników przed utratą pracy?

Ministerstwo Gospodarki przystąpiło do budowy kompleksowego systemu wsparcia przedsiębiorców znajdujących się w sytuacji kryzysowej. Jest to wyrazem nowego podejścia do polityki przedsiębiorczości prowadzonej przez państwo. Dotychczasowa polityka państwa na rzecz przedsiębiorczości nie uwzględniała w wystarczającym stopniu potrzeby wsparcia wartościowych przedsiębiorstw pozostających w niestabilnej sytuacji finansowo-ekonomicznej. Założenia do budowy tego systemu znajdują się w projekcie dokumentu pt. „Polityka nowej szansy” (dalej polityka).

Podstawowym celem polityki nowej szansy obok konkretnych instrumentów pomocowych dla przedsiębiorców w sytuacji kryzysowej ma być ułatwianie ponownego rozpoczynania działalności gospodarczej osobom, które poniosły porażkę.

Bardzo ważnym elementem tej polityki jest przeprowadzenie możliwie jak najszerszej kampanii informacyjnej w społeczeństwie, dotyczącej mechanizmów funkcjonowania gospodarki, które mogą doprowadzić przedsiębiorstwo do problemów finansowych skutkujących upadłością. Nie mniej istotnym elementem jest również edukacja samych przedsiębiorców w zakresie ograniczenia ryzyka poniesienia porażki poprzez zwiększenie znajomości dostępnych procedur sanacyjnych i upadłościowych, dotyczących przedsiębiorstwa w kryzysie.

Głównym celem działań podejmowanych przez rząd w tym zakresie jest zwiększenie wskaźnika przetrwania przedsiębiorstw poprzez:

- 1) zastosowanie instrumentów prewencyjnych wobec trudności w prowadzeniu działalności gospodarczej;
- 2) upowszechnienie stosowania narzędzi prawnych służących ochronie i restrukturyzacji działalności gospodarczej, a w szczególności prawa naprawczego;
- 3) zapewnienie efektywnego wykorzystania prawa upadłościowego jako narzędzia ratowania, restrukturyzacji i sprawnej (lecz tylko w ostateczności) likwidacji (alokacji) zasobów;
- 4) stworzenie warunków do ponownego podejmowania działalności gospodarczej przez przedsiębiorców, którzy doświadczyli porażki biznesowej.

W ostatnim czasie projekt dokumentu był przedmiotem uzgodnień międzyresortowych i społecznych, a następnie zgodnie z właściwą procedurą zostanie przedstawiony do zaakceptowania komitetowi Rady Ministrów i Radzie Ministrów. Po przyjęciu przez rząd zapisy dokumentu będą stanowiły umocowanie dla podmiotów publicznych do podejmowania konkretnych działań w ramach polityki nowej szansy.

Ministerstwo Gospodarki podejmuje działania mające na celu uproszczenie i usystematyzowanie przepisów regulujących wykonywanie działalności gospodarczej w Polsce. W wyniku przeglądu prawa pod kątem wskazania aktów prawnych stwarzających największe bariery w rozwoju przedsiębiorczości powstały trzy obowiązujące ustawy: ustawa z dnia 25 marca 2011 r. o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, ustawa z dnia 16 września 2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców oraz ustawa z dnia 16 listopada 2012 r. o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce. Ostatnia z ww. ustaw zawiera przede wszystkim rozwiązania mające na celu poprawę płynności finansowej przedsiębiorstw, ograniczenie zatorów płatniczych, zwiększenie dyscypliny płatniczej między kontrahentami oraz likwidację barier administracyjnych. W Ministerstwie Gospodarki trwają prace nad projektem założeń projektu ustawy o ułatwieniu warunków wykonywania działalności gospodarczej, w którym zawarte są propozycje stanowiące kontynuację działań wpływających na poprawę płynności finansowej przedsiębiorców, wsparcie inwestycji oraz ograniczenie obowiązków informacyjnych. Dodatkowo propozycje obejmują zmianę przepisów utrudniających przedsiębiorcom angażowanie się w projekty realizujące postulat społecznej odpowiedzialności biznesu. Wszystkie propozycje, ich treść oraz informacje na temat przebiegu procesu legislacyjnego dostępne są na stronie internetowej <http://legislacja.rcl.gov.pl/lista/1/projekt/70340>.

Ponadto w Ministerstwie Sprawiedliwości trwają prace legislacyjne nad nowelizacją ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, oparte na rekomendacjach przygotowanych przez powołany przez ministra sprawiedliwości Zespół ds. nowelizacji prawa upadłościowego i naprawczego. Przedstawiciele Ministerstwa Gospodarki uczestniczący w pracach zespołu od początku stali na stanowisku, iż nowe rozwiązania prawne powinny skupiać się przede wszystkim na umożliwieniu przedsiębiorcom przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji zapobiegającej likwidacji firmy i miejsc pracy. Zmiany powinny umożliwić rozszerzenie katalogu postępowań naprawczych, skrócić czas trwania postępowań restrukturyzacyjnych, a także uprościć je i odformalizować. Eksperti wchodzący w skład zespołu zwrócili uwagę na potrzebę zapoczątkowania zmian ogólnospołecznych, które wpłyną na zmianę negatywnego postrzegania przedsiębiorcy doświadczonego likwidacją przedsiębiorstwa w drodze upadłości.

Jednocześnie, zgodnie z informacjami otrzymanymi z Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, resort ten poprzez właściwy podział środków Funduszu Pracy i Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych umożliwi właściwą realizację zadań wynikających z ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) oraz

ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. Nr 158, poz. 1121, z późn. zm.), w tym na działania osłonne wobec osób zagrożonych zwolnieniem z pracy lub już zwolnionych.

W związku z pogarszającą się aktualnie koniunkturą wielu branż gospodarczych skutkującą obniżeniem zapotrzebowania na wytwarzane produkty i usługi dochodzi do sytuacji, że pracodawcy ograniczają koszty zatrudnienia pracowników poprzez redukcję zatrudnienia. Aby przeciwdziałać tym niekorzystnym tendencjom i ograniczyć negatywne skutki spowolnienia gospodarczego dla rynku pracy, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowuje projekt nowych rozwiązań legislacyjnych, ukierunkowanych na utrzymanie poziomu zatrudnienia w zagrożonych przedsiębiorstwach. Projektowana ustawa o szczególnych rozwiązaniach na rzecz ochrony miejsc pracy, związanych z łagodzeniem skutków spowolnienia gospodarczego lub kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców, umożliwi uruchomienie środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (dalej FGŚP) na finansowe wsparcie skierowane na utrzymanie miejsc pracy, co pozwoli na zapobieżenie ewentualnym zwolnieniom i ułatwi przedsiębiorcom dostosowanie się do zmieniających się warunków rynkowych.

Proponowane rozwiązania będą miały na celu wspieranie zatrudnienia bezpośrednią pomocą finansową na dopłaty do wynagrodzeń dla pracowników. Projekt ustawy przewiduje, że w sytuacji wystąpienia u przedsiębiorcy spadku obrotów gospodarczych o co najmniej 15%, liczonego przez 6 kolejnych miesięcy w okresie 12 miesięcy poprzedzających wystąpienie o pomoc, będzie mógł on wystąpić do marszałka województwa z wnioskiem o zawarcie umowy o wypłatę finansowanych z FGŚP świadczeń na rzecz ochrony miejsc pracy. Przedsiębiorca, który wystąpił o pomoc, będzie mógł skorzystać z możliwości wprowadzenia przestoju ekonomicznego lub obniżonego wymiaru czasu pracy ze stosownym obniżeniem wynagrodzenia dla zatrudnionych pracowników. Projektowana ustawa przewiduje dla pracowników objętych przestojem ekonomicznym lub obniżonym wymiarem czasu pracy wynagrodzenie w wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę, które finansowane będzie w części ze środków pracodawcy, w części zaś ze środków FGŚP. Pracownicy będą mogli korzystać ze wskazanej formy pomocy nie dłużej niż przez łączny okres 6 miesięcy w okresie 12 miesięcy od dnia zawarcia przez przedsiębiorcę umowy o wypłatę świadczeń z właściwym marszałkiem województwa.

Projekt ustawy przewiduje ponadto, że przedsiębiorca posiadający umowę o finansowanie świadczeń na rzecz ochrony miejsc pracy będzie mógł otrzymać, na wniosek i w oparciu o umowę zawartą ze starostą, dofinansowanie w wysokości 80% kosztów szkolenia podjętego przez pracowników w okresie przestoju lub obniżonego wymiaru czasu pracy. Wysokość refun-

dacji kosztów szkolenia dla jednej osoby nie będzie mogła jednak przekroczyć 300% przeciętnego wynagrodzenia.

Wprowadzenie rozwiązań zawartych w ustawie wymagać będzie decyzji Rady Ministrów w formie rozporządzenia, na wniosek ministra właściwego ds. pracy w porozumieniu z ministrem właściwym ds. gospodarki, z własnej inicjatywy lub na podstawie uchwały Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych, które określi uruchamiane instrumenty, okres ich stosowania i kwotę przeznaczoną na pomoc w danym roku.

Resort pracy i polityki społecznej wyraża nadzieję, że projektowane rozwiązania istotnie ograniczą redukcję zatrudnienia w przedsiębiorstwach dotkniętych skutkami spowolnienia gospodarczego lub kryzysu ekonomicznego, zapewniając skuteczną ochronę miejsc pracy.

W sytuacji gdy dochodzi do zwolnień pracowników, warto także wspomnieć o obowiązkach pracodawców, którzy planują lub dokonują redukcji zatrudnienia w świetle przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, które reguluje art. 70 tej ustawy. Zgodnie z brzmieniem powołanego przepisu pracodawca zamierzający zwolnić co najmniej 50 pracowników w okresie 3 miesięcy jest zobowiązany uzgodnić z powiatowym urzędem pracy, właściwym dla siedziby tego pracodawcy lub ze względu na miejsce wykonywania pracy, zakres i formy pomocy dla zwalnianych pracowników, w szczególności: pośrednictwo pracy, poradnictwo zawodowe, szkolenia oraz pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy.

Należy podkreślić, że art. 70 ww. ustawy dotyczy tylko zakresu i formy pomocy dla zwalnianych pracowników, jaką po uzgodnieniu z powiatowym urzędem pracy obowiązany jest podjąć pracodawca zamierzający zwolnić pracowników. Zatem przytoczony przepis ustawy dotyczy w głównej mierze relacji między pracodawcą a powiatowym urzędem pracy, zaś kwestie obowiązków, jakie ciążą na pracodawcy względem zwalnianych pracowników, reguluje ustawa z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2003 r. Nr 90, poz. 844, z późn. zm.).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że dysponent Funduszu Pracy – minister pracy i polityki społecznej – przekazuje dla konkretnego urzędu pracy środki Funduszu Pracy na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w ramach algorytmu, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019, z późn. zm.), zaś decyzje dotyczące sposobu wydatkowania środków Funduszu Pracy określające formy aktywizacji zawodowej bezrobotnych i innych uprawnionych osób, zgodnie z zapisem art. 109 ust. 9 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, podej-

muje starosta po zasięgnięciu opinii powiatowej rady zatrudnienia.

Mając na uwadze powyższe, to samorządy, biorąc pod uwagę sytuację na lokalnych rynkach pracy, w tym liczbę upadających na danym obszarze firm, decydują, jakie formy aktywizacji są najbardziej korzystne dla społeczności lokalnej i jakie kwoty środków będą wydatkowane na poszczególne formy aktywizacji.

Podkreślić jednak należy, iż zgodnie z art. 43 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy dla poszukującego pracy, który m.in. jest w okresie wypowiedzenia stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy lub też jest zatrudniony u pracodawcy, wobec którego ogłoszono upadłość lub który jest w stanie likwidacji (z wyłączeniem likwidacji w celu prywatyzacji), starosta inicjuje, organizuje i finansuje z Funduszu Pracy szkolenia w celu podniesienia jego kwalifikacji zawodowych i innych kwalifikacji, zwiększając tym samym szanse na utrzymanie lub podjęcie zatrudnienia, innej pracy zarobkowej lub działalności gospodarczej.

Starosta na wniosek poszukującego pracy może sfinansować ze środków Funduszu Pracy, do wysokości przeciętnego wynagrodzenia, koszty egzaminów umożliwiających uzyskanie świadectw, dyplomów, zaświadczeń, określonych uprawnień zawodowych lub tytułów zawodowych oraz koszty uzyskania licencji niezbędnych do wykonywania danego zawodu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grażyna Henclewska

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Elżbiety Sobeckiej**

**w sprawie przyznania przez Centralę
Narodowego Funduszu Zdrowia blisko 2 mln zł
na premie dla swoich pracowników (14182)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z interpelacją pani Anny Sobeckiej, poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 1 lutego 2013 r. w sprawie przyznania przez Centralę Narodowego Funduszu Zdrowia blisko 2 mln zł na premie dla swoich pracowników, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 18 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14182/13, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Pragnę poinformować, że zgodnie z przepisem art. 102 ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) do zakresu działania prezesa funduszu w szczególności należy prowadzenie gospodarki finansowej funduszu.

Uwzględniając powyższe, w związku z ww. interpelacją minister zdrowia wystąpił do NFZ z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Z informacji przekazanych przez NFZ wynika, że kwestie tworzenia funduszu premiowego oraz wypłaty premii w NFZ regulują przepisy układu zbiorowego pracy dla pracowników zatrudnionych w Narodowym Funduszu Zdrowia (UZP).

Zgodnie z przepisem § 54 ust. 1 pkt 4 UZP pracownikom, odpowiednio do rodzaju pracy i kwalifikacji wymaganych przy jej wykonywaniu, a także ilości i jakości świadczonej pracy, przysługuje na warunkach określonych w układzie premia uznaniowa, która stanowi element motywacji i mobilizuje do uzyskania efektów, które są szczególnie istotne dla Narodowego Funduszu Zdrowia. Zgodnie z § 67 ust. 1 UZP w funduszu tworzy się na ten cel, w ramach środków na wynagrodzenia osobowe, fundusz premiowy. Ustalenie wysokości funduszu premiowego oraz zasad jego podziału następuje w porozumieniu z właściwymi organizacjami związkowymi działającymi w NFZ.

Biorąc pod uwagę powyższe, NFZ poinformował, że środki przeznaczone na premie dla pracowników Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia są wypłacane z funduszu premiowego, który tworzy się w ramach środków ujętych w planie finansowym NFZ na wynagrodzenia osobowe, a wypłata pracownikom NFZ premii uznaniowych nie powoduje zwiększenia kosztów funkcjonowania NFZ. Środki te zostały wygospodarowane z funduszu wynagrodzeń w szczególności w związku z długimi absencjami chorobowymi niektórych pracowników, urlopami macierzyńskimi, urlopami bezpłatnymi i wychowawczymi.

Zdaniem NFZ przyznanie pracownikom Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia przez pracodawcę premii stanowi element uznania dla swoich pracowników za rzetelne, sumienne wykonywanie zadań nałożonych na fundusz, a także element mobilizacji i motywacji do uzyskania jak najlepszych efektów pracy.

W 2012 r. dzięki pracy i dużemu zaangażowaniu pracowników Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia został m.in.:

— sprawnie i terminowo przeprowadzony proces kontraktowania świadczeń medycznych, który przebiegł bez zakłóceń i pozwolił szpitalom i placówkom medycznym na płynne rozpoczęcie pracy w 2013 r.,

— dobrze przygotowany pod względem informatycznym i wdrożony od 1 stycznia 2013 r. system Elektronicznej Weryfikacji Upnień Świadczeniobiorców, eWUŚ, który zdecydowanie usprawnił proces weryfikacji uprawnień pacjentów do świadczeń.

Zgodnie z założeniami przyjmowanymi w kolejnych latach przy tworzeniu ustaw budżetowych, w tym w szczególności dotyczącymi zamrożenia funduszu wynagrodzeń m.in. w NFZ, wysokość funduszu wynagrodzeń w NFZ, począwszy od roku 2010, co do zasady, nie uległa zmianie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Sławomir Neumann

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
na interpelację posła Marka Łatas**

**w sprawie funkcjonowania
polskich gospodarstw rolnych (14188)**

Pani Marszałek! W związku z pismem z dnia 19 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14188/13, przy którym przesłana została interpelacja posła Marka Łatas w sprawie funkcjonowania polskich gospodarstw rolnych, uprzejmie informuję Panią Marszałek, że uwzględniając dane udostępnione przez Instytut Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej, w 2002 r. funkcjonowało w Polsce ok. 25 tys. konkurencyjnych gospodarstw rolnych, czyli takich, które były w stanie stawić czoła konkurencji gospodarstw rolnych w innych krajach Unii Europejskiej. Inne polskie gospodarstwa miały wtedy ograniczone szanse na egzystencję w dłuższej perspektywie czasowej, a więc były niekonkurencyjne. Wynegocjowane warunki akcesyjne okazały się jednak na tyle korzystne, że w latach po akcesji liczba gospodarstw konkurencyjnych wzrosła do 74 tys., a więc ok. trzykrotnie. Ponadto po akcesji wyłoniła się grupa gospodarstw (ok. 221 tys.), które są w stanie osiągnąć w niedługim czasie pozycję gospodarstwa konkurencyjnego. Na tę liczbę składają się nie tylko gospodarstwa duże, ale także te o średniej wielkości i małe. W sumie szacuje się, że liczba gospodarstw konkurencyjnych i tych, które mogą wkrótce stać się konkurencyjnymi, wynosi ok. 295 tys. (15,6% ogółu gospodarstw w kraju, które w 2010 r. prowadziły produkcję rolniczą). Gospodarstwa te dostarczają ok. 64% krajowej wartości produkcji rolniczej. Oznacza to zarazem, że te, które nie potrafią osiągnąć zdolności konkurencyjnej (1596 tys., tj. 84,4% ogółu), dostarczają tylko ok. 36% krajowej wartości produkcji rolniczej.

Poprawa sytuacji w polskim rolnictwie po akcesji miała miejsce dzięki wzrostowi dopłat, poprawie opłacalności produkcji w stosunku do okresu przedakcesyjnego i poprawie efektywności produkcji. To

ostatnie zjawisko, jak się szacuje, miało jednak miejsce tylko w ok. 18% gospodarstw, głównie w konkurencyjnych i tych, które tę konkurencyjność mogą szybko osiągnąć. Inne gospodarstwa – niekonkurencyjne – nie robiły nic lub robiły niewiele, by tę sytuację odmienić. Nie ubiegały się o dopłaty do inwestycji, nie inwestowały lub inwestowały w stopniu niezapewniającym nawet odtwarzania majątku trwałego, nie modernizowały tego majątku lub modernizowały w stopniu niewielkim, nie wdrażały innowacji umożliwiających wzrost dochodu z gospodarstwa i – w rezultacie – poprawę sytuacji dochodowej posiadaczy gospodarstw.

Wśród gospodarstw niekonkurencyjnych w 2010 r. było 770–780 tys. takich, które posiadały niezbędne (choć często wyeksploatowane w dużym stopniu) środki produkcji, ale ich posiadaczom brakowało wiedzy z zakresu nowoczesnych metod prowadzenia produkcji rolniczej i zachowania się na rynku, a także predyspozycji oraz umiejętności zarządczych. Często przeszkodą był po prostu zaawansowany wiek posiadacza gospodarstwa lub brak następcy, a niekiedy także poważniejsza choroba użytkownika gospodarstwa lub współmałżonka. Gospodarstwa takie osiągały dochody poniżej poziomu parytetowego, które zaspokajały zazwyczaj niewygórowane potrzeby bytowe rodziny, ale nie pozwalały na podejmowanie inwestycji lub też pozwalały jedynie na inwestowanie w ograniczonym zakresie.

Druga grupa gospodarstw niekonkurencyjnych to te 700 tys., które są w posiadaniu rodzin czerpiących dochody z co najmniej dwóch źródeł, a produkcja rolnicza jest tylko jednym z nich. Produkcja dużej części tych gospodarstw przeznaczana jest poza tym na samozaopatrzenie rodzin ich posiadaczy (ziemniaki, warzywa, owoce, mięso, mleko, jaja). Są to gospodarstwa, które nie mają własnej siły pociągowej ani maszyn rolniczych, a to oznacza, że korzystają z usług produkcyjnych. Nie ma w tym nic dziwnego, bowiem są to z reguły gospodarstwa bardzo małe. Powszechny spis rolny z 2010 r. wykazał bowiem, że ok. 400 tys., tj. ok. 57%, spośród nich ma powierzchnię do 1 ha użytków rolnych. Pozostałe ok. 300 tys. gospodarstw rolnych charakteryzowanej grupy ma powierzchnię nieco powyżej 1 ha użytków rolnych.

Ostatni spis rolny wykazał poza tym, że w 2010 r. istniało 119 tys. gospodarstw z działalnością rolniczą, w których nie udało się ustalić powierzchni upraw i liczby utrzymywanych zwierząt. Zapewne część z nich utrzymywała jedynie grunty w dobrej kulturze, aby otrzymać dopłaty bezpośrednie.

Koncentracja i profesjonalizacja zawodu rolnika w Polsce nie są czymś nadzwyczajnym. Są zjawiskami powszechnymi w krajach najbogatszych, jak i najbiedniejszych. Przeciętny obszar gospodarstwa w Polsce wynosi poniżej 8 ha, podczas gdy w Niemczech, Francji – ponad 50 ha. Obszar gospodarstwa w dużej mierze wpływa na jego efektywność i dochody.

Zgodnie z badaniami prof. W. Józwiaka zaistnienie w latach 2014–2020 scenariusza optymistycznego

spowoduje, że będzie kontynuowany trend zapoczątkowany w 2004 r., który polega na wzroście liczby gospodarstw konkurencyjnych i tych, które wkrótce mogą stać się konkurencyjnymi. Maleć będzie natomiast liczba gospodarstw niekonkurencyjnych w tempie, które nie odbiega od tempa ubytku gospodarstw rolnych w innych krajach unijnych. W sumie będzie to gwarantować, że polska gospodarka żywnościowa będzie nadal eksportować produkty wytworzone głównie z surowców wytworzonych w rolnictwie krajowym, przyczyniając się do poprawy krajowego bilansu handlu zagranicznego.

Natomiast scenariusz polegający na powstaniu niesprzyjających rolnictwu warunków gospodarowania (scenariusz pesymistyczny) ograniczyłby tempo powstawania gospodarstw konkurencyjnych i tych, które tę konkurencyjność mogą szybko osiągnąć. Większe byłoby też wtedy tempo wypadania gospodarstw niekonkurencyjnych i szybciej rósłby import surowców pochodzenia rolniczego, by zaspokoić potrzeby dobrze rozwiniętego polskiego przemysłu spożywczego.

Wprowadzenie podatku dochodowego w rolnictwie oraz reformę systemu ubezpieczenia społecznego rolników zapowiedział prezes Rady Ministrów w exposé w 2011 r. Dotychczas jednak Ministerstwo Finansów, w którego kompetencjach znajduje się problematyka podatków, nie przedstawiło projektów rozwiązań prawnych regulujących zasady opodatkowania podatkiem dochodowym działalności rolniczej.

Zgodnie z exposé reforma KRUS to zarówno konieczność opracowania nowych regulacji w zakresie składek zdrowotnych rolników (ponieważ KRUS realizuje tę część ubezpieczenia zdrowotnego), jak i opracowanie koncepcji reformy systemu emerytalno-rentowego rolników. Docelowo jedno i drugie zagadnienie determinowane jest jednak stworzeniem systemu liczenia dochodów z działalności rolniczej, które stanowić będą podstawę do obciążenia rolników daninami publicznymi, w tym podatkami i składkami ubezpieczeniowymi.

Opracowanie koncepcji reformy ubezpieczenia społecznego rolników wpisane jest do wykazu prac legislacyjnych i pozalegisacyjnych rządu (poz. IA3). Zgodnie z tym dokumentem istota tej reformy polegać będzie na:

- racjonalizacji wydatków budżetowych na system ubezpieczenia społecznego rolników,
 - ukierunkowaniu dotacji na sfinansowanie ubezpieczenia emerytalno-rentowego rolnikom, których dochody uniemożliwiają sfinansowanie tego ubezpieczenia,
 - zniesieniu generowanych przez obecny system antybodźców do podejmowania działalności pozarolniczej na terenach wiejskich,
 - zwiększeniu przepływu ubezpieczonych między systemem ubezpieczenia społecznego rolników a powszechnym systemem ubezpieczeń społecznych.
- Zakłada się, że system opłacania składek rolniczych powinien być oparty na dochodowości. Takie

zalecenie odnośnie do kształtu przyszłego systemu ubezpieczeń społecznych rolników kieruje wobec Polski także Komisja Europejska.

Obecnie wyższą/zróżnicowaną składkę na ubezpieczenie społeczne rolników opłacają rolnicy prowadzący gospodarstwa rolne powyżej 50 ha przeliczeniowych użytków rolnych. Rozwiązanie takie zostało wprowadzone od 1 października 2009 r. przepisami ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2009 r. Nr 79, poz. 667). Zgodnie z przepisami tej ustawy ww. osoby opłacają oprócz składki podstawowej równej dla wszystkich ubezpieczonych składkę dodatkową w wysokości od 12% do 48% najniższej emerytury. Dla rolników prowadzących gospodarstwa rolne powyżej 300 ha przeliczeniowych składka na ubezpieczenie emerytalno-rentowe rolników wzrosła zatem ponad czterokrotnie. Rolnicy ubezpieczeni w KRUS, prowadzący gospodarstwa rolne powyżej 50 ha przeliczeniowych stanowią niespełna 1,5%.

Odnosząc się do regulacji prawnych w zakresie składek na ubezpieczenie zdrowotne rolników, które KRUS jako płatnik składek odprowadza do NFZ, informuję, że obowiązująca w tym zakresie ustawa z dnia 13 stycznia 2012 r. o składkach na ubezpieczenie zdrowotne rolników na lata 2012 i 2013 (Dz. U. z 2012 r. poz. 123) ma charakter incydentalny i obowiązywać będzie do 31 grudnia 2013 r. Do opracowania projektu rozwiązań docelowych w tym zakresie zobowiązany jest minister zdrowia – jako właściwy w sprawach ochrony zdrowia. Minister rolnictwa i rozwoju wsi będzie ściśle współpracował przy ustalaniu zasad oskładkowania rolników, które (jak zapowiedział premier w exposé) będą uzależnione od dochodów osiągniętych z działalności rolniczej. Zgodnie z obecnie obowiązującymi zasadami za 62% ubezpieczonych w KRUS (tj. za ok. 870 tys. osób) składkę na ubezpieczenie zdrowotne opłaca KRUS z dotacji budżetowej przeznaczonej na ten cel. Z danych statystycznych KRUS wynika, że najwyższe składki na ubezpieczenie zdrowotne opłacają rolnicy prowadzący działalność rolniczą w oparciu o dział specjalny produkcji rolnej. Jednakże ci rolnicy część tej składki (7,75% podstawy wymiaru) odliczają sobie od kwoty należnego podatku dochodowego opłacanego z działów specjalnych, tj. na zasadach ogólnych obowiązujących podatników podatku dochodowego. Należy jednocześnie dodać, że na sfinansowanie ubezpieczenia zdrowotnego rolników, mimo iż część z nich opłaca składki zdrowotne ze środków własnych, w planie finansowym Funduszu Emerytalno-Rentowego KRUS na 2013 r. przewidziana jest dotacja z budżetu państwa na poziomie 1,7 mld zł.

Zapewnienie odpowiednich dochodów rolnikom jest jednym z celów zarówno wspólnej polityki rolnej (WPR), którą polskie rolnictwo objęte jest od 2004 r., jak i wsparcia kierowanego w ramach polityk krajowych. Do podstawowych mechanizmów wdrażanych m.in. w celu podniesienia dochodów rodzin rolniczych można zaliczyć:

1) płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego,

2) wsparcie udzielane w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW 2007–2013),

3) interwencję w ramach wspólnotowej organizacji rynków rolnych,

4) programy wsparcia krajowego:

a) dopłaty do oprocentowania kredytów dla rolnictwa oraz częściową spłatę kapitału kredytów na realizację inwestycji w gospodarstwach rolnych (na dopłaty do oprocentowania kredytów oraz częściową spłatę kapitału w planie finansowym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na 2012 r. zaplanowano kwotę 992 mln zł),

b) dopłaty do składek producentów rolnych z tytułu ubezpieczenia upraw rolnych i zwierząt gospodarskich oraz częściowe dofinansowanie odszkodowań wypłacanych producentom rolnym w związku ze szkodami w uprawach rolnych spowodowanymi przez suszę (na ubezpieczenia upraw rolnych i zwierząt gospodarskich w 2013 r. została zaplanowana kwota 203,8 mln zł, dopłata do składki producenta rolnego stosowana jest w wysokości 50% składki),

c) częściowy zwrot podatku akcyzowego od oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej (na realizację tego zadania na 2013 r. zaplanowano środki w wysokości 720 mln zł),

d) dotacje przedmiotowe dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa w zakresie: postępu biologicznego w produkcji zwierzęcej, ochrony roślin, rolnictwa ekologicznego, postępu biologicznego w produkcji roślinnej.

W ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 przewiduje się w bieżącym roku wypłacenie producentom rolnym pomocy w wysokości ok. 10,8 mld zł. Natomiast od dnia 1 grudnia 2012 r. realizowana jest wypłata płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego za 2012 r., z tytułu których przewiduje się, że producentom rolnym wypłacona zostanie kwota ok. 14,3 mld zł.

Od początku prac nad wspólną polityką rolą na lata 2014–2020 Polska postulowała wprowadzenie równych i niedyskryminujących zasad podziału między państwa członkowskie UE środków na płatności bezpośrednie dla rolników. Znalazło to wyraz w stanowiskach rządu RP z 2009 r.¹⁾, 2011 r.²⁾ oraz 2012 r.³⁾, a także w stanowisku dotyczącym wieloletnich ram

¹⁾ Stanowisko rządu Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r., przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 12 czerwca 2009 r.

²⁾ Stanowisko rządu Rzeczypospolitej Polskiej do komunikatu Komisji Europejskiej WPR do 2020 r.: Sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi, przyjęte przez Komitet do Spraw Europejskich w dniu 4 lutego 2011 r.

³⁾ Stanowiska rządu Rzeczypospolitej Polskiej do pakietu propozycji legislacyjnych Komisji Europejskiej dotyczącego reformy wspólnej polityki rolnej (dokumenty KOM(2011) 625–631) przyjęte przez Komitet do Spraw Europejskich w dniu 2 kwietnia 2012 r.

finansowych na lata 2014–2020⁴⁾. W wymienionych powyżej stanowiskach rząd RP postuluje m.in. jak najszybsze odejście od podziału płatności bezpośrednich pomiędzy państwa członkowskie, wynikającego z historycznej wielkości produkcji i intensywności wsparcia.

Postulaty zawarte w stanowiskach rządowych były konsekwentnie prezentowane przez ministra rolnictwa na forum unijnym, w licznych kontaktach z przedstawicielami państw członkowskich, kolejnych prezydencji kierujących pracami Rady, Parlamentu Europejskiego, Komisji Europejskiej oraz na konferencjach poświęconych WPR po 2013 r. Stanowiska rządowe stanowią też podstawowe wytyczne dla przedstawicieli polskiej administracji biorących udział w pracach nad reformą WPR.

Działania prowadzone przez rząd RP od początku prac nad propozycjami prawnymi KE obejmują zarówno formalny udział w pracach Rady UE, jak i nieformalną współpracę z partnerami z innych państw. Efektem tego są wspólne deklaracje, uzgodnione wcześniej stanowiska prezentowane w czasie prac i debat oraz dokumenty prezentujące wspólne komentarze do poszczególnych elementów propozycji prawnych.

Polska aktywnie wykorzystuje też przewodnictwo w Grupie Wyszehradzkiej. W lipcu i listopadzie 2012 r. ministerstwo rolnictwa zorganizowało dwa spotkania grupy. Grono uczestników tych spotkań rozszerzone było także o Bułgarię, Rumunię i Słowenię. Obydwa spotkania zakończyły się przyjęciem oświadczeń dostosowanych do aktualnego etapu dyskusji nad reformą WPR. W oświadczeniach tych znalazły się zapisy o konieczności zapewnienia spójności pomiędzy celami Unii Europejskiej a zadaniami zdefiniowanymi w projektach prawnych KE dotyczących WPR po 2013 r. oraz dotyczące szybkiej i ambitnej konwergencji (wyrównania) płatności bezpośrednich pomiędzy państwami członkowskimi. Minister rolnictwa pozostaje w stałym kontakcie z partnerami z Grupy Wyszehradzkiej przy okazji posiedzeń Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa. Warto zauważyć, że w trakcie prezydencji duńskiej (I połowa 2012 r.) część państw członkowskich wskazywała na możliwość redukcji całkowitej koperty płatności bezpośrednich. W odniesieniu do tej propozycji Polska wraz z pozostałymi państwami Grupy Wyszehradzkiej przedstawiła postulat, aby ewentualne redukcje budżetu płatności bezpośrednich dotyczyły tylko państw, których stawki płatności bezpośrednich na hektar są powyżej średniej UE.

MRiRW szczególną wagę przywiązuje do współpracy z Parlamentem Europejskim (organizacja wspólnie z Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską w listopadzie i grudniu 2011 r., w czasie prezydencji polskiej, trzech otwartych debat nad nowym kształ-

tem WPR). Prowadzona jest stała współpraca z polskimi parlamentarzystami, zwłaszcza z członkami Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi Parlamentu Europejskiego. Ministerstwo rolnictwa wspiera ich w pracach nad raportami parlamentu dotyczącymi przyszłości WPR. Minister rolnictwa spotykał się także z prominentnymi członkami Komisji Rolnictwa Parlamentu Europejskiego, w tym z posłem Capoulosem Santosem, który jest sprawozdawcą m.in. do projektu rozporządzenia w sprawie płatności bezpośrednich. Minister przedstawił posłowi polskie priorytety i lobbował za ich uwzględnieniem w stanowisku Parlamentu Europejskiego.

Kluczowe znaczenie miały działania rządu RP prowadzone w ramach negocjacji nad wieloletnimi ramami finansowymi UE na lata 2014–2020. Rozstrzygano tam nie tylko o wielkości środków przyszłego budżetu UE, ale także m.in. o sposobie dystrybucji płatności bezpośrednich pomiędzy państwami członkowskimi – przyjęto metodę zaproponowaną przez Komisję, tzn. redukcję o 1/3 różnicy między stawkami państw z najniższymi płatnościami a poziomem 90% średniej UE. Rząd RP postulował na ostatnim etapie tych negocjacji, że należy dążyć do takich rozwiązań w WPR, które pozwolą polskim rolnikom konkurować na jednolitym rynku na sprawiedliwych zasadach, zarówno poprzez mechanizm wyrównywania płatności bezpośrednich w kierunku średniej UE, jak i znaczące wsparcie procesu modernizacji obszarów wiejskich.

Porozumienie dotyczące WRF 2014–2020 zawarte na szczęblu Rady Europejskiej w dniu 8 lutego 2013 r. daje realne szanse na kontynuację szybkiego rozwoju obszarów wiejskich i rolnictwa w Polsce. Należy pozytywnie ocenić utrzymanie silnej pozycji wspólnej polityki rolnej w ogólnym budżecie UE. Polska pozostaje w gronie największych beneficjentów WPR pomimo przyjętych redukcji zarówno na poziomie UE, jak i państw członkowskich. Wysokość kopert finansowych dla Polski w ramach WPR na lata 2014–2020 wynosi 28,5 mld euro, co stanowi 7,8% ogólnej koperty UE. Koperta płatności bezpośrednich dla Polski wynosi 7,2% ogólnej koperty UE, natomiast polska koperta II filara WPR – 11,4% koperty UE, co czyni z Polski największego beneficjenta II filara.

Poprzez stopniowe zmniejszenie powiązania płatności bezpośrednich z historycznymi danymi referencyjnymi uczyniono ważny krok w kierunku zbliżenia stawek płatności między państwami członkowskimi. Wsparcie bezpośrednio zostanie bardziej równomiernie rozdzielone między państwa członkowskie – o ile w Polsce stawka będzie stopniowo wzrastać, to w państwach o stawkach najwyższych będą one stopniowo redukowane w kierunku średniej UE. Ponadto państwa członkowskie otrzymujące płatności bezpośrednie na hektar poniżej 90% średniej UE (w tym Polska) mają możliwość przesunięcia do 25% środków II filara WPR na płatności bezpośrednie. Ze wstępnych wyliczeń wynika, że jeżeli Polska skorzy-

⁴⁾ Stanowisko rządu Rzeczypospolitej Polskiej dotyczące pakietu wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020, przyjęte przez Komitet do Spraw Europejskich w dniu 12 stycznia 2012 r.

stałaby z opcji maksymalnego transferu środków z II do I filara, stawka płatności bezpośrednich na hektar w Polsce w 2020 r. wyniosłaby 244 euro, co stanowiłoby ok. 93% średniej stawki UE.

Należy podkreślić, że działania prowadzone przez rząd RP zmierzają do wypracowania takiego kształtu WPR po 2013 r., który będzie zgodny z oczekiwaniami Polski. Dotyczy to nie tylko zapewnienia odpowiednich rozstrzygnięć finansowych, ale także takiego ukształtowania przyszłych przepisów, które pozwoli na jak najprostsze i najmniej obciążające wdrożenie przyszłej WPR oraz dalszy rozwój polskiego rolnictwa i obszarów wiejskich.

Kontrolę artykułów rolno-spożywczych na granicy w zakresie jakości handlowej sprawuje Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych. Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577, z późn. zm.) do zadań inspekcji należy m.in. nadzór nad jakością handlową artykułów rolno-spożywczych, w tym m.in. kontrola jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych przywożonych spoza państw członkowskich Unii Europejskiej oraz spoza państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Kontroli jakości handlowej w imporcie podlegają:

— artykuły rolno-spożywcze określone w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie wykazu artykułów rolno-spożywczych przywożonych z zagranicy oraz ich minimalnych ilości podlegających kontroli jakości handlowej (Dz. U. z 2013 poz. 174),

— świeże owoce i warzywa, dla których określone zostały standardy UE zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1234/2007 ustanawiającym wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych.

W roku 2012 Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych przeprowadziła 21 223 kontrole, które objęły 1 321 187,2 t i 654 760,6 hl artykułów rolno-spożywczych pochodzących z importu, w tym głównie:

- nasiona roślin oleistych (415 157,5 t),
- ryby i ich przetwory (98 643,7 t),
- przetwory owocowo-warzywne (237 064,4 t),
- zboża i przetwory zbożowe (94 304,6 t)
- kawa (25 930,9 t)
- herbata (21 945,1 t),
- świeże owoce i warzywa (47 743 t), w tym banany (26 794 t),
- wino (224 998,7 hl),
- napoje alkoholowe, bezalkoholowe oraz soki owocowe i warzywne (429 761,9 hl).

Wszystkie artykuły rolno-spożywcze pozostające w obrocie detalicznym podlegają kontroli na zgodność z wymaganiami w zakresie jakości handlowej prowadzonej przez Inspekcję Handlową. W związku z tym produkty pochodzące z importu są w dalszym ciągu monitorowane na rynku krajowym.

Ponadto kontrolę artykułów rolno-spożywczych, poza IJHARS, na granicy sprawują: Inspekcja Weterynaryjna – w zakresie bezpieczeństwa żywności pochodzenia zwierzęcego, Państwowa Inspekcja Sanitarna – w zakresie bezpieczeństwa żywności pochodzenia roślinnego, oraz Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa – w zakresie kontroli fitosanitarnej produktów roślinnych.

Dialog społeczny, który we współpracy z partnerami społeczno-zawodowymi realizuje resort rolnictwa bezpośrednio lub poprzez swoje jednostki podległe lub nadzorowane, przyjmuje kilka form. Jedną z nich jest dialog zinstytucjonalizowany, gdzie konsultacje są prowadzone przez specjalnie powołane do tego celu instytucje, rady czy komisje, działające na podstawie aktów prawnych lub przyjętych porozumień. Przykładem takiej współpracy jest powołana przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi Rada Gospodarki Żywnościowej, będąca organem pomocniczym ministra.

Dialog prowadzony jest również w formie pozainstytucjonalnej, a partnerami w tym dialogu społecznym są rolnicze związki zawodowe, branżowe organizacje rolnicze, samorząd rolniczy oraz organizacje pozarządowe, związane z rolnictwem i obszarami wiejskimi.

Na bieżąco współpraca ta realizowana jest głównie z przedstawicielami następujących związków i organizacji rolniczych oraz samorządem rolniczym:

- 1) Niezależnym Samorządnym Związkiem Zawodowym Rolników Indywidualnych „Solidarność”;
- 2) Związkiem Zawodowym Rolnictwa „Samobrona”;
- 3) Krajowym Związkiem Rolników, Kólek i Organizacji Rolniczych;
- 4) Związkiem Zawodowym Rolników „Ojczyzna”;
- 5) Związkiem Zawodowym Rolników Rzeczypospolitej „Solidarni”;
- 6) Związkiem Zawodowym Pracowników Rolnictwa w RP;
- 7) Związkiem Zawodowym Centrum Narodowe Młodych Rolników;
- 8) Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych Rolników i Organizacji Rolniczych;
- 9) Federacją Branżowych Związków Producentów Rolnych;
- 10) Krajowym Zrzeszeniem Producentów Rzepaku;
- 11) Krajowym Związkiem Plantatorów Buraka Cukrowego;
- 12) Związkiem Sadowników Rzeczypospolitej Polskiej;
- 13) Polskim Związkiem Plantatorów Tytoniu;
- 14) Federacją Związków Pracodawców – Dzierżawców i Właścicieli Rolnych;
- 15) Krajowym Związkiem Grup Producentów Rolnych;
- 16) Krajową Radą Spółdzielczą;
- 17) Krajową Radą Izb Rolniczych.

W realizacji zadań bieżących przez resort rolnictwa, jak również w debatach na temat przyszłości

polskiego rolnictwa samorząd rolniczy oraz pozostałe organizacje rolnicze byli i są ważnym partnerem.

W ramach współpracy organizowane są spotkania ministra rolnictwa oraz kierownictwa resortu z przedstawicielami związków zawodowych i samorządu rolniczego. W czasie spotkań prowadzone są rozmowy na temat sytuacji w rolnictwie oraz dyskusje dotyczące podejmowanych działań zmierzających do poprawy życia polskiego rolnika.

W ramach dialogu społecznego do organizacji rolniczych i samorządu rolniczego kierowane są projekty aktów prawnych do konsultacji.

Widząc potrzebę utrzymania silnego partnera społecznego w postaci organizacji rolniczych, przy tworzeniu systemu prawa nie tylko krajowego, ale też prawa Unii Europejskiej, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi wychodzi z licznymi inicjatywami wsparcia dla tych organizacji.

Polskie organizacje rolnicze w latach 2008–2013 otrzymują dofinansowanie kosztów związanych z ich uczestnictwem w ponadnarodowych organizacjach rolniczych, takich jak COPA i COGECA – dwóch największych organizacjach rolników w Unii Europejskiej, mających wpływ na decyzje Komisji Europejskiej w zakresie wspólnej polityki rolnej, a także w organach innych organizacji, np. CEJA (Europejska Rada Młodych Rolników). Środki na ten cel pochodzą z zapisywanej rokrocznie w budżecie państwa dotacji celowej, którą wypłaca MRiRW. Dotacja celowa przeznaczona jest m.in. na przygotowanie, uzgadnianie i prezentowanie stanowisk na forum ponadnarodowych organizacji rolniczych reprezentujących interesy zawodowe rolników indywidualnych wobec instytucji Unii Europejskiej.

Dialog społeczny realizowany jest przez resort rolnictwa nie tylko przez spotkania, lecz także poprzez konferencje, seminaria, szkolenia, a także wyjazdy i wizyty studyjne, organizowane dla przedstawicieli organizacji rolniczych, samorządu rolniczego oraz producentów rolnych.

Uprzejmie informuję, że najbliższe spotkanie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z przedstawicielami rolniczych związków zawodowych i samorządu rolniczego planowane jest w połowie marca br.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji na interpelację posła Damiana Raczkowskiego

w sprawie łączenia jednostek samorządu terytorialnego (14193)

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma z dnia 19 lutego 2013 r. dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Damiana Raczkowskiego w sprawie łączenia jednostek samorządu terytorialnego (SPS-023-14193/13) uprzejmie informuję, że projekt założeń ustawy o poprawie warunków świadczenia usług przez jednostki samorządu terytorialnego przygotowany w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji znajduje się na etapie uzgodnień międzyresortowych. Zakłada on wprowadzenie nowych rozwiązań dotyczących współpracy jednostek samorządu terytorialnego w zakresie wykonywania zadań publicznych oraz poprawy warunków usług świadczonych przez samorząd terytorialny, zwiększenie efektywności i elastyczności jego funkcjonowania.

Wspomniany projekt założeń odnosi się również do tematyki związanej z dobrowolnym łączeniem się samorządów (gmin i powiatów). W celu racjonalizacji podziału terytorialnego stopnia gminnego i powiatowego oraz zwiększenia efektywności działań jednostek podziału terytorialnego zakłada się uatrakcyjnienie konstrukcji obecnie istniejącej zachęty finansowej do łączenia się jednostek w większe. Należy bowiem zauważyć, że istniejąca od 2004 r., wyrażona w art. 41 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.), zachęta finansowa do łączenia się gmin i powiatów (wzrost wskaźnika udziału w PIT o 5 p.p. przez 5 lat od połączenia) nie spełnia swojej roli. Do tej pory nie doszło do żadnego dobrowolnego połączenia się samorządów. Dlatego też nowa zachęta powinna wyrównywać dysproporcje wynikające z różnego poziomu dochodów z udziału w PIT per capita.

Proponuje się więc wprowadzenie mnożnika, który korygowałby zachętę indywidualnie dla każdej nowo utworzonej jednostki. Mnożnik opierałby się na proporcji pomiędzy średnimi dochodami per capita z tytułu udziału gmin w PIT na poziomie całej Polski oraz dochodami per capita z tytułu udziału w PIT nowo powstałej gminy. Tym samym gminy z mniejszymi wpływami z PIT otrzymywałyby silniejsze wsparcie niż gminy z wysokimi wpływami. Mnożnik działałby jedynie w górę – tzn. gminy o dochodach per capita z tytułu udziału w PIT powyżej polskiej średniej otrzymywałyby nadal zachętę w wysokości 5 p.p. Przykładowo nowo utworzona gmina o dochodzie per capita z udziału w PIT dwa razy mniejszym niż średnia krajowa zamiast 5 p.p. zachęty, otrzymałaby zachętę na poziomie 10 p.p. Zmianie nie uległaby podstawa mechanizmu – wzrost udziału w PIT. Nie

zmieniłby się także okres udzielania wsparcia. Skorzystać mogą więc wszystkie gminy, bez względu na ich położenie, bowiem skala korzyści zależy tylko i wyłącznie od dochodu z udziału w PIT per capita.

Odnosząc się do redukcji etatów w związku z łączeniem gmin, należy zwrócić uwagę na przepis art. 43a ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223, poz. 1458, z późn. zm.), który stanowi, iż z dniem utworzenia nowej jednostki samorządu terytorialnego pracownicy samorządowi dotychczasowych urzędów gmin, starostw powiatowych lub urzędów marszałkowskich stają się pracownikami urzędu nowej jednostki samorządu terytorialnego, z zastrzeżeniem przepisów art. 43b i art. 43c (artykuły te odnoszą się do kwestii stosunku pracy z wyboru oraz stosunku pracy sekretarza oraz skarbnika gminy, powiatu i województwa).

Należy także zauważyć, że w przedmiotowym projekcie założeń ustawy o poprawie warunków świadczenia usług przez jednostki samorządu terytorialnego proponuje się wprowadzenie zmian w przepisach materialnego prawa administracyjnego regulujących wykonywanie zadań publicznych. Zakłada się wprowadzenie w szczególności zmian w przepisach kształtujących finanse samorządu terytorialnego w zakresie:

- ustawy o podatku od spadków i darowizn,
- ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych,
- ustawy o podatkach i opłatach lokalnych,
- ustawy o podatku leśnym,
- ustawy o podatku rolnym.

Proponowane zmiany w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych oraz w ustawie o podatku rolnym, a także w ustawie o podatku leśnym mają charakter porządkujący i systematyzujący w stosunku do obecnego stanu prawnego i polegają na usunięciu luk i doprecyzowaniu przepisów, których stosowanie powoduje trudności w interpretacji. Wdrożenie nowych przepisów pozwoli również na poprawę skuteczności poboru podatku od nieruchomości oraz usprawnienie pracy organów podatkowych. Zasadniczymi kwestiami dotyczącymi podatku od nieruchomości, podatku rolnego, leśnego oraz opłat lokalnych, które zostaną uregulowane w niniejszym projekcie, będą:

- doprecyzowanie definicji budowli,
- doprecyzowanie pojęcia: względy techniczne,
- uregulowanie kwestii wyłączenia zasad odpowiedzialności solidarnej w przypadku garaży wielostanowiskowych stanowiących odrębne nieruchomości,
- dookreślenie zasad opodatkowania części wspólnych budynku, w którym wyodrębniono własność lokali oraz gruntów pod tym budynkiem,
- doprecyzowanie zakresu stosowania niektórych stawek podatku od nieruchomości (w tym dla lokali użytkowych i garaży),
- zniesienie płatności podatku od nieruchomości, podatku rolnego oraz leśnego w ratach w przypadku niskich kwot zobowiązania podatkowego,

— uściślenie zakresu niektórych zwolnień przedmiotowych i wprowadzenie nowego zwolnienia dla gruntów, budynków i budowli wchodzących w skład cmentarzy komunalnych,

— wprowadzenie fakultatywności poboru opłat lokalnych.

Mam nadzieję, że przedstawione informacje będą satysfakcjonujące dla pana posła.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Magdalena Młochowska

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bartosza Kownackiego**

**w sprawie przestrzegania i stosowania
prawa pracy na terenie obiektów handlowych
w Wólce Kosowskiej (14243)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację pana posła Bartosza Kownackiego w sprawie przestrzegania i stosowania prawa pracy na terenie obiektów handlowych w Wólce Kosowskiej, przesłaną przy piśmie z dnia 18 lutego br., znak: SPS-023-14243/13, uprzejmie informuję, że minister pracy i polityki społecznej nie ma ustawowych kompetencji ani nie dysponuje instrumentami prawnymi dającymi możliwość bezpośredniego oddziaływania na stosowanie prawa pracy przez pracodawców oraz egzekwowania przestrzegania praw pracowniczych. Instytucją ustawowo powołaną do nadzoru i kontroli przestrzegania prawa pracy, w szczególności przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, jest Państwowa Inspekcja Pracy podlegająca Sejmowi RP (art. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy, Dz. U. z 2012 r. poz. 404, z późn. zm.).

Ponadto istotną rolę w dziedzinie nadzoru nad przestrzeganiem prawa pracy odgrywa również Rada Ochrony Pracy usytuowana przy Sejmie RP, do której zadań należy wyrażanie stanowiska w sprawach objętych przedmiotem działania Państwowej Inspekcji Pracy. W szczególności rada wypowiada się w sprawie programu działalności i zadań inspekcji, okresowych ocen jej działalności oraz formułuje wnioski wynikające z tych ocen.

Natomiast minister pracy i polityki społecznej nie ma uprawnień nadzorczych i kontrolnych nad Państwową Inspekcją Pracy i w związku z tym nie dysponuje danymi dotyczącymi zakresu oraz wyników konkretnych kontroli przeprowadzanych przez PIP.

Niemniej jednak w ramach działań podejmowanych w celu zwalczania zjawiska naruszania przez pracodawców obowiązujących przepisów prawa minister pracy i polityki społecznej współpracuje z Państwową Inspekcją Pracy, przekazując informacje o zgłaszanych przypadkach takich naruszeń oraz wnosi o podjęcie stosownych działań kontrolnych.

Mając na uwadze powyższe, w celu udzielenia odpowiedzi na przedstawione w interpelacji kwestie minister pracy i polityki społecznej wystąpił do głównego inspektora pracy o przekazanie informacji w tym zakresie. Kopię udzielonej odpowiedzi przesyłam w załączeniu.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z ustawowym obowiązkiem główny inspektor pracy przedkłada Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej, Radzie Ochrony Pracy przy Sejmie RP oraz Radzie Ministrów roczne sprawozdanie z działalności Państwowej Inspekcji Pracy wraz z wnioskami dotyczącymi stanu przestrzegania prawa pracy.

Załącznik

Szanowny Panie Ministrze! Odpowiadając na pismo z dnia 28 lutego 2013 r., znak: DPR-0700-46/TW/ZN/13, dotyczące zapytania ujętego w interpelacji pana posła Bartosza Kownackiego w sprawie czynności kontrolnych prowadzonych przez inspektorów pracy na terenie obiektów handlowych w Wólce Kosowskiej, uprzejmie informuję.

Inspektorzy pracy Okręgowego Inspektoratu Pracy w Warszawie przeprowadzili na terenie obiektów handlowych w Wólce Kosowskiej, pozostających w granicach właściwości terytorialnej wskazanej jednostki organizacyjnej Państwowej Inspekcji Pracy, następujące ilości kontroli: w 2010 r. – 34 kontrole, w 2011 r. – 61 kontroli oraz w 2012 r. – 71 kontroli.

Kontrolujący rozpatrywali w poszczególnych latach skargi pracownicze złożone na podmioty prowadzące działalność na terenie Wólki Kosowskiej. Dane liczbowe kształtują się następująco: w 2010 r. rozpatrzono 24 skargi, w 2011 r. – 36 skarg oraz w 2012 r. – 23 skargi.

Z powyższego zestawienia danych wynika, że z własnej inicjatywy inspektorzy pracy przeprowadzili we wskazanych obiektach:

- w 2010 r. – 10 kontroli,
- w 2011 r. – 25 kontroli,
- w 2012 r. – 48 kontroli.

Po zakończeniu czynności kontrolnych inspektorzy pracy wydali środki prawne, których ilość i rodzaj przedstawiono w tabeli:

Rok	Decyzje w nakazach	Wnioski w wystąpieniach	Mandaty	Wnioski do sądu
2010	45	161	23	2
2011	86	251	57	3
2012	75	301	53	6

W latach 2010–2012 skierowano dwa zawiadomienia do Prokuratury Rejonowej w Piasecznie w sprawie podejrzenia popełnienia przestępstwa z art. 225 § 2 Kodeksu karnego, tj. o utrudnianie działań organom uprawnionym do kontroli w zakresie inspekcji pracy, w szczególności uniemożliwienie przeprowadzenia kontroli.

Inspektorzy pracy nie wnosili pozwów o ustalenie istnienia stosunku pracy.

Nieprawidłowości wykazane podczas czynności kontrolnych podmiotów prowadzących działalność na terenie Wólki Kosowskiej najczęściej dotyczyły naruszenia przepisów prawa pracy w zakresie wynagrodzenia i czasu pracy, w szczególności:

- nieprowadzenia ewidencji czasu pracy,
 - nieprzestrzegania przeciętnie 5-dniowego tygodnia pracy,
 - nierekompensowania przepracowanych godzin nadliczbowych czasem wolnym lub wypłacaniem wynagrodzenia wraz z dodatkiem za godziny nadliczbowe.
- W zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy pracodawcy najczęściej naruszali przepisy dotyczące:
- profilaktycznej opieki lekarskiej,
 - szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy,
 - oceny ryzyka zawodowego,
 - składowania i magazynowania towarów.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że większość kontroli była prowadzona w zakresie legalności zatrudnienia zarówno obywateli polskich, jak również cudzoziemców, co obrazuje tabela:

Rok	Kontrole dotyczące legalności zatrudnienia cudzoziemców	Kontrole dotyczące legalności zatrudnienia obywateli polskich
2010	19	20
2011	40	33
2012	55	39

W trakcie kontroli prowadzonych w zakresie legalności zatrudnienia skierowano 85 wniosków zawartych w wystąpieniach dotyczących nieterminowego zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego, jednocześnie 35 wniosków dotyczyło nieterminowego opłacania składek na ubezpieczenie społeczne.

W czasie przeprowadzanych kontroli cudzoziemców inspektorzy pracy najczęściej stwierdzali nieprawidłowości w zakresie nieinformowania organu wydającego zezwolenie na pracę o niepodjęciu pracy przez cudzoziemca (ok. 25 przypadków).

Inspektorzy pracy w latach 2010–2011 dokonali 2 odbiorów obiektów budowlanych.

Obowiązek zgłaszania inwestycji do odbioru przez Państwową Inspekcję Pracy zniesiono zapisem w art. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o zmianie ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 8 lipca 2011 r.).

W latach 2010–2012 zgłoszono do Okręgowego Inspektoratu Pracy w Warszawie dwa wypadki przy pracy mające miejsce na terenie obiektów handlowych w Wólce Kosowskiej. Zgodnie z decyzją okręgowego inspektora pracy w Warszawie podjęto czynności kontrolne w przypadku ciężkiego wypadku przy pracy mającego miejsce w Kamis SA. Drugie zdarzenie nie zostało objęte kontrolą z uwagi na fakt, że był to lekki wypadek przy pracy. Z poważaniem, główny inspektor pracy Iwona Hicewicz.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Mleczko

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bartosza Kownackiego**

**w sprawie postawy Inspekcji Handlowej
względem działalności gospodarczej
prowadzonej w Wólce Kosowskiej (14248)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma z dnia 19 lutego 2013 r. dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Bartosza Kownackiego w sprawie postawy Inspekcji Handlowej względem działalności gospodarczej prowadzonej w Wólce Kosowskiej (sygn. SPS-023-14248/13) uprzejmie informuję, iż z informacji przekazanych przez Mazowiecki Urząd Wojewódzki w Warszawie wynika, iż w latach 2007–2012 Wojewódzki Inspektorat Inspekcji Handlowej w Warszawie przeprowadził 109 kontroli przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w Wólce Kosowskiej. Badano m.in. przestrzeganie wymagań określonych w:

— ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 138, poz. 935, z późn. zm.),

— ustawie z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z późn. zm.),

— ustawie z dnia 11 stycznia 2001 r. o substancjach i preparatach chemicznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1222, z późn. zm.),

— rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1007/2011 z dnia 27 września 2011 r. w sprawie nazewnictwa włókien tekstylnych oraz etykietowania i oznakowywania składu surowcowego wyrobów włókienniczych, a także uchylenia dyrektywy Rady 73/44/EWG oraz dyrektyw Parlamentu Euro-

pejskiego i Rady 96/73/WE i 2008/121/WE (Dz. Urz. UE z 2011r. L 272).

Część ze wskazanych kontroli prowadzona była na wniosek prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Działania te miały na celu ustalenie źródeł pochodzenia wyrobów sprzedawanych na terenie Wólki Kosowskiej.

Niemniej coraz częściej występują przypadki, kiedy wojewódzki inspektorat inspekcji handlowej nie ma możliwości przeprowadzenia kontroli. Wynika to z faktu, że firmy, które zgodnie z wpisem do Krajowego Rejestru Sądowego prowadzą działalność na terenie Wólki Kosowskiej, nie posiadają siedziby pod adresami wskazanymi w dokumentacji rejestrowej.

Przedstawiam zestawienie danych dotyczących kontroli przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w Wólce Kosowskiej.

Rok	Liczba kontroli	Liczba kontroli, w których badano produkty	Liczba kontroli, w których nie badano produktów	Liczba kontroli, w których kwestionowano produkty	Liczba zawiadomień do prokuratury	Decyzje zakazujące wprowadzenia do obrotu wyrobów niespełniających zasadniczych, szczegółowych lub innych wymagań (art. 40k ustawy o systemie oceny zgodności)	Liczba nałożonych mandatów karnych
2007	12	11	1	5	1	0	4
2008	10	3	7	0	0	0	0
2009	11	6	5	4	2	1	0
2010	12	4	8	1	1	0	0
2011	23	5	18	5	5	5	1
2012	41	13	28	9	0	1	0
Razem	109	42	67	24	9	7	5

W wyniku przeprowadzonych kontroli w 9 przypadkach złożono zawiadomienie do prokuratury, wydano 7 decyzji zakazujących wprowadzenia do obrotu wyrobów niespełniających zasadniczych, szczegółowych lub innych wymagań oraz nałożono 5 mandatów karnych.

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Materny
oraz grupy posłów**

**w sprawie zmiany przepisów dotyczących
wysokości opłat za przeprowadzenie
egzaminu państwowego na prawo jazdy (14288)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na pismo z dnia 18 lutego 2013 r. (nr SPS-023-14288/13), którym przekazano interpelację posła Jerzego Materny oraz grupy posłów w sprawie zmiany przepisów dotyczących wysokości opłat za przeprowadzenie egzaminu państwowego na prawo jazdy, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W dniu 19 stycznia 2013 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami regulującej na nowo zasady uzyskiwania uprawnień do kierowania pojazdami. W tym samym dniu weszło w życie rozporządzenie ministra transportu budownictwa i gospodarki morskiej z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie wysokości opłat za przeprowadzenie egzaminu państwowego oraz stawek wynagrodzenia związanych z uzyskiwaniem uprawnień przez egzaminatorów, które ustaliło nowe, wyższe stawki za przeprowadzenie egzaminów państwowych na prawo jazdy. Rozporządzenie to zostało opublikowane w dniu 17 stycznia 2013 r. w Dzienniku Ustaw pod pozycją 78. Dotychczasowe rozporządzenie przestało obowiązywać z dniem 18 stycznia 2013 r.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy wskazać, że ze względu na fakt, iż wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego są samorządowymi osobami prawnymi, a ich organem nadzorczym jest właściwy marszałek województwa, to w ocenie resortu decyzje w sprawie pobierania dopłat od osób, które zostały zapisane na egzamin państwowy do dnia 18 stycznia 2013 r., a egzamin ten będą miały przeprowadzony po tej dacie, powinien podjąć dyrektor wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego w porozumieniu z organem nadzoru, mając na uwadze przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Materny
oraz grupy posłów**

**w sprawie zmiany przepisów dotyczących
uzyskiwania prawa jazdy (14289)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na pismo nr SPS-023-14289/13, przekazujące interpelację posła Jerzego Materny w sprawie zmiany przepisów dotyczących uzyskiwania prawa jazdy, przedstawiam następujące stanowisko.

Wraz z wejściem w życie w dniu 19 stycznia 2013 r. ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, uległy zmianie m.in. przepisy określające zasady procesu uzyskiwania uprawnień do kierowania pojazdami.

Jednym z założeń ustawy o kierujących pojazdami było ograniczenie niepożądanych zachowań występujących w procesie wydawania uprawnień do kierowania pojazdami. Jednym z działań zmierzających do zapewnienia likwidacji tych zachowań była zmiana obiegu dokumentów w procesie uzyskiwania uprawnień do kierowania pojazdami. Podczas prac nad rozporządzeniami wykonawczymi do ustawy o kierujących pojazdami MTBiGM postanowił, że w celu realizacji idei e-państwa proces ten będzie realizowany w oparciu o elektroniczny obieg dokumentów.

Tak przygotowany system obiegu dokumentów został zawarty w opublikowanych we wrześniu 2012 r. w Dzienniku Ustaw rozporządzeniach ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej:

- 1) w sprawie wydawania dokumentów stwierdzających uprawnienia do kierowania pojazdami,
- 2) w sprawie egzaminowania osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami, szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez egzaminatorów oraz wzorów dokumentów stosowanych w tych sprawach,
- 3) w sprawie szkolenia osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami, instruktorów i wykładowców.

Zgodnie z przedmiotowymi przepisami osoba, która podejmie decyzję o rozpoczęciu szkolenia, może złożyć wniosek o wydanie prawa jazdy drogą elektroniczną, załączając do niego niezbędne dokumenty. Starosta na podstawie takiego wniosku, po dokonaniu weryfikacji dokumentów generuje w systemie teleinformatycznym SI Kierowca profil kandydata na kierowcę. W przypadku niespełnienia wymagań ustawowych do rozpoczęcia szkolenia albo niespełnienia wymagań ustawowych do wydania uprawnień dla osób niepodlegających procesowi szkolenia profil nie jest generowany.

Na szkolenie dla kandydatów na kierowców można zgłosić się do dowolnie wybranego ośrodka szko-

lenia kierowców. Ośrodek szkolenia kierowców przed rozpoczęciem szkolenia pobiera za pomocą internetowego portalu OSK dane i informacje zawarte w wygenerowanym wcześniej profilu kandydata na kierowcę, a po zakończeniu szkolenia aktualizuje go o dane potwierdzające ukończenie odpowiedniego szkolenia. Tak zaktualizowany profil kandydata na kierowcę umożliwia przeprowadzenie egzaminu na prawo jazdy. Osoba zamierzająca przystąpić do egzaminu na prawo jazdy podaje w WORD numer profilu kandydata na kierowcę oraz swój numer PESEL. Na podstawie tych numerów WORD, wykorzystując system teleinformatyczny ośrodka egzaminowania, pobiera dane i informacje zawarte w profilu kandydata na kierowcę osoby egzaminowanej. Na tej podstawie wyznacza jej egzamin państwowy. Po zdanym egzaminie ośrodek egzaminowania zaktualizuje za pomocą swojego systemu teleinformatycznego profil kandydata na kierowcę o dane dotyczące uzyskania pozytywnego wyniku egzaminu państwowego. Na podstawie zaktualizowanego w systemie teleinformatycznym profilu kandydata na kierowcę starosta przyznaje uprawnienia do kierowania pojazdami, a następnie zamawia prawo jazdy u producenta tych dokumentów.

Jeżeli osoba ubiegająca się o prawo jazdy w pełni wykorzysta dostępną ścieżkę aplikowania o prawo jazdy, to w efekcie nie musi w ogóle zgłaszać się do starosty. Przy wykorzystaniu ścieżki elektronicznej rola tego organu ogranicza się w większości przypadków do sprawdzenia poprawności wypełnienia dokumentów przesłanych przez kandydata na kierowcę.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Piontkowskiego**

**w sprawie zagrożenia suszą hydrologiczną
(14312)**

Odpowiadając na interpelację posła Dariusza Piontkowskiego z dnia 7 lutego 2013 r., przekazaną przez pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, pismem z dnia 18 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14312/13, w sprawie zagrożenia suszą hydrologiczną, przekazuję stosowne wyjaśnienia.

1. Jakie resorty rządowe zajmują się problemem obniżenia stanu wód w Polsce? Czy jest powołana komisja (zespół) międzyresortowa w tej sprawie?

Problem obniżenia stanu wód, zaznaczający się niskimi przepływami wody w rzekach i redukcją zasobów wód podziemnych, jest związany z rozwojem suszy hydrologicznej, będącej następstwem suszy atmosferycznej oraz glebowej.

W myśl przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r. poz. 145, ze zm.) ochrona przed suszą jest zadaniem zarówno organów administracji rządowej, jak i samorządowej. W oparciu o przepisy powyższej ustawy prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej posiada kompetencje do opracowania planów przeciwdziałania skutkom suszy na obszarach dorzeczy oraz do sprawowania nadzoru nad działalnością dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej jako organów koordynujących działania związane z ochroną przed suszą w regionach wodnych.

W gestii prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej pozostaje również nadzór nad działalnością służb państwowych, uczestniczących w procesie osłony społeczeństwa i gospodarki przed zagrożeniami spowodowanymi przez zjawiska katastrofalne.

Monitoring zagrożeń jest realizowany przez państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną w odniesieniu do zjawisk hydrologiczno-meteorologicznych, pełnioną przez Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy oraz państwową służbę hydrogeologiczną, pełnioną przez Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy w zakresie zagrożeń stanu wód podziemnych. Zakres zadań wymienionych służb określają przepisy ustawy Prawo wodne.

Natomiast w odniesieniu do braków wody w glebie mających wpływ na warunki prowadzenia upraw w rolnictwie monitoring suszy rolniczej jest realizowany przez Instytut Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach – Państwowy Instytut Badawczy na zlecenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi. Celem monitoringu jest wskazanie obszarów, na których wystąpiły straty spowodowane suszą w uprawach uwzględnionych w ustawie dotyczącej dopłat do ubezpieczeń upraw rolnych i zwierząt gospodarskich w Polsce.

W kontekście zapobiegania oraz reagowania na wystąpienie suszy jako sytuacji kryzysowej współdziałanie organów administracji rządowej i samorządowej przebiega stosownie do przepisów ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 89, poz. 590, ze zm.). W przypadku suszy przejawiającej cechy klęski żywiołowej zadania, a także zakres współdziałania organów władzy publicznej określa ustawa z dnia 18 kwietnia 2002 r. o stanie klęski żywiołowej (Dz. U. z 2002 r. Nr 62, poz. 558, ze zm.).

2. Czy Polska faktycznie należy do krajów ubogich w wodę w stosunku do potrzeb i na tle innych krajów? Jakie jest miejsce Polski pod tym względem w Europie?

Jak wynika z dostępnych danych Polskę uważa się za kraj o małych zasobach wodnych na podstawie wskaźnika dostępności do wód powierzchniowych wyrażonego stosunkiem średniego rocznego odpływu rzeczno-ego do liczby mieszkańców. W porównaniu z innymi krajami europejskimi wskaźnik ten plasuje Polskę na jednym z ostatnich miejsc w Europie, bowiem średnie zasoby wodne przypadające na jednego mieszkańca kraju wynoszą ok. 1600 m³/rok/mieszkańca, podczas gdy średnie europejskie wynoszą powyżej 4000 m³/rok/mieszkańca.

Należy jednak mieć na uwadze, iż jest to wartość średnioroczna i odnosząca się do wód powierzchniowych oraz uwzględniająca w dużej mierze możliwość prowadzenia nawodnień rolniczych. Z drugiej strony w Polsce charakterystycznym zjawiskiem jest duża sezonowa i przestrzenna zmienność natężenia przepływu.

Ponadto istniejące zasoby wód powierzchniowych i podziemnych pomimo niskich opadów i odpływu rzeczno-ego wydają się wystarczające do pokrycia potrzeb wodnych użytkowników. Możliwe są jednak lokalne i okresowe niedobory wody, w szczególności pogłębiające się w wyniku spodziewanych zmian klimatycznych. Jak wynika z ubiegłorocznych informacji otrzymywanych z regionalnych zarządów gospodarki wodnej brak wody dotyczył głównie płytkich studni gospodarskich, reagujących szybciej na zmiany warunków klimatycznych.

W obowiązującym stanie prawnym koordynowanie działań związanych z ochroną przed suszą w regionie wodnym ustawodawca powierzył dyrektorowi regionalnego zarządu gospodarki wodnej jako organowi właściwemu w sprawach gospodarowania wodami w regionie wodnym.

W stanie klęski żywiołowej dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej na podstawie art. 88t ustawy Prawo wodne dysponuje możliwością wprowadzenia czasowych ograniczeń w korzystaniu z wód. Mające na celu złagodzenie skutków suszy ograniczenia mogą dotyczyć w szczególności poboru wody, wprowadzenia ścieków do wód albo do ziemi oraz zmiany sposobu zagospodarowania wody w zbiornikach retencyjnych. Wprowadzenie tego typu restrykcji wiąże się z zawieszeniem uprawnień wynikających z pozwoleń wodnoprawnych.

3. Jaki dokument (raport) ukazuje stany wód rzek w Polsce, także w porównaniu do stanów z lat wcześniejszych?

4. Jaki raport ukazuje ilość opadów w Polsce (w długiej perspektywie czasu)?

5. W jaki sposób prowadzony jest monitoring stanu wód rzek w Polsce, w tym w województwie podlaskim?

Należy zaznaczyć, iż rozwój sytuacji hydrologiczno-meteorologicznej jest na bieżąco monitorowany przez służby państwowe uczestniczące w procesie osłony społeczeństwa i gospodarki przed zagrożeniami spowodowanym przez zjawiska katastrofalne i pełnione przez Instytut Meteorologii i Gospodarki Wod-

nej – Państwowy Instytut Badawczy (IMiGW-PIB) oraz Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy (PIG-PIB) stosownie do ich kompetencji.

Aktualne informacje o sytuacji meteorologicznej i hydrologicznej są dostępne na stronie internetowej Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowego Instytutu Badawczego: www.pogodynka.pl w zakładce: hydrologia, rzeki, podest, a w odniesieniu do zagrożenia niżówką hydrologiczną – pod adresem: www.posucha.imgw.pl.

Ilość opadów w Polsce prezentowana jest w miesięcznym Biuletynie Klimatycznym, zamieszczanym również na stronie instytutu www.imgw.pl. Wyniki monitoringu stanu wód, udostępniane w zakładce: rzeki/podest, pochodzą z pomiarów prowadzonych na ok. 900 automatycznych stacjach wodowskazowych.

Dokumentem, w którym omówiono informacje na temat zmian klimatu na przestrzeni wielolecia 1971–2005, w tym ukazujące ilości opadów, są plany gospodarowania wodami na obszarze dorzeczy. W powyższych planach przedstawiono zagadnienie dotyczące obserwowanych i prognozowanych skutków globalnego ocieplenia w Polsce. W celu sprawdzenia powiększania się zjawiska suszy w ostatnim 10-leciu XX w. porównano wartości temperatury, opadów i stopnia uwilgotnienia wierzchniej warstwy gleby w okresie 1971–2000 i 1991–2000 r. Stwierdzono, że wzrost temperatury powietrza wyniósł 0,5°C, suma opadów atmosferycznych wzrosła o 11 mm, natomiast stopień uwilgotnienia gleby zmniejszył się o 0,5 w przyjętej skali.

Dodatkowo Ministerstwo Środowiska przygotowało strategię adaptacji do zmian klimatu – „Strategiczny plan adaptacji dla sektorów i obszarów wrażliwych na zmiany klimatu do roku 2020 z perspektywą do roku 2030” (SPA2020). Dokument wskazuje cele i kierunki działań adaptacyjnych, które należy podjąć w najbardziej wrażliwych obszarach w okresie do roku 2020, np. w: gospodarce wodnej. Informacje na temat przygotowywanej strategii dostępne są pod adresem: www.mos.gov.pl/arttykul/7_19893.html. Na potrzeby powyższego dokumentu przedstawiono również analizę zmian klimatu w Polsce w latach 1971–2001 oraz analizę trendów zmian klimatu w Polsce do 2030 r.

6. Czy istotną przyczyną niskich stanów wód gruntowych jest także źle prowadzona w PRL melioracja, czy też (jednocześnie?) brak nakładów na meliorację i budowę oraz konserwację urządzeń wodnych w każdym z województw i powiatów w ostatnich latach? Jakie działania w związku z tym zamierza prowadzić rząd?

Niedobór wody w glebie może być związany nie tylko z warunkami klimatycznymi, ale również stanowi skutek niewłaściwej działalności człowieka w zakresie zabiegów melioracyjnych.

Melioracje wodne polegają na regulacji stosunków wodnych (dzięki zabiegom i urządzeniom służącym odwadnianiu, jak i nawadnianiu gruntów) w celu po-

lepszenia zdolności produkcyjnej gleby, ułatwienia jej uprawy oraz na ochronie użytków rolnych przed powodzią. Celem melioracji jest zmiana i poprawa struktury i właściwości fizycznych gleby, która staje się bardziej przewiewna, przepuszczalna i ma większą zdolność retencjonowania wody.

W konsekwencji skutki zjawisk katastrofalnych, zarówno powodzi, jak i suszy, w znacznym stopniu mogą zostać osłabione pod warunkiem zastosowania prawidłowych i kompleksowych rozwiązań melioracyjnych. Dbalność o stan urządzeń melioracyjnych jest działaniem pożądanym, które może w dużej mierze ograniczyć skutki zjawisk katastrofalnych.

Jednakże w zakresie informacji dotyczących nakładów finansowych na budowę czy konserwację urządzeń melioracyjnych i działań rządu w tym zakresie minister środowiska nie jest organem właściwym do udzielenia wyjaśnień.

Zgodnie z art. 75 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r. poz. 145, ze zm.) programowanie, planowanie, nadzorowanie wykonywania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych, urządzeń melioracji wodnych podstawowych oraz utrzymywanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych należy do marszałka województwa. Powyższe zadania marszałek województwa realizuje jako zadania z zakresu administracji rządowej.

Co więcej, zgodnie z art. 78 powyższej ustawy minister właściwy do spraw rozwoju wsi, ustalając sposób prowadzenia ewidencji, o której mowa w art. 70 ust. 3, uwzględnia potrzebę stworzenia bazy informacyjnej do planowania odbudowy, modernizacji oraz utrzymania wód i urządzeń melioracji wodnych, zawierającej dane dotyczące rodzajów, ilości, lokalizacji oraz parametrów technicznych wód i urządzeń melioracji wodnych lub obszarów zmeliorowanych, a także wskazuje sposób jej prowadzenia.

7. Czy kryzysowa sytuacja niskiego stanu wód traktowana jest przez resort jako zjawisko trwałe, czy też przejściowe?

8. Jakie działania, w tym inwestycyjne, muszą być przeprowadzone w związku ze zjawiskiem poważnego obniżenia stanu wód powierzchniowych?

9. Czy odpowiedzią na obserwowane od dłuższego czasu (jako zjawisko trwałe) wartości przepływu wody w rzekach w większości stacji wodowskazowych układające się w strefie niskiej jest program zatrzymania wód? Jaki program? Czy opracowana została strategia przeciwdziałania zagrożeniu niżówką hydrologiczną? Uprzejmie proszę o dokumenty lub wskazanie adresu internetowego, w przypadku publikacji elektronicznej.

Susza jest charakterystyczną cechą klimatu Polski. Susza hydrologiczna, której efektem jest niżówka hydrologiczna (obniżenie się poziomu wód powierzchniowych i podziemnych), trwa na ogół długo, nawet kilka sezonów, bowiem odbudowa zasobów wodnych wymaga obfitych oraz długotrwałych opadów.

Należy jednak zaznaczyć, że skutki suszy mogą zostać ograniczone przez działania o różnorodnym

charakterze. Główne działania w celu ograniczenia skutków suszy, podejmowane dotychczas na szczeblu centralnym, polegają przede wszystkim na budowie wielozadaniowych zbiorników wodnych, poprawie warunków retencji, promowaniu rozwiązań polegających na zatrzymaniu wód przy użyciu urządzeń technicznych, jak i z wykorzystaniem możliwości środowiska przyrodniczego oraz zaplanowaniu długofalowych działań w oparciu o dokumenty planistyczne w celu efektywniejszego gospodarowania wodami, w tym w oparciu o plany przeciwdziałania skutkom suszy na obszarach dorzeczy i w regionach wodnych. Sporządzenie planów wymaga kompleksowej analizy możliwości powiększenia zasobów dyspozycyjnych wód, przedstawienia propozycji budowy/rozbudowy/przebudowy urządzeń wodnych, sformułowania propozycji zmian w zakresie korzystania z zasobów wodnych oraz zmian naturalnej i sztucznej retencji oraz określeniu katalogu działań służących ograniczeniu skutków suszy. Działania mające na celu sporządzenie takich opracowań planistycznych zostały już zainicjowane w regionach wodnych.

10. Gdzie i kiedy budowane będą zbiorniki retencyjne i inne tego typu inwestycje, zatrzymujące wodę? Jakie działania przewiduje się w województwie podlaskim?

Obecnie realizowane przez regionalne zarządy gospodarki wodnej inwestycje służą przede wszystkim zadaniom z zakresu ochrony przed powodzią – w ramach rządowego „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” (uchwała nr 151/2011 Rady Ministrów z dnia 9 sierpnia 2011 r.), „Programu dla Odry – 2006” (Dz. U. z dnia 6 lipca 2001 r. Nr 98, poz. 1067), programu „Kompleksowe zabezpieczenie przeciwpowodziowe Żuław – do roku 2030 (z uwzględnieniem etapu 2015)” oraz programu ochrony przeciwpowodziowej dorzecza Odry. Z ważniejszych inwestycji służących poprawie bezpieczeństwa przeciwpowodziowego obecnie na ukończeniu jest budowa zbiornika Świnna Poręba. Inwestycja ta zapewni ochronę przeciwpowodziową doliny rzeki Skawy poniżej zapory oraz doliny rzeki Wisły. Dodatkowymi funkcjami zbiornika jest ograniczenie skutków suszy i ochrona warunków przyrodniczych wód Skawy przez wyrównanie przepływu poniżej zbiornika.

Poza budową ww. zbiorników planowana jest do roku 2015 realizacja innych zadań, które przyczynią się do złagodzenia zjawiska suszy. Są to inwestycje realizowane z udziałem środków pomocowych, w tym dwa duże projekty pn. „Zwiększenie możliwości retencyjnych oraz przeciwdziałanie powodzi i suszy w ekosystemach leśnych na terenach nizinnych” oraz „Przeciwdziałanie skutkom odpływu wód opadowych na terenach górskich. Zwiększenie retencji i utrzymanie potoków oraz związanej z nimi infrastruktury w dobrym stanie”. Celem projektów jest zatrzymanie lub spowolnienie odpływu wód poprzez zwiększenie możliwości retencyjnych w obrębie małych zlewni. Pozwoli to na zminimalizowanie negatywnych skutków zjawisk naturalnych w tym suszy na

obszarach leśnych, co będzie wiązało się również z polepszeniem warunków mających wpływ na zjawisko suszy na terenie kraju.

Należy zaznaczyć, iż realizacja danej inwestycji w kontekście retencjonowania wody jest uzależniona od opłacalności budowy pod kątem skuteczności przedsięwzięcia, a także uwarunkowań środowiskowych (negatywne oddziaływanie piętrzeń w związku z koniecznością utrzymania dobrego stanu wód).

Również przy udziale środków pomocowych w obecnej perspektywie programowania, tj. do 2015 r., są realizowane przedsięwzięcia znacząco polepszające bezpieczeństwo przeciwpowodziowe. Należy tu przede wszystkim wymienić następujące inwestycje: „Poprawa ochrony przeciwpowodziowej Lewina Brzeskiego na rzece Nysie Kłodzkiej”, „Modernizacja zbiornika wodnego Nysa w zakresie bezpieczeństwa przeciwpowodziowego – etap I”, „Poprawa stanu technicznego i bezpieczeństwa powodziowego stopnia wodnego Włocławek”. Inwestycje z zakresu ochrony przeciwpowodziowej planowane są do realizacji jako projekty priorytetowe do finansowania przy udziale środków UE również w nowej perspektywie finansowej obejmującej lata 2014–2020. Na obszarze działania Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Warszawie, dotyczy to również województwa podlaskiego, w najbliższych 10 latach nie przewiduje się budowy nowych zbiorników retencyjnych.

Mając powyższe na uwadze, należy zaznaczyć, iż nie tylko duże zbiorniki retencyjne, ale i inne działania przyczyniają się do poprawy stosunków wodnych i zatrzymywania wody w zlewni, zwłaszcza w okresie suszy. Istotnym elementem jest również tworzenie oraz zachowanie naturalnej retencji, w szczególności przez zalesianie terenów o niskiej przydatności dla rolnictwa w celu spowolnienia spływu powierzchniowego wód, poprawę sposobu użytkowania gruntów oraz ochronę lasów łęgowych.

Co więcej, na wielkość i prędkość odpływu ze zlewni wpływa wiele czynników: warunki hydrologiczno-meteorologiczne, natężenie zasilania (opadem lub wodą z topniejącej pokrywy śnieżnej), rodzaj i sposób uprawiania gleby, pokrycia terenu roślinnością, zabudowy i zagospodarowania terenu zlewni. Poprzez pośrednią ingerencję w środowisko wodne, tj. urbanizację, zabudowę terenów przyrzecznych i gospodarkę leśną, następuje zmiana stosunków wodnych w zlewni.

Zwiększanie utwardzania powierzchni w porównaniu do powierzchni nieutwardzonej powoduje duży i szybki odpływ powierzchniowy, małe odparowanie przez rośliny i grunt oraz mały przyrost poziomu wody gruntowej.

Zalesianie zwiększa infiltrację wody w glebę oraz opory ruchu dla wody płynącej po powierzchni oraz zmniejsza objętość odpływu powierzchniowego i kulminacji przepływu, zaś odpowiednie zabiegi agrotechniczne (np. terasowanie zboczy) zwiększają potencjał infiltracyjny i retencję powierzchniową zlewni.

Regulacja koryta rzecznego powoduje zmniejszenie oporów ruchu, przyspieszenie przepływu, a jednocześnie likwidacja zakoli rzeki skraca drogę przepływu, co powoduje podniesienie i przyspieszenie kulminacji w dole rzeki.

11. Czy podobne zjawiska wyraźnego obniżenia wód odnotowują także inne kraje Europy? Czy znane są ich sposoby przeciwdziałania temu zjawisku?

Niedobór wody i susze stanowią poważny problem w Europie. W latach ubiegłych – 2011 i 2012 r. – susze dotknęły dużą część południowej, zachodniej, a nawet północnej Europy. W 2007 r. w komunikacie Komisji Europejskiej w sprawie rozwiązania problemu niedoborów wody i susz w Unii Europejskiej wskazano na główne obszary polityki służące rozwiązaniu tych problemów. Spośród rozwiązań wskazuje się między innymi na rozwój systemów ostrzegawczych, oszczędne gospodarowanie wodą, wprowadzanie restrykcji w używaniu wody, ustalanie cen wody, sporządzenie dokumentów umożliwiających zarządzanie ryzykiem wystąpienia suszy, jak również rozwój europejskiego obserwatorium ds. suszy.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Grzegorza Adama Woźniaka**

**w sprawie likwidacji urzędów skarbowych
(14330)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie z dnia 19 lutego 2013 r., nr SPS-023-14330/13, interpelację posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pana Grzegorza Adama Woźniaka w sprawie likwidacji urzędów skarbowych uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami regulującymi organizację i funkcjonowanie jednostek administracji podatkowej zarówno urząd skarbowy, jak i izba skarbowa funkcjonują jako samodzielnie bilansujące się jednostki budżetowe, które są zobowiązane do prowadzenia gospodarki finansowej oraz zarządzania posiadanym majątkiem i zasobami. Jako odrębne jednostki organizacyjne izby i urzędy skarbowe są także pracodawcami w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy, a kierownicy tych jednostek prowadzą niezależną politykę kadrową, wykonując zadania dyrektora generalnego w rozumieniu ustawy o służbie cywilnej. Realizacja tych zadań wymaga, niezależnie od wielkości jednostki, angażowania po-

siadanych zasobów i tworzenia odpowiednich struktur organizacyjnych jednostek w celu wykonania zadań obsługowych bezpośrednio niezwiązanych z działalnością merytoryczną tych jednostek.

Dążąc do usprawnienia funkcjonowania organów podatkowych oraz obsługujących te organy jednostek, resort finansów opracował projekt zmiany funkcjonowania administracji podatkowej. Zmiany przedstawione w projekcie stanowią uzupełnienie realizowanego w Ministerstwie Finansów programu e-Podatki. Zarys planowanych zmian został przedstawiony w projekcie założeń ustawy o zmianie ustawy o urzędach i izbach skarbowych. Głównym celem projektu jest centralizacja, na poziomie województwa, procesów pomocniczych realizowanych w izbach i urzędach skarbowych. Zgodnie z projektem realizacja tego założenia nastąpi poprzez przekształcenie izby i podległych urzędów skarbowych w jedną jednostkę budżetową stanowiącą urząd w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej. Zadania dyrektora generalnego oraz kierownika jednostki budżetowej wykonywać będzie dyrektor izby skarbowej, zaś pracodawcą osób zatrudnionych w tak rozumianym urzędzie będzie izba skarbową.

Należy podkreślić, że proponowana w projekcie założeń ustawy o zmianie ustawy o urzędach i izbach skarbowych centralizacja procesów obsługowych nie zakłada zarówno likwidacji urzędów skarbowych, jak i zmian w aktualnej sieci organów podatkowych pierwszej i drugiej instancji. Naczelnik urzędu skarbowego, jako organ podatkowy, w dalszym ciągu będzie wykonywał swoje zadania przy pomocy komórek organizacyjnych tego urzędu.

Z uwagi na powyższe założenia, a także okoliczność, że nie przewiduje się zmniejszenia poziomu zatrudnienia, wejście w życie projektowanych rozwiązań nie będzie miało wpływu na obsługę podatników i nie spowoduje w tym zakresie komplikacji i utrudnień w kontaktach z administracją podatkową. Centralizacja procesów pomocniczych wpłynie korzystnie na wydajność, przejrzystość i szybkość działania administracji podatkowej. Uwolnienie oraz alokacja części zasobów posiadanych przez urzędy skarbowe umożliwi wsparcie obszarów, które odgrywają istotną rolę w realizacji misji administracji podatkowej. Można w związku z tym oczekiwać, że wejście w życie planowanych zmian doprowadzi do poprawy efektywności działania organów podatkowych, co niewątpliwie przyczyni się zarówno do wzrostu ściągalności należności budżetowych, jak i do podniesienia poziomu obsługi klientów administracji podatkowej.

Wstępne założenia przyjęte w pracach nad projektem przewidują, że wdrożenie nowych rozwiązań nastąpi z dniem 1 stycznia 2014 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stefana Strzałkowskiego**

**w sprawie braku realizacji większości ustaleń
z dnia 18 czerwca i 4 lipca 2012 r. dokonanych
w trakcie spotkań z prezesem
Agencji Nieruchomości Rolnych
oraz ministrem rolnictwa i rozwoju wsi (14337)**

Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pana posła Stefana Strzałkowskiego w sprawie braku realizacji ustaleń z dnia 18 czerwca i 4 lipca 2012 r. dokonanych w trakcie spotkań rolników woj. zachodniopomorskiego z prezesem Agencji Nieruchomości Rolnych oraz ministrem rolnictwa i rozwoju wsi, uprzejmie informuję, co następuje.

Problemy zgłaszane przez rolników woj. zachodniopomorskiego w trakcie spotkań z dnia 18 czerwca i 4 lipca 2012 r. zostały po raz kolejny z nimi szczegółowo omówione podczas spotkań z ministrem rolnictwa i rozwoju wsi w Szczecinie w dniach 8 i 28 grudnia 2012 r. oraz w Warszawie w dniu 11 stycznia 2013 r. W głównej mierze dotyczyły one nabywania nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa. W wyniku tych spotkań wypracowano zasady sprzedaży nieruchomości zasobu mające na celu zapobieżenie przypadkom nabywania nieruchomości zasobu przez tzw. osoby podstawione. Następnie w dniach 29–30 stycznia 2013 r. pani Zofia Szalczyk, podsekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi, wraz z przedstawicielami ministerstwa spotkała się z Komitetem Protestacyjnym Rolników Województwa Zachodniopomorskiego. Podczas spotkania m.in. potwierdzono realizację ustaleń z 11 stycznia 2013 r. w zakresie gospodarowania nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz omówiono pozostałe postulaty dotyczące m.in. takich problemów jak wprowadzenie podatku dochodowego w rolnictwie, prywatyzacji spółek sektora rolno-spożywczego, systemu ubezpieczeń społecznych rolników czy też GMO. Strony zobowiązały się do dalszej współpracy w zakresie udoskonalenia regulacji prawnych dotyczących obrotu nieruchomościami Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa, a także pozostałych omawianych kwestii. W związku z pozostawieniem na stanowisku pełniącego obowiązki dyrektora Oddziału Terenowego Agencji Nieruchomości Rolnych w Szczecinie rolnicy w dniu 19 lutego 2013 r. zawiesili akcję protestacyjną.

Poniżej przedstawiam stanowisko w sprawie postulatów zgłaszanych przez rolników woj. zachodniopomorskiego.

Postulat: Wprowadzenie moratorium na sprzedaż ziemi z Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa do czasu wejścia w życie rozwiązań prawnych gwarantujących skuteczną realizację podstawowego zadania

ANR, tj. tworzenia i poprawy struktury obszarowej gospodarstw rodzinnych.

W okresie od dnia 10 grudnia 2012 r. do momentu wprowadzenia w zarządzeniach przez prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych rozwiązań wypracowanych wspólnie z przedstawicielami rolników woj. zachodniopomorskiego (tj. do dnia 18 stycznia 2013 r.) przetargi na sprzedaż nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa na terenie woj. zachodniopomorskiego zostały wstrzymane.

Postulat: Uznanie dzierżawy za pełnoprawną formę rozdysponowania gruntów z Zasobu WRSP oraz zagwarantowanie możliwości kontynuacji dzierżawy przez następców prawnych.

Zgodnie z aktualnym brzmieniem ustawy o gospodarowaniu nieruchomości rolnych Skarbu Państwa sprzedaż jest podstawową formą gospodarowania zasobem, co nie oznacza, iż dzierżawa nie jest pełnoprawną formą rozdysponowania gruntów z Zasobu WRSP. Będzie ona w dalszym ciągu stosowana, szczególnie tam, gdzie popyt na zakup ziemi będzie ograniczony. Ponadto prawa wynikające z umowy dzierżawy są dziedziczne. Jednocześnie agencja nie stwarza barier w dokonywaniu cesji umów dzierżawy na członków rodziny (najczęściej dzieci) rolnikom, którzy ze względu na osiągnięcie wieku emerytalnego bądź ze względów zdrowotnych chcą zrezygnować z dzierżawy.

Postulat: Objęcie tarczą antykorupcyjną procesu gospodarowania gruntami z Zasobu WRSP oraz aktywny udział instytucji i organów państwowych w zwalczaniu patologii związanych z procesem rozdysponowania gruntów.

Wszelkie sygnały dotyczące nieprawidłowości w tym zakresie kierowane są do właściwych służb. Nie ma przeszkód, aby organizacje rolnicze również zgłaszały przypadki takich zdarzeń.

Postulat: Przygotowanie rozwiązań prawnych wzorowanych na innych krajach UE ograniczających pełną swobodę obrotu ziemią rolniczą i wspierających rodzinny charakter gospodarstw rolnych.

W celu przeciwdziałania występowaniu przypadków nabywania nieruchomości zasobu przez osoby, które w rzeczywistości nie są zainteresowane tym, aby je osobiście uprawiać, lecz zamierzają je zbyć, np. na rzecz cudzoziemców, przedstawiciele Agencji Nieruchomości Rolnych i Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi wspólnie z przedstawicielami rolników woj. zachodniopomorskiego wypracowali następujące zasady sprzedaży nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa:

1) w skład komisji przetargowej na sprzedaż nieruchomości zasobu wchodzić będą przewodniczący oraz dwóch członków wskazanych przez agencję, a na wniosek izby rolniczej, złożony po zasięgnięciu opinii rolniczych związków zawodowych, skład komisji rozszerzony zostanie o osoby wskazane przez izbę rolniczą, nie więcej jednak niż 50% składu komisji;

2) agencja odstępować będzie od przeprowadzenia przetargu na wniosek izby rolniczej w związku z uza-

sadnionymi wątpliwościami odnośnie do osób mających uczestniczyć w przetargu; w przypadku dwukrotnego odwołania przetargu agencja przeznaczać będzie nieruchomość do przetargu ograniczonego na dzierżawę krótkoterminową;

3) na uzasadniony względami gospodarczymi wniosek izby rolniczej oddział terenowy Agencji Nieruchomości Rolnych będzie mógł przeprowadzić ograniczony przetarg ofert pisemnych na sprzedaż nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa w celu utworzenia albo powiększenia gospodarstwa rodzinnego; kryteriami wyboru oferty poza oferowaną ceną będą powierzchnia gospodarstwa kandydata na nabywcę oraz odległość jego gospodarstwa od położenia sprzedawanej nieruchomości zasobu;

4) rozszerzony został katalog przypadków, w których agencja może wykonywać prawo odkupu, np. gdy nabyta nieruchomość wykorzystywana będzie na inny cel niż prowadzenie działalności rolniczej lub prowadzona działalność rolnicza na nabytej nieruchomości nie będzie wykonywana osobiście przez nabywcę; izba rolnicza zawiadamiać będzie Agencję Nieruchomości Rolnych o zasadności skorzystania z prawa odkupu przez agencję, która zobowiązana będzie do skorzystania z tego uprawnienia;

5) w umowie sprzedaży nieruchomości Zasobu WRSP wprowadzone zostaną sankcje finansowe za niedotrzymanie przez nabywcę w okresie 10 lat złożonego zobowiązania, np. do osobistego prowadzenia działalności rolniczej na gruncie nabytym z zasobu, sankcje za niedotrzymanie przez nabywcę ww. terminu nie będą mieć zastosowania w przypadku przeniesienia własności nieruchomości na rzecz zstępnego lub przysposobionego, a w przypadku ich braku krewnego w linii bocznej;

6) przy sprzedaży na raty nieruchomości rolnych w trybie przetargu ograniczonego stosowane będą zabezpieczenia jedynie w formie hipoteki oraz weksla in blanco.

Rozwiązania te zostały uwzględnione w wydanych w dniu 18 stycznia 2013 r. przez prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych zarządzeniach nr 10/13 w sprawie sprzedaży nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa, nr 09/13 w sprawie zasad dzierżawy nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz nr 07/13 w sprawie zmiany zarządzenia nr 24/11 z dnia 25 lipca 2011 r. w sprawie zabezpieczenia należności Agencji Nieruchomości Rolnych z tytułu umów dzierżawy lub sprzedaży nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa. Ponadto obecnie w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi prowadzone są prace nad zmianami ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa mającymi na celu zapewnienie, że nieruchomości zasobu sprzedawane na powiększenie gospodarstw rodzinnych będą w ten sposób wykorzystywane.

Postulat: Zdecydowanie sprzeciwiamy się wprowadzeniu podatku dochodowego w rolnictwie. Naszym zdaniem będzie on dodatkowym obciążeniem finansowym w momencie kryzysu na wsi i pogłębi

niekonkurencyjność polskiego rolnictwa w Unii Europejskiej.

Minister finansów nie przedłożył jeszcze propozycji w zakresie stworzenia rozwiązań prawnych regulujących zasady opodatkowania podatkiem dochodowym działalności rolniczej. Po opracowaniu projektu aktu prawnego regulującego przedmiotowe kwestie zostanie on przesłany w ramach konsultacji społecznych związkom i organizacjom rolniczym. Wszelkie zmiany w systemie podatków mają być neutralne co do wpływów z obecnego podatku rolnego. Rolnik może płacić tylko jeden podatek.

Postulat: Domagamy się kompleksowych działań rządu RP w kwestii wyrównania warunków konkurencji polskich rolników wobec rolników starej piętnastki poprzez wyrównanie poziomu dopłat bezpośrednich oraz zapewnienie odpowiednich środków finansowych w nowej perspektywie finansowej.

W zakresie wyrównania wysokości płatności bezpośrednich od początku negocjacji nad pakietem rozporządzeń reformujących wspólną politykę rolną, a także przy okazji negocjacji nad wieloletnimi ramami finansowymi Polska nieustannie opowiada się za sprawiedliwym, odzwierciedlającym cele i zadania postawione przed wspólną polityką rolną podziałem środków finansowych między państwa członkowskie oraz za jak najszybszym zrównaniem wartości uprawnień w każdym państwie członkowskim.

Jednym z głównych postulatów prezentowanych przez Polskę jest zapewnienie wyrównania wsparcia bezpośredniego w całej Unii Europejskiej poprzez zastosowanie stawki powierzchniowej lub innych kryteriów obiektywnych. Brak takiego rozwiązania zagraża bowiem skuteczności i efektywności wspólnej polityki rolnej zarówno w wymiarze ekonomicznym (zakłóca funkcjonowanie jednolitego rynku, hamując rozwój produkcji tam, gdzie jest ona konkurencyjna), jak i środowiskowym (premiuje gospodarstwa, regiony i państwa o największej intensywności produkcji). Polska podkreśla, że konieczne jest jak najszybsze odejście od systemu płatności bezpośrednich opartego na wartościach i wielkościach historycznych determinujących wielkość wsparcia dla rolników w poszczególnych państwach członkowskich.

W kwestii tzw. konwergencji wewnętrznej, czyli procesu polegającego na ujednoczeniu wysokości wsparcia w ramach państwa (ewentualnie regionu), Polska stanowczo sprzeciwia się jakimkolwiek rozwiązaniom zmierzającym do uelastycznienia tego procesu, w szczególności w odniesieniu do wydłużenia okresu, po którym wewnętrzne ujednoczenie stawek płatności ma nastąpić (w propozycji Komisji Europejskiej do 2019 r.).

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę na fakt, że propozycje dotyczące nowej perspektywy finansowej przewidują pewne rozwiązania zmierzające do częściowego zniwelowania różnic w wysokości stawek płatności w Unii Europejskiej. Przede wszystkim propozycje dotyczące sposobu zmniejszenia tych różnic pomiędzy krajami Unii Europejskiej zostały

przedstawione w dokumentach dotyczących wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020.

Mechanizm uzgodniony podczas szczytu europejskiego, który odbył się w dniach 7–8 lutego 2013 r., w zakresie wieloletnich ram finansowych zakłada, że w okresie od roku budżetowego 2015 do roku budżetowego 2020 we wszystkich państwach członkowskich z płatnościami bezpośrednimi na hektar poniżej 90% średniej UE różnica między ich obecnym poziomem a 90% średniej UE zostanie zmniejszona o jedną trzecią. Niemniej jednak wszystkie państwa członkowskie powinny osiągnąć poziom co najmniej 196 euro na hektar w cenach bieżących do 2020 r. Koszty takiego wzrostu zostaną sfinansowane przez wszystkie państwa członkowskie, w których płatności bezpośrednie są wyższe od średniej UE, proporcjonalnie do ich oddalenia od tej średniej. Ponadto również w ramach wieloletnich ram finansowych proponuje się pewną elastyczność w zakresie przesuwania środków pomiędzy filarami, która ma przyczynić się do jeszcze większego zniwelowania różnic w wysokościach płatności w różnych państwach członkowskich. Zaproponowany mechanizm przewiduje, że państwa członkowskie mogą postanowić o przeznaczeniu na płatności bezpośrednie maksymalnie 15% kwoty przydzielonej na wsparcie w ramach programów rozwoju obszarów wiejskich finansowanych z EFRROW w latach 2015–2020. Dodatkowo państwa członkowskie otrzymujące płatności bezpośrednie na hektar poniżej 90% średniej unijnej mogą podjąć decyzję o udostępnieniu w postaci płatności bezpośrednich dodatkowych 10% z kwoty przydzielonej na wsparcie działań w zakresie rozwoju obszarów wiejskich.

Ponadto pragnę poinformować, że w przyjętych na posiedzeniu komisji COMAGRI w dniu 23 stycznia 2013 r. poprawkach kompromisowych do projektu rozporządzenia dotyczącego płatności bezpośrednich Parlament Europejski zaproponował następujący mechanizm wyrównywania płatności pomiędzy krajami. W państwach członkowskich, w których stawki płatności kształtują się poniżej 70% średniej unijnej, nastąpić ma zmniejszenie różnicy między stawką obecną a średnią unijną o 30%, w państwach, gdzie stawki kształtują się na poziomie pomiędzy 70%–80%, nastąpi zmniejszenie różnicy o 25%, a w przypadku państw ze stawką powyżej 80% – zmniejszenie różnicy o 10%. Po zastosowaniu tego mechanizmu docelowo w żadnym państwie członkowskim stawka płatności na hektar nie może wynosić mniej niż 65% średniej unijnej. Zastosowanie tego mechanizmu dla Polski oznacza wzrost średniego wsparcia na hektar z 215 euro do 225 euro.

Postulat: Sprzeciwiamy się wprowadzeniu tzw. programu zazieleniania (7% wyłączeń z upraw), szczególnie w kontekście zalegalizowania upraw GMO w naszym kraju.

Podjęmowane są działania dążące do:

1) obniżenia procentowego progu z 7% na 3%;
określenia obowiązku na poziomie regionu/kraju;

2) wydłużenia listy obszarów uznanych za realizujące omawiany wymóg;

3) zwiększenia zakresu gospodarstw zwolnionych z wymogu utrzymania obszarów proekologicznych.

Wypracowane przez resort rolnictwa stanowisko wobec zazielenienia było prezentowane na forum UE. Zostało ono m.in. wykorzystane przez polskich euro-parlamentarzystów przy zgłaszaniu poprawek do propozycji legislacyjnej stanowiącej podstawę dyskusji i wypracowania rozwiązań w zakresie zazielenienia. Stanowisko w zakresie braku zgody na wyłączenie 7% gruntów rolnych na tzw. zazielenienie w ramach WPR jest zgodne z Inicjatywą Luksemburską (20 państw). Propozycje Polski popiera również Parlament Europejski.

Postulat: Domagamy się zaskarżenia do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości decyzji Komisji Europejskiej o potrąceniu rolnikom części krajowych płatności UPO, w ramach systemu modulacji dla gospodarstw o płatnościach całkowitych ponad 5000 euro. Redukcja szczególnie negatywnie wpłynie na sytuację ekonomiczną gospodarstw i obszarów wiejskich woj. zachodniopomorskiego.

Komisja Europejska decyzją wykonawczą z dnia 24 lipca 2012 r. zatwierdziła przygotowany przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi „Program jednolitej płatności obszarowej oraz uzupełniających krajowych płatności bezpośrednich w Polsce w 2012 r.”.

W wyżej wymienionej decyzji wskazano, że w przypadku gdy całkowita kwota płatności bezpośrednich (unijnych i krajowych), która ma zostać przyznana rolnikom za dany rok, przekracza 5000 euro, kwota krajowa płatności uzupełniających zostaje pomniejszona o kwotę równą 10% nadwyżki łącznej kwoty płatności (unijnych i krajowych) ponad 5000 euro. Przedmiotową wartość procentową zwiększa się o 4 pkt proc., w przypadku gdy całkowita kwota wszystkich płatności przekracza 300 000 euro, jednak redukcję stosuje się tylko do części całkowitej kwoty przekraczającej 300 000 euro, składającej się z krajowych płatności uzupełniających.

Konieczność wdrożenia tego mechanizmu oznacza wprawdzie redukcję krajowych płatności uzupełniających za 2012 r., jednakże należy zauważyć, że w wyniku zabiegów Polski i pozostałych nowych państw członkowskich wprowadzono zmiany w przepisach unijnych umożliwiające stosowanie przejściowego wsparcia krajowego w sektorach wspieranych w 2012 r. w ramach krajowych płatności uzupełniających. Oznacza to, że do końca obecnej perspektywy finansowej utrzymana zostanie ciągłość w zakresie realizacji płatności krajowych do tych sektorów. Minister rolnictwa i rozwoju wsi wykorzystał na piśmie wszystkie możliwości zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Ze względu na duże ryzyko co do przegrania sprawy oraz koszty minister spraw zagranicznych nie wniósł skargi.

Postulat: Żądamy wstrzymania prywatyzacji spółek sektora rolno-spożywczego, które obecnie są prywatyzowane bez czynnego udziału rolników.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi bierze czynny udział w procesie prywatyzacji sektora rolno-spożywczego. Zgodnie z koncepcją prywatyzacji spółek rolno-spożywczych akcje prywatyzowanych podmiotów (np. rynków hurtowych) trafią w pierwszej kolejności do akcjonariuszy, którym statuty dają prawo pierwszeństwa nabycia akcji, następnie do producentów rolnych i ich form zorganizowanych oraz do pracowników. Dzięki usilnym staraniom sejmowej Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz działaniom podejmowanym przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi wstrzymano prywatyzację Krajowej Spółki Cukrowej. Minister rolnictwa i rozwoju wsi może oddziaływać na spółki, nad którymi ma nadzór. Nad większością spółek nadzór sprawuje minister skarbu państwa.

Postulat: Wnosimy o utrzymanie obecnego systemu ubezpieczeń społecznych w ramach KRUS i zmiany niesprawiedliwych zapisów ustawy o składkach na ubezpieczenie zdrowotne rolników.

Nowelizacja ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników wprowadzająca od 1 stycznia 2013 r. stopniowe podwyższanie wieku emerytalnego nie zmieniła pozostałych warunków przechodzenia na emeryturę rolniczą. Ustalenie prawa do emerytury nie było i w nowych okolicznościach prawnych nadal nie jest uwarunkowane obowiązkiem przekazania gospodarstwa rolnego. Ustawa przewiduje wymianę pokoleń w drodze sukcesji gospodarstwa na następcę w każdym czasie. Skutkuje to zaledwie zamianą statusu – rolnika na domownika i odwrotnie. Pozostaje to bez wpływu na wysokość przyszłego świadczenia emerytalnego. Ubezpieczenia zdrowotne miały obowiązywać tylko w roku 2012, ale zostały przedłużone na rok 2013.

Postulat: Domagamy się zwiększenia limitów zużycia paliwa rolniczego do 120 l/ha i zwrotu pełnej akcyzy.

W ustawie budżetowej na 2013 r. na zwrot podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej oraz pokrycie kosztów gmin zostały zaplanowane środki w kwocie 720 mln zł. Ze względu na ograniczone środki budżetowe możliwe do zaangażowania na zwrot podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej obecnie nie jest możliwe zwiększenie ponad 86 l limitu zużycia oleju napędowego na 1 ha użytków rolnych.

Postulat: Domagamy się wprowadzenia przepisów umożliwiających rolnikom przetwarzanie własnych surowców gospodarczych i ich sprzedaż. Przepisy sanitarne dotyczące takiej działalności powinny być dostosowane do skali oraz sezonowości produkcji. Obecny stan prawny skutecznie uniemożliwia rolnikom prowadzenie działalności przetwórczej, która mogłaby polepszyć kondycję finansową gospodarstw i umożliwić konsumentom dostęp do lokalnych produktów.

Przetwarzanie surowców i ich sprzedaż jest możliwa. Spełnione muszą być jedynie warunki gwarantujące bezpieczeństwo żywności. Obecnie stosownie do ustaleń podjętych podczas spotkania z rolnikami

woj. zachodniopomorskiego w dniach 30–31 stycznia 2013 r. rozważane są możliwości wprowadzenia zmian w obowiązujących przepisach krajowych z zakresu bezpieczeństwa żywności pochodzenia zwierzęcego produkowanej w gospodarstwach rolnych.

Postulat: Wyrażamy stanowczy sprzeciw wobec próby zalegalizowania upraw GMO w naszym kraju poprzez nową ustawę o nasiennictwie uchylającą zakaz obrotu nasionami GMO. Gwarancję na zakaz upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych GMO może jedynie dać zapis ustawowy pozostający pod kontrolą parlamentu, a nie rozporządzenie o niezna-nej treści, które ma być wprowadzone w przyszłości.

Uchwalona przez Sejm RP w dniu 9 listopada br. ustawa o nasiennictwie nie jest ustawą regulującą kompleksowo zagadnienia związane z GMO. Zapisy tej ustawy regulują natomiast przepisy dotyczące rejestracji odmian, wytwarzania i oceny materiału siewnego oraz obrotu tym materiałem. Opracowane w resorcie rolnictwa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 2013 r. w sprawie zakazu stosowania materiału siewnego odmian kukurydzy MON 810 (Dz. U. z 2013 r. poz. 39) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 2013 r. w sprawie zakazu stosowania materiału siewnego ziemniaka odmiany Amfora (Dz. U. z 2013 r. poz. 27) w praktyce wprowadziły zakaz upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych tych gatunków.

Mając powyższe na uwadze, nieuzasadnione są zarzuty, że ustalenia zawarte pomiędzy ministrem rolnictwa i rozwoju wsi a rolnikami woj. zachodniopomorskiego nie są realizowane.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Wojciecha Zubowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie dalszych planów dotyczących
funkcjonowania KGHM Polska Miedź SA
(14341)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację grupy posłów: pani Marzeny Machałek, pani Elżbiety Witek, pana Wojciecha Zubowskiego, pana Adama Lipińskiego oraz pana Macieja Małeckiego w sprawie dalszych planów dotyczących funkcjonowania KGHM Polska Miedź SA (znak: SPS-023-14341/13), pragnę poinformować, iż Ministerstwo Skarbu Państwa nie podejmowało działań mających na celu zmianę siedziby KGHM Polska Miedź SA i nie przeprowadza analiz w tym zakresie. Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa ewentualna

zmiana siedziby spółki wymagałaby zmiany statutu KGHM Polska Miedź SA, dla dokonania której konieczne jest podjęcie uchwały przez walne zgromadzenie kwalifikowaną większością głosów – trzech czwartych głosów oddanych przez akcjonariuszy obecnych na walnym zgromadzeniu.

Realizowana przez KGHM Polska Miedź SA strategia wzrostu nieorganicznego na rynkach międzynarodowych i globalny charakter działalności spółki wymusza obecnie dostosowanie struktury organizacyjnej do nowych wyzwań i zbudowania w Grupie KGHM nowych kompetencji związanych z zarządzaniem strukturą wielopodmiotową, rozproszoną geograficznie na rynkach międzynarodowych. Z przeprowadzonych przez spółkę analiz wynika, że niektóre obszary działalności spółki winny być wykonywane poza siedzibą spółki, w miejscu, które pozwoli uzyskać najlepsze efekty dla działalności spółki. Stworzenie nowej struktury wsparcia umożliwi wymianę usług/aktywów wewnątrz grupy. Struktura ta powinna się znaleźć w prestiżowej lokalizacji, która wzmocni wizerunek KGHM i zapewni dostęp do licznych instytucji istotnych z punktu widzenia działalności, skuteczności zarządzania, nadzoru i rozwoju spółki, jak i grupy kapitałowej.

Precyzyjne oszacowanie efektywności ekonomicznej tego wariantu wymagać będzie zdaniem zarządu jeszcze dodatkowych badań i kalkulacji.

Niezależnie od powyższego zarząd spółki przedstawił informacje na temat ewentualnego wpływu powołania nowego biura na wielkość płaconych przez spółkę podatków lokalnych. Dochód z tytułu udziału we wpływach z podatku dochodowego od osób prawnych jest przekazywany do budżetu jednostki samorządu terytorialnego proporcjonalnie do liczby zatrudnionych w zakładzie (oddziale) zlokalizowanym na terenie danej jednostki i w przypadku KGHM obecnie stanowi niecałe 23%. Przy założeniu zatrudnienia w biurze w Warszawie na przykład 50 osób ok. 0,27% kwot podatku dochodowego trafiłoby do samorządu warszawskiego. Jeśli rekrutacja nie następowałaby z obecnych pracowników KGHM zatrudnionych w Lubinie, budżety samorządów dolnośląskich nie zostałyby uszczuplone nawet w tak minimalnym stopniu.

Ponadto, kierując się troską o ograniczenie nadmiernego przyrostu etatowego nowej struktury, spółka rozważa wykorzystanie możliwości outsourcingu kontraktowego (np. umowy zlecenia, o dzieło itp.) przy ustalaniu szczegółowego zakresu zadaniowego poszczególnych komórek organizacyjnych. Przy tak zarysowanej koncepcji funkcjonowania biura w Warszawie w ocenie zarządu nie widać związku między realizacją tej koncepcji a ewentualnym wzrostem bezrobocia w regionie.

Z poważaniem

Minister
Mikołaj Budzanowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Beaty Małeckiej-Libery
i Jarosława Katulskiego**

**w sprawie wyboru szczepionki
przeciwko pneumokokom (14344)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Beaty Małeckiej-Libery oraz pana posła Jarosława Katulskiego w sprawie wyboru szczepionki przeciwko pneumokokom z dnia 6 lutego 2013 r., przekazaną przy piśmie z dnia 19 lutego 2012 r., znak: SPS-023-14344/13, uprzejmie proszę Panią Marszałek o przyjęcie następujących informacji.

Minister zdrowia w świetle przepisów ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi z dnia 5 grudnia 2008 r. (Dz. U. z 2008 r. Nr 234, poz. 1570, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) gwarantuje równy dostęp do świadczenia, jakim jest szczepienie obowiązkowe przeciwko danej chorobie. Rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 182, poz. 1086) wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 17 ust. 10 ww. ustawy określa wykaz obowiązkowych szczepień ochronnych i grupy osób zobowiązanych do poddania się tym szczepieniom, bez określenia przy użyciu jakich preparatów powinny odbywać się szczepienia. Decyzję w tej sprawie podejmuje się w oparciu o rejestrację leków, zalecenia ekspertów, charakterystyki produktów leczniczych (wskazania i dawkowanie) oraz badania epidemiologiczne (jeżeli są opracowane) oraz cenę preparatów. Od 2011 r. dostępne są w PSO dwie szczepionki skoniugowane przeciwko pneumokokom: PCV 13 (13-walentna) oraz PCV 10 (10-walentna). Obie szczepionki posiadają zbliżony korzystny profil bezpieczeństwa i na podstawie opinii Pediatrycznego Zespołu Ekspertów ds. Programu Szczepień Ochronnych mogą być stosowane w realizacji kalendarza szczepień obowiązkowych. Jak wynika z dotychczasowych badań i zapisów rejestracyjnych, szczepionki PCV 13 i PCV 10 nie powinny być stosowane zamiennie w jednym cyklu szczepień, ponieważ są szczepionkami o odmiennym składzie, różnią je także nośniki białkowe. Zarówno po szczepionce PCV 10, jak i PCV 13 może, poza kalendarzem szczepień obowiązkowych, zostać podana w 5. roku życia w dawce przypominającej szczepionka polisacharydowa 23-walentna, która zapewnia obecnie najszersze pokrycie wśród preparatów dostępnych na rynku.

Szczepienie przeciwko pneumokokom zostało wprowadzone na podstawie rekomendacji krajowych ekspertów oraz zaleceń WHO do „Programu szczepień ochronnych” w październiku 2008 r. dla dzieci do

5. roku życia z grup ryzyka. W latach 2008–2010 w realizacji powyższych szczepień stosowana była szczepionka Prevenar (7-walenta).

Z dniem 1 października 2011 r. na podstawie rozporządzenia w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 182, poz. 1086) rozszerzono realizację szczepień przeciwko pneumokokom o szczepienie dzieci urodzonych przed ukończeniem 37. tygodnia ciąży lub urodzonych z masą urodzeniową poniżej 2500 g. Również ww. rozporządzeniem zostały rozszerzone wskazania medyczne do szczepienia dzieci do 5. roku życia przeciwko pneumokokom o przewlekłe choroby serca, choroby metaboliczne, w tym cukrzycę, przewlekłe choroby płuc, w tym astmę.

Na podstawie art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi szczepionki służące do przeprowadzania obowiązkowych szczepień ochronnych kupuje minister właściwy do spraw zdrowia zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych. Zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759) zamawiający, w tym przypadku jest nim Zakład Zamówień Publicznych przy ministrze zdrowia, który realizuje zakup szczepionek na zlecenie ministra zdrowia, nie może opisywać przedmiotu zamówienia w sposób utrudniający uczciwą konkurencję. Oznacza to, że zamawiający w opisie przedmiotu zamówienia nie może stosować oznaczeń, które wskazują na konkretnego producenta, zdolnego do wykonania zamówienia lub konkretny produkt spełniający wymagania zamawiającego albo z użyciem parametrów charakterystycznych dla konkretnego produktu. Z kolei najkorzystniejsza oferta jest rozumiana przez ustawę Prawo zamówień publicznych jako oferta, która przedstawia najkorzystniejszy bilans ceny i innych kryteriów odnoszących się do przedmiotu zamówienia publicznego. Kryteria oceny ofert stosowane przy wyborze wykonawcy zamówienia są publikowane wraz z ogłoszeniem o zamówieniu w specyfikacji istotnych warunków zamówienia m.in. w Biuletynie Zamówień Publicznych oraz na stronie Zakładu Zamówień Publicznych przy ministrze zdrowia.

Istotną sprawą dla ministra zdrowia było i jest kupienie dla dzieci w wieku do lat pięciu preparatu, którego zakres czynnego uodpornienia wobec serotypów, a także pokrycie serotypów szczepionki w zakresie występowania inwazyjnej choroby pneumokokowej w Polsce odznacza się najlepszymi parametrami dla wszystkich grup dzieci objętych szczepieniem w odniesieniu do ceny produktu. Jednocześnie podkreślam, że w sytuacji gdy produkty o odmiennych właściwościach zapewniają realizację obiektywnej potrzeby zamawiającego, choć w różnym stopniu i ze zróżnicowaną efektywnością, zamawiający może uwzględnić uwarunkowania wynikające z efektywności medycznej poszczególnych produktów leczniczych w ramach stosowanych w postępowaniu kryteriów oceny ofert.

Pod koniec 2012 r. zostały wszczęte trzy przetargi na zakup szczepionki przeciwko pneumokokom w 2013 r. Pierwszy na dostawę 43 780 dawek szczepionki skoniugowanej przeciwko pneumokokom dla dzieci. Według opisu przedmiotu zamówienia szczepionka musiała być kompatybilna ze szczepionką PCV 13 służącą do kontynuacji rozpoczętych cykli szczepień PCV 13. Drugi przetarg dotyczył dostawy 3430 dawek szczepionki skoniugowanej przeciwko pneumokokom dla dzieci. Ta szczepionka z kolei musiała być kompatybilna ze szczepionką PCV 10 służącą do kontynuacji rozpoczętych cykli szczepień PCV 10. Trzeci przetarg na dostawę 40 490 dawek szczepionki skoniugowanej przeciwko pneumokokom dla dzieci podlegał zasadom oceny ofert zgodnie z kryterium jakości podanym poniżej.

Mając na względzie przepisy ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych, zgodnie z przyjętym rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych został zlecony jeden zakup szczepionki skoniugowanej przeciwko pneumokokom w oparciu o poniższe kryteria oceny:

1. Oferowana cena – waga – 70 pkt.
2. Jakość – waga – 30 pkt.

Wartość punktowa za kryterium: Jakość:

- 2.1. szczepionka dająca pokrycie w grupie dzieci do lat 5 – poniżej 80% – 0 pkt,
- 2.2. szczepionka dająca pokrycie w grupie dzieci do lat 5 – powyżej 80,01% – 90% – 15 pkt,
- 2.3. szczepionka dająca pokrycie w grupie dzieci do lat 5 – powyżej 90,01% – 30 pkt.

Oferty pod względem jakości są oceniane w oparciu o aktualne dane zamieszczone na stronie Krajowego Ośrodka Referencyjnego ds. Diagnostyki Bakteryjnych Zakażeń Ośrodkowego Układu Nerwowego (KORUN) – Narodowy Instytut Leków. Powyższe kryterium jakości odnoszące się do danych epidemiologicznych dla grupy dzieci do 5. roku życia zostało utrzymane z ubiegłorocznych przetargów. W wyniku przetargów przeprowadzonych w roku 2012, w których przy ocenie ofert zostało zastosowane wspomniane kryterium, została zakupiona szczepionka przeciwko pneumokokom PCV 13.

Podkreślam, że w ramach przetargu na dostawę szczepionki skoniugowanej przeciwko pneumokokom zawierającego dodatkowe kryterium oceny ofert jest kupowany do realizacji PSO produkt dla dzieci do 5. roku życia, wobec powyższego nieadekwatne jest przyjmowanie kryterium pokrycia szczepionkowego w grupie dzieci do lat dwóch. Według danych podanych przez ośrodek KOROUN widać, że zebrany materiał dotyczący dzieci do 2. roku życia różni się od wyników odnoszących się do grupy dzieci do 5. roku życia na korzyść szczepionki PCV 13, a ogólne pokrycie serotypowe obu szczepionek w badanych izolatach uległo w 2011 r. zmniejszeniu.

Zgodnie ze zaktualizowanymi w dniu 5 lipca 2012 wynikami badań, które są zamieszczone na stronie krajowego ośrodka referencyjnego, pokrycie szcze-

pienkowe u dzieci poniżej 5. roku życia w populacji polskiej w roku 2011 dla szczepionki PCV 13 wynosi 78,2%, a dla szczepionki PCV 10 63,6%. Dla porównania poziom pokrycia u dzieci poniżej 5. roku życia dla szczepionki PCV 13 za rok 2010 wyniósł 92,3%, a dla szczepionki PCV 10 – 71,2%.

Odnosząc się do kwestii stosowania szczepionki PCV 10 – niezawierającej serotypów 3, 6A oraz 19A w PSO w odniesieniu do leczenia zakażeń inwazyjnych wywoływanych przez te serotypy oraz ich oporności na penicylinę – informuję Panią Marszałek, że na podstawie przeprowadzonej w Polsce analizy przez ośrodek KOROUN szczepionka PCV 10 obecnie zabezpiecza w 60% możliwość zachorowania na serotypy penicyliny odporne. Szczepionka PCV 13 zaś w 90%. Serotypy zawarte w poszczególnych szczepionkach, które wykazują obniżoną wrażliwość na penicylinę (14, 1, 9V, 19F, 23F, 6B, 3, 19A, 6A), wykazują ją łącznie w 24,3% wszystkich izolatów pobranych i zbadanych w 2011 r. Obecnie większą wrażliwość na leczenie w grupie dzieci do lat pięciu wykazuje *Streptococcus pneumoniae* przy podaniu antybiotyków beta-laktamowych.

Najczęściej potwierdzanymi serotypami wywołującymi inwazyjne choroby pneumokokowe w populacji dzieci do 5. roku życia w Polsce są: 14, 6B, 19F, 3 i 19A, z czego najczęściej potwierdzane w przypadku zgonu w tej grupie wiekowej są szczepy: 6B (zawarty w szczepionce PCV 10 i PCV 13), 19A (zawarty w szczepionce PCV 13) i 10A (niezawarty w szczepionkach). Najczęściej zgony wywołuje serotyp 4, który jest obecny w obu szczepionkach i wykazuje wrażliwość na penicylinę. Szacuje się, że serotypy zawarte w PCV 10 są odpowiedzialne za 56–90% przypadków choroby inwazyjnej wywoływanej przez *Streptococcus pneumoniae* u dzieci w wieku poniżej 5 lat w Europie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Aleksander Sopiński

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek
Jadwigi Wiśniewskiej i Ewy Malik**

**w sprawie konieczności modernizacji
niedawno powstałych oczyszczalni ścieków
(14351)**

Przekazuję odpowiedź na pismo z dnia 19 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14351/13, przy którym przekazano interpelację posłanek na Sejm RP pani Jadwigi Wiśniewskiej i pani Ewy Malik z dnia 8 lutego

2013 r. w sprawie konieczności modernizacji niedawno powstałych oczyszczalni ścieków.

Podstawowym dokumentem wyznaczającym politykę państwa w zakresie rozwoju gospodarki ściekowej jest „Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych” (KPOŚK). Jest to dokument rządowy koordynujący i porządkujący realizację zobowiązań przyjętych przez Polskę w traktacie akcesyjnym w zakresie dyrektywy 91/271/EWG dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych. To dokument strategiczny, w którym oszacowano potrzeby i określono działania na rzecz wyposażenia aglomeracji miejskich i wiejskich w systemy kanalizacyjne i oczyszczalnie ścieków. Program koordynuje działania gmin i przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych w zakresie realizacji infrastruktury sanitacji na ich terenach.

Przedsięwzięcia inwestycyjne związane z budową, rozbudową i modernizacją oczyszczalni ścieków, jak i sieci kanalizacyjnych, finansowane są ze środków własnych gmin, środków pomocowych UE, funduszy ekologicznych i innych źródeł.

W chwili obecnej trwają prace nad projektem IV aktualizacji KPOŚK (IVAKPOŚK). Proces sprawdzania prawidłowości wyznaczenia aglomeracji ujętych w programie wykazał, że 64% wszystkich aglomeracji nie spełnia niezbędnego wskaźnika długości sieci wynoszącego 120 mieszkańców na 1 km budowanej kanalizacji. Wskazuje to na błędne wyznaczenie granic i obszarów aglomeracji, a tym samym niewłaściwe zaplanowanie rozwoju infrastruktury sanitacji przez gminy.

Należy zdecydowanie podkreślić, że ogromny zakres inwestycyjny został już zrealizowany. Efekty realizacji KPOŚK widoczne są w całym kraju. Jednak pomimo tak intensywnych prac istnieje zagrożenie nieosiągnięcia pełnej zgodności z dyrektywą 91/271/EWG dotyczącą oczyszczania ścieków komunalnych. Aktualnie prowadzone prace nad IVAKPOŚK mają na celu dokładną weryfikację zakresów inwestycyjnych i działań planowanych przez gminy, aby osiągnąć pełną zgodność z dyrektywą 91/271/EWG, a w szczególności z art. 5.2. Ważnym elementem pozwalającym na wykazanie zgodności aglomeracji z obowiązującymi zapisami dyrektywy jest prowadzenie rzetelnego monitoringu realizacji inwestycji oraz całości działań prowadzonych przez aglomerację. W celu poprawy informacji uzyskiwanych od gmin prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej zainicjował w 2010 r. stworzenie systemu informacyjnego dla potrzeb KPOŚK (SIKPOŚK). Z końcem 2012 r. uruchomiono wersję produkcyjną systemu, która aktualnie jest wykorzystywana dla potrzeb sprawozdania z realizacji KPOŚK za rok 2012.

Aby zminimalizować ryzyko niewywiązania się Polski z postanowień traktatu akcesyjnego, prowadzone są prace nad nowelizacją ustawy Prawo wodne, ustawy o ochronie przyrody oraz ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o oce-

nach oddziaływania na środowisko, a w szczególności przewiduje się zmianę upoważnienia do wydania rozporządzenia ministra środowiska w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego.

Kwestie związane z konsekwencjami wynikającymi z niezastosowania się Polski do unijnych wymogów będą mogły mieć miejsce dopiero po procesie podsumowywania w Komisji Europejskiej efektów wdrażania przepisów dyrektywy 91/271/EWG, który nastąpi dopiero w pierwszym półroczu 2016 r., dlatego na obecnym etapie nie można odnieść się do zawartej w interpelacji informacji o wysokości potencjalnych kar nakładanych na Polskę przez Komisję Europejską.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
na interpelację posła Waldemara Andzela**

**w sprawie drastycznie zmniejszającej się
liczby gospodarstw rolnych w Polsce (14387)**

Pani Marszałek! W związku z pismem z dnia 18 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14387/13, przy którym przesłana została interpelacja posła Waldemara Andzela w sprawie drastycznie zmniejszającej się liczby gospodarstw rolnych, uprzejmie informuję Panią Marszałek, że zgodnie z informacjami przekazanymi przez Instytut Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej w 2002 r. funkcjonowało w Polsce ok. 25 tys. konkurencyjnych gospodarstw rolnych, czyli takich, które były w stanie stawić czoła konkurencji gospodarstw rolnych w innych krajach Unii Europejskiej. Inne polskie gospodarstwa miały wtedy ograniczone szanse na egzystencję w dłuższej perspektywie czasowej, a więc były niekonkurencyjne. Wynegocjowane warunki akcesyjne okazały się jednak na tyle korzystne, że w latach po akcesji liczba gospodarstw konkurencyjnych wzrosła do 74 tys., a więc ok. trzykrotnie. Ponadto po akcesji wyłoniła się grupa gospodarstw (ok. 221 tys.), które są w stanie osiągnąć w niedługim czasie pozycję gospodarstwa konkurencyjnego. Na tę liczbę składają się nie tylko gospodarstwa duże, ale także te o średniej wielkości i małe. W sumie szacuje się, że liczba gospodarstw konkurencyjnych i tych, które mogą wkrótce stać się konkurencyjnymi, wynosi ok. 295 tys. (15,6% ogółu gospodarstw w kraju, które w 2010 r. prowadziły produkcję rolniczą). Gospodarstwa te dostarczają ok.

64% krajowej wartości produkcji rolniczej. Oznacza to zarazem, że te, które nie potrafią osiągnąć zdolności konkurencyjnej (1596 tys., tj. 84,4% ogółu), dostarczają tylko ok. 36% krajowej wartości produkcji rolniczej.

Poprawa sytuacji w polskim rolnictwie po akcesji miała miejsce dzięki wzrostowi dopłat, poprawie opłacalności produkcji w stosunku do okresu przedakcesyjnego i poprawie efektywności produkcji. To ostatnie zjawisko, jak się szacuje, miało jednak miejsce tylko w ok. 18% gospodarstw, głównie w konkurencyjnych i tych, które tę konkurencyjność mogą szybko osiągnąć. Inne gospodarstwa – niekonkurencyjne – nie robiły nic lub robiły niewiele, by tę sytuację odmienić. Nie ubiegały się o dopłaty do inwestycji, nie inwestowały lub inwestowały w stopniu niezapewniającym nawet odtwarzania majątku trwałego, nie modernizowały tego majątku lub modernizowały w stopniu niewielkim, nie wdrażały innowacji umożliwiających wzrost dochodu z gospodarstwa i – w rezultacie – poprawę sytuacji dochodowej posiadaczy gospodarstw.

Wśród gospodarstw niekonkurencyjnych w 2010 r. było 770–780 tys. takich, które posiadały niezbędne (choć często wyeksploatowane w dużym stopniu) środki produkcji, ale ich posiadaczom brakowało wiedzy z zakresu nowoczesnych metod prowadzenia produkcji rolniczej i zachowania się na rynku, a także predyspozycji oraz umiejętności zarządczych. Często przeszkodą był po prostu zaawansowany wiek posiadacza gospodarstwa lub brak następcy, a niekiedy także poważniejsza choroba użytkownika gospodarstwa lub współmałżonka. Gospodarstwa takie osiągały dochody poniżej poziomu parytetowego, które zaspokajały zazwyczaj niewygórowane potrzeby bytowe rodziny, ale nie pozwalały na podejmowanie inwestycji lub też pozwalały jedynie na inwestowanie w ograniczonym zakresie.

Druga grupa gospodarstw niekonkurencyjnych to te 700 tys., które są w posiadaniu rodzin czerpiących dochody z co najmniej dwóch źródeł, a produkcja rolnicza jest tylko jednym z nich. Produkcja dużej części tych gospodarstw przeznaczana jest poza tym na samozaopatrzenie rodzin ich posiadaczy (ziemniaki, warzywa, owoce, mięso, mleko, jaja). Są to gospodarstwa, które nie mają własnej siły pociągowej ani maszyn rolniczych, a to oznacza, że korzystają z usług produkcyjnych. Nie ma w tym nic dziwnego, bowiem są to z reguły gospodarstwa bardzo małe. Powszechny spis rolny z 2010 r. wykazał bowiem, że ok. 400 tys., tj. ok. 57%, spośród nich ma powierzchnię do 1 ha użytków rolnych. Pozostałe ok. 300 tys. gospodarstw rolnych charakteryzowanej grupy ma powierzchnię nieco powyżej 1 ha użytków rolnych.

Ostatni spis rolny wykazał poza tym, że w 2010 r. istniało 119 tys. gospodarstw z działalnością rolniczą, w których nie udało się ustalić powierzchni upraw i liczby utrzymywanych zwierząt. Zapewne część z nich utrzymywała jedynie grunty w dobrej kulturze, aby otrzymać dopłaty bezpośrednie.

Koncentracja i profesjonalizacja zawodu rolnika w Polsce nie są czymś nadzwyczajnym. Są zjawiskami powszechnymi w krajach najbogatszych, jak i najbiedniejszych. Przeciętny obszar gospodarstwa w Polsce wynosi poniżej 8 ha, podczas gdy w Niemczech, Francji – ponad 50 ha. Obszar gospodarstwa w dużej mierze wpływa na jego efektywność i dochody.

Uwzględniając badania prof. W. Józwiaka, uprzejmie informuję, że zaistnienie w latach 2014–2020 scenariusza optymistycznego spowoduje, że będzie kontynuowany trend zapoczątkowany w 2004 r., który polega na wzroście liczby gospodarstw konkurencyjnych i tych, które wkrótce mogą stać się konkurencyjnymi. Maleć będzie natomiast liczba gospodarstw niekonkurencyjnych w tempie, które nie odbiega od tempa ubytku gospodarstw rolnych w innych krajach unijnych. W sumie będzie to gwarantować, że polska gospodarka żywnościowa będzie nadal eksportować produkty wytworzone głównie z surowców wytworzonych w rolnictwie krajowym, przyczyniając się do poprawy krajowego bilansu handlu zagranicznego.

Natomiast scenariusz polegający na powstaniu niesprzyjających rolnictwu warunków gospodarowania (scenariusz pesymistyczny) ograniczyłby tempo powstawania gospodarstw konkurencyjnych i tych, które tę konkurencyjność mogą szybko osiągnąć. Większe byłoby też wtedy tempo wypadania gospodarstw niekonkurencyjnych i szybciej rósłby import surowców pochodzenia rolniczego, by zaspokoić potrzeby dobrze rozwiniętego polskiego przemysłu spożywczego.

Wprowadzenie podatku dochodowego w rolnictwie oraz reformę systemu ubezpieczenia społecznego rolników zapowiedział prezes Rady Ministrów w exposé w 2011 r. Dotychczas jednak Ministerstwo Finansów, w którego kompetencjach znajduje się problematyka podatków, nie przedstawiło projektów rozwiązań prawnych regulujących zasady opodatkowania podatkiem dochodowym działalności rolniczej.

Zgodnie z exposé reforma KRUS to zarówno konieczność opracowania nowych regulacji w zakresie składek zdrowotnych rolników (ponieważ KRUS realizuje tę część ubezpieczenia zdrowotnego), jak i opracowanie koncepcji reformy systemu emerytalno-rentowego rolników. Docelowo jedno i drugie zagadnienie determinowane jest jednak stworzeniem systemu liczenia dochodów z działalności rolniczej, które stanowić będą podstawę do obciążenia rolników daninami publicznymi, w tym podatkami i składkami ubezpieczeniowymi.

Opracowanie koncepcji reformy ubezpieczenia społecznego rolników wpisane jest do wykazu prac legislacyjnych i pozalegisacyjnych rządu (poz. IA3). Zgodnie z tym dokumentem istota tej reformy polegać będzie na:

- racjonalizacji wydatków budżetowych na system ubezpieczenia społecznego rolników,
- ukierunkowaniu dotacji na sfinansowanie ubezpieczenia emerytalno-rentowego rolnikom, któ-

rych dochody uniemożliwiają sfinansowanie tego ubezpieczenia,

— zniesieniu generowanych przez obecny system antybodźców do podejmowania działalności pozarolniczej na terenach wiejskich,

— zwiększeniu przepływu ubezpieczonych między systemem ubezpieczenia społecznego rolników a powszechnym systemem ubezpieczeń społecznych.

Zakłada się, że system opłacania składek rolniczych powinien być oparty na dochodowości. Takie zalecenie odnośnie do kształtu przyszłego systemu ubezpieczeń społecznych rolników kieruje wobec Polski także Komisja Europejska.

Obecnie wyższą/zróżnicowaną składkę na ubezpieczenie społeczne rolników opłacają rolnicy prowadzący gospodarstwa rolne powyżej 50 ha przeliczeniowych użytków rolnych. Rozwiązanie takie zostało wprowadzone od 1 października 2009 r. przepisami ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2009 r. Nr 79, poz. 667). Zgodnie z przepisami tej ustawy ww. osoby opłacają oprócz składki podstawowej równej dla wszystkich ubezpieczonych składkę dodatkową w wysokości od 12% do 48% najniższej emerytury. Dla rolników prowadzących gospodarstwa rolne powyżej 300 ha przeliczeniowych składka na ubezpieczenie emerytalno-rentowe rolników wzrosła zatem ponad czterokrotnie. Rolnicy ubezpieczeni w KRUS, prowadzący gospodarstwa rolne powyżej 50 ha przeliczeniowych stanowią niespełna 1,5%.

Odnosząc się do regulacji prawnych w zakresie składek na ubezpieczenie zdrowotne rolników, które KRUS jako płatnik składek odprowadza do NFZ, informuję, że obowiązująca w tym zakresie ustawa z dnia 13 stycznia 2012 r. o składkach na ubezpieczenie zdrowotne rolników na lata 2012 i 2013 (Dz. U. z 2012 r. poz. 123) ma charakter incydentalny i obowiązywać będzie do 31 grudnia 2013 r. Do opracowania projektu rozwiązań docelowych w tym zakresie zobowiązany jest minister zdrowia – jako właściwy w sprawach ochrony zdrowia. Minister rolnictwa i rozwoju wsi będzie ściśle współpracował przy ustalaniu zasad oskładkowania rolników, które (jak zapowiedział premier w exposé) będą uzależnione od dochodów osiąganych z działalności rolniczej. Zgodnie z obecnie obowiązującymi zasadami za 62% ubezpieczonych w KRUS (tj. za ok. 870 tys. osób) składkę na ubezpieczenie zdrowotne opłaca KRUS z dotacji budżetowej przeznaczonej na ten cel. Z danych statystycznych KRUS wynika, że najwyższe składki na ubezpieczenie zdrowotne opłacają rolnicy prowadzący działalność rolniczą w oparciu o dział specjalny produkcji rolnej. Jednakże ci rolnicy część tej składki (7,75% podstawy wymiaru) odliczają sobie od kwoty należnego podatku dochodowego opłacanego z działów specjalnych, tj. na zasadach ogólnych obowiązujących podatników podatku dochodowego. Należy jednocześnie dodać, że na sfinansowanie ubezpieczenia zdrowotnego rolników, mimo iż część z nich opłaca składki zdrowotne ze środków własnych, w planie

finansowym Funduszu Emerytalno-Rentowego KRUS na 2013 r. przewidziana jest dotacja z budżetu państwa na poziomie 1,7 mld zł.

Zapewnienie odpowiednich dochodów rolnikom jest jednym z celów zarówno wspólnej polityki rolnej (WPR), którą polskie rolnictwo objęte jest od 2004 r., jak i wsparcia kierowanego w ramach polityk krajowych. Do podstawowych mechanizmów wdrażanych m.in. w celu podniesienia dochodów rodzin rolniczych można zaliczyć:

1) płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego,

2) wsparcie udzielane w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW 2007–2013),

3) interwencję w ramach wspólnotowej organizacji rynków rolnych,

4) programy wsparcia krajowego:

a) dopłaty do oprocentowania kredytów dla rolnictwa oraz częściową spłatę kapitału kredytów na realizację inwestycji w gospodarstwach rolnych (na dopłaty do oprocentowania kredytów oraz częściową spłatę kapitału w planie finansowym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na 2012 r. zaplanowano kwotę 992 mln zł),

b) dopłaty do składek producentów rolnych z tytułu ubezpieczenia upraw rolnych i zwierząt gospodarskich oraz częściowe dofinansowanie odszkodowań wypłacanych producentom rolnym w związku ze szkodami w uprawach rolnych spowodowanymi przez suszę (na ubezpieczenia upraw rolnych i zwierząt gospodarskich w 2013 r. została zaplanowana kwota 203,8 mln zł, dopłata do składki producenta rolnego stosowana jest w wysokości 50% składki),

c) częściowy zwrot podatku akcyzowego od oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej (na realizację tego zadania na 2013 r. zaplanowano środki w wysokości 720 mln zł),

d) dotacje przedmiotowe dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa w zakresie: postępu biologicznego w produkcji zwierzęcej, ochrony roślin, rolnictwa ekologicznego, postępu biologicznego w produkcji roślinnej.

W ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 przewiduje się w bieżącym roku wypłacenie producentom rolnym pomocy w wysokości ok. 10,8 mld zł. Natomiast od dnia 1 grudnia 2012 r. realizowana jest wypłata płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego za 2012 r., z tytułu których przewiduje się, że producentom rolnym wypłacona zostanie kwota ok. 14,3 mld zł.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Krzysztofa Lipca**

**w sprawie modernizacji dróg krajowych
na terenie woj. świętokrzyskiego (14426)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lutego 2013 r., znak: DSPA-4810-1615-(1)/13, przy którym przekazano interpelację pana posła Krzysztofa Lipca (numer SPS-023-14426/13) w sprawie modernizacji dróg krajowych na terenie woj. świętokrzyskiego, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Realizacja inwestycji drogowych w Polsce, również na terenie woj. świętokrzyskiego, odbywa się na podstawie przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który w związku z sytuacją ekonomiczną kraju musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa. Zapisane w nim limity finansowe są niewystarczające, aby zrealizować wszystkie zadania, dlatego też dokonano podziału inwestycji na takie, które będą realizowane w pierwszej kolejności (załącznik nr 1 programu), i pozostałe, na które brak aktualnie środków finansowych.

Zadanie budowy obwodnicy Opatowa jest częścią zadania pn.: Przebudowa DK 12/74 do parametrów drogi ekspresowej Piotrków Trybunalski – Sulejów – Opatów z wyłączeniem odc. Kielce (DK 73) – Cedzyna – wylot wschodni z Kielc i zostało ujęte w ramach programu w załączniku nr 2, zawierającym inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013 pod warunkiem uzyskania wszystkich niezbędnych decyzji wymaganych przepisami prawa i zapewnienia pełnego finansowania. Dla zadań z załącznika nr 2 w chwili tworzenia programu zapewnienie finansowania ich realizacji było niemożliwe. Stworzono dla nich jednak możliwość kontynuacji prac przygotowawczych. Proces przygotowania zadań ujętych w załączniku nr 2 jest kontynuowany przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad w miarę dostępnych środków tak, aby w sytuacji pojawienia się możliwości sfinansowania zadań płynnie przejść w fazę ich realizacji. Dla przedmiotowej inwestycji uzyskano już decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ponadto we wspomnianym programie w zał. nr 2 ujęto również zadanie pn. Budowa drogi S74 Opatów – Nisko oraz zadanie pn. Przebudowa drogi nr 73 Kielce – Wola Morawicka wraz z obwodnicą Morawicy i Woli Morawickiej, znajdujące się na etapie prac przygotowawczych.

Należy zaznaczyć, iż aktualnie w resorcie transportu trwają prace nad ustaleniem listy projektów drogowych, jakie będą planowane w kolejnej perspektywie finansowej UE. Dla Ministerstwa TBiGM priorytetami są przede wszystkim autostrady oraz drogi ekspresowe. Jednakże dokładne plany inwestycyjne na lata 2014–2020 zostaną przedstawione, gdy znane będą poziomy dofinansowania, jakie GDDKiA jako beneficjent programów unijnych w zakresie dróg krajowych otrzyma w kolejnej perspektywie finansowej.

Ponadto należy również wskazać, że w oparciu o kryteria uwzględniające wyniki badań stanu nawierzchni, panujący na drodze ruch z uwzględnieniem udziału pojazdów ciężarowych, wskaźnik wypadkowości oraz ocenę efektywności ekonomicznej realizacji zadań stworzony został plan działań na sieci drogowej. W planie tym ujęto zadania z zakresu remontów, rozbudów i przebudów dróg w oparciu o kryteria wskazane powyżej. Przedmiotowe zestawienie zawiera ponad osiemset odcinków dróg krajowych. Podkreślić należy, iż przyjęte do analizy kryteria pozwalają na efektywne wykorzystanie ograniczonych środków finansowych i umożliwiają podejmowanie działań w pierwszej kolejności na odcinkach dróg stwarzających największe zagrożenie bezpieczeństwa.

W związku z powyższym działania przewidziane dla przebudowy dróg krajowych przebiegających przez woj. świętokrzyskie są następujące:

- DK 42 odc. Kuczów – Rudnik (etap II), poz. nr 161,
 - DK nr 42 odc. Wyszyna Fałkowska – DK 74 Ruda Maleniecka, poz. nr 227,
 - DK nr 42 odc. skrzyżowanie z DK Nr 74 – Dęba, poz. nr 231,
 - DK nr 73 Morawica – Wola Morawicka, poz. nr 297,
 - DK nr 42 odc. Dęba – Końskie, poz. nr 497,
 - DK nr 74 odc. Oziębłów – Opatów poz. nr 713.
- Remonty dróg krajowych:
- DK nr 74 odc. m. Górno, poz. nr 31,
 - DK nr 74 odc. Lechów – Lechówek, poz. nr 295,
 - DK nr 9 odc. przejście przez Ostrowiec Św., poz. nr 403,
 - DK nr 74 odc. Piórków – Oziębłów, poz. nr 621,
 - DK nr 74 odc. Lechówek – Łągów, poz. nr 638,
 - DK nr 74 odc. Wola Jachowa – Makoszyn, poz. nr 662,
 - DK nr 74 odc. Górno – Wola Jachowa poz. nr 672.
- Rozbudowy dróg krajowych:
- DK nr 42 odc. Przejście przez m. Stąporków, poz. nr 461,
 - DK nr 73 odc. przejście przez m. Bilcza, poz. nr 651.

Ponadto w ramach programu redukcji liczby ofiar śmiertelnych w woj. świętokrzyskim planowana jest budowa chodników oraz rozbudowa skrzyżowań i budowa rond na wspomnianych przez pana posła drogach krajowych, m.in. w miejscowości Młyny, Piórków, Celiny, Lechówek, Szczworyż, Smyków, Górno, Skarżysko-Kamienna, Lipnik, Mikułowie, Bałtówka.

Przedmiotowe zadania zostaną zrealizowane pod warunkiem zapewnienia odpowiednich środków finansowych w budżecie państwa. Mając na względzie efektywność wykorzystania ograniczonych środków finansowych na poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego, GDDKiA w pierwszej kolejności posiadane środki kieruje do poprawy bezpieczeństwa na odcinkach stwarzających największe zagrożenie dla użytkowników dróg.

Odnosząc się do kwestii „zablokowania środków unijnych”, informuję, iż resort transportu jest przekonany, iż po przekazaniu Komisji wszystkich niezbędnych informacji w zakresie kontraktów, na których mogło dojść do zmów cenowych wykonawców, sprawa zostanie ostatecznie zakończona w krótkim okresie czasowym, co spowoduje odblokowanie wstrzymanych przez KE płatności.

Niemniej jednak należy zaznaczyć, iż resort transportu wspólnie z Bankiem Gospodarstwa Krajowego na bieżąco dokonuje analizy projekcji przepływów finansowych Krajowego Funduszu Drogowego. Na bieżąco aktualizowane są prognozowane wydatki jak również wpływy funduszu. W sytuacji gdy pojawi się zagrożenie niedoboru środków finansowych, Bank Gospodarstwa Krajowego wyprzedzająco podejmie działania mające na celu pozyskanie odpowiednich środków. Zgodnie z art. 39b oraz art. 39d ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. 1994 Nr 127, poz. 627) środki funduszu mogą pochodzić w szczególności z:

- a) kredytów lub pożyczek zaciąganych na rzecz Funduszu przez BGK,
- b) wpływów z obligacji emitowanych na rzecz funduszu przez BGK,
- c) tzw. finansowania przejściowego, czyli środków własnych BGK udostępnionych po uzgodnieniu z ministrami: właściwym ds. finansów i transportu.

Wobec powyższego nie przewiduje się utraty płynności funduszu w roku bieżącym, a co za tym idzie, problemów z regulowaniem płatności na rzecz wykonawców, z którymi GDDKiA podpisała umowy na realizację inwestycji drogowych.

Dodatkowo informuję, iż mając na uwadze długofalowe zarządzanie płynnością KFD, resort transportu opracował projekt nowelizacji ustawy o autostradach płatnych oraz o KFD, która zakłada restrukturyzację długu funduszu w postaci m.in. emisji obligacji na spłatę wcześniej zaciągniętych zobowiązań. Projekt ustawy zapewnia Bankowi Gospodarstwa Krajowego prawo do zaciągania kredytów, pożyczek lub emisji papierów dłużnych na spłatę wcześniej zaciągniętych zobowiązań dłużnych przy jednoczesnej możliwości uzyskiwania poręczeń i gwarancji Skarbu Państwa, co w skuteczny sposób ułatwiać będzie sukcesywne spłaty tego rodzaju zobowiązań KFD. Dopuszczalność rolowania długu w aktualnej sytuacji KFD w kontekście zadań inwestycyjnych nim objętych, a także aktualnej trudnej sytuacji rynkowej ma

znaczenie dla polepszenia struktury zadłużenia oraz absorpcji środków unijnych. Projekt ustawy o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym oraz ustawy o drogach publicznych został przyjęty przez Komitet Stały Rady Ministrów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Polaczka**

**w sprawie uzyskania dodatkowych wyjaśnień
w związku z wydaniem
przez Urząd Lotnictwa Cywilnego koncesji
na prowadzenie działalności dla OLT Express
w świetle opublikowania w tej sprawie
dokumentu pod nazwą „Biała księga ULC”
(14427)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie uzyskania dodatkowych wyjaśnień w związku z wydaniem przez Urząd Lotnictwa Cywilnego koncesji na prowadzenie działalności dla OLT Express w świetle opublikowania w tej sprawie dokumentu pod nazwą „Biała księga ULC”, skierowaną do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej pismem z dnia 20 lutego, znak: SPS-023-14427/13, uprzejmie przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Odnosząc się do pytań nr 1, 2, 4 i 7, związanych z przepisami ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 276, z późn. zm.), funkcjonującą do połowy października 2009 r. w obrocie prawnym pod tytułem: o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł, uprzejmie informuję, iż analiza przepisów wyżej zacytowanej ustawy prowadzi do następujących wniosków:

1. Przedmiotowa ustawa bezpośrednio wskazuje organy administracji rządowej jako właściwe w sprawach przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, a także ściśle określa podmioty zobowiązane do współdziałania z tymi organami w przedmiotowym zakresie oraz ich obowiązki.

2. Mając powyższe na uwadze, zgodnie z art. 3 ww. ustawy, właściwymi organami administracji rządowej są: minister właściwy do spraw instytucji finansowych jako naczelny organ informacji finansowej oraz generalny inspektor informacji finansowej, do zadań którego należy uzyskiwanie, gromadzenie, przetwarzanie i analizowanie informacji w trybie określonym w ustawie oraz podejmowanie działań w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Należy podkreślić, iż kompetencji takich nie posiada prezes ULC.

3. Określone ustawą dwie podstawowe grupy podmiotów zobowiązanych do udziału w wymianie informacji z generalnym inspektorem to instytucje obowiązkowe oraz jednostki współpracujące. Do instytucji obowiązkowych, zgodnie z art. 2 pkt 1 ustawy, zaliczono w szczególności instytucje finansowe i kredytowe. Instytucje takie mają dążyć do identyfikacji i weryfikacji danych klientów i podmiotów odnoszących rzeczywiste korzyści z transakcji, prowadzić analizy ryzyka i na podstawie uzyskanych wyników wyznaczać środki dla poszczególnych kategorii klientów. Szczegółowe obowiązki instytucji obowiązkowych zostały zawarte w rozdziale 3 przedmiotowej ustawy. Mając na względzie ściśle określony katalog instytucji obowiązkowych, należy podkreślić, iż prezes ULC nie jest taką instytucją.

4. W myśl art. 2 pkt 8 prezes ULC może zostać sklasyfikowany jako jednostka współpracująca, której obowiązki zostały określone w art. 15 i 15a ustawy. Zgodnie z tymi przepisami prezes ULC, jako jednostka współpracująca, w granicach swoich ustawowych kompetencji jest obowiązany udostępniać, na wniosek generalnego inspektora, informacje niezbędne do realizacji jego zadań w zakresie zapobiegania przestępstwom, o których mowa w art. 165a oraz art. 299 Kodeksu karnego. A zatem dane dotyczące sytuacji finansowej przewoźnika lotniczego, którymi dysponuje prezes ULC, w związku z udzielaniem, odmową udzielenia, zmianą, zawieszeniem koncesji oraz bieżącym nadzorem nad posiadaczami koncesji mogłyby zostać przekazane generalnemu inspektorowi na jego wniosek. Z informacji otrzymanych od prezesa urzędu wynika, iż organ ten nie występował do prezesa, w trybie art. 15 ww. ustawy, o przekazanie właściwych informacji dotyczących przewoźników z grupy OLT.

5. Dane dotyczące sytuacji finansowej przewoźnika lotniczego, którymi dysponuje prezes urzędu, w związku z udzielaniem, odmową udzielenia, zmianą, zawieszeniem koncesji oraz z bieżącym nadzorem nad przewoźnikami lotniczymi nie pozwalają na wyciągnięcie wniosków co do możliwości popełnienia przestępstwa prania pieniędzy czy finansowania terroryzmu przez danego przewoźnika. Tym samym prezes urzędu nie dysponuje takimi danymi, które by uzasadniały obowiązek informacyjny, o którym mowa w art. 15a ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. W konse-

kwencji uzasadnione jest również stwierdzenie, iż prezes ULC nie ma obowiązku opracowania instrukcji, o której mowa w art. 15 ust. 2 ww. ustawy.

Jednocześnie należy podkreślić, iż badanie wy mogów zarówno do uzyskania, jak i utrzymania koncesji dotyczy wyłącznie przewoźników lotniczych, a nie ich właścicieli. Innymi słowy, biorąc pod uwagę obowiązujący porządek prawny, prezes ULC nie miał kompetencji do badania sytuacji finansowej czy też prawnej spółki Amber Gold sp. z o.o.

Odpowiadając na pytania nr 3 i 6, uprzejmie informuję, iż z przekazanych przez ULC informacji wynika, iż w urzędzie funkcjonują następujące procedury związane z procesem udzielania koncesji na podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu lotniczego oraz ich utrzymywania:

a) WUWL-01, określająca sposób postępowania przy wydawaniu koncesji na przewóz lotniczy,

b) WUWL-02, określająca postępowanie w zakresie badania zdolności finansowej podmiotów już posiadających koncesję.

Istnieje możliwość stwierdzenia wyraźnych problemów finansowych przewoźników lotniczych przy okazji analizy przedkładanych przez nich sprawozdań finansowych, w związku z art. 8 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty. W sytuacji gdy na podstawie tych dokumentów okaże się, iż sytuacja finansowa przewoźnika wskazuje na wyraźne problemy finansowe, prezes urzędu podejmuje działania polegające na wezwaniu podmiotu do przedłożenia dodatkowych dokumentów, o których m.in. mowa w załączniku I pkt 3 ww. rozporządzenia 1008/2008/WE. Ponadto weryfikacja sytuacji finansowej następuje w przypadku otrzymania przez prezesa ULC z rynku wiarygodnych informacji o problemach finansowych przewoźnika.

W odpowiedzi na pytanie 5 uprzejmie informuję, iż lista dokumentów, które należy dostarczyć do prezesa ULC w celu oceny kondycji finansowej przewoźników lotniczych planujących zmianę struktury lub przedmiot działalności, mającą istotny wpływ na ich sytuację finansową, została określona zgodnie z art. 8 ust. 6 rozporządzenia 1008/2008/WE w załączniku I pkt 2 do tego rozporządzenia.

Należy zaznaczyć, iż zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2012 r. poz. 591, z późn. zm.) podmioty gospodarki narodowej zobowiązane są do przekazywania informacji i danych statystycznych dotyczących prowadzonej działalności i jej wyników w formach i terminach oraz według zasad metodologicznych określonych szczegółowo w programie badań statystycznych statystyki publicznej oraz w przepisach wykonawczych do tej ustawy, w tym również w postaci formularza F-01 bezpośrednio do prezesa GUS. Nie znajduje się

uzasadnienia, aby prezes ULC żądał od przewoźnika lotniczego formularza GUS F-01.

Przekazując powyższe informacje, pozostaję z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Łatas**

**w sprawie sprzeciwu wobec wyprzedaży
polskiej ziemi rolnej zagranicznym spółkom
i wszelkim podmiotom z udziałem
kapitału zagranicznego (14431)**

Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Łatas m.in. w sprawie sprzeciwu wobec wyprzedaży polskiej ziemi rolnej zagranicznym spółkom i wszelkim podmiotom z udziałem kapitału zagranicznego, uprzejmie informuję, co następuje.

Ustosunkowując się do kwestii wykupu polskiej ziemi rolnej przez cudzoziemców, należy wskazać, że sprzedaż nieruchomości na rzecz cudzoziemców reguluje ustawa z dnia 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców (Dz. U. z 2004 r. Nr 167, poz. 1758, z późn. zm.). W wyniku realizacji zobowiązań Traktatu o przystąpieniu do Unii Europejskiej uchwalona została ustawa z dnia 20 lutego 2004 r. o zmianie ustawy o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców oraz ustawy o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 49, poz. 466). Nowelizacją tą zmienione zostały przepisy ustawy z dnia 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców, polegające m.in. na zwolnieniu obywateli i przedsiębiorców Europejskiego Obszaru Gospodarczego (kraje Unii Europejskiej, a także Islandia, Liechtenstein i Norwegia) oraz Konfederacji Szwajcarskiej z wymogu uzyskania zezwolenia na nabycie nieruchomości, z wyjątkiem nieruchomości rolnych, leśnych oraz drugich domów, na nabycie których w okresie przejściowym nadal będzie wymagane zezwolenie.

Zgodnie z ustawą z dnia 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców nabycie nieruchomości rolnej przez cudzoziemca wymaga uzyskania przez niego zezwolenia wydawanego w drodze decyzji administracyjnej przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, jeżeli sprzeciwu nie wniesie minister właściwy do spraw rozwoju wsi. W myśl art. 8 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy nie jest wymagane uzyskanie zezwolenia przez cudzoziemców będących obywatelami lub przedsiębiorcami państw –

stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym albo Konfederacji Szwajcarskiej, z wyjątkiem nabycia nieruchomości rolnych i leśnych, przez okres 12 lat od dnia przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej, tj. do 30 kwietnia 2016 r. Po upływie tego okresu, tj. od 1 maja 2016 r., wymóg uzyskania zezwolenia na nabycie nieruchomości rolnych będzie w dalszym ciągu obowiązywał podmioty pochodzące spoza Europejskiego Obszaru Gospodarczego (kraje UE, Islandia, Liechtenstein i Norwegia) oraz Konfederacji Szwajcarskiej. W związku z powyższym ewentualne ograniczenie nabywania nieruchomości przez cudzoziemców byłoby sprzeczne z postanowieniami Traktatu o przystąpieniu do Unii Europejskiej, a zmiana przepisów dotyczących nabywania nieruchomości rolnych może dotyczyć jedynie wszystkich podmiotów (zarówno krajowych, jak i zagranicznych).

Po 1 maja 2016 r. grunty Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa tak jak obecnie zbywane będą głównie w przetargach ograniczonych na rzecz rolników indywidualnych zamierzających powiększyć gospodarstwo rodzinne, które zgodnie z Konstytucją RP jest podstawą ustroju rolnego w Polsce. Zgodnie z art. 29 ust. 3b ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2012 r. poz. 1187, z późn. zm.) Agencja Nieruchomości Rolnych może zastrzec, że w przetargu na sprzedaż nieruchomości zasobu mogą uczestniczyć jedynie:

1) rolnicy indywidualni w rozumieniu przepisów o kształtowaniu ustroju rolnego, zamierzający powiększyć gospodarstwo rodzinne, jeżeli mają oni miejsce zamieszkania w gminie, w której położona jest nieruchomość wystawiana do przetargu lub w gminie graniczącej z tą gminą, lub

2) osoby posiadające kwalifikacje rolnicze określone w przepisach o kształtowaniu ustroju rolnego, zamierzające utworzyć gospodarstwo rodzinne w rozumieniu tych przepisów.

Stosownie zaś do art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (Dz. U. z 2012 r. poz. 803) za rolnika indywidualnego uważa się osobę fizyczną będącą właścicielem, użytkownikiem wieczystym, samoistnym posiadaczem lub dzierżawcą nieruchomości rolnych, których łączna powierzchnia użytków rolnych nie przekracza 300 ha, posiadającą kwalifikacje rolnicze oraz co najmniej od 5 lat zamieszkałą w gminie, na obszarze której jest położona jedna z nieruchomości rolnych wchodzących w skład gospodarstwa rolnego, i prowadzącą przez ten okres osobiście to gospodarstwo. Przed wykupem nieruchomości rolnych przez cudzoziemców na rynku prywatnym przede wszystkim chronić będą przepisy art. 3 i 4 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego, które dają Agencji Nieruchomości Rolnych możliwość skorzystania z prawa pierwokupu i tzw. wykupu nieruchomości.

Odnosząc się do pytania dotyczącego zmian legislacyjnych, które będą zmierzały do wprowadzenia regulacji prawnych obligujących nabywców do pro-

wadzenia przez określony czas działalności i produkcji rolnej na zakupionych gruntach, uprzejmie informuję, że taki warunek zawierany jest w umowach sprzedaży nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa. Ponadto pragnę poinformować, że obecnie w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi prowadzone są prace nad zmianami ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, mającymi na celu zapewnienie, że nieruchomości zasobu sprzedawane na powiększenie gospodarstw rodzinnych będą w ten sposób wykorzystywane.

Jeżeli natomiast chodzi o pytanie dotyczące udzielenia preferencyjnych kredytów na zakup gruntów, uprzejmie informuję, że zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121, z późn. zm.) udzielane są kredyty na zakup użytków rolnych w ramach następujących linii kredytowych:

1) kredyt na realizację inwestycji w gospodarstwach rolnych, działach specjalnych produkcji rolnej i przetwórstwie produktów rolnych oraz na zakup akcji lub udziałów – symbol nIP,

2) kredyt na zakup użytków rolnych – symbol nKZ,

3) kredyt na utworzenie lub urządzenie gospodarstw rolnych przez osoby, które nie ukończyły 40. roku życia – symbol nMR,

4) kredyt na zakup użytków rolnych przeznaczonych na utworzenie lub powiększenie gospodarstwa rodzinnego w rozumieniu ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (Dz. U. Nr 64, poz. 592) – symbol nGR,

5) kredyt na realizację inwestycji w gospodarstwach rolnych z częściową spłatą kapitału kredytu – symbol CSK.

Kwota kredytu nie może przekroczyć w przypadku inwestycji realizowanych w gospodarstwie rolnym:

1) 90% wartości nakładów inwestycyjnych i wynosić więcej niż 1,5 mln zł – linia nGR,

2) 80% wartości nakładów inwestycyjnych i wynosić więcej niż 1,5 mln zł – linia nKZ,

3) 80% wartości nakładów inwestycyjnych i wynosić więcej niż 1,5 mln zł dla jednego podmiotu – linie: nIP, nMR,

4) w przypadku CSK – 80% wartości nakładów inwestycyjnych na gospodarstwo rolne i nie może przekroczyć 1,5 mln zł dla jednego podmiotu; bank określa w umowie kredytu w dniu jej podpisania nominalną kwotę pomocy w formie częściowej spłaty kapitału, która nie może być wyższa niż 75 000 zł, oraz wysokość pomocy, która nie może być większa niż 35% kwoty udzielonego kredytu.

Kredyt może zostać udzielony maksymalnie na:

1) 8 lat – linie: nIP,

2) 15 lat – linie: nKZ, nMR,

3) 20 lat – linia nGR,

4) w przypadku CSK – okres kredytowania określany jest w umowie kredytu, przy czym okres od udzielenia kredytu do całkowitej jego spłaty wraz

z odsetkami nie może być krótszy niż 5 lat i dłuższy niż 10 lat.

Karencja w spłacie kredytu nie może przekroczyć:

1) 2 lat – linie: nIP, nKZ, nMR, nGR,

2) w przypadku CSK – okres ewentualnej karencji w spłacie kredytu określany jest w umowie kredytu.

Oprocentowanie kredytu jest zmienne i nie może wynosić więcej niż 1,5 stopy redyskontowej weksli przyjmowanych od banków do redyskonta przez Narodowy Bank Polski w stosunku rocznym (obecnie 5,25%). Należne bankowi odsetki płacone są przez:

1) kredytobiorcę – w wysokości 0,4 powyższego oprocentowania, nie mniej jednak niż 3% (obecnie 3%),

2) agencję – w pozostałej części.

W przypadku CSK oprocentowanie kredytu określone jest w umowie kredytu.

Ponadto zgodnie z ustawą z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa Agencja Nieruchomości Rolnych ma możliwość rozkładania ceny sprzedaży nieruchomości na roczne lub półroczne raty każdemu nabywcy na okres do 15 lat, pod warunkiem że jeszcze przed zawarciem umowy wpłaci on co najmniej 10% ceny nieruchomości (do tej pory 20%). Oprocentowanie rozłożonej na raty należności stosownie do przepisów rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 23 lutego 2012 r. w sprawie szczegółowych warunków rozkładania na raty należności z tytułu sprzedaży nieruchomości z Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz wysokości oprocentowania rozłożonej na raty należności (Dz. U. poz. 208) dla rolników indywidualnych powiększających gospodarstwo rodzinne lub osób zamierzających je utworzyć, którzy nabędą nieruchomość w drodze przetargu, wynosić będzie 2%. Zgodnie z zaleceniem prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych oprocentowanie w wysokości 2% jest również stosowane dla dzierżawców nieruchomości zasobu nabywających je w trybie pierwszeństwa w nabyciu.

Ustosunkowując się zaś do kwestii zrównania dochodów polskich rolników z rolnikami z tzw. starych państw Unii Europejskiej, należy wskazać, że zapewnienie odpowiednich dochodów rolnikom jest jednym z celów zarówno Wspólnej Polityki Rolnej (WPR), którą polskie rolnictwo objęte jest od 2004 r., jak i wsparcia kierowanego w ramach polityk krajowych. Do podstawowych mechanizmów wdrażanych między innymi w celu podniesienia dochodów rodzin rolniczych można zaliczyć:

1) płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego,

2) wsparcie udzielane w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW 2007–2013),

3) interwencję w ramach Wspólnotowej Organizacji Rynków Rolnych,

4) programy wsparcia krajowego:

a) dopłaty do oprocentowania kredytów dla rolnictwa oraz częściowa spłata kapitału kredytów na re-

alizację inwestycji w gospodarstwach rolnych (na dopłaty do oprocentowania kredytów oraz częściową spłatę kapitału w planie finansowym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na 2013 r. zaplanowano kwotę 992 mln zł),

b) dopłaty do składek producentów rolnych z tytułu ubezpieczenia upraw rolnych i zwierząt gospodarskich oraz częściowe dofinansowanie odszkodowań wypłacanych producentom rolnym w związku ze szkodami w uprawach rolnych spowodowanymi przez suszę (na ubezpieczenia upraw rolnych i zwierząt gospodarskich w 2013 r. została zaplanowana kwota 203,8 mln zł, dopłata do składki producenta rolnego stosowana jest w wysokości 50% składki),

c) częściowy zwrot podatku akcyzowego od oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej (na realizację tego zadania na 2013 r. zaplanowano środki w wysokości 720 mln zł),

d) dotacje przedmiotowe dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa w zakresie: postępu biologicznego w produkcji zwierzęcej, ochrony roślin, rolnictwa ekologicznego, postępu biologicznego w produkcji roślinnej.

W ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 przewiduje się w bieżącym roku wypłacenie producentom rolnym pomocy w wysokości ok. 10,8 mld zł. Natomiast od dnia 1 grudnia 2012 r. realizowana jest wypłata płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego za 2012 r., z tytułu których przewiduje się, że producentom rolnym wypłacona zostanie kwota ok. 14,3 mld zł.

Jeżeli natomiast chodzi o perspektywy dla polskich rolników w nadchodzących latach, należy zauważyć, że obecnie obowiązujące wytyczne Komisji Europejskiej umożliwiają udzielanie pomocy publicznej w rolnictwie do końca 2013 r. Aktualnie Komisja Europejska zamieściła na swoich stronach internetowych dwa kwestionariusze dotyczące opinii w zakresie funkcjonowania:

1) wytycznych Wspólnoty w sprawie pomocy w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007–2013 (Dz. Urz. UE C 319/2006) i rozporządzenia Komisji (WE) nr 1857/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność związaną z wytwarzaniem produktów rolnych oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 70/2001 (Dz. Urz. UE L 358 z 16.12.2006, str. 3),

2) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1535/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy de minimis w sektorze produkcji rolnej (Dz. Urz. UE L 337 z 21.12.2007 r.) oraz propozycji zmian w ww. przepisach i zasadach. Termin konsultacji społecznych upływa 20 marca 2013 r.

Polska zgłosiła już do Dyrekcji Generalnej Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich w lipcu 2012 r. wstępne uwagi dotyczące dalszego utrzymania istniejących form pomocy po 2013 r. oraz rozszerzenia

pomocy z zakresu przywrócenia preferencyjnych kredytów na cele obrotowe, utrzymanie dopłat do kredytów na zakup ziemi, wprowadzenie możliwości wyrównania strat za szkody spowodowane przez dzikie zwierzęta, w szczególności na obszarach NATURA 2000. Ponadto uprzejmie informuję, że w dniu 12 października 2011 r. Komisja Europejska przedstawiła propozycję pakietu legislacyjnego dla Wspólnej Polityki Rolnej na lata 2014–2020. Pakiet ten objął m.in. projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), w którym określono ogólne zasady wsparcia rozwoju obszarów wiejskich w ramach II filara WPR w latach 2014–2020.

Prace na forum unijnym nad ww. projektem rozporządzenia zostały zapoczątkowane podczas prezydencji polskiej i są kontynuowane.

Punktem wyjścia dla tych propozycji był komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „WPR do 2020 r. – sprostac wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi”, w którym określono najważniejsze elementy Wspólnej Polityki Rolnej do 2020 r. Zgodnie z ww. komunikatem WPR w następnej perspektywie ma zachować dwufilarową strukturę. I filar WPR realizowany jest m.in. poprzez płatności bezpośrednie i działania rynkowe, natomiast drugi – poprzez politykę rozwoju obszarów wiejskich, finansowany ze środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW).

Komunikat wskazuje również, że polityka rozwoju obszarów wiejskich do roku 2020 ukierunkowana będzie na: konkurencyjność rolnictwa, zrównoważone wykorzystanie zasobów naturalnych (w tym działania na rzecz klimatu) oraz zrównoważony rozwój terytorialny obszarów wiejskich.

Proponuje się również powiązanie II filaru WPR z polityką spójności, w szczególności poprzez włączenie EFRROW we wspólne ramy strategiczne (wspólne zasady dotyczące programowania i realizacji wsparcia współfinansowanego ze środków UE). Zgodnie z ideą takie działania mają na celu wzmocnienie planowania strategicznego poprzez skoncentrowanie na realizacji celów tematycznych zgodnych z priorytetami strategii Europa 2020.

Szczegółowe zasady dotyczące programowania i realizacji funduszy objętych wspólnymi ramami strategicznymi określone zostały w projekcie rozporządzenia ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego objętych zakresem wspólnych ram strategicznych oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Fun-

dzuszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1083/2006.

W ww. projekcie rozporządzenia zawarto szereg wspólnych przepisów dotyczących m.in. ogólnych zasad wsparcia (dotyczących partnerstwa i zarządzania wielopoziomowego, zgodności z obowiązującymi przepisami unijnymi i krajowymi, równości kobiet i mężczyzn, zrównoważonego rozwoju). Szczegółowe zapisy dotyczące możliwego do zastosowania na poziomie UE wsparcia w ramach II filaru WPR zawarto w projekcie rozporządzenia EFRROW. Określono w nim 6 priorytetów UE w zakresie rozwoju obszarów wiejskich:

1) ułatwianie transferu wiedzy i innowacji w rolnictwie i leśnictwie i na obszarach wiejskich,

2) poprawa konkurencyjności wszystkich rodzajów gospodarki rolnej i zwiększenie rentowności gospodarstw rolnych,

3) poprawa organizacji łańcucha żywnościowego i promowanie zarządzania ryzykiem w rolnictwie,

4) odtwarzanie, chronienie i wzmacnianie ekosystemów zależnych od rolnictwa i leśnictwa,

5) wspieranie efektywnego gospodarowania zasobami i przechodzenia na gospodarkę niskoemisyjną i odporną na zmianę klimatu w sektorze rolnym, spożywczym i leśnym,

6) zwiększanie włączenia społecznego, ograniczanie ubóstwa i promowanie rozwoju gospodarczego na obszarach wiejskich.

Wyszczególnione powyżej priorytety będą realizowane poprzez następujące działania:

1) transfer wiedzy oraz działania informacyjne,

2) usługi doradcze, usługi z zakresu zarządzania gospodarstwem rolnym i zastępstw,

3) systemy jakości produktów rolnych i środków spożywczych,

4) inwestycje w środki trwałe,

5) przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku klęsk żywiołowych i katastrof oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych,

6) rozwój gospodarstw rolnych i działalności gospodarczej,

7) podstawowe usługi i odnowa wsi na obszarach wiejskich,

8) inwestycje w rozwój obszarów leśnych i poprawę rentowności lasów,

9) tworzenie grup producentów,

10) działania rolnośrodowiskowo-klimatyczne,

11) rolnictwo ekologiczne,

12) płatności dla obszarów Natura 2000 i płatności związane z ramową dyrektywą wodną,

13) płatności dla obszarów z tytułu obszarów z ograniczeniami naturalnymi lub innymi szczególnymi ograniczeniami,

14) dobrostan zwierząt,

15) usługi leśnośrodowiskowe i klimatyczne oraz ochronę lasów,

16) współpracę,

17) zarządzanie ryzykiem,

18) rozwój lokalny kierowany przez społeczność lokalną (LEADER).

Prace nad projektem rozporządzenia EFRROW nie zostały zakończone. Zgodnie z harmonogramem prac Rady przewiduje się, że zostanie osiągnięty kompromis w połowie bieżącego roku.

Na szczycie Rady Europejskiej, który odbył się w dniach 7 i 8 lutego 2013 r., przyjęto kompromis w sprawie budżetu UE na lata 2014–2020, w tym dla II filaru WPR. Niemniej jednak dopiero po zatwierdzeniu przez Parlament Europejski budżetu będzie znany jego ostateczny kształt.

W kwestii płatności bezpośrednich pragnę poinformować, że po przedstawieniu w październiku 2011 r. przez Komisję Europejską projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej trwają intensywne prace nad propozycją legislacyjną w Radzie Unii Europejskiej, Parlamencie Europejskim oraz w Komisji Europejskiej na poziomie zarówno technicznym, jak i politycznym. Plan prac przedstawiony przez prezydentkę irlandzką zakłada osiągnięcie porozumienia na poziomie Rady do końca marca 2013 r. oraz wypracowanie porozumienia międzyinstytucjonalnego (Rada UE – Parlament Europejski – Komisja Europejska) do końca czerwca 2013 r.

Przedstawiony przez Komisję Europejską projekt rozporządzenia przewiduje możliwość objęcia całej Unii Europejskiej wielokomponentowym systemem płatności opartym na uprawnieniach (jak obecny SPS), składającym się z kilku komponentów (kilku osobnych płatności), różniących się pod względem charakteru wsparcia (dobrowolne/obowiązkowe), ukierunkowania na konkretnych beneficjentów lub konkretne działania. Jednocześnie wszystkie te płatności będą finansowane z budżetu unijnego, co dla krajów takich jak Polska oznacza zakończenie możliwości stosowania krajowych płatności uzupełniających.

Płatnościami o charakterze powszechnym i obowiązkowym do wdrożenia przez państwo członkowskie będą: płatność podstawowa (uzależniona od posiadania i corocznego aktywowania uprawnień do płatności) oraz płatność za działania rolnicze korzystne dla klimatu i środowiska, zwana płatnością zieloną (z kopertą finansową wynoszącą 30% rocznego pułapu krajowego).

Płatnościami dedykowanymi określonym grupom beneficjentów będą: płatność z tytułu obszarów o ograniczeniach naturalnych (z kopertą finansową do 5% rocznego pułapu krajowego), płatność dla młodych rolników (dla osób do 40. roku życia rozpoczynających działalność rolniczą, z kopertą finansową do 2% rocznego pułapu krajowego), dobrowolna płatność powiązana z produkcją (w określonych sektorach, z kopertą finansową do 10% rocznego pułapu krajowego w przypadku Polski) oraz system dla małych gospodarstw rolnych (płatność zastępująca wszystkie po-

zostałe płatności, z kopertą finansową do 10% rocznego pułapu krajowego).

Ponadto projekt przewiduje również wprowadzenie definicji aktywnego rolnika, w ramach której płatności bezpośrednie byłyby wypłacane tylko tzw. aktywnym rolnikom, zdefiniowanym jako osoby, których roczna kwota płatności bezpośrednich przekracza bądź jest równa 5% łącznej sumy przychodów z działalności pozarolniczej lub na gruntach rolnych wchodzących w skład ich gospodarstwa, które głównie obejmują powierzchnię utrzymywaną naturalnie w stanie odpowiednim do wypasu lub uprawy, jest prowadzona minimalna działalność określona przez państwo członkowskie. Wyłączeni z powyższej definicji są rolnicy, którzy za poprzedni rok otrzymali płatności bezpośrednie w wysokości do 5000 EUR.

W ramach projektu wprowadzono także mechanizm redukcji płatności (capping) dla kwot płatności bezpośrednich powyżej 150 tys. euro, który jest obliczany po uwzględnieniu kosztów zatrudnienia ponoszonych przez rolnika (wynagrodzenia, podatki, świadczenia socjalne) oraz z wyłączeniem płatności zielonej. Kwoty powyżej 300 tys. euro nie byłyby wypłacane. Środki uzyskane w ramach cappingu zostaną udostępnione jako wsparcie wspólnotowe na realizację działań w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich w danym państwie członkowskim. Ponadto w ramach uzgodnień dotyczących Wieloletnich Ram Finansowych na lata 2014–2020 ustalono, że stosowanie cappingu będzie miało charakter dobrowolny dla państw członkowskich.

Podejmowane są także działania mające na celu zapewnienie w latach 2014–2020 stosowania programów pomocy państwa w sektorze rolnym, które przyczynia się do zapewnienia warunków do poprawy jakości genetycznej zwierząt gospodarskich i ochrony ich bioróżnorodności genetycznej, poprawiania skuteczności i profesjonalizmu w rolnictwie oraz bezpiecznego usuwania padłych zwierząt.

Poprawa jakości genetycznej zwierząt gospodarskich jest możliwa między innymi poprzez:

- 1) zapewnienie prowadzenia oceny wartości hodowlanej i użytkowej zwierząt gospodarskich oraz powszechnego dostępu i korzystania z wyników tej oceny, z uwzględnieniem racjonalnego sposobu korzystania ze środowiska, przy zachowaniu bogatej bioróżnorodności zwierząt gospodarskich,

- 2) zapewnienie ciągłości prowadzenia ksiąg hodowlanych zwierząt gospodarskich oraz oceny wartości użytkowej i hodowlanej tych zwierząt, upowszechniania wyników tych ocen wszystkim hodowcom, którzy na ich podstawie mogą podejmować właściwe decyzje o wyborze konkretnych zwierząt na rodziców następnego pokolenia.

Zgodnie z obecnie obowiązującym rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie stawek dotacji przedmiotowych dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa (Dz. U. Nr 91, poz. 595, z późn. zm.) dotacje do hodowli kierowane są na wspieranie prowadzenia

ksiąg oraz oceny wartości użytkowej i hodowlanej zwierząt gospodarskich. Głównym celem tej pomocy jest podniesienie jakości informacji hodowlanej oraz zapewnienie mniej zamożnym rolnikom możliwości korzystania z tych informacji. Dotowane są także krajowe i lokalne wystawy oraz inne imprezy prezentujące zwierzęta hodowlane. Ponadto wspierana jest ochrona bioróżnorodności genetycznej drobiu, pszczoł i zwierząt futerkowych oraz pozyskiwanie, konfekcjonowanie i przechowywanie nasienia bydła populacji chronionych. Beneficjentami dotacji na prowadzenie ksiąg, prowadzenie oceny wartości użytkowej lub hodowlanej zwierząt oraz wystaw są przede wszystkim organizacje branżowe hodowców. Podejmowane działania zmierzają do zapewnienia dotowania powyższych działań na dotychczasowych zasadach.

W celu opracowania propozycji rozwiązań systemowych wspierających sektor produkcji wieprzowiny oraz niezbędnych uregulowań prawnych w tym zakresie powołano zespół ds. opracowania programu wsparcia sektora produkcji trzody chlewnej. Prace zespołu koncentrowały się na omówieniu niekorzystnych zjawisk, które powodują spadek produkcji wieprzowiny w Polsce, a w szczególności spadek pogłowia loch i produkcji prosiąt. Rezultatem prac zespołu jest opracowanie propozycji kierunków wsparcia tego sektora zmierzających do poprawy perspektyw hodowców i producentów świń w nadchodzących latach.

W kwestii zaś hodowli i ochrony roślin uprzejmie informuję, że w roku 2013 wejdą w życie przepisy ustawy o środkach ochrony roślin zmieniające dotychczasowe przepisy ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 849, z późn. zm.) w zakresie obrotu i stosowania środków ochrony roślin. Nowe przepisy dostosowują obecne do nowych regulacji Unii Europejskiej, w szczególności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania na rzecz zrównoważonego stosowania pestycydów (Dz. Urz. UE L 309 z 24.11.2009, str. 71).

Począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r. na wszystkich profesjonalnych użytkowników środków ochrony roślin w Unii Europejskiej zostanie nałożony obowiązek stosowania ogólnych zasad integrowanej ochrony roślin. Integrowana ochrona roślin jest sposobem ochrony roślin przed organizmami szkodliwymi, polegającym na wykorzystaniu wszystkich dostępnych metod ochrony roślin, w szczególności metod niechemicznych, w sposób minimalizujący zagrożenie dla zdrowia ludzi, zwierząt oraz dla środowiska. Ogólne zasady integrowanej ochrony roślin zostały określone w załączniku III do dyrektywy 2009/128/WE. Stosowanie tych zasad pozwala na produkowanie płodów rolnych spełniających rygorystyczne wymogi UE w zakresie bezpieczeństwa żywności oraz w dużej mierze zaspokaja rosnące wymagania konsumentów zarówno w kraju, jak i za granicą. Niejednokrotnie stosowanie zasad integrowanej ochrony roślin po-

zwala na obniżenie nakładów ponoszonych na środki ochrony roślin.

W ustawie z dnia 9 listopada 2012 r. o nasiennictwie (Dz. U. poz. 1512) wprowadzono przepisy dotyczące odmian dla zachowania bioróżnorodności. Przepisy te umożliwiają wpisywanie do krajowego rejestru odmian regionalnych roślin rolniczych i warzywnych, a także odmian amatorskich roślin warzywnych. Dzięki temu możliwe będzie wytwarzanie materiału siewnego tradycyjnie uprawianych i dostosowanych do lokalnych warunków odmian roślin rolniczych i warzywnych i obrót tym materiałem. Dostępność materiału siewnego odmian dla zachowania bioróżnorodności wpłynie na poszerzenie oferty produktów rolnych, a także umożliwi powstanie rynku produktów tradycyjnych.

Dużą szansę daje rolnikom również produkcja roślin strączkowych, które w sytuacji poszukiwania alternatywnych źródeł białka paszowego mogłyby częściowo zastąpić importowaną śrutę sojową. Są to również rośliny o znaczącym próśrodowiskowym wpływie. W tym celu uruchomione są specjalne płatności wspierające produkcję tej grupy roślin. Realizowany jest również program naukowy, który ma stanowić wsparcie dla spopularyzowania ich upraw w kraju.

Z kolei zmiany na rynku nawozów nie budzą niepokoju. Zgodnie z danymi przedstawianymi przez Główny Urząd Statystyczny zużycie nawozów azotowych w ostatnich latach wzrosło, natomiast pozostałych środków nawozowych utrzymuje się na stałym poziomie, przy jednoczesnym stabilnym i powolnym wzroście cen tych produktów. Jednocześnie w Komisji Europejskiej prowadzone są prace nad nowymi rozwiązaniami legislacyjnymi dotyczącymi nawozów i środków wspomagających uprawę roślin, które mają na celu ujednoczenie i uproszczenie procedur regulujących obrót tymi produktami i ich stosowanie.

W zakresie zaś doradztwa rolniczego kontynuowane będzie udzielanie pomocy rolnikom w ramach systemu FAS (Farm Advisory System – System Doradztwa Rolniczego), obejmujące co najmniej wymogi podstawowe dotyczące zarządzania gruntami, ochrony środowiska, zdrowia publicznego, dobrostanu zwierząt, zdrowia zwierząt i zdrowotność roślin oraz zasad dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, a także norm dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy, oparte na prawodawstwie wspólnotowym. Zakres usług doradczych w ramach Systemu Doradztwa Rolniczego dotyczy przede wszystkim oceny gospodarstwa w zakresie spełnienia wymogów wzajemnej zgodności oraz na tej podstawie, jeśli w wyniku oceny stwierdzono odstępstwa i naruszenia wymogów wzajemnej zgodności, świadczenia innych pakietów usług związanych z dostosowaniem gospodarstwa do spełnienia tych wymogów. Pakiety usług doradczych uwzględniają specyfikę polskiego rolnictwa, systemy produkcji w gospodarstwie oraz możliwości wykorzystania opracowanej dokumentacji do usprawnienia zarządzania gospodarstwem

przez rolnika. Doradztwo obejmuje również pomoc w sprawach ekonomicznych, środowiskowych, łagodzeniu negatywnych skutków klimatu, wykorzystania wody, działań innowacyjnych oraz w sprawach socjalnych.

Należy zaznaczyć, że system FAS obejmuje jednostki doradztwa rolniczego, o których mowa w ustawie z dnia 22 października 2004 r. o jednostkach doradztwa rolniczego (Dz. U. Nr 251, poz. 250,1 z późn. zm.) oraz akredytowane podmioty prywatne utworzone na podstawie ustawy z dnia 7 marca 2007 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (Dz. U. z 2007 r. Nr 64, poz. 427, z późn. zm.).

Rolnicy także zostaną objęci obecnie przygotowywanymi rozwiązaniami prawnymi w zakresie polityki prorodzinnej. Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw przewiduje finansowanie składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe z dotacji budżetowej w okresie tzw. urlopu wychowawczego, czyli okresu sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem w wieku do 4 lat, także rolnikom. Projekt powyższy (druk sejmowy nr 939) aktualnie jest po pierwszym czytaniu w Sejmie RP i został skierowany do prac w podkomisjach. Wejście w życie tych rozwiązań projektowane jest od 1 września br.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Damiana Raczkowskiego**

**w sprawie działań podjętych
przez Ministerstwo Sprawiedliwości
dotyczących zaniedbań organów państwa
w zakresie decyzji opiekuńczych wobec dzieci,
na przykładzie rodziny z Hipolitowa
w woj. podlaskim (14437)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pana posła Damiana Raczkowskiego z dnia 7 lutego 2013 r. w sprawie działań podjętych przez Ministerstwo Sprawiedliwości dotyczących zaniedbań organów państwa w zakresie decyzji opiekuńczych wobec dzieci, na przykładzie rodziny z Hipolitowa w woj. podlaskim, uprzejmie informuję, co następuje.

Minister sprawiedliwości zwrócił się do prezesa Sądu Okręgowego w Łomży w oparciu o przepisy art. 8,

9a i 9b w zw. z art. 37 § 1 i 2 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) z prośbą o niezwłoczne przedstawienie wyników czynności określonych w przepisach art. 37–37e wskazanej ustawy z zakresu wewnętrznego nadzoru administracyjnego sprawowanego nad działalnością Sądu Rejonowego w Łomży w sprawie sygn. akt III Nsm 372/12 odnośnie do rodziny B. Z.

Z informacji nadesłanych przez prezesa Sądu Okręgowego w Łomży w dniu 2 listopada 2012 r. wynikało, że rodzina B. Z. pozostawała w zainteresowaniu Sądu Rejonowego w Łomży od roku 2003. W grudniu tego roku wszczęto postępowanie opiekuńcze. W wyniku tego postępowania w dniu 4 maja 2004 r. sąd ograniczył B. Z. władzę rodzicielską nad trójką jej dzieci poprzez ustanowienie nadzoru kuratora, którego zobowiązał do składania sprawozdań co trzy miesiące. W trakcie sprawowanego nadzoru B. Z. urodziła w roku 2005 kolejne dziecko, nad którym nie ograniczono jej władzy rodzicielskiej.

Prezes Sądu Okręgowego w oparciu o analizę akt sprawy nie dopatrywał się uchybień ze strony sądu i kuratora. Zauważył, iż sytuacja w rodzinie B. Z. uległa nieznacznej poprawie. Niezależnie od wstępnych ustaleń zlecił w dniu 2 listopada 2012 r. kuratorowi okręgowemu i wizytatorowi ds. rodzinnych i nieletnich przeprowadzenie lustracji spraw opiekuńczych dotyczących B. Z.

W związku ze zleconymi przez prezesa Sądu Okręgowego w Łomży czynnościami lustracyjnymi Ministerstwo Sprawiedliwości zwróciło się o uwzględnienie w trakcie ich prowadzenia następujących zagadnień:

— czy w sprawach opiekuńczych dotyczących B. Z. odbywały się wspólne sesje wykonawcze sędziego rodzinnego i kuratora nadzorującego rodzinę, a jeżeli tak, to kiedy, i czy sędzia wydawał na nich zarządzenia i jakiego rodzaju,

— czy w treści wywiadów składanych przez kuratorów sądowych zawarte były informacje o ciąży B. Z., a jeżeli tak, to w których, i czy następowała po nich informacja o urodzeniu się dziecka, a nadto czy z innych informacji znajdujących się w aktach sprawy opiekuńczej wynikało, że wymieniona mogła być w ciąży, jak również

— czy wywiady składane przez kuratora w niniejszej sprawie były przedstawiane sędziemu i w jakich odstępach czasu, a nadto czy zapoznanie się z nimi było potwierdzane przez sędziego.

Termin wykonania czynności i przesłania sprawozdań prezes Sądu Okręgowego w Łomży wyznaczył na dzień 12 listopada 2012 r.

Ze sporządzonego przez wizytatora sprawozdania wynikało, że w sprawozdaniach kuratorów nie było informacji o ciąży B. Z., znajdowała się za to informacja o urodzeniu przez nią w 2005 r. syna A. Dopiero w sprawozdaniu z dnia 13 maja 2012 r. wskazano, iż B. Z. w czasie wizyty kuratora miała obszerne i nieadekwatne do pory roku ubrania. Zaprzeczyła jednak, aby była w ciąży. W sprawozdaniu z dnia

17 sierpnia 2012 r. znalazła się informacja o tym, że B. Z. prawdopodobnie urodziła dziecko, o którym to podejrzeniu zawiadomiono Policję.

W ocenie wizytatora sprawozdania były składane co 3 miesiące, a kurator zawodowy kontrolował prace kuratora społecznego. Wywiady były przedstawiane sędziemu, który czynił adnotacje do dołączeniu sprawozdań z tych wywiadów do akt. W wyniku dokonanej analizy akt postępowania wykonawczego wizytator stwierdził, że sędzia nie dysponował do maja 2012 r. żadną informacją, z której wynikałoby, że B. Z. mogła być w ciąży, a nadto zwrócił uwagę, aby sędzia opatrywał składane mu sprawozdania z wywiadów adnotacjami o zapoznaniu się z ich treścią.

Ze sprawozdania kuratora okręgowego wynikało, że nie zawsze nadzór przez kuratorów społecznych był sprawowany prawidłowo. W wyniku stwierdzonych nieprawidłowości w postaci nieterminowości składania sprawozdań, braku zaangażowania, błędów w prowadzeniu rozmów z nadzorowaną, braku informacji o ciąży, z której urodził się małoletni A. Z. dwóch kuratorów społecznych zostało odwołanych. Kurator okręgowy potwierdził, iż do sierpnia 2012 r. brak było w sprawozdaniach kuratorów informacji o wcześniejszych ciążach B. Z. Z kart czynności kuratorów wynikało, iż wizytowali rodzinę z reguły raz w miesiącu, utrzymywali kontakt ze szkołami, Policją, Gminnym Ośrodkiem Pomocy Społecznej w Stawiskach, Powiatowym Centrum Pomocy Rodzinie w Kolnie, sołtysem, jak też sąsiadami. W okresie nadzoru kurator zawodowy przeprowadził samodzielnie 16 wywiadów kontrolnych i 5 rozmów z nadzorowaną w siedzibie sądu. Kurator potwierdził, iż sytuacja rodziny była przedstawiana sędziemu na bieżąco. Nie były wyznaczane posiedzenia wykonawcze z udziałem kuratora.

Z obu sprawozdań wynika, iż w oparciu o informację kuratora w dniu 14 maja 2010 r. sąd wszczął postępowanie o zmianę orzeczenia dotyczącego władzy rodzicielskiej B. Z. (sygn. akt III Nsm 132/10). W ocenie kuratora dzieci były narażone na niebezpieczeństwo z powodu nieprawidłowej opieki, stąd też rozważenia wymagało ich umieszczenie w rodzinie zastępczej. W sprawozdaniu z wywiadu przeprowadzonego w sierpniu 2012 r. nie podnoszono już konieczności umieszczenia dzieci poza rodziną. Po przeprowadzeniu postępowania sąd w dniu 8 listopada 2010 r. stwierdził, iż brak jest podstaw do zmiany postanowienia z 4 maja 2004 r.

W oparciu o przedstawione sprawozdania minister sprawiedliwości uznał, że:

— mimo sytuacji rodzinnej, w wyniku której doszło do urodzenia w dniu 21 sierpnia 2005 r. kolejnego dziecka (A. Z.) sąd rejonowy nie wszczął postępowania opiekuńczego, w którym mógł zbadać sytuację wychowawczą tego dziecka i wydać stosowne zarządzenia, jak chociażby dotyczące ograniczenia również nad nim władzy rodzicielskiej B. Z.,

— brak było adnotacji sędziego o zapoznaniu się z wywiadami składanymi przez kuratorów i wyzna-

czeniu terminu w tym celu, jak również informacji o systematycznych kontaktach sędziego z kuratorem odnośnie do postępowania wykonawczego, a dobrą praktyką byłyby wspólne sesje wykonawcze sędziego z kuratorem dokumentowane wokandą z posiedzeń wykonawczych,

— w wywiadach kuratorów do maja 2012 r. brak było informacji o ciężach nadzorowanej mimo wizyt w jej miejscu zamieszkania raz w miesiącu,

— brak w sprawozdaniu wizytatora informacji, czy sędzia zapoznał się i odniósł do wniosku kuratora zawartego w sprawozdaniu z dnia 4 lutego 2010 r., dotyczącego zbadania dzieci i matki w rodzinnym ośrodku diagnostyczno-konsultacyjnym, a w nadesłanych sprawozdaniach informacji o częstotliwości współpracy kuratorów z Policją i Gminnym Ośrodkiem Pomocy Społecznej w Stawiskach.

W celu dokonania wszechstronnej analizy sytuacji minister sprawiedliwości zarządzeniem z dnia 13 listopada 2012 r. polecił prezesowi Sądu Apelacyjnego w Białymstoku przeprowadzenie lustracji III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich Sądu Rejonowego w Łomży w zakresie wykonywania orzeczeń w postępowaniu opiekuńczym, ze szczególnym uwzględnieniem spraw z udziałem B. Z.

Nadesłane w dniu 23 listopada 2012 r. sprawozdanie z przedmiotowej lustracji zostało ocenione jako sporządzone w sposób rzetelny, kompleksowy i adekwatny do zakresu zarządzenia o jej przeprowadzeniu. Zakres ten wyznaczony został stosunkowo wąsko i obejmował postępowania wykonawcze w sprawach dotyczących orzeczeń o ograniczeniu władzy rodzicielskiej poprzez ustanowienie nadzoru kuratora sądowego. Wskazane sprawy stanowią tylko część wszystkich spraw rozpoznawanych i wykonywanych przez wydziały rodzinne i nieletnich, uznano zatem, że wyniki lustracji nie pozwalają na sformułowanie kategoriycznych i uogólnionych wniosków w odniesieniu do pracy całego lustrowanego wydziału. Zasadnie też wskazano w sprawozdaniu na potrzebę przeprowadzenia szerszej lustracji wydziału w zakresie skuteczności i celowości wykonywanych środków ograniczenia władzy rodzicielskiej, a w szczególności nadzoru kuratora sądowego we wszystkich sprawach, w których jest on prowadzony przez okres dłuższy niż 5 lat.

Przeprowadzona lustracja pozwoliła na zaobserwowanie szeregu powtarzalnych uchybień, które mogą wskazywać na występowanie nieprawidłowej praktyki na szerszą skalę, a w szczególności:

— faktycznego wyłączenia spod nadzoru sędziego spraw „o.p.m.”, czyli spraw małoletnich objętych na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu opieką, kuratelą lub nadzorem wynikającym z ograniczenia władzy rodzicielskiej w latach 2004–2006 na skutek przekazywania całości akt tych spraw po uprawomocnieniu się orzeczenia zespołowi kuratorskiej służby sądowej (od lutego 2006 r. praktyka w tym zakresie uległa zmianie i akta postępowań wykonawczych

zostały formalnie zwrócone III Wydziałowi Rodzinnemu i Nieletnich),

— braku zarządzeń wykonawczych sędziego na etapie kierowania orzeczenia do wykonania,

— licznych przypadków braku adekwatnej i odpowiednio szybkiej reakcji kuratora i sądu na zmiany sytuacji w rodzinie,

— niedostatecznej aktywności sędziów w zakresie okresowej kontroli przebiegu postępowania wykonawczego poprzez zlecenie wywiadu kuratorowi zawodowemu, gdy nadzór sprawował kurator społeczny,

— niedostatecznej, a w niektórych przypadkach bardzo niskiej, jakości sprawozdań kuratorów sądowych z objęcia i z przebiegu nadzoru, które w wielu przypadkach nie spełniały elementarnych wymagań sformułowanych w przepisach prawa,

— wąskiego zakresu źródeł informacji, z jakich korzystali kuratorzy sądowi w trakcie sprawowania nadzorów, co utrudnia, a wręcz uniemożliwia sporządzenie rzetelnej diagnozy środowiskowej,

— nieprawidłowej praktyki zlecenia prowadzenia nadzorów, które nie są trudne, przez kuratorów zawodowych oraz przejmowania przez nich od kuratorów społecznych nadzorów, które stały się łatwe w toku ich wykonywania.

W toku lustracji szczególną uwagę poświęcono sprawie o sygn. III Opm 21/04 dotyczącej B. Z. W tym wypadku również dostrzeżono szereg błędów i zaniedbań, niepozwalających jednakże na sformułowanie jednoznacznie negatywnej ogólnej oceny podejmowanych czynności w ramach tego postępowania wykonawczego. Sposób wykonywania nadzoru kuratora w omawianej sprawie nie odbiegał od standardów przyjętych w innych sprawach lustrowanego wydziału, a w końcowej fazie zdecydowanie te standardy przewyższał, o czym świadczy zaangażowanie kuratora zawodowego, który w ciągu ostatnich 4 lat przeprowadził 11 wywiadów kontrolnych i wiele rozmów ostrzegawczych z B. Z., a także poddał pod rozwagę wszczęcie przez sąd w 2010 r. z urzędu postępowania w trybie art. 577 K.p.c. w celu zmiany postanowienia opiekuńczego.

W konkluzji sprawozdania stwierdzono, że wyniki lustracji, z uwagi na jej wąski zakres, nie upoważniają do formułowania szczegółowych zaleceń pod adresem całego wydziału. W sprawozdaniu sformułowano natomiast dwa zasadnicze wnioski, a mianowicie:

— potrzebę przeprowadzenia szkolenia kuratorów społecznych w celu podniesienia ich kwalifikacji, wypracowania jednolitych i wyższych od dotychczas prezentowanych standardów prowadzenia nadzorów oraz położenia nacisku na konieczność zacieśnienia współpracy z organami pomocowymi oraz

— konieczność zapoznania kuratorów, jak i sędziów rodzinnych z uwagami zawartymi w części szczegółowej sprawozdania w celu uczulenia ich na te aspekty postępowania wykonawczego, których zaniedbywanie zostało stwierdzone, choćby w jednostkowych przypadkach, a nadto zobowiązanie sędziów i kuratorów do

ścisłego przestrzegania przepisów regulujących postępowanie wykonawcze w sprawach opiekuńczych.

Minister sprawiedliwości, przychyłając się do zawartych w treści sprawozdania wniosków, spostrzeżeń, ocen i konkluzji, zauważył, iż w zakresie funkcjonowania kuratorskiej służby sądowej poprawa jakości i efektywności pracy kuratorów sądowych wymaga pilnej i głębokiej nowelizacji ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych, która to ustawa w obecnym kształcie przyczynia się do przewlekłości postępowań wykonawczych, ograniczając zaangażowanie kuratorów sądowych w wykonywanie obowiązków służbowych.

W kontekście powyższego należy wskazać, że aktualnie w Ministerstwie Sprawiedliwości trwają prace nad projektem założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o kuratorach sądowych, którego celem jest m.in. wyeliminowanie takich negatywnych zjawisk w pracy kuratorów sądowych jak stwierdzone w niniejszej sprawie.

Wyniki powyższych lustracji, z uwagi na skalę stwierdzonych uchybień, nie dostarczyły dostatecznych podstaw do sformułowania wniosków co do pociągnięcia do odpowiedzialności dyscyplinarnej lub służbowej funkcjonariuszy publicznych wykonujących obecnie czynności służbowe w postępowaniach wykonawczych w sprawach opiekuńczych dotyczących B. Z. Należy jednak podkreślić, że dwóch kuratorów społecznych, których praca budziła największe zastrzeżenia, znacznie wcześniej zostało odwołanych z funkcji – ostatni w 2008 r.

Ponadto poza zakresem przedmiotowym i podmiotowym lustracji, a także kompetencji osób tę lustrację przeprowadzających pozostawało ustalenie ewentualnego związku przyczynowego pomiędzy błędami i zaniedbaniami wymienionych funkcjonariuszy publicznych, a domniemanymi zabójstwami dzieci pani B. Z. Zagadnienia te należą do wyłącznej kompetencji organów ścigania, w szczególności prokuratury i Policji.

W oparciu o wyniki przeprowadzonej lustracji prezes Sądu Okręgowego w Łomży podjął szereg decyzji w zakresie poprawy pracy kuratorów sądowych z Zespołu Kuratorskiej Służby Sądowej przy Sądzie Rejonowym w Łomży oraz sędziów III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich tegoż sądu. I tak w piśmie do prezesa Sądu Rejonowego z dnia 29 listopada 2012 r. zalecił w szczególności, aby przy wykonywaniu nadzoru w sprawach opiekuńczych kuratorzy sądowi:

— przestrzegali terminu objęcia nadzoru, która to czynność powinna nastąpić niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od wpływu orzeczenia do zespołu kuratorskiej służby sądowej,

— zapoznawali się przed nawiązaniem kontaktu z podopiecznym z aktami sprawy sądowej, a w przypadku przejęcia nadzoru dodatkowo z jego dotychczasowym przebiegiem poprzez zaznajomienie się ze sprawozdaniami z nadzoru,

— przestrzegali obowiązku zasięgnięcia informacji dotyczących funkcjonowania rodziny podopiecznych

u osób spokrewnionych, w szkołach oraz instytucjach pomocowych,

— ustalali przy objęciu nadzoru krąg bliskich osób podopiecznego, pozyskiwali informację na temat stanu jego zdrowia, a w przypadku zalecenia skorzystania z pomocy medycznej domagali się przedstawienia przez podopiecznego stosownych zaświadczeń lekarskich, a nadto

— przedstawiali w sprawozdaniach szerszą diagnozę środowiskową, konkretne zadania do realizacji oraz prognozę resocjalizacyjną.

Prezes sądu okręgowego zalecił także, aby sprawy trudne przejęli do osobistego nadzoru zawodowi kuratorzy sądowi.

W zakresie stwierdzonych w sprawozdaniu z lustracji uchybień w pracy sędziów III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich Sądu Rejonowego w Łomży prezes Sądu Okręgowego zarządził w szczególności:

— w każdej sprawie po uprawomocnieniu się orzeczenia wydanie zarządzenia o skierowaniu sprawy do postępowania wykonawczego, przy czym treść zarządzenia powinna zawierać polecenie wpisania sprawy do wykazu „o.p.m.”, przesłania orzeczenia do zespołu kuratorskiej służby sądowej i innych instytucji – powiatowego centrum pomocy rodzinie, określenia terminu składania sprawozdań przez kuratorów sądowych oraz przedstawienie akt do kontroli w terminie co najmniej półrocznym,

— po przesłaniu do sądu sprawozdania kuratora sądowego wprowadzenie obowiązku przedstawienia sędziemu referentowi akt z adnotacją o ich przedstawieniu i zwrocie oraz dacie tych czynności,

— po analizie sprawozdania z wywiadu wprowadzenie obowiązku zamieszczania stosownej adnotacji o zapoznaniu się sędziego ze sprawozdaniem,

— w przypadku informacji w sprawozdaniu o nieprawidłowościach w zakresie wykonywania władzy rodzicielskiej w zleceniu wywiadu określenie jego zakresu z pozyskaniem informacji ze szkoły, od osób bliskich i sąsiadów,

— w sprawach opiekuńczych nieograniczanie postępowania dowodowego do wyjaśnień uczestników, ale w razie potrzeby rozważenie dopuszczenia dowodu z opinii rodzinnego ośrodka diagnostyczno-konsultacyjnego,

— w przypadku dalszych nieprawidłowości w zakresie wykonywania władzy rodzicielskiej inicjowanie z urzędu postępowań o zmianę sposobu ograniczenia władzy rodzicielskiej albo o jej pozbawienie,

— w sprawach ze szczególnie trudnym nadzorem wyznaczanie wspólnego posiedzenia z udziałem kuratora sądowego,

— wprowadzenie praktyki wydawania zarządzeń odnośnie do przeprowadzenia rozmowy ostrzegawczej przez kuratora z podopiecznym, a nadto

— wyeliminowanie przypadków braku ingerencji w wykonywanie władzy rodzicielskiej odnośnie do małoletnich dzieci urodzonych po ustanowieniu nadzoru kuratora sądowego.

Niezależnie od powyższego prezes Sądu Okręgowego w Łomży polecił sędziemu wizytatorowi do spraw rodzinnych i nieletnich z tego sądu zorganizowanie w pierwszej połowie stycznia 2013 r. narady z udziałem sędziów i kuratorów rodzinnych celem omówienia wyników przeprowadzonej kontroli oraz przestrzegania wskazanych w sprawozdaniu norm prawnych. Zobligował także sędziego wizytatora do uwzględnienia w planie czynności nadzorczych na 2013 r. lustracji Wydziału III Rodzinnego i Nieletnich Sądu Rejonowego w Łomży w zakresie skuteczności i celowości wykonywanych sposobów ograniczenia władzy rodzicielskiej, a w szczególności nadzoru kuratora sądowego we wszystkich sprawach, w których jest on prowadzony przez okres dłuższy niż 5 lat. Zadaniem wizytatora jest również ustalenie, czy wskazane w sprawozdaniu z lustracji uchybienia występowały już wcześniej w innych sprawach oraz czy zwracano na nie uwagę w zaleceniach pokontrolnych.

Powyższą treść zaleceń zaakceptował w całości prezes Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, przekazując jednocześnie kopię pism z dnia 29 listopada 2012 r. prezesom pozostałych sądów okręgowych z obszaru apelacji do wiadomości i wykorzystania w bieżącej działalności nadzorczej. Zobowiązano także prezesów sądów okręgowych z obszaru apelacji do uzupełnienia planów czynności nadzorczych na 2013 r. poprzez spowodowanie przeprowadzenia przynajmniej w niektórych sądach lustracji w zakresie skuteczności i celowości wykonywanych sposobów ograniczenia władzy rodzicielskiej, a w szczególności nadzoru kuratora sądowego we wszystkich sprawach, w których jest on prowadzony przez okres dłuższy niż 5 lat, ze szczególnym uwzględnieniem sprawności, terminowości i rzetelności realizacji nadzoru sędziego nad postępowaniem wykonawczym.

W zakresie lustracji zleconej przez prezesa Sądu Okręgowego w Łomży w III Wydziale Rodzinnym i Nieletnich Sądu Rejonowego w Łomży uznano za uzasadnione, aby kontrolę przeprowadził sędzia wizytator z innego okręgu. W konsekwencji zlecono jej przeprowadzenie sędziemu Sądu Okręgowego w Ostrołęce, określając jednocześnie termin jej przeprowadzenia na I kwartał 2013 r.

W ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości zalecenia pokontrolne wydane zarówno przez prezesa Sądu Okręgowego w Łomży, jak i prezesa Sądu Apelacyjnego w Białymstoku są adekwatne do stwierdzonych w toku lustracji uchybień, a czynności nadzorcze wykonano w sposób rzetelny i prawidłowy. Podkreślić należy, że zalecenia pokontrolne przesłane do prezesów sądów okręgowych z obszaru apelacji białostockiej celem ewentualnego wykorzystania mogą wpłynąć na modyfikację planów nadzorczych w poszczególnych okręgach sądowych, a tym samym na poprawę pracy kuratorów sądowych oraz sędziów rodzinnych w innych podobnych sprawach. Planowane czynności nadzorcze są na bieżąco monitorowane przez resort.

Uprzejmie informuję, że minister sprawiedliwości nie ma generalnej kompetencji upoważniającej do przeprowadzania lustracji sądu lub wydziału. Zgodnie z przepisem art. 37c § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) wizytacje poszczególnych wydziałów sądów przeprowadzane są co cztery lata. Minister sprawiedliwości w ramach zewnętrznego nadzoru administracyjnego może zarządzić przeprowadzenie lustracji sądu lub wydziału sądu w przypadku stwierdzenia istotnych uchybień w działalności administracyjnej sądu lub niewykonywania przez prezesa sądu apelacyjnego stosownych zarządzeń (art. 37g § 2 u.s.p.).

Nie znajduje uzasadnienia założenie, że czynności w zakresie wszczynania postępowań opiekuńczych oraz zmiany dotychczasowego orzeczenia w przedmiocie ograniczenia władzy rodzicielskiej podejmowane we wszystkich sądach rodzinnych mogą być obciążone uchybieniami kwalifikowanymi jako istotne.

Na marginesie nadmienić należy, że kierunki nadzoru na rok 2008 obejmowały m.in. przestrzeganie i praktyczne stosowanie art. 106 K.r.o. i art. 577 K.p.c. przez sądy i kuratorów, ze szczególnym uwzględnieniem postępowań wykonawczych trwających dłużej niż 5 lat. W zakresie tym odbyły się zatem lustracje w prawie wszystkich sądach rejonowych w Polsce.

Na koniec pragnę poinformować, że w Ministerstwie Sprawiedliwości zastały zainicjowane prace nad kompleksową reformą prawa rodzinnego. Nadrzędnym celem podjętej inicjatywy jest zabezpieczenie dobra dziecka w postępowaniu opiekuńczym w sprawach ze stosunków między rodzicami a dziećmi, co odnosi się szczególnie do tych sytuacji, w których występuje silny konflikt pomiędzy rodzicami, prowadzący często do dysfunkcji całej rodziny. Sens tych postępowań wyraża się właśnie w przewyciężaniu konfliktów, napięć i dysfunkcji.

Wydaje się, że obowiązujące przepisy nie uwzględniają w sposób dostateczny specyfiki i celu spraw opiekuńczych małoletnich, w których chodzi nie tyle o rozstrzygnięcie przez sąd kwestii prawnej, co o oddziaływanie sądu na postawy rodzicielskie, tak aby były one dalekie od konfrontacji i sporu. Istotą podjętej inicjatywy jest więc stworzenie takich instrumentów prawnych, które pozwolą sądom rodzinnym realizować nie tylko funkcję orzecniczą, ale także szereg innych zadań z zakresu opieki, wsparcia, mediacji, współpracy, koncyliacji, oddziaływania na postawy rodziców, kształtowania tych postaw, a nawet terapii. Realizacja tych zadań nie jest możliwa bez współpracy sądu z instytucjami, organizacjami i organami funkcjonującymi na rzecz rodziny.

Podjętej inicjatywie zmiany prawa rodzinnego towarzyszy przeświadczenie, że jak długo istnieje konflikt rodziców na tle wykonywania władzy rodzicielskiej albo w rodzinie istnieją dysfunkcje, tak długo dobro dziecka jest zagrożone. Uwagę należy więc skupić na tym, co wywołuje stan zagrożenia. Rozstrzygnięcie sądu wydane bez podjęcia przynajmniej

próby załagodzenia sporu pomiędzy rodzicami sprawa, że przenosi się on następnie na etap postępowania wykonawczego. Z kolei brak współpracy między poszczególnymi instytucjami na etapie postępowania sądowego nie pozwala na skuteczną reintegrację rodziny.

Dostrzeżenie powyższego skłania do pogłębionej analizy struktury kognicji sądów opiekuńczych, w której niewątpliwie sprawy z zakresu stosunków między rodzicami a dziećmi powinny być priorytetem w orzeczniczej praktyce sądów opiekuńczych, i to zarówno na etapie rozpoznawczym, jak i wykonawczym. Z tego też względu opracowywany projekt założeń kompleksowych zmian w prawie rodzinnym w jego sądowym wymiarze zakłada m.in. gruntowną przebudowę modelu postępowania opiekuńczych z naciskiem na współpracę i pomoc rodzinie, co umożliwi dopiero zabezpieczenie dobra dziecka w najpełniejszym kształcie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Wojciech Hajduk

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Piontkowskiego**

**w sprawie kryteriów wyboru
budowy dróg i obwodnic (14439)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pismo z dnia 20 lutego 2013 r. znak: SPS-023-14439/13, przy którym przekazano interpelację posła Dariusza Piontkowskiego dotyczącą budowy obwodnic na terenie woj. podlaskiego, przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

Realizacja inwestycji drogowych odbywa się na podstawie przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który w związku z obecną sytuacją ekonomiczną kraju musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa. Zapisy programu określają limity finansowe przeznaczone na inwestycje. Przyjęte limity są niewystarczające, aby zrealizować wszystkie zadania, dlatego też ograniczone możliwości finansowania spowodowały konieczność dokonania w programie podziału inwestycji na takie, które będą realizowane w pierwszej kolejności (załącznik nr 1 programu),

i pozostałe, na które brak aktualnie środków finansowych.

Należy wskazać, że wśród zadań ujętych w programie na terenie woj. podlaskiego aktualnie realizowane są obwodnice: Augustowa, Szczuczyna, Stawisk oraz Bargłowa Kościelnego. W stosunku do wszystkich tych projektów podpisane zostały umowy z wykonawcami robót budowlanych, a zakończenie prac przewidywane jest na drugą połowę 2014 r. Zakończona została już natomiast realizacja i oddane zostały do ruchu obwodnice Wasilkowa, Zambrowa oraz Wiśniewa.

W kwestii dotyczącej kolejności, w jakiej realizowane są poszczególne projekty inwestycyjne, należy podkreślić, że wpływ na to ma wiele czynników, w tym uzasadnienie realizacji od strony ruchowej, ekonomicznej, poprawy bezpieczeństwa ruchu, zachowania ciągłości szlaku drogowego. Na możliwość realizacji poszczególnych zadań w danym okresie wpływa również przebieg procesu przygotowawczego, postęp w uzyskaniu wszystkich niezbędnych decyzji administracyjnych i opinii wymaganych przepisami prawa, opracowanie odpowiedniej dokumentacji projektowej oraz zabezpieczenie środków finansowych we wszystkich latach realizacji konkretnego zadania. Wpływ na przystąpienie do realizacji poszczególnych zadań ma również możliwość pozyskania dofinansowania ze środków zewnętrznych, ze szczególnym uwzględnieniem środków UE.

Wpływ społeczeństwa na kolejność realizacji zadań z zakresu budowy dróg krajowych, w tym obwodnic w ich ciągu, wyraża się w możliwości udziału społeczeństwa w konsultacjach dokumentów programowych określających politykę transportową kraju, jak i regionu. Przykładem takiego działania mogą być konsultacje społeczne, jakie zostały przeprowadzone na przełomie 2010 i 2011 r. dla projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, w ramach którego realizowane są aktualnie zadania z zakresu budowy dróg krajowych. W trakcie tych konsultacji wszystkie zainteresowane podmioty i osoby mogły zgłaszać wszelkie uwagi, sugestie i wnioski. Należy również podkreślić, że inwestor zadań na sieci dróg krajowych, GDDKiA, na każdym etapie przygotowania i wdrażania do realizacji poszczególnych projektów prowadzi szeroką politykę informacyjną obejmującą m.in. cykle spotkań z zainteresowanymi. W związku z powyższym społeczeństwo ma zagwarantowany pełen dostęp do wiedzy na temat podejmowanych działań oraz możliwość wyrażania swoich opinii, spostrzeżeń i uwag.

Budowa obwodnicy Bargłowa Kościelnego w ciągu drogi krajowej nr 61 ujęta została w załączniku nr 1 do programu, a jej realizacja weszła w ostatnią fazę, tzn. w etap prac budowlanych. W dniu 14 lutego br. podpisana została bowiem umowa z wykonawcą robót budowlanych, opiekująca na kwotę 178 mln zł. Zgodnie z zawartym kontraktem wykonawca ma 21 miesięcy na realizację zadania. Obwodnica ma służyć natomiast poprawie warunków ruchu tranzytowego,

jego płynności i bezpieczeństwa oraz poprawić warunki komunikacyjne z terenami sąsiednimi. Jednocześnie ma na celu poprawę warunków środowiskowych (ekologicznych warunków życia ludzi w zakresie zanieczyszczeń atmosfery i hałasu), a przede wszystkim poprawę bezpieczeństwa mieszkańców przez eliminację ruchu tranzytowego z obszaru zabudowanego.

Należy również podkreślić, że realizacja przedmiotowego zadania współfinansowana będzie ze środków UE w ramach Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej”. W listopadzie 2012 r. zawarte zostało porozumienie w sprawie dofinansowania projektu kwotą ponad 43 mln zł.

Zadanie dotyczące budowy obwodnicy Suwałk ze względu m.in. na stan zaawansowania prac przygotowawczych ujęte zostało w ramach zadania budowy drogi ekspresowej S61 w załączniku nr 2 do programu, czyli na liście zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013. W ten sposób stworzona została możliwość kontynuacji prac przygotowawczych związanych z uzyskaniem decyzji administracyjnych wymaganych przepisami prawa. W ich wyniku w dniu 17 października 2011 r. uzyskana została decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, która stała się ostateczna z dniem 29 listopada 2011 r. W dniu 23 maja 2012 r. podpisana została również umowa z wykonawcą dokumentacji projektowej dla przedmiotowego zadania wraz z materiałami przetargowymi. Po opracowaniu przedmiotowej dokumentacji zostaną złożone wnioski o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Zakładany termin uzyskania decyzji to I kwartał 2014 r.

Jednocześnie odnosząc się do wskazanej przez pana pisał kwestii protestów społecznych przeciwko budowie obwodnicy Bargłowa Kościelnego, chciałbym poinformować, że wbrew tym twierdzeniom realizacja przedmiotowego zadania posiada pełną aprobatę lokalnej społeczności, czego dowodem może być aktualne (datowane na luty 2013 r.) stanowisko władz samorządowych, w którym wójt gminy i przewodniczący rady gminy wyrażają całkowite poparcie dla realizacji przedmiotowego zadania oraz wskazują, iż przedstawiciele Społecznego Komitetu Protestacyjnego przeciwko budowie obwodnicy Bargłowa Kościelnego nie stanowią reprezentacji ani odzwierciedlenia opinii mieszkańców gminy. Takie pismo zostało przesłane do MTBiGM.

Nie ulega wątpliwości, iż zakres wszystkich podejmowanych działań, również dotyczących obwodnic, związany jest ściśle z sytuacją ekonomiczną kraju. Z uwagi na aktualne możliwości finansowe państwa resort transportu zobowiązany jest racjonalnie wykorzystywać dostępne środki finansowe.

Aktualnie w resorcie transportu trwają prace nad ustaleniem listy projektów drogowych, jakie będą planowane w kolejnej perspektywie finansowej UE. Dla Ministerstwa TBiGM priorytetami są przede wszystkim autostrady oraz drogi ekspresowe. Jed-

nakże dokładne plany inwestycyjne na lata 2014–2020 zostaną przedstawione, gdy znane będą poziomy dofinansowania, jakie GDDKiA, jako beneficjent programów unijnych w zakresie dróg krajowych, otrzyma w kolejnej perspektywie finansowej.

Ponadto informuję, że w związku z planowanymi ograniczeniami środków UE na zadania na sieciach regionalnych planowane jest w celu wykorzystania środków z programów regionalnych stworzenie możliwości budowy obwodnic na drogach krajowych innych niż autostrady i drogi ekspresowe przez odpowiedni szczebel samorządowy, który po podpisaniu porozumienia z generalnym dyrektorem dróg krajowych i autostrad stałby się inwestorem takiego zadania. Finansowanie tych inwestycji mogłoby stanowić połączenie wykorzystania dofinansowania unijnego, środków z budżetów odpowiednich jednostek samorządowych oraz wsparcia z Krajowego Funduszu Drogowego.

Ideą resortu jest, aby współpraca z władzami samorządowymi odbywała się na zasadach konsensusu, z tego też powodu pierwszym krokiem jest poznanie priorytetów władz samorządowych. Z inicjatywy resortu transportu w dniu 5 marca br. odbyło się spotkanie z przedstawicielami województw celem omówienia aspektów ściśle związanych z budową obwodnic, w tym wyjaśnienie kwestii finansowych, jak również prośba o przekazanie listy inwestycji, które według poszczególnych regionów są tymi najważniejszymi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji
na interpelację posła Marka Matuszewskiego**

**w sprawie sposobów zatrudniania
w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji
(14449)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma z dnia 22 lutego 2013 r. dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Marka Matuszewskiego w sprawie sposobów zatrudniania w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji (SPS-023-14449/13) uprzejmie informuję, że osoby wykonujące statutowe zadania Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji zatrudniane są w ramach stosunku pracy zawartego na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505, z późn.

zm.), ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (t.j. Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 86, poz. 953, z późn. zm.). Stosunek pracy zawierany jest na podstawie mianowania lub umowy o pracę – na okres próbny, czas określony, czas nieokreślony bądź na zastępstwo w przypadku zaistnienia konieczności zastąpienia w wykonywaniu merytorycznych zadań innego pracownika podczas jego długotrwałej, usprawiedliwionej nieobecności.

Jednocześnie informuję, że w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji na podstawie:

— mianowania – zatrudnione są 92 osoby, co stanowi ok. 18% ogółu zatrudnionych,

— umowy o pracę na czas nieokreślony – zatrudnione są 293 osoby, co stanowi ok. 58% ogółu zatrudnionych,

— umowy o pracę na czas określony – zatrudnionych jest 113 osób, co stanowi ok. 23% ogółu zatrudnionych,

— umowy o pracę na zastępstwo – zatrudnione są 2 osoby, co stanowi ok. 0,4% ogółu zatrudnionych,

— umowy o pracę na okres próbny – zatrudnione są 2 osoby, co stanowi ok. 0,4% ogółu zatrudnionych.

W Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji w ramach umowy-zlecenia zatrudnione są dwie osoby. Nie ma natomiast osób realizujących zadania w oparciu o umowy o dzieło.

Jednocześnie informuję, że duża liczba osób zatrudnionych na czas określony wynika z faktu, iż Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji powstało w listopadzie 2011 r. i zgodnie z ustawą o służbie cywilnej umowa o pracę zawierana z osobą podejmującą pracę w służbie cywilnej po raz pierwszy jest zawierana na czas określony 12-tu miesięcy. Ponadto informuję, że MAC nie zawiera tzw. umów śmieciowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Magdalena Młochowska

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Matuszewskiego**

**w sprawie sposobów zatrudniania
w Ministerstwie Finansów (14450)**

W związku z interpelacją posła na Sejm RP pana Marka Matuszewskiego w sprawie sposobów zatrudniania w Ministerstwie Finansów, przekazaną przy piśmie z dnia 22 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14450/13, uprzejmie informuję, co następuje.

W Ministerstwie Finansów według stanu na dzień 31 stycznia 2013 r. 1865 osób świadczyło pracę na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, co stanowi 96,48% ogólnej liczby zatrudnionych. Natomiast 68 osób świadczyło pracę na podstawie umowy o pracę na czas określony, co stanowi 3,52% ogólnej liczby zatrudnionych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zadania realizowane w Ministerstwie Finansów wykonywane są przez pracowników w ramach zawartych umów o pracę.

Umowy zlecenia/o dzieło zawierane są wyłącznie w sytuacjach, gdy realizacja danego zadania wymaga posiadania określonej wiedzy specjalistycznej z danej dziedziny, sprawa ma charakter incydentalny, zaś urząd nie dysponuje w danej sytuacji odpowiednimi ekspertami. Według stanu na dzień 31 stycznia 2013 r. w Ministerstwie Finansów były w trakcie realizacji tylko trzy umowy zlecenia. Osoby realizujące tego rodzaju zadania stanowią ok. 0,16% ogólnej liczby zatrudnionych w Ministerstwie Finansów.

Wskazane uwarunkowania świadczą zatem, że w Ministerstwie Finansów podjęte zostały już działania mające na celu ograniczenie liczby umów zlecenia/o dzieło. Działania te są prowadzone i będą kontynuowane, uwzględniając potrzebę dokonywania wydatków w sposób celowy i oszczędny z zachowaniem zasady uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów, do czego obliguje art. 44 ust. 3 ustawy o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), jak również mając na uwadze postanowienia art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. z dnia 24 grudnia 2012 r., poz. 1456), zgodnie z którym wielkość wynagrodzeń bezosobowych nie może w roku 2013 przekroczyć wielkości wynagrodzeń bezosobowych zaplanowanych w ustawie budżetowej na rok 2012.

Minister finansów jako dysponent części 19. budżetu państwa ustalił, że przyznane w 2013 r. jednostkom resortu finansów kwoty limitu są przeznaczone w ramach tzw. wynagrodzeń bezosobowych na takie wydatki jak dodatkowe wynagrodzenie radców prawnych za zastępstwo procesowe, wynagrodzenia biegłych, rzeczoznawców i tłumaczy przysięgłych, obowiązkowe szkolenia strzeleckie oraz wynagrodzenia dla komisji dyscyplinarnych, a także na obsługę zeznań rocznych w urzędach skarbowych.

W przypadku konieczności zmiany przeznaczenia przyznanego limitu w celu zawarcia umowy z innego tytułu niż wymienione powyżej, w szczególności zawarcia umowy zlecenia/o dzieło z osobą fizyczną, jednostka powinna przed zawarciem takiej umowy uzyskać zgodę ww. dysponenta części 19.

Sekretarz stanu
Janusz Cichoń

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Matuszewskiego**

**w sprawie sposobów zatrudniania
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego (14453)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na pismo z dnia 22 lutego 2013 r. dotyczące interpelacji posła Marka Matuszewskiego (znak: SPS-023-14453/13) w sprawie sposobów zatrudniania w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego, przedstawiam następujące informacje.

Według stanu na dzień 5 marca 2013 r. w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego zatrudnionych było 1013 osób na 1000,14 etatu, w tym 885 osób (874,04 etatu) na podstawie stosunków pracy zawartych na czas nieokreślony oraz 128 osób (126,1 etatu) na podstawie umów o pracę zawartych na czas określony.

Ponadto w 2013 r. ministerstwo zawarło 2 umowy zlecenia, 19 umów o dzieło i 19 umów, których zakres czynności wskazuje na połączenie umowy zlecenia z umową o dzieło. Umowy te mają charakter klasycznych umów cywilnoprawnych zawieranych w profesjonalnym obrocie gospodarczym bez jakiegokolwiek podporządkowania czy zależności służbowej znamionujących umowy pracownicze. Zlecenia mają charakter jednorazowy i nie tworzą pomiędzy ministerstwem a podmiotem świadczącym jakiegokolwiek trwałego powiązania. Nie są więc w żadnym wypadku substytutem umów o pracę i nie można ich traktować jako tzw. umowy śmieciowe czy quasi-pracownicze.

Dane Komisji Europejskiej dotyczące wykorzystania funduszy europejskich na lata 2007–2013 pokazują, że Polska niezmiennie jest zdecydowanym liderem we wdrażaniu i efektywnym wykorzystywaniu środków pochodzących z funduszy unijnych. Tak dalece zaawansowana absorpcja środków unijnych nie byłaby możliwa bez podejmowania przez MRR inicjatyw współpracy oraz wykorzystania potencjału intelektualnego środowisk naukowych i badawczych z wielu dziedzin, istotnych z punktu widzenia sprawnego pozyskiwania wsparcia finansowego dla rozwoju polskiej gospodarki.

Ministerstwo w celu pozyskania wysokospecjalistycznej wiedzy eksperckiej stawia potencjalnym oferentom wysokie wymagania co do kwalifikacji merytorycznych oraz doświadczenia w obszarze będącym przedmiotem zainteresowania, popartych w wielu przypadkach opracowaniami naukowymi z badanego obszaru, co gwarantuje wysoką jakość sporządzanych w ramach umów cywilnoprawnych opinii czy ekspertyz. W znaczącej części przypadków umowy cywilnoprawne, których przedmiotem jest pozyskanie wiedzy eksperckiej, realizowane są przez osoby legitymujące się tytułami naukowymi

profesorów, doktorów habilitowanych lub doktorów posiadających uznany dorobek ekspercki w danej dziedzinie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Adam Zdziebło

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Matuszewskiego**

**w sprawie sposobów zatrudniania
w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego
(14454)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma, SPS-023-14454/13, z 22 lutego 2013 r. dotyczącego interpelacji pana posła Marka Matuszewskiego w sprawie sposobów zatrudniania w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego poniżej przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania.

W Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego, wg stanu na dzień 15 lutego 2013 r., pracowało:

— 21 osób na podstawie umowy o pracę na czas określony, co stanowi 5,08% w stosunku do ogólnej liczby zatrudnionych w ministerstwie,

— 8 osób na podstawie umowy o pracę zawartej na zastępstwo, co stanowi 1,94% w stosunku do ogólnej liczby zatrudnionych w ministerstwie,

— 5 osób na podstawie powołania, co stanowi 1,21% w stosunku do ogólnej liczby zatrudnionych w ministerstwie,

— 4 osoby na podstawie umów o pracę zawartych na czas pełnienia funkcji ministra nauki i szkolnictwa wyższego przez panią Barbarę Kudrycką, co stanowi 0,97% w stosunku do ogólnej liczby zatrudnionych w ministerstwie,

— 74 osoby na podstawie mianowania, co stanowi 17,92% w stosunku do ogólnej liczby zatrudnionych w ministerstwie,

— 301 osób na podstawie umów o pracę na czas nieokreślony, co stanowi 72,88% w stosunku do ogólnej liczby zatrudnionych w ministerstwie.

Ponadto uprzejmie informuję, iż w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego umowy cywilnoprawne realizowało 26 osób, co stanowi 6,30% w stosunku do ogólnej liczby zatrudnionych. Osoby te wykonywały usługi na rzecz ministerstwa niezbędne do zrealizowania jego zadań.

Pragnę, też podkreślić, że ministerstwo stosuje się do wytycznych przekazanych przez szefa Kance-

larii Prezesa Rady Ministrów, które to nakazują ograniczenie zawierania umów cywilnoprawnych. Wszystkie te umowy podlegają oskładkowaniu, a co za tym idzie, są od nich odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne (rentowa, emerytalna, chorobowa) oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne. Kierowane przez mnie ministerstwo dokłada też staranności by umowy, niezależnie od ich typu, zawierano i realizowano zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz adekwatnie do potrzeb ministerstwa.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Maria Orłowska

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Małgorzaty Niemczyk**

**w sprawie planowanej rozbudowy sieci dróg
w woj. łódzkim (14478)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pismo z dnia 20 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14478/13, przy którym przekazano interpelację poseł Małgorzaty Niemczyk dotyczącą budowy dróg na terenie woj. łódzkiego, przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

W chwili obecnej realizowany jest „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przyjęty uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 r., który zakłada stworzenie sieci sprawnych połączeń autostradowych, dróg ekspresowych i dróg krajowych, jak i remont już istniejących oraz podnoszenie ich standardu poprzez zmianę parametrów technicznych. Zasadniczym celem podejmowanych działań jest stworzenie sieci drogowej o znacznie wyższych niż obecnie parametrach użytkowych, w tym powstanie zasadniczego szkieletu dróg o dużej przepustowości, stanowiących sieć połączeń pomiędzy największymi ośrodkami gospodarczymi kraju.

Okres realizacji programu zaplanowano na 5 lat, natomiast okres programowania rzeczowego i finansowego obejmuje okres 3 lat (2011–2013). W związku z tym program został podzielony na 3 załączniki, z uwagi na ograniczone możliwości finansowe państwa oraz zróżnicowany poziom przygotowania zadań. W załączniku nr 1 do programu przedstawiono szczegółową listę zadań inwestycyjnych wraz ze wskazaniem przewidywanych nakładów (w wysokości nieprzekraczającej 82,8 mld zł). Aktualnie ujęte w nim

są łącznie 83 zadania. Pozostałe załączniki (1a i 2) nie posiadają zabezpieczenia finansowania w obecnej perspektywie finansowej.

Wśród zadań ujętych w programie znajdują się również zadania polegające na budowie dróg krajowych oraz obwodnic w ciągu dróg krajowych na terenie woj. łódzkiego. Zakończona została już realizacja i oddane zostały do ruchu:

- autostrada A1 Kowal – Stryków,
- autostrada A2 Stryków – Konotopa,
- zachodnia obwodnica Łodzi w ciągu S14 odc. obwodnicy Pabianic,
- przebudowa drogi krajowej nr 8 do parametrów drogi ekspresowej na odc. Piotrków Trybunalski – gr. województwa,
- obwodnica Opoczna w ciągu drogi krajowej nr 12.

Wśród zadań, które w chwili obecnej są realizowane, należy wymienić budowę drogi ekspresowej S8 Walichnowy – A1 (Łódź), budowę autostrady A1 Stryków – Tuszyn. W stosunku do tych projektów podpisane zostały umowy z wykonawcami robót budowlanych, a zakończenie prac przewidywane jest na 2013 i 2014 r.

Odnosząc się do projektów, których realizacja przewidywana jest w przyszłości, należy wymienić:

- przebudowę drogi krajowej nr 12/74 do parametrów drogi ekspresowej Piotrków Trybunalski – Sulejów – Opatów (zał. nr 2),
- budowę zachodniej obwodnicy Łodzi w ciągu S14 odc. A2 (węzeł Emilia) – DK 14 (zał. nr 1a),
- budowę obwodnicy Bełchatowa i Wielunia w ciągu drogi krajowej nr 8 (zał. nr 1a).

Odnosząc się do kwestii budowy obwodnicy Wielunia, informuję, iż Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA) jako inwestor przedsięwzięcia podjęła działania zmierzające do przygotowania przedmiotowego zadania do realizacji. W ich wyniku uzyskała: decyzję lokalizacyjną w dniu 19 lipca 2005 r. oraz decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia w dniu 28 sierpnia 2007 r.

W związku z faktem, że dla przedmiotowego zadania decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach została wydana w 2007 r., w ramach przygotowywania materiałów do wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę przeprowadzona została ponowna ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wraz z opracowaniem raportu oddziaływania na środowisko. Przedmiotowe wynika z faktu, że w 2008 r. uchwalona została ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.), która w sposób kompleksowy reguluje kwestie oddziaływania inwestycji na środowisko, w tym również przedsięwzięć polegających na budowie dróg. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach dla obwodnicy Wielunia wydana została zaś w oparciu o przepisy obo-

wiązujące do 2008 r. czyli ustawy Prawo ochrony środowiska. W związku z powyższym koniecznym było zaktualizowanie poczynionych ustaleń i przeprowadzenie ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W dniu 16 grudnia 2009 r. został ostatecznie złożony przez inwestora wniosek o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę do Łódzkiego Urzędu Wojewódzkiego. Przedmiotową decyzję uzyskano 30 czerwca 2010 r.

Nie ulega wątpliwości, iż zakres wszystkich podejmowanych działań związany jest ściśle z sytuacją ekonomiczną kraju. Z uwagi na aktualne możliwości finansowe państwa resort transportu zobowiązany jest racjonalnie wykorzystywać dostępne środki finansowe. Aktualnie w resorcie transportu trwają prace nad ustaleniem listy projektów drogowych, jakie będą planowane w kolejnej perspektywie finansowej UE. Dla Ministerstwa TBiGM priorytetami są przede wszystkim autostrady oraz drogi ekspresowe. Jednakże dokładne plany inwestycyjne na lata 2014–2020 zostaną przedstawione, gdy znane będą poziomy dofinansowania, jakie GDDKiA jako beneficjent programów unijnych w zakresie dróg krajowych otrzyma w kolejnej perspektywie finansowej.

Ponadto informuję, że w związku z planowanymi ograniczeniami środków UE na zadania na sieciach regionalnych planowane jest w celu wykorzystania środków z programów regionalnych stworzenie możliwości budowy obwodnic w ciągu dróg krajowych innych niż autostrady i drogi ekspresowe przez odpowiedni szczebel samorządowy, który po podpisaniu porozumienia z generalnym dyrektorem dróg krajowych i autostrad stałby się inwestorem takiego zadania. Finansowanie tych inwestycji mogłoby stanowić połączenie wykorzystania dofinansowania unijnego, środków z budżetów odpowiednich jednostek samorządowych oraz wsparcia z Krajowego Funduszu Drogowego.

Ideą resortu jest, aby współpraca z władzami samorządowymi odbywała się na zasadach konsensusu – z tego też powodu pierwszym krokiem jest poznanie priorytetów władz samorządowych. Z inicjatywy resortu transportu w dniu 5 marca br. odbyło się spotkanie z przedstawicielami województw celem omówienia aspektów ściśle związanych z budową obwodnic, w tym wyjaśnienie kwestii finansowych, jak również prośba o przekazanie listy inwestycji, które według poszczególnych regionów są tymi najważniejszymi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie pobierania opłat za przejazd
odcinkiem drogi ekspresowej S10, stanowiącej
fragment obwodnicy Torunia (14491)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pismo z dnia 20 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14491/13, przy którym przekazano interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego oraz grupy posłów z Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość w sprawie pobierania opłat za przejazd, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W 1993 r. rząd polski opracował program budowy autostrad. Jednym z jego założeń była budowa kluczowych dróg, w tym autostrady A1, z wykorzystaniem kapitału prywatnego. Ww. autostrada na całym przebiegu, tj. Gdańsk – Toruń – Łódź – Częstochowa – Katowice – granica państwa, została określona jako autostrada płatna (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1995 r. w sprawie autostrad płatnych). Ponadto ustawa z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowych (t.j. Dz. U. z 2012 poz. 931, ze zm.) wskazuje, iż za przejazd autostradą pobierane są opłaty za wyjątkiem sytuacji, kiedy autostrada nie została przystosowana do poboru opłat.

Z uwagi na ww. uwarunkowania prawne zawarta pomiędzy ministrem ds. transportu i spółką Gdańsk Transport Company SA umowa o budowę i eksploatację autostrady A1 na odcinku Gdańsk (węzeł Rusocin) – Toruń (węzeł Czerniewice) określa, że na tym, całym odcinku autostrady pobierane są od użytkowników opłaty za przejazd.

Dodatkowo należy wskazać, że również zgodnie z obecnie obowiązującym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2002 r. w sprawie autostrad płatnych (Dz. U. 121, poz. 1034) autostrada A1 na całym swoim przebiegu jest autostradą płatną. Odstępstwo od tej zasady musiałoby być szczególnie uzasadnione względami ekonomicznymi oraz poziomem ruchu na autostradzie. Dodatkowo wiązałoby się z uszczuplenia przychodu Krajowego Funduszu Drogowego i wymagałoby zgody ministra finansów.

Odpowiadając na pytanie odnoszące się do planów budowy drogi ekspresowej S10, informuję, iż zadania w zakresie budowy drogi ekspresowej S10 – A6 (Szczecin) – S7 (Płońsk) zostało ujęte w załączniku nr 2 do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (program). Jest to lista zadań, których realizacja przewidywana jest do rozpoczęcia po roku 2013, pod warunkiem uzyskania wszystkich niezbędnych decyzji wymaganych przepisami prawa i zapewnień

nia pełnego finansowania. Umieszczenie w załączniku nr 2 do programu pozwala na kontynuowanie prac przygotowawczych (w miarę dostępnych w budżecie państwa środków finansowych). Poprzez ujęcie zadania w załączniku nr 2 do programu stworzona została możliwość do kontynuacji prac przygotowawczych dla przedmiotowego projektu. Należy jednak wskazać, że ze względu na aktualne możliwości finansowe państwa resort transportu zobowiązany jest racjonalnie wykorzystywać dostępne środki finansowe.

Resort transportu obecnie prowadzi prace nad ustaleniem listy projektów drogowych, jakie będą planowane w kolejnej perspektywie finansowej UE. Dla Ministerstwa Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej priorytetami są przede wszystkim autostrady oraz drogi ekspresowe. Jednakże dokładne plany inwestycyjne na lata 2014–2020 zostaną przedstawione, gdy znane będą poziomy dofinansowania, jakie Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jako beneficjent programów unijnych w zakresie dróg krajowych otrzyma w kolejnej perspektywie finansowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie planowanych na lata 2013-2017
inwestycji drogowych w woj. świętokrzyskim
mających na celu poprawę komunikacji
jako kluczowego warunku
zintensyfikowania rozwoju gospodarczego
naszego regionu (14587)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pismo z dnia 20 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14587/13, przy którym przekazano interpelację pani poseł Marii Zuby w sprawie planowanych na lata 2013–2017 inwestycji w woj. świętokrzyskim mających na celu poprawę komunikacji jako kluczowego warunku do zintensyfikowania rozwoju gospodarczego regionu, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Infrastruktura drogową

Realizacja inwestycji drogowych w Polsce, również na terenie woj. świętokrzyskiego, odbywa się na podstawie przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. „Programu budowy dróg krajo-

wych na lata 2011–2015”, który w związku z sytuacją ekonomiczną kraju musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa. Zapisane w nim limity finansowe są niewystarczające, aby zrealizować wszystkie zadania, dlatego też dokonano podziału inwestycji na takie, które będą realizowane w pierwszej kolejności (załącznik nr 1 programu), i pozostałe, na które brak aktualnie środków finansowych.

W związku z powyższym, odnosząc się do pytania dotyczącego budowy drogi ekspresowej S7 na wspomnianych przez panią poseł odcinkach, informuję, że w ramach zał. nr 1a została ujęta budowa drogi ekspresowej S7 na odc. granica woj. mazowieckiego/świętokrzyskiego – Skarżysko-Kamienna oraz Chęciny – Jędrzejów – granica woj. świętokrzyskiego/małopolskiego. Stan prac na przedmiotowych odcinkach przedstawia się następująco:

— granica woj. mazowieckiego/świętokrzyskiego – Skarżysko-Kamienna: w dniu 30 października 2008 r. wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji oraz w dniu 5 sierpnia 2010 r. – decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID), która w dniu 22 lutego 2011 r. stała się decyzją ostateczną,

— odc. w Chęciny – Jędrzejów: w dniu 14 września 2010 r. wydano decyzję środowiskową, zaś wydanie decyzji ZRID planuje się na II kwartał 2013 r.,

— odc. Jędrzejów – granica woj. świętokrzyskiego/małopolskiego: w dniu 31 marca 2009 r. została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia (DŚU), zaś w dniu 2 maja 2012 r. – wojewoda świętokrzyski wydał decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID) z nadaniem jej rygoru natychmiastowej wykonalności.

Ponadto informuję, iż aktualnie w resorcie transportu trwają prace nad ustaleniem listy projektów drogowych, jakie będą planowane w kolejnej perspektywie finansowej UE. Dla Ministerstwa TBiGM priorytetami są przede wszystkim autostrady oraz drogi ekspresowe. Jednakże dokładne plany inwestycyjne na lata 2014–2020 zostaną przedstawione, gdy znane będą poziomy dofinansowania, jakie GDDKiA jako beneficjent programów unijnych w zakresie dróg krajowych otrzyma w kolejnej perspektywie finansowej.

Infrastruktura kolejowa

Odnosząc się do kwestii budowy łącznicy kolejowej Czarncza – Włoszczowa Płn. uprzejmie informuję, że w 2012 r. PKP Polskie Linie Kolejowe SA zawarły umowę na współfinansowanie etapu I ww. zadania z marszałkiem województwa świętokrzyskiego. Ogłoszono również przetarg i wybrano wykonawcę opracowania:

— studium wykonalności dla przedmiotowego zadania,

— map do celów projektowych,

— karty informacyjnej przedsięwzięcia wraz z pozyskaniem decyzji środowiskowej,

— opisu przedmiotu zamówienia, ogłoszenie przetargu, wybór wykonawcy opracowań projektowych.

Termin zakończenia ww. opracowania wyznaczono na grudzień 2013 r.

Po przeanalizowaniu opłacalności tej inwestycji oraz zabezpieczeniu niezbędnych środków finansowych resort transportu wraz z PKP PLK SA podejmuje decyzję w sprawie jej rozpoczęcia w kolejnej perspektywie finansowej UE. W przypadku pozytywnej decyzji w 2014 r. planowane jest kontynuowanie działań polegających m.in. na pozyskaniu decyzji lokalizacyjnych, wykupie terenu, opracowaniu dokumentacji technicznej i pozostałych dokumentów.

Infrastruktura lotnicza

Odnosząc się do budowy lotniska w Obicach, uprzejmie informuję, że zgodnie z informacjami spółki Port Lotniczy Kielce SA projekt budowy lotniska w Obicach znajduje się na etapie koncepcyjnym. W ramach prac wykonano m.in. studium wykonalności, plan generalny lotniska, analizy ekonomiczne, raport oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, badania hydrologiczne, geologiczne, meteorologiczne. Natomiast na obecną chwilę resort transportu nie posiada informacji dotyczących harmonogramu dalszych prac w zakresie budowy lotniska.

Jednocześnie informuję, że równoległe do lotniska w Obicach trwają prace nad koncepcją stworzenia lotniska użytku publicznego o ograniczonej certyfikacji w Kielcach-Masłowie, pełniącego rolę małego lotniska regionalnego, a które obecnie wykorzystywane jest na potrzeby Aeroklubu Kieleckiego. Jednakże ostateczny wybór lokalizacji do stworzenia lotniska dla miasta Kielc jest obecnie w gestii decyzji władz samorządowych w województwie świętokrzyskim.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**ministra spraw zagranicznych
na interpelację posła Adama Szejnfelda**

**w sprawie konieczności stworzenia systemu
promocji polskiej gospodarki i wspierania
za granicą polskich przedsiębiorców (14588)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację pana posła Adama Szejnfelda (pismo nr SPS-023-14588/13) z dnia 20 lutego br. w sprawie konieczności stworzenia systemu promocji polskiej gospodarki i wspierania polskich przedsiębiorców za granicą dziękuję za zawartą w niej pogłębioną ana-

lizę sytuacji w sferze promocji Polski, w tym promocji gospodarczej. Tematyka ta stanowi bowiem przedmiot troski MSZ od szeregu lat. Chciałbym jednocześnie podkreślić, że MSZ wielokrotnie sygnalizowało potrzebę zmian w tym obszarze. Stała się ona szczególnie pilna od momentu przeprowadzenia procesu ekonomizacji służby zagranicznej, o czym również pan poseł wspomina w swojej interpelacji. Także doświadczenia międzynarodowe wskazują na konieczność wdrożenia spójnego i skoordynowanego systemu promocji, co nabiera dodatkowego znaczenia wobec aktualnych zjawisk wywołanych kryzysem (spadek dynamiki eksportu, inwestycji zagranicznych, zaostrzająca się konkurencja międzynarodowa).

Od 2006 r. zdecydowanie wzrasta rola problematyki gospodarczej w aktywności resortu spraw zagranicznych. Wspieranie polskich przedsiębiorstw za granicą od kilku lat jest jednym z kluczowych zadań polskiej dyplomacji. Rolę Ministerstwa Spraw Zagranicznych w obszarze promocji ustawa o działach administracji rządowej z dnia 4 września 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 141, poz. 943, z późn. zm.) definiuje jako dyplomację publiczną i kulturalną, a także wspieranie działań promujących polską gospodarkę, kulturę, język, turystykę, technikę i naukę, realizowanych w ramach innych działów. Obserwujemy z roku na rok rosnące zainteresowanie firm wsparciem dyplomatycznym. Jest ono szczególnie istotne na rynkach mało znanych, odległych geograficznie, ryzykownych gospodarczo i politycznie, a jednocześnie oferujących znaczący potencjał gospodarczy. W 2006 r., kiedy rozpoczynał się w MSZ proces ekonomizacji, z różnych form wsparcia skorzystało ok. 80 przedsiębiorstw, sześć lat później, w 2012 r., było już ich kilkaset, a wsparcia udzielaliśmy na blisko 70 rynkach. Poziom tego zainteresowania odzwierciedla łączna liczba indywidualnych działań wspierających (przy konkretnych transakcjach handlowych i projektach inwestycyjnych), którą oceniamy za ubiegły rok na ok. 1000. Nie uwzględnia ona jednak całego spektrum bieżącej aktywności o charakterze informacyjno-promocyjnym, podejmowanej w ramach codziennych zadań placówek zarówno przez pionierzy ekonomiczne ambasad i konsulatów, jak i przez wydziały promocji handlu i inwestycji realizujące w głównej mierze zadania resortu gospodarki. Taka sytuacja jest pochodną dynamicznie postępującej internacjonalizacji polskich przedsiębiorstw i poszukiwania nowych, pozaeuropejskich partnerów w obliczu słabej koniunktury gospodarczej w Europie.

MSZ dostrzega konieczność wsparcia tego procesu, a posiadając unikalne możliwości działania, doświadczenie międzynarodowe oraz reprezentację za granicą, podjęło się roli „otwierania drzwi” dla współpracy gospodarczej i wspierania ważnych z punktu widzenia gospodarki projektów. Prowadzony intensywny dialog z przedsiębiorstwami, samorządem gospodarczym oraz resortami gospodarczymi sprzyja identyfikacji priorytetowych kierunków geograficznych wsparcia oraz pozwala uwzględniać zmieniają-

ce się oczekiwania przedsiębiorców w tym zakresie. W obecnej sytuacji instytucjonalno-prawnej nasze działania koncentrują się na możliwie najbardziej efektywnym wykorzystaniu istniejących mechanizmów i dostępnych środków (vide: zał. nr 2). Niemniej podjęliśmy próbę wzmocnienia koordynacji działań w tym zakresie, proponując kompleksowe zmiany w funkcjonowaniu i dotychczasowych uprawnieniach Rady Promocji Polski. Począwszy od ubiegłego roku na jej posiedzenia zapraszani są regularnie przedstawiciele środowisk gospodarczych oraz branży public relations i reklamy. Próbą większego zoperacjonalizowania działania rady była propozycja powołania grup roboczych. Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że kompetencje ustawowe wskazują na ministra gospodarki jako dysponującego w ramach Rady Ministrów inicjatywą w tym obszarze (przedłożenie projektu stosownej ustawy), MSZ ze swej strony deklaruje pomoc i pełne zaangażowanie oraz gotowość do współpracy zarówno w procesie przygotowania koncepcji mechanizmów systemowych, jak i szczegółowych rozwiązań legislacyjnych.

Odczytujemy postulaty środowisk gospodarczych zmierzające do lepszej koordynacji i usystematyzowania działań wspierających biznes i prowadzących do zmian systemowych. Popieramy nurt dyskusji prowadzący do powołania jednolitego systemu promocji gospodarczej. Mogą temu służyć zagraniczne wzorce (vide: zał. nr 1). Uważamy, że polscy przedsiębiorcy powinni mieć możliwość korzystania z kompleksowego systemu wsparcia ich aktywności na rynkach zagranicznych, porównywalnego do tych funkcjonujących w krajach wysoko rozwiniętych. To bowiem obecnie decyduje w znacznym stopniu o konkurencyjności oferty eksportowej i możliwościach efektywnej realizacji projektów inwestycyjnych.

I. Załącznik nr 1. Ocena możliwości poprawy koordynacji w sferze promocji gospodarczej

Wieloletnia dyskusja w kręgach administracji, jak i konsultacje z organizacjami samorządu gospodarczego wskazują na konieczność kompleksowego podejścia do kwestii zmian w obszarze promocji gospodarczej. Niezbędne jest stworzenie – na wzór krajów rozwiniętych – skoordynowanego systemu promocji wraz z reorganizacją działania placówek zagranicznych (zarówno WE ambasad, jak i WPHiI), by zlokalizowane były głównie w ośrodkach aktywnego życia gospodarczego, a nie w stolicach administracyjnych¹⁾. Konieczna jest budowa kompleksowego i nowoczesnego systemu promocji interesów kraju (polskiej gospodarki). Podejmowane próby nie przyniosły dotychczas odpowiedniego rezultatu. MSZ, diagnozując sytuację oraz wykorzystując najlepsze praktyki zagraniczne, jest gotowe do dyskusji nad konkretnymi propozycjami w tym zakresie.

Przykłady rozwiązań międzynarodowych.

Ranga promocji eksportu i inwestycji zagranicznych jest od lat dobrze rozumiana w państwach rozwiniętych, które posiadają rozbudowane systemy wspierania ekspansji własnych firm za granicą. Można przyjąć, że rozwiązanie typu agencja rządowa z reprezentacją za granicą jest standardem światowym w promocji gospodarczej. Poszczególne agencje różnią się zakresem kompetencji, usytuowaniem w strukturze administracji, skalą działania oraz formami reprezentacji za granicą. W ostatnich latach daje się jednak zauważyć tendencję do koncentrowania promocji gospodarczej za granicą w ramach przedstawicielstw dyplomatycznych, które tworzą najlepsze warunki dla działania trade & investment promoters.

Poniżej kilka wybranych przykładów funkcjonowania europejskich instytucji promocji handlu i inwestycji:

Wielka Brytania – agencja UK Trade & Investment (UKTI); posiada 80 oddziałów zagranicznych działających jako wydziały ambasad o statusie dyplomatycznym; tradycyjnie UK Trade & Investment kładł nacisk na wzrost konkurencyjności brytyjskich firm poprzez eksport i inwestycje zagraniczne, obecnie koncentruje wysiłki na przedsiębiorstwach dotychczas nieeksportujących oraz utrzymaniu pozycji kraju jako najlepszego miejsca w UE do lokowania inwestycji zagranicznych; działalność UKTI oceniana jest na podstawie 5 kryteriów:

- min. 30-procentowy wzrost nakładów na usługi dla firm nieeksportujących,
- min. 40% firm nieeksporterów powinno osiągnąć poprawę wyników,
- min. 50% firm eksportujących powinno poprawić wyniki w efekcie działań UKTI,
- poprawa pozycji W. Brytanii w rankingu inwestycji zagranicznych UNCTAD wśród krajów europejskich,
- liczba zakończonych sukcesem projektów inwestycyjnych, z których przynajmniej 75% pochodzi z branży technologii opartej na wiedzy (knowledge driven).

Według przeprowadzonych badań każdy funt wydany przez UKTI przyniósł 17 funtów dochodu firm, co jest wynikiem przekraczającym średnią dla krajów rozwiniętych.

Dania – Danish Trade Council (DTC) działa w strukturze MSZ z wykorzystaniem placówek zagranicznych, w których ulokowani są jej pracownicy – obecnie w 64 krajach; badania przeprowadzone w 2001 r. wykazały, że Danish Trade Council przyczyniła się do wzrostu eksportu o 3 mld koron duńskich (0,5% duńskiego eksportu ogółem); każda korona wydatkowana na zakup usług DTC przyniosła wzrost obrotu firmy średnio o 217 koron duńskich; ważnym składnikiem ogólnej oceny pracy DTC jest stopień zadowolenia klienta; każda firma obsługiwana przez DTC jest proszona o feedback w formie ankiety; DTC jest rozliczana z dochodów pochodzących ze sprzedaży usług (każdy pracownik jest zobowią-

¹⁾ Eksperti OECD w rekomendacjach, w ramach przeglądu gospodarczego Polska 2010, proponują reformę polskiego systemu promocji gospodarczej.

zany do wypracowania minimalnego zysku); budżet (2009) to ok. 52 mln euro (ok. 0,02% PKB).

Szwecja – Swedish Trade Council jest agencją rządową z oddziałami w 50 krajach; oddziały ulokowane są w ambasadach/konsulatach w formie wydziałów handlowych; budżet operacyjny (2010) to ok. 50 mln euro (ok. 0,01% PKB).

Francja – działają dwie instytucje: Francuska Agencja ds. Inwestycji (Invest In France Agency) posiadająca 27 oddziałów zagranicznych oraz Francuska Agencja ds. Międzynarodowego Rozwoju Przedsiębiorstw UBI-FRANCE (eksport) działająca poprzez 64 wydziały (misje) handlowe placówek zagranicznych.

Hiszpania – agencja inwestycyjno-eksportowa ICEX posiada 107 oddziałów zagranicznych; wszystkie o statusie dyplomatycznym, będące częścią placówek dyplomatycznych.

Irlandia – działa jedna agencja rządowa – Enterprise Ireland – posiadająca 32 oddziały zagraniczne działające jako biura handlowe.

Węgry – Węgierska Agencja Handlu i Inwestycji (HITA) działa za granicą poprzez wydziały handlowe ambasad i konsulatów (61).

Portugalia – agencja ICEP Portugal posiada 50 oddziałów zagranicznych, wszystkie o statusie dyplomatycznym; obecnie przeprowadzana jest reforma, która ma doprowadzić do lepszej koordynacji pomiędzy działaniami w zakresie promocji gospodarczej, pomocy rozwojowej i promocji turystyki poprzez powołanie Strategicznej Rady Biznesu pod przewodnictwem premiera, w skład której wchodzi przedstawiciele ministerstw finansów, spraw zagranicznych, gospodarki oraz przewodniczący największych samorządów gospodarczych.

Włochy – Istituto Nazionale per il Commercio Estero (Narodowy Instytut Handlu Zagranicznego) posiada ogółem 116 oddziałów w 88 krajach, działających jako biura handlowe o statusie dyplomatycznym (w strukturach ambasad).

Niderlandy – agencje: Niderlandzka Agencja Inwestycji Zagranicznych NFIA (inwestycje) oraz Agencja Międzynarodowej Przedsiębiorczości EVD (eksport), działają we współpracy z placówkami dyplomatycznymi; NFIA posiada dodatkowo 21 zagranicznych biur, EDV natomiast – 20 biur w 10 krajach bez statusu dyplomatycznego (Business Support Office).

II. Załącznik nr 2. Działania podejmowane przez MSZ w ramach dyplomacji ekonomicznej w latach 2011–2012

Cele nowoczesnej dyplomacji ekonomicznej. Konieczność stosowania elastycznych instrumentów wsparcia polskich przedsiębiorstw za granicą.

Wspieranie polskich przedsiębiorstw za granicą jest obecnie jednym z kluczowych zadań polskiej dyplomacji, bowiem to właśnie polskie firmy i oferowane przez nie produkty, w głównej mierze, mogą przyczynić się do poprawy wizerunku naszego kraju. Lata 2011–2012 przyniosły dalszą aktywizację działań służby zagranicznej w obszarze dyplomacji ekonomicznej. Intensyfikacja kontaktów z przedsiębior-

stwami, samorządem gospodarczym oraz resortami gospodarczymi sprzyja identyfikacji priorytetowych kierunków geograficznych działań MSZ. Utrzymująca się stagnacja gospodarek europejskich uzasadnia wzrost zainteresowania biznesu rynkami pozaeuropejskimi, co było od lat postulowane przez MSZ. Aktywność dyplomacji w obszarze wspierania przedsiębiorstw obejmuje aktualnie współpracę z grupą kilkuset polskich firm na prawie 70 rynkach świata. Reprezentują one głównie sektory: energetyczny i wydobywczy, transportowy, budowlany i infrastrukturalny, obronny, sektory innowacyjne, w tym tzw. zielone technologie (inicjatywa Ministerstwa Środowiska – „Akcelerator zielonych technologii – GreenEvo”), sektory dóbr konsumpcyjnych, w tym przetwórstwa spożywczego, meblarski i inne. Zasadniczymi celami dyplomacji ekonomicznej realizowanymi na rynkach zagranicznych są:

1. Budowa pozytywnego wizerunku polskiej gospodarki jako stabilnego partnera handlowego i inwestycyjnego. Projekty specjalne dyplomacji ekonomicznej – poprawa wizerunku Polski i wzmocnienie pozycji polskich przedsiębiorstw na rynkach zagranicznych.

— promocja sukcesu transformacji gospodarczej (w tym również w 2011 r. w ramach przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej);

Ministerstwo Spraw Zagranicznych zorganizowało cykl seminariów gospodarczych, których celem była promocja wizerunku Polski za granicą poprzez prezentację modeli biznesowych, które odniosły w naszym kraju sukces. Do udziału zaproszone zostały przedsiębiorstwa, które odniosły sukces w swojej branży, przyczyniając się do wzrostu innowacyjności i rozwoju polskiej gospodarki. Seminaria odbyły się w Lizbonie (27–28 października 2011 r.), Casablance (21 listopada 2011 r.), Amsterdamie, (30 listopada 2011 r.), Weronie (3–5 grudnia 2011 r.) oraz Dublinie (7–8 grudnia 2011 r.).

— promocja przedsiębiorczości kobiet i ich roli w procesach transformacji gospodarczej;

W ocenie MSZ prezentacja sukcesów gospodarczych firm prowadzonych i zarządzanych przez kobiety jest skutecznym instrumentem promocji gospodarczej Polski. Poprzez nieszablonoową formułę oraz międzynarodowy skład paneli przekazywane treści zyskują na wiarygodności. Wydarzenia tego typu przyczyniają się do budowy wizerunku Polski nowoczesnej, dynamicznej i zajmującej ważne miejsce na arenie międzynarodowej. Model ten będzie powtarzany w kolejnych krajach, zwłaszcza tam, gdzie funkcjonują utarte, nie zawsze pozytywne, stereotypy nt. Polski. Kluczowym celem jest zwrócenie uwagi na rolę współczesnej kobiety w modernizacji gospodarek, społeczeństw i kształtowaniu dobrobytu, ale równie istotny pozostaje czysto biznesowy wymiar tych spotkań (nawiązywanie kontaktów, prezentacje firm itp.) Jako przykłady inicjatyw MSZ w tym obszarze, wymienić należy: konferencję „Europa otwarta: dialog o przedsiębiorczości kobiecej.

Słynne Włoszki i Polki dyskutują o polityce i przedsiębiorczości” (Werona, grudzień 2011 r.), konferencję nt. aktywności kobiet w gospodarce „Entrepreneurship has a woman’s face. Women’s activity – Poland and UK casus” (Londyn, marzec 2012 r.), debatę na temat roli kobiet w biznesie i transformacji gospodarczej (Nowy Jork, październik 2012 r.²⁾), misję polskich kobiet przedsiębiorczyń do Królestwa Arabii Saudyjskiej (grudzień 2012 r.).

— promocja polskich doświadczeń oraz potencjału firm zaangażowanych w organizację Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA 2012;

MSZ zorganizowało wizytę studyjną rosyjskich samorządowców w Warszawie, Gdańsku i Wrocławiu, w trakcie której mieli oni możliwość zapoznania się z polskimi doświadczeniami i ofertą polskich firm przy organizacji dużych wydarzeń sportowych (EURO 2012). Projekt ten będzie kontynuowany w najbliższych latach. Głównym założeniem przedsięwzięcia jest połączenie wydarzeń sportowych, polskiego potencjału oraz rosyjskich potrzeb inwestycyjnych dla stworzenia nowej płaszczyzny wspólnych działań. Doświadczenia Polski mogą okazać się przydatne w kontekście przygotowań Federacji Rosyjskiej do drugiej, po igrzyskach olimpijskich, imprezy sportowej na świecie i tworzą polskim przedsiębiorcom dobry klimat dla współpracy przy kluczowych rosyjskich projektach inwestycyjnych. Inicjatywa ta jest pierwszym, na taką skalę, projektem dyplomacji ekonomicznej, realizowanym przy pełnym zaangażowaniu Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Ministerstwa Gospodarki, Ministerstwa Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, Ministerstwa Sportu i Turystyki, miast gospodarzy EURO 2012 oraz spółki PL.2012+.

— organizacja pierwszego w historii dwustronnych relacji Polsko-Amerykańskiego Tygodnia Gospodarczego (Nowy Jork, październik 2012 r.);

Była to pierwsza tego typu szeroko zakrojona inicjatywa obejmująca: Forum Gospodarcze USA – Polska w siedzibie NYSE, konferencję/debatę nt. roli kobiet w biznesie i transformacji gospodarczej, panel dyskusyjny o ekonomicznej przyszłości Europy na prestiżowej NYU Stern School of Business oraz wystawę prac Aliny Szapocznikow – „Sculpture Undone, 1955–1972” w The Museum of Modern Art. Komplementarnym elementem wydarzenia nowojorskiego było roadshow zorganizowane przez Citi Handlowy i Giełdę Papierów Wartościowych w Warszawie SA.

— projekty i działania związane z bezpieczeństwem energetycznym, zwłaszcza z rozwojem sektora gazu z łupków;

MSZ prowadziło intensywne działania na rzecz promocji pozytywnego postrzegania wydobycia gazu z łupków, ukierunkowane na następujące główne grupy: instytucje europejskie (Komisja Europejska i Parlament Europejski); wsparcie merytoryczne dla

polskich europosłów i oddziaływanie na decydentów w KE (m.in. organizacja wizyty studyjnej w Polsce w marcu 2012 r., seminaria i spotkania w Brukseli); decydenci w administracji państwowej wybranych krajów europejskich i pozaeuropejskich, a także biznesu, kół gospodarczych, think tanków i środowisk naukowych (wizyty studyjne w Polsce, m.in. z Łotwy, Bułgarii, Słowacji, Węgier i Litwy; organizacja konferencji, seminariów i spotkań za granicą, m.in. w Hiszpanii, Szwajcarii, Rumunii, Włoszech, Francji, Meksyku, Japonii, Chinach); wizyty studyjne dla dziennikarzy (m.in. z Rep. Czeskiej, Szwajcarii, Japonii i Finlandii); organizacja szkoleń dla przedstawicieli polskich instytucji, prowadzonych przez renomowanych ekspertów zagranicznych.

MSZ wspierało na arenie międzynarodowej polskie spółki w sektorze energetycznym. Prowadzono działania zorientowane na następujące cele: pozyskanie wiedzy dotyczącej różnych aspektów sektora gazu z łupków oraz nawiązanie kontaktów z partnerami zagranicznymi (np. wizyta studyjna w USA w październiku 2011 r., w Chinach we wrześniu 2012 r., w USA – Teksas/Luizjana – marzec 2013 r.), wspieranie polskich przedsiębiorstw w ich działalności wydobywczo-surowcowej (np. na Ukrainie, Litwie i Łotwie, Norwegii, Libii, Indiach itd.), promocja wizerunku polskich przedsiębiorstw (udział w konferencjach, seminariach, spotkaniach organizowanych w kraju lub za granicą przy współpracy z placówkami).

2. Wspieranie eksporterów i inwestorów, a tym samym wzrost aktywności inwestycyjnej polskich przedsiębiorstw za granicą.

Resort spraw zagranicznych, dostosowując instrumenty dyplomacji ekonomicznej do zmieniającej się sytuacji w gospodarce światowej oraz do ewoluujących potrzeb i wyzwań dla polskich przedsiębiorstw, wykorzystuje różnorodne formy wsparcia na konkretnych rynkach. W konsekwencji działania takie nie są oderwane od rzeczywistości biznesowej i wynikają zarówno z oczekiwań i potrzeb przedsiębiorców, jak i specyfiki konkretnych rynków. Warto w tym kontekście wskazać na podpisanie umowy ramowej o współpracy między Rzeczpospolitą Polską a Boliwariańską Republiką Wenezueli (27 stycznia br.) oraz na powołanie komisji polsko-saudyjskiej.

3. Wykorzystywanie przez MSZ nowych form organizacyjnych wsparcia dla polskich firm.

Poza tradycyjnymi formami wsparcia, takimi jak: misje przedsiębiorstw towarzyszące wizytom zagranicznym członków kierownictwa MSZ, interwencje dyplomatyczne w przypadkach dyskryminacji lub naruszania praw polskich inwestorów/eksporterów, udostępnianie rzetelnych informacji gospodarczych czy inicjowanie i pomoc w samoorganizacji polskich firm na konkretnych rynkach za granicą, coraz istotniejszą rolę w działaniach MSZ odgrywają:

— konferencje i seminaria gospodarcze w Polsce i za granicą – z udziałem polskich firm, ośrodków badawczych i ekspertów gospodarczych,

²⁾ Słowa wsparcia do uczestników konferencji skierowała sekretarz stanu USA Hillary Rodham Clinton.

— wydarzenia promocyjne o przekrojowym charakterze (np. na temat roli kobiet w biznesie i procesach transformacyjnych),

— działania na rzecz internacjonalizacji polskich przedsiębiorstw (np. wspieranie działań na rzecz pozyskania dostępu do złóż surowców naturalnych),

— wspieranie pozyskiwania zagranicznych doświadczeń i technologii w szeregu dziedzin, w szczególności w obszarze poszukiwania i eksploatacji złóż gazu łupkowego,

— spotkania aktualnych i przyszłych kierowników placówek dyplomatycznych z przedsiębiorcami,

— wizyty studyjne zagranicznych dziennikarzy ekonomicznych.

4. Aktywizacja dyplomacji ekonomicznej na priorytetowych kierunkach geograficznych.

W latach 2011–2012 aktywność dyplomacji ekonomicznej koncentrowała się na rozwoju relacji gospodarczych z kluczowymi dla wzrostu gospodarki światowej regionami pozaeuropejskimi, w szczególności z państwami BRIC, Turcją, Meksykiem, Chile, Peru, WNP (zwłaszcza Rosją, Ukrainą, Kazachstanem) oraz niektórymi krajami Afryki Północnej (Egiptem, Algierią, Marokiem). Wybór tych kierunków wynikał z monitoringu globalnej mapy oczekiwań przedsiębiorstw co do wsparcia dyplomatycznego za granicą, jak i analizy perspektywicznych ośrodków wzrostu i zmian w gospodarczym układzie sił w wymiarze globalnym. Celem strategicznym starań MSZ było w głównej mierze „otwieranie drzwi” dla współpracy gospodarczej.

Istotnym kierunkiem działań było wspieranie rozwoju współpracy gospodarczej ze Stanami Zjednoczonymi, zwłaszcza w sferze handlu i współpracy technologicznej (wizyty studyjne w celu pozyskania doświadczeń w obszarze poszukiwania i wydobywania gazu niekonwencjonalnego, a także Polsko-Amerykański Szczyt Gospodarczy w Warszawie w czerwcu 2012 r., Polsko-Amerykański Tydzień Gospodarczy w Nowym Jorku w październiku 2012 r. oraz konferencja dot. współpracy w przemyśle lotniczym w Seattle w listopadzie 2012 r.) oraz w Chicago w styczniu br.

Można mówić o dwóch kluczowych kierunkach oddziaływania dyplomacji ekonomicznej. Pierwszym z nich jest wspieranie obecności polskich firm na rynkach stanowiących regionalne centra wzrostu gospodarczego, czemu służyły wizyty członków kierownictwa MSZ i towarzyszące im misje gospodarcze w Chinach, Brazylii, Kolumbii, Rosji, Meksyku, na Ukrainie i w Arabii Saudyjskiej. W kraju w celu propagowania możliwości rozwoju relacji biznesowych na rynkach o znaczącym potencjale zorganizowano cykl konferencji pod hasłem „Doing Business with...” poświęconych identyfikacji i promocji polskich interesów gospodarczych w Ameryce Południowej, Turcji i Indiach. Z kolei drugi stanowi wspieranie polskich przedsiębiorstw w zakresie zapewnienia dostępu do surowców i technologii ich pozyskiwania, a przykładem tym działań mogą być misje gospodarcze zorganizowane przez MSZ do Peru, Chile, Birmy/Mjanmy, Arabii Saudyj-

skiej i Libii. W kontekście pozyskania dostępu do technologii i doświadczeń w zakresie poszukiwania i wydobywania gazu niekonwencjonalnego miały miejsce wizyty studyjne przedsiębiorstw w Kanadzie i USA. Należy przy tym podkreślić, że inicjatywy MSZ w tych obszarach podejmowane są zgodnie z oczekiwaniami i postulatami zgłaszanymi przez przedsiębiorców i ich organizacje.

5. Poprawa koordynacji działań i współpraca MSZ z partnerami instytucjonalnymi.

— intensyfikacja współpracy z samorządem gospodarczym;

Samorząd gospodarczy jest kluczowym kanałem przekazywania informacji i konsultacji z polskimi przedsiębiorcami. Uwzględniając fakt istnienia w Polsce kilku wiodących organizacji w tym obszarze, MSZ współpracuje z nimi na równych zasadach. W tym kontekście placówki dyplomatyczne zostały zobowiązane m.in. do przesyłania organizacjom samorządu gospodarczego informacji na temat przetargów publicznych, zakupów rządowych, możliwości realizacji wspólnych projektów inwestycyjnych/transakcji handlowych w krajach trzecich, imprez targowo-wystawienniczych etc. na terenie kraju urzędowania. Przekazana przez niektóre organizacje samorządu gospodarczego ocena funkcjonowania stworzonego przez MSZ systemu wskazuje, że co do zasady umożliwił on przedsiębiorcom pozyskiwanie informacji nt. rynków zagranicznych oraz promocję priorytetowych branż na wybranych rynkach, np. wschodnich, azjatyckich, afrykańskich i amerykańskich (Stowarzyszenie Eksporterów Polskich). W ocenie Business Centre Club zawartość merytoryczna, poziom oraz przydatność materiałów przesyłanych przez polskie placówki okazała się bardzo różnicowana. Oczekiwania BCC ukierunkowane są na materiały informujące o konkretnych szansach nawiązania kontaktów biznesowych przez przedsiębiorców oraz te, które mogą stanowić atrakcyjne oferty współpracy. Podkreśla się w tym kontekście konieczność wcześniejszej analizy i oceny przesyłanych informacji (na bazie wiedzy i doświadczenia placówki) oraz przesyłania ich wraz z komentarzem. Dodatkowym forum współpracy i wymiany informacji z przedstawicielami samorządu gospodarczego są dyskusje z udziałem przedstawicieli biznesu na forum Rady Promocji Polski.

— nowe formy współpracy z samorządem terytorialnym w Polsce i za granicą;

Szerzej niż dotychczas włączono w działania dyplomacji ekonomicznej samorząd terytorialny. Przykładem takiego współdziałania była wspólna (z udziałem Mazowieckiego Urzędu Marszałkowskiego) organizacja konferencji poświęconej kontaktom gospodarczym z państwami Ameryki Południowej, przygotowanie programu gospodarczego wizyty delegacji MSZ w Kantonie (Zachodniopomorski Urząd Marszałkowski), współpraca na rzecz organizacji misji do Nigerii woj. wielkopolskiego i łódzkiego, wspieranie polsko-rosyjskiej współpracy samorządowej między miastami gospodarzami EURO 2012 i Mundialu

2018 w ramach projektu „Od mistrzostw Europy do mistrzostw świata w piłce nożnej”.

— współpraca z Ministerstwem Gospodarki w zakresie promocji gospodarczej;

W 2012 r. polskie placówki zagraniczne skierowały do ministra gospodarki 22 wnioski o przydzielenie środków finansowych na realizację rocznych programów promocji handlu i inwestycji na łączną kwotę powyżej 1 mln zł³⁾. W 2011 r. na ten cel przeznaczono ogółem 905,9 tys. zł. Dominowały wówczas stoiska informacyjne na imprezach targowo-wystawienniczych (47) oraz seminaria i spotkania promocyjne (35). MG od kilku lat pozytywnie ocenia wykorzystanie przyznanych na ten cel funduszy oraz dotychczasową współpracę z placówkami w tej sferze.

— promocja polskiej oferty prywatyzacyjnej oraz rynku kapitałowego we współpracy z Ministerstwem Skarbu Państwa;

Współpraca dotyczyła w głównej mierze promocji polskiego programu prywatyzacji, jak również możliwości i potencjału rynku kapitałowego. We współdziałaniu z MSZ zorganizowano szereg spotkań dla członków kierownictwa resortu Skarbu Państwa (Rumunia, Turcja, Grecja, Gruzja i Ukraina). Dodatkowo placówki aktywnie angażowały się we wsparcie Central and Eastern Europe IPO Roadshow (działania kontynuowane są w roku bieżącym) organizowanego przez MSP we współpracy z bankami inwestycyjnymi. W ramach tej inicjatywy miały miejsce spotkania na Ukrainie, Węgrzech, we Włoszech, w Słowenii, na Litwie i w Izraelu.

— wsparcie Ministerstwa Środowiska w zakresie promocji polskich zielonych technologii;

MSZ, jako partner Ministerstwa Środowiska w realizacji programu „Akcelerator zielonych technologii – GreenEvo”, współdziałała w procesie wdrażania projektu. Dzięki tej współpracy polskie firmy stanowią coraz bardziej znaczącą grupę przedsiębiorstw odnoszącą sukcesy na trudnych i zaawansowanych technologicznie rynkach. W 2011 r. spośród 36 zgłoszonych do programu projektów 21 rozwiązań zdołało zakwalifikować się do udziału w kolejnym etapie (kompleksowego rozwoju), a 17 zostało laureatami. Nagrodzone firmy wzięły udział w szeregu misji gospodarczych i handlowych, a także w licznych targach i konferencjach. Swoje technologie prezentowały dotychczas w Indiach, na Ukrainie, w Rosji, Wietnamie i Kazachstanie. Wyjazdy stanowiły szansę na nawiązanie kontaktów handlowych, prowadzenie rozmów business-to-business oraz wymianę wiedzy i doświadczeń pomiędzy uczestnikami edycji 2010–2011.

— współpraca z Ministerstwem Finansów oraz instytucjami finansującymi eksport i inwestycje;

W trosce o uzyskanie kompleksowej prezentacji polskiej oferty gospodarczej na rynkach zagranicznych MSZ aktywnie współdziałało z BGK i KUKE SA, umożliwiając tym instytucjom promocję instrumentów wspierania biznesu. Równocześnie wraz z Ministerstwem Finansów prowadzono dialog w obszarze wdrażania nowych i usprawniania mechanizmu korzystania z istniejących finansowych instrumentów wsparcia eksportu i inwestycji.

Podstawową tendencją obserwowaną w wysoko rozwiniętych państwach jest znaczący wzrost roli dyplomacji ekonomicznej i promocji gospodarczej. Jest to oczywista reakcja na wyzwania makroekonomiczne (recesja/stagnacja gospodarek), zaostrzającą się konkurencją międzynarodową i poszukiwanie oszczędności budżetowych. Światowy kryzys gospodarczy przyspieszył również procesy zmian strukturalnych, w tym na rzecz nowych form koordynacji i synergii pomiędzy często rozproszonymi działaniami różnych instytucji. Jest to zjawisko obserwowane praktycznie we wszystkich dyplomacjach państw rozwiniętych jako efekt powszechnej ekonomizacji służby zagranicznej. W przypadku Polski znaczenie aktywności dyplomacji ekonomicznej w sferze wspierania i ochrony interesów gospodarczych przedsiębiorstw ma dodatkowo relatywnie większą wagę. Mamy bowiem do czynienia w dalszym ciągu ze zjawiskiem stosunkowo niewielkiej (i niejednokrotnie nie najlepiej zorganizowanej) reprezentacji za granicą organizacji samorządu gospodarczego – w odróżnieniu od większości krajów OECD, gdzie struktury organizacji przedsiębiorców mają silną pozycję i ugruntowane kontakty na rynkach zagranicznych.

Resort spraw zagranicznych, określając geograficzne kierunki dyplomatycznego wsparcia polskich przedsiębiorstw, przyjął jako kryterium wiodące potencjał rynków zagranicznych z punktu widzenia perspektyw współpracy, ich dynamicznie rosnące znaczenie w gospodarce światowej oraz realne potrzeby i oczekiwania przedsiębiorstw w sferze aktywności na poziomie administracji. W konsekwencji niejako poza głównym nurtem działań wspierających MSZ pozostają państwa tradycyjni partnerzy handlowi i inwestycyjni polskich firm (głównie kraje UE). Dyplomacie szeregu państw kierują bowiem swoją uwagę na kraje, które w mniejszym stopniu odczuły kryzys oraz oferują znaczący potencjał handlowy i inwestycyjny (BRICS, Turcja, niektóre państwa Afryki i Bliskiego Wschodu, Azji i Ameryki Łacińskiej). Ze względu na szereg ryzyk gospodarczych i politycznych na tych rynkach szczególną rolę zyskuje wsparcie dla działań przedsiębiorców ze strony administracji, w tym dyplomacji.

Polskie przedsiębiorstwa wzmacniają swoją pozycję na zagranicznych, w szczególności pozaeuropejskich, rynkach. W 2012 r. polski eksport wzrósł o blisko 4%, z czego najbardziej przyspieszyła sprzedaż do krajów Ameryki Łacińskiej (17,6%), Afryki (16,6%) i Azji (12,2%). To rosnące zainteresowanie rodzimych firm rynkami zagranicznymi wymaga

³⁾ Porozumienie z dnia 14 września 2006 r. między ministrem spraw zagranicznych a ministrem gospodarki w sprawie współpracy w realizacji zadań ministra gospodarki z zakresu promocji handlu i inwestycji zagranicznych przez polskie placówki zagraniczne, w których nie funkcjonują wydziały promocji handlu i inwestycji (WPHI).

wspólnego działania na rzecz wzmocnienia relacji z odległymi i słabiej rozpoznanymi rynkami. Resort spraw zagranicznych utrzymuje regularne kontakty z grupą kilkuset polskich firm z sektorów energetyki, obrony, transportu, przetwórstwa spożywczego i przemysłu innowacyjnego, aktywnych na rynkach świata. Przedsiębiorcy towarzyszą przedstawicielom MSZ w pozaeuropejskich wizytach zagranicznych. W 2012 r. były to wyjazdy do Rosji, Arabii Saudyjskiej, Birmy, Brazylii, Peru, Chile, Chin, Kolumbii i Meksyku. W tym roku będą to między innymi Australia i Nowa Zelandia, Indie, Mongolia, Angola, Argentyna i Urugwaj.

Sektorem, który w największym stopniu korzysta dotychczas ze wsparcia Ministerstwa Spraw Zagranicznych, jest szeroko rozumiana branża energetyczna. Ma to swoje uzasadnienie zarówno ze względu na kluczową rolę bezpieczeństwa energetycznego w zapewnieniu bezpieczeństwa ekonomicznego państwa, jak i ze względu na szczególne traktowanie tego sektora przez inne państwa. W latach 2011 i 2012 szczególnie aktywność polskiej dyplomacji koncentrowała się w obszarze gazu łupkowego, już obecnie priorytetowe wsparcie jest udzielane również firmom poszukującym dostępu do szeroko rozumianych złóż surowców.

Obok wspierania przedsiębiorstw polska dyplomacja realizuje równoległe drugi cel, jakim jest promocja wizerunku gospodarki polskiej. Służą temu kompleksowe przedsięwzięcia promocyjne organizowane z naszej inicjatywy (np. konferencja nt. współpracy energetycznej w Meksyku czy pierwszy w historii dwustronnych relacji Polsko-Amerykański Tydzień Gospodarczy w Nowym Jorku). Z jednej strony wykorzystujemy zainteresowanie instytucji finansowych i firm różnych sektorów, z drugiej natomiast staramy się włączać elementy promocji kulturalnej. Jest to kompleksowe podejście do promocji Polski przy jednoczesnym wykorzystaniu instrumentów dyplomacji publicznej, kulturalnej oraz ekonomicznej, co sprzyja osiągnięciu oczekiwanych efektów synergii wzmocniających siłę oddziaływania przekazu promocyjnego oraz jego skuteczność.

MSZ jest świadome, że skuteczna promocja dobrze wizerunku Polski to zadanie długookresowe, niemniej już teraz poprawia się pozycja Polski w rankingach marki narodowej. Według raportu Brand Finance z sierpnia 2012 r., Polska uplasowała się na 20. miejscu w świecie, a wartość naszej marki rośnie najszybciej ze wszystkich analizowanych państw. Wartość narodowej marki Polski wzrosła o 75% do 472 mld dolarów. Tym samym Polska awansowała z 24. na 20. miejsce w rankingu Nation Brands 100 i wyprzedziła m.in. Austrię, Tajwan i Belgię, przed nami znalazły się natomiast takie państwa, jak Turcja, Meksyk czy Indie. Zgodnie z raportem Banku Światowego oraz International Finance Corporation (IFC) – Doing Business 2013: Smarter Regulations for Small and Medium-Size Enterprises (lepsze regulacje dla małych i średnich przedsiębiorstw) – Pol-

ska najszybciej na świecie przeprowadza reformy ułatwiające prowadzenie biznesu. W okresie od czerwca 2011 r. do czerwca 2012 r. Polska zanotowała najwyższy wskaźnik tempa reform w zakresie ułatwień dla prowadzenia biznesu. Polska znalazła się na 1. miejscu wśród krajów wprowadzających reformy umożliwiające firmom osiągnięcie szybszego tempa rozwoju. Wśród gospodarek, które zanotowały poprawę w trzech lub więcej dziedzinach analizowanych w raporcie, Polska osiągnęła najwięcej – dzięki czterem reformom instytucjonalnym i regulacyjnym. Polska awansowała w rankingu Doing Business 2013 z 62. na 55. miejsce.

Istotną przesłanką utrzymania obecnej dynamiki internacjonalizacji polskiej gospodarki jest stosowanie na znacznie większą skalę, niż ma to miejsce obecnie, finansowych instrumentów wspierania eksportu i inwestycji. Aktualny poziom finansowania eksportu obejmuje jedynie niewielką część polskiego wywozu na rynki zagraniczne, co ma negatywny wpływ na pozycję konkurencyjną polskich eksporterów w porównaniu do przedsiębiorstw z państw rozwiniętych. Finansowe wspieranie transakcji handlowych i projektów inwestycyjnych ma zasadnicze znaczenie, szczególnie w odniesieniu do rynków pozaeuropejskich obciążonych zazwyczaj wyższym niż przeciętny poziomem ryzyka przy podejmowaniu działalności gospodarczej. W tym zakresie MSZ współpracował z BGK, KUK SA i MF w procesie modyfikacji rządowego programu finansowego wspierania eksportu.

Dyskusja w kręgach administracji, jak i konsultacje z organizacjami samorządu gospodarczego wskazują na konieczność kompleksowego podejścia do kwestii zmian w obszarze wspierania naszych interesów gospodarczych. Analiza dotychczasowych komentarzy środowisk gospodarczych potwierdza generalną spójność naszych poglądów zarówno co do diagnozy stanu obecnego, jak i potrzeby podjęcia możliwie pilnych wysiłków w kierunku usprawnienia systemu promocji gospodarczej. W obecnych uwarunkowaniach instytucjonalno-prawnych nasze działania powinny koncentrować się na lepszym wykorzystaniu istniejących mechanizmów i dostępnych środków. Takie podejście wymaga wsparcia i stałej współpracy szeregu instytucji i resortów zarówno w ramach administracji publicznej, jak i z szeroko rozumianego otoczenia biznesu.

Przykłady przedsięwzięć organizowanych lub współorganizowanych przez MSZ, promujących polską gospodarkę i polskie przedsiębiorstwa na rynkach zagranicznych:

a) Ameryka Łacińska:

— marzec 2012 – seminarium gospodarcze z cyklu „Doing business in...” (Brazylia, Chile i inne rynki regionu) – szanse i możliwości współpracy dla polskich firm,

— kwiecień 2012 – misja gospodarcza do Chile i Peru z udziałem przedsiębiorców reprezentujących

sektory: górniczy, obronny oraz środków transportu; sesja chilijsko – polskiej izby gospodarczej,

— czerwiec 2012 – konferencja „Możliwości współpracy gospodarczej z Meksykiem”,

— lipiec 2012 – spotkanie przyszłych ambasadorów RP w krajach Ameryki Łacińskiej z przedstawicielami kilkudziesięciu przedsiębiorstw zainteresowanych rozwojem współpracy gospodarczej w regionie,

— październik 2012 – seminarium „Brazylia i Kolumbia szansą dla polskich firm” prezentujące potencjał rynków tych krajów,

— październik 2012 – misja gospodarcza do Meksyku w ramach Dni Polskich w Meksyku, z udziałem firm z sektora wydobywczego, farmaceutycznego, transportowego, zielonych technologii, spożywczego i metalowego, konferencja poświęcona perspektywom gospodarczym gazu łupkowego „Economic and Business Perspectives of the Shale Gas/Oil industry” (w trakcie misji odbyło się również I Forum Gospodarcze Polska – Meksyk),

— listopad 2012 – misja gospodarcza do Brazylii, towarzysząca mojej wizycie, z udziałem firm z sektorów: energetycznego, stocznioowego/offshore, chemicznego, transportowego, infrastruktury, wydobywczego, obronnego, finansowego oraz przedstawicieli ośrodków badawczych,

— listopad 2012 – misja gospodarcza do Kolumbii, towarzysząca wizycie minister B. Stelmach, z udziałem firm z sektorów: transportu, infrastruktury, farmaceutyków, dóbr konsumpcyjnych i przemysłu obronnego;

b) Ameryka Północna:

— październik 2011 – wizyta studyjna w USA przedstawicieli polskich spółek (wyjazd na pola łupkowe, spotkania z amerykańskimi ekspertami i przedstawicielami administracji),

— październik 2011 – konferencja nt. gazu z łupków we współpracy z Baker Institute („Poland’s Natural Gas Revolution: Energy, Security and Geopolitics”),

— październik 2011 – seminarium nt. gazu łupkowego w Nowym Jorku,

— kwiecień 2012 – wizyta studyjna w USA marszałków 5 województw, na obszarach których prowadzone są poszukiwania gazu łupkowego,

— maj 2012 – wizyta w Kanadzie 15 polskich ekspertów – poznanie doświadczeń kanadyjskich w zakresie poszukiwania i wydobycia gazu łupkowego (szkolenia, spotkania z władzami lokalnymi, instytucjami regulacyjnymi, przedstawicielami kanadyjskiej administracji),

— październik 2012 – pierwszy w historii dwustronnych relacji Polsko-Amerykański Tydzień Gospodarczy w Nowym Jorku – była to pierwsza tego typu szeroko zakrojona inicjatywa obejmująca: Forum Gospodarcze USA – Polska, konferencję/debatę nt. roli kobiet w biznesie i transformacji gospodarczej, panel dyskusyjny o ekonomicznej przyszłości Europy oraz wystawę prac Aliny Szapocznikow „Sculpture Undone, 1955–1972” w The Museum of Modern Art,

— listopad 2012 – cykl wydarzeń gospodarczych i kulturalnych promujących Polskę, jako dostawcę usług i zaawansowanych technologii w branży lotniczej, przy okazji przekazania PLL LOT pierwszego samolotu Boeing 787 Dreamliner – głównym wydarzeniem była konferencja „The Polish – American Cooperation in the Aerospace Sector – Partnership through Innovation”, której celem była prezentacja polskiej oferty w obszarze badań i rozwoju (B&R) w sektorze lotniczym; zaangażowanie MSZ i placówki w Waszyngtonie na etapie pozyskiwania finansowania kontraktu;

c) Azja:

— wrzesień 2011 – misja 27 polskich przedsiębiorców zorganizowana dzięki współpracy MSZ, KIG oraz PAIiZ SA (forum gospodarcze w Hanoi z udziałem 200 przedsiębiorców wietnamskich),

— listopad 2011 – misja inwestycyjno-gospodarcza w Zjednoczonych Emiratach Arabskich (30-osobowa grupa przedstawicieli polskiego biznesu reprezentowała sektory: finansowy, energetyczny, budowlany oraz nowych technologii),

— maj 2012 – wizyta w Mjanmie z misją gospodarczą polskich firm zainteresowanych rynkiem tego kraju (seminarium gospodarcze w Izbie Handlowo-Przemysłowej Mjanmy – wstępne rozeznanie rynku pod kątem możliwości współpracy handlowej i inwestycyjnej),

— wrzesień 2012 – misja gospodarcza w Chinach (15 prezesów największych polskich spółek energetycznych – spotkania z chińskimi partnerami),

— wrzesień 2012 – forum gospodarcze w Kantonie z udziałem przedstawicieli władz i przedsiębiorców z woj. zachodniopomorskiego oraz prowincji Guangdong – regionów, które współpracują ze sobą od 11 lat,

— październik 2012 – „Własność intelektualna a biznes” – forum małych i średnich przedsiębiorstw – państwa Grupy Wyszehradzkiej, Chiny w Warszawie;

d) Europa:

— maj 2011 – wizyta studyjna polskich ekspertów w Norwegii (poznanie regulacji norweskich dot. poszukiwania i wydobycia węgłowodórów),

— lipiec 2011 – konferencja nt. gazu łupkowego w Sofii,

— wrzesień 2011 – Forum Biznesu Partnerstwa Wschodniego w Sopocie towarzyszące szczytowi Partnerstwa Wschodniego w ramach polskiej prezydencji w Radzie UE (forum zostało zainicjowane przez MSZ, a jego organizatorami byli: Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan i BUSINESSEUROPE),

— listopad 2011 – seria konferencji nt. energetyki i gazu łupkowego (polsko-hispańska konferencja energetyczna „Bezpieczeństwo energetyczne Europy” w Madrycie; polsko-rumuńska konferencja nt. gazu łupkowego w Bukareszcie; konferencja nt. gazu łupkowego w Oslo),

— luty 2012 – misja interwencyjno-gospodarcza w Kijowie z udziałem firm sektora energetyki, w tym

odnawialnej, oraz rynku finansowego (problemy polskich inwestorów na Ukrainie),

— marzec 2012 – polsko-brytyjskie seminarium w Londynie nt. aktywności kobiet w gospodarce, spotkanie dla funduszy private equity,

— marzec 2012 – misja gospodarcza w Rostowie nad Donem z udziałem polskich producentów przemysłu rolno-przetwórczego oraz kolejowego (wsparcie i prezentacja oferty polskiego biznesu w obwodzie rostowskim),

— maj 2012 – seminarium w Zurychu nt. gazu ze złóż łupkowych,

— październik 2012 – wizyta studyjna w Polsce przedstawicieli rosyjskich władz regionalnych i instytucji, które uczestniczą w przygotowaniach do Mistrzostw Świata w Piłce Nożnej w Rosji w 2018 r. (seminarium „Od mistrzostw Europy do mistrzostw świata – polskie doświadczenia”),

— listopad 2012 – jednodniowa konferencja w Lublanie (Słowenia) nt. reform systemu emerytalnego w Polsce i ich wpływu na rozwój rynku kapitałowego i ubezpieczeń;

e) Afryka i Bliski Wschód

— październik 2011 – wizyta robocza ministra R. Sikorskiego w Libii z udziałem przedsiębiorców działających na rynku libijskim,

— grudzień 2011 – wizyta robocza minister B. Stelmach w Zjednoczonych Emiratach Arabskich wraz z misją gospodarczą,

— lipiec 2012 – dwustronne konsultacje nt. perspektyw polsko-nigeryjskiej współpracy dwustronnej, głównie gospodarczej (podpisano porozumienie o współpracy ministerstw spraw zagranicznych obu krajów),

— listopad 2012 – misja przedsiębiorstw sektora obronnego do Arabii Saudyjskiej,

— grudzień 2012 – misja gospodarcza kobiet przedsiębiorców do Arabii Saudyjskiej.

Z wyrazami szacunku

Minister
Radosław Sikorski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Żalka**

**w sprawie redukcji niektórych obciążeń
administracyjnych w gospodarce (14596)**

Odpowiadając na pismo z dnia 22 lutego 2013 r. nr SPS-023-14596/13, przy którym przesłano interpelację pana posła Jacka Żalka w sprawie ustawy o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce, przedstawiam wyjaśnienia w tej kwestii.

Przedmiotem interpelacji poselskiej są regulacje dotyczące podatku dochodowego w zakresie tzw. zatorów płatniczych, które weszły w życie z dniem 1 stycznia 2013 r., na podstawie ustawy z dnia 16 listopada 2012 r. o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce.

Podnoszone uwagi dotyczą zasadności stosowania tych rozwiązań w odniesieniu do „przedsiębiorców dokonujących transakcji z podmiotami zagranicznymi”.

Odnosząc się do zgłoszonych uwag, należy zauważyć, że nowe regulacje wprowadziły obowiązek korekty kosztów uzyskania przychodów w przypadku, gdy kwota wynikająca z faktury, umowy lub innego dokumentu nie została uregulowana w określonym w przepisach terminie. W przypadku terminów krótszych lub równych 60 dni podatnik jest obowiązany do dokonania korekty kosztów podatkowych, jeżeli kwota wynikająca z faktury, umowy lub innego dokumentu nie została uregulowana w terminie 30 dni od daty upływu terminu płatności. Natomiast w przypadku terminów płatności dłuższych niż 60 dni korekty dokonuje się, jeżeli kwota wynikająca ze wskazanych dokumentów nie została uregulowana w terminie 90 dni od dnia zaliczenia tej kwoty do kosztów uzyskania przychodów.

Zasadniczym celem wprowadzenia przedmiotowych rozwiązań było przeciwdziałanie zjawisku tzw. zatorów płatniczych. Regulacje te mają mobilizować podatników do regulowania płatności kontrahentom.

Regulacje dotyczące tzw. zatorów płatniczych nie zawierają wyłączeń w ich stosowaniu w odniesieniu do podatników dokonujących transakcji z określonymi podmiotami. Z zakresu tych regulacji nie zostali również wyłączeni podatnicy dokonujący transakcji z podmiotami zagranicznymi. Wprowadzenie takiego wyłączenia stanowiłoby naruszenie równości w zasadach opodatkowania tych samych stanów faktycznych i stawałoby w uprzywilejowanej sytuacji podatników dokonujących transakcji z podmiotami zagranicznymi. Z tych względów obowiązek korekty kosztów podatkowych nie może być uzależniony od okoliczności takiej jak miejsce siedziby (zamieszkania) kontrahenta. Podstawą do takiej korekty jest fakt nieterminowego regulowania kwot wynikających z faktury, umowy lub innego dokumentu, bez względu na to, kto jest kontrahentem podatnika.

Wprowadzenie wyłączenia stosowania regulacji w zakresie tzw. zatorów płatniczych w odniesieniu do przedsiębiorców dokonujących transakcji z podmiotami zagranicznymi mogłoby skutkować żądaniami wyłączenia stosowania tych rozwiązań również w odniesieniu do innych grup podatników. Tworzenie takich wyłączeń wypaczyłoby cel wprowadzenia tych przepisów

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Damiana Raczkowskiego**

**w sprawie aktywności międzynarodowej
województw i zawieranych przez nie umów
oraz porozumień (14604)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację pana posła Damiana Raczkowskiego (pismo nr SPS-023-14604/13) z dnia 22 lutego br. w sprawie aktywności międzynarodowej województw i zawieranych przez nie umów oraz porozumień uprzejmie informuję.

Województwo prowadzi współpracę zagraniczną na podstawie art. 172 Konstytucji RP oraz przepisów ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590, z późn. zm.; rozdz. 6), zwanej dalej u.s.w., oraz ustawy z dnia 15 września 2000 r. o zasadach przystępowania jednostek samorządu terytorialnego do międzynarodowych zrzeszeń społeczności lokalnych i regionalnych (Dz. U. Nr 91, poz. 1009, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o zasadach przystępowania.

Odnosząc się do pierwszego pytania interpelacji, należy wskazać, że zgodnie z rozdziałem 6 u.s.w. współpraca województwa ze społecznościami regionalnymi innych państw prowadzona ma być w zgodzie z prawem wewnętrznym, polityką zagraniczną państwa i jego międzynarodowymi zobowiązaniami, a ponadto musi zawierać się w granicach zadań i kompetencji województwa (art. 76 u.s.w.). Porozumienia zawierane przez województwa należą do kategorii inicjatyw zagranicznych województwa (art. 77 u.s.w.). Inicjatywy zagraniczne, w zależności od stopnia ogólności, mogą przyjąć formę listów intencyjnych, deklaracji, oświadczeń, porozumień lub umów międzyregionalnych. Przedmiotowe dokumenty podpisywane z partnerami z zagranicy nie są umowami międzynarodowymi w świetle ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443, z późn. zm.). Biorąc pod uwagę fakt, że województwo posiada osobowość prawną na mocy art. 165 Konstytucji RP i art. 6 ust. 2 u.s.w., w zakresie współpracy zagranicznej podlega ono m.in. regulacjom ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. Prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U. Nr 80 poz. 432).

W odniesieniu do pytania drugiego uprzejmie informuję, że w rozumieniu ustawy o zasadach przystępowania zrzeszeniami są organizacje, związki i stowarzyszenia powoływane przez społeczności lokalne co najmniej dwóch państw zgodnie z ich prawem wewnętrznym (art. 1 ust. 2). Zrzeszenia status prawny określają w swoich dokumentach statutowych (m.in. statut, regulamin, karta, zasady działania). Jednostki samorządu terytorialnego, które są członkami zrzeszeń, działają w nich w granicach swo-

ich zadań i kompetencji, w zgodzie z polskim prawem wewnętrznym, polityką zagraniczną państwa i jego międzynarodowymi zobowiązaniami. Dodatkowo, w stosunku do województw istnieje wymóg zgodności z priorytetami współpracy zagranicznej województwa (art. 75 u.s.w.). Jeśli chodzi o przytoczone w interpelacji zrzeszenia międzynarodowe CPMR, EUREGHA i ENCORE, posiadają one różne formy organizacyjne. Podstawowe informacje o każdym z nich przedkładałam w załączniku^{*)} do niniejszej odpowiedzi.

W związku z tym, że do współpracy zagranicznej samorządów terytorialnych nie stosuje się przepisów prawa międzynarodowego publicznego, właściwym do udzielenia szczegółowych informacji na kolejne pytania wydaje się być Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji oraz ew. Ministerstwo Rozwoju Regionalnego. Wskazać tu również należy, że nadzór nad działalnością województwa sprawuje prezes Rady Ministrów i wojewoda, a w zakresie spraw finansowych – regionalna izba obrachunkowa (art. 78 u.s.w.). Tym niemniej, analizując przepisy prawa wewnętrznego, można dojść do poniższych wniosków:

1. W kontekście pytania trzeciego należy pamiętać, że samorząd województwa, posiadając osobowość prawną, wykonuje określone ustawami zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność (art. 16 ust. 2 Konstytucji RP i art. 6 ust. 1 u.s.w.). Odpowiedzialność własną jest odzwierciedleniem zasady samodzielności jednostek samorządu terytorialnego, do której zalicza się samodzielność ustrojową, zadaniową, majątkową i finansową. Województwo jest ponadto odpowiedzialnie cywilnie, w tym z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zaciągniętych przez siebie zobowiązań oraz z tytułu wyrządzenia szkody, a odpowiedzialność ta opiera się na przepisach ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.). W przypadku województw nie można zatem mówić o odpowiedzialności międzynarodowej typowej dla państw.

2. W kwestii rozwiązywania ewentualnych sporów, które mogą wynikać ze współpracy międzyregionalnej województw, należy podkreślić, że co do zasady strony same w dowolnym momencie określają sposób i tryb ich rozwiązywania zgodnie ze swoją wolą, w tym np. poprzez wybór organu rozstrzygającego. Jeśli strony tego nie określą, zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. Prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 80, poz. 432, z późn. zm.) oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz. Urz. UE L 177 z 4 lipca 2008 r., str. 6), które określają sposób ustalania prawa właściwego dla zobowiązań umownych.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie dysponuje informacjami o zaistniałych sporach w związku z prowadzoną przez województwa współpracą międzyre-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

gionalną ani nie uczestniczy w procesie ich rozwiązywania. W związku z faktem, że współpraca międzynarodowa jednostek samorządu terytorialnego nie podlega prawu międzynarodowemu publicznemu oraz, w opinii Ministerstwa Spraw Zagranicznych, jest dostatecznie uregulowana przepisami prawa wewnętrznego, a w przypadku konieczności wyboru prawa właściwego dla rozwiązania ewentualnych sporów stosuje się przepisy prawa prywatnego międzynarodowego (jw.) – Ministerstwo Spraw Zagranicznych na tym etapie nie widzi potrzeby tworzenia dodatkowych rozwiązań prawnych w tym zakresie.

Odnosząc się do pytania siódmego interpelacji, uprzejmie informuję, że w ocenie Ministerstwa Spraw Zagranicznych samorządy terytorialne, w tym województwa, mogą mieć trudności w rozwijaniu współpracy zagranicznej. Wynikać to może z wielu uwarunkowań. Najpoważniejszym z nich mogą być niewystarczające zasoby finansowe na jej prowadzenie. Wpływ również może mieć brak odpowiedniej wiedzy, narzędzi, umiejętności czy znajomość języków obcych. Ministerstwo Spraw Zagranicznych, mając na względzie swoją koordynacyjną rolę w kształtowaniu i realizacji polityki zagranicznej państwa, wychodzi tym potrzebom naprzeciw. W 2012 r. został stworzony mechanizm wsparcia wymiaru obywatelskiego i samorządowego polskiej polityki zagranicznej, który ma na celu wspieranie obywatelskich i regionalnych inicjatyw współpracy międzynarodowej. Instrument ten ma na celu m.in. poszerzenie debaty publicznej nt. polityki zagranicznej oraz wzmocnienie zaplecza merytorycznego dla polskiej dyplomacji. Dla tych działań istnieją solidne podstawy budżetowe. W 2012 r., z rekomendacji marszałków województw, ministerstwo wsparło szereg przedsięwzięć w ramach tzw. małych projektów wspólnych MSZ i samorządu. Ministerstwo organizowało również konkursy na duże projekty dla organizacji pozarządowych, w tym tych skupiających samorządy. Finansowane są działania regionalne mające na celu zdefiniowanie priorytetów współpracy międzynarodowej z punktu widzenia poszczególnych regionów Polski oraz na wsparcie aktywności zagranicznej tych regionów w obszarach istotnych dla ich rozwoju kulturalnego, społecznego i ekonomicznego. Na bazie sieci regionalnych centrów informacji europejskiej tworzone są ośrodki debaty międzynarodowej, które staną się stałym punktem kontaktu między ministerstwem a regionalnym samorządem w sprawach zagranicznych. Powstanie zatem swoista sieć sprzyjająca trwałej współpracy, transferowi wiedzy i informacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Cisek

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Damiana Raczkowskiego**

**w sprawie udziału MSW przy nawiązywaniu
i realizacji współpracy międzynarodowej
województw (14605)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma z dnia 22 lutego 2013 r. (sygn. SPS-023-14605/13) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Damiana Raczkowskiego w sprawie udziału Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przy nawiązywaniu i realizacji współpracy międzynarodowej województw uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Celem prawnego unormowania kontaktów transgranicznych i międzyregionalnych Rzeczpospolita Polska ratyfikowała:

— w dniu 1 kwietnia 1993 r., jako pierwsza w Europie Środkowej i Wschodniej, Europejską Ramową Konwencję o współpracy transgranicznej między wspólnotami i władzami terytorialnymi (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 287), tzw. konwencję madrycką podpisaną w Madrycie 21 maja 1980 r.,

— w dniu 14 lipca 1994 r. Europejską Kartę Samorządu Lokalnego sporządzoną 15 października 1985 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 124, poz. 607; sprostowanie w Dz. U. z 2006 r. Nr 154, poz. 1107).

U podstaw współpracy międzyregionalnej i transgranicznej z partnerem zagranicznym leżą przepisy określonych umów międzynarodowych. Na podstawie tychże uregulowań ukonstytuowane zostały następujące komisje i rady:

- 1) Polsko-Niemiecka Komisja Międzyrządowa do Spraw Współpracy Regionalnej i Przygranicznej;
- 2) Polsko-Rosyjska Komisja do Spraw Współpracy Międzyregionalnej;
- 3) Polsko-Rosyjska Rada do Spraw Współpracy Regionów Rzeczypospolitej Polskiej z Obwodem Kaliningradzkim Federacji Rosyjskiej;
- 4) Polsko-Rosyjska Rada do Spraw Współpracy Regionów Rzeczypospolitej Polskiej z Regionem Sankt Petersburga;
- 5) Polsko-Słowacka Komisja Międzyrządowa do Spraw Współpracy Transgranicznej;
- 6) Polsko-Czeska Komisja Międzyrządowa do Spraw Współpracy Transgranicznej;
- 7) Polsko-Ukraińska Międzyrządowa Rada Koordynacyjna do Spraw Współpracy Międzyregionalnej;
- 8) Polsko-Litewska Komisja Międzyrządowa do Spraw Współpracy Transgranicznej;
- 9) Wspólna Komisja Polsko-Flamandzka;
- 10) Polsko-Walońsko-Brukselska Komisja Mieszana;
- 11) Polsko-Białoruska Międzyrządowa Komisja Koordynacyjna do Spraw Współpracy Transgranicznej;

12) Polsko-Łotewska Komisja Międzyrządowa do Spraw Współpracy Międzyregionalnej;

13) Polsko-Estońska Komisja Międzyrządowa do Spraw Współpracy Międzyregionalnej.

Komisje i rady tworzą forum dla dyskusji i rozwiązywania ewentualnych problemów pojawiających się we współpracy. Do ich kompetencji należy m.in. ustalenie ogólnych kierunków i form oraz koordynacja programów współpracy, a także rozpatrywanie kwestii spornych, które ją utrudniają. Po polskiej stronie komisje i rady są jednocześnie łącznikiem między władzami samorządowymi oraz podmiotami zainteresowanymi współpracą transgraniczną i międzyregionalną a administracją rządową.

W ramach komisji i rad funkcjonują podkomisje (komitety, grupy robocze, zespoły robocze), które zajmują się rozwiązywaniem konkretnych przypadków, m.in. kwestiami przejść granicznych i infrastruktury, współpracy międzyregionalnej, ochrony środowiska i przeciwdziałania nadzwyczajnym zagrożeniom, a także współpracy gospodarczej, kulturalnej i naukowej na pograniczu.

Posiedzenia komisji i rad międzyrządowych poprzedzają konsultacje i spotkania współprzewodniczących, a także spotkania polskich części, które mają na celu wypracowanie jednolitego stanowiska w negocjacjach z partnerami.

Na wniosek ministra spraw wewnętrznych odbywa się imienne mianowanie przewodniczącego polskich części rad i komisji do spraw współpracy transgranicznej i międzyregionalnej zatwierdzone w trybie obiegowym przez Radę Ministrów. Dotyczy to następujących komisji i rad:

1) Polsko-Białoruskiej Międzyrządowej Komisji Koordynacyjnej do Spraw Współpracy Transgranicznej;

2) Polsko-Estońskiej Komisji Międzyrządowej do Spraw Współpracy Międzyregionalnej;

3) Polsko-Litewskiej Komisji Międzyrządowej do Spraw Współpracy Transgranicznej;

4) Polsko-Łotewskiej Komisji Międzyrządowej do Spraw Współpracy Międzyregionalnej;

5) Polsko-Niemieckiej Komisji Międzyrządowej do Spraw Współpracy Regionalnej i Przygranicznej;

6) Polsko-Rosyjskiej Komisji do Spraw Współpracy Międzyregionalnej;

7) Polsko-Czeskiej Komisji Międzyrządowej do Spraw Współpracy Transgranicznej;

8) Polsko-Słowackiej Komisji Międzyrządowej do Spraw Współpracy Transgranicznej;

9) Wspólnej Komisji Polsko-Flamandzkiej;

10) Polsko-Walońsko-Brukselskiej Komisji Mieszanej;

11) Polsko-Ukraińskiej Międzyrządowej Rady Koordynacyjnej do Spraw Współpracy Międzyregionalnej.

Do wyłącznej kompetencji ministra spraw wewnętrznych na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 października 2001 r. w sprawie zniesienia niektórych pełnomocników rządu (Dz. U.

Nr 122, poz. 1330) oraz rozporządzenia prezesa Rady Ministrów z dnia 20 października 2001 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania ministra spraw wewnętrznych i administracji (Dz. U. Nr 122, poz. 1343) należy imienne mianowanie na przewodniczącego następujących polskich części rad:

1) Polsko-Rosyjskiej Rady do Spraw Współpracy Regionów Rzeczypospolitej Polskiej z Regionem Sankt Petersburga;

2) Polsko-Rosyjskiej Rady do Spraw Współpracy Regionów Rzeczypospolitej Polskiej z Obwodem Kaliningradzkim Federacji Rosyjskiej.

Na posiedzeniach rad i komisji międzyrządowych województwa identyfikują problemy występujące we współpracy międzynarodowej i w przypadku gdy ich rozwiązanie pozostaje w gestii rządu (aktualizacja lub podpisanie nowych umów i porozumień międzyrządowych), postulaty takie zapisywane są w dokumentach końcowych z posiedzeń. Następnie monitorowany jest postęp prac we właściwych resortach nad konkretnymi projektami umów dwustronnych.

W sytuacji pojawiających się w relacjach międzynarodowych polskich województw problemów lub kwestii do omówienia sekretariat rad i komisji (MSW) organizuje rządowo-samorządowe spotkania uzgodnieniowe.

Odnosnie do zaangażowania MSW w procesy związane z aktywnością województw w sferze międzynarodowej uprzejmie informuje, że współpraca województw z partnerami zagranicznymi sąsiadami Polski odbywa się m.in. w ramach komisji i rad do spraw współpracy transgranicznej i międzyregionalnej. W ramach rad i komisji utworzone zostały grupy robocze zajmujące się określonym aspektem tematycznym współpracy z partnerem zagranicznym. Ich przewodniczącymi są często przedstawiciele samorządów województwa. Reprezentanci urzędów marszałkowskich są włączani w charakterze stałych członków do prac ww. grup. Na organizowanych rokrocznie posiedzeniach rad i komisji przewodniczący grup roboczych przedstawiają sprawozdania z działalności oraz plany współpracy (protokoły wraz z dokumentami stanowiącymi podstawę prawną działalności rad i komisji znajdują się na stronie internetowej MSW: www.msw.gov.pl w zakładce: współpraca międzynarodowa współpraca transgraniczna).

Jednym z możliwych instrumentów międzynarodowej współpracy województw jest europejskie ugrupowanie współpracy terytorialnej (EUWT) przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 1082/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie europejskiego ugrupowania współpracy terytorialnej (EUWT). Zgodnie z art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o europejskim ugrupowaniu współpracy terytorialnej (Dz. U. Nr 218, poz. 1390, z późn. zm.) na przystąpienie do ugrupowania jednostki samorządu terytorialnego lub podmiotu prawa publicznego zgodę wyraża, w drodze decyzji, minister właściwy do spraw zagranicznych w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych,

ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw rozwoju regionalnego. Powyższy zapis determinuje udział MSW w procesie uzgodnień i na etapie wydawania zgody odnośnie do wniosku o rejestrację EUWT.

Ważną rolę w aktywności międzynarodowej samorządów województw odgrywają programy współpracy terytorialnej współfinansowane ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiej Współpracy Terytorialnej. W związku z koordynacją współpracy transgranicznej i międzyregionalnej w ramach rad i komisji MSW uczestniczy w pracach Komitetu Konsultacyjnego do spraw projektów transnarodowych i międzyregionalnych, którego zadaniem jest m.in. przygotowanie polskiego stanowiska ws. założeń programów współpracy transnarodowej Region Morza Bałtyckiego i Europa Środkowa oraz programu współpracy międzyregionalnej INTERREG V C na lata 2014–2020.

Do inicjatyw o charakterze międzynarodowym, w które zaangażowane jest MSW poprzez Polsko-Niemiecką Komisję Międzyrządową do Spraw Współpracy Regionalnej i Przygranicznej, można zaliczyć inicjatywę Partnerstwo Odra. Należy podkreślić, że ww. komisja stanowi wspólne, prawnie umocowane rządowo-samorządowe forum służące omawianiu inicjatyw o charakterze regionalnym.

MSW wspiera także inicjowanie współpracy międzynarodowej województw w ramach Inicjatywy Środkowoeuropejskiej w wymiarze współpracy transgranicznej ISE.

Przedstawiając powyższe, jednocześnie uprzejmie informuję, że poza zakresem właściwości ministra spraw wewnętrznych znajduje się podejmowanie działań mających na celu tworzenie regulacji prawnych dotyczących współpracy międzynarodowej samorządów województw.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Stachańczyk

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie modernizacji linii kolejowej nr 14
w ciągu komunikacyjnym
Łódź – Ostrów Wielkopolski (14613)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka

skierowaną do pana Sławomira Nowaka, ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej, nadesłaną przy piśmie (SPS-023-14613/13) z dnia 22 lutego 2013 r. w sprawie modernizacji linii kolejowej nr 14 w ciągu komunikacyjnym Łódź – Ostrów Wielkopolski przedstawiam poniższe stanowisko.

Realizacja robót na linii kolejowej nr 14 na odcinku Łódź Kaliska – Ostrów Wielkopolski, zdaniem spółki PKP Polskie Linie Kolejowe SA, musiała zostać przeniesiona na późniejszy okres z przyczyn warunkowanych zapewnieniem przejezdności sieci kolejowej i stanu tej linii. Realizacja robót na tym odcinku jest obecnie planowana przez PLK SA na lata 2015–2017 przy założeniu pozyskania środków z funduszy UE. W bieżącej perspektywie finansowej UE na lata 2007–2013 będą przeprowadzone jedynie prace przygotowawcze w ramach projektu dotyczącego węzła łódzkiego i usunięte zostaną ograniczenia prędkości na przejazdach kolejowych.

W dalszym ciągu trwają jeszcze prace nad projektem „Wieloletniego programu inwestycji kolejowych do roku 2015” (WPIK), którego konsultacje społeczne zakończone zostały w lutym br. Projekt WPIK uwzględnia powyższe zadanie na liście rezerwowej pod nr 147: Rewitalizacja linii nr 14 na odcinku Łódź Kaliska – Ostrów Wlkp.

Jednocześnie informuję, iż projekt WPIK zamieszczony jest na stronie internetowej ministerstwa pod adresem: http://bip.transport.gov.pl/pl/bip/programy_i_strategie/transport_kolejowy/wieloletni_program_inw_kolej_10_13.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Tomasza Kaczmarka**

**w sprawie sponsorowania przez SKW
prywatnych kursów językowych
wysokim rangom funkcjonariuszom tej służby
(14615)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma, SPS-023-14615/13, dotyczącego interpelacji posła Tomasza Kaczmarka uprzejmie informuję, że wymieniony w niej oficer nie otrzymał od Służby Kontrwywiadu Wojskowego (SKW) dofinansowania kursu języka włoskiego. Wyjaśniam ponadto.

— Zgodnie z art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniach prowadzenia działalności

ści gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne dane zawarte w oświadczeniu o stanie majątkowym stanowią informację niejawną, chyba że osoba, która złożyła oświadczenie, wyraziła pisemną zgodę na ich ujawnienie.

— Służba Kontrwywiadu Wojskowego nie udziela nieuprawnionym podmiotom i osobom informacji na temat realizowanych czynności służbowych, w tym również współpracy międzynarodowej. Ujawnienie informacji dotyczących współpracy z zagranicznymi partnerami, w tym nawet informacji o samym fakcie podjęcia przez SKW współpracy z zagranicznymi instytucjami, zwłaszcza służbami specjalnymi obcych państw, przebiegu tej współpracy i jej efektach, mogłoby pogorszyć stosunki Rzeczypospolitej Polskiej z innymi państwami lub organizacjami międzynarodowymi i zakłócić przygotowania obronne państwa lub funkcjonowanie Sił Zbrojnych RP. Dodatkowo taką informację należy traktować jako niejawną zgodnie z ustawą o ochronie informacji niejawnych z dnia 5 sierpnia 2010 r.

— Wszelkie przedsięwzięcia SKW w ramach współpracy międzynarodowej podejmowane są wyłącznie w celu realizacji zadań określonych w art. 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego. Możliwość podejmowania przez SKW takiej współpracy wynika z art. 9 ust. 1 w zw. z ust. 2 tej ustawy, który stanowi, iż szef SKW, w zakresie swojej właściwości, w celu realizacji zadań podległej sobie służby może podejmować współpracę z właściwymi organami i służbami innych państw. Podjęcie współpracy następuje po uzyskaniu zgody prezesa Rady Ministrów, który przed wyrażeniem zgody zasięga opinii ministra obrony narodowej.

— Kierunki i zakres współpracy międzynarodowej SKW ujmowane są w planach działania służby, sporządzanych na podstawie wytycznych prezesa Rady Ministrów i zatwierdzanych corocznie przez ministra obrony narodowej. Informacje na temat realizacji tej współpracy i jej efektów są natomiast zawarte w corocznym sprawozdaniu szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego z działalności SKW za dany rok.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Bartłomiej Sienkiewicz

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych
na interpelację posła Tomasza Kaczmarka**

**w sprawie zatajania przez osoby zajmujące
kierownicze stanowiska w polskich służbach
specjalnych informacji mogących stanowić
podstawę do werbunku przez obce służby
specjalne (14616)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację posła Tomasza Kaczmarka w sprawie zatajania przez osoby zajmujące kierownicze stanowiska w polskich służbach specjalnych informacji mogących stanowić podstawę do werbunku przez obce służby specjalne, przesłaną w załączeniu do pisma nr SPS-023-14616/13 z 22 lutego br., przedstawiam, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, następujące wyjaśnienia w sprawach poruszonych we wspomnianej interpelacji.

Jednym z podstawowych wymagań stawianych wobec funkcjonariuszy służb specjalnych jest spełnianie kryteriów określonych w przepisach ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228), zwanej dalej „ustawą”, w zakresie dostępu do informacji niejawnych o najwyższych klauzulach tajności. Odpowiednie normy rangi ustawowej jednoznacznie stwierdzają, że postępowaniu sprawdzającemu określone w przepisach o ochronie informacji niejawnych jest obowiązany poddać się każdy kandydat do służby (art. 46 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, art. 50 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym i art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego), a warunkiem przyjęcia do służby oraz pozostawania w służbie jest dawanie rękojmi zachowania tajemnicy stosownie do wymogów określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych (art. 44 pkt. 4 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, art. 48 pkt 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym i art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego). Przepisy tych ustaw stawiają analogiczne wymagania również wobec osób zajmujących kierownicze stanowiska w polskich służbach specjalnych, w szczególności szefów tych służb (art. 15 pkt 5 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, art. 7 pkt 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym i art. 16 pkt 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz o Służbie Wywiadu Wojskowego).

Uchwalona w dn. 5 sierpnia 2010 r. ustawa wprowadziła skuteczniejszą od poprzedniej procedurę stwierdzenia rękojmi zachowania tajemnicy, będącej jedną z podstawowych przesłanek warunkujących uzyskanie dostępu do informacji niejawnych. Istotniejszymi wyznacznikami nowego systemu badania rękojmi zachowania tajemnicy są: znacznie poszerzona w stosunku do poprzednio obowiązującej, ankieta bezpieczeństwa osobowego (obejmująca m.in. obowiązek podania przez osobę sprawdzaną informacji, o których mowa w interpelacji) oraz zapewniająca obiektywizm procedura sprawdzeń osób zajmujących wrażliwe stanowiska w służbach specjalnych (szefów i pełnomocników ochrony oraz zastępców pełnomocników ochrony), przeprowadzana przez organ zewnętrzny w stosunku do jednostki, w której te osoby będą pełniły służbę (art. 23 ust. 3 i 4 ustawy).

Przytoczone w interpelacji kategorie informacji dotyczących bliżej niesprecyzowanych „osób zajmujących kierownicze stanowiska w polskich służbach specjalnych”, które miał uzyskać pan poseł, podlegają badaniu w ramach postępowania sprawdzającego mającego na celu ustalenie, czy osoba sprawdzana daje rękojmi zachowania tajemnicy i poprzedzającego wydanie poświadczenia bezpieczeństwa, które potwierdza dawanie takiej rękojmi. Zgodnie z art. 24 ust. 2 i 3 ustawy w toku postępowania sprawdzającego ustala się, czy istnieją uzasadnione wątpliwości dotyczące:

a) uczestnictwa, współpracy lub popierania przez osobę sprawdzaną działalności szpiegowskiej, terrorystycznej, sabotażowej albo innej wymierzonej przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej;

b) zagrożenia osoby sprawdzanej ze strony obcych służb specjalnych w postaci prób werbunku lub nawiązania z nią kontaktu;

c) przestrzegania porządku konstytucyjnego Rzeczypospolitej Polskiej, a przede wszystkim, czy osoba sprawdzana uczestniczyła lub uczestniczy w działalności partii politycznych lub innych organizacji, o których mowa w art. 13 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, albo współpracowała lub współpracuje z takimi partiami lub organizacjami;

d) ukrywania lub świadomego niezgodnego z prawdą podawania w ankiecie bezpieczeństwa osobowego lub postępowaniu sprawdzającym przez osobę sprawdzaną informacji mających znaczenie dla ochrony informacji niejawnych;

e) wystąpienia związanych z osobą sprawdzaną okoliczności powodujących ryzyko jej podatności na szantaż lub wywieranie presji;

f) niewłaściwego postępowania z informacjami niejawnymi, jeżeli:

— doprowadziło to bezpośrednio do ujawnienia tych informacji osobom nieuprawnionym,

— było to wynikiem celowego działania,

— stwarzało to realne zagrożenie ich nieuprawnionym ujawnieniem i nie miało charakteru incydentalnego,

— dopuściła się tego osoba szczególnie zobowiązana na podstawie ustawy do ochrony informacji niejawnych: pełnomocnik ochrony, jego zastępca lub kierownik kancelarii tajnej.

W toku poszerzonego postępowania sprawdzającego ustala się ponadto, czy istnieją wątpliwości dotyczące:

— poziomu życia osoby sprawdzanej wyraźnie przewyższającego uzyskiwane przez nią dochody,

— informacji o chorobie psychicznej lub innych zakłóceniach czynności psychicznych ograniczających sprawność umysłową i mogących negatywnie wpłynąć na zdolność osoby sprawdzanej do wykonywania prac, związanych z dostępem do informacji niejawnych,

— uzależnienia od alkoholu, środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Zasadniczą wytyczną dla organu prowadzącego postępowanie sprawdzające co do stwierdzenia rękojmi zachowania tajemnicy jest norma art. 24 ust. 4 ustawy nakazująca, aby w razie niedających się usunąć wątpliwości, o których mowa powyżej, interes ochrony informacji niejawnych miał pierwszeństwo przed innymi prawnie chronionymi interesami.

Należy przy tym zauważyć, że uzyskanie przez osobę sprawdzaną poświadczenia bezpieczeństwa nie oznacza zwolnienia właściwych organów z możliwości kontrolowania spełniania przez tę osobę wymagań warunkujących utrzymanie dostępu do informacji niejawnych. W służbach specjalnych taka kontrola jest szczególnie rygorystyczna, gdyż sprawowana jest na bieżąco przez komórki organizacyjne właściwe do spraw bezpieczeństwa wewnętrznego, a wobec tego prawdopodobieństwo wystąpienia nieprawidłowości, które sugeruje pan poseł, należy ocenić jako znikome. Natomiast zgodnie z art. 33 ustawy, w przypadku gdy o osobie, której wydano poświadczenie bezpieczeństwa, zostaną ujawnione nowe informacje wskazujące, że nie daje ona rękojmi zachowania tajemnicy, przeprowadza się kontrolne postępowanie sprawdzające. Po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu kontrolnego postępowania sprawdzającego kierownik jednostki organizacyjnej lub osoba uprawniona do obsady stanowiska uniemożliwia osobie sprawdzanej dostęp do informacji niejawnych.

Wydaje się nie ulegać wątpliwości, że wspomniane w interpelacji informacje, jeżeli zostałyby odpowiednio skonkretyzowane, mogłyby stanowić materiał wystarczający do wszczęcia postępowania sprawdzającego. Niemniej adresatem takich informacji jest organ właściwy do przeprowadzenia kontrolnego postępowania sprawdzającego, określony zgodnie z art. 33 ust. 2–4 ustawy.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Bartłomiej Sienkiewicz

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Grzegorza Adama Woźniaka**

**w sprawie niższych wpływów z podatków
do budżetu w 2012 r. (14620)**

W odpowiedzi na pismo (nr SPS-023-14620/13) z dnia 22 lutego 2013 r. przesyłam odpowiedź na interpelację pana posła Grzegorza Adama Woźniaka.

Ad 1. Dlaczego Ministerstwo Finansów założyło tak błędną prognozę wpływów z podatków w 2012 r., mając już wcześniej dane, że polska gospodarka ostro hamuje, a teraz mamy zapas w gospodarce?

Prognoza dochodów budżetu państwa przedstawiona w ustawie budżetowej na 2012 r. została oparta o założenie, że tempo wzrostu PKB w 2012 r. wyniesie 2,5% w ujęciu realnym. Prognoza ta była w chwili jej konstruowania prognozą ostrożną.

W wyniku przeprowadzonej analizy wykonania dochodów w trakcie 2012 r. Ministerstwo Finansów skorygowało prognozę dochodów budżetu państwa, przedstawiając w projekcie ustawy budżetowej na 2013 r. przewidywane wykonanie dochodów w 2012 r. W wyniku korekty zmniejszono prognozę dochodów głównie z podatku VAT. Korekta ta była m.in. wynikiem analizy bieżącego wykonania dochodów z tego tytułu, jak również wynikała z korekty scenariusza makroekonomicznego. W projekcie ustawy na 2013 r. skorygowano strukturę wzrostu PKB na 2012 r. Pomimo faktu, że realne tempo wzrostu PKB w 2012 r. zostało utrzymane na poziomie 2,5%, to istotnie zmniejszono przewidywane tempo wzrostu spożycia prywatnego oraz inwestycji sektora finansów publicznych, które to kategorie stanowią większość bazy podatkowej VAT.

Wartym przypomnienia jest fakt, że w końcu sierpnia 2012 r. oczekiwania rynkowe w stosunku do przewidywanego wzrostu PKB w 2012 r. wynosiły średnio 2,9%. W końcu września 2012 r. oczekiwania te zostały nieznacznie skorygowane do 2,8% wzrostu PKB w 2012 r. Prognoza budżetowa w okresie jej przygotowywania, uwzględniając ówczesne uwarunkowania, była więc prognozą konserwatywną.

Na wykonanie dochodów w 2012 r. wpływ miało spowolnienie tempa wzrostu gospodarczego. Według wstępnych danych GUS PKB w 2012 r. wzrósł w ujęciu realnym o 2%. Należy zauważyć, że najbardziej znaczące spowolnienie tempa wzrostu PKB zanotowano w III i IV kwartale 2012 r. Realne tempo wzrostu PKB wyniosło w ujęciu rocznym 1,4% i 1,1% odpowiednio w III i IV kwartale 2012 r.

W chwili obecnej brak jest ostatecznych danych na temat wykonania dochodów w 2012 r. Stosowna informacja na temat wykonania budżetu państwa w 2012 r. wraz z omówieniem zostanie przekazana do parlamentu nie później niż do końca maja br.

Ad 2. Czy jest prawdą, że w przypadku samego tylko podatku VAT w skali roku zabraknie około 18 mld zł?

Wysokość przewidywanych dochodów w 2012 r. była podstawą do sporządzenia prognozy wpływów na 2013 r. Wstępne informacje na temat wykonania dochodów z podatku VAT w 2012 r. wskazują, że dochody te były niższe niż planowano na etapie ustawy na 2013 r. o ok. 1,5 mld zł. Fakt ten jest czynnikiem ryzyka, który może wpłynąć na niewykonanie prognozowanych pierwotnie wpływów z VAT. Rada Ministrów w konstytucyjnym terminie przedstawi projekt budżetu państwa na 2014 r., w którym znajdzie się przewidywane wykonanie dochodów w 2013 r.

Ad 3. W jakiej wysokości w Ministerstwie Finansów zostały wypłacone nagrody dla pracowników w 2012 r.?

Zgodnie z art. 93 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505, z późn. zm.) członkom korpusu służby cywilnej za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej można przyznać nagrodę ze specjalnie utworzonego w tym celu funduszu nagród w służbie cywilnej. Fundusz nagród w wysokości 3% planowanych wynagrodzeń osobowych pozostaje w dyspozycji dyrektora generalnego Ministerstwa Finansów i może być podwyższany w ramach posiadanych środków na wynagrodzenia. Stosownie do § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lutego 2010 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników niebędących członkami korpusu służby cywilnej zatrudnionych w urzędach administracji rządowej i pracowników innych jednostek tworzony jest fundusz nagród w wysokości 3% planowanych wynagrodzeń osobowych, z przeznaczeniem na nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej dla osób zajmujących stanowiska pomocnicze, robotnicze i obsługi oraz wewnętrznej służby ochrony, a także dla członków Gabinetu Politycznego Ministra Finansów.

W świetle powyższego należy podkreślić, iż istnieje ustawowy obowiązek utworzenia 3-procentowego funduszu nagród. Wprost z przepisów prawa wynika także możliwość przyznawania nagród za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej pracownikom Ministerstwa Finansów. Środki na nagrody pochodzą z utworzonego w ramach planowanych środków na wynagrodzenia funduszu nagród. Nie stanowią zatem dodatkowego obciążenia dla budżetu państwa.

Wysokość indywidualnych nagród przyznanych w Ministerstwie Finansów uzależniona była od oceny realizowanych zadań dokonywanej przez przełożonych pracownika oraz od środków dostępnych w ramach funduszu nagród. Nagrody o charakterze uznaniowym były przyznawane pracownikom za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej, tj. w związku z wykonywaniem wyznaczonych pracownikowi prac związanych m.in. z:

1) realizacją trudnego lub ważnego zadania;

2) zrealizowaniem zadania w trybie przyspieszonym oraz wykorzystaniem umiejętności dobrej orga-

nizacji pracy i szybkości rozpoznania danych, faktów i informacji;

3) realizowaniem dodatkowych zadań niewynikających z zakresu obowiązków;

4) wdrożeniem nowych rozwiązań usprawniających organizację pracy;

5) reprezentowaniem Ministerstwa Finansów na zewnątrz.

Ponadto pracownicy mogli być nagradzani w tytułu zwiększenia ilości wykonywanych zadań w związku absencjami innych pracowników. Przyznawanie nagród, zgodnie z określonymi zasadami i kryteriami jest jednym z warunków niezbędnych do budowania motywacyjnego systemu wynagrodzeń w służbie cywilnej.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Finansów w 2012 r. wysokość nagrody przyznanej pracownikom wynosiła przeciętnie 2009 zł brutto.

Sekretarz stanu
Janusz Cichoń

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Grzegorza Adama Woźniaka**

**w sprawie planów wprowadzenia
dodatkowych opłat za wypłaty z bankomatów
(14624)**

Szanowna Pani Marszałek! Nawiązując do interpelacji pana posła Grzegorza Adama Woźniaka (sygn. SPS-023-14624/13) w sprawie planów wprowadzenia dodatkowych opłat za wypłaty z bankomatów, która wpłynęła do Ministerstwa Finansów w dniu 27 lutego br., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1174, z późn. zm.), zwana dalej u.u.p., stanowiąca implementację do polskiego systemu prawnego założeń dyrektywy 2007/64/WE (dalej jako Payment Service Directive – PSD) obowiązuje od dnia 24 października 2011 r. i dokonuje transpozycji na zasadzie tzw. harmonizacji pełnej, będąc kolejnym, niezwykle istotnym krokiem na drodze ujednolicenia systemów prawnych państw Unii Europejskiej (oraz pozostałych państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego) w zakresie regulacji związanych z obrotem gospodarczym.

Dla prawidłowego funkcjonowania konkurencji na rynku usług płatniczych nieodzowne jest zrównoważenie pozycji poszczególnych uczestników działa-

jących na rynku bezgotówkowych usług płatniczych w ten sposób, aby w istocie urzeczywistnić działanie mechanizmów konkurencji charakterystycznych dla wolnego rynku, jednocześnie eliminując zjawiska zagrożające osiągnięciu projektowanych rezultatów. W szczególności projekt nowelizacji ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw ma na celu m.in. eliminację wykorzystywania uprzywilejowanej, monopolistycznej pozycji przez poszczególne podmioty w relacjach z innymi, czego efektem finalnym jest ograniczanie i hamowanie dalszego rozwoju gospodarczego.

Pragnę poinformować pana posła, iż zasadniczą przesłanką, która skłoniła projektodawcę do podjęcia inicjatywy w zakresie nowelizacji u.u.p. związanej z umożliwieniem pobierania dodatkowych opłat za wypłatę środków z bankomatów, było utrzymanie dalszego, zrównoważonego rozwoju obrotu bezgotówkowego w Polsce. Osiągnięcie tego miałyby nastąpić poprzez przełamanie skutków duopolu organizacji kartowych i jednostronnego narzucania regulacji związanych z możliwością pobierania opłat za wypłaty środków z bankomatów w umowach z innymi podmiotami działającymi na rynku świadczenia tego rodzaju usług. Efektem takiego stanu rzeczy jest zakłócenie działania mechanizmów wolnorynkowych, co z kolei generuje powstawanie kolejnych, niepożądanych zjawisk obserwowanych na rynku obrotu bezgotówkowego, w tym na rynku bankomatowym.

Obecne uwarunkowania utrudniają dalsze poszerzanie sieci bankomatów poprzez ich instalację w miejscach o mniejszym stałym zapotrzebowaniu na wypłaty środków z bankomatu ze względu na brak rentowności takich przedsięwzięć (z uwagi na ograniczony popyt i konieczność ponoszenia wysokich kosztów obsługi takich bankomatów, a także z powodu zmniejszonej liczby operacji na takich urządzeniach, co wpływa na ich ograniczoną dochodowość). W rezultacie wiele mniejszych miejscowości dysponujących nierzadko sporym potencjałem gospodarczym czy miejscowości o znacznych walorach turystycznych jest pozbawionych dostępu do usług płatniczych, a które mogłyby być oferowane, np. przez banki spółdzielcze (Bank Polskiej Spółdzielczości SA wraz z bankami spółdzielczymi z nim zrzeszonymi ustosunkował się pozytywnie do projektowanych zmian w omawianym zakresie). Liczba bankomatów statystycznie więc wzrasta w miejscach o tzw. wysokiej transakcyjności kosztem np. mniejszych miejscowości, gdzie ich instalacja w obecnych realiach jest wyjątkowo pożądana. Warto nadmienić, iż sieć urządzeń bankomatowych pokrywa terytorium kraju w sposób nierównomierny, z uwagi na wyżej wskazane okoliczności, utrzymując w poszczególnych regionach niekorzystny stan tzw. wykluczenia finansowego społeczeństwa.

Czynnikiem hamującym rozwój sieci bankomatów wydaje się być więc fakt jednostronnego zakazu pobierania przez operatorów bankomatów jakichkolwiek dodatkowych opłat z tytułu korzystania z ich

urządzeń. W obecnym stanie prawnym takie działania zyskują wymiar legalności, gdyż u.u.p., pomimo iż nie zabrania pobierania takiej opłaty, umożliwia umowne ograniczanie ich pobierania przy wypłacie środków z użyciem kart płatniczych. W efekcie siła rynkowa duopolu organizacji kartowych ustalających reguły i opłaty związane z użytkowaniem kart płatniczych w znaczący sposób ogranicza możliwość negocjacji stawek przez operatorów bankomatów z wydawcami kart.

Wskazać należy, iż decydujący wpływ na kształtowanie się praktyk w zakresie wysokości opłat nakładanych na transakcje przy wypłacie środków z urządzeń bankomatowych mają w chwili obecnej regulacje organizacji kartowych, pomimo że ustalona przez nie maksymalna opłata dla operatorów bankomatów nie zawsze jest adekwatna do ich kosztów. W konsekwencji takie czynniki, jak ustalona przez organizacje kartowe opłata w połączeniu z narzuconym zakazem pobierania dodatkowych należności od posiadaczy kart wypłacających środki z bankomatu oraz praktykami wydawców kart związanymi z zawiązaniem tzw. foreign fee dodatkowo ponad interchange bankomatowy, skutkują, w ocenie Ministerstwa Finansów, niedostatecznym tempem rozwoju rynku płatności bezgotówkowych, szczególnie na terenach obejmujących mniejsze miejscowości.

Powyższe okoliczności spowodowały, iż do pierwotnego projektu zmian w u.u.p. wprowadzono propozycję regulacji materii opłat dodatkowych za wypłaty środków pieniężnych z bankomatów. Tak zwane dozwolenie mocne umożliwiające pobieranie dodatkowych opłat przez operatorów bankomatów, w opinii projektodawcy, ograniczyłyby możliwość narzucania przez organizacje kartowe reguł funkcjonowania rynku, w tym przypadku w zakresie należnych opłat. Projektowane przepisy w tym kształcie nie nakazywałyby ustanawiania standardowej opłaty, ale wyłącznie podważałyby narzucany jednostronnie zakaz opłat dodatkowych w sytuacjach, gdy standardowa opłata nie wystarcza do pokrycia kosztów funkcjonowania bankomatu, a równocześnie występuje, jak wskazywano wyżej, popyt na usługi bankomatowe w danej lokalizacji przy akceptacji dla wyższych opłat.

Odpowiadając na pytanie pana posła o spodziewane implikacje projektowanych zmian w zakresie stosunku społeczeństwa do posiadania kart płatniczych w ogólności, uprzejmie informuję, iż w ocenie Ministerstwa Finansów, wzorując się na doświadczeniach innych państw Unii Europejskiej (np. Wielkiej Brytanii^{*)}), umożliwienie pobierania opłat dodatkowych z tytułu wypłaty środków z bankomatów nie wywoła reperkusji w postaci odwrotu posiadaczy kart od korzystania z nich. Należy podkreślić, iż

^{*)} ATM Working Group 2006. Cash Machines – Meeting Consumer Needs: http://webarchive.nationalarchives.gov.uk/+/http://www.hm-treasury.gov.uk/d/atm_working_group_final.pdf oraz <http://www.link.co.uk/Media/NewsReleases/Pages/600thnewfreecashmachinegoesliveinlow-incomearea.aspx>.

funkcjonowanie tego rodzaju przepisów, np. w systemie prawnym Wielkiej Brytanii, przyczyniło się do znacznego zwiększenia liczby bankomatów na terenie kraju, co przełożyło się na dalszy, dynamiczny rozwój rynku usług płatniczych oraz obrotu bezgotówkowego. Warto wskazać, iż ewentualne wprowadzenie opłat dodatkowych obligatoryjnie połączone byłoby z szerokimi obowiązkami informacyjnymi po stronie operatorów bankomatów, co ma na celu ochronę posiadaczy kart płatniczych przed nadużyciami.

Należy wręcz oczekiwać, że pojawienie się bankomatów w miejscach dotąd ich pozbawionych zachęci sceptycznych i wykluczonych finansowo do użycia karty płatniczej najpierw w bankomacie, a następnie w terminalu POS (trudno oczekiwać odwrotnego zjawiska). Badania pokazują, że zalety bankowości elektronicznej mogą być dostrzeżone dopiero przy rozpoczęciu korzystania z niej. Trudno zatem oczekiwać rozwoju sieci akceptacji kart płatniczych w sklepach, w miejscach, gdzie ludzie nie mogą skorzystać z wypłaty z bankomatu, a więc łatwego dostępu do swoich pieniędzy. Skutek umożliwienia surcharge w postaci rozwoju sieci bankomatów, dzięki uwolnieniu konkurencji na rynku operatorów bankomatów, powinien zatem doprowadzić do odwrotnego skutku niż zakłada pan poseł – mianowicie wzrostu zainteresowania korzystaniem z kart płatniczych, a zaniechanie działań na rzecz rozwoju sieci bankomatów może doprowadzić do dalszego hamowania rozwoju sieci akceptacji pomimo innych działań w tym celu.

Niezależnie jednak od wskazanych powyżej argumentów uprzejmie informuję, że zmieniony projekt ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych i niektórych innych ustaw, który został skierowany ponownie pod obrady komitetu stałego Rady Ministrów, nie zawiera przedmiotowych zapisów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Wojciech Kowalczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Żalka**

**w sprawie znaczenia opinii biegłych
w postępowaniu sądowym (14627)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pana posła Jacka Żalka z dnia 13 lutego 2013 r. w sprawie znaczenia opinii biegłych w postępowaniu sądowym, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Praca w sądach rodzinnych to zajmowanie się m.in. trudnymi, a często bardzo dramatycznymi sprawami dotyczącymi losów dzieci i rodzin. Wymaga to nie tylko stosowania obowiązującego prawa, lecz także ogromnej wiedzy życiowej i doświadczenia zawodowego sędziów oraz ich zaangażowania.

Jednocześnie prawo nakłada na sędziego rodzinnego obowiązek współdziałania z organami, instytucjami i organizacjami społecznymi, zajmującymi się na danym terenie problematyką rodziny, dzieci i młodzieży, sprawami oświaty i wychowania oraz zdrowia.

Działalność sądów rodzinnych jest zatem ściśle związana z funkcjonowaniem organów pomocniczych, takich jak rodzinni kuratorzy sądowi i społeczni, rodzinne ośrodki diagnostyczno-konsultacyjne, biegli, ośrodki pomocy rodzinie.

Nie marginalizując roli tych organów, nie można zapominać, że główną rolę w procesie przywracania właściwej pozycji rodzinie w celu umożliwienia wypełniania przez nią na powrót jej funkcji wychowawczo-opiekunich pełni sędzia rodzinny. Podejmując określoną decyzję, dopuszczalną i uzasadnioną w świetle obowiązującego prawa, przy uwzględnieniu doświadczenia życiowego, kształtuje poprzez ten fakt bezpośrednio wzajemne stosunki rodzinne, a zarazem wpływa na stworzenie wizerunku rodziny w społeczeństwie.

Ponadto sędzia rodzinny winien posiadać nie tylko odpowiednie przygotowanie prawnicze, lecz także wykazywać się gruntowną znajomością takich dyscyplin, jak psychologia, pedagogika, socjologia.

Odnosząc się do pierwszego pytania sformułowanego w interpelacji, wskazać należy, że opinia biegłego, w tym również opinia sporządzana przez rodzinny ośrodek diagnostyczno-konsultacyjny, jest jednym z wielu dowodów przeprowadzanych przez sąd opiekuńczy.

Stosownie do treści art. 278 K.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Opinia biegłego powinna wyjaśniać wątpliwości, które powstają u osób niedysponujących wiedzą specjalistyczną, i ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Dowód z opinii biegłego podlega ocenie sądu przy zastosowaniu reguł przewidzianych w przepisie art. 233 § 1 K.p.c. na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodnie z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego.

W oparciu o regułę wyrażoną w tym przepisie wiarygodność i moc dowodów ocenia sąd orzekający w sprawie według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy

i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5–6, poz. 21, uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267).

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Prezentowana w nauce jest teza, zgodnie z którą zasada swobodnej oceny dowodów, jako antyteza dowolności, odnosi się do wszystkich środków dowodowych, co jednak nie oznacza, że nie ma różnicy w podejściu do poszczególnych ich rodzajów. Jednocześnie brak jest podstaw do przyjęcia formalnej hierarchii środków dowodowych z punktu widzenia ich wiarygodności i mocy. Prawidłowość realizacji przez sąd orzekający tej zasady podlega jedynie kontroli w toku instancji.

W odniesieniu do pytania zawartego w punkcie drugim uprzejmie informuję, że Ministerstwo Sprawiedliwości nie dysponuje danymi statystycznymi dotyczącymi liczby spraw sądowych, w których powołano biegłych, ani liczby spraw, w których orzeczenia wydane przez sąd były zbieżne z tezami wyrażonymi w opinii biegłych.

Natomiast w zakresie pytania sformułowanego w punkcie piątym interpelacji wskazać należy, że psychologowie i pedagodzy zatrudnieni są w rodzinnych ośrodkach diagnostyczno-konsultacyjnych na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (tj. Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674), natomiast ich kwalifikacje regulują przepisy § 8 ust. 2 i 3 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 3 sierpnia 2001 r. w sprawie organizacji i zakresu działania rodzinnych ośrodków diagnostyczno-konsultacyjnych (Dz. U. z 2001 r. Nr 97, poz. 1063).

Kwestie prawidłowości zatrudniania osób na stanowiskach psychologów i pedagogów w ośrodkach (kwalifikacje, wykonywanie obowiązków, forma i przebieg zatrudnienia) są systematycznie kontrolowane przez wizytatorów sprawujących nadzór nad ośrodkami.

Zgodnie z przepisem § 8 ust. 2 wspomnianego wyżej rozporządzenia psychologiem w ośrodku może być osoba mająca dyplom ukończenia wyższych studiów magisterskich z zakresu psychologii oraz co najmniej trzyletni staż pracy w poradnictwie rodzinnym lub z młodzieżą niedostosowaną.

Jednocześnie wskazać należy, że udzielenie odpowiedzi na pozostałe pytania zawarte w interpelacji, odnoszące się do toku prowadzonego przez sąd postępowania dowodowego i merytorycznej oceny opinii rodzinnego ośrodka diagnostyczno-konsultacyjnego i w konsekwencji wydanego przez Sąd Rejonowy w Wy-

sokiem Mazowieckiem orzeczenia w sprawie małoletniego R. J. J., w trybie art. 192 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, nie było możliwe, bowiem nie mieści się w ramach zakreślonych tym przepisem.

Z uwagi na zmianę przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 27 września 2011 r. Nr 203, poz. 1192) z dniem 28 marca 2012 r. minister sprawiedliwości uprawniony jest do wykonywania zewnętrznego nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów, który obejmuje analizę i ocenę prawidłowości oraz skuteczności wykonywania przez prezesów sądów wewnętrznego nadzoru administracyjnego (art. 37f powołanej ustawy).

W ramach zewnętrznego nadzoru administracyjnego minister sprawiedliwości: analizuje informacje roczne o działalności sądów, ustala ogólne kierunki wewnętrznego nadzoru administracyjnego, wykonywanego przez prezesów sądów apelacyjnych, kontroluje wykonywanie obowiązków nadzorczych przez prezesów sądów apelacyjnych oraz wydaje stosowne zarządzenia.

W przypadku stwierdzenia istotnych uchybień w działalności administracyjnej sądu lub niewykonania przez prezesa sądu apelacyjnego zarządzeń ministra sprawiedliwości może zarządzić przeprowadzenie lustracji sądu lub wydziału sądu bądź przeprowadzenie lustracji działalności nadzorczej prezesa sądu.

Czynności z zakresu nadzoru administracyjnego nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli – art. 9b cytowanej ustawy.

Z racji nowego ukształtowania zasad nadzoru w aktualnym stanie prawnym wykonywanie przez ministra sprawiedliwości czynności nadzorczych w indywidualnych sprawach nie jest możliwe.

Z powyższych względów pozostałe okoliczności podniesione w interpelacji nie mogą być przedmiotem oceny w ramach przysługujących ministrowi sprawiedliwości uprawnień nadzorczych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Wojciech Hajduk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie budzących wątpliwości przypadków
nakazu uiszczania podatku
od środków transportu (14646)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pana Kazimierza Moskala, posła na Sejm

RP, w sprawie budzących wątpliwości przypadków nakazu uiszczania podatku od środków transportowych, przesłaną przy piśmie marszałka Sejmu z dnia 27 lutego 2013 r., SPS-023-14646/13, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613, z późn. zm.) obowiązek podatkowy w zakresie podatku od środków transportowych ciąży na osobach fizycznych i osobach prawnych będących właścicielami (współwłaścicielami) środków transportowych.

Obowiązek podatkowy powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym środek transportowy został zarejestrowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a w przypadku nabycia środka transportowego zarejestrowanego – od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym środek transportowy został nabyty (art. 9 ust. 4 ustawy).

Artykuł 9 ust. 5 ww. ustawy reguluje kwestię wygaśnięcia obowiązku podatkowego w podatku od środków transportowych, zgodnie z tym przepisem obowiązek ten wygasa z końcem miesiąca, w którym środek transportowy został wyrejestrowany lub wydana została decyzja organu rejestrującego o czasowym wycofaniu pojazdu z ruchu, lub z końcem miesiąca, w którym upłynął czas, na który pojazd powierzono. Skutek w postaci wygaśnięcia obowiązku podatkowego ustawa wiąże zatem z wystąpieniem wyłącznie takich okoliczności jak wyrejestrowanie pojazdu, wydanie decyzji o czasowym wycofaniu pojazdu z ruchu oraz upływ czasu, na który pojazd został powierzony.

Prezentowana w orzecznictwie sądów administracyjnych wykładnia art. 9 ust. 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych jest jednolita. Przykładowo powołać można wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 21 sierpnia 2012 r., sygn. akt I SA/Bd 615/12, w którym sąd wyraził pogląd, że obowiązek podatkowy nie wygasa „w przypadku złego stanu technicznego pojazdu, faktycznego braku możliwości korzystania z posiadanego środka transportu, fizycznej likwidacji poprzez jego rozmontowanie, pocięcie i sprzedaż na złom, utylizacji pojazdu (wykorzystania odpadów jako surowców wtórnych do dalszego przerobu), wywozu z kraju czy też jego kradzieży. Konieczność opłacania podatku od środków transportowych nie jest bowiem uzależniona od użytkowania pojazdu ani od jego fizycznego posiadania”.

Ministerstwo Finansów aprobuje ten pogląd, a ponadto zauważa, że wszystkie z okoliczności powodujących wygaśnięcie obowiązku podatkowego są obiektywne i łatwe do ustalenia na podstawie dokumentów, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.). W razie wyrejestrowania pojazdu, wydania decyzji o czasowym wycofaniu pojazdu z ruchu oraz upływu czasu, na który po-

jazd został powierzony, nie ma trudności z potwierdzeniem tych faktów. Przykładowo wyrejestrowanie pojazdu następuje na wniosek właściciela pojazdu w drodze decyzji administracyjnej, a przypadki, w których pojazd podlega wyrejestrowaniu, określa art. 79 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym. Wśród enumeratywnie wymienionych przesłanek wyrejestrowania pojazdu jest również okoliczność udokumentowanej trwałej i zupełnej utraty posiadania pojazdu bez zmiany w zakresie prawa własności (art. 79 ust. 1 pkt 5 ustawy). Niemniej każda indywidualna sprawa podlega wnikliwej analizie i rozpatrzeniu przez organ rejestrowy, a jego rozstrzygnięcie podlega weryfikacji przez samorządowe kolegium odwoławcze. Dwuinstancyjność postępowania zapewnia rzetelność i obiektywność działania organów administracji.

Natomiast przypadek sprzedaży pojazdu na części nie został wymieniony w Prawie o ruchu drogowym jako przesłanka wyrejestrowania pojazdu. Niemniej ocena zasadności i celowości zmiany przepisów w tym zakresie nie należy do kompetencji ministra finansów.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że przesłanki wygaśnięcia obowiązku podatkowego w podatku od środków transportowych unormowane są w sposób precyzyjny i niebudzący wątpliwości. Tym samym przepisy ustawowe w omawianym zakresie spełniają wymóg dostatecznej określoności. Dyrektywa dostatecznej określoności stanowi element zasady ochrony zaufania obywatela do państwa i tworzonych przez nie prawa, wynikającej z określonej w art. 2 Konstytucji RP zasady demokratycznego państwa prawa.

Natomiast zgłoszony postulat dotyczy systemowej zmiany w podatku od środków transportowych, tj. podmiotów zobowiązanych do jego zapłaty. Jednak ukształtowanie podmiotowego zakresu w zaproponowany sposób, tj. objęcie tym zakresem wyłącznie właściciela będącego jednocześnie posiadaczem pojazdu, spowoduje wątpliwości interpretacyjne. Powiązanie obowiązku podatkowego z faktem posiadania pojazdu przez właściciela skutkować będzie sporami między podatnikami a organami podatkowymi co do potwierdzenia tego faktu i przyczyni się do trudności w stosowaniu omawianego przepisu. Skutkiem uniezależnienia obowiązku zapłaty podatku od formalnego wyrejestrowania będą trudności w określeniu momentu wygaśnięcia obowiązku podatkowego, co będzie również niekorzystne dla samych podatników.

Biorąc powyższe pod uwagę, nie przewiduje się wprowadzenia zmian do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w przedmiotowym zakresie.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Szweda**

**w sprawie przekazywania szkoły prowadzonej
przez samorząd terytorialny osobie prawnej
niebędącej jednostką
samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej
(14653)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Szweda (SPS-023-14653/13) w sprawie przekazywania szkoły prowadzonej przez samorząd terytorialny osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej, uprzejmie informuję.

Przepis art. 5 ust. 5g ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty pozwala jednostce samorządu terytorialnego będącej organem prowadzącym przekazać szkołę liczącą nie więcej niż 70 uczniów, w drodze umowy, osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej po uzyskaniu pozytywnej opinii organu sprawującego nadzór pedagogiczny. O przekazaniu prowadzenia szkoły rozstrzyga organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego w drodze uchwały.

Uchwała o przekazaniu prowadzenia szkoły nie jest poprzedzana uchwałą intencyjną, tj. uchwałą o zamiarze przekazania prowadzenia szkoły. Procedura prawna ogranicza się więc do podjęcia jednej uchwały o przekazaniu szkoły.

Ustawodawca nie precyzuje, na jaki dzień liczyć liczbę uczniów, o których mowa w art. 5 ust. 5g ustawy o systemie oświaty. Zgodnie z art. 5 ust. 5g jednostka samorządu terytorialnego przekazuje szkołę do prowadzenia na podstawie uchwały, zatem przyjąć należy, że liczba uczniów podawana jest na dzień podjęcia uchwały. Zmiana liczby uczniów nie skutkuje zerwaniem umowy. Zgodnie z § 10 (załącznik 2) rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. z dnia 19 czerwca 2001 r. z późn. zm.) szczegółową organizację nauczania, wychowania i opieki w danym roku szkolnym określa arkusz organizacji szkoły opracowany przez dyrektora szkoły, z uwzględnieniem szkolnego planu nauczania, o którym mowa w przepisach w sprawie ramowych planów nauczania, do dnia 30 kwietnia każdego roku. Arkusz organizacji szkoły zatwierdza organ prowadzący szkołę do dnia 30 maja danego roku.

Przekazanie szkoły na podstawie art. 5 ust. 5g ustawy o systemie oświaty może nastąpić w dowolnym terminie. Trzeba jednak mieć na względzie wynikający z art. 5 ust. 5l ustawy o systemie oświaty wymóg powiadomienia przez jednostkę samorządu terytorialnego, nie później niż na 6 miesięcy przed

terminem przekazania, pracowników szkoły oraz zakładowej organizacji związkowej o terminie przekazania szkoły, jego przyczynach, prawnych, ekonomicznych i socjalnych skutkach dla pracowników, a także nowych warunkach pracy i płacy. Jeżeli zatem jednostka samorządu terytorialnego zamierzałaby przekazać szkołę innej osobie prawnej (np. stowarzyszeniu) lub osobie fizycznej z dniem 1 września (początek roku szkolnego wydaje się najbardziej pożądanym terminem przekazania ze względu na organizację pracy szkoły), to uchwała w sprawie przekazania szkoły powinna być podjęta na tyle wcześnie, aby możliwe było dokonanie powiadomienia podmiotów wymienionych w art. 5 ust. 51 ustawy o systemie oświaty do końca lutego tego roku.

W świetle art. 5 ust. 5g ustawy o systemie oświaty pozytywna opinia organu sprawującego nadzór pedagogiczny powinna zostać wyrażona przed podjęciem przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego uchwały w sprawie przekazania szkoły. W celu udokumentowania warunków i trybu przekazania szkoły organ samorządu występujący o wyrażenie opinii przez organ sprawujący nadzór pedagogiczny powinien przedstawić również projekt umowy, o której mowa w art. 5 ust. 5g i 5h ustawy o systemie oświaty. Do wyrażania opinii przez organ sprawujący nadzór pedagogiczny stosuje się przepisy ustaw samorządowych dotyczące opiniowania rozstrzygnięć organów jednostek samorządu terytorialnego (w przypadku gmin – art. 89 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym – Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.).

Nauczyciel w terminie 3 miesięcy od uzyskania ww. informacji może złożyć oświadczenie o odmowie przejścia do szkoły lub placówki publicznej przejmowanej do prowadzenia przez osobę prawną niebędącą jednostką samorządu terytorialnego lub osobę fizyczną. Złożenie oświadczenia powoduje rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn określonych w art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela z dniem przekazania szkoły lub placówki, chyba że nauczyciel do dnia rozwiązania stosunku pracy wyrazi zgodę na przeniesienie do innej szkoły lub placówki prowadzonej przez daną jednostkę samorządu terytorialnego. Osoba prawna niebędąca jednostką samorządu terytorialnego lub osoba fizyczna, która przejęła szkołę lub placówkę, na podstawie umowy, o której mowa w ust. 5g, z dniem przejęcia szkoły lub placówki jest obowiązana zaproponować nauczycielom na piśmie nowe warunki pracy i płacy oraz wskazać termin, nie krótszy niż 7 dni, do którego nauczyciele mają złożyć oświadczenie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia proponowanych warunków. Odmowa przyjęcia nowych warunków pracy i płacy powoduje rozwiązanie stosunku pracy z nauczycielem z upływem 3 miesięcy od dnia, do którego nauczyciel miał złożyć oświadczenie o odmowie tych warunków. Do nauczyciela, który odmówił przyjęcia nowych warunków pracy i płacy, stosuje się odpowiednio przepisy

o rozwiązywaniu stosunków pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy.

Do czasu przyjęcia nowych warunków pracy i płacy albo rozwiązania stosunku pracy z powodu odmowy ich przyjęcia w zakresie praw i obowiązków nauczyciela stosuje się dotychczasowe przepisy. Kwestie zatrudnienia, czasu pracy oraz wynagrodzenia nauczycieli zatrudnionych w: publicznych przedszkolach, szkołach i prowadzonych przez osoby prawne niebędące jednostkami samorządu terytorialnego oraz w przedszkolach niepublicznych, niepublicznych placówkach, o których mowa w art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.), oraz w szkołach niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych regulowane są przepisami powszechnymi. Zgodnie z powyższym czas pracy oraz wynagrodzenie nauczycieli określone są w umowach o pracę. Co do zasady tygodniowy czas pracy nie może przekraczać 40 godzin w pięciodniowym tygodniu pracy, a wynagrodzenie nie może być niższe niż minimalne wynagrodzenie za pracę.

Stosownie do art. 262 § 1 Kodeksu pracy spory o rozszczenie ze stosunku pracy rozstrzygają:

- 1) sądy pracy – stanowiące odrębne jednostki organizacyjne sądów rejonowych oraz
- 2) sądy pracy i ubezpieczeń społecznych – stanowiące odrębne jednostki organizacyjne sądów wojewódzkich, zwane sądami pracy.

Podsekretarz stanu
Przemysław Krzyżanowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Szweda**

**w sprawie szkód górniczych
na terenach transgranicznych (14655)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację posła Stanisława Szweda przekazaną przez pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, pismem z dnia 27 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14655/13, w sprawie szkód górniczych na terenach transgranicznych, przekazuję stosowne wyjaśnienia.

I. Do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947, z późn. zm.) w obrocie prawnym funkcjonowało pojęcie „szkody górniczej”.

Definicja tego pojęcia była zawarta w art. 53 dekretu z dnia 6 maja 1953 r. Prawo górnicze (Dz. U.

z 1978 r. Nr 4, poz. 12, z późn. zm.). Powołany przepis stanowił, że szkodą górniczą jest szkoda powstała wskutek robót górniczych w nieruchomości, budynku lub innej części składowej nieruchomości, a także w urządzeniach służących do doprowadzania lub odprowadzania wody, gazu, prądu elektrycznego oraz w liniach kolejowych i w innych podobnych urządzeniach połączonych z nieruchomością, bez względu na to, czy szkodę można było przewidzieć oraz czy ktośkolwiek ponosi winę uszkodzenia (art. 53 ust. 1 ww. dekretu), a szkoda w urządzeniach podziemnych zakładu górniczego powstała wskutek robót górniczych własnych nie jest szkodą górniczą (art. 53 ust. 2 ww. dekretu).

Także wcześniej obowiązująca ustawa z dnia 16 listopada 1960 r. Prawo geologiczne (Dz. U. Nr 52, poz. 303, z późn. zm.) zawierała analogiczne unormowania.

Z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze naprawa szkód górniczych zaczęła podlegać odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu deliktów, określonej w Kodeksie cywilnym, z zachowaniem pewnych odrębności określonych w przepisach ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze, a od dnia 1 stycznia 2012 r. – P.g.g. W ocenie ministra środowiska oraz Wyższego Urzędu Górniczego w obecnym stanie prawnym nie ma potrzeby ponownego wprowadzania odrębnej definicji szkody górniczej, a w związku z tym – odrębnego reżimu odpowiedzialności.

Szczegółową analizę problemu odpowiedzialności za szkody wyrządzone ruchem zakładu górniczego przeprowadził R. Mikosz w swojej monografii pt. „Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem zakładu górniczego” (Zakamycze, 2006).

Podsumowując analizę odpowiedzialności za szkody górnicze, R. Mikosz wskazał, że dodatnio trzeba ocenić przede wszystkim odejście od dualizmu w sferze odpowiedzialności, jaki istniał na tle zarówno prawa górniczego z 1953 r., jak i prawa geologicznego z 1960 r. Jego specyfika polegała najogólniej na tym, że obydwa te akty zawierały własne – odbiegające od zasad ogólnych – reguły dotyczące odpowiedzialności za szkody. Zakres wspomnianej regulacji został jednak w obu przypadkach ukształtowany w ten sposób, że nie obejmował on wszystkich uszczerbków majątkowych, jakie mogły powstać wskutek wykonywania działalności regulowanej zarówno ustawą o prawie geologicznym, jak i – zwłaszcza – prawem górniczym. W konsekwencji funkcjonowały więc niejako obok siebie dwa reżimy odpowiedzialności.

Obecny stan prawny zrywa z tym modelem, co trzeba uznać za rozwiązanie właściwe. Przede wszystkim bowiem zawarta w prawie geologicznym i górniczym regulacja dotycząca odpowiedzialności za szkody ma zakres zdecydowanie szerszy niż w przeszłości. Obejmuje ona bowiem w zasadzie wszelkie szkody wyrządzone działalnością normowaną ustawą z dnia 4 lutego 1994 r. Są to w szczególności szkody wyrządzone ruchem zakładu górniczego prowadzonym w związku z wydobywaniem kopaliny, a także uszczerbki

majątkowe spowodowane prowadzeniem prac geologicznych oraz bezzbiornikowym magazynowaniem substancji oraz składowaniem odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych. Oznacza to zatem zdecydowane odejście od wcześniejszych rozwiązań w tej materii. Przedmiotowe ujęcia „szkody” nie ogranicza się bowiem obecnie do uszczerbków w nieruchomości, jej części składowej lub w niektórych urządzeniach, lecz odpowiedzialność wiąże się z ruchem zakładu górniczego, a zwrot ten ma o wiele szerszy zakres aniżeli używane wcześniej pojęcia „roboty górnicze” oraz „prace geologiczne”.

Pozytywnie należy ocenić także to, że ustawodawca przyjął rozwiązanie przewidujące stosowanie do naprawiania szkód wyrządzonych ruchem zakładu górniczego (a także zapobiegania im) przepisów Kodeksu cywilnego z pewnymi modyfikacjami. Szczególne rozwiązania P.g.g. zmierzają do wzmocnienia pozycji prawnej poszkodowanego. Chodzi tu m.in. o umożliwienie poszkodowanemu (zagrożonemu szkodą) zaspokojenia jego roszczeń nawet wtedy, gdy niemożliwe jest skierowanie ich do podmiotu będącego sprawcą. Słuszne jest także przyjęcie odpowiedzialności solidarnej co do przypadków uregulowanych w art. 146 ust. 5 P.g.g. Jak bowiem uczy praktyka, stosunkowo często „oddzielenie” ruchu zakładu górniczego, jako jednej z przyczyn szkody, od innych zdarzeń (zjawisk) ją wywołujących może okazać się wielce utrudnione, o ile w ogóle możliwe.

Pozytywnie oceniona została także zmiana stanu prawnego w zakresie dotyczącym trybu dochodzenia roszczeń, tj. odejście od orzekania w sprawach szkód górniczych przez komisje do spraw szkód górniczych, a w sprawach szkód wyrządzonych pracami geologicznymi – organy administracji państwowej. Jak zauważa R. Mikosz, przekazanie spraw o naprawienie szkód wyrządzonych ruchem zakładu górniczego (zapobieganie tym szkodom) na drogę postępowania sądowego ma także inne zalety. Nie ulega bowiem wątpliwości, że de lege lata strony mogą poddać spory o prawa z tym związane, zarówno majątkowe, jak i niemajątkowe, pod rozstrzygnięcie sądu polubownego. Jest to zatem istotne novum w porównaniu z obowiązującym wcześniej stanem prawnym. Istotne znaczenie w ostatnio omawianym kontekście mają też, jak się wydaje, unormowania dotyczące postępowania ugodowego. Ich funkcją jest oczywiście zapobieżenie masowemu napływowi do sądów roszczeń, zwłaszcza w tych sprawach, w których podmiot odpowiedzialny za szkodę nie kwestionuje zakresu i treści żądania.

Wszystkie przedstawione powyżej uwagi są całkowicie aktualne na tle nowego stanu prawnego, gdyż w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze nie wprowadzono żadnych zasadniczych zmian do przepisów działu VIII regulującego odpowiedzialność za szkody. Mając na uwadze powyższe, minister środowiska uważa, że regulacja dotycząca szkód górniczych zawarta w P.g.g. jest wyczerpująca, dlatego też nie przewiduje w harmonogramie prac

legislacyjnych działań zmierzających do nowelizacji ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze w zakresie definicji szkody górniczej.

II. Kwestię odpowiedzialności oraz dochodzenia odszkodowań za szkody górnicze regulują przepisy działu VIII ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2011 r. Nr 163, poz. 981, dalej P.g.g.) oraz przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.). Zgodnie z powyższymi regulacjami w przypadku szkód wyrządzonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ruchem zakładu górniczego, prowadzonego przez przedsiębiorcę z siedzibą na terytorium innego państwa, roszczenia z tytułu tych szkód są regulowane przepisami prawa obowiązującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tj. P.g.g. oraz Kodeksu cywilnego.

Aktualne procedury występowania mieszkańców terenów transgranicznych w sprawie szkód górniczych określają przepisy P.g.g. i Kodeksu cywilnego (komu przysługuje roszczenie, przeciwko komu, przedmiot roszczenia). Dzieje się tak z tego względu, że w Unii Europejskiej od 2009 r. ujednolicone zostały tzw. przepisy kolizyjne prawa prywatnego międzynarodowego, które służą wskazaniu prawa właściwego dla stosunków cywilnoprawnych. Nastąpiło to poprzez wejście w życie rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II) (Dz. U. UE L z 2007 r., Nr 199, str. 40). Zgodnie z jego art. 4 w przypadku deliktów prawo właściwe powinno zostać określone na podstawie miejsca powstania szkody, niezależnie od tego, w jakim państwie miało miejsce zdarzenie powodujące szkodę i niezależnie od państwa lub państw, w których mogłyby wystąpić skutki pośrednie. Wynika z tego, że w sytuacji wystąpienia szkód transgranicznych powstałych na terenie RP, a wywołanych działalnością poza jej granicami zastosowanie znajdzie prawo polskie. Unijne rozporządzenie Rzym II odnosi się także bezpośrednio do zagadnienia szkód w środowisku, przez które rozumie się zmiany w zasobach naturalnych, takich jak woda, gleba bądź powietrze, lub osłabienie funkcji pełnionych przez te zasoby na rzecz innych zasobów naturalnych bądź społeczeństwa, lub też zmniejszenie różnorodności żywych organizmów. Jak stanowi art. 7 rozporządzenia prawem właściwym dla zobowiązania pozaumownego wynikającego ze szkody w środowisku naturalnym lub ze szkody na osobie lub w mieniu, będącej następstwem takiej szkody, jest także prawo państwa, w którym szkoda powstała, chyba że osoba dochodząca odszkodowania decyduje się podać swoje roszczenie prawu państwa, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące szkodę.

To jaki sąd będzie właściwy w sprawie szkód transgranicznych, zostało uregulowane unijnym rozporządzeniem Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach

cywilnych i handlowych (Dz. U. UE L z 2001 r. Nr 12, str. 1). Zgodnie z jego art. 5, jeżeli przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu, ustanowiona została tzw. jurysdykcja szczególna, a więc stanowiąca wyjątek od ogólnej reguły. Ogólna reguła stanowi, że osoba zamieszkała lub w przypadku osób prawnych mająca siedzibę w danym państwie członkowskim może być pozywana tylko przed sąd tego właśnie państwa. Jurysdykcja szczególna przewiduje, że osoba (w tym osoba prawna) mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w danym państwie członkowskim może być pozwana przed sąd innego państwa, tj. sąd miejsca, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę.

Kwestia współpracy transgranicznej, również w odniesieniu do szkód górniczych, jest unormowana w porozumieniu między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej o współpracy przy wybieraniu złóż węgla kamiennego zalegających w rejonie wspólnej polsko-czeskiej granicy państwowej zawartym w Katowicach dnia 2 grudnia 1984 r. Zgodnie z art. 9 wysokość szkód górniczych jest ustalana w oparciu o przepisy tej umawiającej się strony, na której terytorium powstała szkoda. Zgodnie z art. 10 porozumienia nakłady na usunięcie szkód górniczych ponosi właściwa organizacja gospodarcza umawiającej się strony, która szkodę spowodowała lub też przewiduje się, że szkodę spowoduje. Szczegółowe zasady rozliczeń finansowych z tytułu usuwania szkód górniczych określa załącznik nr 2 do porozumienia. Na mocy art. 3 załącznika nr 2 do kosztów związanych z usunięciem szkody górniczej zalicza się koszty:

- postępowania orzekającego,
- opracowania opinii biegłych,
- opracowania dokumentacji technicznych,
- pomiarów i obserwacji geodezyjnych zleconych przez właściwe organy oraz inne koszty bezpośrednio z tym związane.

Podobnie kwestia szkód górniczych na terenach transgranicznych została uregulowana w art. 7 umowy zawartej między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeską w sprawie wykonywania robót geologicznych w rejonie wspólnej granicy państwowej, podpisanej w Pradze dnia 19 sierpnia 2008 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 198, poz. 1530), który również wskazuje, iż odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną robotami geologicznymi, jak i roszczenia z tytułu powstania tych szkód są regulowane według prawa państwa, na którego terenie szkoda powstała.

III. Zgodnie z art. 33 ustawy P.g.g. w postępowaniu koncesyjnym nie stosuje się przepisów o udziale organizacji społecznych w przypadku, gdy koncesja jest poprzedzona decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach podjętą w postępowaniu toczącym się z udziałem społeczeństwa. Oznacza to, iż w pozostałych przypadkach zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępo-

wania administracyjnego dotyczące udziału organizacji społecznej na prawach strony (art. 31 K.p.a.). Minister środowiska nie przewiduje zatem w harmonogramie prac legislacyjnych działań zmierzających do nowelizacji ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze w zakresie tworzenia odrębnego podmiotu reprezentującego interes społeczeństwa.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Woźniak

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Walkowskiego**

**w sprawie przedłużenia szkołom specjalnym
licencji na użytkowanie sprzętu
rehabilitacyjnego do prowadzenia terapii
metodą Tomatisa (14663)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację posła na Sejm RP pana Piotra Walkowskiego (SPS-023-14663/13) w sprawie przedłużenia szkołom specjalnym licencji na użytkowanie sprzętu rehabilitacyjnego do prowadzenia terapii metodą Tomatisa, uprzejmie informuję.

Sprzęt do terapii metodą Tomatisa był przekazywany przez Ministerstwo Edukacji Narodowej szkołom specjalnym, integracyjnym oraz szkołom ogólnodostępnym z oddziałami integracyjnymi w 2005 r. w ramach projektu „Zakup nowoczesnego sprzętu ułatwiającego kształcenie uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi”.

Przedmiotem zamówienia realizowanego przez wykonawcę firmę Young Digital Poland SA z Gdańska była dostawa 200 kompletów systemów do stymulacji audio-psycho-lingwistycznej przeznaczonych do prowadzenia diagnozy i terapii metodą Tomatisa. Przedmiotem zamówienia była również dostawa licencji na oprogramowanie do prowadzenia diagnozy i terapii na okres pięciu lat, licząc od dnia dostawy. Pięcioletni okres licencji związany był z trwałością projektu.

Ministerstwo Edukacji Narodowej już w poprzednich latach rozpatrywało ofertę firmy Young Digital Poland SA (obecnie Young Digital Planet SA) dotyczącą zakupu licencji na sprzęt do diagnozy i terapii metodą Tomatisa.

Problemy związane z podjęciem decyzji o ewentualnym przedłużeniu licencji dotyczyły następujących kwestii:

— jednostkowej wartości licencji – przy zakupie w 2005 r. jej cena nie została wyszczególniona,

— braku dokumentu potwierdzającego tytuł prawny firmy Young Digital Planet SA do wyłączności w zakresie przedłużenia licencji,

— rezygnacji przez Ministerstwo Edukacji Narodowej z zakupów centralnych w przypadku specjalistycznych pomocy dla szkół, a zakup licencji z taką procedurą byłby związany.

Ministerstwo Edukacji Narodowej, chcąc pomóc szkołom w użytkowaniu specjalistycznego sprzętu do diagnozy i terapii metodą Tomatisa, podejmuje następujące działania:

— wyjaśnia kwestię praw autorskich i praw pokrewnych w związku z tym, że metoda Tomatisa przestała być opatentowana i przeszła do domeny publicznej,

— wyjaśnia zakres umowy licencyjnej, której stronami były firma Young Digital Poland SA jako licencjodawca i Ministerstwo Edukacji Narodowej (zwane wówczas Ministerstwem Edukacji i Nauki) jako nabywca,

— wyjaśnia tytuł prawny firmy Young Digital Planet SA do wyłączności w zakresie przedłużenia licencji.

Po rozstrzygnięciu powyższych kwestii szkoły zostaną powiadomione o dalszych działaniach Ministerstwa Edukacji Narodowej.

Z szacunkiem

Podsekretarz stanu
Przemysław Krzyżanowski

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Pięty**

**w sprawie obowiązkowego wysyłania
przez powiatowe urzędy pracy informacji
na temat wysokości składek wpłaconych
do ZUS wszystkim zarejestrowanym
bezrobotnym bez prawa do zasiłku (14666)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 27 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14666/13, przekazujące interpelację posła Jarosława Pięty w sprawie obowiązkowego wysyłania przez powiatowe urzędy pracy informacji na temat wysokości składek wpłaconych do ZUS wszystkim zarejestrowanym bezrobotnym bez prawa do zasiłku uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 41 ust. 8 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o syste-

mie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.) na płatniku składek ciążył obowiązek comiesięcznego przekazywania imiennego raportu każdemu z ubezpieczonych. Od 1 stycznia 2013 r. przepis ten został zmieniony w ten sposób, że nałożył na płatnika składek obowiązek przesyłania – nie jak dotychczas 12-miesięcznych raportów, lecz jednego raportu rocznego w podziale na poszczególne miesiące.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 2 lit. 1 i 1² ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych powiatowy urząd pracy jest płatnikiem składek tylko w stosunku do osób pobierających zasiłek dla bezrobotnych lub stypendium, zatem tylko wobec osób podlegających ubezpieczeniu społecznym. Natomiast na podstawie art. 41 ust. 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązek przekazywania rocznego imiennego raportu stosuje się odpowiednio do składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Zmienione brzmienie art. 41 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest postrzegane przez powiatowe urzędy pracy, a w ślad za nimi przez media, jako nałożenie na urzędy nowego kosztownego obowiązku. Natomiast obowiązek ten istniał od momentu wprowadzenia tego przepisu w jego pierwotnym brzmieniu do ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zaś przedmiotowa zmiana nie zwiększa, lecz zmniejsza uciążliwość ciążącego na urzędach pracy obowiązku. Powoduje ona bowiem, że powiatowe urzędy pracy zamiast 12 raportów miesięcznych przekazywanych każdemu bezrobotnemu są zobowiązane do wystawienia w terminie do 28 lutego tylko jednego imiennego raportu za rok ubiegły.

Ponieważ urzędy pracy dotychczas różnie realizowały obowiązek nałożony na nie przepisami ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz w związku z uruchomieniem systemu eWUS, rozwiązaniem sygnalizowanego problemu jest wprowadzenie zmiany w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych, która to zmiana może być wprowadzona zarówno z inicjatywy rządu, jak również jako inicjatywa poselska. Nie jest to jednak możliwe za okresy przeszłe, zatem urzędy pracy są zobowiązane do przekazania rocznych imiennych raportów o podleganiu ubezpieczeniu zdrowotnemu za 2012 r. wszystkim bezrobotnym, a więc również tym, którzy podlegali tylko ubezpieczeniu zdrowotnemu.

Jednocześnie pozwalałam sobie zauważyć, że roczny imienny raport może mieć dowolną formę, pod warunkiem że zawiera wszystkie wymagane ustawowo elementy, i może być dostarczony w dowolny sposób – ustawa bowiem nie nakłada szczególnej formy dostarczenia takiego raportu ubezpieczonemu.

Przedstawiając powyższe, ponadto uprzejmie informuję, że pismem z dnia 1 marca 2013 r. pan Marek Bucior, podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, zwrócił się do pana Mariusza Haładyja, podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki, z wnioskiem o uwzględnienie w projekcie założeń ustawy o ułatwieniu warunków wykonywa-

nia działalności gospodarczej zmiany w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych w zakresie zwolnienia powiatowych urzędów pracy z obowiązku sporządzania i przekazywania rocznych imiennych raportów o podleganiu ubezpieczeniu zdrowotnemu bezrobotnym, za których odprowadzana jest tylko składka na ubezpieczenie zdrowotne.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że aktualnie w resorcie trwają prace nad reformą rynku pracy i w związku z tym opracowany został projekt założeń projektu ustawy o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw, który aktualnie jest w trakcie uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych. W projekcie tym przewidziane zostały nowe rozwiązania, które w sposób istotny powinny przyczynić się do lepszego dostosowania pomocy oferowanej przez powiatowe urzędy pracy do potrzeb klientów tych urzędów, a co za tym idzie – zwiększenia efektywności działania tych urzędów. Projekt ten przewiduje również zwiększenie liczby sposobów autoryzacji wniosków przekazywanych przez agencje zatrudnienia marszałkowi województwa w formie elektronicznej oraz zmniejszenie ilości danych w sprawozdawczości tych agencji.

W związku z powyższym będę wdzięczny za przyjęcie przedstawionego stanowiska.

Sekretarz stanu
Jacek Męcina

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Cedzyńskiego**

**w sprawie działań prezesa Zarządu
Centrum Produkcyjnego Pneumatyki
Prema SA (14668)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z interpelacją pana posła Jana Cedzyńskiego (znak: SPS-023-14668/13) w sprawie spółki Centrum Produkcyjne Pneumatyki Prema SA (dalej: CPP Prema SA), uprzejmie informuję, co następuje.

Minister skarbu państwa, który zgodnie z ustawą z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa wykonuje uprawnienia wynikające z praw majątkowych Skarbu Państwa, w szczególności w zakresie praw z akcji należących do Skarbu Państwa, nie posiada uprawnień w zakresie prawa pracy.

Nadzór i kontrolę przestrzegania prawa pracy zgodnie z Kodeksem pracy sprawuje Państwowa In-

spekcja Pracy. Do jej zadań, zgodnie z ustawą z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy, należy w szczególności nadzór i kontrola przestrzegania przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, przepisów dotyczących stosunku pracy, wynagrodzenia za pracę i innych świadczeń wynikających ze stosunku pracy, czasu pracy czy urlopów. Ustawa ta określa również zakres działania organów PIP oraz nadaje i reguluje ich uprawnienia związane z postępowaniem kontrolnym.

Informuję, że zdarzenia, które są głównymi powodami trwającego w spółce konfliktu, zostały poddane kontroli właściwych organów, co wynika również z interpelacji pana posła.

Spółka wymaga przeprowadzenia kolejnych etapów przyjętego „Programu restrukturyzacyjnego CPP Prema SA w zakresie produkcji elementów pneumatyki i hydrauliki na lata 2012–2014”. Jednym z jego elementów jest restrukturyzacja zatrudnienia, która w wyniku porozumienia z pracownikami została opóźniona i przeniesiona na 2013 r.

Odnosząc się do pytania dotyczącego prywatyzacji, informuję, że w dniu 15 lutego 2013 r. konsorcjum Effector SA oraz Effect Glass SA zrezygnowało z zaplanowanego na ten dzień podpisania umowy zakupu akcji spółki. W związku z powyższym w dniu 21 lutego 2013 r. Ministerstwo Skarbu Państwa wystąpiło do inwestorów z tzw. listy rezerwowej:

- Stalmot&Wolmet SA,
- konsorcjum: Amathus FIZ oraz „Domar” Małopolska SA,
- PBiES „Sepo” sp. z o.o.

z wezwaniem do przystąpienia do negocjacji oraz złożenia korekty oferty wiążącej. Ministerstwo Skarbu Państwa będzie prowadzić negocjacje w dobrej wierze z podmiotami, które do nich przystąpią, z zachowaniem interesu Skarbu Państwa oraz spółki, dążąc do finalizacji transakcji. Natomiast informacje o przebiegu negocjacji będą mogły zostać, zgodnie z art. 2c ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, upublicznione po ich zakończeniu.

Dalsza procedura postępowania w procesie prywatyzacji spółki, tak jak do tej pory, będzie prowadzona zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 maja 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu zbywania akcji Skarbu Państwa. Zespół do spraw negocjacji parafuje, po jego uzgodnieniu, projekt umowy sprzedaży akcji z podmiotem, który zaoferuje najkorzystniejsze warunki umowy zbycia akcji, odnoszące się w szczególności do ceny za akcje, biorąc pod uwagę również wiarygodność i możliwości finansowe inwestora. Po parafowaniu projektu umowy przez potencjalnego inwestora i Zespół do spraw negocjacji minister skarbu państwa poprosi potencjalnego inwestora o podjęcie rozmów z przedstawicielami załogi spółki w sprawie pakietu socjalnego. W przypadku zaakceptowania przez ministra skarbu państwa ostatecznych zapisów projektu umowy sprzedaży akcji oraz spełnienia dodatkowych warunków, w szcze-

gólności wpłaty środków za akcje spółki, umowa zostanie podpisana i nastąpi przekazanie akcji na rzecz kupującego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Urszula Pasławska

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Bogdana Rzońcy i Jana Warzechy**

**w sprawie miejsca Polski w rankingu
innowacyjności Światowego Forum
Ekonomicznego (14680)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na pismo z dnia 26 lutego br. (znak: SPS-023-14680/13) dotyczące interpelacji posłów Bogdana Rzońcy i Jana Warzechy w sprawie miejsca Polski w rankingu innowacyjności Światowego Forum Ekonomicznego (WEF), poniżej uprzejmie przekazuję odpowiedź na podniesioną kwestię.

Korzystając z rankingów dotyczących badań, rozwoju i innowacyjności, warto mieć na uwadze sposób, w jaki zbierane są dane, oraz okres, do którego faktycznie się odnoszą. Nierzadko zestawienia na konkretny rok bazują na informacjach zbieranych ok. dwa lata wcześniej, co wynika wprost z długotrwałego procesu gromadzenia i przetwarzania danych. Oznacza to, iż raport może być oparty na informacjach odzwierciedlających faktycznie stan sprzed kilku lat.

Ponadto w przypadku przywołanego w interpelacji rankingu innowacyjności stanowiącego część raportu The Global Competitiveness Report autorstwa Światowego Forum Ekonomicznego (WEF) należy zaznaczyć, iż to badanie oparte jest nie na twardych wskaźnikach ekonomicznych, lecz na wynikach ankiety prowadzonej w 150 krajach świata (z Polski w 2012 r. wzięło w niej udział 206 respondentów). Oznacza to, iż wyniki stanowią raczej opinię na temat innowacyjności poszczególnych gospodarek niż faktyczną informację pozwalającą na dokonywanie zestawień.

W tym kontekście bardziej wiarygodny wydaje się ranking tworzony przez Eurostat w ramach Innovation Union Scoreboard, w którym w 2011 r. Polska wraz z m.in. Czechami, Malcią, Słowacją i Hiszpanią sklasyfikowana została w grupie umiarkowanych innowatorów. Warto zauważyć, iż ww. państwa w ran-

kingu WEF zajmują skrajnie różne pozycje: Czechy znajdują się na 34. miejscu, Słowacja – na 89. miejscu, Malta – na 48. miejscu, zaś Hiszpania – na 35. miejscu.

W badaniu WEF w zakresie innowacyjności uwzględnione zostały takie czynniki jak m.in.: jakość instytucji badawczych, inwestycje firm w B+R, współpraca uczelni i biznesu w dziedzinie B+R, dostępność naukowców i inżynierów oraz zamówienia publiczne w zakresie nowych technologii. Zwraca przy tym uwagę fakt, iż zgodnie z rankingiem największy regres Polska zanotowała w zakresie inwestycji firm w B+R, podczas gdy zgodnie z publicznie dostępnymi danymi na temat wydatków na działalność badawczo-rozwojową w latach 2007–2011, po wieloletnim zastoju, inwestycje w B+R w Polsce zaczęły znacząco wzrastać, w dużej mierze dzięki napływowi środków z funduszy strukturalnych UE. Zgodnie z danymi GUS w latach 2007–2011 Polska odnotowała średni wzrost nakładów na B+R na poziomie 12,6% i uplasowała się na 4. miejscu w Unii Europejskiej pod względem tempa wzrostu tego wskaźnika. W kolejnych latach dostrzegalne obecnie zwiększenie nakładów powinno przynieść rezultaty także w sferze postrzegania efektów działalności B+R, która oceniana jest w rankingu WEF.

Jednocześnie warto zaznaczyć, że zgodnie ze wspomnianym wyżej rankingiem Eurostatu innowacyjność polskiej gospodarki stopniowo się poprawia. W rankingu za 2011 r. Polska znalazła się na 22. miejscu i została zaliczona do grupy państw umiarkowanych innowatorów. Dla porównania w rankingu za 2008 r. Polska była zaklasyfikowana do ostatniej grupy państw, tzw. catching-up countries (kraje doganiające).

Choć obecny wynik nadal jest niesatysfakcjonujący, należy zauważyć pozytywne zmiany, jakie zaszły od 2004 r., gdy zajmowaliśmy ostatnie miejsce w tym zestawieniu. Polska stopniowo przesuwa się w górę rankingu i w najbliższych latach powinno nastąpić umocnienie pozycji naszego kraju w grupie państw umiarkowanych innowatorów.

Warto zaznaczyć, że fundusze strukturalne, z których Polska zaczęła korzystać w 2004 r., skierowane były w początkowym okresie na rozwój konkurencyjności polskich przedsiębiorstw. Nacisk na innowacyjność i środki na jej rozwój pojawiły się w perspektywie finansowej obejmującej lata 2007–2013. W tym okresie utworzony został m.in. Program Operacyjny „Innowacyjna gospodarka” z budżetem wynoszącym niemal 10 mld euro i skierowany na wspieranie innowacyjności oraz projektów przyczyniających się do budowy konkurencyjnej gospodarki opartej na wiedzy. Warto w tym miejscu wspomnieć o niektórych tylko, mierzalnych obecnie, rezultatach, jak np. wsparcie ponad 7000 przedsiębiorstw, zaangażowanie w projekty ponad 870 jednostek naukowych czy fakt, iż na rzecz projektów pracuje blisko 11 000 naukowców. To także wdrożenie w przedsiębiorstwach ponad 900 nowych technologii oraz 550 wyników prac B+R, budowa lub modernizacja blisko 700 specjalistycznych

laboratoriów badawczych, z których usług skorzysta blisko 11 000 przedsiębiorstw, przeprowadzenie 4000 badań naukowych przy wykorzystaniu stworzonej w ramach PO IG infrastruktury czy inkubacja ponad 1800 innowacyjnych pomysłów, w wyniku których utworzono ponad 250 nowych przedsiębiorstw (start-up).

Należy jednocześnie zaznaczyć, że rezultaty działań, które są i będą podejmowane w ramach programów operacyjnych, w tym w ramach PO IG, dopiero po kilku latach znajdą odzwierciedlenie w badaniach statystycznych. W rankingach oceniających obecnie innowacyjność gospodarek narodowych wykorzystywane są dane statystyczne z lat 2008–2010. W tym okresie w PO IG, co do zasady, dokonywano wyboru projektów. Szacujemy, że rankingi, które będą korzystały z danych statystycznych za lata 2013–2015, zostaną dopiero prezentować faktyczny wpływ zrealizowanych projektów na innowacyjność gospodarki.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Adam Zdziebło

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Bogdana Rzońcy i Jana Warzechy**

**w sprawie planowanego posiedzenia
grupy roboczej ds. zrównoważonej gospodarki
leśnej (14681)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do interpelacji posłów Bogdana Rzońcy i Jana Warzechy z dnia 26 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14681/13, dotyczącej planowanego posiedzenia grupy roboczej ds. zrównoważonej gospodarki leśnej przekazuję odpowiedź.

Spotkanie grupy roboczej ds. zrównoważonej gospodarki leśnej w ramach konwencji karpackiej odbyło się w dniach 23–24 kwietnia 2012 r. w Donji Milanovac w Serbii. Informację o spotkaniu oraz oficjalne dokumenty dostępne są na stronie internetowej konwencji karpackiej pod adresem:

<http://www.carpathianconvention.org/eventdetail/wg-forests/events/third-meeting-of-the-wg-on-sustainable-forest-management-kopie.html>

Spotkanie otworzył pan Harald Egerer, dyrektor wiedeńskiego biura UNEP (Program Środowiskowy ONZ), szef Tymczasowego Sekretariatu Konwencji Karpackiej (ISCC) oraz pan Radislav Momirov, dy-

rektor Departamentu Ochrony Przyrody w serbskim Ministerstwie Środowiska, Górnictwa i Planowania Przestrzennego. Poinformowali oni o głównych działaniach w zakresie leśnictwa w ramach konwencji karpackiej oraz naświetlił uczestnikom cele spotkania. Jednym ze współprzewodniczących spotkania był delegat polskiego Ministerstwa Środowiska. Przedstawiciel ISCC poinformował, że wszystkie siedem stron konwencji karpackiej podpisało Protokół o zrównoważonej gospodarce leśnej. Procedura ratyfikacji trwa w Polsce, Serbii, Ukrainie, Węgrzech i Rumunii.

Na spotkaniu zostały zaprezentowane m.in. projekt „BioREGIO Carpathians”; trwające działania w zakresie tworzenia Karpackiej Czerwonej Listy Siedlisk Leśnych; „Ramowy kontrakt dla szczegółowej analizy podatności zasobów środowiskowych na zagrożenia oraz ekosystemowe środki przystosowawcze – projekt „CarpathCC”; projekt „Strategicznego planu działań dla wdrażania protokołu leśnego” (SAP).

Zaproponowano również, że następne spotkanie grupy roboczej ds. zrównoważonej gospodarki leśnej w ramach konwencji karpackiej odbędzie się jesienią 2013 r. w Polsce.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Jana Warzechy i Bogdana Rzońcy**

**w sprawie egzaminowania osób niesłyszących
ubiegających się o uprawnienia
do kierowania pojazdami (14695)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na pismo (nr SPS-023-14695/13) przekazujące interpelację posłów pana Jana Warzechy oraz pana Bogdana Rzońcy w sprawie egzaminowania osób niesłyszących ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami, przedstawiam poniżej stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej z dnia 13 lipca 2012 r. w sprawie egzaminowania osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami, szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez egzaminatorów oraz wzorów dokumentów stosowanych w tych sprawach (Dz. U. z 2012 r.

poz. 995) warunkiem przeprowadzenia egzaminu państwowego jest zapewnienie przez osobę egzaminowaną obecności tłumacza języka migowego, tłumacza systemu językowo-migowego lub środków wspierających komunikowanie się, jeżeli osoba egzaminowana jest osobą, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o języku migowym i innych środkach komunikowania się (Dz. U. Nr 209, poz. 1243 oraz z 2012 r. poz. 986).

Zgodnie z posiadanym stanowiskiem Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w przedmiotowej sprawie na podstawie § 2 pkt 7 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie określenia rodzajów zadań powiatu, które mogą być finansowane ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 96, poz. 861, z późn. zm.), osoby niepełnosprawne mogą ubiegać się o dofinansowanie ze środków PFRON usług tłumacza migowego lub tłumacza przewodnika (również podczas egzaminu na prawo jazdy), jeżeli jest to uzasadnione potrzebami wynikającymi z niepełnosprawności. Środkami na ten cel dysponują samorządy powiatowe (powiatowe centra pomocy rodzinie) i tam też osoby niepełnosprawne mogą składać wnioski o ww. dofinansowanie. Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie resortu nie ma konieczności wprowadzania zmian do ww. rozporządzenia w przedmiotowym zakresie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Jana Warzechy
i Bogdana Rzońcy**

**w sprawie zmniejszenia
przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych
dofinansowania dla TVP Polonia (14696)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację panów posłów Jana Warzechy i Bogdana Rzońcy (pismo, nr SPS-023-14696/13, z dnia 26 lutego br.) w sprawie zmniejszenia dofinansowania dla TVP Polonia przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych uprzejmie informuję.

Odnosząc się do pierwszej kwestii, uprzejmie wyjaśniam, że zasadniczą przesłanką dla decyzji ministra spraw zagranicznych o zmniejszeniu dofinansowania dla programu TV Polonia w roku 2013 było niewywiązanie się TVP SA z zobowiązań przyjętych w czasie rozmowy z ministrem spraw zagranicznych

w lutym 2012 r. w sprawie zmian funkcjonowania programu TV Polonia w przyszłości. Do postulowanych zmian należą: zapewnienie szerokiej dostępności programu dla odbiorców za granicą oraz atrakcyjnej, konkurencyjnej oferty programowej TV Polonia. Stanowisko resortu wynika z analizy terytorialnej obecności i dostępności programu, liczby odbiorców oraz merytorycznego poziomu (atrakcyjności oferty) TV Polonia.

W USA i Kanadzie, krajach zamieszkałych przez ok. 11 mln Polonii łącznie, TV Polonia odbiera ok. 50 tys. abonentów. Przyczyną jest podpisana przez TVP SA wadliwa umowa o dystrybucji sygnału na terytorium Ameryki Północnej i Południowej i niemożność zmiany status quo w ciągu najbliższej perspektywy czasowej.

Ponadto Polacy na Wschodzie, organizacje polonijne i służby konsularne tamże informują o późnych emisjach TV Polonia, znikomej oglądalności lub wręcz braku dostępności programu.

Analizując ofertę programową TV Polonia, MSZ bierze pod uwagę ocenę dokonywaną przez Polonię i młodą migrację polską w UE. Wynik ankiety tych środowisk był przedmiotem obrad Rady Programowej TV Polonia w dniu 30 maja 2011 r. w siedzibie TVP SA. Ponadto we wrześniu 2011 r. minister spraw zagranicznych otrzymał z TVP SA przekazaną za pośrednictwem Rady Programowej TV Polonia opinię Rady Oświaty Polonijnej w sprawie oczekiwań środowisk polonijnych dotyczących zmian w TV Polonia. W obu informacjach powtarzały się uwagi na temat anachroniczności tematyki i formy przekazu, reemisji audycji, braku informacji o Polsce współczesnej i audycji edukacyjnych, braku oferty internetowej dla odbiorców programu w wieku 16–25 lat, niesatysfakcjonującej prezentacji kultury polskiej i ograniczenia ramówki do ośmiu godzin na dobę.

Oceny te resort spraw zagranicznych brał pod uwagę przy formułowaniu oczekiwań wobec zawartości ramówki TV Polonia na rok kalendarzowy 2012 i 2013. Postulaty oferty programowej MSZ formułował na kolejny rok budżetowy w blokach tematycznych audycji TV Polonia. Stanowią one załącznik do podpisywanego corocznie dokumentu „Protokół uzgodnień do porozumienia z 31 grudnia 2010 r.”, zawartego przez ministra spraw zagranicznych z Telewizją Polską SA w sprawie tworzenia programu telewizyjnego dla odbiorców za granicą pn. Program Satelitarny TV Polonia. Bloki tematyczne audycji TV Polonia w roku 2012 były zgodne z zadaniami polityki zagranicznej we współpracy z Polonią i Polakami za granicą, przedstawionymi w dokumencie „Plan współpracy z Polonią i Polakami za granicą w 2012 r.”.

Odpowiadając na drugie pytanie, pragnę podkreślić, że w bieżącym roku minister spraw zagranicznych kilkakrotnie podtrzymał ofertę zawarcia protokołu uzgodnień na rok 2013 w oparciu o kwotę 2 mln zł wskazaną TVP SA w roku ubiegłym. Realizacja dalszej współpracy na rzecz tworzenia programu dla odbiorcy za granicą jest uzależniona od odpowiedzi

TVP SA. Minister spraw zagranicznych oczekuje od zarządu spółki TVP SA realizacji zapowiedzianych działań na rzecz rozszerzenia możliwości rozposzechniania programu TV Polonia i zapewnienia odbioru w systemie nadawania przez sieci kablowe, nadajniki naziemne oraz Internet. Resort spodziewa się także informacji o zmianach zasięgu terytorialnego oraz liczby i kręgu odbiorców programu TV Polonia, zarówno na terytorium obu Ameryk, jak i na innych kontynentach zamieszkałych przez Polonię i Polaków.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Cisek

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Zielińskiego**

**w sprawie dyskryminacji i marginalizacji
woj. podlaskiego w dziedzinie
dziedzictwa kulturowego i ochrony zabytków
(14697)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Zielińskiego z dnia 26 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14697/13, w sprawie dyskryminacji i marginalizacji woj. podlaskiego w dziedzinie dziedzictwa kulturowego i ochrony zabytków, proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Dotacje na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków udzielane są w ramach programu ministra kultury i dziedzictwa narodowego „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet 1: Ochrona zabytków. W myśl regulaminu tego priorytetu poprawny formalnie wniosek podlega ocenie merytorycznej zespołu sterującego ds. ochrony zabytków. Członkowie zespołu sterującego oceniają wnioski, uwzględniając kryteria zapisane w regulaminie priorytetu, takie jak konieczność przeprowadzenia prac wynikająca ze stanu zachowania zabytku oraz czas powstania i wartość zabytku (historyczna, artystyczna, naukowa).

W terminie naboru do 30 listopada 2012 r. złożono 34 poprawne formalnie wnioski z terenu województwa podlaskiego. Po zakończeniu procedury oceny merytorycznej 5 z nich zostało zarekomendowanych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego do otrzymania dotacji. Po zakończeniu trybu odwoławczego minister zarezerwował dotację kolejnym 5 wnioskodawcom z terenu województwa podlaskiego. W związku z powyższym na 34 poprawne formal-

nie wnioski z województwa podlaskiego 10 otrzymało dotację. Należy zatem stwierdzić, iż prawie 30% wnioskodawców z województwa podlaskiego otrzymało dotację, co stawia Podlasie w gronie województw z najwyższą średnią przyznanych dotacji.

Pragnę również przypomnieć, że eksperci, rekomendując wnioski do dofinansowania, kierują się przede wszystkim względami merytorycznymi (wartością obiektu i jego stanem zachowania), a nie miejscem realizacji prac. Jednocześnie informuję, iż ilość złożonych wniosków z danego terenu ma swoje odzwierciedlenie w ilości przyznanych dotacji. Województwo podlaskie jest województwem, które rokrocznie składa najmniejszą ilość wniosków, stąd relatywnie mała w porównaniu do innych województw liczba dotacji.

Informuję, iż wniosek Parafii Rzymskokatolickiej pw. św. Stanisława Biskupa Męczennika w Niedźwiadnej po zakończeniu procedury odwoławczej otrzymał dofinansowanie w wysokości 50 000,00 zł.

W załączeniu przedstawiam tabelę z ilością i procentowym udziałem dotacji w latach 2008–2012, tabele wnioskodawców z terenu województwa podlaskiego z lat 2008–2012 oraz tabelę wnioskodawców z terenu województwa podlaskiego z roku 2013.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Tabela 1. Ilość i procentowy udział dotacji w latach 2008–2012.

	2008		2009		2010		2011		2012	
	Liczba dotacji	Procentowy udział w stosunku do wszystkich dotacji	Liczba dotacji	Procentowy udział w stosunku do wszystkich dotacji	Liczba dotacji	Procentowy udział w stosunku do wszystkich dotacji	Liczba dotacji	Procentowy udział w stosunku do wszystkich dotacji	Liczba dotacji	Procentowy udział w stosunku do wszystkich dotacji
DOLNOŚLĄSKIE	54	13,23	29	12,18	47	17,40	60	22,81	81	18,62
KUJAWSKO-POMORSKIE	20	4,90	13	5,46	9	3,33	10	3,80	24	5,51
LUBELSKIE	34	8,33	19	7,98	14	5,18	5	1,90	16	3,67
LUBUSKIE	6	1,47	8	3,36	15	5,55	29	11,02	22	5,05
ŁÓDZKIE	21	5,14	15	6,30	12	4,44	11	4,18	22	5,05
MAŁOPOLSKIE	39	9,55	27	11,34	20	7,40	16	6,08	25	5,74
MAZOWIECKIE	40	9,80	12	5,04	11	4,07	14	5,32	24	5,51
OPOLSKIE	7	1,71	7	2,94	10	3,70	8	3,04	25	5,74
PODKARPACKIE	64	15,68	22	9,24	17	6,29	16	6,08	26	5,97
PODLASKIE	6	1,47	4	1,68	5	1,85	1	0,38	11	2,52
POMORSKIE	19	4,65	21	8,82	21	7,77	15	5,70	26	5,97
ŚLĄSKIE	9	2,20	6	2,52	11	4,07	8	3,04	20	4,59
ŚWIĘTOKRZYSKIE	26	6,37	12	5,04	14	5,18	12	4,56	14	3,21
WARMIŃSKO-MAZURSKIE	15	3,67	10	4,20	16	5,92	17	6,46	40	9,19
WIELKOPOLSKIE	35	8,57	18	7,56	30	11,11	28	10,64	33	7,58
ZACHODNIOPOMORSKIE	13	3,18	15	6,30	18	6,66	13	4,94	26	5,97
	408		238		270		263		435	

Tabela 2. Wnioski z terenu województwa podlaskiego – 2008 r.

Nazwa wnioskodawcy	Nazwa zadania	Kwota dotacji	Ocena formalna
Muzułmański Związek Religijny w RP – Białystok	refundacja – Kruszyniany, remont drewnianej konstrukcji meczetu	40 000	OK
Miasto Białystok – Urząd Miejski w Białymstoku	Białystok, zespół rzeźb parkowych w ogrodzie Branickich: konserwacja i restauracja 8 rzeźb ogrodowych	88 000	OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Apostołów Piotra i Pawła w Suwałkach	Suwałki, kościół parafialny: wymiana pokrycia dachu i remont ścian i sufitów	169 700	OK
Parafia Rzymsko-Katolicka pw. św. Apostołów Piotra i Pawła w Trzciannem	Trzcianne, kościół parafialny: prace konserwatorsko-remontowe	257 000	OK

Muzułmańska Gmina Wyznaniowa w Kruszynianach	Kruszyniany, drewniany meczet muzułmański: montaż urządzenia gaśniczo-mgłowego typu FOG	270 000	OK
Klasztor Męski Zwiastowania NMP w Supraślu	Supraśl, budynki klasztorne i brama wjazdowa (dzwonnica): prace konserwatorsko-budowlane dzwonnicy i budynku skrzydła północno-zachodniego	1 499 322	OK
Parafia Rzymskokatolicka Ofiarowania NMP w Różanymstoku	Różanystok, wyposażenie kościoła parafialnego: prace przy ołtarzu głównym		OK
Parafia Rzymskokatolicka Trójcy Przenajświętszej w Rudce	Rudka, wyposażenie kościoła parafialnego: prace przy ołtarzu głównym		OK
Powszechna Spółdzielnia Spożywców „Społem” w Białymstoku	refundacja – Białystok, dom staromiejski przy ul. Sienkiewicza 4: remont		OK
Parafia Prawosławna pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Jałówce	Jałówka, cerkiew parafialna: wymiana pokrycia dachowego		OK
Wspólnota Mieszkaniowa, Nieruchomości, ul. Magazynowa 5 w Zambrowie	Zambrów, Zespół Koszar Szkoły Artyleryjskiej – budynek przy ul. Magazynowej 5: budynek pokoszarowy użytkowany jako budynek mieszkalny wielorodzinny		OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. Narodzenia NMP w Krypnie	Krypno, kościół parafialny: remont dachu		OK
Muzeum Podlaskie w Białymstoku	Białystok, ratusz: wymiana stolarki okiennej		OK
Muzeum Podlaskie w Białymstoku	Białystok, budynek drewniany – ob. Muzeum Rzeźby: modernizacja centralnego ogrzewania		OK
Parafia Rzymskokatolicka Wniebowzięcia NMP w Siemiatyczach	Siemiatycze, dzwonnica przy kościele parafialnym: remont elewacji dzwonnicy		OK
Parafia Rzymskokatolicka Wniebowzięcia NMP w Siemiatyczach	Siemiatycze, ogrodzenie kościoła parafialnego: remont ogrodzenia		OK
Parafia Prawosławna pw. św. Dymitra w Sakach	Saski, cerkiew parafialna: wykonanie instalacji ppoż. oraz włamania i remont instalacji odgromowej i elektrycznej		OK
Wspólnota Mieszkaniowa, Nieruchomości, ul. Magazynowa 7 w Zambrowie	Zambrów, Zespół Koszar Szkoły Artyleryjskiej: prace przy dachu		OK
Miasto Białystok – Urząd Miejski w Białymstoku	Białystok, studnia wiążąca z murem okalającym dziedziniec, na osi prawego skrzydła pałacu Branickich: restauracja 2 pawilonów		OK
Parafia Prawosławna pw. Podwyższenia Krzyża Św. w Kożanach	Kożany, cerkiew parafialna: remont cerkwi i ogrodzenia		OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Michała Archanioła w Łomży	Łomża, kościół katedralny: prace remontowo konserwatorskie przy dachu		OK
Wspólnota Mieszkaniowa, Nieruchomości, Al. Wojska Polskiego 43 w Zambrowie	Zambrów, Zespół Koszar Szkoły Artyleryjskiej: prace przy dachu		OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. Wniebowzięcia NMP w Brańsku	Brańsk, dzwonnica przy kościele parafialnym: remont dzwonnicy		OK
Parafia Prawosławna pw. św. Apostołów Piotra i Pawła w Maleszach	Brańsk, cerkiew filialna pw. św. Szymona Słupnika: przeniesienie i remont		OK
Parafia Prawosławna św. Apostoła Jakuba syna Alfeusza w Łosince	Łosinka, cerkiew cmentarna: prace remontowe		OK
Parafia Prawosławna pw. Zaśnięcia NMP w Kleszczelach	Kleszczele, cerkiew parafialna: roboty budowlano-remontowe		OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Antoniego Padewskiego w Niewodnicy Kościelnej	Niewodnica Kościelna, wyposażenie kościoła parafialnego: prace przy ołtarzu głównym, ambonie i prospekcie organowym		OK
Wspólnota Mieszkaniowa, Nieruchomości, Aleja Wojska Polskiego 41 w Zambrowie	Zambrów, Zespół Koszar Szkoły Artyleryjskiej: prace przy dachu budynku przy ul. Al. Wojska Polskiego 41		OK
Gmina Turośń Kościelna	Turośń Kościelna, dworek myśliwski: remont		OK
Miejska Biblioteka Publiczna w Łomży	Łomża, kamienica przy ul. Długiej 13: remont elewacji zewnętrznych		OK
Powiat zambrowski	Zambrów, Zespół Koszar Szkoły Artyleryjskiej: wymiana pokrycia dachowego przy budynku pokoszarowym		OK
Parafia Prawosławna Narodzenia MB Przczystej w Mielniku	Mielnik, cerkiew parafialna: wymiana pokrycia dachowego i obróbek blacharskich		OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Jana Apostoła i Ewangelisty w Knyszynie	Knyszyn, kościół parafialny: remont fundamentów i dachu		OK

Zgromadzenie Sióstr Służek Najświętszej Maryi Panny Niepokalanej, Prowincja Łomżyńska	Łomża ul. Wojska Polskiego 4, budynek: remont dachu		OK
Miasto Suwałki	Suwałki, kamienica przy ul. Wigierskiej 32: remont konserwatorski, rewaloryzacja i przebudowa wewnętrzna kamienicy		Błędy formalne
Książnica Podlaska im. Łukasza Górnickiego w Białymstoku	Białystok, d. łoża masońska: wymiana pokrycia dachu i stolarki okiennej		Błędy formalne
Książnica Podlaska im. Łukasza Górnickiego w Białymstoku	Białystok, d. Łoża Masońska: prace remontowe		Błędy formalne
Wspólnota Mieszkaniowa budynku przy ul. Waszyngtona 9 i 11 w Białymstoku	Białystok, kamienica przy ul. Waszyngtona 11: remont elewacji z ociepleniem ścian		Błędy formalne
Wspólnota Mieszkaniowa budynku przy ul. Waszyngtona 9 i 11 w Białymstoku	Białystok, kamienica przy ul. Waszyngtona 9: remont elewacji z ociepleniem ścian		Błędy formalne
Liceum Plastyczne im. Artura Grottgera	Supraśl, pałac Buchholtza: rewaloryzacja holu, przedsionków i klatki schodowej		Błędy formalne
Parafia Rzymskokatolicka pw. Wniebowzięcia NMP w Kołakach Kościelnych	Kołaki Kościelne, kościół parafialny: roboty remontowo-konserwatorskie przy elewacjach wewnętrznych i posadzkach		Błędy formalne
Muzułmańska Gmina Wyznaniowa w Kruszynianach	Przeprowadzenie prac konserwatorskich i restauratorskich grobów znajdujących się na zabytkowej części mizaru (cmentarza) w Kruszynianach		Błędy formalne
Parafia Rzymskokatolicka pw. Narodzenia NMP w Krypnie	Krypno, kościół parafialny: remont więźby dachowej i wymiana pokrycia dachowego		Błędy formalne
Małgorzata i Henryk Kruszniewscy	Suwałki, kamienica przy ul. Kościuszki 15: rewaloryzacja		Błędy formalne
Parafia Rzymskokatolicka p.w. Nawiedzenia NMP w Sejnach	Sejny, zespół poddominikański: wymiana stolarki okiennej i drzwiowej przy budynku klasztoru		Błędy formalne
Parafia Prawosławna pw. Zaśnięcia NMP w Kleszczelach	Kleszczele, cerkiew parafialna: roboty budowlano-remontowe		Błędy formalne
Gmina Turośń Kościelna	Turośń Kościelna, murowany budynek mieszkalny: remont		Błędy formalne
Państwowa Szkoła Muzyczna I i II stopnia w Łomży	Łomża, budynek Szkoły (d. budynek administracyjny więzienia): modernizacja budynku		Błędy formalne
Miejsko-Gminny Ośrodek Kultury w Jedwabnem	Jedwabne, dwór: wymiana pokrycia dachowego i instalacji elektrycznej, przebudowa chodników		Błędy formalne
Miejsko-Gminny Ośrodek Kultury w Jedwabnem	Jedwabne, dwór: wymiana pokrycia dachowego i instalacji elektrycznej, przebudowa chodników		Błędy formalne

Tabela 3. Wnioski z terenu województwa podlaskiego – 2009 r.

Nazwa wnioskodawcy	Nazwa zadania	Kwota dotacji	Ocena formalna
Parafia Prawosławna św. Apostoła Jakuba syna Alfeusza w Łosince	Łosinka, cerkiew cmentarna pw. św. Jerzego: roboty remontowe wewnątrz obiektu	56 295	OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Michała Archanioła w Łomży	Łomża, kościół katedralny p.w. św. Michała Archanioła: prace remontowo-konserwatorskie dachu – etap III	260 000	OK
Parafia Rzymskokatolicka p.w. Nawiedzenia NMP w Sejnach	Sejny, XVII-wieczny Klasztor Poddominikański: wymiana stolarki okiennej w elewacji zachodniej i północnej oraz brakującej stolarki okiennej w basztach	300 000	OK
Klasztor Męski Zwiastowania NMP w Supraślu	Supraśl, zespół obiektów Klasztoru Męskiego Zwiastowania NMP: prace konserwatorsko-budowlane dzwonnicy oraz 3 elewacji budynku administracyjno-mieszkalnego znajdującego się w skrzydle północno-zachodnim klasztoru wraz z wymianą instalacji odgromowej na tych obiektach	1 608 789,63	OK
Miasto Suwałki	Suwałki, kamienica: remont konserwatorski, rewaloryzacja i przebudowa wnętrza		OK
Muzeum Podlaskie w Białymstoku	Białystok, Muzeum Historyczne: rewitalizacja zabytkowego budynku		OK
Parafia Rzymskokatolicka Wniebowzięcia NMP w Siemiatyczach	Siemiatycze, ogrodzenie kościoła parafialnego: remont		OK
Muzeum Rolnictwa im. ks. Krzysztofa Kluka w Ciechanowcu	Ciechanowiec, Muzeum Rolnictwa: renowacja budynku zabytkowej stajni		OK

Parafia Prawosławna pw. Zaśnięcia NMP w Kleszczelach	Kleszczele, cerkiew parafialna: roboty budowlano-remontowe		OK
Parafia Rzymsko-Katolicka pw. św. Apostołów Piotra i Pawła w Trzciannem	Trzcianne, kościół parafialny: wykonanie prac konserwatorskich i remontowych elewacji		OK
Gmina Miasta Jedwabne	Jedwabne, Zabytkowy Dwór: wymiana pokrycia dachowego		OK
Gmina Turośl Kościelna	Turośl Kościelna, Dworek Myśliwski: remont		OK
Miejska Biblioteka Publiczna w Łomży	Łomża, kamienica: remont elewacji zewnętrznej		OK
Powiat zambrowski	Zambrów, Zespół Szkół Agropodsiębiorczości im. Szkół Podchorążych: wymiana pokrycia dachowego		OK
Nadleśnictwo Głęboki Bród	Tartaczysko, most kolei wąskotorowej na rzece Czarna Hańcza: prace konserwatorskie		Błędy formalne
Centrum Kultury i Turystyki w Supraślu	Supraśl, Dom Ludowy: przygotowanie dokumentacji do przeprowadzenia robót budowlanych		Błędy formalne
Komenda Wojewódzka Państwowej Straży Pożarnej w Białymstoku	Białystok, wieża strażacka, remont		Błędy formalne

Tabela 4. Wnioski z terenu województwa podlaskiego – 2010 r.

Nazwa wnioskodawcy	Nazwa zadania	Kwota dotacji	Ocena formalna
Muzeum Przyrody w Drozdowie	Drozdowo, dworek z XVIII/XIX w.: wykonanie kompleksowego zabezpieczenia przeciwpożarowego i antywłamaniowego	33 018,04	OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. Nawiedzenia NMP w Sejnach	Sejny, XVII-wieczny Klasztor Podominikański: wymiana stolarki okiennej i drzwiowej - etap II	50 000	OK
Parafia Prawosławna pw. św. Dymitra w Sakach	Saki, cerkiew parafialna: remont sufitów	99 527,56	OK
Parafia Prawosławna pw. św. Apostołów Piotra i Pawła w Samogródzie	Samogród, cerkiew pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła (XIX w.): remont dachu	100 000	OK
Klasztor Męski Zwiastowania NMP w Supraślu	Kontynuacja prac konserwatorsko-budowlanych zespołu budynków klasztornych Monasteru w Supraślu (Klasztor Męski Zwiastowania NMP w Supraślu przy ul. Klasztornej 1)	1 500 000	OK
Parafia Kościoła Prawosławnego pw. Narodzenia NMP w Gródku	Gródek, Cerkiew Parafialna Prawosławna p.w. Narodzenia NMP: remont parkanu z pierwszej poł. XIX w.		OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. Przemienienia Pańskiego w Wąsoszu	Wąsosz, kościół pw. Przemienienia Pańskiego: konserwacja gotyckich murów		OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Michała Archanioła w Łomży	Łomża, kościół katedralny pw. św. Michała Archanioła: prace remontowo-konserwatorskie dzwonnicy – etap IV		OK
Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Rocha w Białymstoku	Białystok, XX-wieczny kościół pw. św. Rocha: naprawa murów oporowych i krążganków		OK
Miejska Biblioteka Publiczna w Łomży	Łomża, XIX-wieczna kamienica mieszczańska przy ul. Długiej 13: renowacja elewacji wraz z wymianą stolarki okiennej i drzwiowej zewnętrznej i remontem murów ogrodzenia dziedzińca		OK
Powiat zambrowski	Zambrów, budynek Zespołu Szkół Agropodsiębiorczości: wymiana pokrycia dachowego		OK
Jadwiga Serafin Tadeusz Serafin	Łomża, dawny szpital wojskowy (XIX w.): wymiana więźby dachowej, pokrycia dachu oraz drewnianego stropu nad I piętrzem na strop ogniotrwały		OK
Miasto Łomża	Łomża, siedziba Zespołu Szkół Ogólnokształcących (1914 r.): wymiana stolarki okiennej i drzwiowej zabytkowego budynku		OK
Barter Spółka Akcyjna	Białystok, Pałac Beckera (1902–1905): kompleksowa rewaloryzacja budynku (pogłębienie i izolacja piwnic, wzmocnienie konstrukcji stropów, dach, renowacja tynków i oblicowań wewnątrz obiektu, elewacji budynku, sufitów i podłóg oraz stolarki okiennej i drzwiowej)		OK
Miasto Łomża	Łomża, siedziba Zespołu Szkół Ogólnokształcących (dawne gimnazjum męskie): wymiana stolarki okiennej i drzwiowej		Błędy formalne
Barter Spółka Akcyjna	Białystok, Pałac Beckera wybudowany w okresie 1902–1905: kompleksowa rewaloryzacja budynku (pogłębienie i izolacja piwnic, wzmocnienie konstrukcji stropów, dach, renowacja tynków i oblicowań wewnątrz obiektu, elewacji budynku, sufitów i podłóg oraz stolarki okiennej i drzwiowej)		Błędy formalne

Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Jana Apostoła i Ewangelisty w Knyszynie	Knyszyn, XVI-wieczny kościół p.w. św. Jana Apostoła: naprawa elewacji, naprawa konstrukcji dachowej i remont wnętrza wraz z wyminą schodów na chór i remontem chóru		Błędy formalne
Parafia Kościoła Prawosławnego pw. Narodzenia NMP w Gródku	Gródek, cerkiew pw. Narodzenia NMP: remont parkanu okalającego cerkiew (XIX w.)		Błędy formalne
Parafia Rzymskokatolicka pw. Bożego Ciała w Surażu	Suraż, wyposażenie kościoła pw. Bożego Ciała, konserwacja prospektu organowego (ok. 1850 r.)		Błędy formalne
Parafia Prawosławna pw. Opieki Matki Boskiej w Bielsku Podlaskim	Bielsk Podlaski, drewniana cerkiew cmentarna pw. Świętej Trójcy: remont ścian zewnętrznych i dachu		Błędy formalne
Parafia Prawosławna pw. Narodzenia NMP w Rogaczach	Rogacze, cerkiew pw. Narodzenia NMP: instalacja systemów alarmu pożaru oraz włamania i napadu		Błędy formalne
Gmina Wschodniego Kościoła Staroobrzędowego w Suwałkach	Wykonanie „Dokumentacji projektowej budowlano-konserwatorskiej” umożliwiającej rewaloryzację zabytkowej drewnianej molenny staroobrzędowców w Suwałkach przy ul. Sejneńskiej 37A		Błędy formalne
Parafia Rzymskokatolicka w Tykocinie	Tykocin, Alumnat (1633–1645): remont elewacji z wymianą stolarki okiennej, remont dachu		Błędy formalne
Parafia Prawosławna pw. Zaśnięcia NMP w Kleszczelach	ref. Kleszczele, cerkiew parafialna pw. Zaśnięcia NMP: prace remontowo-budowlane wewnętrzne i zewnętrzne		Błędy formalne
Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Rocha w Białymstoku	Białystok, kościół pw. św. Rocha (XX w.): remont wieży oraz elewacji północno-wschodniej		Błędy formalne
Miejska Biblioteka Publiczna w Łomży	Łomża, kamienica mieszczańska przy ul. Długiej 13 (XIX w.): remont elewacji		Błędy formalne

Tabela 5. Wnioski z terenu województwa podlaskiego – 2011 r.

Nazwa wnioskodawcy	Nazwa zadania	Kwota dotacji	Ocena formalna
Parafia Prawosławna pw. św. Dymitra w Sakach	Saki, cerkiew parafialna pw. św. Dymitra (XVIII w.): wymiana stolarki okiennej i drzwiowej oraz wymiana podłóg i szalówki ścian wewnętrznych	100 000	OK
Jadwiga Serafin Tadeusz Serafin	Łomża, szpital wojskowy (XIX w.): wymiana więźby i pokrycia dachu oraz drewnianego stropu nad I piętrem na strop ogniotrwały.		OK
Parafia Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Gielczynie	Gielczyn, drewniany kościół pw. Nawiedzenia NMP (XVIII w.): remont dachu i wieży, wymiana instalacji elektrycznej i odgromowej oraz wykonanie instalacji alarmowej przeciw pożarowej		OK
Parafia Prawosławna pw. Opieki Matki Boskiej w Bielsku Podlaskim	Bielsk Podlaski, cerkiew prawosławna pw. św. Trójcy (XVI w.): II Etap – renowacja ścian, dachu, wymiana podwalin oraz wymiana stolarki okiennej		OK
Klasztor Prawosławny pw. św. Marty i Marii na Świętej Górze Grabarce	Św. Góra Grabarka, cerkiew p.w. Wszystkich Strapionych Radości (XX w.): II etap remontu cerkwi		OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. Nawiedzenia NMP w Sejnach	Sejny, klasztor Podominański (XVII w.): wymiana stolarki okiennej i drzwiowej (III etap)		OK
Gmina Wschodniego Kościoła Staroobrzędowego w Suwałkach	Suwałki, drewniana molenna staroobrzędowców (1912 r.): kapitalna rewaloryzacja		OK
Parafia Prawosławna pw. Opieki Matki Bożej w Puchłach	Puchły, Cerkiew Parafii Prawosławnej Opieki Matki Bożej w Puchłach (XX w.): remont elewacji dzwonnicy i pokrycia zadaszania wejścia głównego		OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Michała Archanioła w Łomży	Łomża, kościół katedralny p.w. św. Michała Archanioła (XVI w.): prace remontowo-konserwatorskie – etap IV: wieża dzwonna		OK
Muzeum Rolnictwa im. ks. Krzysztofa Kluka w Ciechanowcu	Ciechanowiec, zespół pałacowy – stajnia (XIX w.): renowacja budynku zabytkowych stajni		OK
Parafia Prawosławna pw. Zaśnięcia NMP w Kleszczelach	Ref. Kleszczele, cerkiew p.w. Zaśnięcia NMP (XIX w.): prace remontowo-budowlane wewnętrzne i zewnętrzne		OK
Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Rocha w Białymstoku	Białystok, kościół parafialny pw. św. Rocha (XX w.): remont wieży oraz elewacji północno-wschodniej kościoła		OK
Muzeum Rolnictwa im. ks. Krzysztofa Kluka w Ciechanowcu	Ciechanowiec, muzeum weterynarii – stajnie (XIX w.): renowacja budynku stajni		Błędy formalne
Klasztor Braci Mniejszych Kapucynów w Łomży	Łomża, klasztor z kościołem pw. M.B. Bolesnej (XVIII w.) wraz z wyposażeniem: wymiana więźby dachowej i wymiana pokrycia dachu z łupka kamiennego na kościele klasztornym		Błędy formalne
Powiat zambrowski	Zambrów, siedziba Zespołu Szkół Agropodsiębiorczości im. Szkół Podchorążych Rezerwy (XIX w.): wymiana pokrycia dachowego budynku pokoszarowego		Błędy formalne

Tabela 6. Wnioski z terenu województwa podlaskiego – 2012 r.

Nazwa wnioskodawcy	Nazwa zadania	Kwota dotacji	Ocena formalna
Parafia Prawosławna pw. św. Dymitra w Sakach	Saki, cerkiew p.w. św. Dymitra (XVIII w.): kontynuacja remontu (wymiana szalówki ścian zewnętrznych, dachu przedsiionka głównego i dwóch bocznych wraz z montażem instalacji odgromowej	75 000	OK
Muzułmańska Gmina Wyznaniowa w Kruszynianach	Kruszyniany, mizar – groby na cmentarzu (XVIII i XIX w.): przeprowadzenie prac konserwatorskich i restauratorskich	80 000	OK
Parafia Prawosławna pw. św. Apostołów Piotra i Pawła w Samogrodzie	Samogród, cerkiew pw. św. Apostołów Piotra i Pawła (XIX w.): remont i konserwacja fundamentów i podmurówki, elementów zewnętrznych oraz stolarki drzwiowej	80 000	OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Michała Archanioła w Łomży	Łomża, kościół pw. św. Michała Archanioła – wieża dzwonna (XVI w.): prace remontowo-konserwatorskie	90 000	OK
Parafia Prawosławna pw. św. Apostoła Jana Teologa w Augustowie	Augustowo, Cerkiew pw. św. Apostoła Jana Teologa (XIX w.): remont dachu	150 000	OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. Nawiedzenia NMP w Sejnach	Sejny, XVII-wieczny Klasztor Poddominikański: wymiana stolarki okiennej i drzwiowej (III etap)	200 000	OK
Podlaski Oddział Okręgowy Polskiego Czerwonego Krzyża w Białymstoku	Białystok, kamienica przy ul. Warszawskiej 29 (XIX w.): wymiana pokrycia dachu, izolacja i wzmocnienie fundamentów, wymiana stolarki okiennej oraz wykonanie instalacji odgromowej	200 000	OK
Parafia Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Giełczynie	Giełczyn, drewniany kościół pw. Nawiedzenia NMP (XVIII w.): remont dachu i wieży	250 000	OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. Przemienienia Pańskiego w Wąsoszu	Wąsosz, murowany kościół gotycki pw. Przemienienia Pańskiego (pocz. XVI w.): konserwacja elewacji południowej	399 998	OK
Parafia Prawosławna pw. Opieki Matki Boskiej w Bielsku Podlaskim	Bielsk Podlaski, cerkiew pw. św. Trójcy (XVII w.): II etap remontu (renowacja ścian, dachu oraz wymiana podwalin	400 000	OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Jana Chrzciciela w Turośli	Turośl, kościół pw. św. Jana Chrzciciela (XIX w.): remont	400 000	OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. Niepokalanego Serca Maryi „Marianowo” w Bombli	Bombla, kościół p.w. Niepokalanego Serca Maryi „Marianowo” – organy (XVIII w.): renowacja		OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Stanisława Biskupa i Męczennika w Białymstoku	REF: Białystok, kościół pw. św. Stanisława Biskupa i Męczennika (XX w.): renowacja dachu i obróbek blacharskich wraz z elementami elewacji		OK
Karol Rozental	REF: Suwałki, kamienica (XIX w.): remont elewacji		OK
Parafia Prawosławna pw. św. Mikołaja Cudotwórcy w Topilcu	Topilec, cerkiew pw. św. Mikołaja Cudotwórcy (XIX w.): remont		OK
Parafia Rzymskokatolicka Trójcy Przenajświętszej w Rudce	Rudka, kościół pw. Świętej Trójcy (XVIII w.): remont elewacji		OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny w Dobrzyniewie Kościelnym	Dobrzyniewo Kościelne, kościół pw. Zwiastowania NMP (XX w.): prace konserwatorskie przy organach (XVIII/XIX)		OK
Gmina Ciechanowiec	Ciechanowiec, budynek dawnej synagogi (XIX w.): zmiana sposobu użytkowania budynku dawnej synagogi na Ciechanowiecki Ośrodek Kultury i Sportu – tynki i malowanie zewnętrzne		OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Andrzeja Boboli w Białymstoku	Białystok, kościół pw. św. Andrzeja Boboli (XX w.): rewitalizacja dachu i elewacji kościoła		OK
Parafia Rzymskokatolicka Niepokalanego Poczęcia NMP w Wigrach	Wigry, Pokamedulski Klasztor – ołtarz św. Piotra i ołtarz Królewski (XX w.): konserwacja i restauracja		OK
Parafia Prawosławna pw. Zmartwychwstania Pańskiego w Bielsku Podlaskim	Bielsk Podlaski, cerkiew pw. Zmartwychwstania Pańskiego – dzwonnica (XIX/XX w.): remont		OK
Muzeum Podlaskie w Białymstoku	Białystok, Ratusz (XVIII, XIX i XX w.): remont elewacji		OK
Klasztor Prawosławny św. Marty i Marii na Świętej Górze Grabarce	Św. Góra Grabarka, cerkiew pw. Wszystkich Strapionych Radości: remont – etap II		OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. Nawiedzenia NMP w Sejnach	Sejny, Bazylika pw. Nawiedzenia NMP – organy (XVIII w.): ratunkowe prace remontowe		OK

Parafia Prawosławna pw. Opieki Matki Bożej w Puchłach	Puchły, cerkiew prawosławna pw. Opieki Matki Bożej (XX w.): remont pokrycia dachu – etap końcowy		OK
Parafia Prawosławna pw. Ikony Matki Bożej „Wszystkich Strapionych Radość” w Tokarach	Tokary, cerkiew pw. Ikony Matki Bożej „Wszystkich Strapionych Radość” (XX w.): remont podłogi i podwalin		OK
Katolickie Gimnazjum im. Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Łomży	Łomża, Katolickie Gimnazjum im. Kardynała Stefana Wyszyńskiego (XX w.): remont holu wejściowego oraz klatek schodowych z odtworzeniem zabytkowego charakteru wnętrza obiektu		OK
Muzeum Rolnictwa im. ks. Krzysztofa Kluka w Ciechanowcu	Ciechanowiec, Muzeum Rolnictwa – budynek stajni (XIX w.): renowacja		OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Wincentego Ferrarius i Bartłomieja Apostoła w Szudziałowie	Szudziałowo, kościół pw. św. Wincentego Ferrarius i Bartłomieja Apostoła – ołtarz boczny św. Bartłomieja i ołtarz boczny z obrazem Matki Bożej Ostrobramskiej (XVIII w.): konserwacja elementów drewnianych, polichromowanych i złoconych		OK
Parafia Prawosławna Zaśnięcia Najświętszej Bogarodzicy w Czyżach	Czyże, Cerkiew cmentarna św. Kosmy i Damiana (XVIII w.): renowacja ikonostasu		OK
Parafia Prawosławna pw. św. Mikołaja Cudotwórcy w Grodzisku	Grodzisk, cerkiew św. Mikołaja (XIX w.): remont dzwonnicy – etap I		OK
Archidiecezja Białostocka	Białystok, Centrum Formacji Pastoralno-Katechetycznej im. Błogosławionego Michała Sopoćki (XIX w.): remont elewacji frontowej		OK
Archidiecezja Białostocka	Białystok, Centrum Formacji Pastoralno-Katechetycznej im. Błogosławionego Michała Sopoćki (XIX w.): remont elewacji tylnej, wymiana stolarki okiennej, renowacja drzwi zewnętrznych, remont piwnic z iniekcją ścian zewnętrznych		OK
Parafia Prawosławna pw. Wszystkich Świętych w Suwałkach	Suwałki, cerkiew pw. Wszystkich Świętych – wieża główna (XIX w.): remont dachu i elewacji - etap I		OK
Miasto Łomża	Łomża, dawne Gimnazjum Męskie obecnie Zespół Szkół Ogólnokształcących (XX w.): prace remontowo-konserwatorskie stropu auli		OK
Wigierski Areopag Nowej Ewangelizacji	Wigry, Klasztor Pokamedulski (XVIII w.): renowacja murów		OK
Parafia Prawosławna pw. Matki Boskiej Miłującej w Czeremsku	Czeremcha Wieś, cerkiew św. Kosmy i Damiana (XVIII/XIX w.): remont podłóg, ścian wewnętrznych, sufitów oraz montaż instalacji odgromowej – etap II		OK
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Teresy od Dzieciątka Jezus w Białowieży	Białowieża, kościół pw. św. Teresy od Dzieciątka Jezus (XX w.): remont elewacji i dachu oraz wymiana stolarki okiennej na wieży głównej		OK
Parafia Rzymskokatolicka Ofiarowania NMP w Różanymstoku	Różanystok, kościół pw. Ofiarowania NMP (XVIII w.): wykonanie konserwacji elementów płaskorzeźbionych, murowanych, tynkowanych, polichromowanych i złoconych ołtarza bocznego Matki Bożej Różanostockiej		Błędy formalne
Parafia Prawosławna pw. Zmartwychwstania Pańskiego w Bielsku Podlaskim	Bielsk Podlaski, cerkiew pw. Zmartwychwstania Pańskiego – dzwonnica (XX w.): remont		Błędy formalne
Parafia Prawosławna pw. Ikony Matki Bożej „Wszystkich Strapionych Radość” w Tokarach	Tokary, drewniana cerkiew (XX w.): wymiana podłóg i legarów		Błędy formalne

Tabela 7. Wnioski z terenu województwa podlaskiego – 2013 r.

Nazwa wnioskodawcy	Nazwa zadania	Kwota dotacji
Parafia Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Gielczynie	Gielczyn, drewniany kościół pw. Nawiedzenia NMP (XVIII w.): remont fundamentów, podwalin, ścian zewnętrznych, renowacja okien, wykonanie schodów wejściowych oraz instalacji elektrycznej i alarmowych	250 000
Parafia Prawosławna pw. Opieki Matki Boskiej w Bielsku Podlaskim	Bielsk Podlaski, cerkiew św. Trójcy (XVII w.): renowacja ścian, kopuł, wymiana stolarki okiennej i drzwiowej oraz montaż instalacji elektrycznych – kontynuacja	250 000
Muzeum Podlaskie w Białymstoku	Choroszcz, Pałac Branickich (XVIII w.): wymiana stolarki okiennej i drzwiowej	70 000
Parafia Prawosławna pw. św. Dymitra w Sakach	Saki, cerkiew św. Dymitra (XVIII w.): remont schodów głównych wraz z zadaszeniem, schodów bocznych oraz renowacja cokołu wraz z opaską – zakończenie prac	75 000

Parafia Rzymskokatolicka pw. Nawiedzenia NMP w Sejnach	Sejny, Klasztor Podominański (XVII w.): wymiana stolarki okiennej i drzwiowej – IV etap	200 000
Parafia Prawosławna pw. Podwyższenia Krzyża Pańskiego w Werstoku	Werstok, cerkiew pw. Podwyższenia Krzyża Pańskiego (1768 r.): remont dachu wraz z kopułami	300 000
Podlaski Oddział Okręgowy Polskiego Czerwonego Krzyża	Białystok, kamienica (XIX w.): prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane – II etap	50 000
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Jana Chrzciciela w Turośli	Turośl, kościół pw. św. Jana Chrzciciela (XIX w.): remont – II etap	200 000
Parafia Prawosławna Wniebowstąpienia Pańskiego w Klejnikach	Koźliki, cerkiew pw. św. Mikołaja (1793 r.): remont ścian fundamentowych i podwalin, renowacja dachu, ścian, podłóg, stolarki okiennej i drzwiowej oraz remont schodów zewnętrznych	100 000
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Stanisława Biskupa Męczennika w Niedźwiadnej	Niedźwiadna, kościół pw. św. Stanisława BM (XVI w.): konserwacja wieży i elementów konstrukcyjnych dzwonnicy (1760 r.)	50 000
Muzeum Podlaskie w Białymstoku	Tykocin, Synagoga (1642 r.): remont pokrycia dachowego	0
Siemiatycki Ośrodek Kultury	Siemiatycze, synagoga (1797 r.): wymiana stolarki okiennno-drzwiowej oraz remont elewacji	0
Miejski Dom Kultury w Grajewie	Grajewo, budynek kasyna – obecnie MDK Hades (XIX/XX w.): remont budynku - etap III	0
Parafia Prawosławna pw. Matki Boskiej Miłującej w Czeremsze	Czeremcha Wieś, cerkiew św. Kosmy i Damiana (1799 r.): remont podłóg, ścian wewnętrznych, sufitów oraz montaż instalacji odgromowej – II etap	0
Parafia Prawosławna pw. Wszystkich Świętych w Suwałkach	Suwałki, cerkiew pw. Wszystkich Świętych (1891 r.): remont wieży głównej, dach i elewacja – I etap	0
Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Rocha w Białymstoku	Białystok, kościół pw. św. Rocha (XX w.): renowacja południowo-wschodniej i północno-wschodniej ściany zewnętrznej	0
Parafia Prawosławna pw. św. Kosmy i Damiana w Rybołach	Pawły, cerkiew św. Jana Teologa (1824 r.): remont dachu, wieży, wymiana podwalin – I etap	0
Parafia Rzymskokatolicka w Tykocinie	Tykocin, kościół pw. Trójcy Przenajświętszej (XVIII w.): prace remontowo-budowlane – I i II etap	0
Parafia Prawosławna pw. Przemienienia Pańskiego w Sasinach	Sobiatyno, cerkiew pw. Opieki Matki Bożej (XVII w.): wymiana i montaż instalacji elektrycznej, ppoż., odgromowej i antywłamaniowej, renowacja ścian wewnętrznych, podłóg i sufitów - II etap	0
Katolickie Gimnazjum im. Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Łomży	Łomża, Katolickie Gimnazjum im. Kardynała Stefana Wyszyńskiego (XX w.): remont holu wejściowego oraz klatek schodowych – I etap	0
Katolicka Bursa Szkolna dla Młodzieży Męskiej im. Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Łomży	Łomża, budynek Katolickiej Bursy Szkolnej dla Młodzieży Męskiej (XIX w.): remont dachu	0
Parafia Prawosławna p.w. Zmartwychwstania Pańskiego w Bielsku Podlaskim	Bielsk Podlaski, cerkiew p.w. Zmartwychwstania Pańskiego – dzwonnica (XIX/XX w.): remont	0
Muzeum Rolnictwa im. ks. Krzysztofa Kluka w Ciechanowcu	Ciechanowiec, Muzeum Rolnictwa – stajnie (XIX w.): remont dachu i elewacji	0
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Wojciecha B.M. w Szczepankowie	Szczepankowo, kościół p.w. św. Wojciecha B.M. (XVII w.): prace konserwatorskie dwóch ołtarzy bocznych	0
Parafia Rzymskokatolicka pw. Przemienienia Pańskiego w Wąsoszu	Wąsosz, kościół pw. Przemienienia Pańskiego (pocz. XVI w.): konserwacja elewacji wschodniej, okien w prezbiterium oraz zabytkowej dzwonnicy	0
Parafia Prawosławna pw. Zaśnięcia Najświętszej Marii Panny w Dubinach	Dubiny, cerkiew p.w. Zaśnięcia NMP (1867–72 r.): remont dachu wraz z kopułami	0
Parafia Rzymskokatolicka Trójcy Przenajświętszej w Rudce	Rudka, kościół pw. Trójcy Przenajświętszej (XVIII w.): remont elewacji	0
Parafia Prawosławna pw. św. Mikołaja Cudotwórcy w Topilcu	Topilec, cerkiew pw. św. Mikołaja Cudotwórcy (XIX w.): generalny remont świątyni	0
Parafia Rzymskokatolicka Ofiarowania NMP w Różanystoku	Różanystok, kościół pw. Ofiarowania NMP (XVIII w.) - ołtarz boczny Matki Bożej Różanostockiej (1929 r.): wykonanie konserwacji elementów płaskorzeźbionych, mурowanych, tynkowanych, polichromowanych i złotych	0
Parafia Prawosławna pw. św. Mikołaja Cudotwórcy w Grodzisku	Grodziska, cerkiew św. Mikołaja (1891 r.): remont dzwonnicy – I etap	0
Parafia Prawosławna p.w. Narodzenia N.M.P. w Juszkowym Grodzie	Juszkowy Gród, cerkiew pw. Narodzenia NMP (1912 r.): remont dachu łącznie z kopułami	0
Marta Niklewicz-Dworak	Drozdowo, kaplica grobowa rodziny Lutosławskich (1870 r.): kompleksowa konserwacja	0
Grupa Producentka „Wielopolanka” sp. z o.o.	Łomża, budynek kamienicy (pocz. XX w.): renowacja elewacji i balkonów, odtworzenie stolarki okien i drzwi	0
Nadleśnictwo Głęboki Bród	Tartaczysko, most kolei wąskotorowej na rzece Czarna Hańcza (XX w.): prace konserwatorskie	0

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Zielińskiego**

**w sprawie chaosu w realizacji inwestycji
infrastrukturalnych oraz nieuzasadnionej
społecznie i ekonomicznie decyzji
o budowie obwodnicy Bargłowa Kościelnego
w woj. podlaskim (14698)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14698/13, skierowane do prezesa Rady Ministrów, przy którym przekazano interpelację posła Jarosława Zielińskiego dotyczącą budowy obwodnicy Bargłowa Kościelnego, przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

Realizacja inwestycji drogowych odbywa się na podstawie przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który w związku z obecną sytuacją ekonomiczną kraju musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa. Zapisy programu określają limity finansowe przeznaczone na inwestycje. Przyjęte limity są niewystarczające, aby zrealizować wszystkie zadania, dlatego też ograniczone możliwości finansowania spowodowały konieczność dokonania w programie podziału inwestycji na takie, które będą realizowane w pierwszej kolejności (załącznik nr 1 programu), i pozostałe, na które brak aktualnie środków finansowych.

Budowa obwodnicy Bargłowa Kościelnego na drodze krajowej nr 61 została ujęta w ww. załączniku nr 1. Jej realizacja weszła w ostatnią fazę procesu inwestycyjnego tzn. w etap prac budowlanych. W dniu 14 lutego br. podpisana została bowiem umowa z wykonawcą robót budowlanych opiewająca na kwotę 178 mln zł. Zgodnie z zawartym kontraktem wykonawca ma 21 miesięcy na realizację zadania. Obwodnica ma służyć poprawie warunków ruchu tranzytowego, jego płynności i bezpieczeństwa oraz poprawić warunki komunikacyjne z terenami sąsiednimi. Jednocześnie ma na celu poprawę warunków środowiskowych (ekologicznych warunków życia ludzi w zakresie zanieczyszczeń atmosfery i hałasu), a przede wszystkim poprawę bezpieczeństwa mieszkańców przez eliminację ruchu tranzytowego z obszaru zabudowanego. Należy również podkreślić, że realizacja przedmiotowego zadania współfinansowana będzie ze środków UE w ramach Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej”. W listopadzie 2012 r. zawarte zostało porozumienie w sprawie dofinansowania projektu kwotą ponad 43 mln zł. W związku z powyższym przerwanie budowy i zerwanie umowy z wykonawcą poniosłoby za sobą nieuzasadnione koszty.

Odnosząc się do wskazanych przez pana posła projektów polegających na budowie innych obwodnic, chciałbym poinformować, że obwodnica Augustowa znajduje się na etapie prac budowlanych prowadzonych przez wykonawcę na podstawie umowy. W chwili obecnej prowadzone są prace związane z wycinką drzew na terenach, przez które ma przebiegać przedmiotowa droga. Zgodnie z aktualnym harmonogramem prac oraz terminami zawartymi w kontrakcie zakończenie prac i oddanie obwodnicy do użytkownika przewidywane jest na jesień 2014 r.

W kwestii realizacji zadania budowy obwodnicy Suwałk należy wskazać, że ze względu m.in. na stan zaawansowania prac przygotowawczych zadanie to ujęte zostało w ramach zadania budowy drogi ekspresowej S61 w załączniku nr 2 do programu, czyli na liście zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013. W ten sposób stworzona została możliwość kontynuacji prac przygotowawczych związanych z uzyskaniem decyzji administracyjnych wymaganych przepisami prawa. W ich wyniku w dniu 17 października 2011 r. uzyskana została decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, która stała się ostateczna z dniem 29 listopada 2011 r. W dniu 23 maja 2012 r. podpisana została również umowa z wykonawcą dokumentacji projektowej dla przedmiotowego zadania wraz z materiałami przetargowymi. Po opracowaniu przedmiotowej dokumentacji zostaną złożone wnioski o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Zakładany termin uzyskania decyzji to I kwartał 2014 r.

Jednocześnie, odnosząc się do wskazanej przez pana posła kwestii protestów społecznych przeciwko budowie obwodnicy Bargłowa Kościelnego, chciałbym poinformować, że wbrew tym twierdzeniom realizacja przedmiotowego zadania posiada pełną aprobatę lokalnej społeczności, czego dowodem może być aktualne (datowane na luty 2013 r.) stanowisko władz samorządowych, w którym wójt gminy i przewodniczący rady gminy wyrażają całkowite poparcie dla realizacji przedmiotowego zadania oraz wskazują, iż przedstawiciele Społecznego Komitetu Protestacyjnego Przeciwko Budowie Obwodnicy Bargłowa Kościelnego nie stanowią reprezentacji ani odzwierciedlenia opinii mieszkańców gminy. Takie pismo zostało przesłane do MTBiGM.

Nie ulega wątpliwości, iż zakres wszystkich podejmowanych działań, również dotyczących budowy obwodnic, związany jest ściśle z sytuacją ekonomiczną kraju. Z uwagi na aktualne możliwości finansowe państwa resort transportu zobowiązany jest racjonalnie wykorzystywać dostępne środki finansowe.

Aktualnie w resorcie transportu trwają prace nad ustaleniem listy projektów drogowych, jakie będą planowane w kolejnej perspektywie finansowej UE. Dla Ministerstwa TBiGM priorytetami są przede wszystkim autostrady oraz drogi ekspresowe. Jednakże dokładne plany inwestycyjne na lata 2014–2020 zostaną przedstawione, gdy znane będą pozio-

my dofinansowania, jakie GDDKiA jako beneficjent programów unijnych w zakresie dróg krajowych otrzyma w kolejnej perspektywie finansowej.

Odnosząc się do kwestii przebudowy infrastruktury drogowej oraz poprawy bezpieczeństwa komunikacyjnego w Grajewie, chciałbym poinformować, że Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad w ramach ściśle określonych środków finansowych (zapisanych w ustawie budżetowej na dany rok) podejmuje działania zmierzające do wybudowania i utrzymania sieci dróg krajowych o najwyższym standardzie w możliwie najkrótszych terminach, jednakże ze względu na ograniczenia finansowe nie wszystkie inwestycje mogą być realizowane w bieżącej perspektywie finansowej.

Potrzeby dotyczące działań, których podstawowym celem jest poprawa bezpieczeństwa ruchu drogowego, zostały zebrane i ustalone według hierarchii ważności w planie działań na sieci drogowej. Plan zawiera zadania z zakresu remontów, przebudów i rozbudów dróg. Zadania w planie zostały uporządkowane w ściśle ustalonej kolejności według matematycznego algorytmu, który poprzez nadanie zadaniom wartości punktowej wskazuje pilność ich wykonania. Algorytm bierze pod uwagę wyniki badań stanu nawierzchni, wielkość i strukturę ruchu, ze szczególnym uwzględnieniem udziału samochodów ciężarowych, parametry drogi, wskaźniki liczby zabitych i rannych. Przyjęte kryteria pozwalają na efektywne wykorzystanie ograniczonych środków finansowych i umożliwiają podejmowanie działań w pierwszej kolejności na odcinkach dróg stwarzających największe zagrożenie bezpieczeństwa dla użytkowników.

Przedmiotowe zestawienie zawiera również zadanie polegające na rozbudowie drogi krajowej nr 61 na odcinku przebiegającym przez Grajewo, odc. ul. Piłsudskiego (poz. 43). Analiza kosztów planowanych do realizacji zadań oraz przewidywanych limitów finansowych możliwych do przeznaczenia na remonty i przebudowy dróg krajowych w skali kraju wykazała jednak, że nie wszystkie zadania zostaną zrealizowane w najbliższej perspektywie. Realizacja będzie możliwa po zapewnieniu pełnego finansowania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji
na interpelację posła Artura Górskiego**

**w sprawie zagrożeń wynikających
z planowanej ustawy o otwartych zasobach
publicznych (14701)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma z dnia 26 lutego 2013 r. dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Artura Górskiego w sprawie zagrożeń wynikających z planowanej ustawy o otwartych zasobach publicznych (SPS-023-14701/13) pragnę podziękować panu posłowi za zwrócenie uwagi na tak istotną kwestię, jaką jest wspieranie ze środków budżetowych twórczości naukowej, kulturalnej i edukacyjnej.

Otwartość w nauce, edukacji i kulturze, obok rozwiązań technicznych, wymaga stworzenia nowych ram prawnych. Celem projektu założeń o otwartych zasobach publicznych nie jest upaństwowienie tworzonych ze środków publicznych zasobów, lecz określenie ram prawnych dla ich nabywania przez podmioty zobowiązane (publiczne) i zasad ich udostępniania obywatelom. W toku prac nad nowymi założeniami doprecyzujemy mechanizmy, które będą równoważyć interes podmiotów zobowiązanych oraz twórców.

W konsultacjach społecznych projektu założeń ustawy o otwartych zasobach aktywny udział wzięły m.in. organizacje pozarządowe, środowiska twórcze, organizacje zbiorowego zarządzania. Po wnikliwej analizie nadesłanych stanowisk Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji zdecydowało o przygotowaniu nowych założeń do ustawy.

Na dalszych etapach prac nad nowym projektem założeń koszty budżetowe wprowadzania ustawy o otwartych zasobach zostaną określone na tyle precyzyjnie, na ile to możliwe. Koszty te mogą obejmować środki przeznaczone na digitalizację zasobów publicznych oraz na rozbudowę istniejącej infrastruktury umożliwiającej dostęp do zasobów publicznych (m.in. centralne repozytorium informacji publicznej czy nowo tworzone i istniejące repozytoria poszczególnych podmiotów zobowiązanych). Warto w tym kontekście nadmienić, że projekt założeń w swojej obecnej postaci przewiduje mechanizm wyłączenia stosowania rozwiązania, np. w oparciu o przesłanki ekonomiczne.

Konieczne będzie także doprecyzowanie procentowego udziału finansowego środków publicznych, który będzie decydował o włączeniu danej treści do otwartego zasobu publicznego. W zamyśle ustawa ma jednak dotyczyć tylko tych zasobów, w przypadku których ten udział procentowy jest znaczny.

W projekcie założeń przeprowadzono ogólną analizę wpływu projektowanego rozwiązania na rynek przedsiębiorstw. W toku dalszych prac nad projektem

będziemy starali się uwzględniać stanowiska interesariuszy uczestniczących w konsultacjach i w miarę możliwości pogłębiać przedstawioną analizę skutków regulacji. Sektor wydawniczy określono na ok. 15 tys. podmiotów na podstawie danych z rejestru REGON (58. dział PKD: Działalność wydawnicza). Warto przy tym podkreślić, że projekt założeń odnosił się jedynie do tej części działalności wydawniczej, która objęta jest dofinansowaniem ze środków publicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Rękowski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Czesława Hoca**

**w sprawie bezwzględnie koniecznej decyzji
dotyczącej umieszczenia drogi ekspresowej S11
na priorytetowej liście w „Programie budowy
dróg krajowych na lata 2014–2020” (14714)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację pana posła Czesława Hoca przesłaną przy piśmie z dnia 27 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14714/13, w sprawie umieszczenia w planie rozwoju sieci drogowej Polski na lata 2014–2020 budowy drogi ekspresowej S11 przekazuję stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Budowa drogi S11 Kołobrzeg – Koszalin – Poznań (z wyjątkiem obwodnicy Poznania i Wyrzysk) – Ostrów Wielkopolski (z wyjątkiem obwodnicy Ostrowa Wielkopolskiego i Kępna) – Tarnowskie Góry – A1 – to zadanie, które zostało ujęte w załączniku nr 2 do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przyjętego uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. Jest to lista zadań przewidzianych do realizacji po 2013 r. pod warunkiem zapewnienia finansowania. Umieszczenie w załączniku nr 2 pozwala na kontynuowanie prac przygotowawczych (w miarę dostępnych w budżecie państwa środków finansowych).

Do chwili obecnej uzyskano:

— z dniem 3 października 2011 r. decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla odcinka Koszalin – Szczecinek,

— w dniu 30 października 2012 r. decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla budowy obwodnicy m. Szczecinek w ciągu drogi krajowej nr 11 wraz z obwodnicą w ciągu drogi krajowej nr 20.

Realizacja przedmiotowych inwestycji rozpocznie się pod warunkiem uzyskania wszystkich decyzji wymaganych prawem oraz zapewnienia środków finansowych.

Jednocześnie informuję, iż w chwili obecnej trwają prace nad ustaleniem listy projektów drogowych, jakie będą planowane w kolejnej perspektywie finansowej UE. Dla MTBiGM priorytetami są przede wszystkim autostrady oraz drogi ekspresowe. Jednakże dokładne plany i decyzje inwestycyjne na lata 2014–2020 zostaną przedstawione, gdy znane będą poziomy dofinansowania, które Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA) – jako beneficjent programów unijnych w zakresie dróg krajowych – otrzyma w kolejnej perspektywie finansowej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie przejęcia prowadzenia
Zespołu Szkół w Bałtowie
przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi
(14727)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z interpelacją posła Jarosława Rusieckiego z dnia 27 lutego 2013 r. przekazaną przez Marszałka Sejmu RP (znak pisma: SPS-023-14727/13) w sprawie przejęcia Zespołu Szkół w Bałtowie poniżej przedstawiam, co następuje.

Odpowiadając na pytanie dotyczące możliwości przejęcia ww. zespołu szkół, pozwolę sobie przy tej okazji przedstawić więcej informacji na temat przejmowania w latach 2007–2009 szkół rolniczych od jednostek samorządu terytorialnego. Na podstawie art. 5 ust. 5e ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) minister rolnictwa i rozwoju wsi przejmował od jednostek samorządu terytorialnego do prowadzenia szkoły rolnicze w drodze porozumienia. Przed podpisaniem takiego porozumienia niezbędne było uzyskanie zgody jednostki samorządu terytorialnego w formie uchwały rady powiatu/miasta, wyrażającej zgodę na przekazanie rolniczej szkoły do prowadzenia przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi. Treść przedmiotowej uchwały wskazywała typy szkół planowanych do przekazania ministrowi rolnictwa

i rozwoju wsi z określeniem zawodów, w jakich realizowane jest kształcenie (dotyczyć to mogło wyłącznie zawodów, dla których właściwym jest minister rolnictwa).

Inne ważne kryteria, które powinny być w tym procesie spełnione, dotyczyły funkcjonowania w danym zespole szkół wyłącznie szkół rolniczych oraz uregulowania kwestii własności mienia będącego w trwałym zarządzie szkoły, a także wyrażenia zgody jednostki samorządu terytorialnego na bezpłatne przekazanie mienia w formie umowy darowizny.

A zatem powyższe działania miały charakter dobrowolny, a minister rolnictwa i rozwoju wsi, przejmując daną szkołę rolniczą wraz z jej mieniem, realizował wolę rady powiatu/miasta o przekazaniu szkoły, wyrażoną w formie podjętej autonomicznie uchwały.

Aktualnie w gestii ministra rolnictwa i rozwoju wsi pozostaje 45 zespołów szkół centrum kształcenia rolniczego w całym kraju, a na terenie województwa świętokrzyskiego trzy szkoły (tj. Zespół Szkół Centrum Kształcenia Rolniczego w Sandomierzu-Mokoszynie, Zespół Szkół Centrum Kształcenia Rolniczego w Sichowie Dużym oraz Zespół Szkół Centrum Kształcenia Rolniczego w Chrobrzu).

Biorąc pod uwagę możliwości kształcenia rolniczego w ww. ZSCKR, a także powyższe uwarunkowania, nie przewiduję rozszerzenia na terenie województwa świętokrzyskiego sieci szkół rolniczych podległych resortowi rolnictwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Anny Nemś i Józefa Lassoty**

**w sprawie obecności osób niepełnosprawnych
na polskim rynku pracy (14730)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na przesłaną przy piśmie z dnia 27 lutego 2013 r. (znak: SPS-023-14730/13) interpelację z dnia 6 lutego 2013 r., złożoną przez panią poseł Annę Nemś i pana posła Józefa Lassotę z Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska, w sprawie obecności osób niepełnosprawnych na polskim rynku pracy, odpowiadając na pytanie pierwsze, wyjaśniam.

Dane z badania aktywności ekonomicznej ludności (BAEL) dotyczące poziomu zatrudnienia, jak też aktywności zawodowej osób niepełnosprawnych w Polsce nie są porównywalne z danymi z innych krajów Unii Europejskiej ze względu na to, że zbiorowość osób niepełnosprawnych w BAEL została określona w oparciu o obowiązujące w Polsce ustawodawstwo, natomiast przepisy obowiązujące w Polsce w zakresie określania niepełnosprawności są inne niż w pozostałych krajach UE. Tylko takie samo definiowanie niepełnosprawności we wszystkich krajach UE pozwoliłoby na uzyskanie porównywalnych danych dotyczących poziomu zatrudnienia i aktywności zawodowej osób niepełnosprawnych. Oznacza to, że w celu porównań międzynarodowych pod uwagę należy brać niepełnosprawność biologiczną. Obecnie nie są dostępne porównywalne dla Polski i innych krajów UE dane w tym zakresie ze względu na fakt, że Polska nie wzięła udziału w badaniu modułowym przy BAEL w 2002 r., które umożliwiłoby takie porównanie (Polska przeprowadzała w tym roku narodowy spis powszechny, a ponadto w 2000 r. przeprowadziła badanie modułowe dotyczące osób niepełnosprawnych w oparciu o ustawodawstwo krajowe).

Dane dotyczące zbiorowości osób niepełnosprawnych biologicznie w Polsce są dostępne na podstawie narodowego spisu powszechnego (ostatni z 2011 r.), badania stanu zdrowia ludności (2004 – badanie stanu zdrowia ludności HIS i 2009 – europejskie ankietowe badanie zdrowia EHIS) czy europejskiego badania warunków życia ludności Polski (EU SILC – ostatnie dostępne dane za 2010 r.). Nie są jednak dostępne dane dotyczące współczynnika aktywności zawodowej i wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych biologicznie – zarówno dla Polski, jak i pozostałych krajów UE.

Przy określaniu niepełnosprawności biologicznej pod uwagę brany jest jej wymiar funkcjonalny – brak sprawności skutkujący ograniczeniem codziennej aktywności, przy czym ograniczenie to może być bardziej lub mniej poważne. Niepełnosprawność biologiczna definiowana w EHIS i EU SILC oznacza ograniczoną zdolność wykonywania zwykłych czynności, jakie ludzie zwykle wykonują, trwającą sześć miesięcy lub dłużej. Wyróżnia się poważne i mniej poważne ograniczenia zdolności wykonywania codziennych czynności.

W Biurze Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych w oparciu o dane z europejskiego ankietowego badania zdrowia ludności (EHIS) 2009 i dane BAEL oszacowano wstępnie poziom aktywności zawodowej i zatrudnienia osób niepełnosprawnych w wieku produkcyjnym wg Eurostatu, tj. 15–64 lata, dla Polski. Podobny szacunek przeprowadzono w oparciu o dane z europejskiego badania warunków życia ludności Polski i dane BAEL. Te ostatnie dane uzyskano dla Polski i innych krajów UE. Wskazują one na wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych biologicznie dla Polski na poziomie 36% (40,8% przy mniej poważnym ograniczeniu sprawności, zaś

23,1% przy znacznym ograniczeniu sprawności, a 63,9% dla osób sprawnych – bez ograniczeń sprawności), podczas gdy średnia UE to 46,1% (53,1% przy mniej poważnym ograniczeniu sprawności, zaś 28,3% przy znacznym ograniczeniu sprawności, a 67,9% dla osób sprawnych – bez ograniczeń sprawności).

Szacunek dokonany na podstawie wyników europejskiego badania stanu zdrowia i BAEL wskazuje na jeszcze wyższy poziom zatrudnienia osób niepełnosprawnych biologicznie w wieku produkcyjnym w Polsce – na poziomie 38,9% (zaś współczynnik aktywności zawodowej na poziomie 46,3%).

Ostatnie pełne, choć wstępne dane dotyczące liczby osób niepełnosprawnych w Polsce pochodzą z narodowego spisu powszechnego 2011. Według jego wstępnych wyników w 2011 r. liczba osób niepełnosprawnych ogółem wynosiła około 4,7 mln (dokładnie 4697,5 tys.). Tym samym liczba osób niepełnosprawnych w Polsce stanowiła 12,2% ludności kraju wobec 14,3% w 2002 r. (blisko 5,5 mln osób niepełnosprawnych w 2002 r.).

Według wstępnych wyników NSP 2011 w 2011 r. przeszło 3,1 mln osób (dokładnie 3133,2 tys.) posiadało prawne potwierdzenie faktu niepełnosprawności. Liczebność zbiorowości osób niepełnosprawnych prawnie i biologicznie (jednocześnie) wynosiła 2654,1 tys., tylko prawnie – 479 tys., tylko biologicznie – 1564,3 tys., biologicznie – 4218,1 tys.

Dane z BAEL dotyczą poziomu aktywności zawodowej i poziomu zatrudnienia osób niepełnosprawnych prawnie w wieku 16 lat i więcej (w tym w wieku produkcyjnym). Według danych z tego badania opartych o nowe bilanse ludności po Narodowym Spisie Powszechnym Ludności i Mieszkań z 2011 r. współczynnik aktywności zawodowej osób niepełnosprawnych prawnie w wieku produkcyjnym w 2012 r. wynosił 27,5%, wskaźnik zatrudnienia – 23%, stopa bezrobocia – 16,2%. W 2011 r. porównywalne dane wynosiły odpowiednio: 26,3%, 22,2%, 15,5%. Odsetek osób niepełnosprawnych biernych zawodowo w tym wieku wynosił w 2012 r. 72,5%.

Przedstawiając powyższe, odpowiadając jednocześnie na drugie z pytań państwa posłów, pragnę zapewnić, że resort pracy na bieżąco monitoruje sytuację osób niepełnosprawnych na rynku pracy.

Odnosząc się natomiast do pytania trzeciego i czwartego, wyjaśniam, że dostępne dane wskazują na silną rolę stereotypów i uprzedzeń w odniesieniu do osób niepełnosprawnych i do ich zatrudniania. Według badania przeprowadzonego przez TNS OBOP w 2004 r. („Polacy o niepełnosprawności”, TNS OBOP 2004) obawy związane z zatrudnianiem osób niepełnosprawnych wynikające z utrwalonych przekonań o mniejszej wydajności tych osób dotyczyły 63% pracodawców. Do czynników utrudniających zatrudnianie osób niepełnosprawnych należą bariery architektoniczne (69,3%), nieodpowiednie kwalifikacje tych osób (57,2%), koszty finansowe i organizacyjne dostosowania stanowiska pracy (54,8%), kłopoty z uzyskaniem rzetelnej informacji (46,3%) – „Zatrudniającej

niepełnosprawnych”, Instytut Spraw Publicznych 2009. Tymczasem jak pokazują dane uzyskane z europejskiego ankietowego badania zdrowia 2009 (GUS, 2011), blisko 2/3 ogółu osób niepełnosprawnych prawnie uważa, że nie ma ograniczonej zdolności wykonywania czynności, jakie ludzie zwykle wykonują, bądź uważa, że stopień ograniczeń nie jest zbyt poważny. Tak więc działania podejmowane przez resort pracy przejawiające się w organizacji konferencji promujących ideę społecznej odpowiedzialności biznesu czy projektowania uniwersalnego mają na celu przede wszystkim zmianę postaw, zwrócenie uwagi na osoby niepełnosprawne jako dobrych, wykwalifikowanych i profesjonalnych pracowników, pracowników, którzy swoją obecnością w miejscu pracy wnoszą nową wartość, którzy nie są dla pracodawcy problemem, ale zyskiem, dobrą inwestycją.

Zdając sobie jednak sprawę z faktu, że oprócz działań promocyjnych osoby niepełnosprawne, w szczególności te z poważnymi dysfunkcjami, powinny być wspierane również działaniami ustawowymi, wyjaśniam, że w resorcie pracy trwają aktualnie prace nad wprowadzeniem do ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych nowego instrumentu wspierania zatrudnienia, jakim będzie zatrudnienie wspomagane. Zatrudnienie wspomagane będzie stanowić nie tylko metodę wprowadzania osoby niepełnosprawnej na otwarty rynek pracy, ale także będzie miało na celu wspieranie jej w utrzymaniu się na tym rynku. Wydaje się, że ten nowy instrument pozwoli osobom niepełnosprawnym posiadającym trudności w znalezieniu trwałego, satysfakcjonującego oraz odpowiadającego ich aspiracjom i możliwościom zatrudnienia na samorealizację i skuteczne podjęcie pracy.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Anny Nemś i Józefa Lassoty**

w sprawie zwolnień wśród nauczycieli (14731)

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację (SPS-023-14731/13) pani Anny Nemś i pana Józefa Lassoty, posłów na Sejm RP, w sprawie zwolnień nauczycieli, uprzejmie informuję.

W roku 2010 w Polsce było 38,2 mln obywateli. Jak pokazują prognozy, do 2035 r. liczba ludności spadnie o 5,8%, będzie wynosiła 35,99 mln. Od roku szkolnego 2008/2009 do roku szkolnego 2012/2013 liczba uczniów w polskim systemie oświaty spadła o 611 tys. W szkołach dla dzieci i młodzieży (bez szkół policealnych) liczba uczniów zmalała w tym okresie o 582 tys. Głównym powodem likwidacji szkół pozostaje zatem kontekst demograficzny.

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie jest pracodawcą dla nauczycieli, nie ma więc na bieżąco wiedzy na temat zwolnień nauczycieli. Źródłem orientacyjnych danych na ten temat jest system informacji oświatowej, w którym dyrektorzy szkół dwa razy w roku wykazują dane o liczbie nauczycieli, z którymi rozwiązano stosunek pracy lub których stosunek pracy wygasł, oraz o liczbie planowanych rozwiązań stosunków pracy.

Dla roku szkolnego 2012/2013 dane takie będą dostępne w połowie maja br. (według stanu na 31 marca br.). Dane te nie są pełne, dotyczą bowiem tylko szkół prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego i organy administracji rządowej.

Należy jednak dodać, że różnica między liczbą nauczycieli według stanu na 30 września 2011 r. a liczbą nauczycieli według stanu na 30 września 2012 r. wynosiła 7 tys. i była zgodna z deklarowaną według stanu na dzień 31 marca 2012 r. przez dyrektorów szkół dokonanymi i planowanymi zwolnieniami.

Dane dotyczące liczby nauczycieli, którzy utracili bądź utracą pracę, z zastrzeżeniami jak powyżej, będą dostępne w połowie maja br.

Jednocześnie należy zauważyć, że w najbliższych latach wzrośnie zapotrzebowanie na nauczycieli wychowania przedszkolnego i edukacji wczesnoszkolnej (dzięki programom rozwoju edukacji przedszkolnej oraz objęciu dzieci sześciolletnich obowiązkiem szkolnym od roku szkolnego 2014/2015). Liczba uczniów w gimnazjach i szkołach ponadgimnazjalnych w najbliższych latach będzie nieznacznie maleć. Od roku szkolnego 2017/2018 stopniowo wzrastać będzie zapotrzebowanie na nauczycieli przedmiotów ogólnokształcących w szkołach podstawowych, a następnie w gimnazjach i szkołach ponadgimnazjalnych. W tym czasie zaczną na emeryturę przechodzić w większej liczbie nauczyciele zatrudnieni w okresie, gdy wyż demograficzny wstępował do szkół, i rynek pracy będzie bardziej otwarty na nowych nauczycieli.

Odpowiadając na pytanie o podejmowane przez Ministerstwo Edukacji Narodowej działania na rzecz zwalnianych nauczycieli, pragnę podkreślić, że analiza zmian demograficznych i ich wpływu na liczbę dzieci w wieku szkolnym, a w konsekwencji również na wiele innych czynników warunkujących funkcjonowanie systemu oświaty w Polsce, jest jednym z priorytetowych zadań realizowanych przez Ministerstwo Edukacji Narodowej i stanowi podstawę projektowania zmian kierunkowych systemu oświaty. Należy mieć również na uwadze fakt, że pragmatyka zawodowa nauczycieli w przypadku braku możliwości dal-

szego zatrudnienia w dotychczasowym wymiarze zajęć (spowodowanego np. niżem demograficznym) zapewnia nauczycielom dosyć korzystne rozwiązania w porównaniu do innych grup zawodowych.

W przypadku całkowitej lub częściowej likwidacji szkoły albo w razie zmian organizacyjnych nauczyciele korzystają ze szczególnych uprawnień przewidzianych przepisami ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.).

Stosownie do art. 20 ustawy Karta Nauczyciela rozwiązanie stosunku pracy z ww. przyczyn może nastąpić wyłącznie z końcem roku szkolnego po uprzednim trzymiesięcznym wypowiedzeniu lub jeśli nauczyciel wystąpi z takim wnioskiem, pracodawca przenosi nauczyciela w sześciomiesięczny stan nieczynny bez obowiązku świadczenia pracy w tym okresie, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia zasadniczego. Nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie mianowania, z którym rozwiązano stosunek pracy w wyżej wskazanym trybie, przysługuje wysoka odprawa w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego. Nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie umowy o pracę przysługuje zaś odprawa określona w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. Nr 90, poz. 844, z późn. zm.).

Przepisy ustawy Karta Nauczyciela pozwalają również zapewnić nauczycielom ciągłość zatrudnienia nawet w sytuacji, gdy w konkretnej szkole nie jest możliwe ich zatrudnienie zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami w pełnym wymiarze czasu pracy. I tak:

1) nauczyciel może być z urzędu przeniesiony do innej szkoły w tej samej lub innej miejscowości na takie samo lub inne stanowisko,

2) organ prowadzący może na nauczyciela nałożyć obowiązek podjęcia pracy w innej szkole celem uzupełnienia pensum (nawet w wymiarze do 1/2 etatu), w sytuacji gdy nie ma godzin do zrealizowania w szkole macierzystej,

3) w sytuacjach, gdzie nie ma możliwości zatrudnienia nauczyciela w pełnym wymiarze oraz przeniesienia nauczyciela do innej szkoły, można nauczycielowi ograniczyć wymiar zatrudnienia.

Jednocześnie należy zauważyć, iż obecnie duża grupa czynnych zawodowo nauczycieli posiada prawo do przejścia na emeryturę. Rozwiązania dotyczące nauczycieli w zakresie uprawnień emerytalnych – w porównaniu z pozostałymi grupami zawodowymi – są bowiem szczególnie korzystne. Rozwiązanie stosunku pracy z nauczycielem w trybie art. 20 ustawy Karta Nauczyciela nie stanowi natomiast przeszkody do skorzystania przez nauczyciela z przysługujących mu uprawnień do emerytury.

Nauczyciele, którzy przed 1 stycznia 2009 r. nabyli prawo do przejścia na emeryturę bez względu na wiek, o której mowa w art. 88 ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela, tj. nauczyciele, którzy spełnili wymóg

posiadania trzydziestoletniego okresu zatrudnienia, w tym dwadzieścia lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze, zachowali prawo do przejścia na wcześniejszą emeryturę w dowolnym momencie po tej dacie.

W 2009 r. weszły natomiast w życie dwie nowe ustawy dotyczące uprawnień emerytalnych nauczycieli:

1) ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656),

2) ustawa z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. Nr 97, poz. 800).

Dla nauczycieli, którzy nie nabyli prawa do wcześniejszej emerytury ani nie zostali objęci rozwiązaniami ustawy o emeryturach pomostowych, wprowadzono świadczenia kompensacyjne na zasadach określonych w ustawie z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych. Nauczycielskie świadczenia kompensacyjne należy postrzegać jako instytucję stanowiącą dodatkowy element do systemu emerytur pomostowych. Celem niniejszej ustawy było wprowadzenie przejściowego rozwiązania, adresowanego do nauczycieli, którzy obecnie mają stosunkowo długi staż pracy. Nauczycielskie świadczenie kompensacyjne przysługuje nauczycielom, którzy osiągnęli trzydziestoletni staż pracy, w tym dwadzieścia lat pracy nauczycielskiej. Wysokość nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego jest taka sama jak emerytury pomostowej.

W myśl art. 87 ust. 1 i 2 ustawy Karta Nauczyciela nauczycielowi spełniającemu warunki uprawniające do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę, rentę z tytułu niezdolności do pracy lub nauczycielskie świadczenie kompensacyjne, przysługującej się odprawę w wysokości:

1) dwumiesięcznego ostatnio pobieranego wynagrodzenia w szkole będącej podstawowym miejscem jego pracy – jeżeli nauczyciel przepracował w szkole mniej niż dwadzieścia lat,

2) trzymiesięcznego wynagrodzenia ostatnio pobieranego w szkole będącej podstawowym miejscem jego pracy – jeżeli nauczyciel przepracował w szkole co najmniej dwadzieścia lat.

Należy podkreślić, iż nauczycielowi, z którym rozwiązano stosunek pracy na podstawie art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela, przechodzącemu na emeryturę, rentę lub nauczycielskie świadczenie kompensacyjne, przysługują dwie odprawy, gdyż Karta Nauczyciela nie zawiera przepisu wyłączającego prawo do jednej z tych odpraw.

Ponadto wyjaśniam, iż obowiązujące przepisy prawa umożliwiają prowadzenie racjonalnej polityki oświatowej w sytuacji występującego obecnie niżu demograficznego. W 2009 r. wprowadzone zostały przepisy stwarzające możliwość przekazania prowadzenia szkoły liczącej nie więcej niż 70 uczniów osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorial-

nego lub osobie fizycznej, z pominięciem procesu likwidacji. Przekazana w ten sposób szkoła pozostaje szkołą publiczną, bezpłatną dla ucznia i ogólnie dostępną. Przepisy te pozwalają na uniknięcie procesu likwidacji małych szkół, ochronę miejsc pracy nauczycieli oraz płynne przekazanie szkoły.

Ministerstwo Edukacji Narodowej na bieżąco monitoruje sytuację demograficzną w kraju. Wykorzystując wieloletnie prognozy, wdrożono kolejny etap reformy systemu oświaty, dotyczący m.in. obniżenia wieku obowiązku szkolnego oraz objęcia rocznym obowiązkowym wychowaniem przedszkolnym dzieci pięcioletnich. Na rozwój placówek wychowania przedszkolnego mają wpływ przede wszystkim: prowadzenie działań promocyjnych zachęcających do zakładania placówek edukacji przedszkolnej oraz podnoszenie świadomości społeczeństwa w zakresie znaczenia wychowania przedszkolnego dla dalszej kariery życiowej dziecka. Skutkiem tych działań jest znaczne zwiększenie się liczby przedszkoli, publicznych i niepublicznych punktów przedszkolnych, zespołów wychowania przedszkolnego oraz oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych. W konsekwencji powyższego utworzone zostały nowe miejsca pracy dla nauczycieli.

Mając na uwadze zmniejszenie liczby dzieci w wieku szkolnym, resort edukacji podejmował również inne działania osłonowe, których celem było umożliwienie nauczycielom zdobycia nowych kwalifikacji i umiejętności, dzięki którym ich sytuacja na edukacyjnym rynku pracy byłaby bardziej konkurencyjna.

W ramach działania 2.2. schemat C: Doskonalenie nauczycieli, osób prowadzących szkolenia i pracowników administracji oświatowej oraz rozwój innowacyjnych programów nauczania Sektorowego Programu Operacyjnego „Rozwój zasobów ludzkich” (SPO RZL) 2004–2006, współfinansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego, zrealizowano w latach 2004–2008 następujące projekty, których efektem było nabycie nowych kwalifikacji i umiejętności nauczycieli zatrudnionych w systemie oświaty:

1) studia podyplomowe w zakresie ICT, języków obcych i drugiego przedmiotu dla 23 656 nauczycieli,

2) studia podyplomowe przygotowujące nauczycieli do roli doradcy zawodowego dla 4460 nauczycieli,

3) kursy doskonalące z zakresu języka obcego dla 29 776 nauczycieli z terenu całego kraju,

4) kursy doskonalące w zakresie metodyki przedmiotów zawodowych i ogólnozawodowych dla 1400 nauczycieli,

5) kursy doskonalące w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych dla 16 755 nauczycieli,

6) studia podyplomowe przygotowujące kadry do prowadzenia kształcenia ustawicznego na odległość dla 1200 nauczycieli.

Zrealizowane projekty pozwoliły na lepsze dostosowanie kwalifikacji nauczycieli do potrzeb lokalnych rynków edukacyjnych.

W wydanym w 2009 r. rozporządzeniu ministra edukacji narodowej w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia lub ukończonego zakładu kształcenia nauczycieli (Dz. U. Nr 50, poz. 400, z późn. zm.), wdrożono przepisy, które umożliwiły zatrudnienie w przedszkolach nauczycieli posiadających kwalifikacje do nauczania w klasach 1–3 szkół podstawowych oraz nauczycieli wychowania przedszkolnego w klasach 1–3 szkół podstawowych. Ponadto umożliwiono również zatrudnianie nauczycieli innych specjalności niż pedagogika opiekuńczo-wychowawcza w świetlicach szkolnych.

Niezależnie od powyższego w projekcie „Strategii rozwoju kapitału ludzkiego” w ramach narzędzia 14: Zwiększenie atrakcyjności zawodu nauczyciela, poprawa efektywności i jakości ich pracy oraz tworzenie bodźców dla pozostawania w zawodzie najlepszych nauczycieli przewiduje się systemowe wsparcie w przekwalifikowaniu nauczycieli, którzy nie widzą możliwości dalszego rozwoju w zawodzie. Konkretnie działania w tym zakresie zostaną przygotowane w ramach dokumentów implementacyjnych po przyjęciu strategii przez Radę Ministrów.

Ponadto w styczniu br. minister pracy i polityki społecznej w wyniku ustaleń z Ministerstwem Edukacji Narodowej zwrócił się do starostów powiatów z uprzejmą prośbą o objęcie przez powiatowe urzędy pracy nauczycieli tracących zatrudnienie w szkołach działaniami mającymi na celu pomoc w podjęciu nowego zatrudnienia lub uzyskania nowych kwalifikacji zwiększających szanse na rynku pracy.

Ministerstwo Edukacji Narodowej w ramach prowadzonych obecnie przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego prac związanych z projektowaniem perspektywy finansowej 2014–2020 EFS zgłosiło potrzebę uwzględnienia działań ułatwiających zwalnianym nauczycielom zdobycie nowych kwalifikacji. Ostateczne kierunki działań zostaną wybrane po konsultacjach z regionami oraz ustaleniu wysokości alokacji finansowej dla sektora edukacji w Polsce.

Z szacunkiem

Podsekretarz stanu
Przemysław Krzyżanowski

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Elżbiety Sobeckiej**

**w sprawie porażki reformy dotyczącej
posyłania sześciolatków do szkół (14738)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację (SPS-023-14738/13) pani Anny Elżbiety Sobeckiej, poseł na Sejm RP, w sprawie – jak to nazwała pani poseł – porażki reformy dotyczącej posyłania sześciolatków do szkół, uprzejmie informuję.

Obniżenie wieku obowiązku szkolnego to ważna cywilizacyjna zmiana. O taką zmianę od dawna postulowali psychologowie, pedagodzy i naukowcy w kraju, a wszystkie liczące się partie polityczne miały ją w swoich programach. Naukowcy na całym świecie są zgodni – im wcześniej dziecko zostaje objęte edukacją formalną, tym lepiej i szybciej się rozwija. Dlatego ważne jest nie tylko obniżenie wieku rozpoczynania edukacji szkolnej, ale również upowszechnienie wychowania przedszkolnego, które stanowi podbudowę dla edukacji szkolnej.

Od września 2009 r. do września 2012 r. na wcześniejsze rozpoczęcie nauki zdecydowali się rodzice 184 tys. sześciolatków. Warto zauważyć, że 80% rodziców uczniów, którzy rozpoczęli naukę w szkole jako sześciolatki, jest zadowolonych z edukacji swoich dzieci w szkole – tak wynika z badań CBOS z 2011 r.

Rodzice są zadowoleni ze sposobu, w jaki ich dzieci są uczone. 92% z nich jest zadowolonych z pracy nauczycieli, a 86% jest zdania, że dzięki dobremu podejściu pedagogów ich dzieci dobrze czują się w szkole i chętniej do niej chodzą.

Przeprowadzone w 2012 r. badania TUNSS (test umiejętności na starcie szkolnym) pokazały, że dzieci, które rozpoczęły naukę w szkole w wieku sześciu lat, lepiej czytają, piszą i liczą od swoich rówieśników, którzy pozostali w przedszkolu. Natomiast z badania OBUT (ogólnopolskie badanie umiejętności trzecioklasistów) prowadzonego w 2011 r. wynikało, że dzieci, które rozpoczęły naukę w szkole w wieku sześciu lat, w trzeciej klasie uzyskały takie same, a czasem nawet lepsze wyniki niż o rok od nich starsi koledzy.

Od 2009 r. do gmin trafiło 1944 mln zł z budżetu państwa, a 631,5 mln zł ze środków unijnych przeznaczono na realizację projektów.

W latach 2009–2012 w ramach części oświatowej subwencji ogólnej w związku ze szkolną edukacją dzieci sześciolatków organy prowadzące szkoły otrzymały prawie 1448 mln zł. Ponadto w latach 2009–2011 z rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej na wyposażenie nowych sal lekcyjnych i gimnastycznych w szkołach podstawowych przekazano gminom 49 mln zł. Na remonty bieżące obiektów szkół podstawowych przekazano ponad 157 mln zł. Program rządowy „Radosna szkoła”, na który w latach 2009–

2012 wydatkowano ponad 290 mln zł, sprawił, że ponad 12 100 szkół podstawowych zostało wyposażonych w nowoczesne pomoce dydaktyczne. Powstało ponad 2600 zewnętrznych placów zabaw.

W kontrolach przeprowadzonych w pierwszym półroczu 2012 r. przez Państwową Inspekcję Sanitarną bardzo dobrą lub dobrą ocenę stanu przygotowania szkoły podstawowej do obniżenia wieku otrzymało ponad 93% skontrolowanych placówek. Poprawa stanu sanitarnego w placówkach następuje konsekwentnie od kilku lat. Samorządy prowadzące szkoły stale poprawiają stan szkół, również dzięki środkom z rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej.

Wszyscy nauczyciele pracujący w klasach I–III muszą posiadać kwalifikacje odpowiednie do pracy z młodszym dzieckiem w przedszkolu i szkole. Ponad 80% szkół podstawowych uczestniczy w programie realizowanym w ramach projektu systemowego finansowanego ze środków unijnych „Indywidualizacja procesu nauczania w klasach I–III”, w ramach którego nauczyciele najmłodszych klas doskonalą swoje umiejętności pracy z uczniami. W ramach projektu szkoły wyposażane są w pomoce dydaktyczne pozwalające lepiej dostosować nauczanie do indywidualnych potrzeb oraz prowadzone są dodatkowe zajęcia z uczniami. Wsparciem zostało objętych ponad 512 tys. uczniów. Z 600 mln zł przeznaczonych na ten projekt do szkół od roku 2010 trafiło już ponad 437 mln zł. Doskonalenie nauczycieli pracujących z młodszymi dziećmi odbywa się również w ramach środków, które gminy obowiązkowo przeznaczają na ten cel (równowartość 1% funduszu wynagrodzeń).

Zwiększa się liczba nauczycieli opiekujących się dziećmi w świetlicy. Od roku 2008/2009 liczba etatów nauczycieli świetlicowych wzrosła o ponad 10% mimo spadku liczby uczniów o 4,7%. Z badania zleconego przez MEN w ramach projektu unijnego wynika, iż ze świetlicy korzystało 70% uczniów badanych szkół podstawowych. Młodsze dzieci mogą korzystać z lepiej zorganizowanej opieki świetlicowej w szkołach podstawowych.

Polskie szkoły mają możliwość uczestniczenia w programach ustanowionych przez Komisję Europejską w ramach wspólnej polityki rolnej, realizowanych przez Agencję Rynku Rolnego: „Szkłanka mleka” i „Owoce w szkole”. Mleko i przetwory mleczne spożywa 2,4 mln dzieci. Szacuje się, że dzieciom uczestniczącym w programie „Owoce w szkole” od jego uruchomienia w roku szkolnym 2009/2010 do końca roku szkolnego 2011/2012 wydano łącznie ok. 100 mln porcji owocowo-warzywnych. W 2012 r. z posiłków w szkołach podstawowych skorzystało 40% uczniów. Więcej dzieci ma możliwość skorzystania ze zdrowego posiłku w szkole.

Jak pokazują wyniki prowadzonego od kilku lat monitorowania wdrażania nowej podstawy programowej w szkołach, nauczyciele coraz chętniej stosują aktywne metody nauczania, np. tworzenie sytuacji zadaniowych, ćwiczenia manipulacyjne, zabawy dydaktyczne czy wycieczki w teren. Ważnym elemen-

tem wdrożenia dziecka do edukacji szkolnej jest zapewnienie mu okresu adaptacyjnego. W większości badanych szkół okres ten trwał do dwóch miesięcy. Ponadto z badań wynika, że 96% szkół zapewnia uczniom możliwość pozostawienia podręczników w szkole.

Współczesna szkoła już od klasy pierwszej gwarantuje również naukę języka obcego i zajęcia komputerowe. W prawie 90% badanych szkół młodszy uczniowie przynajmniej raz w tygodniu korzystają z pracowni informatycznych wyposażonych w stosowne oprogramowanie. W 90% szkół są sale gimnastyczne, z których korzystają uczniowie klas młodszych. Natomiast 86% badanych klas regularnie korzysta z boiska szkolnego. Szkoła zapewnia indywidualne podejście do każdego dziecka i dostosowanie metod pracy do tempa jego rozwoju.

Ważnym czynnikiem dobrego funkcjonowania szkoły i placówki jest szybkie reagowanie na zmiany zachodzące w oświacie, w tym przede wszystkim zmiany prawne. Szybka i pełna informacja o planowanych i wdrażanych zmianach pozwala szkołom i placówkom lepiej się do nich przygotować. Placówki doskonalenia nauczycieli jako placówki systemu wsparcia szkoły są obecnie obowiązane udzielać szkołom i placówkom niezbędnej informacji w tym zakresie i pomocy we wdrażaniu zmian. Od 1 stycznia 2013 r., zgodnie z rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 26 listopada 2012 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie placówek doskonalenia nauczycieli (Dz. U. poz. 1196), mają one obowiązek uwzględniania w planach pracy zadań wynikających z kierunków polityki oświatowej państwa, ustalanych przez ministra edukacji narodowej zgodnie z art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty.

Na rok szkolny 2012/2013 ustalono następujące kierunki:

- wspieranie rozwoju dziecka młodszego, w tym obniżenie wieku szkolnego do 6 lat,
- wzmacnianie bezpieczeństwa w szkołach i placówkach oświatowych,
- podniesienie jakości kształcenia w szkołach ponadgimnazjalnych.

Mając na uwadze powyższe, publiczne placówki doskonalenia nauczycieli mają obowiązek zapewnić w roku szkolnym 2012/2013 ofertę doskonalenia dla nauczycieli dzieci sześciolatków.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Edukacji Narodowej nie prowadzi działań wobec nauczycieli związanych z kształtowaniem postaw mających na celu zachęcenie rodziców sześciolatków do posyłania dzieci do szkół.

Z szacunkiem

Podsekretarz stanu
Przemysław Krzyżanowski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Elżbiety Sobeckiej**

**w sprawie projektu ustawy
o otwartych zasobach publicznych (14743)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 lutego 2013 r. dotyczącego interpelacji poseł na Sejm RP pani Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie projektu ustawy o otwartych zasobach publicznych (SPS-023-14743/13) pragnę podziękować pani poseł za zainteresowanie projektem Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji, który dotyczy założeń projektu ustawy o otwartych zasobach publicznych.

Dostęp do zasobów sektora publicznego jest warunkiem rozwoju społecznego i tworzenia innowacyjnych rozwiązań. Zwiększanie dostępności tych zasobów tworzy popyt i podaż na usługi cyfrowe, a także wspiera aktywność obywatelską. Zasoby te są więc kluczowym kapitałem zarówno z perspektywy gospodarczej, jak i społecznej, ponieważ wpływają na jakość edukacji, badań i rozwoju, dynamiki kultury oraz innowacyjności społecznej. Należy je traktować jako źródłowy zasób, w oparciu o który może powstać konkurencyjny i innowacyjny rynek nowych produktów i usług komercyjnych i niekomercyjnych. Jego powstanie i sukces zależy od jak najszerzej dostępności wysokiej jakości treści udostępnianych przez podmioty wykonujące zadania publiczne.

Podstawowym założeniem projektowanej interwencji legislacyjnej jest wprowadzenie jednolitych zasad nabywania oraz udostępniania zasobów publicznych, które będą obowiązywały po wejściu ustawy w życie, a więc nie będą obowiązywały wstecz, odnośnie do zasobów już nabytych przez podmioty publiczne. Ponadto projekt założeń dotyczy wyłącznie zasobów finansowanych lub współfinansowanych ze środków publicznych, a więc nie doprowadzi do uwolnienia w sieci wszystkich publikacji książkowych, filmów czy muzyki, a jedynie wprowadzi zasady udostępniania tych treści, które powstają przy zaangażowaniu środków publicznych. Co więcej, projektowana ustawa nie spowoduje, że wszystkie zasoby publiczne będą dostępne do dowolnego wykorzystania, także komercyjnego po nabyciu zasobu przez podmiot zobowiązany. Projekt przewiduje trzy stopnie otwartości oraz możliwość wprowadzenia tzw. okresu embargo. Ma on służyć twórcy, który w oznaczonym terminie będzie miał zagwarantowaną swobodę wyłącznej eksploatacji utworu.

Należy również zauważyć, iż projekt nie zakłada bezwzględnej obligatoryjności w stosowaniu ustawy przez podmioty zobowiązane (publiczne). MAC dostrzega potrzebę wagi różnych interesów, m.in. twórców, użytkowników i finansów publicznych.

W tym celu projekt przewiduje, iż jako rozwiązanie wyjątkowe ustawa umożliwiłaby podmiotom zobowiązanym podjęcie decyzji o wyłączeniu stosowania postanowień projektowanej ustawy w wybranym zakresie. W uzasadnionych przypadkach, ze względu na szczególnie interes publiczny, podmiot zobowiązany w przypadku zasobów publicznych finansowanych lub współfinansowanych ze środków publicznych będzie mógł odstąpić od przewidzianych ustawą zasad nabywania prawa, a także zasad udostępniania i ponownego wykorzystania zasobów publicznych.

Ponadto projektowana ustawa będzie przewidywała katalog wyłączeń, ograniczeń dostępu i ponownego wykorzystania zasobów odzwierciedlający ograniczenia określone w art. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.), a więc m.in. ze względu na tajemnicę przedsiębiorstwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Rękowski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Borkowskiego**

**w sprawie informacji na temat przyznawania
nagród dla członków zarządu oraz członków
rad nadzorczych w przedsiębiorstwach
państwowych, dla których organem
założycielskim jest Ministerstwo Gospodarki
(14762)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na przekazaną do Ministerstwa Gospodarki przy piśmie z dnia 27 lutego 2013 r. (znak: SPS-023-14762/13) interpelację pana Jerzego Borkowskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie przyznawania nagród w przedsiębiorstwach państwowych nadzorowanych przez ministra gospodarki, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Minister gospodarki sprawuje nadzór nad jednym przedsiębiorstwem państwowym, tj. nad Zakładem Unieszkodliwiania Odpadów Promieniotwórczych, na podstawie ustawy Prawo atomowe.

ZUOP jest objęty przepisami ustawy o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi, zgodnie z którą dyrektorowi może być przyznana nagroda roczna maksymalnie w wysokości trzykrotności jego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w roku poprzedzającym przyznanie nagrody. Tryb przyznania tej nagrody określony jest przez rozporządzenie ministra gospodarki z dnia 3 lipca 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu

przyznawania nagrody rocznej osobom kierującym niektórymi podmiotami prawnymi oraz wzoru wniosku o przyznanie nagrody rocznej.

W 2012 r., zgodnie z przepisami ww. ustawy i rozporządzenia, dyrektorowi ZUOP została przyznana przez ministra gospodarki nagroda roczna w wysokości trzykrotności jego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w roku poprzedzającym przyznanie nagrody.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jerzy Witold Pietrewicz

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Balta**

**w sprawie zmiany ustawy
o systemie ubezpieczeń społecznych,
która nakłada na powiatowe urzędy pracy
obowiązek wystawiania i wysyłania
bezrobotnym druków potwierdzających
opłacenie przez PUP-y składek
na ubezpieczenie zdrowotne, który pochłania
ogromne środki finansowe (14765)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 27 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14765/13, przekazujące interpelację posła Marka Balta w sprawie zmiany ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, która nakłada na powiatowe urzędy pracy obowiązek wystawiania i wysyłania bezrobotnym druków potwierdzających opłacenie przez urzędy pracy składek na ubezpieczenie zdrowotne, który pochłania ogromne środki finansowe, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 41 ust. 8 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.) na płatniku składek ciążył obowiązek comiesięcznego przekazywania imiennego raportu każdemu z ubezpieczonych. Od 1 stycznia 2013 r. przepis ten został zmieniony w ten sposób, że nałożył na płatnika składek obowiązek przesyłania nie jak dotychczas 12 miesięcznych raportów, lecz jednego raportu rocznego w podziale na poszczególne miesiące.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 2 lit. 1 i 1² ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych powiatowy urząd pracy jest płatnikiem składek tylko w stosunku do osób pobierających zasiłek dla bezrobotnych lub stypendium, zatem tylko wobec osób podlegających ubezpieczeniu społecznemu. Natomiast na podstawie art. 41 ust. 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązek przekazywania roczne-

go imiennego raportu stosuje się odpowiednio do składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Zmienione brzmienie art. 41 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest postrzegane przez powiatowe urzędy pracy, a w ślad za nimi przez media, jako nałożenie na urzędy nowego, kosztownego obowiązku. Natomiast obowiązek ten istniał od momentu wprowadzenia tego przepisu w jego pierwotnym brzmieniu do ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zaś przedmiotowa zmiana nie zwiększa, lecz zmniejsza uciążliwość ciążącego na urzędach pracy obowiązku. Powoduje ona bowiem, że powiatowe urzędy pracy zamiast 12 raportów miesięcznych przekazywanych każdemu bezrobotnemu są zobowiązane do wystawienia w terminie do 28 lutego tylko jednego imiennego raportu za rok ubiegły.

Ponieważ urzędy pracy dotychczas różnie realizowały obowiązek nałożony na nie przepisami ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz w związku z uruchomieniem systemu eWUŚ, rozwiązaniem sygnalizowanego problemu jest wprowadzenie zmiany w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych, która to zmiana może być wprowadzona zarówno z inicjatywy rządu, jak również jako inicjatywa poselska. Nie jest to jednak możliwe za okresy przeszłe, zatem urzędy pracy są zobowiązane do przekazania rocznych imiennych raportów o podleganiu ubezpieczeniu zdrowotnemu za 2012 r. wszystkim bezrobotnym, a więc również tym, którzy podlegali tylko ubezpieczeniu zdrowotnemu.

Jednocześnie pozwalam sobie zauważyć, że roczny imienny raport może mieć dowolną formę, pod warunkiem że zawiera wszystkie wymagane ustawowo elementy, i może być dostarczony w dowolny sposób – ustawa bowiem nie nakłada szczególnej formy dostarczenia takiego raportu ubezpieczonemu.

W związku z powyższym będę wdzięczny za przyjęcie przedstawionego stanowiska.

Sekretarz stanu
Jacek Męcina

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Penkalskiego**

**w sprawie podjęcia działań mających na celu
uruchomienie punktu kontroli weterynaryjnej
i fitosanitarnej na drogowym przejściu
granicznym Grzechotki - Mamonowo II (14769)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14769/13, przy którym przekazano interpelację pana Wojciecha

Penkalskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie podjęcia działań mających na celu uruchomienie punktu kontroli weterynaryjnej i fitosanitarnej na drogowym przejściu granicznym Grzechotki – Mamonowo II, uprzejmie informuje, co następuje.

Kwestia ewentualnego rozpoczęcia prowadzenia weterynaryjnej kontroli granicznej na drogowym przejściu granicznym Grzechotki – Mamonowo II była już kilkakrotnie analizowana w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz przez głównego lekarza weterynarii.

Należy mieć na uwadze, że ustanowienie dodatkowych posterunków kontroli weterynaryjnej na granicy z obwodem kaliningradzkim powinno mieć swoje uzasadnienie ekonomiczne. Należy bowiem podkreślić, że z budową nowego posterunku weterynaryjnej kontroli granicznej związane są znaczne nakłady inwestycyjne, kadrowe, a także konieczne byłoby podjęcie odpowiednich działań legislacyjnych.

Obecnie kontrola weterynaryjna na granicy z obwodem kaliningradzkim prowadzona jest w posterunku weterynaryjnej kontroli granicznej w Bezedach, ok. 70 km od przejścia granicznego Grzechotki. Specjalistyczny budynek dedykowany kontrolom urzędowym funkcjonujący w Bezedach oraz jego wyposażenie to inwestycje, które wygenerowały koszty ok. 10 mln zł w 2003 r. i w 2/3 sfinansowane zostały z funduszy pomocowych PHARE.

Ponadto statystyki dotyczące obecnie przeprowadzanych weterynaryjnych kontroli granicznych na granicy Rzeczypospolitej Polskiej z obwodem kaliningradzkim, tj. na przejściu drogowym w Bezedach – Bagrationowsku, przez granicznego lekarza weterynarii w Bezedach świadczą o niewielkim ruchu towarowym pomiędzy tą częścią Federacji Rosyjskiej a UE w kierunku wwozowym. Zgodnie z danymi przekazanymi przez głównego lekarza weterynarii w roku 2009 przeprowadzono łącznie 256 takich kontroli, w 2010 r. – 267, w 2011 r. – 318, a w 2012 r. – 257.

Należy podkreślić, że zarówno Inspekcja Weterynaryjna, jak i służby weterynaryjne Federacji Rosyjskiej dysponują obecnie stosowną infrastrukturą oraz obsadą lekarsko-weterynaryjną właśnie na przejściu granicznym Bezedy – Bagrationowsk, co przemawia za utrzymaniem ruchu przesyłek podlegających weterynaryjnej kontroli granicznej właśnie na tym przejściu. Ponadto warunki dojazdu do przejścia granicznego w Bezedach ulegają systematycznej poprawie. Trwa remont i modernizacja drogi krajowej nr 51, planowana jest także budowa drogi ekspresowej S51.

Budowa drugiego posterunku weterynaryjnej kontroli granicznej na granicy z obwodem kaliningradzkim pociągałaby za sobą znaczne nakłady inwestycyjne i kadrowe. Uruchomienie posterunku weterynaryjnej kontroli granicznej wymagałoby ponadto uprzedniej opinii, a następnie rekomendacji właściwych organów administracji państwowej, w szczególności właściwego terytorialnie wojewody, w zakre-

sie finansowania budowy i bieżącego utrzymania posterunku weterynaryjnej kontroli granicznej, a także organów Komisji Europejskiej w zakresie zatwierdzenia ww. posterunku, zgodnie z obowiązującymi procedurami. Kwestia infrastruktury, wyposażenia i funkcjonowania posterunków weterynaryjnej kontroli granicznej jest regulowana przepisami aktów prawa unijnego, które muszą zostać spełnione, aby otwarcie nowego posterunku było możliwe.

Z dotychczasowych rozmów prowadzonych w sprawie weterynaryjnych kontroli granicznych ze stroną rosyjską oraz z informacji dotyczących istniejącej infrastruktury umożliwiającej dokonywanie kontroli urzędowych przez inspekcje obu krajów, po obu stronach granicy, na przejściu granicznym Grzechotki – Mamonowo II wiadomo, że zarówno po stronie polskiej, jak i po stronie rosyjskiej konieczne byłyby wysokie nakłady finansowe na budowę obiektów, gdzie mogłaby być prowadzona przedmiotowa kontrola.

W przypadku natomiast podjęcia decyzji o utworzeniu nowego granicznego inspektoratu weterynarii koszt poniesiony przez budżet państwa związany z inwestycją oraz utrzymaniem budynku, a także zatrudnieniem stosownej liczby urzędowych lekarzy weterynarii, obsługi finansowej i administracyjnej jednostki powinien być rekompensowany wpływami do budżetu państwa z tytułu opłat za kontrole urzędowe oraz innych opłat, które wiążą się z prowadzeniem działalności związanej z wymianą handlową z państwami trzecimi.

Z informacji przekazanych głównemu lekarzowi weterynarii przez wojewodę warmińsko-mazurskiego wiadomo, że w budżecie wojewody brak jest obecnie środków finansowych, które pozwoliłyby na realizację inwestycji, jaką byłaby budowa nowego posterunku weterynaryjnej kontroli granicznej, a następnie pokrycie kosztów jego utrzymania.

Mając na uwadze powyższe, a także utrzymujący się na stałym poziomie ruch towarowy oraz możliwość przeprowadzania kontroli w Granicznym Inspektoracie Weterynarii w Bezedach, uprzejmie informuję Panią Marszałek, że ustanawianie dodatkowego posterunku weterynaryjnej kontroli granicznej na granicy lądowej z obwodem kaliningradzkim w opinii resortu rolnictwa nie jest obecnie zasadne.

Niemniej jednak należy zauważyć, że przez drogowe przejście graniczne Grzechotki – Mamonowo II możliwy jest obecnie przywóz zwierząt domowych towarzyszących podróżnym, przemieszczanych w celach niehandlowych, ponieważ figuruje ono w wykazie przejść granicznych, na których organy celne przeprowadzają kontrolę takich zwierząt.

Natomiast odnośnie do możliwości przeprowadzania granicznej kontroli fitosanitarnej w przedmiotowym przejściu granicznym uprzejmie informuję Panią Marszałek, że zgodnie z przepisami art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 849, z późn. zm.) wprowadzanie bezpośrednio z państw trzecich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej roślin, produktów

roślinnych lub przedmiotów jest dozwolone jedynie przez wyznaczone punkty wwozu. Jednocześnie przepis ust. 2 tego artykułu stanowi, że wykaz punktów wwozu określa w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw transportu, mając na uwadze przepisy Unii Europejskiej dotyczące wymagań dla punktów wwozu.

Szczegółowe wymagania, jakie powinien spełniać punkt wwozu, określa dyrektywa Komisji 98/22/WE z dnia 15 kwietnia 1998 r. w sprawie minimalnych warunków dla przeprowadzania kontroli zdrowotności roślin w punktach wwozu innych niż miejsce przeznaczenia roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów pochodzących z krajów trzecich (Dz. Urz. UE L 126, z 28.4.1998 r., str. 26; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 23, str. 66), której postanowienia zostały wdrożone do prawa krajowego przepisami rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 14 kwietnia 2004 r. w sprawie warunków, jakie powinny spełniać miejsca, w których przeprowadza się graniczną kontrolę fitosanitarną (Dz. U. Nr 73, poz. 661). Wymagania te są jednakowe dla wszystkich rodzajów przejść granicznych (drogowych, kolejowych, morskich, rzecznych i lotniczych).

Niemniej jednak należy podkreślić, że wojewódzkie inspektoraty ochrony roślin i nasiennictwa, zapewniające obsługę oddziałów granicznych, wchodzi w skład zespolonej administracji wojewódzkiej, a zatem organem właściwym do zabezpieczenia środków umożliwiających zapewnienie wykwalifikowanej kadry do obsługi punktu wwozu jest w tym przypadku wojewoda warmińsko-mazurski. W związku z powyższym to wojewoda warmińsko-mazurski powinien przeprowadzić szczegółową analizę korzyści płynących z utworzenia kolejnego punktu wwozu oraz kosztów z tym związanych, od wyników której powinna zostać podjęta decyzja o ewentualnym utworzeniu takiego punktu.

Uprzejmie informuję Panią Marszałek, że w przypadku otrzymania informacji od wojewody warmińsko-mazurskiego o spełnieniu na przejściu granicznym Grzechotki – Mamonowo II wymagań określonych w ww. rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie warunków, jakie powinny spełniać miejsca, w których przeprowadza się graniczną kontrolę fitosanitarną, podjęte zostaną bezzwłocznie działania mające na celu odpowiednią zmianę rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wykazu punktów wwozu, przez które można wprowadzać rośliny, produkty roślinne lub przedmioty (Dz. U. Nr 229, poz. 1530, z późn. zm.), polegającą na rozszerzeniu określonego w nim wykazu punktów wwozu o przedmiotowe przejście.

Jednocześnie pragnę poinformować Panią Marszałek, że biorąc pod uwagę, że wynikający z ww. przepisów ustawy o ochronie roślin obowiązek wprowadzania przez punkty wwozu dotyczący każdego

materiału roślinnego niezależnie od tego, czy podlega on obowiązkowi przeprowadzenia granicznej kontroli fitosanitarnej, stanowi utrudnienie dla podmiotów gospodarczych zajmujących się importem towarów roślinnych z państw trzecich, podjęto decyzję o zmianie tego przepisu. W procedowanym przez ministra gospodarki projekcie założeń projektu ustawy o ułatwieniu warunków wykonywania działalności gospodarczej przewidziano obowiązek wprowadzania przez wyznaczone punkty wwozu jedynie towarów podlegających granicznej kontroli fitosanitarnej. Wejście w życie projektowanych rozwiązań umożliwi sprowadzanie przez przejście graniczne Grzechotki – Mamonowo II znacznej części towarów pochodzenia roślinnego bez konieczności ustanowienia na nim punktu wwozu.

Niemniej jednak do czasu przyjęcia przepisów znoszących obowiązek wprowadzania przez punkty wwozu każdego materiału roślinnego, aby możliwe było wprowadzanie przez przedmiotowe przejście graniczne do Polski towarów roślinnych, konieczne jest jednak utworzenie na nim ww. punktu wwozu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zofia Szalczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Zofii Ławrynowicz
oraz grupy posłów**

**w sprawie uprawnień emerytów i rencistów
do ulgowych przejazdów kolejami (14773)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pani poseł Zofii Ławrynowicz oraz grupy posłów (SPS-023-14773/13, z dnia 27 lutego 2013 r.) w sprawie uprawnień emerytów i rencistów do ulgowych przejazdów kolejami, przedstawiam następujące informacje.

Zasady przyznawania świadczeń przejazdowych dla tej grupy osób wynikają z obowiązujących regulacji, w tym z przepisów ustawowych. Przepisy ustawowe pozostawiały w sferze oddziaływania organów administracji rządowej kwestię zasad przyznawania uprawnień do ulgowych przejazdów kolejami dla emerytów i rencistów kolejowych oraz członków ich rodzin do roku 1992.

Ustawa z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami pub-

licznego transportu zbiorowego (Dz. U. Nr 54, poz. 254, z późn. zm.), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 1993 r., zniosła wszelkie uprawnienia do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego przewidziane w dotychczasowych przepisach prawa oraz postanowieniach układów zbiorowych pracy. Jednocześnie art. 8 ww. ustawy upoważniał przewoźników do utrzymania uprawnień do bezpłatnych i ulgowych przejazdów wyłącznie dla swoich pracowników, emerytów, rencistów oraz najbliższych członków ich rodzin. Na podstawie tego upoważnienia dyrektor generalny przedsiębiorstwa państwowego PKP, posiadającego wówczas status przewoźnika, utrzymał uprawnienia przejazdowe dla przewidzianej w ww. ustawie grupy osób, określając jednocześnie zasady korzystania z bezpłatnych lub ulgowych przejazdów w kolejnych zarządzeniach.

Na podstawie przepisów ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. Nr 84, poz. 948, z późn. zm.) przedsiębiorstwo państwowe PKP przekształciło się w spółkę prawa handlowego – PKP SA. W toku dalszych przekształceń organizacyjno-prawnych z PKP SA wydzielone zostały spółki, w tym spółki do prowadzenia działalności w zakresie kolejowych przewozów pasażerskich. Tym samym PKP SA utraciła status przewoźnika, a uzyskały go niektóre wydzielone z PKP SA spółki przewozowe.

Stosownie do art. 1a ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego po dniu 31 stycznia 2002 r. wyłącznie przewoźnicy wykonujący publiczny transport zbiorowy mogli wprowadzić uprawnienia do bezpłatnych albo ulgowych przejazdów dla swoich pracowników, emerytów, rencistów oraz najbliższych członków ich rodzin.

W celu zachowania świadczeń przejazdowych dla uprawnionych osób spółka PKP SA oraz pozostałe spółki Grupy PKP zawarły w dniu 3 grudnia 2001 r. ze spółkami wykonującymi działalność w zakresie kolejowych przewozów pasażerskich porozumienie dotyczące zasad wykupu świadczeń przejazdowych od tych przewoźników. Od 1 stycznia 2003 r. uprawnienia do świadczeń przejazdowych dla osób zatrudnionych w spółkach Grupy PKP, byłych pracowników kolejowych i ich rodzin zostały uregulowane w ponadzakładowym układzie zbiorowym pracy dla pracowników zatrudnionych przez pracodawców zrzeszonych w Związku Pracodawców Kolejowych (PUZP), który obowiązywał we wszystkich spółkach Grupy PKP. Wykupywanie przedmiotowych uprawnień odbywało się na zasadach określonych w zakładowych układach zbiorowych pracy obowiązujących w spółkach.

Z posiadanych przez resort transportu informacji wynika, że z każdym rokiem narastały trudności w negocjacjach z poszczególnymi przewoźnikami

w sprawie wykupu tych uprawnień, a w szczególności ich cen, spowodowane przede wszystkim postępującą liberalizacją rynku przewozów pasażerskich. Z Grupy PKP wydzieliła się m.in. spółka Przewozy Regionalne sp. z o.o., jak również powstałi nowi przewoźnicy pasażerscy, które to podmioty nie są zainteresowane sprzedażą uprawnień po cenach możliwych do zaakceptowania przez spółki grupy PKP.

Z uwagi na powyższe uwarunkowania Związek Pracodawców Kolejowych (ZPK) przedstawił propozycje regulacji świadczeń przejazdowych. Negocjacje w tym zakresie zakończyły się niepowodzeniem i ZPK wypowiedział PUZP, ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2011 r. Tym samym od 1 stycznia 2012 r. uchylona została podstawa prawna zobowiązująca spółki Grupy PKP do wykupu tych świadczeń na zasadach określonych w PUZP. Rok 2012 przyjęto jako okres przejściowy, niezbędny w szczególności do poinformowania uprawnionych emerytów i rencistów o wygaśnięciu podstawy prawnej do wykupu tych ulg. Pracodawcy zrzeszeni w ZPK porozumieili się ze spółkami wykonującymi kolejowe przewozy pasażerskie, aby wykup uprawnień w 2012 r. realizowany był na wcześniej obowiązujących zasadach.

Regulacje w zakresie świadczeń przejazdowych na rok 2013 i lata następne określa porozumienie w sprawie ulgowych usług transportowych dla pracowników, emerytów i rencistów oraz osób pobierających kolejowe świadczenie przedemerytalne, zawarte w dniu 18 września 2012 r. pomiędzy ZPK a przewoźnikami realizującymi kolejowe przewozy pasażerskie, tj. spółkami: PKP InterCity SA, Koleje Mazowieckie – KM sp. z o.o., PKP Szybka Kolej Miejska w Trójmieście sp. z o.o. i Warszawska Kolej Dojazdowa sp. z o.o. Do przedmiotowego porozumienia przystąpiły również spółki: Przewozy Regionalne sp. z o.o., Koleje Wielkopolskie sp. z o.o. oraz Koleje Śląskie sp. z o.o. Trwają także rozmowy nad przystąpieniem do porozumienia spółki Koleje Dolnośląskie SA.

Nowe regulacje w tym zakresie mają na celu zachowanie uprawnień przejazdowych dla emerytów i rencistów – byłych pracowników przedsiębiorstwa PKP, z możliwie najkorzystniejszym wymiarem ulgi na przejazdy i jednoczesnym wprowadzeniem zmian w zakresie wykupu tych uprawnień.

Jednocześnie w dniu 22 lutego br. podpisane zostało porozumienie Związku Pracodawców Kolejowych ze związkami zawodowymi w sprawie systemu ulg przejazdowych dla pracowników kolei, ich małżonków i dzieci, a także emerytów i rencistów kolejowych, które obowiązywać będzie do końca 2013 r. Zgodnie z przyjętymi ustaleniami emerytom i rencistom kolejowym przysługiwać będzie ulga przejazdowa w wysokości 99%, w klasie drugiej, przy zachowaniu częściowej odpłatności.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję, że minister właściwy do spraw transportu nie jest stroną żadnego z ww. porozumień i nie odpowiada za przyjęte w nich ustalenia poczynione przez niezależ-

ne od niego organizacje, tj. Związek Pracodawców Kolejowych oraz związki zawodowe.

Ponadto pragnę nadmienić, że zmiany w zakresie zasad przyznawania uprawnień do ulgowych przejazdów kolejną dla emerytów i rencistów kolejowych oraz członków ich rodzin nie stanowią naruszenia konstytucyjnej zasady ochrony praw nabytych. Konstytucyjna zasada ochrony praw nabytych nie wyklucza stanowienia regulacji ograniczających prawa podmiotowe, na co w swoich orzeczeniach wskazywał Trybunał Konstytucyjny. W orzeczeniu z dnia 28 czerwca 1994 r. (sygn. K 6/93) uznał on, iż przepisy ww. ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego znoszące wszelkie uprawnienia do bezpłatnych i ulgowych przejazdów są zgodne z przepisami konstytucyjnymi. W uzasadnieniu przytoczonego orzeczenia wskazano, iż Trybunał Konstytucyjny niejednokrotnie wyrażał pogląd, że chroniąc prawa nabyte, nie można jednak przyjąć, iż każda zmiana istniejącej regulacji, która byłaby zmianą na niekorzyść pewnej grupy obywateli, jest ustawodawczo zakazana oraz że zasada ochrony praw nabytych wyprowadzona z art. 1 przepisów konstytucyjnych nie jest wartością bezwzględną.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do 2008 r. włącznie koszt wykupu uprawnień do ulgowych świadczeń przejazdowych dla emerytów i rencistów – byłych pracowników PKP oraz członków ich rodzin ponosiła wyłącznie PKP SA. Z danych przekazanych przez spółkę wynika, że koszt ten utrzymywał się na poziomie ok. 30 mln zł średniorocznie. Po przejęciu obowiązku wykupu przedmiotowych uprawnień przez spółki Grupy PKP wykupywały one te świadczenia średniorocznie dla ok. 90 tys. uprawnionych emerytów i rencistów oraz członków ich rodzin. Narastające trudności w negocjacjach z poszczególnymi przewoźnikami pasażerskimi dotyczące wykupu uprawnień i ich cen spowodowały, że dalsze zobowiązanie spółek Grupy PKP do wykupu tych świadczeń dla kilkudziesięciu tysięcy uprawnionych byłych pracowników przedsiębiorstwa PKP i członków ich rodzin stało się trudne do zaakceptowania. W związku z powyższym zaistniała konieczność wprowadzenia zmian w regulacjach dotyczących uprawnień do ulgowych świadczeń przejazdowych i zasad ich wykupu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Szymona Giżyńskiego
w sprawie przyszłości szkół gimnazjalnych
w Polsce (14777)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pana posła Szymona Stanisława Giżyńskiego (SPS-023-14777/13) w sprawie przyszłości szkół gimnazjalnych w Polsce, uprzejmie informuję.

Wdrażana od 1 września 2009 r. nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego dla szkół podstawowych, gimnazjów i szkół ponadgimnazjalnych precyzyjnie określa wymagania edukacyjne dla każdego przedmiotu nauczania. Dokument bardzo wyraźnie określa, że głównym celem kształcenia ogólnego jest nie tylko przyswojenie przez uczniów określonego zasobu wiadomości, ale przede wszystkim zdobycie umiejętności wykorzystywania posiadanych wiadomości podczas wykonywania zadań i rozwiązywania problemów, ponadto kształtowanie u uczniów postaw warunkujących sprawne funkcjonowanie we współczesnym świecie.

Odnosząc się do wyrażonego przez pana posła w interpelacji poglądu, że nic nie wynika z sugerowanych przez ministerstwo coraz lepszych rezultatów międzynarodowych badań PISA, uprzejmie wyjaśniam, co następuje. Zgodnie z art. 9 ustawy o systemie oświaty wymagania określone w podstawie programowej kształcenia ogólnego stanowią podstawę przeprowadzania m.in. egzaminu gimnazjalnego. W 2012 r. egzamin gimnazjalny został przeprowadzony po raz pierwszy w oparciu o wymagania określone w nowej podstawie programowej.

Nowa forma egzaminu dała gimnazjalistom lepszą okazję wykazania się zdobytymi wiadomościami i umiejętnościami, co powinno było pomóc im dokładniej poznać swoje mocne i słabe strony i lepiej wybrać dalszą ścieżkę kształcenia. Egzamin gimnazjalny w nowej formule umożliwia bowiem określenie, w jakim stopniu uczeń opanował kluczowe dla dalszego rozwoju umiejętności złożone, takie jak m.in. krytyczne myślenie, precyzyjne rozumowanie oraz analizowanie przebiegu zjawisk. Umiejętności te stanowią rdzeń kształcenia gimnazjalnego, gdyż dla każdego przedmiotu zostały one określone w aktualnie obowiązującej podstawie programowej w postaci tzw. wymagań ogólnych. Umiejętności te mierzy się za pomocą zadań zakotwiczonych w konkretnych zapisach podstawy programowej. Uzyskano w ten sposób pełną spójność wymagań egzaminacyjnych z celami procesu kształcenia, a zarazem postawiono w centrum uwagi najważniejsze cele tego procesu.

Wyniki egzaminacyjne pierwszego rocznika absolwentów zreformowanego gimnazjum pokazują, że polscy gimnazjaliści zupełnie dobrze poradzili sobie

z zadaniami nowego typu. Na przykład duży odsetek gimnazjalistów opanował jedną z najtrudniejszych umiejętności ujętych w wymaganiach ogólnych zawartych w nowej podstawie programowej z matematyki, tj. umiejętność rozumowania i argumentowania. Uczniowie dobrze poradzi sobie również z większością zadań wymagających czytania i interpretowania mapy oraz czytania ze zrozumieniem zarówno w języku polskim, jak i obcym na poziomie podstawowym i na poziomie rozszerzonym. W zakresie tej ostatniej umiejętności polscy gimnazjaliści potwierdzili wysoką pozycję, jaką zajęli na świecie pod względem umiejętności czytania i interpretacji tekstu w międzynarodowym badaniu PISA.

Egzamin wskazał również umiejętności, które gimnazjaliści opanowali słabiej. Informacja dotycząca słabszych stron gimnazjalistów bez wątpienia była dla nauczycieli cenną wskazówką dotyczącą zagadnień, którym należy poświęcić więcej uwagi w pracy z kolejnymi rocznikami gimnazjalistów.

Badania nad jakością edukacji i egzaminami zewnętrznymi przeprowadza Instytut Badań Edukacyjnych w ramach zleconego przez MEN projektu systemowego „Badanie jakości i efektywności edukacji oraz instytucjonalizacja zaplecza badawczego”, który jest współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego. Projekt realizowany jest od roku 2009 i obejmuje ok. 50 projektów badawczych, które mają służyć tworzeniu zasobów informacyjnych dla polityki edukacyjnej oraz umożliwić monitorowanie systemu edukacji. Część badań jest prowadzona cyklicznie, jak np. badanie kompetencji gimnazjalistów, które odbyło się po raz drugi 13–14 listopada 2012 r. i związane było z przygotowaniem uczniów do nowej formy egzaminu gimnazjalnego.

Diagnoza kompetencji gimnazjalistów (DKG) to badanie prowadzone przez Instytut Badań Edukacyjnych wśród uczniów trzecich klas gimnazjów. Realizowane jest jesienią przy okazji diagnozy wiadomości i umiejętności uczniów przygotowywanej przez Centralną Komisję Egzaminacyjną i okręgowe komisje egzaminacyjne.

W kwestii wyników uzyskiwanych przez polskich uczniów w badaniu PISA uprzejmie wyjaśniam, że ten międzynarodowy program badawczy, badający umiejętności 15-latków, współlistnieje z polską reformą oświatową. Pierwsze badanie PISA w 2000 r. objęło w Polsce uczniów, którzy chodzili jeszcze do szkół nieobjętych zmianami reformy. Stało się zatem pomiarem ukazującym stan wyjściowy polskiej reformy. Po badaniu PISA 2006 widać było już wyraźnie, że w latach 2000–2006 wzrosły umiejętności polskich uczniów w czytaniu i rozumowaniu. Upowszechnienie i rozwijanie tych umiejętności można przypisać właśnie reformie oświaty i utworzeniu gimnazjów.

Jak wynika z badania, do roku 2000 mieliśmy bardzo wysoki odsetek uczniów z umiejętnościami czytania na pierwszym lub poniżej pierwszego poziomu określonego w badaniu. Wydłużenie o rok po-

wszechnego jednolitego kształcenia i wprowadzenie gimnazjów sprzyjało otwarciu lepszej perspektywy dla uczniów zagrożonych brakiem podstawowych umiejętności. Istotny spadek odsetka najsłabszych uczniów dokonał się pomiędzy latami 2003–2006. Wprowadzenie gimnazjów bez wątpienia sprzyjało podniesieniu potencjału rozwojowego w skali całej populacji uczniów, zarówno najsłabszych, jak i najlepszych.

Pozytywny trend dotyczący umiejętności czytania i interpretacji został zauważony także po badaniu PISA 2009. W tym roku polscy 15-latkowie, będąc głównie w trzecich klasach gimnazjum, osiągnęli wynik o 21 punktów lepszy niż ich starsi koledzy, gdy byli w tym samym wieku w dawnych pierwszych klasach szkół ponadpodstawowych. W 2009 r. polscy uczniowie uzyskali wynik statystycznie znacząco lepszy od średniej krajów OECD. Na podstawie analizy typu: zadanie po zadaniu, można odnotować, że polska szkoła uczy lepiej niż 9 lat temu zarówno umiejętności prostych, jak i złożonych (Wyniki badania 2009 w Polsce, PISA, MEN). Zauważalna jest również istotna poprawa wyników polskich uczniów z zakresu rozumowania w naukach przyrodniczych pomiędzy latami 2006–2009.

Odnosząc się do opinii pana posła stanowiącej, że gimnazja stają się dziś bardzo niebezpiecznymi i nierzadko demoralizującymi miejscami przebywania niepełnoletniej młodzieży, należy podkreślić, że Ministerstwo Edukacji Narodowej planuje i podejmuje wielokierunkowe działania na rzecz bezpieczeństwa dzieci i młodzieży w szkołach. Działania ministra edukacji narodowej w zakresie profilaktyki zachowań ryzykownych dzieci i młodzieży koncentrują się na wspieraniu środowisk szkolnych w ich wychowawczych i edukacyjnych zadaniach.

Ważnym aspektem zapewnienia bezpieczeństwa w szkołach i placówkach jest realizacja rządowego programu na lata 2008–2013 „Bezpieczna i przyjazna szkoła”^{*}. Założeniem tego programu jest przekonanie o konieczności przebudowy relacji interpersonalnych i tworzenia przyjaznego klimatu w szkole jako podstawowych warunków przeciwdziałania ryzykownym zachowaniom dzieci i młodzieży w szkole. Program ukierunkowany został na budowanie szkoły wspierającej uczniów i jednocześnie wymagającej.

Dośkonalenie umiejętności wychowawczych nauczycieli i rodziców, a także kształtowanie umiejętności społecznych i emocjonalnych uczniów to podstawowe obszary, jakie zostały podkreślone w programie „Bezpieczna i przyjazna szkoła”. Program wiąże się również ze wzmocnieniem funkcji wychowawczej szkoły, budowaniem pozytywnego klimatu społecznego oraz ze zmianą relacji pomiędzy ucznia-

* Uchwała nr 172/2008 Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2008 r. w sprawie przyjęcia rządowego programu na lata 2008–2013 „Bezpieczna i przyjazna szkoła” oraz uchwała nr 219/2010 Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 2010 r. zmieniająca uchwałę w sprawie przyjęcia rządowego programu na lata 2008–2013 „Bezpieczna i przyjazna szkoła”.

mi i nauczycielem. Zakłada przeniesienie akcentu na współpracę i budowanie przyjaznego, wspierającego środowiska w szkole. Stworzenie bezpiecznej i przyjaznej szkoły jest możliwe tylko na drodze istotnych zmian, które zostaną wprowadzone wewnątrz szkoły i obejmą wszystkich członków społeczności szkolnej. Tego rodzaju zmiany muszą być oparte na społecznym modelu szkoły, w którym realizowany jest program wychowawczy bazujący na dialogu, zaufaniu, tolerancji i szacunku.

W 2012 r. w ramach rządowego programu na lata 2008–2013 „Bezpieczna i przyjazna szkoła” zgodnie z harmonogramem wdrażania programu podjęto działania z przeznaczeniem na poprawę bezpieczeństwa w szkołach. W ramach programu ogłoszono otwarte konkursy ofert i podjęto następujące działania:

1) konkurs na realizację szkolnych projektów promujących przyjazną adaptację dzieci w edukacji szkolnej;

2) konkurs „ZyjMy z pasją!” – projekty wspierające rozwijanie aktywności własnej dziecka, wychowanie w partnerstwie, wzajemny szacunek i akceptację;

3) projekt PaT/E interaktywne działania profilaktyczne w oparciu o metodę profilaktyki rówieśniczej; forma profilaktyki, która obejmuje pomocą profilaktyczną dzieci i młodzież w zależności od potrzeb, w tym z grup podwyższonego ryzyka; uruchamia potencjał młodzieży do podejmowania zachowań prospołecznych i prozdrowotnych;

4) Warszawska Noc Profilaktyki w ramach programu „Profilaktyka a ty/edukacja” (PaT/E);

5) poprawa poziomu bezpieczeństwa w szkołach i placówkach systemu oświaty we współpracy międzyresortowej – realizacja 20 projektów na poziomie województw, dotyczących bezpieczeństwa w szkole i bezpieczeństwa w miejscach publicznych i w miejscu zamieszkania;

6) konkurs „Z pasją na ty” – projekty wspierające rozwijanie kompetencji kulturowych dzieci i młodzieży;

7) edukacja włączająca w kształceniu uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi w szkołach ogólnodostępnych, z oddziałami integracyjnymi oraz integracyjnych.

Warto nadmienić, że Ministerstwo Edukacji Narodowej w ramach realizacji rządowego programu na lata 2008–2013 „Bezpieczna i przyjazna szkoła” zaplanowało na rok 2013 ogłoszenie otwartego konkursu ofert na projekty związane z bezpieczeństwem w gimnazjach.

Ponadto w roku szkolnym 2012/2013 szczególnie podkreślono rolę, jaką w działaniach szkoły pełnią wychowanie i zapewnienie uczniom poczucia bezpieczeństwa. Dbałość o bezpieczeństwo i wychowanie jest rozumiana szeroko, m.in. jako dbanie o sprzyjające rozwojowi i bezpieczne dla uczniów otoczenie, ochrona przed przemocą fizyczną, psychiczną i używkami, budowanie poczucia bezpieczeństwa poprzez kształtowanie postaw społecznych, uczenie współpracy i odpowiedzialności za siebie i innych oraz promowanie wolontariatu.

Ustalenie w kierunkach polityki oświatowej państwa wzmocnienia bezpieczeństwa w szkołach i placówkach jako jednego z priorytetów oznacza, że dyrektorzy szkół są zobowiązani w swoich działaniach zwracać uwagę na ten aspekt w całej działalności szkoły. Placówki doskonalenia nauczycieli, poradnie psychologiczno-pedagogiczne i biblioteki pedagogiczne mają przygotować ofertę dla szkół wspierającą nauczycieli w ich działaniach na rzecz bezpieczeństwa, np. poprzez realizację szkoleń, konferencji i seminariów, a kuratorzy oświaty w ramach nadzoru kontrolować i monitorować działania na rzecz bezpieczeństwa.

W ramach priorytetu w roku szkolnym 2012/2013 pn. „Wzmocnienie bezpieczeństwa w szkołach i placówkach – Rok Bezpiecznej Szkoły” podjęto następujące działania:

1. Utworzono Koalicję na rzecz Bezpiecznej Szkoły. Minister edukacji narodowej podpisał list intencyjny z 16 organizacjami pozarządowymi. Sygnatariusze listu intencyjnego zobowiązali się m.in. do podejmowania działań skierowanych na wzmocnienie szeroko rozumianego bezpieczeństwa uczniów oraz współpracę przy planowanych w przyszłości projektach realizowanych w Roku Bezpiecznej Szkoły. Na stronie internetowej: www.bezpiecznaszkola.men.gov.pl został zamieszczony portal Roku Bezpiecznej Szkoły zawierający wszystkie obszary w zakresie bezpiecznego otoczenia ucznia i bezpiecznego zachowania ucznia, w których ministerstwo wspiera szkoły i placówki. W ten sposób powstała swoista mapa bezpieczeństwa w szkole, która ma się rozwijać wraz z potrzebami uczniów, nauczycieli i rodziców. Materiały te pokazują również partnerów, z którymi można współpracować, w danej problematyce oraz dobre praktyki.

Działania na rzecz bezpieczeństwa uczniów wspierają także inne resorty, m.in. Ministerstwo Zdrowia, Ministerstwo Sprawiedliwości, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Ministerstwo Sportu i Turystyki, a także główny inspektor pracy i główny inspektor sanitarny.

2. Zaplanowano konkurs ofert na realizację zadania publicznego pn. „Ja i ty – bezpieczni w szkole i w placówce. Projekty edukacyjne wzmocniające bezpieczeństwo w szkole poprzez poprawę relacji interpersonalnych i klimatu społecznego”. Celem konkursu jest wyłonienie najkorzystniejszych ofert podmiotów, które w oparciu o przeprowadzoną diagnozę stanu bezpieczeństwa w szkole lub w placówce zaplanują i przeprowadzą projekty edukacyjne wzmocniające bezpieczeństwo w szkole/placówce poprzez:

— rozwijanie kompetencji psychospołecznych dzieci i młodzieży umożliwiających prawidłowe funkcjonowanie w relacjach interpersonalnych, uczenie współpracy i odpowiedzialności za siebie i innych, kształtowanie postaw obywatelskich, rozwijanie samorządności i wolontariatu,

— rozwijanie kompetencji wychowawczych rodziców i nauczycieli,

— budowanie pozytywnego wizerunku szkoły/placówki, w tym: rozwijanie umiejętności zagospodarowywania czasu wolnego dzieci i młodzieży, rozwijanie kompetencji kulturowych młodego pokolenia, nawiązywanie współpracy i budowanie sieci współpracy z podmiotami zewnętrznymi na rzecz poprawy bezpieczeństwa w szkołach i placówkach systemu oświaty.

3. Ministerstwo Edukacji Narodowej we współpracy z Komendą Główną Policji planuje: kontynuację projektu „Profilaktyka a ty/edukacja” (PaT/E), Ogólnopolską Noc Profilaktyki, Ogólnopolski Przystanek PaT i regionalne przystanki PaT oraz multimedialny pakiet edukacyjny. Przedstawione działania wpisują się w szczególności w program wychowawczy szkoły i program profilaktyki i mają na celu zapobieganie zachowaniom ryzykownym dzieci i młodzieży, które dotyczą eksperymentowania z substancjami psychoaktywnymi.

4. W obszarze dbałości o bezpieczne zachowanie ucznia Ministerstwo Edukacji Narodowej przygotowało materiał pn. „Oferta działań profilaktycznych adresowanych do kadry pedagogicznej, rodziców, uczniów oraz organów prowadzących szkoły i placówki” do wykorzystania w realizacji zadań dydaktycznych, wychowawczych i profilaktycznych. W części skierowanej do rodziców zamieszczono liczne poradniki oraz programy pozwalające na rozpoznawanie przyczyn problemowych zachowań dzieci, jak również stosowanie skutecznych form oddziaływań wychowawczych z poszanowaniem praw dziecka.

Ponadto w ramach priorytetu w roku szkolnym 2012/2013 „Wzmacnianie bezpieczeństwa w szkołach i placówkach – Rok Bezpiecznej Szkoły” Ośrodek Rozwoju Edukacji ma za zadanie doskonalić nauczycieli szkół i placówek oświatowych w zakresie podnoszenia kompetencji wychowawczych.

Główne propozycje szkoleń ORE w zakresie problematyki podejmowania zachowań ryzykownych dzieci i młodzieży w szkole dotyczą następujących programów: „Jak sobie radzić z prowokacyjnymi zachowaniami uczniów? Metoda konstruktywnej konfrontacji”, „Rozwiązywanie konfliktów w szkole z uwzględnieniem metody negocjacji i mediacji”, „Budowanie strategii pracy z dzieckiem przejawiającym zaburzenia zachowania w środowisku szkolnym i rodzinnym”, „Rozwój kompetencji metodycznych kadr systemu edukacji w obszarze budowania współpracy na rzecz uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi”, „Szkoła dla rodziców i wychowawców” – ogólnopolski program wspierania kompetencji wychowawczych nauczycieli i rodziców, „Golden Five”.

Przyjęcie kierunku polityki oświatowej państwa pn. wzmacnianie bezpieczeństwa w szkołach i placówkach ma spowodować podjęcie wielostronnych działań mających na celu zapewnienie dzieciom i młodzieży bezpieczeństwa w szkołach i placówkach. Ich realizacja przyczyni się do stworzenia warunków prawidłowego ich rozwoju psychicznego i fizycznego.

Należy równocześnie podkreślić, iż ważnym i stałym elementem w systemie profilaktyki zachowań ryzykownych w szkołach są poradnie psychologiczno-pedagogiczne świadczące wszechstronną pomoc dzieciom i młodzieży. Poradnie w ramach współpracy ze szkołami posiadają bogatą ofertę działań wspierających nauczycieli i dyrektorów szkół w przeciwdziałaniu zachowaniom ryzykownym dzieci i młodzieży, prowadzą również działania edukacyjne i terapeutyczne dla uczniów i ich rodziców.

Uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Edukacji Narodowej nie są prowadzone działania związane z kolejną reformą obecnego systemu szkolnictwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Przemysław Krzyżanowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

O d p o w i e d ź

**szefa Służby Cywilnej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Szymona Giżyńskiego
w sprawie ujawnianych danych dotyczących
zatrudnienia i wypłacanych w urzędach
państwowych premii (14778)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z interpelacją pana posła Szymona Giżyńskiego w sprawie ujawnianych danych dotyczących zatrudnienia i wypłacanych w urzędach państwowych premii, działając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, poniżej przekazuję stosowne wyjaśnienia.

W myśl art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505, z późn. zm.) w urzędach administracji rządowej¹⁾ na stanowiskach urzędniczych zatrudnia się członków korpusu służby cywilnej.

Zgodnie z danymi otrzymanymi od dyrektorów generalnych urzędów z realizacji zadań wynikających z ustawy o służbie cywilnej za rok 2012²⁾ w dniu 31 grudnia 2012 r. zatrudnienie w korpusie służby cywilnej w przeliczeniu na pełne etaty wyniosło 121 718 osób. W porównaniu do 31 grudnia 2011 r. zatrudnienie spadło o 348 etatów, tj. o 0,3%. Natomiast zatrudnienie przeciętne w 2012 r. spadło względem roku 2011 o 1333 etaty, tj. o 1,1%. Jest to największy dotychczas zanotowany spadek przeciętnego zatrudnienia w korpusie służby cywilnej. Podkreśle

¹⁾ Około 2300 urzędów, m.in. ministerstwa, urzędy centralne, urzędy wojewódzkie, urzędy administracji niespolonej, wojewódzkie i powiatowe jednostki administracji zespolonej.

²⁾ Dane mają charakter wstępny i ze względu na trwający proces ich weryfikacji mogą ulec nieznacznym zmianom.

nia wymaga fakt, że spadek zatrudnienia wynikają cy z porównania danych na koniec każdego roku odnotowano drugi rok z rzędu.

Największe spadki przeciętnego zatrudnienia miały miejsce w ministerstwach (o 478 etatów, tj. o 3,7%) pomimo przejścia pracowników likwidowanych jednostek przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej oraz Ministerstwo Zdrowia, a także w urzędach skarbowych (o 368 etatów, tj. o 0,9%). Jediną grupą urzędów, w której wzrosło przeciętne zatrudnienie, były urzędy centralne (o 269 etatów, tj. o 2,5%). Główną przyczyną tego wzrostu było zwiększenie zatrudnienia w Głównym Inspektoracie Transportu Drogowego w związku z realizacją nowych zadań, m.in. obsługą systemu elektronicznego poboru opłat za przejazd po drogach krajowych oraz z przejściem i obsługą stacjonarnych urzędów rejestrujących (tzw. fotoradarów).

Ponadto warto zauważyć, że zatrudnienie w polskiej administracji jest niższe niż średnia dla Unii Europejskiej (starej i nowej): udział 6,6% (tzw. sekcji O Eurostatu) wobec udziału 7,1% dla całej Unii Europejskiej. Co więcej, z raportu OECD pt. „Government at a Glance 2011”³⁾ wynika, że koszty utrzymania polskiego sektora publicznego (mierzone udziałem wydatków na wynagrodzenia i innych kosztów funkcjonowania względem produktu krajowego brutto) są jednymi z najniższych wśród krajów OECD. Dodatkowo Polska jako jeden z 5 krajów OECD w latach 2000–2009 odnotowała spadek udziału tych wydatków względem PKB.

Zgodnie z danymi otrzymanymi od dyrektorów generalnych urzędów przeciętne miesięczne wynagrodzenie w korpusie służby cywilnej w 2012 r. (z uwzględnieniem nagród i dodatkowego wynagrodzenia rocznego) kształtowało się na poziomie 4728 zł brutto i było wyższe niż w 2011 r. o 2,1% w ujęciu nominalnym⁴⁾, tj. o 97 zł (w 2011 r. przeciętne miesięczne wynagrodzenie wynosiło 4631 zł brutto). Przy uwzględnieniu wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych pracowników w 2012 r. (103,6) nastąpił realny spadek przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w korpusie służby cywilnej o 1,4% (oznacza to czwarty rok z rzędu realnych spadków wynagrodzeń w korpusie służby cywilnej – w 2011 r. miał miejsce spadek o 0,6%, w 2010 r. – o 1,2%, zaś w 2009 r. – o 1,8%).

Podkreślenia wymaga fakt, że w gospodarce narodowej w 2011 r. nastąpił wzrost przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia (z kwoty 3404 zł w 2011 r. do kwoty 3522 zł w 2012 r.) w stosunku do roku 2011 o 3,5% w ujęciu nominalnym, a przy uwzględnieniu wskaźnika inflacji – realny spadek o 0,1% (w 2011 r. w gospodarce narodowej odnotowano jednak realny

wzrost – o 1,2%, w 2010 – o 1,4%, zaś w 2009 r. – o 2,0%).

W załączeniu uprzejmie przesyłam panu posłowi dane dotyczące zmiany poziomu zatrudnienia i wynagrodzeń w korpusie służby cywilnej w 2012 r. w stosunku do 2011 r. w ministerstwach i urzędach centralnych⁵⁾.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę na fakt, że wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej (w tym w służbie cywilnej) uległy zamrożeniu – średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń dla pracowników państwowej sfery budżetowej (w tym członków korpusu służby cywilnej) pozostaje na poziomie ustalonym w 2010 r., zaś kwota bazowa dla członków korpusu służby cywilnej (służąca do ustalenia wynagrodzenia zasadniczego i dodatku służby cywilnej) pozostaje na niezmiennym poziomie od 2009 r. Zamrożeniu nominalnych wynagrodzeń w służbie cywilnej towarzyszy wzrost cen towarów i usług konsumpcyjnych, skutkując spadkiem ich siły nabywczej.

Ponadto, odnosząc się do kwestii wypłacanych nagród, uprzejmie informuję, że nagrody w służbie cywilnej mają umocowanie ustawowe. Artykuł 93 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505, z późn. zm.) stanowi, że członkom korpusu służby cywilnej za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej można przyznać nagrodę ze specjalnie utworzonego w tym celu funduszu nagród w służbie cywilnej. Zgodnie z zarządzeniem nr 3 szefa służby cywilnej z dnia 30 maja 2012 r. w sprawie standardów zarządzania zasobami ludzkimi w służbie cywilnej zaleca się, aby dyrektor generalny urzędu określił zasady oraz kryteria przyznawania nagród w urzędzie, uwzględniające w szczególności zawarte w ww. zarządzeniu wytyczne dotyczące nagradzania (rozdział IV: Motywowanie, pkt 6).

Stosownie do art. 93 ust. 2 przywołanej ustawy w urzędach zatrudniających członków korpusu służby cywilnej tworzy się fundusz nagród w wysokości 3% planowanych wynagrodzeń osobowych (bez dodatkowego wynagrodzenia rocznego), który pozostaje w dyspozycji dyrektorów generalnych urzędów i może być przez nich podwyższany w ramach posiadanych środków na wynagrodzenia. W związku z tym wysokość środków przeznaczonych na nagrody może być różna w poszczególnych urzędach.

Ze wstępnych danych za rok 2012, będących w moim posiadaniu, wynika, że nagrody z funduszu nagród wypłacone członkom korpusu służby cywilnej wyniosły ogółem 588,5 mln zł (z czego ponad 115 mln zł w ministerstwach i niecałe 72 mln zł w urzędach centralnych), natomiast udział funduszu nagród w funduszu wynagrodzeń osobowych ogółem wyniósł 9,2% (w ministerstwach 11,7%, zaś w urzędach centralnych 10,3%).

Pragnę zaznaczyć, że nagroda jest powszechnie stosowanym narzędziem zarządzania zasobami ludz-

³⁾ OECD (2011), Government at a Glance 2011, OECD Publishing, http://dx.doi.org/10.1787/gov_glance-2011-en – s. 72–73.

⁴⁾ Bez uwzględnienia wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych pracowników.

⁵⁾ Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

kimi motywującym pracownika do zwiększenia efektywności, podwyższenia jakości pracy oraz nastawienia na realizację celów organizacji. Podkreślić należy także powszechny charakter zmiennych elementów wynagrodzenia. W 2010 r. firma HRM Partners na zamówienie KPRM zrealizowała badanie poziomu wynagrodzeń w służbie cywilnej w porównaniu do wynagrodzeń w pozostałych urzędach administracji publicznej (np. w urzędach władzy państwowej, w urzędach jednostek samorządu terytorialnego) i sektorze gospodarki (tzw. sektorze biznesowym). Badaniem objęto 93 organizacje i 38 364 pracowników. Z analizy danych dotyczących zmiennych elementów wynagrodzenia (nagród i premii o charakterze uznaniowym) wynika, iż w służbie cywilnej świadczeniem tym objęta jest podobna grupa osób co w sektorze biznesowym i pozostałej administracji publicznej (96% pracowników w służbie cywilnej wobec 86% pracowników w sektorze biznesowym oraz 97% pracowników w pozostałej administracji publicznej). Dodatkowo przedmiotowe badanie wykazało, iż zróżnicowanie udziału wynagrodzenia zmiennego w wynagrodzeniu ogółem kształtowało się na podobnym poziomie, wahając się od 9% do 15% w zależności od typu podmiotu i grupy stanowisk.

Zgodnie z danymi Głównego Urzędu Statystycznego (na podstawie cyklicznego badania struktury wynagrodzeń wg zawodów na reprezentacyjnej próbie podmiotów gospodarki narodowej o liczbie pracujących 1 i więcej osób, sprawozdanie Z-12) procentowy udział premii regulaminowych oraz nagród i premii uznaniowych brutto w wynagrodzeniu ogółem brutto w gospodarce narodowej w październiku 2010 r. (najbardziej aktualne dane) wyniósł 11%.

Podsumowując, stwierdzić należy, iż przyznawanie nagród za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej członkom korpusu służby cywilnej (w tym pracownikom ministerstw i urzędów centralnych) wynika wprost z ustawy o służbie cywilnej, a ich udział w wynagrodzeniu ogółem jest zbliżony do udziału zmiennych elementów wynagrodzenia (nagród i premii) w pozostałych podmiotach sektora publicznego oraz w sektorze prywatnym. Nagrody pełnią przede wszystkim rolę motywującą do zwiększenia jakości pracy, szczególnie w sytuacji zamrożenia wynagrodzeń. Warto podkreślić, iż system wynagrodzeń w służbie cywilnej jest elastyczny – jeżeli dyrektor generalny urzędu w ramach posiadanego funduszu wynagrodzeń zmniejszy poziom zatrudnienia, to może przeznaczyć więcej środków finansowych m.in. na nagrody.

Ponadto chciałbym przypomnieć, że członkowie korpusu służby cywilnej to specjaliści w swoich branżach, zatrudnieni zarówno w ministerstwach, urzędach centralnych, jak i z drugiej strony w rządowej administracji szczebla powiatowego. Realizują oni konstytucyjne zadania (art. 153 Konstytucji RP), ważne dla funkcjonowania 38-milionowego państwa europejskiego. Są wśród nich eksperci wysokiej klasy, których trudno pozyskać z rynku pracy, aby byli rów-

norzonymi partnerami dla instytucji zagranicznych oraz biznesu, strzegąc naszego interesu publicznego.

Nie zgadzam się więc z lansowaną ostatnio tezą, że przyznanie urzędnikowi nagrody za wysoką jakość pracy może być uznane za działanie nieetyczne lub bulwersujące. Nie podzielam też przekonania o wygórowanych wynagrodzeniach w korpusie służby cywilnej, bo za kwalifikacje i włożony w pracę wysiłek trzeba adekwatnie płacić.

Przedstawiając powyższe, pragnę zachęcić pana pośła do zapoznania się z moim wystąpieniem „Nagrody w służbie cywilnej – fakty i mity” oraz opracowaniem „Nagrody w służbie cywilnej”, dostępnymi w zakładce: Aktualności na stronie internetowej Departamentu Służby Cywilnej KPRM (<http://dsc.kprm.gov.pl>), a także z zamieszczonymi na ww. stronie analizami i danymi dotyczącymi służby cywilnej (zawartymi m.in. w sprawozdaniach szefa służby cywilnej o stanie służby cywilnej i realizacji zadań tej służby).

Z poważaniem

Szef Służby Cywilnej
Sławomir Brodziński

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Magdaleny Gąsior-Marek
i Damiana Raczkowskiego**

**w sprawie zmiany wskaźnika limitu zadłużania
samorządów terytorialnych (14793)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 27 lutego 2013 r., nr SPS-023-14793/13, przy którym została przekazana interpelacja posłów pani Magdaleny Gąsior-Marek i pana Damiana Raczkowskiego w sprawie zmiany wskaźnika limitu zadłużania jednostek samorządu terytorialnego, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Wskaźnik limitujący spłatę zadłużenia jednostek samorządu terytorialnego określony w art. 243 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, ze zm.) jest wynikiem postulatów zgłaszanych wielokrotnie przez jednostki samorządu terytorialnego, w tym podczas posiedzeń Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Strona samorządowa – w stanowisku Zespołu do Spraw Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego z dnia 19 września i 28 października 2008 r. w sprawie projektu ustawy o finansach publicznych oraz projektu ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych – wyraziła zadowolenie, iż projekt nowej ustawy

o finansach publicznych w wielu proponowanych rozwiązaniach wychodzi naprzeciw postulatowi samorządów.

Pragnę zaznaczyć, że indywidualny wskaźnik zadłużenia ma za zadanie m.in. zabezpieczyć jednostki samorządu terytorialnego przed nadmiernym poziomem zadłużenia, bowiem limit uzależniony jest od indywidualnej sytuacji ekonomicznej. Ponadto limit spłaty zadłużenia ma na celu zabezpieczyć jednostki samorządu terytorialnego przed nadmierną kumulacją płatności z tytułu obsługi zadłużenia w stosunku do ich zdolności ekonomicznych.

Zdolność do spłaty kredytów czy pożyczek będzie w głównej mierze uzależniona od tego, jak będą kształtowały się dochody bieżące i wydatki bieżące jednostek samorządu terytorialnego. Na poziom wydatków bieżących w największym zakresie mają wpływ same jednostki samorządu terytorialnego, zatem to od prowadzonej przez nie polityki wydatkowej w dużym stopniu uzależniona będzie zdolność jednostki do generowania nadwyżki operacyjnej, a tym samym – zdolność do spłaty zadłużenia.

Należy podkreślić, że przyjęta konstrukcja wskaźnika limitującego spłatę zadłużenia jednostki samorządu terytorialnego, o którym mowa w art. 243 ustawy, nie ogranicza możliwości absorpcji środków europejskich przeznaczonych na realizację projektów objętych dofinansowaniem z tych środków.

Wskaźnik obsługi zadłużenia – obliczony zgodnie z art. 243 ustawy o finansach publicznych – przewiduje wyłączenie z podstawy wyliczania:

— wykupów papierów wartościowych, spłat kredytów i pożyczek zaciągniętych w związku z umową zawartą na realizację programu, projektu lub zadania finansowanego z udziałem środków unijnych, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy, z wyłączeniem odsetek od tych zobowiązań,

— poręczeń i gwarancji udzielonych samorządowym osobom prawnym realizującym zadania jednostki samorządu terytorialnego w ramach programów finansowanych z udziałem środków unijnych, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy.

Dane ze sprawozdań budżetowych jednostek samorządu terytorialnego umożliwiające ustalenie wskaźnika spłaty zadłużenia jednostek samorządu terytorialnego będą dostępne w kwietniu br. Jednakże z wyliczeń prowadzonych do tej pory na podstawie danych z lat ubiegłych będących w dyspozycji Ministerstwa Finansów wynika, że zdecydowana większość jednostek samorządu terytorialnego spełnia wymogi wynikające z art. 243 ustawy o finansach publicznych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że nie przewiduje się nowelizacji przepisu art. 243 ustawy o finansach publicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stefana Strzałkowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie problemów polskiej motoryzacji
w zakresie produkcji i sprzedaży samochodów
(14799)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pana posła Stefana Strzałkowskiego oraz grupy posłów przekazaną przy piśmie z dnia 27 lutego 2013 r., znak: SPS-023-14799/13, w sprawie problemów polskiej motoryzacji w zakresie produkcji i sprzedaży samochodów, poniżej przedstawiam wyjaśnienia, które stanowią odpowiedź na postawione pytanie.

Ministerstwo Gospodarki jest w pełni świadome trudnej sytuacji, w jakiej znajduje się przemysł i rynek samochodowy w Polsce. Sytuacja ta związana jest przede wszystkim z kryzysem na europejskim rynku samochodowym. Pogarszająca się sytuacja ekonomiczna europejskiego przemysłu motoryzacyjnego, wynikająca z utrzymującej się od roku 2009 tendencji spadku sprzedaży samochodów osobowych na rynku Unii Europejskiej oraz narastającej konkurencji ze strony pozaeuropejskich producentów, ma coraz poważniejszy negatywny wpływ na wielkość produkcji zlokalizowanych w Polsce zakładów przemysłu motoryzacyjnego. Utrzymująca się od paru lat struktura polskiego rynku i parku samochodowego wskazuje na malejący popyt na nowe samochody.

Przemysł motoryzacyjny stał się bardzo istotną częścią polskiej gospodarki zarówno pod względem udziałów w przetwórstwie przemysłowym (16%), jak i pod względem zatrudnienia – 146 tys. osób (wg PKD dział 29: Produkcja pojazdów samochodowych, przyczep i naczep), stanowiąc 8,2% zatrudnionych ogółem w przetwórstwie przemysłowym. Z tego też względu Ministerstwo Gospodarki na bieżąco analizuje rozwój sytuacji na krajowym i europejskim rynku motoryzacyjnym i jest w pełni świadome złożoności problemów, z jakimi borykają się zarówno krajowi producenci pojazdów i komponentów, jak i ich dystrybutorzy. Dostępne już dane za cały rok 2012 dotyczące produkcji i sprzedaży – zwłaszcza samochodów osobowych – potwierdziły przewidywania, że rok 2012 był kolejnym trudnym okresem dla tego sektora. Według danych Europejskiego Związku Producentów Pojazdów ACEA po dwunastu miesiącach 2012 r. sprzedaż samochodów osobowych w Europie spadła do poziomu 12 mln pojazdów (spadek o 8,2% w stosunku do roku 2011). Jest to największy spadek od roku 1993, czyli od ostatnich 20 lat, i ma szczególnie dotkliwy skutek dla produkowanych w Polsce samochodów marki Fiat, których sprzedaż tradycyjnie

lokowana była na rynkach odnotowujących obecnie najwyższe spadki sprzedaży, jak Włochy (-20%), Hiszpania (-13%) czy Francja (-14%).

Średnie wykorzystanie mocy produkcyjnych w europejskich fabrykach wynosi ok. 60%. Aby dostosować się do coraz mniejszego popytu, producenci zdecydowali się na kilkudniowe lub nawet kilkutygodniowe przestoje lub zmiany w organizacji produkcji (dotyczy to także polskich zakładów Fiata w Tychach i Opla w Gliwicach). Sytuacja ta zmusiła producentów nie tylko do rewizji planów produkcyjnych, ale także do redukcji mocy produkcyjnych, w tym do zamknięcia konkretnych fabryk.

Spadek sprzedaży nowych samochodów odnotowano również w Polsce. Według danych za cały 2012 r. liczba rejestracji nowych samochodów osobowych i lekkich dostawczych wyniosła 312 tys. szt., to jest o 2,5% mniej niż w roku 2011. Utrzymująca się od kilkunastu lat struktura polskiego rynku i parku samochodowego wskazuje na malejący popyt na samochody nowe. Dodatkowo preferencje polskich klientów są diametralnie odmienne od gamy produkowanych w Polsce pojazdów Fiata, Opla czy Volkswagena. Od wielu lat polski przemysł motoryzacyjny jest silnie uzależniony od koniunktury na rynkach zagranicznych, bowiem tylko niecałe 2% wyprodukowanych w Polsce pojazdów trafia do polskich klientów. Sytuacja ta negatywnie wpływa na postrzeganie naszego kraju przez potencjalnych inwestorów jako głównego rynku zbytu na produkowane lokalnie pojazdy. Jednocześnie na krajowy rynek wprowadzanych jest corocznie ponad dwa razy więcej samochodów używanych niż nowych.

Aby przeciwdziałać warunkom kryzysowym zarówno w przemyśle, jak i na rynku motoryzacyjnym, wicepremier minister gospodarki pan Janusz Piechocki spotkał się w dniu 14 grudnia 2012 r. z szeroką reprezentacją branży motoryzacyjnej. W wyniku spotkania opracowano katalog działań pobudzających przemysł i rynek motoryzacyjny w Polsce, uwzględniających m.in. wprowadzenie zmian systemowych ukierunkowanych na odmłodzenie polskiego parku samochodowego, rozszerzenie rynków zbytu dla produkowanych w Polsce samochodów oraz poprawę konkurencyjności zakładów produkcyjnych, m.in. poprzez uelastycznienie prawa pracy. Intencją ministra gospodarki jest zdecydowane odmłodzenie parku samochodowego. Dlatego też podjęto działania mające na celu rozważenie możliwości dokonania zmian w systemie podatkowym czy też wprowadzenie innych rozwiązań zachęcających do kupowania nowszych, bardziej przyjaznych środowisku samochodów osobowych.

Odnosząc się do zawartej w interpelacji pana posła Stefana Strzałkowskiego oraz grupy posłów sugestii wprowadzenia okresowych dopłat do zakupu nowych samochodów oraz wdrożenia pełnego odliczania podatku VAT od samochodów przeznaczonych do działalności gospodarczej, informuję, iż:

— doświadczenia innych krajów pokazują, że wprowadzenie dopłat jest działaniem krótkoterminowym, a popyt na nowe samochody rośnie tylko w okresie jego obowiązywania – tego typu dopłaty nie poprawiłyby sytuacji polskich fabryk samochodów osobowych, albowiem tylko ok. 2% wyprodukowanych przez nie samochodów pozostaje na rynku polskim,

— branża motoryzacyjna nadal wskazuje na pełne odliczanie podatku VAT od samochodów osobowych nabywanych do działalności gospodarczej jako zdecydowanie korzystniejsze zarówno dla sektora motoryzacyjnego, jak i dla rozwoju gospodarczego, zwłaszcza małego i średniego biznesu w Polsce, dlatego też zasadnym wydaje się ponowne rozważenie celowości i możliwości pełnego odliczania podatku VAT od samochodów osobowych przeznaczonych do działalności gospodarczej.

Jednocześnie informuję, że Ministerstwo Gospodarki utrzymuje stałe, robocze kontakty z producentami samochodów i komponentów motoryzacyjnych, branżowymi instytucjami oraz organizacjami samorządowymi, jak np. Polska Izba Motoryzacji, Polski Związek Przemysłu Motoryzacyjnego czy Związek Dealerów Samochodowych, konsultując z szeroko rozumianym środowiskiem motoryzacyjnym wszystkie projekty i plany działań, w tym również dotyczące spraw poruszanych w interpelacji pana posła Stefana Strzałkowskiego oraz grupy posłów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grażyna Henclewska

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Artura Dębskiego**

**w sprawie kosztów związanych
z funkcjonowaniem urzędów pracy (14824)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z przekazaną przy piśmie SPS-023-14824/13 z dnia 28 lutego br. interpelacją poselską, jaką do ministra pracy i polityki społecznej skierował Artur Dębski, w sprawie kosztów związanych z funkcjonowaniem urzędów pracy, uprzejmie informuję.

Z pytaniem odnośnie do ponoszonych przez rząd w latach 2010, 2011 oraz 2012 całkowitych kosztów funkcjonowania urzędów pracy w Polsce należy zwrócić się do ministra finansów. Pragnę zauważyć, że zgodnie z art. 33b ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, ze zm.) powiatowy urząd pracy, będący

jednostką organizacyjną powiatu, stanowi powiatową organizację zespoloną, która zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, ze zm.) jako jednostka organizacyjna sektora finansów publicznych nieposiadająca osobowości prawnej pokrywa swoje wydatki (w tym wynagrodzenia pracowników) bezpośrednio z budżetu, a pobrane dochody odprowadza na rachunek odpowiednio dochodów budżetu państwa albo budżetu jednostki samorządu terytorialnego. Minister właściwy do spraw pracy ma jedynie możliwość pośredniego oddziaływania na sytuację powiatowych urzędów pracy, która polega na kształtowaniu rozwiązań systemowych poprzez przygotowywane projekty ustaw oraz rozporządzenia wydawane na podstawie ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.). Umożliwia to wspieranie z Funduszu Pracy kosztów funkcjonowania powiatowych urzędów pracy w postaci:

— dodatków do wynagrodzeń przysługujących niektórym pracownikom (m.in. pośrednikom pracy, doradcom zawodowym) w formie fakultatywnej, co daje dyrektorom urzędów pracy elastyczność w kształtowaniu polityki płacowej,

— kosztów wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne pracowników powiatowych urzędów pracy w wysokości 7% kwoty środków (limitu) Funduszu Pracy ustalonej na rok poprzedni na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej, z przeznaczeniem w szczególności wsparcia samorządów w osiąganiu odpowiedniego poziomu jakościowego standardów realizacji usług rynku pracy dla klientów urzędów pracy,

— szkolenia kadr powiatowych urzędów pracy,

— rozwijania i eksploatacji systemów teleinformatycznych oraz technologii cyfrowych w PUP,

— kosztów informacji zawodowej, pośrednictwa, poradnictwa zawodowego, klubów pracy, badań rynku pracy,

— kosztów wezwań, zawiadomień i przekazywania bezrobotnym należnych świadczeń,

— w latach 2009–2011 dofinansowania tworzenia w urzędach pracy centrów aktywizacji zawodowej i tworzenia lokalnych punktów informacyjno-konsultacyjnych.

Szczegółowe zestawienie (w mln zł) ponoszonych z Funduszu Pracy kosztów funkcjonowania powiatowych urzędów pracy w latach 2010–2012 przedstawiono w tabeli.

Wyszczególnienie/lata	2010 r.	2011 r.	2012 r.
koszty wynagrodzeń pracowników (tzw. 7%)	210,7	311,6	126,4
dodatki do wynagrodzeń	22,3	23,9	24,2
szkolenie kadr PUP	33,8	24,0	22,0
system teleinformatyczny	100,7	76,6	82,0

poradnictwo, kluby pracy, badania rynku pracy	11,7	7,5	7,6
koszty wezwań, zawiadomień, przekazywania świadczeń itp.	58,4	51,5	48,6
tworzenie CAZ i LPI-K (łącznie w latach 2009–2011)	42,9		x

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Jacek Męcina

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Krystyny Ozgi**

**w sprawie postulowanych przez samorządy
projektów zmian w ustawie Karta Nauczyciela
oraz ustawie o systemie oświaty i ustawie
o dochodach jednostek
samorządu terytorialnego (14831)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację posła na Sejm RP pani Krystyny Ozgi (SPS-023-14831/13) w sprawie postulowanych przez samorządy projektów zmian w ustawie Karta Nauczyciela, ustawie o systemie oświaty oraz ustawie o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Z uwagi na zmieniające się uwarunkowania demograficzne funkcjonowania szkół oraz wychodząc naprzeciw oczekiwaniom środowisk związanych z edukacją, z inicjatywy Ministerstwa Edukacji Narodowej w lipcu 2012 r. podjęto rozmowy z przedstawicielami związków zawodowych zrzeszających nauczycieli oraz korporacji jednostek samorządu terytorialnego w celu przeanalizowania kierunków niezbędnych zmian w przepisach ustawy Karta Nauczyciela. Podczas organizowanych w ministerstwie spotkań odbywających się przy udziale ekspertów strony wyrażały swoje opinie na temat przepisów ustawy Karta Nauczyciela oraz jej wpływu na jakość edukacji i sytuację społeczno-ekonomiczną jednostek samorządu terytorialnego. Strony dialogu zgodziły się, że zawód nauczyciela jest zawodem, który wymaga szczególnych względem przepisów Kodeksu pracy uregulowań prawnych w pragmatyce zawodowej. Istotną rolę powinno być również wzmacnianie prestiżu nauczyciela. Pamiętać jednak należy, że przy wszelkich propozycjach zmian dotyczących obowiązków i przywilejów nauczycieli czy finansowania oświaty obie stro-

ny – zarówno samorządowa, jak i nauczycielska – muszą brać pod uwagę dobro ucznia.

Na ostatnim z dziesięciu spotkań w dniu 31 stycznia 2013 r. Ministerstwo Edukacji Narodowej przedstawiło propozycję kierunku zmian w ustawie Karta Nauczyciela. Celem projektowanej regulacji jest wprowadzenie zmian w ustawie Karta Nauczyciela, które będą służyły podnoszeniu jakości pracy szkoły poprzez wzmocnienie motywacyjnego charakteru wynagrodzeń nauczycieli, zwiększenie roli doskonalenia umiejętności zawodowych nauczycieli zgodnie z potrzebami uczniów, poprawę organizacji pracy szkoły oraz włączenie rodziców w sprawy istotne dla szkoły w szerszym niż dotychczas zakresie.

Aktualnie obowiązujące przepisy regulujące status zawodowy nauczyciela nie zawsze przystają do wyzwań współczesnej edukacji. Dlatego proponuje się zmiany służące poprawie organizacji pracy szkoły, która powinna kształtować się w oparciu o zmotywowanych i wykształconych nauczycieli, uczestniczących w doskonaleniu zawodowym ukierunkowanym na potrzeby szkoły i uczniów. Zaproponowane zmiany mają ponadto na celu uporządkowanie niektórych aspektów pracy nauczyciela w taki sposób, aby stworzyć uczniom lepsze warunki realizacji statutowych zadań szkoły oraz poprawić organizację pracy szkoły, jak również, aby usprawnić komunikację między nauczycielem a rodzicami uczniów. Proponowane w tym zakresie zmiany wychodzą naprzeciw oczekiwaniom związanym z funkcjonowaniem szkoły w życiu lokalnej społeczności.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że projekt założeń projektu ustawy o zmianie ustawy Karta Nauczyciela będzie procedowany w trybie przewidzianym przepisami prawa, w tym zostanie poddany szerokim konsultacjom społecznym oraz skierowany do zaopiniowania przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Odnosząc się do pytania o możliwość przekazywania szkół innym organom niezależnie od liczby uczniów w danej szkole, uprzejmie informuję, że przepis art. 5 ust. 5g ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) pozwala jednostce samorządu terytorialnego, będącej organem prowadzącym, przekazać szkołę liczącą nie więcej niż 70 uczniów w drodze umowy osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej, po uzyskaniu pozytywnej opinii organu sprawującego nadzór pedagogiczny. O przekazaniu prowadzenia szkoły rozstrzyga organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego w drodze uchwały. Szkoła w dalszym ciągu pozostaje szkołą bezpłatną, publiczną i ogólnodostępną. Nie przewiduje się nowelizacji ustawy o systemie oświaty w zakresie wskazanym przez panią poseł. Celem ustawodawcy była bowiem ochrona małych wiejskich szkół przed likwidacją poprzez przejęcie ich np. przez stowarzyszenie założone przez lokalną społeczność.

Odpowiadając na pytanie o możliwość łączenia szkół z pominięciem pozytywnej opinii kuratora oświaty, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 62 ustawy o systemie oświaty organ prowadzący szkoły różnych typów lub placówki może je połączyć w zespół. Połączenie nie narusza odrębności rad pedagogicznych, rad rodziców, rad szkół lub placówek i samorządów uczniowskich poszczególnych szkół lub placówek, o ile statut zespołu nie stanowi inaczej. Pozytywna opinii kuratora oświaty wymagana jest jedynie w przypadku łączenia szkół podstawowych z gimnazjami (art. 62 ust. 5b).

Pozostawienie obowiązku uzyskania pozytywnej opinii kuratora oświaty związane jest troską o najmłodszych uczniów, o ich najlepszą edukację, rozwijanie ich indywidualnych możliwości i zaspokajanie specyficznych dla tego wieku potrzeb rozwojowych oraz zapewnienie bezpieczeństwa.

Opinia kuratora oświaty nie jest wydawana w drodze postanowienia, na które służyłoby zażalenie. W obecnym stanie prawnym dla rozstrzygnięć związanych z łączeniem w zespół szkoły podstawowej i gimnazjum ma zastosowanie art. 89 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), w myśl którego wydanie przez kuratora oświaty opinii powinno nastąpić nie później niż w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego rozstrzygnięcia (w tym przypadku wniosku o połączenie szkół w zespół). Stanowisko zajęte w trybie przywołanego artykułu podlega zaskarżeniu do sądu administracyjnego z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia (art. 98 ustawy o samorządzie gminnym).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie proszę Panią Marszałek o ich przyjęcie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Przemysław Krzyżanowski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

O d p o w i e d ź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację posła Tomasza Kamińskiego**

**w sprawie dyskryminacji w zatrudnieniu
dyrektorów instytucji kultury ze względu
na formę zatrudnienia (14845)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację posła na Sejm RP pana Tomasza Kamińskiego (SPS-023-14845/13) w sprawie dyskryminacji w zatrudnieniu dyrektorów instytucji kultury ze względu na formę zatrudnienia, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Przed wszystkim niezbędne jest odniesienie się do zasadniczych nieścisłości, jakie znalazły się w interpelacji pana posła, a w szczególności stwierdzenia, iż „Zgodnie z nowelizacją ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej z 31 sierpnia 2011 r. ustawodawca zmienił formę zatrudnienia dyrektorów (kierowników) instytucji kultury z aktu powołania na zatrudnienie na mocy umowy o pracę na czas określony lub nieokreślony”. Stwierdzenie to jest zasadnicze dla tez stawianych dalej przez pana posła, ale niestety niezgodnie z rzeczywistością prawną.

Ze znanych zapewne panu posłowi poprzednio oraz obecnie obowiązujących regulacji art. 15 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2012 r. poz. 406) wynika, że przed wejściem w życie odpowiednich zmian przewidzianych ustawą z dnia 31 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 207, poz. 1230) przepis ww. art. 15 przewidywał jako podstawę zatrudnienia dyrektora instytucji kultury powołanie na czas określony lub nieokreślony, a po wejściu w życie odpowiednich zmian przewidzianych ww. nowelizacją przepis ww. art. 15 przewiduje jako podstawę zatrudnienia dyrektora instytucji kultury powołanie na czas określony (sam okres powołania jest tylko dodatkowo zróżnicowany artystycznym lub nieartystycznym charakterem danej instytucji kultury).

Resumując, istota danej zmiany to wprowadzenie zasady, że zatrudnianie na czas określony ma dotyczyć dyrektorów wszystkich instytucji kultury, natomiast sama podstawa zatrudnienia, tj. powołanie – czyli jedna z przewidzianych w Kodeksie pracy obok umowy o pracę podstaw nawiązania stosunku pracy – nie uległa zmianie. Zatem brak jest podstaw do twierdzenia, iż „(...) ustawodawca zmienił formę zatrudnienia dyrektorów (kierowników) instytucji kultury z aktu powołania na zatrudnienie na mocy umowy o pracę na czas określony lub nieokreślony”.

Z kolei odnosząc się do dalszych tez pana posła – wywodzących m.in. z „niefortunnego sformułowania” tzw. przepisów przejściowych zawartych w art. 8 ww. nowelizacji twierdzenie o doprowadzeniu „(...) do dyskryminowania w zatrudnieniu dyrektorów instytucji kultury ze względu na formę zatrudnienia” – niezbędne pozostaje przypomnienie, że sama inicjatywa rządowa nie przewidywała takich przepisów przejściowych, jakie ostatecznie przyjął parlament RP.

Dla porządku jedynie przytaczam treść art. 7 rządowego projektu i treść odpowiadającego temu przepisowi art. 8 uchwalonej nowelizacji:

„Art. 7. 1. Dyrektorzy instytucji kultury powołani na stanowiska przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na czas określony pozostają na zajmowanych stanowiskach do końca okresu, na który zostali powołani.

2. Zastępcy dyrektora instytucji kultury powołani na stanowiska przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pozostają na zajmowanych stanowiskach.

3. Dyrektorzy instytucji kultury powołani na stanowiska przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na czas nieokreślony pozostają na zajmowanych stanowiskach przez rok od dnia wejścia w życie ustawy. W terminie roku od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy organizatorzy mogą powołać te osoby na stanowiska dyrektorów na czas określony od trzech do pięciu lat, bez przeprowadzania konkursu. W przypadku niepowołania na stanowisko dyrektora na czas określony dotychczasowy stosunek pracy ulega rozwiązaniu z upływem tego okresu.

4. Przepisów ust. 3 nie stosuje się do powoływania dyrektora Centralnego Muzeum Pożarnictwa.”

„Art. 8. 1. Dyrektorzy instytucji kultury powołani na stanowiska przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na czas określony pozostają na zajmowanych stanowiskach do końca okresu, na który zostali powołani.

2. Zastępcy dyrektora instytucji kultury powołani na stanowiska przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pozostają na zajmowanych stanowiskach.

3. Dyrektorzy instytucji kultury powołani na stanowiska przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na czas nieokreślony pozostają na zajmowanych stanowiskach nie dłużej niż rok od dnia wejścia w życie ustawy. W terminie roku od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy organizatorzy mogą powołać te osoby na stanowiska dyrektorów na czas określony od trzech do siedmiu lat, a w przypadku instytucji kultury, które z dniem wejścia w życie ustawy stają się instytucjami artystycznymi, od trzech do pięciu sezonów artystycznych, bez przeprowadzania konkursu. Niepowołanie na stanowisko dyrektora na czas określony jest równoznaczne z odwołaniem dyrektora z upływem roku od dnia wejścia w życie ustawy.

4. Dyrektorzy samorządowych instytucji kultury, które nie stają się z dniem wejścia w życie ustawy instytucjami artystycznymi, powołani na te stanowiska przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na czas nieokreślony pozostają na zajmowanych stanowiskach nie dłużej niż 3 lata od dnia wejścia w życie ustawy. W terminie trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy organizatorzy mogą powołać te osoby na stanowiska dyrektorów na czas określony od trzech do siedmiu lat, bez przeprowadzania konkursu. Niepowołanie na stanowisko dyrektora na czas określony jest równoznaczne z odwołaniem dyrektora z upływem trzech lat od dnia wejścia w życie ustawy.

5. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do powoływania dyrektora Centralnego Muzeum Pożarnictwa.

6. Przepisów ust. 3 i 4 nie stosuje się do dyrektorów bibliotek, domów oraz ośrodków kultury.”

Jak łatwo wywnioskować z porównania obu przepisów, budzące wątpliwości pana posła przepisy przejściowe, a w szczególności art. 8 ust. 6, to efekt prac parlamentarnych, a nie materia inicjatywy rządowej.

Przechodząc z kolei do szczegółowych pytań pana posła, pozwalam sobie na następujące wyjaśnienia.

Ad 1. Odpowiedzi na pytanie o intencję wprowadzenia „dyskryminujących” zdaniem pana posła przepisów przejściowych mogliby udzielić jedynie sami wnioskodawcy odpowiednich poprawek. Minister kultury i dziedzictwa narodowego nie ma natomiast obecnie podstaw, aby podzielać wątpliwości pana posła, nie tylko z uwagi na wskazywane wyżej zastrzeżenia co do trafności prezentowanych tez, ale także ze względu na opinie o zgodności z prawem Unii Europejskiej odpowiedniego projektu ustawy (vide: 2 opinie Biura Analiz Sejmowych – odpowiednio z 11 kwietnia i 27 kwietnia 2011 r. – <http://orka.sejm.gov.pl/rexdomk6.nsf/Opdodr?OpenPage&nr=3786> oraz opinia ministra spraw zagranicznych z dnia 30 czerwca 2011 r. – [http://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/0/420610F9089D2528C12578C000242E67/\\$file/4183-A-001.pdf](http://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/0/420610F9089D2528C12578C000242E67/$file/4183-A-001.pdf)).

Ad 2. Mając na względzie treść opinii wskazanych w ad 1, minister kultury i dziedzictwa narodowego nie przewiduje obecnie oczekiwanych przez pana posła działań.

Ad 3. Minister kultury i dziedzictwa narodowego podziela opinię pana posła, iż art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 31 sierpnia 2011 r. jest „nieprecyzyjny”, niemniej przyjęty przepis, jak i jego brzmienie to jednak rozstrzygnięcie ustawodawcy. Można ponadto przyjąć, że stopień „nieprecyzyjności” danego przepisu to raczej kwestia jego trudnej, ale możliwej do przeprowadzenia wykładni niż potrzeby interwencji ustawodawczej.

Ad 4. Jak wykazano powyżej, minister kultury i dziedzictwa narodowego nie wprowadzał do aktów normatywnych „zapisów dyskryminujących”, niemniej pragnę zapewnić Pana Posła, że standardem prac legislacyjnych w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego jest takie projektowanie przepisów prawa, aby w możliwe największym stopniu uniknąć ryzyka tworzenia regulacji niezgodnych z Konstytucją RP czy prawem Unii Europejskiej, w tym także z regulacjami zakazującymi tzw. dyskryminacji w zatrudnieniu.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Kmiecika**

**w sprawie wysokości nagród i premii
wypłaconych w latach 2011–2012 zarówno
w Ministerstwie Skarbu Państwa, jak
i w podległych jednostkach (14860)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm pana Henryka Kmiecika z dnia 28 lutego 2013 r. w sprawie wysokości nagród i premii wypłaconych w latach 2011–2012 przekazaną przy piśmie z dnia 28 lutego 2013 r. (znak: SPS-023-14860/13) uprzejmie informuję, że nagrody przyznawane są członkom korpusu służby cywilnej na podstawie art. 93 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505, z późn. zm.), w ramach funduszu wynagrodzeń corocznie określanego w ustawie budżetowej.

Ministerstwo Skarbu Państwa preferuje aktywne zarządzanie posiadanymi zasobami przeznaczonymi do realizacji powierzonych zadań. Elementem tego sposobu myślenia jest również tworzenie w obrębie środków na wynagrodzenia części ruchomej, która umożliwia tworzenie namiastki motywacyjnego systemu wynagradzania powiązanego z realizacją przez komórki organizacyjne wyznaczonych celów na dany rok w ramach systemu zarządzania przez cele (MBO). Nagrody wypłacane są w szczególności za zrealizowane projekty prywatyzacyjne.

Wysokość przyznanych nagród i premii prezentuje poniższa tabela.

Lp.	Rok	Kwota nagród	Kwota premii
1.	2011	5 079 640,11	263 164,30
2.	2012	6 270 569,66	297 579,13

Pomimo najniższego średniego wynagrodzenia spośród ministerstw (liczonego również z nagrodami) Ministerstwo Skarbu Państwa, nie otrzymując dodatkowych środków budżetowych, a nawet oddając do budżetu 1,5 mln zł, zdołało poprzez wyważoną racjonalizację zatrudnienia w ostatnich trzech latach stworzyć możliwości premiowania za osiąganie założonych celów i nadzwyczajną aktywność, kreatywność i okresowe zwiększenie zadań.

Premie regulaminowe są częścią składową wynagrodzenia pracowników zatrudnionych w Ministerstwie Skarbu Państwa na stanowiskach pomocniczych, robotniczych i obsługi. Wypłacane są na podstawie rozporządzenia prezesa Rady Ministrów z dnia 2 lutego 2010 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników niebędących członkami korpusu służby cywilnej zatrudnionych w urzędach administracji

rządowej i pracowników innych jednostek (Dz. U. Nr 27, poz. 134, z późn. zm.) i zarządzenia dyrektora generalnego z dnia 28 lutego 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Urszula Paślawska

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Czesława Hoca**

**w sprawie fatalnych w skutkach
dla młodzieżowych ośrodków wychowawczych
przepisów zawartych w algorytmie podziału
części oświatowej subwencji ogólnej dla JST
na 2012 r. będącym załącznikiem
do rozporządzenia Ministra Edukacji
Narodowej z dnia 20 grudnia 2011 r.
w tej sprawie, na przykładzie MOW
w Rzepczynie w pow. świdwińskim (14894)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację (SPS-023-14894/13) pana Czesława Hoca, posła na Sejm RP, w sprawie fatalnych w skutkach dla młodzieżowych ośrodków wychowawczych (MOW) przepisów zawartych w algorytmie podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla j.s.t. na 2012 r. będącym załącznikiem do rozporządzenia ministra edukacji narodowej, na przykładzie MOW w Rzepczynie w pow. świdwińskim, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

O zakresie, sposobie i źródle finansowania zadań oświatowych przesadzają przepisy art. 5a ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), w myśl których środki niezbędne na realizację zadań oświatowych, w tym na wynagrodzenia nauczycieli oraz utrzymanie szkół i placówek, zagwarantowane są w dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Zgodnie z art. 167 ust. 2 Konstytucji RP dochodami jednostek samorządu terytorialnego są: dochody własne, subwencje ogólne (w tym część oświatowa tej subwencji) oraz dotacje celowe z budżetu państwa.

Część oświatowa subwencji ogólnej jest jednym z dochodów jednostek samorządu terytorialnego i przekazywana jest do poszczególnych gmin, powiatów i województw samorządowych z budżetu państwa przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Sposób podziału subwencji oświatowej pomiędzy samorządy terytorialne określa algorytm, stanowiący załącznik do rozporządzenia ministra

właściwego do spraw oświaty i wychowania w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego.

Należy podkreślić, że każdego roku projekt omawianego rozporządzenia opiniowany jest przez stronę samorządową Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Ze względu na rozbudowaną strukturę zadań edukacyjnych realizowanych przez j.s.t. formuła algorytmicznego podziału subwencji oświatowej uwzględnia szereg czynników i parametrów obrazujących specyfikę kształtowania składowych elementów subwencji w odniesieniu zarówno do zadań szkolnych, jak i zadań pozaszkolnych. Algorytm podziału subwencji oświatowej uzależnia wysokość przyznawanych środków od skali i struktury realizowanych zadań, mierzonych liczbą uczniów i wychowanków, z uwzględnieniem stopni awansu zawodowego nauczycieli. Konstrukcja algorytmu opiera się na podstawowym założeniu, iż środki subwencyjne dzielone są według kryteriów jednolitych i powszechnych, a zatem identycznych dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego.

W algorytmie podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2012 (załącznik do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2012 – Dz. U. Nr 288, poz. 1693, z późn. zm.) uwzględniono 41 wag, w tym wagę $P_{34} = 11,000$ dla wychowanków młodzieżowych ośrodków wychowawczych, którzy korzystają z zakwaterowania w tych ośrodkach (waga P_{34} wyklucza się z wagami P_{29} i P_{30}). W wyniku zastosowania wagi P_{34} w 2012 r. naliczona została i przekazana jednostkom samorządu terytorialnego kwota subwencji oświatowej wynosząca średnio 53,6 tys. zł na jednego wychowanka. Projektując wartość tej wagi na poziomie 1100% kwoty finansowego standardu A (dzielona algorytmem kwota subwencji oświatowej przypadająca na jednego ucznia przeliczeniowego) uwzględniono specyfikę młodzieżowych ośrodków wychowawczych polegającą w szczególności na pozostawaniu w gotowości do przyjęcia wychowanka w okresie do jednego miesiąca pomiędzy uzyskaniem przez nieletniego wskazania miejsca w określonym ośrodku a datą przybycia do tej placówki.

Wychowankiem – zgodnie z § 5 ust. 2 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie sposobu prowadzenia przez publiczne przedszkola, szkoły i placówki dokumentacji przebiegu nauczania, działalności wychowawczej i opiekuńczej oraz rodzaju tej dokumentacji (Dz. U. Nr 23, poz. 225, z późn. zm.) – jest osoba przyjęta do placówki i z dniem przyjęcia wpisana do księgi wychowanków. Wychowankiem nie jest więc osoba skierowana do młodzieżowego ośrodka wychowawczego oraz niewpisana do księgi wychowanków. Obecnie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 7 wrześ-

nia 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) nie przewidują możliwości dotowania osób niebędących wychowankami młodzieżowych ośrodków wychowawczych.

W systemie informacji oświatowej należy zatem wykazywać wychowanków przyjętych do młodzieżowego ośrodka wychowawczego oraz wpisanych do księgi wychowanków. Nie podaje się tzw. miejsc pustych (oczekujących na przyjazd osoby skierowanej do ośrodka).

Odnosząc się bezpośrednio do pytania pana posła Czesława Hoca, uprzejmie informuję Panią Marszałek, że nie ma obecnie możliwości znowelizowania rozporządzenia w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2012, bo jak sam tytuł rozporządzenia wskazuje, był to podział na rok 2012. Obecnie przygotowywane jest sprawozdanie z realizacji budżetu państwa w roku 2012, w tym również sprawozdanie z wykonania budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Pragnę poinformować Panią Marszałek, że w algorytmie podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na rok 2013 stanowiącym załącznik do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2013 (Dz. U. z 2012 r. poz. 1541) również uwzględniona została waga dla wychowanków młodzieżowych ośrodków wychowawczych, którzy korzystają z zakwaterowania w tych ośrodkach ($P_{37} = 11,000$).

Należy również podkreślić, że w skali kraju – jak wynika ze sprawozdawczości budżetowej – nie wszystkie naliczone wagą P_{34} w latach 2010–2012 środki zostały wydatkowane na funkcjonowanie młodzieżowych ośrodków wychowawczych (wydatki bieżące w rozdziale 85420)*). Przykładowo w 2011 r. wydatki bieżące na funkcjonowanie tych placówek wykazane w sprawozdawczości Rb-28S były aż o 46,5 mln zł, tj. o 20%, niższe od naliczonych i przekazanych środków. Szczegółowe zestawienie w omawianym zakresie przedstawia załącznik do niniejszej odpowiedzi. W świetle powyższego nie jest zasadne rozszerzenie zakresu stosowania wagi odnoszącej się do wychowanków młodzieżowych ośrodków wychowawczych o osoby skierowane do tych placówek. Natomiast konieczne wydaje się ściślejsze skorelowanie, począwszy od roku 2014, określonej w algorytmie wartości omawianej wagi z poziomem wydatków bieżących jednostek samorządu terytorialnego na funkcjonowanie omawianych placówek

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Przemysław Krzyżanowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Jarosława
Górczyńskiego i Piotra Zgorzelskiego**

**w sprawie konieczności rejestracji
zagranicznych aktów stanu cywilnego w Polsce
(14896)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 lutego 2013 r. (sygn. SPS-023-14896/13), dotyczącego interpelacji posłów na Sejm RP pana Jarosława Górczyńskiego oraz pana Piotra Zgorzelskiego w sprawie konieczności rejestracji zagranicznych aktów stanu cywilnego w Polsce, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Kwestia mocy dowodowej zagranicznych aktów stanu cywilnego budziła na przestrzeni lat wątpliwości judykatury i doktryny. Obecnie jednak ukształtował się pogląd o równorzędnej mocy dowodowej zagranicznych i polskich aktów stanu cywilnego.

Postanowienia art. 1138 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (K.p.c.) nadają zagranicznym dokumentom urzędowym moc dowodową na równi z polskimi dokumentami urzędowymi. Oznacza to, że zagraniczne dokumenty urzędowe są objęte zarówno domniemaniem autentyczności, jak i zgodności z prawdą treści i zawartego w nim oświadczenia.

Bezsporne jest, że zagraniczny akt stanu cywilnego pełni rolę zagranicznego dokumentu urzędowego, tj. dokumentu sporządzonego przez organ państwa obcego w ramach powierzonych mu kompetencji i we właściwej formie. Wobec tego zagraniczny akt stanu cywilnego ma na terenie Polski taką samą moc jak polski akt stanu cywilnego i w myśl art. 4 ustawy z dnia 29 września 1986 r. Prawo o aktach stanu cywilnego, tj. Dz. U. z 2011 r. Nr 212, poz. 1264, (p.a.s.c.), który nie różnicuje aktów stanu cywilnego według ich miejsca sporządzenia, stanowi wyłączny dowód zdarzeń w nim stwierdzonych.

Zatem do osiągnięcia skutków przewidzianych w art. 4 p.a.s.c. nie jest wymagana transkrypcja zagranicznego aktu stanu cywilnego do polskiej księgi. Tym bardziej że przepisy p.a.s.c. nie przewidują również obligatoryjności omawianych czynności. Przepis art. 73 cyt. ustawy umożliwia jedynie wpisanie, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, do polskich ksiąg stanu cywilnego aktu stanu cywilnego sporządzonego za granicą, nie nakładając natomiast takiego obowiązku. Powyższa konstatacja jest zbieżna ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zajmowanym w ostatnich latach, w szczególności wyrażonym w uchwale 7 sędziów z dnia 20 listopada 2012 r., sygn. akt III CZP 58/12.

Niemniej jednak należy wskazać, że przepisy szczególne danego prawa materialnego mogą przewi-

dywać wyjątki od ww. zasady wyrażonej w art. 1138 K.p.c. i wprowadzać obowiązek przedkładania polskiego aktu stanu cywilnego w ramach określonej procedury.

Wymóg legitymowania się polskim aktem stanu cywilnego może wynikać z faktu niekompletności zagranicznych aktów stanu cywilnego. Warto zaznaczyć, że polskie prawo przewiduje określony zakres danych gromadzonych w aktach stanu cywilnego, których często obce regulacje prawne nie przewidują.

Ponadto powodem spełnienia obowiązku przedłożenia polskiego aktu stanu cywilnego może być niezgodność danych osobowych zawartych w polskich i zagranicznych aktach stanu cywilnego danej osoby. Wpisanie zagranicznego aktu stanu cywilnego do polskiej księgi umożliwia uzupełnienie takiego aktu lub jego sprostowanie, w efekcie czego możliwe jest przeprowadzenie określonej procedury czy dokonanie danej czynności.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, że w przepisach dotyczących rejestracji stanu cywilnego nie przewiduje się wprowadzenia dodatkowych regulacji prawnych w niniejszym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Roman Dmowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Chmielowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie taryf celnych i swobody handlu
z Republiką Uzbekistanu (14907)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 5 marca 2013 r., nr SPS-023-14907/13, interpelacją posła Piotra Chmielowskiego oraz grupy posłów w sprawie taryf celnych i wymiany handlowej urządzeń i sprzętu z branży medycznej i farmaceutycznej pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Republiką Uzbekistanu uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Od chwili akcesji Polska przyjęła wspólną taryfę celną Unii Europejskiej, zaś samo przystąpienie do Unii Europejskiej było równoznaczne z przyjęciem unijnego poziomu stawek celnych na wszystkie towary w handlu z krajami trzecimi, w tym również z Republiką Uzbekistanu.

Obecnie na terytorium Unii Europejskiej obowiązuje rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej

i statystycznej oraz w sprawie wspólnej taryfy celnej (Dz. Urz. WE nr L 256 z 7.09.1987 r., z późn. zm.).

Natomiast obowiązująca obecnie nomenklatura scalona i stawki celne zawarte są w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 927/2012 z dnia 9 października 2012 r. zmieniającym załącznik I do ww. rozporządzenia Rady (EWG) i opublikowanym w Dzienniku Urzędowym UE L 304 z 31.10.2012 r.

Wspólna taryfa celna obejmuje regulacje taryfowe wynikające ze zobowiązań Unii Europejskiej wobec Światowej Organizacji Handlu (WTO), zaś jej zasadniczą część stanowi nomenklatura scalona. Na mocy postanowień Układu Europejskiego Polska zobowiązana jest do stosowania nomenklatury scalonej, jak również do przyjęcia unijnego poziomu stawek celnych, które we wspólnej taryfie celnej określone jako stawki konwencyjne obowiązują w handlu Polski z krajami objętymi klauzulą największego uprzywilejowania.

W przywozie z krajów trzecich, do których zalicza się także Republika Uzbekistanu, dla towarów objętych pozycją 9018 wspólnej taryfy celnej stawka celna konwencyjna wynosi obecnie 0% ad valorem, co oznacza, że wszystkie towary objęte tą pozycją taryfy, a mianowicie: przyrządy i urządzenia stosowane w medycynie, chirurgii, stomatologii lub weterynarii, łącznie z aparaturą scyntygraficzną i inną aparaturą elektromedyczną, oraz przyrządy do badania wzroku, są wolne od cła przywozowego.

Niezależnie od cel określonych we wspólnej taryfie celnej oraz w europejskiej zintegrowanej taryfie Wspólnot Europejskich (TARIC), dostępnej także w polskim systemie ISZTAR, przyrządy i aparatura przeznaczone do badań medycznych, diagnozowania lub leczenia, po spełnieniu warunków określonych w art. 57 i 58 rozporządzenia Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, mogą korzystać ze względu na szczególne okoliczności ze zwolnienia z należności celnych przywozowych, należności celnych wywozowych oraz ze środków przyjętych na mocy art. 133 traktatu, w przypadku gdy towary zostają dopuszczone do swobodnego obrotu lub są wywożone z obszaru celnego Wspólnoty.

Do najważniejszych umów regulujących polsko-uzbeckistańską współpracę gospodarczą zaliczyć należy:

— umowę o partnerstwie i współpracy pomiędzy Wspólnotami Europejskimi i ich krajami członkowskimi z jednej strony a Republiką Uzbekistanu z drugiej strony, podpisaną we Florencji w dniu 21 czerwca 1996 r. (Polska stała się stroną tej umowy z dniem 1 maja 2004 r.),

— umowę między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Uzbekistanu o współpracy gospodarczej, podpisaną 2 października 2007 r. w Taszkencie (M.P. z 2008 r. Nr 82, poz. 721).

Informuję także, iż w zakresie zawierania umów międzynarodowych ograniczających lub eliminujących cła w handlu między UE i państwami trzecimi wyłączną kompetencję ma Unia Europejska. Z uwa-

gi na fakt, iż tego typu umowy, ale również umowy sektorowe, umowy stowarzyszeniowe, są elementem polityki handlowej i gospodarczej, w Polsce prace te koordynuje Ministerstwo Gospodarki. Minister gospodarki obejmuje także częściowym dofinansowaniem niektóre przedsięwzięcia promocyjne o charakterze proeksportowym – bliższe informacje dostępne są na stronie internetowej Ministerstwa Gospodarki: www.mg.gov.pl.

Unia Europejska rozwija swoje relacje z resztą świata przy wykorzystaniu wspólnej polityki handlowej opartej m.in. na zawieraniu umów typu handlowego, stowarzyszeniowego lub współpracy z indywidualnymi krajami, a także stowarzyszeniami regionalnymi. Działania te mają miejsce zarówno w ramach Światowej Organizacji Handlu, jak również poprzez negocjowanie własnych dwustronnych porozumień z krajami trzecimi.

Możliwość zawierania umów o strefach wolnego handlu przyczynia się do wzrostu unijnej, w tym polskiej, konkurencyjności wolnego handlu z państwami trzecimi. Niniejsze strefy mają na celu zwiększenie możliwości eksportowych producentów unijnych, w tym polskich. W praktyce owe strefy mają także na celu zapewnienie korzystnych warunków dla sprzedaży polskich towarów i usług na rynkach krajów trzecich.

Upzejmie informuję, że bardziej szczegółowych informacji dotyczących struktury eksportu, umów handlowych oraz ewentualnych rozmów/negocjacji mógłby udzielić minister gospodarki jako organ odpowiedzialny m.in. za promocję polskiego eksportu i realizujący szereg działań na rzecz poprawy konkurencyjności polskiej gospodarki i polskich przedsiębiorców.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Chmielowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie taryf celnych wymiany handlowej
z Republiką Turcji (14908)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 5 marca 2013 r. (nr SPS-023-14908/13) interpelacją posła Piotra Chmielowskiego oraz grupy posłów w sprawie bezcłowej wymiany handlowej dla urządzeń i sprzętu medycznego pomię-

dzy Rzeczpospolitą Polską a Republiką Turcji upzejmie przekazuję następujące informacje.

Od chwili akcesji Polska przyjęła wspólną taryfę celną Unii Europejskiej, zaś samo przystąpienie do Unii Europejskiej było równoznaczne z przyjęciem unijnego poziomu stawek celnych na wszystkie towary w handlu z krajami trzecimi, w tym również z Republiką Turcji. Obecnie na terytorium Unii Europejskiej obowiązuje rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie wspólnej taryfy celnej (Dz. Urz. WE nr L 256 z 7 września 1987 r., z późn. zm.).

Natomiast obowiązująca obecnie nomenklatura scalona i stawki celne zawarte są w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r. zmieniającym załącznik I do cytowanego wyżej rozporządzenia Rady i opublikowanym w Dzienniku Urzędowym UE L 282 z 28 października 2011 r.

Wspólna taryfa celna obejmuje regulacje taryfowe wynikające z zobowiązań Unii Europejskiej wobec Światowej Organizacji Handlu (WTO), zaś jej zasadniczą część stanowi nomenklatura scalona. Na mocy postanowień Układu Europejskiego Polska zobowiązana jest do stosowania nomenklatury scalonej, jak również do przyjęcia unijnego poziomu stawek celnych, które we wspólnej taryfie celnej określone jako stawki konwencyjne obowiązują w handlu Polski z krajami objętymi klauzulą największego uprzywilejowania.

W przywozie towarów z Republiki Turcji dla towarów objętych pozycją 9018 wspólnej taryfy celnej (dalej WTC) stawka celna konwencyjna wynosi obecnie 0% ad valorem, co oznacza, że wszystkie towary objęte tą pozycją taryfy, a mianowicie: przyrządy i urządzenia stosowane w medycynie, chirurgii, stomatologii lub weterynarii, łącznie z aparaturą scyntygraficzną i inną aparaturą elektromedyczną oraz przyrządy do badania wzroku, są wolne od cła przywozowego.

Niezależnie od ceł określonych we wspólnej taryfie celnej oraz w europejskiej zintegrowanej taryfie Wspólnot Europejskich (TARIC), dostępnej także w polskim systemie ISZTAR, przyrządy i aparatura przeznaczone do badań medycznych, diagnozowania lub leczenia, po spełnieniu warunków określonych w art. 57 i 58 rozporządzenia Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych mogą korzystać, ze względu na szczególne okoliczności, ze zwolnienia z należności celnych przywozowych, należności celnych wywozowych oraz ze środków przyjętych na mocy art. 133 traktatu w przypadku, gdy towary zostają dopuszczone do swobodnego obrotu lub są wywożone z obszaru celnego Wspólnoty.

Odpowiadając na pytanie postawione w interpelacji, upzejmie informuję, iż w zakresie zawierania umów międzynarodowych ograniczających lub eliminujących cła w handlu między UE i państwami trzecimi wyłączną kompetencję ma Unia Europejska. Z uwa-

gi na fakt, iż tego typu umowy, ale również umowy sektorowe, umowy stowarzyszeniowe, są elementem polityki handlowej i gospodarczej, w Polsce prace te koordynuje Ministerstwo Gospodarki.

Unia Europejska rozwija swoje relacje z resztą świata przy wykorzystaniu wspólnej polityki handlowej opartej m.in. na zawieraniu umów typu handlowego, stowarzyszeniowego lub współpracy z indywidualnymi krajami, a także stowarzyszeniami regionalnymi. Działania te mają miejsce zarówno w ramach Światowej Organizacji Handlu, jak również poprzez negocjowanie własnych dwustronnych porozumień z krajami trzecimi.

Możliwość zawierania umów o strefach wolnego handlu przyczynia się do wzrostu unijnej, w tym polskiej, konkurencyjności wolnego handlu z państwami trzecimi. Niniejsze strefy mają na celu zwiększenie możliwości eksportowych producentów unijnych, w tym polskich. W praktyce owe strefy mają także na celu zapewnienie korzystnych warunków dla sprzedaży polskich towarów i usług na rynkach krajów trzecich.

Z punktu widzenia przepisów regulujących preferencyjny handel UE – Turcja, można handel ten podzielić na trzy podstawowe grupy:

1) Towary rolne nieprzetworzone – decyzja nr 1/98 Rady Stowarzyszenia WE – Turcja z dnia 25 lutego 1998 r. w sprawie warunków handlu produktami rolnymi (Dz. Urz. L 86 z 20 marca 1998 r.), zmieniona decyzją nr 2/2006 Rady Stowarzyszenia WE – Turcja z dnia 17 października 2006 r. (Dz. Urz. L 367 z 22 grudnia 2006 r.),

2) Towary EWWiS – umowa między Europejską Wspólnotą Węgla i Stali i Republiką Turcji dotycząca handlu produktami objętymi Traktatem ustanawiającym Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (EWWiS) (Dz. Urz. L 227 z 7 września 1996 r.),

3) Pozostałe towary – decyzja nr 1/95 Rady Stowarzyszenia WE – Turcja z 22 grudnia 1995 r. w sprawie wprowadzenia ostatniej fazy unii celnej (Dz. Urz. L 35 z 13 lutego 1996 r.) oraz decyzja nr 1/2006 Komitetu Współpracy Celnej WE – Turcja z dnia 26 lipca 2006 r. ustanawiająca szczegółowe zasady stosowania decyzji nr 1/95 Rady Stowarzyszenia WE – Turcja (Dz. Urz. UE L 265 z 26 września 2006 r.).

W związku z powyższym zdecydowana większość towarów jest obecnie objęta postanowieniami o wprowadzeniu unii celnej z Turcją i w konsekwencji we wzajemnych obrotach nie podlegają one ani cłu, ani też ograniczeniom ilościowym. Dotyczy to także towarów klasyfikowanych w pozycji 9018 wspólnej taryfy celnej. W momencie ich przywozu z Polski (wraz z dokumentem potwierdzającym ich unijny status celny – świadectwo przewozowe ATR), w Turcji stosowana jest zerowa stawka celna.

Uprzejmie informuję, że bardziej szczegółowych informacji dotyczących wzajemnej wymiany handlowej pomiędzy Polską a Republiką Turcji mógłby udzielić minister gospodarki jako organ odpowiedzialny m.in. za promocję polskiego eksportu i realizujący sze-

reg działań na rzecz poprawy konkurencyjności polskiej gospodarki i polskich przedsiębiorców.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie kształcenia uczniów
z niepełnosprawnościami o specjalnych
potrzebach edukacyjnych (14939)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację (nr SPS-023-14939/13) złożoną przez pana Tadeusza Tomaszewskiego, posła na Sejm RP, w sprawie kształcenia uczniów z niepełnosprawnościami o specjalnych potrzebach edukacyjnych, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 70 ust. 1 i 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej każdy obywatel ma prawo do nauki. Władze publiczne zapewniają obywatelom powszechny i równy dostęp do wykształcenia. Natomiast w myśl art. 24 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych należy zapewnić osobom z niepełnosprawnościami dostęp do włączającego systemu kształcenia umożliwiającego integrację na wszystkich poziomach edukacji.

Dlatego też przepisy ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty¹⁾ umożliwiają organizację kształcenia i wychowania dzieci i młodzieży w formach zapewniających im realizację obowiązku rocznego przygotowania przedszkolnego, obowiązku szkolnego i obowiązku nauki. Regulacje prawne zawarte w art. 1 ustawy w sposób jednoznaczny wskazują, że system oświaty zapewnia w szczególności dostosowanie treści, metod i organizacji nauczania do możliwości psychofizycznych uczniów, a także możliwość korzystania z pomocy psychologiczno-pedagogicznej i specjalnych form pracy dydaktycznej oraz możliwość pobierania nauki we wszystkich typach szkół przez dzieci i młodzież niepełnosprawne, zgodnie z indywidualnymi potrzebami edukacyjnymi oraz predyspozycjami. Przedmiotowa ustawa wskazuje również, że system oświaty zapewnia opiekę nad uczniami niepełnosprawnymi przez umożliwienie zindy-

¹⁾ Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.).

widualizowanego procesu kształcenia, form i programów nauczania oraz zajęć rewalidacyjnych.

Zgodnie z art. 71b ustawy o systemie oświaty kształceniem specjalnym obejmuje się dzieci i młodzież z niepełnosprawnościami wymagające stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy. Kształcenie to może być prowadzone w formie nauki w szkołach ogólnodostępnych, szkołach lub oddziałach integracyjnych, szkołach lub oddziałach specjalnych i ośrodkach na podstawie orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego. Dzieci i młodzież z upośledzeniem umysłowym w stopniu głębokim obowiązkiem szkolny i obowiązek nauki spełniają poprzez udział w zajęciach rewalidacyjno-wychowawczych organizowanych na podstawie orzeczenia o potrzebie zajęć rewalidacyjno-wychowawczych.

Oceny poziomu funkcjonowania dziecka niepełnosprawnego dokonują specjaliści w poradni psychologiczno-pedagogicznej, wskazując w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego zalecane formy kształcenia, wspierając rodziców w wyborze szkoły najbardziej odpowiedniej dla ich dziecka.

Natomiast decyzję o wyborze formy i miejsca kształcenia (szkoły i przedszkola ogólnodostępne, integracyjne lub z oddziałami integracyjnymi, specjalne lub z oddziałami specjalnymi) podejmują rodzice (opiekunowie prawni) dziecka, którzy zgodnie z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej mają wyłączne prawo do decydowania o swoim dziecku, o ile prawo to nie zostanie im ograniczone lub nie zostaną go pozbawieni. Rodzic ucznia niepełnosprawnego zgodnie z ustawą o systemie oświaty dokonuje wyboru rodzaju przedszkola czy szkoły (formy kształcenia specjalnego), wskazując odpowiednio szkołę ogólnodostępną, szkołę lub oddział integracyjny, szkołę lub oddział specjalny lub specjalny ośrodek szkolno-wychowawczy.

Jednocześnie należy podkreślić, że zgodnie z art. 71b ust. 2 ww. ustawy w zależności od rodzaju niepełnosprawności, w tym stopnia upośledzenia umysłowego, dzieciom i młodzieży niepełnosprawnym organizuje się kształcenie i wychowanie, które stosownie do potrzeb umożliwi naukę w dostępnym dla nich zakresie, usprawnianie zaburzonych funkcji, rewalidację oraz zapewni specjalistyczną pomoc i opiekę. Oznacza to, że uczniowie niepełnosprawni niezależnie od miejsca kształcenia mają prawo do kształcenia specjalnego dostosowanego do ich indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych oraz możliwości psychicznych.

Zgodnie z art. 71b ust. 5, 5a i 5b ustawy o systemie oświaty za zapewnienie kształcenia specjalnego ucznia niepełnosprawnego odpowiedzialna jest właściwa jednostka samorządu terytorialnego, do której zadań należy prowadzenie odpowiednio przedszkoli lub szkół danego typu i rodzaju. Zgodnie z przepisami art. 5 ust. 7 ww. ustawy organ prowadzący szkołę odpowiada za jej działalność i do jego zadań należy w szczególności:

- zapewnienie warunków działania szkoły lub placówki, w tym bezpiecznych i higienicznych warunków nauki, wychowania i opieki,

- wykonywanie remontów obiektów szkolnych oraz zadań inwestycyjnych w tym zakresie,

- zapewnienie obsługi administracyjnej, finansowej, w tym w zakresie wykonywania czynności, o których mowa w art. 4 ust. 3 pkt 2–6 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, i organizacyjnej szkoły lub placówki,

- wyposażenie szkoły lub placówki w pomoce dydaktyczne i sprzęt niezbędny do pełnej realizacji programów nauczania, programów wychowawczych, przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów oraz wykonywania innych zadań statutowych.

Zgodnie z art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.) z ogólnej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej wyodrębnia się rezerwę części oświatowej subwencji ogólnej. Rezerwą części oświatowej subwencji ogólnej dysponuje minister właściwy do spraw finansów publicznych po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania oraz reprezentacji jednostek samorządu terytorialnego.

Na podstawie opracowanych na każdy rok kalendarzowy kryteriów podziału rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej jednostki samorządu terytorialnego korzystają z możliwości występowania z wnioskami o zwiększenie części oświatowej subwencji ogólnej.

W ramach kryteriów podziału tej rezerwy w latach 2009–2011 jednostka samorządu terytorialnego prowadząca przedszkole integracyjne lub specjalne, szkołę lub placówkę systemu oświaty mogła ubiegać się o dofinansowanie prac remontowych (tzw. remonty bieżące) likwidujących utrudnienia występujące w budynkach przedszkoli, szkół i placówek systemu oświaty i ich najbliższym otoczeniu, które ze względu na rozwiązania techniczne, konstrukcyjne lub warunki użytkowania uniemożliwiały lub utrudniały swobodę ruchów osobom niepełnosprawnym. Dzięki temu samorzady mogły likwidować bariery architektoniczne w prowadzonych przedszkolach, szkołach i placówkach systemu oświaty.

W 2009 r. dofinansowanie z rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej z tytułu remontów bieżących szkół ogólnodostępnych mających na celu likwidację barier architektonicznych w odniesieniu do uczniów niepełnosprawnych otrzymało 141 jednostek samorządu terytorialnego na łączną kwotę 10 676 tys. zł. Wnioski obejmowały 175 szkół. W roku 2010 odpowiednio 127 jednostek samorządu terytorialnego i 157 szkół na kwotę 9273 tys. zł. W roku 2011 o dofinansowanie z ww. tytułu ubiegały się 104 samorzady (118 szkół i placówek) i otrzymały one łącznie 7147 tys. zł.

Minister edukacji narodowej przekazał do ministra finansów projekt podziału rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2013 z uwzględnie-

nieniem likwidacji barier architektonicznych jako jednego z tytułów.

Biorąc pod uwagę obowiązki szkoły w zakresie organizacji kształcenia specjalnego uczniów niepełnosprawnych, jej dyrektor, zgodnie z art. 39 ustawy o systemie oświaty, odpowiada za ich realizację i w porozumieniu z organem prowadzącym podejmuje decyzje m.in. dotyczące zatrudnienia nauczycieli i specjalistów wykonujących zadania z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej, w szczególności psychologów, pedagogów, logopedów i doradców zawodowych, pozwalające na zaspokojenie rozpoznanych wcześniej potrzeb w tym zakresie. W myśl art. 42 ust. 7 pkt 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) organ prowadzący szkołę lub placówkę określa tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin m.in. dla pedagogów, psychologów, logopedów, doradców zawodowych prowadzących zajęcia związane z wyborem kierunku kształcenia i zawodu w celu wspomagania uczniów w podejmowaniu decyzji edukacyjnych i zawodowych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 22 ust. 2 pkt 11 ustawy o systemie oświaty. Powyższa regulacja, obejmująca nauczycieli realizujących zadania z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej, pozwala na dostosowanie ich pensum do potrzeb dzieci i młodzieży uczących się w danej szkole.

Natomiast obowiązek monitorowania losów absolwentów szkół określony został w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 7 października 2009 r. w sprawie nadzoru pedagogicznego (Dz. U. Nr 168, poz. 1324).

W przypadku braku bądź niewłaściwej realizacji zadań oświatowych przez poszczególne podmioty odpowiedzialne za organizację kształcenia dla uczniów niepełnosprawnych organami nadrzędnymi są:

- dla szkoły w zakresie nadzoru pedagogicznego – kurator oświaty, w zakresie finansowym – jednostka samorządu terytorialnego,
- dla jednostki samorządu terytorialnego – wojewoda, regionalna izba obrachunkowa,
- dla kuratora oświaty – minister edukacji narodowej.

Najwyższa Izba Kontroli w wyniku przeprowadzonej w 2012 r. kontroli pozytywnie oceniła realizację przez ministra edukacji narodowej polityki oświatowej państwa w odniesieniu do kształcenia uczniów niepełnosprawnych. Stwierdzono natomiast nieprawidłowości w działalności niektórych szkół oraz wykonywaniu zadań przez jednostki samorządu terytorialnego.

W związku z powyższym 5 marca 2013 r. minister edukacji narodowej zwrócił się do wojewodów i kuratorów oświaty z prośbą o zapoznanie się z informacją Najwyższej Izby Kontroli o wynikach przeprowadzonych kontroli i zainteresowanie się występującymi w szkołach i placówkach problemami w odniesieniu do dyrektorów szkół i placówek oraz organów prowadzących szkoły/placówki, którym Najwyższa Izba Kon-

troli wydała zalecenia, jak również wykonaniem tych zaleceń. Poproszono również o podjęcie działań zapobiegających powstawaniu nieprawidłowości zdiagnozowanych przez Najwyższą Izbę Kontroli.

Ministerstwo Edukacji Narodowej stwarza warunki organizacyjno-prawne do kształcenia, wychowania i opieki pedagogicznej wszystkim dzieciom i młodzieży, w tym ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, a więc również dzieciom z różnymi rodzajami niepełnosprawności w przedszkolach, szkołach wszystkich typów i rodzajów – ogólnodostępnych, integracyjnych lub specjalnych, a także w placówkach systemu oświaty.

Wdrażanie opracowywanych rozwiązań prawnych i organizacyjnych w przedszkolach, szkołach i placówkach systemu oświaty jest kontrolowane i analizowane. Analizowanie funkcjonowania i efektów kształcenia specjalnego w różnych formach organizacyjnych jest prowadzone poprzez analizę danych gromadzonych w systemie informacji oświatowej, wyników nadzoru pedagogicznego oraz wpływających do MEN wniosków i uwag dotyczących realizacji kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania ustala podstawowe kierunki realizacji przez kuratorów oświaty polityki oświatowej państwa, w szczególności zadań z zakresu nadzoru pedagogicznego, a następnie nadzoruje i koordynuje wykonywanie tego nadzoru na terenie kraju, w szczególności nadzorując działalność kuratorów oświaty w tym zakresie.

Kuratorzy oświaty przedkładają ministrowi edukacji narodowej na początku każdego roku szkolnego szczegółowe plany nadzoru pedagogicznego zawierające dane ilościowe w zakresie zaplanowanych ewaluacji całościowych i problemowych oraz kontroli planowych w odniesieniu do poszczególnych typów szkół i placówek. Otrzymywane od kuratorów oświaty bieżące informacje umożliwiają kontrolowanie sprawności i efektywności nadzoru pedagogicznego, planowanie i wdrażanie rozwiązań służących rozwojowi szkół i placówek.

Problematyka kształcenia uczniów niepełnosprawnych jest obecna w tematyce prowadzonych kontroli w ramach sprawowanego nadzoru pedagogicznego, ponadto planuje się wzmocnienie działań w tym obszarze. Do planów kontroli przeprowadzanych przez kuratoria oświaty sukcesywnie będą włączane zagadnienia dotyczące kształcenia uczniów z niepełnosprawnościami, w tym kwalifikacji nauczycieli w szkołach kształcących uczniów z niepełnosprawnościami.

W roku szkolnym 2012/2013 przeprowadzone będą kontrole w zakresie:

- organizacji zajęć rewalidacyjnych, w tym liczby godzin i rodzaju tych zajęć oraz ich zgodności z zaleceniami zawartymi w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego z uwagi na niepełnosprawność, w ogólnodostępnych publicznych szkołach podstawo-

wych, gimnazjach, liceach ogólnokształcących i zasadniczych szkołach zawodowych,

— zgodności organizacji zajęć rewalidacyjno-wychowawczych z przepisami prawa w publicznych przedszkolach, szkołach podstawowych, gimnazjach oraz publicznych i niepublicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych i ośrodkach rewalidacyjno-wychowawczych.

Na rok szkolny 2013/2014 zaplanowane zostały następujące tematy:

— organizacja kształcenia uczniów niepełnosprawnych w przedszkolach, szkołach i oddziałach ogólnodostępnych i integracyjnych,

— wydawanie przez zespoły orzekające publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych, w tym specjalistycznych, opinii i orzeczeń zgodnie z przepisami prawa.

Realizacja planów nadzoru pedagogicznego kuratorów oświaty jest systematycznie, w cyklu comiesięcznym, monitorowana, co daje bieżący obraz stopnia wykonywania zadań objętych w danym roku szkolnym nadzorem pedagogicznym. Kuratorzy oświaty przekazują do każdego 5. dnia miesiąca dane liczbowe w zakresie przeprowadzonych ewaluacji i kontroli. Uzyskiwane szczegółowe informacje w tym zakresie umożliwiają dokonywanie ilościowych i jakościowych analiz dotyczących realizacji ustalonego przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania zakresu ewaluacji oraz tematyki kontroli planowych. Otrzymywane od kuratorów oświaty bieżące informacje umożliwiają kontrolowanie sprawności i efektywności nadzoru pedagogicznego, planowanie i wdrażanie rozwiązań służących rozwojowi szkół i placówek.

Gromadzone są także informacje dotyczące wykonywania przez kuratorów oświaty zadań nieujętych w planie nadzoru pedagogicznego – realizacji kontroli doraźnych. Pozyskiwane dane ilościowe pozwalają na ustalenie przyczyn przeprowadzania kontroli, wyodrębnienia obszarów funkcjonowania szkół i placówek będących przedmiotem kontroli, sprawdzenia zgodności z przepisami prawa zarówno organizacji, jak i przeprowadzania kontroli.

Przekazane przez kuratorów oświaty wnioski, zgodnie z § 19 rozporządzenia w sprawie nadzoru pedagogicznego²⁾, stanowią materiał do przygotowania informacji zbiorczej dotyczącej realizacji zadań z zakresu nadzoru pedagogicznego w szkołach i placówkach w danym roku szkolnym. Pozwalają na sformułowanie rekomendacji, które minister właściwy do spraw oświaty i wychowania uwzględnia, ustalając kierunki realizacji polityki oświatowej państwa.

Od 2008 r. konsekwentnie wprowadzane są zmiany w przepisach prawa, które mają na celu zapewnienie dzieciom i młodzieży z niepełnosprawnościami powodzenia w nauce szkolnej, wyrównujące ich szanse edukacyjne, zapewniające odpowiednie warunki

do nauki i pomoc psychologiczno-pedagogiczną oraz zatrudnienie nauczycieli i specjalistów do prowadzenia zajęć w sposób dostosowany do ich potrzeb i możliwości rozwojowych. Dzięki wprowadzanym zmianom proces kształcenia ucznia niepełnosprawnego dostosowany jest do jego indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych oraz posiadanych przez niego predyspozycji psychofizycznych niezależnie od typu i rodzaju szkoły, do jakiej uczęszcza. Indywidualny program edukacyjno-terapeutyczny, na podstawie którego odbywa się kształcenie ucznia niepełnosprawnego, zawiera zintegrowane działania nauczycieli i specjalistów podejmowane wobec dziecka oraz realizowane zajęcia rewalidacyjne, oraz zajęcia z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

W związku z potrzebą specjalistycznego doskonalenia nauczycieli w zakresie pracy z uczniami ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi w MEN trwają prace nad stworzeniem systemu wspomagania przedszkole, szkół i placówek.

Przygotowując rozwiązania w tym zakresie, Ministerstwo Edukacji Narodowej kierowało się wynikami analiz przeprowadzonych m.in. w ramach projektu pn. „Wzmocnienie systemu wspierania rozwoju szkół ze szczególnym uwzględnieniem doskonalenia nauczycieli i doradztwa metodycznego” (projekt realizowany przez MEN w ramach PO KL, priorytet III: Wysoka jakość oświaty, poddziałanie 3.3.1: Efektywny system kształcenia i doskonalenia nauczycieli).

W raporcie z realizacji tego projektu sformułowano rekomendacje dotyczące zmian w systemie doskonalenia nauczycieli, w których wskazano na konieczność powiązania systemu doskonalenia nauczycieli z systemem wspomagania szkół i placówek, tak aby kierowane do nauczycieli doskonalenie zawodowe pomogło im rozwiązywać problemy zaistniałe w danym środowisku szkolnym.

Efektom tych prac jest zmiana rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie placówek doskonalenia nauczycieli (Dz. U. Nr 200, poz. 1537 i z 2012 r. poz. 1196) oraz wydanie nowego rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 1 lutego 2013 r. w sprawie szczegółowych zasad działania publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych, w tym publicznych poradni specjalistycznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 199), które weszło w życie 16 marca br.

Wyżej wymienione regulacje zobowiązują placówki doskonalenia nauczycieli i poradnie psychologiczno-pedagogiczne do realizacji zadań przez:

1) organizowanie i prowadzenie wspomagania szkół i placówek, polegającego na zaplanowaniu i przeprowadzeniu działań mających na celu poprawę jakości pracy szkoły lub placówki w zakresie wynikającym z zadań lub z potrzeb wspomaganych przedszkola, szkoły lub placówki, obejmującego m.in.:

— pomoc w diagnozowaniu potrzeb szkoły lub placówki,

— ustalenie sposobów działania prowadzących do zaspokojenia potrzeb szkoły lub placówki,

²⁾ Rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 7 października 2009 r. w sprawie nadzoru pedagogicznego (Dz. U. Nr 168, poz. 1324).

— zaplanowanie form wspomagania i ich realizację,

— wspólną ocenę efektów i opracowanie wniosków z realizacji zaplanowanych form wspomagania;

2) organizowanie i prowadzenie sieci współpracy i samokształcenia dla nauczycieli, specjalistów wychowawców i specjalistów udzielających pomocy psychologiczno-pedagogicznej zatrudnionych w szkołach i placówkach oraz dyrektorów szkół i placówek, którzy w zorganizowany sposób współpracują ze sobą w celu doskonalenia swojej pracy, w szczególności przez wymianę doświadczeń.

Oferta wspomagania szkół tworzona przez placówki doskonalenia nauczycieli oraz poradnie psychologiczno-pedagogiczne będzie:

— wynikać z analizy indywidualnej sytuacji szkoły,

— odpowiadać na specyficzne potrzeby szkoły,

— obejmować cały proces wspomagania, poczynając od przeprowadzenia we współpracy ze szkołą lub placówką diagnozy jej potrzeb, poprzez pomoc w realizacji zaplanowanych działań, towarzyszenie w trakcie wprowadzanej zmiany, aż po wspólną ze szkołą lub placówką ocenę efektów i współpracę przy opracowaniu wniosków do dalszej pracy.

Powyższe rozwiązania zaczną obowiązywać od 1 stycznia 2016 r. Do tego czasu stosowanie nowych form wspomagania jest możliwe, ale nieobowiązkowe.

Wśród nowych regulacji zawartych w przepisach w sprawie zasad działania publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych, w tym poradni specjalistycznych, wyróżnić należy również doprecyzowanie zadań poradni dotyczących wsparcia przedszkoli i szkół we właściwej organizacji kształcenia dzieci i młodzieży niepełnosprawnych. Może ono być realizowane jako współpraca w określaniu nie tylko niezbędnych warunków do nauki, ale także sprzętu specjalistycznego i środków dydaktycznych, w tym z wykorzystaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych.

W dniu 28 lutego 2013 r. podpisane zostało również rozporządzenie ministra edukacji narodowej w sprawie szczegółowych zasad działania bibliotek pedagogicznych, w którym do zakresu ich działalności wprowadzono ww. zadania związane z organizacją i prowadzeniem wspomagania szkół i placówek oraz sieci współpracy i samokształcenia dla nauczycieli i dyrektorów szkół (rozporządzenie czeka na publikację w Dzienniku Ustaw).

Wyżej opisane wspomaganie powinno sprzyjać podnoszeniu poziomu osiągnięć uczniów i wyrównywaniu szans edukacyjnych uczniów, w tym uczniów niepełnosprawnych, opierać się na efektach kształcenia, w szczególności wynikach ewaluacji zewnętrznej i wewnętrznej szkoły lub placówki, oraz wynikach sprawdzianu i egzaminów zewnętrznych.

Wprowadzane zmiany zwiększą dostępność form doskonalenia zawodowego dla nauczycieli wszystkich typów szkół i placówek. System wspomagania szkół

i placówek umożliwi dostosowywanie oferty placówek doskonalenia nauczycieli, poradni psychologiczno-pedagogicznych oraz bibliotek pedagogicznych do rzeczywistych potrzeb danej szkoły lub placówki, a wprowadzenie nowych długofalowych form wspomagania, w ramach których nauczyciele nie tylko zdobędą potrzebną im wiedzę i umiejętności, ale również otrzymają pomoc w wykorzystywaniu tej wiedzy i umiejętności w pracy zawodowej, zwiększy motywację nauczycieli do aktywnego uczestnictwa w doskonaleniu zawodowym.

MEN współpracował z Ministerstwem Nauki i Szkolnictwa Wyższego nad opracowaniem nowego rozporządzenia w sprawie standardów kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela.

Od roku akademickiego 2012/2013 uczelnie prowadzą studia oraz studia podyplomowe w ramach modułów kształcenia na podstawie przepisów określonych w rozporządzeniu ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 17 stycznia 2012 r. w sprawie standardów kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela (Dz. U. z 2012 r. poz. 131). Zmieniając standardy kształcenia nauczycieli, założono, że każdy absolwent studiów wyższych zrealizowanych na podstawie przepisów ww. rozporządzenia będzie posiadał przynajmniej w stopniu podstawowym wiedzę pedagogiczną i psychologiczną, w tym w zakresie wychowania, z uwzględnieniem przygotowania do pracy z uczniami ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

Przepisami ww. rozporządzenia założono, że po zakończeniu kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela absolwent m.in. posiada wiedzę psychologiczną i pedagogiczną pozwalającą na rozumienie procesów rozwoju, socjalizacji, wychowania i nauczania – uczenia się, w tym m.in. specyfiki funkcjonowania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

MEN podejmuje również działania adresowane do nauczycieli, dyrektorów przedszkoli, szkół i placówek, organów prowadzących szkoły oraz sprawujących nadzór pedagogiczny mające na celu efektywne wspieranie dzieci i młodzieży ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w tym z niepełnosprawnościami.

W latach 2010–2011 MEN w partnerstwie z Akademią Pedagogiki Specjalnej realizował projekt systemowy „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi” o wartości 7 240 000 zł.

Celem projektu było zapewnienie świadczenia pomocy psychologiczno-pedagogicznej jak najbliżej dziecka/ucznia, w środowisku jego nauczania i wychowania, tj. w przedszkolu, szkole i placówce oświatowej, oraz poprawa jakości systemu kształcenia i wychowania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. W ramach projektu opracowano model pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Przeprowadzono szkolenia dla 489 liderów zmian w zakresie nowego modelu pracy z dzieckiem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, nowych zadań

szkół w pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi oraz przygotowania nauczycieli do rozpoznawania ryzyka specyficznych trudności w uczeniu się (w ramach tych działań opracowano materiały i ankiety). Liderzy zmian przeprowadzili spotkania konsultacyjno-informacyjne na obszarze całej Polski dla przedstawicieli kadry zarządzającej i pedagogicznej, w których uczestniczyło ponad 50 tys. osób.

W ramach projektu opracowane zostały również materiały dydaktyczne dla dyrektorów, nauczycieli i rodziców wspomagające w pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami, w tym z uczniem niepełnosprawnym:

— „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Materiały szkoleniowe, część I”,

— „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Materiały szkoleniowe, część II”,

— „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Materiały dla nauczycieli”,

— „Specjalne potrzeby dzieci i młodzieży. Prawne ABC dyrektora przedszkola, szkoły i placówki”,

— „Specjalne potrzeby edukacyjne dzieci i młodzieży. Praca zespołu nauczycieli, wychowawców grup wychowawczych i specjalistów prowadzących zajęcia z uczniem w przedszkolach, szkołach i placówkach”,

— „Moje dziecko w przedszkolu i szkole. Poradnik dla rodziców uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi”,

— ulotka informacyjna dla rodziców.

Materiały zostały nieodpłatnie przekazane za pośrednictwem kuratoriów oświaty do przedszkoli, szkół i placówek, są także dostępne na stronie internetowej Ministerstwa Edukacji Narodowej i Ośrodka Rozwoju Edukacji oraz na portalu edukacyjnym Scholaris do bezpłatnego pobrania.

W 2012 r. w ramach realizacji rządowego programu „Bezpieczna i przyjazna szkoła” Ministerstwo Edukacji Narodowej przeprowadziło otwarty konkurs ofert na realizację zadania publicznego pn. „Edukacja włączająca w kształceniu uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi w szkołach ogólnodostępnych, z oddziałami integracyjnymi i integracyjnymi”. Celem konkursu adresowanego do jednostek samorządu terytorialnego, które prowadzą przedszkola, szkoły i placówki, oraz organizacji pozarządowych oraz podmiotów, o których mowa w art. 3 ust. 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, było wyłonienie najkorzystniejszych ofert podmiotów, które zrealizują w szkołach ogólnodostępnych, z oddziałami integracyjnymi oraz szkołach integracyjnych projekty upowszechniające ideę edukacji włączającej. Na realizację powyższego zadania przeznaczono środki publiczne w wysokości 1 900 000 zł. W konkursie otrzymało dofinansowanie 48 podmiotów. Zrealizowane projekty były adresowane do uczniów, w tym uczniów ze specjalnymi potrze-

bami edukacyjnymi, od II do IV etapu edukacyjnego, którzy uczęszczają do tych szkół, oraz ich rodziców i nauczycieli.

W roku 2013 MEN planuje ogłoszenie otwartego konkursu ofert na realizację zadania publicznego pn. „Szkoła przyjazna i bezpieczna dla dzieci i młodzieży ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi – projekty promujące i upowszechniające działania z obszaru bezpiecznego i efektywnego funkcjonowania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi w szkołach ogólnodostępnych i integracyjnych, wspierające indywidualizację kształcenia oraz kształtowanie przyjaznego i bezpiecznego klimatu społecznego w szkole”, gdzie grupą docelową konkursu będą uczniowie ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w tym uczniowie niepełnosprawni.

Ogłoszenie konkursu będzie możliwe po przyjęciu przez Radę Ministrów harmonogramu do rządowego programu „Bezpieczna i przyjazna szkoła” na 2013 r.

Trwają prace nad przygotowaniem projektu systemowego planowanego do realizacji na lata 2013–2014, adresowanego do poradni psychologiczno-pedagogicznych, o wartości 19 830 000 zł. Celem tego projektu będzie doposażenie poradni w nowoczesne narzędzia do diagnozy i terapii, doskonalenie pracowników poradni w zakresie umiejętności diagnostycznych i terapeutycznych oraz opracowanie i upowszechnianie standardów pracy poradni, w tym w zakresie diagnozy i terapii dzieci niepełnosprawnych.

W nowej perspektywie finansowej na lata 2014–2020 planuje się realizację projektów, których celem będzie wsparcie szkół w zakresie indywidualizacji pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Projektowane działania umożliwią pozyskanie przez przedszkole, szkoły lub placówkę sprzętu specjalistycznego, pomocy i środków dydaktycznych koniecznych do rozpoznawania potrzeb, wspomagania rozwoju i prowadzenia terapii dzieci i młodzieży. Kadra pedagogiczna przedszkoli, szkół i placówek zostanie przygotowana do efektywnego stosowania pomocy dydaktyczno-naukowych w pracy z dziećmi i młodzieżą ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, co umożliwi organizowanie i udzielanie pomocy psychologiczno-pedagogicznej odpowiednio do rozpoznanych indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych dzieci i młodzieży.

MEN współpracuje ponadto z partnerami społecznymi w zakresie wspierania projektów służących przygotowaniu nauczycieli do pracy z dziećmi i młodzieżą ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

W 2013 r. MEN objął honorowym patronatem projekt Instytutu Tyflogicznego Polskiego Związku Niewidomych realizowany we współpracy z fundacją Perkins (USA) pn. „Doszkalanie specjalistów zajmujących się dziećmi niewidomymi i słabowidzącymi z dodatkowymi ograniczeniami do 12. roku życia, które pozostają bez właściwego wczesnego wsparcia i edukacji szkolnej”.

Projekt ma charakter ogólnopolski. Jego realizację przewidziano w okresie od 1 października 2012 r.

do 30 września 2015 r. Celem projektu będzie zidentyfikowanie dzieci i nauczycieli potrzebujących wsparcia, opracowanie programu szkolenia specjalistów wczesnego wspomaganie i nauczycieli, szkolenie specjalistów i nauczycieli dzieci niewidomych z nieprawidłowościami sprzężonymi w wieku od 0 do 12 lat, szkolenie nauczycieli ze szkolnictwa ogólnodostępnego i integracyjnego, przedstawicieli ośrodków doskonalenia nauczycieli oraz poradni psychologiczno-pedagogicznych, doposażenie osób przeszkolonych w pomoce dydaktyczne i rehabilitacyjne dla dzieci niewidomych oraz doposażenie szkół w materiały szkoleniowe.

Planuje się, że projektem objętych zostanie łącznie 210 specjalistów i nauczycieli z całej Polski. Projekt zostanie sfinansowany przez Perkins International przy Perkins School for the Blind w Bostonie (USA).

Zdaniem MEN podjęta przez PZN inicjatywa będzie stanowiła cenne źródło wiedzy dla uczestników projektu w zakresie edukacji dzieci niewidomych i z nieprawidłowościami sprzężonymi.

Ministerstwo Edukacji Narodowej widzi również zasadność podjęcia międzyresortowych działań zmierzających do wypracowania systemowych rozwiązań dotyczących wsparcia osób z niepełnosprawnością od urodzenia do dorosłości.

Powyższy postulat został przedłożony przez MEN Krajowej Radzie Konsultacyjnej do Spraw Osób Niepełnosprawnych, działającej na podstawie art. 42 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776, z późn. zm.), będącej organem doradczym pełnomocnika rządu do spraw osób niepełnosprawnych i forum współdziałania na rzecz osób niepełnosprawnych organów administracji rządowej, samorządu terytorialnego oraz organizacji pozarządowych.

Do zakresu działania rady należy m.in. przedstawianie pełnomocnikowi rządu do spraw osób niepełnosprawnych propozycji przedsięwzięć zmierzających do integracji osób niepełnosprawnych, rozwiązań w zakresie zaspokajania potrzeb osób niepełnosprawnych wynikających z niepełnosprawności, opinii do aktów prawnych mających lub mogących mieć wpływ na sytuację osób niepełnosprawnych, rządowych programów działań na rzecz osób niepełnosprawnych oraz informacji o ich realizacji, a także sygnalizowanie odpowiednim organom potrzeby wydania lub zmiany przepisów dotyczących sytuacji osób niepełnosprawnych.

W skład rady wchodzi przedstawiciele organów administracji rządowej, w tym Ministerstwa Edukacji Narodowej, jednostek samorządu terytorialnego oraz organizacji pozarządowych.

Przedstawiciele Ministerstwa Edukacji Narodowej biorą również udział w pracach Polskiej Rady Języka Migowego, zespołu ds. rozwiązań systemowych na rzecz osób niepełnosprawnych powołanego przez ministra pracy i polityki społecznej oraz grupy

robotniczej ds. ujednolicania rozwiązań oraz szkoleń i informacji nt. standardów postępowania dotyczących zaburzeń dzieci wieku rozwojowego koordynowanej przez ministra zdrowia.

Ministerstwo Edukacji Narodowej współpracuje również bezpośrednio z partnerami społecznymi, rzecznikiem praw obywatelskich i rzecznikiem praw dziecka, innymi resortami oraz uczelniami wyższymi. Podejmuje również działania na rzecz zapewnienia szerokiego udziału rodziców, w tym rodziców dzieci i młodzieży niepełnosprawnych, w decydowaniu o funkcjonowaniu szkoły. W 2012 r. zostało zorganizowane forum rodziców przy ministrze edukacji narodowej jako pole dialogu umożliwiające wpływanie na kierunek polityki oświatowej przez organizacje grupujące rodziców uczniów. Jedno ze spotkań forum zostało poświęcone problematyce kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

Rezultatem współpracy z forum rodziców jest m. in. zebranie postulatów rodziców odnośnie do funkcjonowania szkoły, tematów szkoleń dla rodziców, opracowanie poradnika dotyczącego działalności rodziców na terenie szkół, podjęcie prac nad opracowaniem poradnika dla rodziców dzieci i młodzieży z niepełnosprawnościami zawierającego informacje o możliwych sposobach wsparcia dzieci i młodzieży niepełnosprawnych i ich rodzin. Aktualnie w Ośrodku Rozwoju Edukacji trwają prace nad opracowaniem poradnika we współpracy z Ministerstwem Zdrowia i Ministerstwem Pracy i Polityki Społecznej.

Wśród rezultatów forum należy wyróżnić przeprowadzenie szerokiej dyskusji na temat miejsca dziecka niepełnosprawnego w systemie oświaty, wraz z propozycjami odpowiednich zmian systemowych zapewniających takim uczniom jak najlepszą opiekę i wsparcie rozwoju.

W związku z powyższym przedstawione informacje dotyczące działań Ministerstwa Edukacji Narodowej wpisują się w przedstawione przez NIK wnioski i rekomendacje z przeprowadzonej kontroli w zakresie kształcenia uczniów z niepełnosprawnościami o specjalnych potrzebach edukacyjnych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tadeusz Sławecki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Tadeusza Tomaszewskiego i Anny Bańkowskiej**

**w sprawie kosztów urzędów pracy poniesionych
w związku z wysyłaniem korespondencji (14940)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 5 marca 2013 r., znak: SPS-023-14940/13, przekazujące interpelację posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Anny Bańkowskiej w sprawie kosztów urzędów pracy poniesionych w związku z wysyłaniem korespondencji, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 41 ust. 8 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.) na płatniku składek ciążył obowiązek comiesięcznego przekazywania imiennego raportu każdemu z ubezpieczonych. Od 1 stycznia 2013 r. przepis ten został zmieniony w ten sposób, że nałożył na płatnika składek obowiązek przesyłania nie jak dotychczas 12 miesięcznych raportów, lecz jednego raportu rocznego w podziale na poszczególne miesiące.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 2 lit. 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych powiatowy urząd pracy jest płatnikiem składek tylko w stosunku do osób pobierających zasiłek dla bezrobotnych lub stypendium, zatem tylko wobec osób podlegających ubezpieczeniu społecznemu. Natomiast na podstawie art. 41 ust. 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązek przekazywania rocznego imiennego raportu stosuje się odpowiednio do składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Zmienione brzmienie art. 41 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest postrzegane przez powiatowe urzędy pracy, a w ślad za nimi przez media, jako nałożenie na urzędy nowego, kosztownego obowiązku. Natomiast obowiązek ten istniał od momentu wprowadzenia tego przepisu w jego pierwotnym brzmieniu do ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zaś przedmiotowa zmiana nie zwiększa, lecz zmniejsza uciążliwość ciążącego na urzędach pracy obowiązku. Powoduje ona bowiem, że powiatowe urzędy pracy zamiast 12 raportów miesięcznych przekazywanych każdemu bezrobotnemu są zobowiązane do wystawienia w terminie do 28 lutego tylko jednego imiennego raportu za rok ubiegły.

Ponieważ urzędy pracy dotychczas różnie realizowały obowiązek nałożony na nie przepisami ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz w związku z uruchomieniem systemu eWUŚ, rozwiązaniem sygnalizowanego problemu jest wprowadzenie zmiany w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych, która to zmiana może być wprowadzona zarówno z inicjatywy rządu, jak również jako inicjatywa poselska.

Nie jest to jednak możliwe za okresy przeszłe, zatem urzędy pracy były zobowiązane do przekazania rocznych imiennych raportów o podleganiu ubezpieczeniu zdrowotnemu za 2012 r. wszystkim bezrobotnym, a więc również tym, którzy podlegali tylko ubezpieczeniu zdrowotnemu.

Jednocześnie pozwalam sobie zauważyć, że roczny imienny raport może mieć dowolną formę, pod warunkiem że zawiera wszystkie wymagane ustawowo elementy, i może być dostarczony w dowolny sposób – ustawa bowiem nie nakłada szczególnej formy dostarczenia takiego raportu ubezpieczonemu.

W związku z powyższym będę wdzięczny za przyjęcie przedstawionego stanowiska.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Jacek Męcina

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie doprecyzowania zasad korzystania
z ulgi prorodzinnej (14947)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 5 marca 2013 r., nr SPS-023-14947/13, interpelacją pani poseł Marzeny Machałek w sprawie doprecyzowania przepisów dotyczących ulgi na dzieci, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zasady korzystania z ulgi na dzieci określa art. 27f ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.). Zgodnie z ust. 1 tego artykułu, od podatku dochodowego obliczonego zgodnie z art. 27, pomniejszonego o kwotę składki, o której mowa w art. 27b, podatnik ma prawo odliczyć kwotę obliczoną zgodnie z ust. 2 na każde małoletnie dziecko, w stosunku do którego w roku podatkowym:

- 1) wykonywał władzę rodzicielską;
- 2) pełnił funkcję opiekuna prawnego, jeżeli dziecko z nim zamieszkiwało;
- 3) sprawował opiekę poprzez pełnienie funkcji rodziny zastępczej na podstawie orzeczenia sądu lub umowy zawartej ze starostą.

W polskim systemie prawa władzę rodzicielską normują przepisy art. 92–112 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 2012 r. poz. 788, z późn. zm.), w myśl których władza rodzicielska obejmuje w szczególności obowiązek oraz prawo rodziców do wykonywania pieczy nad osobą i majątkiem dziecka oraz do wychowania dziecka, z poszanowaniem jego godności i praw. Władza rodzicielska powinna być wykonywana tak, jak tego wymaga

dobro dziecka i interes społeczny. Jeżeli władza rodzicielska przysługuje obojgu rodzicom, każde z nich jest obowiązane i uprawnione do jej wykonywania.

W sytuacji gdy władza rodzicielska przysługuje obojgu rodzicom żyjącym w rozłączeniu, sąd opiekuńczy może ze względu na dobro dziecka określić sposób jej wykonywania. Sąd może powierzyć wykonywanie władzy rodzicielskiej jednemu z rodziców, ograniczając władzę rodzicielską drugiego do określonych obowiązków i uprawnień w stosunku do osoby dziecka. Sąd może pozostawić władzę rodzicielską obojgu rodzicom, jeżeli przedstawili zgodne z dobrem dziecka porozumienie o sposobie wykonywania władzy rodzicielskiej i utrzymywaniu kontaktów z dzieckiem i jest zasadne oczekiwanie, że będą współdziałać w sprawach dziecka.

W świetle powyższego w przypadku rodziców podstawą korzystania z ulgi na dzieci jest wykonywanie w stosunku do małoletniego dziecka władzy rodzicielskiej. Warunkiem tym nie jest pozostawanie w związku małżeńskim z drugim rodzicem dziecka, wspólne zamieszkiwanie czy sposób przeznaczenia pieniędzy uzyskanych z tytułu zastosowanej ulgi.

Z kolei ocena prawidłowości wykonywania władzy rodzicielskiej należy do właściwości sądu opiekuńczego. Do organu podatkowego należy natomiast podejmowanie działań mających na celu w szczególności sprawdzenie poprawności dokonanych rozliczeń podatkowych. Przy czym jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że podatnik mimo ciążącego na nim obowiązku nie zapłacił w całości lub w części podatku, nie złożył deklaracji albo wysokość zobowiązania podatkowego jest inna niż wykazana w deklaracji (np. skorzystał z odliczenia, do którego nie był uprawniony), organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania podatkowego.

Reasumując, uprzejmie informuję, iż rodzice małoletnich dzieci, którzy nie wykonują władzy rodzicielskiej, nie mają prawa do odliczenia, o którym mowa w art. 27f ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Jednocześnie resort finansów nie rozważa zmiany przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w taki sposób, aby zobligować rodziców korzystających z ulgi na dzieci do przekazywania uzyskanych w ten sposób środków finansowych na potrzeby swoich dzieci. Uregulowanie tego rodzaju kwestii wykraczałoby bowiem poza materię prawa podatkowego, która w przedmiocie odliczenia na dzieci dotyczy wyłącznie zasad korzystania z tej ulgi przez podatników podatku dochodowego od osób fizycznych, a nie sposobu wydatkowania pieniędzy przez nich otrzymanych (np. z tytułu zwrotu podatku).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Marka Rząsy

w sprawie podjęcia działań związanych z uzyskaniem dostępu do profilu kandydata na kierowcę (15001)

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na pismo z dnia 5 marca 2013 r., nr SPS-023-15001/13, przy którym przekazano interpelację posła Marka Rząsy w sprawie podjęcia działań związanych z uzyskaniem dostępu do profilu kandydata na kierowcę, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z przepisami art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego są odpowiedzialne za przygotowanie i przeprowadzenie egzaminów państwowych na prawo jazdy. Przepisy wykonawcze do przedmiotowej ustawy nałożyły na wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego obowiązek posiadania systemu teleinformatycznego, którego podstawowym zadaniem jest umożliwienie przeprowadzania egzaminów państwowych na prawo jazdy, w tym w szczególności nowej części teoretycznej tego egzaminu. W tym celu zgodnie z definicją określoną w rozporządzeniu w sprawie egzaminowania przedmiotowy system, w który te ośrodki miały być wyposażone, powinien być zintegrowany z systemem teleinformatycznym stosowanym przez organy wydające prawo jazdy do obsługi procesu wydawania uprawnień do kierowania pojazdami. Rozwiązanie to jest niezbędne dla właściwej obsługi wprowadzonego ww. przepisami elektronicznego obiegu dokumentów w procesie wydawania uprawnień do kierowania pojazdami. W szczególności należy tu wskazać konieczność dokonywania pobrania z systemu teleinformatycznego organu wydającego prawo jazdy danych osób, którym organ wydający prawo jazdy wygenerował profil kandydata na kierowcę. Brak przedmiotowej możliwości jednoznacznie uniemożliwia wykonywanie przez WORD zadania publicznego polegającego na przeprowadzaniu egzaminów na prawo jazdy.

Wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego przeprowadziły procedurę wyboru systemu teleinformatycznego dla WORD, dla potrzeb której określono stawiane przed nim wymagania. Jednym z podstawowych wymagań była integracja oferowanego systemu z systemem teleinformatycznym organów wydających prawa jazdy pozwalająca na obsługę profilu kandydata na kierowcę. W celu dokonania sprawdzenia WORD przeprowadziły testy sprawdzające także i tę funkcjonalność. W oparciu o wyniki tych testów WORD wybrały system teleinformatyczny spełniający ich oczekiwania.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy wskazać, że rozwiązanie problemu braku dostępu do profilu kan-

dydata na kierowcę leży na styku relacji zamawiającego – oferenta, a wszelkie sprawy dotyczące braku zgodności dostarczonego oprogramowania z oferowanym powinny być kierowane do wybranego oferenta, który je przygotował i wdrożył w poszczególnych WORD.

Uprzejmie informuję, że w dniu 15 lutego 2013 r. w związku z informacjami, jakie uzyskałem w ramach korespondencji i spotkań, złożyłem do Prokuratury Rejonowej Warszawa-Praga-Północ zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstw przez funkcjonariuszy publicznych polegających na niedopełnieniu obowiązków działającego na szkodę interesu publicznego lub prywatnego oraz poświadczeniu nieprawdy w wystawionym dokumencie co do okoliczności mających znaczenie prawne przez przedstawicieli konsorcjum ITS/Sygnity w ramach oferty złożonej w postępowaniu na dostawę systemu teleinformatycznego dla WORD.

Ponadto uprzejmie informuję, że w pismach z dnia 30 stycznia 2013 r. oraz z dnia 15 lutego 2013 r. zwróciłem się do marszałków województw, aby w ramach nadzoru sprawdzili, dlaczego pomimo wdrożenia systemu teleinformatycznego WORD nie osiągnęły jeszcze wymaganej przepisami gotowości, a także aby podjęli natychmiastowe działania zmierzające do ustalenia, czy podczas postępowania w sprawie wyboru dostawcy systemu teleinformatycznego dla WORD nie zaistniały nieprawidłowości, w wyniku których WORD nie wypełniają swojego podstawowego zadania polegającego na egzaminowaniu kandydatów na kierowców.

Jednocześnie pragnę wskazać, że w odpowiedzi na sytuację kryzysową przygotowałem następujące rozporządzenia:

1) zmieniające rozporządzenie ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej z dnia 13 lipca 2012 r. w sprawie egzaminowania osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami, szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez egzaminatorów oraz wzorów dokumentów stosowanych w tych sprawach oraz

2) zmieniające rozporządzenie ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej z dnia 31 lipca 2012 r. w sprawie wydawania dokumentów stwierdzających uprawnienia do kierowania pojazdami.

Przedmiotowe przepisy pozwalają w przypadku braku możliwości pobrania przez WORD danych zawartych w profilu kandydata na kierowcę na zastosowanie awaryjnej procedury obsługi osób, które zgłaszają się na egzamin z wygenerowanym profilem kandydata na kierowcę.

W celu zapewnienia, że do egzaminu przystąpi osoba spełniająca wszystkie wymagania wynikające z przepisów ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, osoba ta będzie zobowiązana złożyć w WORD pisemne oświadczenie o spełnianiu tych wymagań. WORD przed wyznaczeniem terminu egzaminu będzie zobowiązany sprawdzić prawdziwość złożonego oświadczenia poprzez kontakt ze starostwem, które wygenerowało profil kandydata na kie-

rowcę. Po otrzymaniu potwierdzenia od starosty WORD wyznaczy termin egzaminu państwowego.

Rozporządzenia weszły w życie w dniu 8 marca 2013 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Małgorzaty Niemczyk**

**w sprawie projektu systemowego
„E-podręczniki do kształcenia ogólnego”
(15006)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pani poseł Małgorzaty Niemczyk z 20 lutego 2013 r., nr SPS-023-15006/13, w sprawie projektu systemowego „E-podręczniki do kształcenia ogólnego”, uprzejmie informuję.

Projekt systemowy „E-podręczniki do kształcenia ogólnego” realizowany w związku z rządowym programem rozwijania kompetencji uczniów i nauczycieli w zakresie stosowania technologii informacyjno-komunikacyjnych „Cyfrowa szkoła”, współfinansowany z EFS, zakłada opracowanie elektronicznych zasobów edukacyjnych do języka polskiego, historii, historii i społeczeństwa, wiedzy o społeczeństwie, przyrody, biologii, geografii, fizyki, chemii, matematyki, zajęć komputerowych, informatyki, edukacji wczesnoszkolnej, edukacji dla bezpieczeństwa (łącznie 18 e-podręczników obejmujących co najmniej jeden etap edukacyjny do 14 przedmiotów / zajęć edukacyjnych).

Powstałe w ramach projektu e-podręczniki w zakresie wymagań merytorycznych i dydaktycznych będą spełniać takie same wymagania jak podręczniki tradycyjne. Standardy techniczne i funkcjonalne e-podręczników zostaną wypracowane przez Ośrodek Rozwoju Edukacji i partnerów, we współpracy z którymi projekt jest realizowany. Zakłada się, że przygotowane w ramach projektu e-podręczniki będą udostępniane na publicznym portalu edukacyjnym umożliwiającym korzystanie z nich za darmo na urządzeniach elektronicznych lub – jeśli jest taka potrzeba – po wydrukowaniu. Upublicznione e-podręczniki będą mogły w łatwy sposób być adaptowane do potrzeb uczniów słabowidzących i niewidomych.

E-podręczniki zostaną przygotowane na różnego typu urządzenia będące w posiadaniu uczniów i na-

uczycieli. Będą multiplatformowe (będą działać na różnych systemach operacyjnych i różnych przeglądarkach czy programach do odczytu off-line). Będą też działać na różnych typach urządzeń (tabletach z różnymi systemami operacyjnymi, smartfonach z różnymi systemami operacyjnymi, e-czytnikach i komputerach PC, netbookach, notebookach, laptopach). Oznacza to, że do tych podręczników dostęp będzie niemal powszechny. Przewiduje się, że pierwsze próbne wersje podręczników do matematyki będą udostępnione już we wrześniu 2013 r. Do czerwca 2015 r. powinny zostać przygotowane i udostępnione wszystkie planowane podręczniki.

W ramach projektu systemowego „E-podręczniki do kształcenia ogólnego” nie przewiduje się zakupu sprzętu umożliwiającego dostęp do treści. Wyposażenie wszystkich uczniów klas I jest niecelowe w świetle badań Głównego Urzędu Statystycznego, z których wynika, że w 2012 r. 94,6% gospodarstw domowych posiadających dzieci posiadało dostęp do komputera, 91,5% gospodarstw domowych posiadających dzieci miało dostęp do Internetu („Społeczeństwo informacyjne w Polsce. Wyniki badań statystycznych z lat 2008–2012”, GUS Warszawa, 2012).

Dlatego też w ramach rządowego programu rozwijania kompetencji uczniów i nauczycieli w zakresie stosowania technologii informacyjno-komunikacyjnych „Cyfrowa szkoła”, który jest realizowany w formie pilotażu, od dnia 4 kwietnia 2012 r. testowany jest jedynie wariant przewidujący możliwość wypożyczenia przenośnego komputera do domu, jeżeli uczeń nie ma w domu dostępu do takiego urządzenia.

Aby zminimalizować zjawisko wykluczenia cyfrowego już dzisiaj cyfrowe szkoły udostępniają komputery uczniom do użytku na miejscu lub w domu w zależności od przyjętych rozwiązań.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Berdzik

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Małgorzaty Niemczyk**

**w sprawie zapewnienia uczniom możliwości
pozostawienia części podręczników
i przyborów szkolnych w budynku szkoły
(15008)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pani poseł Małgorzaty Barbary Niemczyk (SPS-023-15008/13) w sprawie zapewnienia uczniom

możliwości pozostawienia części podręczników i przyborów szkolnych, uprzejmie informuję.

Jednym z kierunków polityki edukacyjnej w tym oraz w ubiegłych latach szkolnych było i jest monitorowanie wdrażania podstawy programowej. Celem monitorowania podstawy programowej jest pozyskanie informacji o stosowanych przez przedszkola i szkoły rozwiązaniach organizacyjnych i metodycznych związanych z wdrażaniem podstawy programowej. Działanie było prowadzone przez kuratorów oświaty w 16 województwach, na zlecenie Ministerstwa Edukacji Narodowej, w ramach projektu systemowego „Wdrożenie podstawy programowej kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół, ze szczególnym uwzględnieniem II i IV etapu edukacyjnego”, priorytet III Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Projekt był realizowany w Ośrodku Rozwoju Edukacji. Z monitorowania wdrażania podstawy programowej wynika, że prawie wszystkie badane szkoły podstawowe zapewniają swoim uczniom możliwość pozostawienia w szkole przynajmniej części podręczników, realizując tym samym przepis § 4a rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach.

Jednocześnie informuję, że nadzór nad szkołą w kwestiach przestrzegania obowiązujących przepisów dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy pracowników i uczniów oraz przepisów dotyczących organizacji pracy szkoły i placówki, zgodnie z art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), pełni organ prowadzący szkołę lub placówkę. Natomiast zgodnie z art. 33 ust. 2 pkt 7 ustawy o systemie oświaty nadzorowi pedagogicznemu kuratora oświaty podlega w szczególności zapewnienie uczniom bezpiecznych i higienicznych warunków nauki, wychowania i opieki.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Przemysław Krzyżanowski

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Małgorzaty Niemczyk**

**w sprawie kontroli zaleceń
głównego inspektora sanitarnego w zakresie
dopuszczalnej wagi tornistra (15009)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pani poseł Małgorzaty Barbary Niemczyk (SPS-023-15009/13) w sprawie kontroli zaleceń głów-

nego inspektora sanitarnego w zakresie dopuszczalnej wagi tornistra, uprzejmie informuję.

Minister edukacji narodowej stworzył ramy prawne, które określają zasady bezpieczeństwa w szkole oraz wyraźnie wskazują podmioty odpowiedzialne za bezpieczne i higieniczne warunki pracy i wychowania w szkole. Przepis prawny zawarty w § 4a rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach precyzuje obowiązek dyrektora szkoły w tym zakresie.

Odpowiadając na pytanie, kto kontroluje, czy zalecenia głównego inspektora sanitarnego dotyczące ciężaru pleców uczniów są przestrzegane, uprzejmie informuję, że nadzór nad szkołą w kwestiach przestrzegania obowiązujących przepisów dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy pracowników i uczniów oraz przepisów dotyczących organizacji pracy szkoły i placówki – zgodnie z art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) – pełni organ prowadzący szkołę lub placówkę.

Natomiast zgodnie z art. 33 ust. 2 pkt 7 ustawy o systemie oświaty kurator oświaty w ramach nadzoru pedagogicznego monitoruje zapewnienie uczniom bezpiecznych i higienicznych warunków nauki, wychowania i opieki.

Przepisy prawa oświatowego nie zawierają przepisów dotyczących ważenia tornistrów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Przemysław Krzyżanowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie sposobu ujmowania wychowanków
młodzieżowych ośrodków wychowawczych
w sprawozdaniach systemu informacji
oświatowej (15024)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację (nr SPS-023-15024/13) pana Stanisława Czesława Wziątka, posła na Sejm RP, w sprawie sposobu ujmowania wychowanków młodzieżowych ośrodków wychowawczych w sprawozdaniach systemu informacji oświatowej, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

O zakresie, sposobie i źródle finansowania zadań oświatowych przesądzają przepisy art. 5a ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), w myśl których środki niezbędne na realizację zadań oświatowych, w tym na wynagrodzenia nauczycieli oraz utrzymanie szkół i placówek, zagwarantowane są w dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Zgodnie z art. 167 ust. 2 Konstytucji RP dochodami jednostek samorządu terytorialnego są dochody własne, subwencje ogólne (w tym część oświatowa tej subwencji) oraz dotacje celowe z budżetu państwa.

Część oświatowa subwencji ogólnej jest jednym z dochodów jednostek samorządu terytorialnego i przekazywana jest do poszczególnych gmin, powiatów i województw samorządowych z budżetu państwa przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Sposób podziału subwencji oświatowej pomiędzy samorządy terytorialne określa algorytm stanowiący załącznik do rozporządzenia ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego. Należy podkreślić, że każdego roku projekt omawianego rozporządzenia opiniowany jest przez stronę samorządową Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Ze względu na rozbudowaną strukturę zadań edukacyjnych realizowanych przez j.s.t. formuła algorytmicznego podziału subwencji oświatowej uwzględnia szereg czynników i parametrów obrazujących specyfikę kształtowania składowych elementów subwencji w odniesieniu zarówno do zadań szkolnych, jak i zadań pozaszkolnych. Algorytm podziału subwencji oświatowej uzależnia wysokość przyznawanych środków od skali i struktury realizowanych zadań, mierzonych liczbą uczniów i wychowanków, z uwzględnieniem stopni awansu zawodowego nauczycieli. Konstrukcja algorytmu opiera się na podstawowym założeniu, iż środki subwencyjne dzielone są według kryteriów jednolitych i powszechnych, a zatem identycznych dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego.

W algorytmie podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2012 (załącznik do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2012 – Dz. U. Nr 288, poz. 1693, z późn. zm.) uwzględniono 41 wag, w tym wagę $P_{34} = 11,000$ dla wychowanków młodzieżowych ośrodków wychowawczych, którzy korzystają z zakwaterowania w tych ośrodkach (waga P_{34} wyklucza się z wagami P_{29} i P_{30}). W wyniku zastosowania wagi P_{34} w 2012 r. naliczona została i przekazana jednostkom samorządu terytorialnego kwota subwencji oświatowej wynosząca średnio 53,6 tys. zł na jednego wychowanka. Projektując wartość tej wagi na poziomie 1100% kwoty finansowego standardu A (dzielona algorytmem kwota subwencji oświatowej przypadająca na jednego

uczni przeliczeniowego), uwzględniono specyfikę młodzieżowych ośrodków wychowawczych polegającą w szczególności na pozostawaniu w gotowości do przyjęcia wychowanka w okresie do jednego miesiąca, pomiędzy uzyskaniem przez nieletniego wskazania miejsca w określonym ośrodku a datą przybycia do tej placówki.

Wychowankiem – zgodnie z § 5 ust. 2 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie sposobu prowadzenia przez publiczne przedszkola, szkoły i placówki dokumentacji przebiegu nauczania, działalności wychowawczej i opiekuńczej oraz rodzaju tej dokumentacji (Dz. U. Nr 23, poz. 225, z późn. zm.) – jest osoba przyjęta do placówki i z dniem przyjęcia wpisana do księgi wychowanków. Wychowankiem nie jest więc osoba skierowana do młodzieżowego ośrodka wychowawczego oraz niewpisana do księgi wychowanków. Obecnie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) nie przewidują możliwości dotowania osób niebędących wychowankami młodzieżowych ośrodków wychowawczych.

W systemie informacji oświatowej należy zatem wykazywać wychowanków przyjętych do młodzieżowego ośrodka wychowawczego oraz wpisanych do księgi wychowanków. Nie podaje się tzw. miejsc pustych (oczekujących na przyjazd osoby skierowanej do ośrodka).

Odnosząc się bezpośrednio do pytania pana posła Stanisława Czesława Wziątka, uprzejmie informuję Panią Marszałek, że nie ma obecnie możliwości znowelizowania rozporządzenia w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2012, bo, jak sam tytuł rozporządzenia wskazuje, był to podział na rok 2012. Obecnie przygotowywane jest sprawozdanie z realizacji budżetu państwa w roku 2012, w tym również sprawozdanie z wykonania budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Pragnę poinformować Panią Marszałek, że w algorytmie podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na rok 2013 stanowiącym załącznik do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2013 (Dz. U. z 2012 r. poz. 1541) również uwzględniona została waga dla wychowanków młodzieżowych ośrodków wychowawczych, którzy korzystają z zakwaterowania w tych ośrodkach ($P_{37} = 11,000$).

Należy również podkreślić, że w skali kraju – jak wynika ze sprawozdawczości budżetowej – nie wszystkie naliczone wagą P_{34} w latach 2010–2012 środki zostały wydatkowane na funkcjonowanie młodzieżowych ośrodków wychowawczych (wydatki bieżące w rozdziale 85 420). Przykładowo w 2011 r. wydatki bieżące na funkcjonowanie tych placówek wykazane w sprawozdawczości Rb-28S były aż o 46,5 mln zł, tj. o 20%, niższe od naliczonych i przekazanych środ-

ków. Szczegółowe zestawienie w omawianym zakresie przedstawia załącznik do niniejszej odpowiedzi. W świetle powyższego nie jest zasadne rozszerzenie zakresu stosowania wagi odnoszącej się do wychowanków młodzieżowych ośrodków wychowawczych o osoby skierowane do tych placówek. Natomiast konieczne wydaje się ściślejsze skorelowanie, począwszy od roku 2014, określonej w algorytmie wartości omawianej wagi z poziomem wydatków bieżących jednostek samorządu terytorialnego na funkcjonowanie omawianych placówek

Załącznik

Zestawienie danych o finansowaniu MOW-ów (rozdział 85 420)

Lp.	Wyszczególnienie	2010 r.	2011 r.	2012 r.
1	2	3	4	5
1.	Liczba uczniów (wychowanków) uwzględnionych w wadze P34 (w skali kraju)	4188	4433	4357
2.	Wysokość subwencji oświatowej naliczonej wagą P34 (w skali kraju)	198 693 tys. zł	226 703 tys. zł	233 456 tys. zł
3.	Dotacja celowa z budżetu państwa	1334 tys. zł	2720 tys. zł	-
4.	Razem środki z budżetu państwa na finansowanie MOW (2+3)	200 027 tys. zł	229 423 tys. zł	233 456 tys. zł
5.	Wykonanie wydatków bieżących w rozdziale 85420 (w skali kraju)	166 072 tys. zł (83,14 %)	182 891 tys. zł (79,72 %)	193 385 tys. zł* (82,84 %)

*wydatki planowane na rok 2012 (na podstawie danych wykazanych w sprawozdaniach Rb-28S za 3 kwartały 2012 r.)

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jakubowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie wprowadzenia budowy
drogi ekspresowej S6 do „Programu budowy
drog krajowych na lata 2014–2020” (15027)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację pana posła Stanisława Wziątka, przesłaną przy piśmie z dnia 5 marca 2013 r., znak: SPS-023-15027/13, w sprawie umieszczenia w planie rozwoju sieci drogowej Polski na lata 2014–2020 budowy drogi ekspresowej S6, przekazuję stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Na wstępie należy wskazać, iż przedmiotowa droga ekspresowa jest już ujęta w wykazie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 2004 r. (Dz. U. z 2004 Nr 128, poz. 1334) w sprawie sieci autostrad i dróg ekspresowych z późniejszymi zmianami, ustalającym docelowy przebieg autostrad i dróg ekspresowych. Aktualnie realizacja inwestycji drogowych odbywa się na podstawie przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który w związku z obecną sytuacją ekonomiczną kraju musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa. Zapisy programu określają limity finansowe przeznaczone na inwestycje. Przyjęte limity są niewystarczające, aby zrealizować wszystkie zadania, dlatego też ograniczone możliwości finansowania, spowodowały konieczność dokonania w programie podziału inwestycji na takie, które będą realizowane w pierwszej kolejności (załącznik nr 1 programu) i pozostałe, na które brak aktualnie środków finansowych.

W załączniku nr 1a określającym zadania priorytetowe, znajdują się zadania, których realizacja może być uruchamiana w wyniku uzyskania oszczędności, na skutek kolejnych rozstrzygnięć, ostatecznego rozliczenia i zamknięcia finansowania inwestycji oddawanych do użytku lub w wyniku decyzji Rady Ministrów akceptującej przekroczenie ustalonego limitu 82,8 mld zł. W ramach S6 ujęto w nim następujące tytuły inwestycyjne:

— odcinek Słupsk – Łębork: przedsięwzięcie znajduje się obecnie na etapie Studium Techniczno-Ekonomiczno-Środowiskowego,

— trasa kaszubska, odcinek Łębork – obwodnica Trójmiasta: dnia 25 marca 2011 r. złożono wniosek do regionalnego dyrektora ochrony środowiska w Gdańsku o wydanie decyzji środowiskowej,

W załączniku nr 2 na liście zadań, których realizacja przewidywana jest do rozpoczęcia po roku 2013, pod warunkiem uzyskania wszystkich niezbędnych decyzji wymaganych przepisami prawa i zapewnienia pełnego finansowania, przewidziano:

— budowę drogi S6 na odcinku od S3 (Goleniów) – Koszalin – Słupsk (węzeł Redzikowo): Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA) przygotowała 10 wariantów przebiegu drogi. Do realizacji Komisja Oceny Projektów Inwestycyjnych rekomendowała wariant V/Va, tj. od węzła „Goleniów” (km 21+489) do m. Wicimice. W ramach raportu rozpatrywano pięć wariantów przebiegu drogi: I, II, III, IV i V/Va oraz podwarianty na przejściu przez wybrane obszary Natura 2000. W decyzji środowiskowej wydanej przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska w Szczecinie 9 lipca 2010 roku wybrano wariant V/Va. Decyzja środowiskowa stała się ostateczna 1 marca 2011 r. W dniu 6 marca 2013 r. zawarto umowy na wykonanie koncepcji programowej dla odcinków: Nowogard – Płoty – Modlimowo i Modlimowo – Kołobrzeg. W dniu 8 marca 2013 r. zawarto umowy na wykonanie koncepcji programo-

wej dla kolejnych dwóch odcinków, tj.: Goleniów – Nowogard i Kołobrzeg – Borkowice – Koszalin. Wkrótce zostaną zawarte umowy dla pozostałych odcinków, tj.: Sianów – Sławno i obwodnica Sławna – Słupsk,

— budowa obwodnicy Koszalina i Sianowa na S6 wraz z odcinkiem S11 od węzła Koszalin do węzła Szczecińska: decyzja środowiskowa stała się ostateczna 1 marca 2011 r., 16 kwietnia 2012 r. podpisano umowę na wykonywanie projektu technicznego obwodnicy. Obecnie, trwają prace projektowe obejmujące wykonanie koncepcji programowej, projektu budowlanego i projektu wykonawczego,

— budowa obwodnicy metropolii trójmiejskiej w parametrach drogi ekspresowej: w 2010 r. rozpoczęto konsultacje społeczne dotyczące budowy.

Proces przygotowania ww. zadań jest kontynuowany przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad, tak aby w sytuacji pojawienia się możliwości sfinansowania zadań płynnie przejść w fazę uzyskiwania kolejnych decyzji pozwalających doprowadzić do realizacji inwestycji.

Informuję, iż resort transportu aktualnie prowadzi prace nad ustaleniem listy projektów drogowych, jakie będą planowane w kolejnej perspektywie finansowej UE. Dla Ministerstwa TBiGM priorytetami są przede wszystkim autostrady oraz drogi ekspresowe. Jednakże dokładne plany inwestycyjne na lata 2014–2020 zostaną przedstawione, gdy znane będą poziomy dofinansowania, jakie Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jako beneficjent programów unijnych w zakresie dróg krajowych otrzyma w kolejnej perspektywie finansowej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariana Cyconia**

**w sprawie uzależnienia uczniów od Internetu
(15031)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pana posła Mariana Cyconia z 15 lutego 2013 r., nr SPS-023-15031/13, w sprawie uzależnienia uczniów od Internetu, uprzejmie informuję.

Działania ministra edukacji narodowej w zakresie profilaktyki uzależnienia dzieci i młodzieży od Internetu koncentrują się wokół wspierania środo-

wisk szkolnych w ich wychowawczych i edukacyjnych zadaniach.

Każda szkoła posiada własny program wychowawczy i program profilaktyki. W celu podniesienia efektywności szkolnej profilaktyki resort edukacji upowszechnia standardy jakości działań profilaktycznych oraz przykłady dobrej praktyki w postaci profesjonalnych programów profilaktycznych.

Na stronie internetowej Ośrodka Rozwoju Edukacji, placówki podległej ministrowi edukacji narodowej, prowadzony jest bank programów profilaktycznych, w którym zamieszczane są informacje o wartościowych ogólnopolskich programach adresowanych do uczniów, nauczycieli i rodziców. Ośrodek Rozwoju Edukacji upowszechnia również standardy jakości programów profilaktycznych, zachęcając dyrektorów szkół oraz decydentów do zapoznania się z nimi. W 2010 r. w celu podniesienia jakości programów powstał system rekomendacji programów profilaktycznych i promocji zdrowia psychicznego koordynowany przez Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii.

System rekomendacji umożliwia ocenę i selekcję zgłaszanych programów profilaktycznych, stanowi też pomoc merytoryczną dla autorów i koordynatorów projektów profilaktycznych oraz decydentów finansujących realizowane w szkołach projekty.

Ponadto Ośrodek Rozwoju Edukacji przygotował szeroką ofertę szkoleń dla nauczycieli i rodziców z zakresu wychowania i profilaktyki:

1) „Szkoła dla rodziców i wychowawców” – 40-godzinny trening kluczowych umiejętności wychowawczych umożliwiających wspieranie zdrowego rozwoju dzieci i młodzieży; dostarcza wiedzę z zakresu funkcjonowania psychospołecznego dziecka i umożliwia podniesienie kompetencji wychowawczych rodziców i nauczycieli, a w tym budowania prawidłowych relacji;

2) „Golden Five” – program przygotowuje nauczycieli gimnazjum do wspierania procesu adaptacji uczniów klas I, budowania dobrych relacji z uczniami i rodzicami, kreowania pozytywnego klimatu w klasie, a poprzez to zapobiegania zachowaniom ryzykownym nastolatków oraz wykluczeniu;

3) „Szkolna interwencja profilaktyczna” – program adresowany do rad pedagogicznych i nauczycieli ze szkół podstawowych, gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych; przygotowuje nauczycieli do podejmowania działań interwencyjnych wobec uczniów przejawiających różne problemowe zachowania (używanie substancji psychoaktywnych, agresja, przemoc);

4) „Jak sobie radzić z prowokacyjnymi zachowaniami uczniów? Metoda konstruktywnej konfrontacji” – program jest adresowany do rad pedagogicznych starszych klas szkół podstawowych, szkół gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych; jego celem jest poszerzenie repertuaru reakcji nauczyciela o nowe, bardziej efektywne metody wychowawcze i zwiększenie umiejętności radzenia sobie z trudnymi zachowaniami uczniów.

Ośrodek Rozwoju Edukacji opracował także materiały informacyjne i edukacyjne dla nauczycieli i rodziców, dostępne na stronie internetowej ORE – www.ore.edu.pl:

1) „Profilaktyka uzależnień w szkole” – e-poradnik będący zbiorem podstawowej, ogólnej wiedzy o profilaktyce uzależnień oraz podpowiedzią metodologiczną, jak planować działania profilaktyczne w szkole w ramach szkolnego programu profilaktyki;

2) „Procedury postępowania nauczycieli w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa uczniów i metod współpracy szkół z Policją” – materiał przedstawiający schemat postępowania umożliwiający sprawne i bezpieczne radzenie sobie w sytuacjach kryzysowych na terenie szkoły;

3) „Jak kochać i wymagać” – poradnik dla rodziców zawierający najważniejsze wskazania wychowawcze i podpowiedzi konkretnych zachowań rodziców i opiekunów w określonych sytuacjach problemowych.

Wieloletnim partnerem Ministerstwa Edukacji Narodowej w zakresie działań podejmowanych w celu zapobiegania nadużyciom wobec dzieci (w tym również z użyciem mediów elektronicznych) jest Fundacja Dzieci Niczyje. W ramach tej współpracy Ministerstwo Edukacji Narodowej podjęło inicjatywę opracowania z Fundacją Dzieci Niczyje poradnika „Jak reagować na cyberprzemoc”, poświęconego zjawisku przemocy rówieśniczej w Internecie. Poradnik zawiera propozycję systemu reagowania przez szkołę w przypadkach przemocy z użyciem mediów elektronicznych. Obok informacji o specyfice i skali problemu można w nim znaleźć analizę przepisów prawnych chroniących ofiary przemocy, przykładowe scenariusze zajęć. Poradnik jest dostępny na stronach internetowych Ministerstwa Edukacji Narodowej oraz Ośrodka Rozwoju Edukacji.

Jednocześnie informuję, że w roku szkolnym 2012/2013 – ogłoszonym przez ministra edukacji narodowej Rokiem Bezpiecznej Szkoły – utworzono koalicję na rzecz bezpiecznej szkoły, w skład której weszło 16 organizacji pozarządowych działających na rzecz szeroko rozumianego bezpieczeństwa dzieci i młodzieży. Sygnatariusze listu intencyjnego zobowiązali się m.in. do podejmowania działań skierowanych na wzmacnianie bezpieczeństwa uczniów oraz współpracę przy planowanych w przyszłości projektach realizowanych w Roku Bezpiecznej Szkoły, w tym z zakresu przeciwdziałania uzależnieniom i przemocy. Na stronie internetowej www.bezpiecznaszkola.men.gov.pl zostały zamieszczone materiały we wszystkich obszarach w zakresie bezpiecznego otoczenia ucznia i bezpiecznego zachowania ucznia, w których Ministerstwo Edukacji Narodowej wspiera szkoły i placówki. W ten sposób powstała swoista mapa obszarów bezpieczeństwa w szkole, której zawartość ma się rozwijać wraz z potrzebami uczniów, nauczycieli i rodziców. Każdy z obszarów zawiera informacje o partnerach i działaniach skierowanych do szkół. Zagadnienia z zakresu przeciwdziałania uzależnieniom od Internetu oraz od hazardu i gier znajdują się

m.in. w obszarach: Promujemy bezpieczeństwo w sieci oraz Przeciwdziałamy uzależnieniom. Znalazły się tam m.in. obszernie materiały udostępnione przez Fundację Dzieci Niczyje i Fundację Orange.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Berdzik

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Lenza**

**w sprawie rozporządzenia
Ministra Transportu, Budownictwa
i Gospodarki Morskiej z dnia 16 stycznia 2013 r.
w sprawie wysokości opłat za przeprowadzenie
egzaminu państwowego oraz stawek
wynagrodzenia związanych z uzyskiwaniem
uprawnień przez egzaminatorów (15040)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na pismo z dnia 6 marca 2013 r., nr SPS-023-15040/13, którym przekazano interpelację posła Tomasza Lenza w sprawie rozporządzenia ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie wysokości opłat za przeprowadzenie egzaminu państwowego oraz stawek wynagrodzenia związanych z uzyskiwaniem uprawnień przez egzaminatorów, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W dniu 19 stycznia 2013 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami regulującej na nowo zasady uzyskiwania uprawnień do kierowania pojazdami. W tym samym dniu weszło w życie rozporządzenie ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie wysokości opłat za przeprowadzenie egzaminu państwowego oraz stawek wynagrodzenia związanych z uzyskiwaniem uprawnień przez egzaminatorów, które ustaliło nowe, wyższe stawki za przeprowadzenie egzaminów państwowych na prawo jazdy. Rozporządzenie to zostało opublikowane w dniu 17 stycznia 2013 r. w Dzienniku Ustaw pod pozycją 78. Dotychczasowe rozporządzenie przestało obowiązywać z dniem 18 stycznia 2013 r.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy wskazać, że ze względu na fakt, iż wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego są samorządowymi osobami prawnymi, a ich organem nadzorczym jest właściwy marszałek województwa, to w ocenie resortu decyzje w sprawie pobierania dopłat od osób, które zostały zapisane na egzamin państwowy do dnia 18 stycznia 2013 r.,

a egzamin ten będą miały przeprowadzony po tej dacie, powinien podjąć dyrektor wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego w porozumieniu z organem nadzoru, mając na uwadze przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Gibały**

**w sprawie obaw eksporterów usług
związanych z planowaną zmianą zasad
sposobu naliczania składek
na ubezpieczenia społeczne (15048)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pismo z dnia 6 marca br., znak: SPS-023-15048/13, przy którym została przekazana interpelacja posła Łukasza Gibały w sprawie obaw eksporterów usług, związanych z planowaną zmianą zasad naliczania składek na ubezpieczenia społeczne, przekazuję na ręce Pani Marszałek następujące wyjaśnienia.

W 2012 r. prowadzone były analizy funkcjonowania (po 13 latach obowiązywania) przepisów rozporządzenia ministra pracy i polityki socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106, ze zm.)

Między innymi przedmiotem analiz było także funkcjonowanie wyłączenia z podstawy wymiaru składek, o którym mowa w § 2 pkt 16 tego rozporządzenia, czyli wyłączenia z podstawy wymiaru składek za pracowników zatrudnionych za granicą w polskich zakładach pracy części wynagrodzenia odpowiadającego równowartości diety z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju.

Nie zostały jednak podjęte decyzje w tej sprawie ani tym bardziej żadne prace legislacyjne, zmierzające do zmiany ww. rozporządzenia w kierunku zniesienia wyłączenia z podstawy wymiaru składek, o którym mowa w § 2 pkt 16 tego rozporządzenia.

Natomiast w środowisku zainteresowanych przedsiębiorców eksportujących swoje usługi za granicę pojawiły się niestety i były rozpowszechniane, szczególnie w drugiej połowie 2012 r., niesprawdzone pogłoski na temat, jakoby takie decyzje już zapadły, co wywołało niepotrzebny niepokój i zapoczątkowało

kolejne wystąpienia w tych sprawach, głównie ze strony przedsiębiorców budowlanych.

Pragnę zatem podkreślić, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie prowadzi prac legislacyjnych nad wskazanymi w interpelacji posła Łukasza Gibały zmianami w zakresie ustalania podstawy wymiaru składek.

Podobnej treści wyjaśnienia zostały przekazane przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej w listopadzie 2012 r., m.in. do Konsulatu Generalnego RP w Kolonii, który otrzymywał również wystąpienia w tych sprawach ze strony przedsiębiorców polskich działających na terenie Niemiec oraz do Konfederacji Przedsiębiorców Budowlanych UNI-BUD, stąd też powyższa informacja powinna być już dostrzeżona do wszystkich zainteresowanych przedsiębiorców, zarówno budowlanych, jak i innych przedsiębiorców realizujących swoje usługi na rynkach zagranicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Romanka**

**w sprawie dyskryminacji podmiotów
uprawnionych do składania wniosków
w ramach działania: Zwiększenie wartości
dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej,
objętego Programem Rozwoju Obszarów
Wiejskich na lata 2007–2013 (15053)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 5 marca 2013 r., znak: SPS-023-15053/13, w sprawie interpelacji posła Andrzeja Romanka dotyczącej zasad naboru wniosków o przyznanie pomocy w ramach działania 123.: Zwiększenie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej, objętego PROW na lata 2007–2013, uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

Według zapisów PROW na lata 2007–2013 nabory wniosków w ramach działania 123. powinny mieć charakter dwuetapowy, tj. w pierwszym etapie wnioski przyjmowane są od grup producentów rolnych, wstępnie uznanych grup oraz uznanych organizacji producentów owoców i warzyw, a także podmiotów skonsolidowanych w zakresie przetwórstwa i wprowadzania do obrotu produktów rolnych. W drugiej kolejności wnioski przyjmowane są od pozostałych dopuszczonych przepisami prawa podmiotów. Zasady te zostały przeniesione do przepisów rozporządzenia

ministra rolnictwa i rozwoju wsi z 17 października 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Zwiększenie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 200, poz. 1444, z późn. zm.).

Wprowadzenie takiego rozwiązania wynika z potrzeby wsparcia powyżej wskazanych podmiotów, co ma związek z sytuacją rynkową, która wymaga dostaw produktów najwyższej jakości, a także sprawnego działania w zakresie marketingu, handlu krajowego i zagranicznego oraz dalszego obniżania kosztów produkcji. Dlatego kluczowe znaczenie dla poprawy międzynarodowej konkurencyjności sektorów przetwórstwa powinny mieć procesy związane z jego koncentracją i dalszą restrukturyzacją. Należy zaznaczyć, iż w obecnych okolicznościach małe zakłady są mniej konkurencyjne, chociażby z uwagi na brak efektów skali i niską efektywność działania. Dlatego wprowadzona preferencja dla podmiotów skonsolidowanych, tj. rozwijających swój potencjał, pozwala realizować wspólne przedsięwzięcia przede wszystkim małym i średnim przedsiębiorstwom, umożliwiając tym samym konkurowanie z silniejszymi podmiotami na rynkach krajowym i międzynarodowym.

W trakcie wdrażania przedmiotowego działania zdecydowano również o wprowadzeniu preferencji dla grup producenckich w zakresie pierwszeństwa składania wniosków o przyznanie pomocy. Zmiana w tym zakresie miała na celu m.in. zachęcenie rolników do tworzenia nowych grup producentów, zwiększenia liczebności członków w ramach grup już istniejących, a także powstrzymanie rolników przed likwidowaniem grup. Pomoc dla grup w ramach działania: Zwiększenie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej przyczynia się w ten sposób do rozbudowy potencjału już istniejących grup, co stwarza szansę na poprawę konkurencyjności gospodarstw rolnych wchodzących w skład grupy. Wskazane powyżej przepisy określające preferencyjne warunki pomocy dla grup były niezbędne w kontekście faktu, iż podejmowane działania pomocowe skierowane do grup producentów rolnych, które miały stymulować powstawanie grup w Polsce, nie przynosiły w pełni oczekiwanych rezultatów.

Funkcjonowanie grup producentów rolnych, a także wstępnie uznanych grup oraz uznanych organizacji owoców i warzyw ma z założenia prowadzić do kumulacji produkcji rolnej i stworzenia relatywnie dużych partii jednorodnych produktów. Takie podejście ma zapewnić budowę silnej pozycji grup, skracając jednocześnie łańcuch dostaw do odbiorcy finalnego poprzez eliminację pośredników. Należy również podkreślić, iż znaczące wsparcie finansowe dla różnego typu zakładów przetwórstwa owoców i warzyw, niebędących grupami producentów, udzielane jest od początku funkcjonowania programów pomocowych w Polsce, co w dużym stopniu przyczyniło się do dynamicznego rozwoju tej branży. Ponadto zostały one

również włączone do wsparcia na preferencyjnych zasadach w ramach pomocy na rzecz konsolidacji przetwórstwa i wprowadzania do obrotu produktów rolnych, które jest realizowane w ramach działania 123.: Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej, objętego PROW na lata 2007–2013.

Odnosząc się więc do uwagi dotyczącej pozbawienia spółdzielni ogrodniczych możliwości korzystania ze wsparcia w ramach obecnego naboru wniosków, uprzejmie informuję, iż obowiązujące przepisy w żaden sposób nie wykluczają spółdzielni z możliwości uzyskania pomocy. Warunkiem preferencji jest jednakże realizacja operacji przez podmiot, który dokonał uprzednio połączenia (konsolidacji). Do chwili obecnej nie odnotowano również sytuacji, w której podmioty uprawnione do uzyskania wsparcia w ramach działania 123. złożyły do ARiMR wnioski, a nie otrzymały dofinansowania.

Wobec powyższego pragnę poinformować, iż dotychczasowe rozwiązania w zakresie preferencji dla grup producentów rolnych oraz podmiotów skonsolidowanych będą kontynuowane w ramach naboru związanego z działaniem 123. w 2013 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zofia Szalczyk

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**ministra spraw wewnętrznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Artura Dębskiego**

**w sprawie Ośrodka Szkolenia Agencji Wywiadu
w Starych Kiejkutach i przebywających tam
agentów CIA (15057)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma SPS-023-15057/13 z dnia 5 marca 2013 r. dotyczącego interpelacji posła Artura Dębskiego uprzejmie informuję, że udzielenie odpowiedzi na pytania stawiane w interpelacji w sprawie Ośrodka Szkolenia Agencji Wywiadu w Starych Kiejkutach i przebywających tam agentów CIA nie jest możliwe z uwagi na to, że sprawę prowadzi Prokuratura Apelacyjna w Krakowie i wiadomości te objęte są tajemnicą śledztwa. Do kompetencji prokuratury należy decyzja, czy i w jakim zakresie informacje z tego śledztwa mogą być udostępniane innym organom, czy też podawane do publicznej wiadomości.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Bartłomiej Sienkiewicz

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Witolda Klepacza**

**w sprawie obowiązku wysyłania informacji
na temat wysokości składek wpłaconych
do ZUS do wszystkich zarejestrowanych
bezrobotnych (15059)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 5 marca 2013 r., znak: SPS-023-15059/13, przekazujące interpelację posła Witolda Klepacza w sprawie obowiązku wysyłania informacji na temat wysokości składek wpłaconych na ZUS do wszystkich zarejestrowanych bezrobotnych, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 41 ust. 8 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.) na płatniku składek ciążył obowiązek comiesięcznego przekazywania imiennego raportu każdemu z ubezpieczonych. Od 1 stycznia 2013 r. przepis ten został zmieniony w ten sposób, że nałożył na płatnika składek obowiązek przesyłania nie jak dotychczas 12 miesięcznych raportów, lecz jednego raportu rocznego w podziale na poszczególne miesiące.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 2 lit. 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych powiatowy urząd pracy jest płatnikiem składek tylko w stosunku do osób pobierających zasiłek dla bezrobotnych lub stypendium, zatem wobec osób podlegających ubezpieczeniu społecznemu. Natomiast na podstawie art. 41 ust. 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązek przekazywania rocznego imiennego raportu stosuje się odpowiednio do składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Zmienione brzmienie art. 41 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest postrzegane przez powiatowe urzędy pracy, a w ślad za nimi przez media, jako nałożenie na urzędy nowego, kosztownego obowiązku. Natomiast obowiązek ten istniał od momentu wprowadzenia tego przepisu w jego pierwotnym brzmieniu do ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zaś przedmiotowa zmiana nie zwiększa, lecz zmniejsza uciążliwość ciążącego na urzędach pracy obowiązku. Powoduje ona bowiem, że powiatowe urzędy pracy zamiast 12 raportów miesięcznych przekazywanych każdemu bezrobotnemu są zobowiązane do wystawienia w terminie do 28 lutego tylko jednego imiennego raportu za rok ubiegły.

Ponieważ urzędy pracy dotychczas różnie realizowały obowiązek nałożony na nie przepisami ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz w związku z uruchomieniem systemu eWUŚ, rozwiązaniem sygnalizowanego problemu jest wprowadzenie zmiany w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych, która

to zmiana może być wprowadzona zarówno z inicjatywy rządu, jak również jako inicjatywa poselska. Nie jest to jednak możliwe za okresy przeszłe, zatem urzędy pracy były zobowiązane do przekazania rocznych imiennych raportów o podleganiu ubezpieczeniu zdrowotnemu za 2012 r. wszystkim bezrobotnym, a więc również tym, którzy podlegali tylko ubezpieczeniu zdrowotnemu.

Jednocześnie pozwalam sobie zauważyć, że roczny imienny raport może mieć dowolną formę, pod warunkiem że zawiera wszystkie wymagane ustawowo elementy, i może być dostarczony w dowolny sposób – ustawa bowiem nie nakłada szczególnej formy dostarczenia takiego raportu ubezpieczonemu.

W związku z powyższym będę wdzięczny za przyjęcie przedstawionego stanowiska.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Jacek Męcina

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Katarzyny Matusik-Lipiec**

**w sprawie stołówek szkolnych funkcjonujących
na terenie szkół publicznych prowadzonych
przez jednostki samorządu terytorialnego
(15064)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Katarzyny Matusik-Lipiec w sprawie stołówek szkolnych funkcjonujących na terenie szkół publicznych prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego (SPS-023-15064/13) uprzejmie wyjaśniam.

Ad 1. W art. 5 ust. 7 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) ustanowiono generalną odpowiedzialność organu prowadzącego szkołę lub placówkę za jej działalność.

Przepis dodany ww. ustawą wprowadził wyraźnie możliwość prowadzenia przez szkoły publiczne stołówek.

Celem ich prowadzenia nie jest świadczenie usług gastronomicznych jako takich, ale realizacja integralnej z dydaktyczno-wychowawczą, opiekuńczej funkcji szkoły czy placówki, polegającej na zapewnieniu żywienia uczniom. Zatem żywienie uczniów może odbywać się w stołówce znajdującej się na terenie szkoły i będącej integralnie jednostką organizacyjną szkoły.

Ad 2. Decentralizacja państwa i przypisanie poszczególnym jednostkom samorządu terytorialnego określonych zadań uczyniło samorządy odpowiedzialnymi za ich realizację. Zgodnie z Konstytucją RP oraz przepisami ustaw samorządowych jednostki samorządu terytorialnego działają samodzielnie, na podstawie własnego budżetu.

Do zadań jednostek samorządu terytorialnego należy zakładanie i prowadzenie szkół oraz placówek publicznych oraz zapewnianie im odpowiednich warunków działania.

Trzeba jednak mieć na względzie, iż jednym z elementów samodzielności jednostek samorządu terytorialnego jest samodzielność finansowa, tzn. prawo samodzielnego prowadzenia gospodarki finansowej – pobierania dochodów określonych w ustawach (władztwo dochodowe) oraz dysponowania nimi w granicach określonych przez ustawy dla realizacji prawnie określonych zadań (władztwo wydatkowe).

Indywidualne rozstrzygnięcia podejmowane przez organy samorządowe w trakcie wykonywania zadań publicznych muszą uwzględniać ich skutki finansowe i posiadanie źródeł pokrycia tych skutków. Jednostki samorządu terytorialnego nie mogą w powyższym względzie być pozbawione wpływu na poziom wydatków w podległych im jednostkach organizacyjnych. Wpływ jednostki samorządu terytorialnego na działalność prowadzonych szkół zapewniają przepisy określające zasady wykonywania budżetu jednostki samorządu terytorialnego oraz przepisy określające jej kompetencje do zatwierdzania na każdy rok szkolny arkusza organizacji pracy szkoły lub placówki, który zawiera w szczególności liczbę pracowników szkoły (także pracowników kuchni), w tym pracowników zajmujących stanowiska kierownicze, ogólną liczbę godzin zajęć edukacyjnych finansowanych ze środków przydzielonych przez organ prowadzący szkołę.

Możliwość prowadzenia stołówki szkolnej jako zadanie włączone w organizację pracy szkoły, tak jak pozostałe wydatki funkcjonowania szkoły, jest finansowane przez jednostki samorządu terytorialnego, w tym ze środków przekazywanych z budżetu państwa w ramach części oświatowej subwencji ogólnej.

Jednak żywienie uczniów w szkole może być zorganizowane w inny sposób niż prowadzenie stołówki szkolnej i w tym przypadku przepisy art. 67a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) nie mają zastosowania. W takich przypadkach warunki dostarczania uczniom posiłków przez podmioty zewnętrzne określają umowy zawierane przez jednostki samorządu lub bezpośrednio przez szkołę.

Wyrok NSA z 2009 r. w swoim uzasadnieniu przywołuje art. 67a ust. 3 ustawy o systemie oświaty (po kolejnej nowelizacji ust. 4) i wskazuje na funkcjonowanie w danej szkole/przedszkolu stołówki szkolnej, która jest jedynie miejscem spożywania posiłków, a nie miejscem ich przygotowywania. W tak rozumianym funkcjonowaniu stołówki szkolnej, jako jadalni,

wynikającym z wykorzystanego uprawnienia do jej prowadzenia wiąże się w wyroku NSA realizacja przepisu wskazującego na ustalenie odpłatności za posiłki przez rodziców uczniów w wysokości równowartości surowców wykorzystanych do ich przygotowania oraz pozostawienie pozostałej opłaty w gestii organu prowadzącego.

Należy jednak pamiętać, że jest to rozstrzygnięcie precedensowe, tj. jednostkowe w konkretnej skarżonej sprawie, i jako takie nie ma mocy wiążącej dla pozostałych rozstrzygnięć czy stosowania w całym kraju.

Jednocześnie należy zauważyć, że Główny Urząd Statystyczny stołówkę charakteryzuje jako placówkę zbiorowego żywienia zapewniającą określonym grupom konsumentów posiłki (głównie obiadowe), ale także śniadaniowe i kolacje. Stołówka jest wyodrębniona organizacyjnie i lokalowo, zlokalizowana na terenie zakładu pracy (stołówka pracownicza), szkół, uczelni, ośrodków wypoczynkowych. Prowadzi ograniczony asortyment posiłków przy zastosowaniu samoobsługi lub obsługi kelnerskiej, stosując przy tym w przeważającej części system abonamentowej sprzedaży i wydawania posiłków.

Ad 3. Dzieci i młodzież realizujące obowiązek szkolny lub obowiązek nauki, którym przyznano pomoc w formie posiłku, spożywają posiłki w szkole, a jeżeli szkoła nie posiada warunków pozwalających na ich przygotowywanie lub wydawanie, kierownik ośrodka pomocy społecznej we współpracy z dyrektorem szkoły zapewnia spożywanie posiłków poza szkołą.

Dyrektor szkoły, organizując jej pracę, powinien uwzględniać towarzyszące tej organizacji uwarunkowania.

Pamiętać przy tym należy, że funkcję opiekuńczą szkoły realizują przede wszystkim świetlice szkolne zapewniające opiekę uczniom, którzy muszą dłużej przebywać w szkole ze względu na czas pracy ich rodziców (prawnych opiekunów), organizację dojazdu do szkoły lub inne okoliczności.

Stołówka, która może być zorganizowana w szkole, wspiera jedynie realizację tej funkcji.

Szkoła powinna rozpoznawać potrzeby uczniów oraz oczekiwania ich rodziców i w miarę posiadanych warunków i możliwości zapewnić efektywne formy wsparcia. Dyrektor, planując organizację pracy szkoły, powinien kierować się przede wszystkim troską o dobro swoich uczniów.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tadeusz Sławewski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Katarzyny Matusik-Lipiec**

**w sprawie organizacji kuratoriów oświaty
oraz zasad tworzenia ich delegatur (15066)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pani poseł Katarzyny Ireny Matusik-Lipiec (SPS-023-15066/13) w sprawie organizacji kuratoriów oświaty oraz zasad tworzenia ich delegatur, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zmiany wprowadzone rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 8 lutego 2013 r. w sprawie organizacji kuratoriów oświaty oraz zasad tworzenia ich delegatur (Dz. U. Nr 245, dotyczące oddzielenia zadań nadzoru pedagogicznego od innych zadań kuratora oświaty, mają na celu wzmocnienie systemu nadzoru pedagogicznego, który ma służyć doskonaleniu jakości pracy szkół i placówek.

W rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 7 października 2009 r. w sprawie nadzoru pedagogicznego (Dz. U. Nr 168, poz. 1324) określono warunki i tryb sprawowania oraz formy nadzoru pedagogicznego, które w zasadniczy sposób wpłynęły na organizację nadzoru pedagogicznego sprawowanego przez kuratorów oświaty. Trzy lata doświadczeń w realizacji zmodernizowanego nadzoru pedagogicznego wskazały na potrzebę modyfikacji niektórych przepisów rozporządzenia w sprawie organizacji kuratoriów oświaty oraz zasad tworzenia ich delegatur.

Zgodnie z art. 35 ust. 5 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty kuratorzy oświaty sprawują nadzór pedagogiczny przy pomocy nauczycieli zatrudnionych na stanowiskach wymagających kwalifikacji pedagogicznych w kuratoriach oświaty. Organizacja kuratoriów oświaty powinna służyć realizacji przez tych nauczycieli czynności i zadań z zakresu nadzoru pedagogicznego, ze szczególnym uwzględnieniem ewaluacji i kontroli.

Zmiana przepisów § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia powoduje, że w kuratorium będzie się tworzyć wydziały i stanowiska pracy dla realizacji zadań i czynności z zakresu nadzoru pedagogicznego, o których mowa w art. 33 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, innych zadań kuratora oświaty oraz obsługi organizacyjnej. Przepis ten podkreśla pierwszoplanowość nadzoru pedagogicznego na tle pozostałych zadań kuratora oświaty. Dotychczas obowiązujące przepisy nie rozdzielały w sposób jednoznaczny stanowisk pracy dla realizacji zadań i czynności z zakresu nadzoru pedagogicznego od stanowisk do wykonywania pozostałych zadań kuratora oświaty.

Zmieniony przepis § 6 ust. 1 rozporządzenia w sprawie organizacji kuratoriów oświaty oraz zasad

tworzenia ich delegatur stanowi, że pracownicy w kuratoriach oświaty mogą być zatrudnieni na stanowiskach urzędniczych, o których mowa w rozporządzeniu prezesa Rady Ministrów z dnia 9 grudnia 2009 r. w sprawie określenia stanowisk urzędniczych, stopni służbowych urzędników służby cywilnej, mnożników do ustalania wynagrodzenia oraz szczegółowych zasad ustalania i wypłacania innych świadczeń przysługujących członkom korpusu służby cywilnej (Dz. U. Nr 211, poz. 1630, z późn. zm.), w tym wymagających kwalifikacji pedagogicznych oraz pomocniczych, robotniczych i obsługi. Jednocześnie w przepisach rozporządzenia nie wprowadzono ograniczeń uniemożliwiających zatrudnianie osób posiadających kwalifikacje pedagogiczne w komórkach organizacyjnych realizujących zadania spoza nadzoru pedagogicznego. Pracodawca, tworząc stanowiska o różnych zakresach zadań, określi wobec osób, które będą je realizowały, wymagania niezbędne i pożądane (np. znajomość procesu dydaktycznego, wychowawczego i opiekuńczego).

Wprowadzone zmiany pozwolą na ujednoczenie struktury organizacyjnej kuratoriów oświaty, w których wyodrębnione zostaną wydziały realizujące zadania i czynności z zakresu nadzoru pedagogicznego, określone w art. 33 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, usprawniając organizację i realizację tych zadań i czynności.

Zmiany, o których mowa, pozwolą na bardziej efektywne wykonywanie zadań nadzoru pedagogicznego, gdyż w świetle nowych przepisów pracownikom zatrudnionym na stanowiskach wymagających kwalifikacji pedagogicznych, realizującym zadania i czynności z zakresu nadzoru pedagogicznego, nie można powierzać realizacji innych zadań kuratora oświaty, niezwiązanych z nadzorem pedagogicznym. Powyższa regulacja jest spójna z wprowadzonym § 2 ust. 1, przewidującym tworzenie w kuratoriach oświaty odrębnych wydziałów i stanowisk pracy dla realizacji zadań i czynności z zakresu nadzoru pedagogicznego, o których mowa w art. 33 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty. Wyodrębnienie w strukturze organizacyjnej kuratoriów oświaty wydziałów dla realizacji powyższych zadań umożliwi też wprowadzenie usprawnień organizacyjnych związanych z realizacją ewaluacji i kontroli szkół i placówek.

Nadrzędnym celem zmian dokonywanych w przepisach jest wdrożenie w systemie nadzoru pedagogicznego takich rozwiązań, które będą gwarantowały podnoszenie jego efektywności.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Berdzik

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Damiana Raczkowskiego**

**w sprawie aktywności ministerstwa związanej
z przeciwdziałaniem otyłości w Polsce (15087)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pana Damiana Raczkowskiego, posła na Sejm RP, w sprawie aktywności ministerstwa związanej z przeciwdziałaniem otyłości w Polsce (SPS-023-15087/13), uprzejmie informuję.

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie prowadzi szczegółowych badań w zakresie monitorowania zjawiska otyłości wśród dzieci i młodzieży, ponieważ zagadnienie to mieści się przede wszystkim we właściwości ministra zdrowia, jednakże podejmuje szereg działań prozdrowotnych służących zapobieganiu otyłości. Przy podejmowaniu działań z zakresu profilaktyki otyłości Ministerstwo Edukacji Narodowej opiera się na badaniach prowadzonych przez Instytut Matki i Dziecka¹⁾ oraz badaniach przeprowadzonych przez Instytut Pomnik – Centrum Zdrowia Dziecka²⁾. Podstawą zapobiegania temu poważnemu problemowi zdrowotnemu i społecznemu jest zmiana stylu życia polegająca na zwiększeniu aktywności fizycznej, jak również zmianie nawyków żywieniowych, co zostało uwzględnione w procesie edukacyjnym dzieci i młodzieży w szkołach i placówkach.

Przepisy wprowadzanej sukcesywnie nowej podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego określonej w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z 27 sierpnia 2012 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2012 r. poz. 977) nadają wysoką rangę wśród zadań szkoły edukacji zdrowotnej jako ważnej składowej szkolnego programu dydaktycznego, wychowawczego i profilaktyki. W podstawie programowej treści nauczania z zakresu edukacji zdrowotnej uwzględnione zostały na wszystkich etapach edukacyjnych. W edukacji zdrowotnej nacisk został położony na rozwijanie takich postaw u uczniów, które wzmac-

¹⁾ Ogólnopolskie badanie dotyczące częstości występowania nadwagi i otyłości wśród młodzieży w okresie dojrzewania przeprowadził Instytut Matki i Dziecka w Warszawie w 1995 r. Badaniem objęto ponad 2 mln dzieci i młodzieży. Badanie powtórzono w 2005 r. na reprezentatywnej próbie ponad 8,3 tys. uczniów gimnazjów w wieku 13–15 lat. Stwierdzono występowanie nadwagi – 9% i otyłości u 4,5% badanych (częściej u dziewcząt – 5,7% niż u chłopców – 3,3%). Największy odsetek uczniów (12% chłopców i 16% dziewcząt) z nadwagą i otyłością stwierdzono w grupie 14-latków.

²⁾ W latach 2007–2010 zrealizowane przez Instytut Pomnik – Centrum Zdrowia Dziecka w Warszawie badania w ramach projektu „Opracowanie norm ciśnienia tętniczego dzieci i młodzieży w Polsce – Olaf” potwierdziły, że nadwaga i otyłość dotyczy około 22% chłopców i 18% dziewczynek w szkołach podstawowych, w szkołach gimnazjalnych odsetek ten jest nieco niższy – odpowiednio 15% i 12%.

niąją bezpieczeństwo i sprzyjają zdrowiu. Wiodącą rolę w realizacji edukacji zdrowotnej w szkole pełni przedmiot wychowanie fizyczne.

Zgodnie z art. 13a ust. 2 ustawy z 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, ze zm.) szkoły, z wyłączeniem szkół dla dorosłych, są obowiązane do prowadzenia zajęć wychowania fizycznego. Zgodnie z przepisami § 1 pkt 1 rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 9 sierpnia 2011 r. w sprawie dopuszczalnych form realizacji obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego (Dz. U. Nr 175, poz. 1042) obowiązkowe zajęcia wychowania fizycznego dla uczniów realizowane są w formie zajęć klasowo-lekcyjnych oraz zajęć do wyboru przez uczniów. W szkołach podstawowych i gimnazjach obowiązkowy wymiar zajęć z wychowania fizycznego to 4 godziny w tygodniu. Zajęcia te realizowane są w formie zajęć klasowo-lekcyjnych (min. 2 godziny w tygodniu) lub zajęć do wyboru: w formie zajęć sprawnościowo-zdrowotnych, sportowych, tanecznych oraz aktywnych form turystyki.

Szkoła ma obowiązek opracować:

- program wychowawczy szkoły obejmujący treści i działania o charakterze wychowawczym,
- program profilaktyki dostosowany do potrzeb rozwojowych uczniów oraz potrzeb danego środowiska.

Programy powinny być stworzone w oparciu o przeprowadzoną diagnozę problemów i potrzeb oraz zawierać działania, które mają spowodować rozwiązanie stwierdzonych problemów, m.in. występowania otyłości, złych nawyków żywieniowych.

Programy powinny również uwzględniać ocenę skuteczności podejmowanych działań, jak również możliwość wprowadzenia innych bardziej skutecznych, w przypadku braku efektów w już podjętych.

Należy zaznaczyć, że rodzice mają wpływ na wartość programu wychowawczego oraz programu profilaktyki, gdyż rada rodziców wraz z radą pedagogiczną je zatwierdza. Ma również prawo do opinii o programie i harmonogramu poprawy efektywności kształcenia lub wychowania szkoły lub placówki. Zgodnie z art. 54 ustawy o systemie oświaty rada rodziców może występować do dyrektora szkoły i innych organów szkoły lub placówki, organu prowadzącego, organu sprawującego nadzór pedagogiczny z wnioskami i opiniami we wszystkich sprawach szkoły i placówki, w tym również w kwestii asortymentu sklepików szkolnych, drugich śniadań w szkole, diety wegetariańskiej, żywienia dla dzieci z chorobami przewlekłymi.

Dyrektor szkoły odpowiedzialny jest za przygotowanie nauczycieli w zakresie wymaganych kompetencji profilaktycznych m.in. dotyczących kształtowania wśród młodzieży zdrowego stylu życia, wyboru właściwej diety itp.

Dyrektorzy szkół i nauczyciele mają możliwość korzystania z materiałów edukacyjnych opracowanych przez Ośrodek Rozwoju Edukacji (ORE). Na stronie internetowej ORE utworzono Bank Dobrych Praktyk, w którym zamieszczane są doświadczenia

szkół w zakresie promocji zdrowia upowszechniające różne strategie w zakresie promowania zdrowego żywienia i aktywności fizycznej w szkołach. Bank Dobrych Praktyk poprzez konkretne przykłady w nim zamieszczone stanowi inspirację oraz wsparcie dla wszystkich zainteresowanych placówek w podejmowaniu systemowych działań w zakresie zdrowego odżywiania oraz zwiększania aktywności fizycznej. Na zlecenie Ministerstwa Edukacji Narodowej ośrodek rozwoju przygotował i opublikował poradnik dla dyrektorów szkół, pracowników szkół i rodziców pt. „Wspólne drugie śniadanie w szkole”. Celem poradnika jest pomoc szkołom w organizacji drugich śniadań spożywanych przez uczniów wszystkich klas wspólnie z wychowawcą lub innym nauczycielem. Takie rozwiązanie służy kształtowaniu postawy świadomego, a nie pośpiesznego spożywania posiłków, scala też społeczność klasową i szkolną, uczy postawy szacunku do siebie i innych.

Do długoterminowych działań ministra edukacji narodowej należy wspieranie i upowszechnianie idei szkół promujących zdrowie.

Szkoły promujące zdrowie tworzą warunki, które sprzyjają podejmowaniu działań na rzecz zdrowia przez wszystkich członków społeczności szkolnej. Sieć szkół promujących zdrowie w Polsce zrzesza ponad 2 tys. placówek. Są one zorganizowane w rejonowe i wojewódzkie sieci. Pracę szkół wspierają wojewódzcy koordynatorzy, z którymi współpracuje krajowy koordynator.

Programy promocji zdrowia są przygotowywane przez szkoły, dzięki czemu odpowiadają na konkretne potrzeby społeczności szkolnej. Obejmują prowadzenie działalności edukacyjnej nie tylko poprzez przekazywanie wiedzy, dbałość o otoczenie uczniów, zmianę zachowań nauczycieli i rodziców. Oprócz włączania społeczności szkolnej w promowanie aktywności fizycznej, z otoczenia szkoły eliminowana jest niezdrowa żywność (zmiana asortymentu szkolnych sklepików, zmiana sposobu przyrządzania posiłków w stołówkach), dzieci uczestniczą również w szeregu przedsięwzięć promujących postawy prozdrowotne ważne z uwagi na konkretne problemy występujące w danej szkole, w tym w szczególności nadwagę i otyłość.

Na koncepcji szkoły promującej zdrowie opiera się Program HEPS (Healthy Eating and Physical Activity in Schools) – „Zdrowie żywienia i aktywność fizyczna w szkole” upowszechniany przez ministra edukacji narodowej w ramach realizacji projektu „Ruch i zdrowe żywienie w szkole”. Zgodnie z założeniami projektu cała szkoła powinna włączać się w działania na rzecz promocji zdrowia, a zdrowie powinno być wkomponowane we wszystkie aspekty życia zarówno uczniów, jak i nauczycieli oraz pozostałych pracowników szkoły.

Głównymi celami projektu HEPS jest:

1) tworzenie, realizacja i ewaluacja skutecznej polityki krajowej oraz praktyki w zakresie zdrowego żywienia i aktywności fizycznej w szkołach we wszystkich krajach członkowskich Unii Europejskiej,

2) wspieranie tworzenia i wdrażania w krajach członkowskich programów zdrowego żywienia i aktywności fizycznej opracowanych na podstawie potwierdzonych faktów (dowodów), z wykorzystaniem podejścia stosowanego w szkole promującej zdrowie.

Preferuje się formy współpracy szkół z dziećmi i młodzieżą oraz rodzicami oparte na dialogu, służące rozwojowi szkolnej społeczności i budowaniu wzajemnego zaufania.

Obecnie projekt wprowadzany jest pilotażowo w wybranych szkołach.

W dniu 23 listopada 2009 r. zostało zawarte porozumienie o współpracy między ministrem edukacji narodowej, ministrem zdrowia oraz ministrem sportu i turystyki w sprawie promocji zdrowia i profilaktyki problemów dzieci i młodzieży.

Współpraca między stronami ma na celu m.in. wspieranie działań z zakresu edukacji zdrowotnej oraz profilaktyki problemów dzieci i młodzieży w szkołach, placówkach i środowiskach lokalnych. Efektem porozumienia było powołanie 1 marca 2010 r. Rady Programowej ds. Promocji Zdrowia i Profilaktyki Problemów Dzieci i Młodzieży. Rada opracowała kierunki działania w zakresie promocji zdrowia w szkole i profilaktyki problemów dzieci i młodzieży w Polsce w latach 2010–2014. Działania rady programowej planowane w latach 2012–2014 obejmują wspieranie realizacji edukacji zdrowotnej w szkołach wszystkich typów, wspieranie realizacji w szkołach programów promocji zdrowia i profilaktyki, w tym szczególnie:

- wspieranie rozwoju sieci i działań szkół promujących zdrowie,

- wdrażanie w szkołach polityki w zakresie zdrowego żywienia i aktywności fizycznej jako elementu profilaktyki otyłości u dzieci i młodzieży,

- wspieranie realizacji programów profilaktyki zachowań ryzykownych u dzieci i młodzieży.

Minister edukacji narodowej, kierując się chęcią upowszechniania w szkołach wiedzy na temat zdrowego żywienia, zainicjował opracowanie dokumentu pn. Stanowisko ministra edukacji narodowej, ministra zdrowia oraz ministra sportu i turystyki w sprawie działań podejmowanych przez szkoły w zakresie zdrowego żywienia.

W treści stanowiska zapisano, że szkoła powinna odgrywać ważną rolę w zaspokajaniu potrzeb żywieniowych dzieci i młodzieży oraz w kształtowaniu właściwych zachowań w tym zakresie. Dla realizacji tych zadań niezbędne jest podjęcie przez szkoły wszystkich typów działań w zakresie wspierania zdrowego żywienia uczniów, w tym szczególnie umożliwienie uczniom dostępu do produktów i napojów sprzedawanych w sklepikach szkolnych, o najwyższych walorach zdrowotnych (ze szczególnym uwzględnieniem ograniczenia produktów i napojów o dużej zawartości cukru, soli i tłuszczów) oraz właściwa organizacja posiłków spożywanych w szkole. Przedmiotowe stanowisko zostało zamieszczone na stronie internetowej resortu edukacji w zakładce Rok Bezpiecznej Szkoły.

Minister edukacji narodowej promuje ponadto założenia i upowszechnia wśród uczniów i nauczycieli wiedzę na temat programów ustanowionych przez Komisję Europejską w ramach wspólnej polityki rolnej realizowanych przez Agencję Rynku Rolnego: „Owoce w szkole” oraz „Dopłaty do spożycia mleka i przetworów mlecznych w placówkach oświatowych” (tzw. szklanka mleka). Celem ww. programów jest zmiana nawyków żywieniowych dzieci poprzez zwiększenie udziału owoców i warzyw oraz mleka w ich codziennej diecie, a także propagowanie zdrowego odżywiania poprzez działania towarzyszące o charakterze edukacyjnym. Na stronie internetowej resortu edukacji zamieszczono linki do stron internetowych: programu „Owoce w szkole” oraz Agencji Rynku Rolnego, również Stanowisko ministra edukacji narodowej, ministra zdrowia oraz ministra sportu i turystyki w sprawie działań podejmowanych przez szkoły w zakresie zdrowego żywienia, w którym zachęca szkoły do uczestnictwa w ww. programach oraz do realizacji różnorodnych działań edukacyjnych towarzyszących skutecznej realizacji programu „Owoce w szkole”.

Przedstawiciel ministra edukacji narodowej należy do zespołu koordynacyjnego programu „Przeciwdziałanie poprzez sport agresji i patologii wśród dzieci i młodzieży”. Głównymi obszarami programu są działania edukacyjne poprzedzające zjawiska agresji skierowane do rodziców, dzieci i młodzieży oraz trenerów i instruktorów sportowych, działania pedagogiczne, w tym zajęcia sportowe powstrzymujące negatywny wpływ środowiska i otoczenia skierowane do dzieci i młodzieży oraz działania interwencyjne i socjalizacyjne skierowane do dzieci i młodzieży popełniającej czyny karalne. Program realizowany jest przez ministra sportu i turystyki, ministra sprawiedliwości, ministra spraw wewnętrznych i ministra zdrowia. Obszarami współpracy w ramach programu jest wspieranie programów profilaktycznych, promocja zdrowego stylu życia i przeciwdziałanie negatywnym tendencjom w rozwoju biologicznym dzieci i młodzieży, w tym również przeciwdziałanie występowania zjawiska otyłości uczniów oraz organizacja sportowych zajęć pozalekcyjnych.

Ponadto Ministerstwo Edukacji Narodowej rozwija współpracę z organizacjami pozarządowymi zajmującymi się propagowaniem zdrowego stylu życia i zdrowego odżywiania. Wspólnie z Fundacją Banku Ochrony Środowiska oraz Fundacją Szkoła Na Widelcu realizowany jest projekt pn. „Szkolne smaki – szkoły dobrego żywienia”. Przedsięwzięcie składa się z cyklu konferencji dla dyrektorów szkół oraz warsztatów kulinarnych dla osób zajmujących się prowadzeniem stołówek w szkołach oraz przedstawicieli firm cateringowych.

Celem tego działania jest podnoszenie wiedzy na temat zdrowego żywienia oraz kształtowanie umiejętności dzieci i młodzieży w zakresie przygotowywania posiłków uwzględniających zalecane normy oraz przekonanie dyrektorów szkół o możliwościach wpły-

wu na kształtowanie postaw prozdrowotnych i prawidłowych nawyków żywieniowych wśród uczniów.

Minister edukacji narodowej patronuje również cyklicznym kampaniom społecznym, m.in. „Wiem, co jem”, której celem jest edukacja prozdrowotna dzieci i młodzieży oraz popularyzowanie organizacji prawidłowego żywienia dzieci w placówkach oświatowych. W ramach kampanii zaplanowano m.in. podjęcie działań w zakresie edukacji żywieniowej dzieci i ich rodziców, a także podnoszenia kwalifikacji osób odpowiedzialnych za planowanie i przygotowanie posiłków. Na stronie internetowej kampanii zamieszczono wersję elektroniczną publikacji „Sklepik szkolny”, która zawiera m.in. listę produktów spożywczych polecanych do sklepiku szkolnego i tych, które warto wycofać z asortymentu sklepiku szkolnego, a także propozycję zapisu do statutu szkolnego w zakresie organizacji żywienia oraz wzór umowy z agentem sklepiku, która zakłada warunki dotyczące asortymentu.

Ministerstwo Edukacji Narodowej upowszechnia poprzez stronę internetową ogólnopolski program edukacyjny „Trzymaj formę!”, realizowany przez Państwową Inspekcję Sanitarną oraz Stowarzyszenie Polska Federacja Producentów Żywności w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego. Celem programu jest edukacja w zakresie trwałego kształtowania prozdrowotnych nawyków wśród młodzieży szkolnej i ich rodzin poprzez promocję zasad aktywnego stylu życia i zbilansowanej diety, w oparciu o odpowiedzialność indywidualną i wolny wybór jednostki. Program skierowany jest do dzieci i młodzieży z 5. i 6. klasy szkoły podstawowej oraz z gimnazjum. W VI edycji program realizowało 7492 szkół w całej Polsce.

Chciałbym również poinformować, że zagadnienie przeciwdziałania nadwadze i otyłości znalazło się w jednym z dwunastu kluczowych obszarów działań resortu edukacji i partnerów koalicji Roku Bezpiecznej Szkoły. Na stronie internetowej: www.bezpiecznaszkola.men.gov.pl zostały zamieszczone w zakresie bezpiecznego otoczenia ucznia i bezpiecznego zachowania ucznia, w których Ministerstwo Edukacji Narodowej wspiera szkoły i placówki. Informacje, oferty szkoleń i materiały dotyczące przeciwdziałania otyłości i promowania aktywności fizycznej wśród uczniów znajdują się w zakładce: Promujemy zdrowy styl życia.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tadeusz Sławecki

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Krzysztofa Kwiatkowskiego**

**w sprawie przygotowanego
przez Najwyższą Izbę Kontroli raportu
na temat kształcenia uczniów
z niepełnosprawnościami (15104)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację (nr SPS-023-15104/13) złożoną przez pana Krzysztofa Kwiatkowskiego, posła na Sejm RP, w sprawie przygotowanego przez Najwyższą Izbę Kontroli raportu na temat kształcenia uczniów z niepełnosprawnościami, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 70 ust. 1 i 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej każdy obywatel ma prawo do nauki. Władze publiczne zapewniają obywatelom powszechny i równy dostęp do wykształcenia. Natomiast w myśl art. 24 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych należy zapewnić osobom z niepełnosprawnościami dostęp do włączającego systemu kształcenia umożliwiającego integrację na wszystkich poziomach edukacji.

Dlatego też przepisy ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty¹⁾ umożliwiają organizację kształcenia i wychowania dzieci i młodzieży w formach zapewniających im realizację obowiązku rocznego przygotowania przedszkolnego, obowiązku szkolnego i obowiązku nauki. Regulacje prawne zawarte w art. 1 ustawy w sposób jednoznaczny wskazują, że system oświaty zapewnia w szczególności dostosowanie treści, metod i organizacji nauczania do możliwości psychofizycznych uczniów, a także możliwość korzystania z pomocy psychologiczno-pedagogicznej i specjalnych form pracy dydaktycznej oraz możliwość pobierania nauki we wszystkich typach szkół przez dzieci i młodzież niepełnosprawne, zgodnie z indywidualnymi potrzebami edukacyjnymi oraz predyspozycjami. Przedmiotowa ustawa wskazuje również, że system oświaty zapewnia opiekę nad uczniami niepełnosprawnymi przez umożliwienie zindywidualizowanego procesu kształcenia, form i programów nauczania oraz zajęć rewalidacyjnych.

Zgodnie z art. 71b ustawy o systemie oświaty kształceniem specjalnym obejmuje się dzieci i młodzież z niepełnosprawnościami wymagające stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy. Kształcenie to może być prowadzone w formie nauki w szkołach ogólnodostępnych, szkołach lub oddziałach integracyjnych, szkołach lub oddziałach specjalnych i ośrodkach na podstawie orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego. Dzieci i młodzież z upośle-

¹⁾ Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.).

dzeniem umysłowym w stopniu głębokim obowiązek szkolny i obowiązek nauki spełniają poprzez udział w zajęciach rewalidacyjno-wychowawczych organizowanych na podstawie orzeczenia o potrzebie zajęć rewalidacyjno-wychowawczych.

Oceny poziomu funkcjonowania dziecka niepełnosprawnego dokonują specjaliści w poradni psychologiczno-pedagogicznej, wskazując w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego zalecane formy kształcenia, wspierając rodziców w wyborze szkoły najbardziej odpowiedniej dla ich dziecka.

Natomiast decyzję o wyborze formy i miejsca kształcenia (szkoły i przedszkola ogólnodostępne, integracyjne lub z oddziałami integracyjnymi, specjalne lub z oddziałami specjalnymi) podejmują rodzice (opiekunowie prawni) dziecka, którzy zgodnie z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej mają wyłączne prawo do decydowania o swoim dziecku, o ile prawo to nie zostanie im ograniczone lub nie zostaną go pozbawieni. Rodzic ucznia niepełnosprawnego zgodnie z ustawą o systemie oświaty dokonuje wyboru rodzaju przedszkola czy szkoły (formy kształcenia specjalnego), wskazując odpowiednio szkołę ogólnodostępną, szkołę lub oddział integracyjny, szkołę lub oddział specjalny lub specjalny ośrodek szkolno-wychowawczy.

Jednocześnie należy podkreślić, że zgodnie z art. 71b ust. 2 ww. ustawy w zależności od rodzaju niepełnosprawności, w tym stopnia upośledzenia umysłowego, dzieciom i młodzieży niepełnosprawnym organizuje się kształcenie i wychowanie, które stosownie do potrzeb umożliwia naukę w dostępnym dla nich zakresie, usprawnianie zaburzonych funkcji, rewalidację oraz zapewnienie specjalistyczną pomoc i opiekę. Oznacza to, że uczniowie niepełnosprawni niezależnie od miejsca kształcenia mają prawo do kształcenia specjalnego dostosowanego do ich indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych oraz możliwości psychicznych.

Zgodnie z art. 71b ust. 5, 5a i 5b ustawy o systemie oświaty za zapewnienie kształcenia specjalnego ucznia niepełnosprawnego odpowiedzialna jest właściwa jednostka samorządu terytorialnego, do której zadań należy prowadzenie odpowiednio przedszkoli lub szkół danego typu i rodzaju. Zgodnie z przepisami art. 5 ust. 7 ww. ustawy organ prowadzący szkołę odpowiada za jej działalność i do jego zadań należy w szczególności:

— zapewnienie warunków działania szkoły lub placówki, w tym bezpiecznych i higienicznych warunków nauki, wychowania i opieki,

— wykonywanie remontów obiektów szkolnych oraz zadań inwestycyjnych w tym zakresie,

— zapewnienie obsługi administracyjnej, finansowej, w tym w zakresie wykonywania czynności, o których mowa w art. 4 ust. 3 pkt 2–6 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, i organizacyjnej szkoły lub placówki,

— wyposażenie szkoły lub placówki w pomoce dydaktyczne i sprzęt niezbędny do pełnej realizacji pro-

gramów nauczania, programów wychowawczych, przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów oraz wykonywania innych zadań statutowych.

Należy zaznaczyć, że z ogólnej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej wyodrębnia się, zgodnie z art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.), rezerwę części oświatowej subwencji ogólnej. Rezerwą części oświatowej subwencji ogólnej dysponuje minister właściwy do spraw finansów publicznych po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania oraz reprezentacji jednostek samorządu terytorialnego. Na podstawie opracowanych na każdy rok kalendarzowy kryteriów podziału rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej jednostki samorządu terytorialnego korzystają z możliwości występowania z wnioskami o zwiększenie części oświatowej subwencji ogólnej.

W ramach kryteriów podziału tej rezerwy w latach 2009–2011 jednostka samorządu terytorialnego prowadząca przedszkole integracyjne lub specjalne, szkołę lub placówkę systemu oświaty mogła ubiegać się o dofinansowanie prac remontowych (tzw. remonty bieżące) likwidujących utrudnienia występujące w budynkach przedszkoli, szkół i placówek systemu oświaty i ich najbliższym otoczeniu, które ze względu na rozwiązania techniczne, konstrukcyjne lub warunki użytkowania uniemożliwiały lub utrudniały swobodę ruchów osobom niepełnosprawnym. Dzięki temu samorzady mogły likwidować bariery architektoniczne w prowadzonych przedszkolach, szkołach i placówkach systemu oświaty.

W 2009 r. dofinansowanie z rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej z tytułu remontów bieżących szkół ogólnodostępnych mających na celu likwidację barier architektonicznych w odniesieniu do uczniów niepełnosprawnych otrzymało 141 jednostek samorządu terytorialnego na łączną kwotę 10 676 tys. zł. Wnioski obejmowały 175 szkół. W roku 2010 odpowiednio 127 jednostek samorządu terytorialnego i 157 szkół na kwotę 9273 tys. zł. W roku 2011 o dofinansowanie z ww. tytułu ubiegały się 104 samorzady (118 szkół i placówek) i otrzymały one łącznie 7147 tys. zł.

Minister edukacji narodowej przekazał do ministra finansów projekt podziału rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2013 z uwzględnieniem likwidacji barier architektonicznych jako jednego z tytułów.

Biorąc pod uwagę obowiązki szkoły w zakresie organizacji kształcenia specjalnego uczniów niepełnosprawnych, jej dyrektor, zgodnie z art. 39 ustawy o systemie oświaty, odpowiada za ich realizację i w porozumieniu z organem prowadzącym podejmuje decyzje m.in. dotyczące zatrudnienia nauczycieli i specjalistów wykonujących zadania z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej, w szczególności psychologów, pedagogów, logopedów i doradców zawodowych, pozwalające na zaspokojenie rozpoznanych

wcześniej potrzeb w tym zakresie. W myśl art. 42 ust. 7 pkt 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) organ prowadzący szkołę lub placówkę określa tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin m.in. dla pedagogów, psychologów, logopedów, doradców zawodowych prowadzących zajęcia związane z wyborem kierunku kształcenia i zawodu w celu wspomagania uczniów w podejmowaniu decyzji edukacyjnych i zawodowych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 22 ust. 2 pkt 11 ustawy o systemie oświaty. Powyższa regulacja, obejmująca nauczycieli realizujących zadania z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej, pozwala na dostosowanie ich pensum do potrzeb dzieci i młodzieży uczących się w danej szkole.

W przypadku braku bądź niewłaściwej realizacji zadań oświatowych przez poszczególne podmioty odpowiedzialne za organizację kształcenia dla uczniów niepełnosprawnych organami nadrzędnymi są:

- dla szkoły w zakresie nadzoru pedagogicznego – kurator oświaty, w zakresie finansowym – jednostka samorządu terytorialnego,
- dla jednostki samorządu terytorialnego – wojewoda, regionalna izba obrachunkowa,
- dla kuratora oświaty – minister edukacji narodowej.

Najwyższa Izba Kontroli w wyniku przeprowadzonej w 2012 r. kontroli pozytywnie oceniła realizację przez ministra edukacji narodowej polityki oświatowej państwa w odniesieniu do kształcenia uczniów niepełnosprawnych. Stwierdzono natomiast nieprawidłowości w działalności niektórych szkół oraz wykonywaniu zadań przez jednostki samorządu terytorialnego.

W związku z powyższym 5 marca 2013 r. minister edukacji narodowej zwrócił się do wojewodów i kuratorów oświaty z prośbą o zapoznanie się z informacją Najwyższej Izby Kontroli o wynikach przeprowadzonych kontroli i zainteresowanie się występującymi w szkołach i placówkach problemami w odniesieniu do dyrektorów szkół i placówek oraz organów prowadzących szkoły/placówki, którym Najwyższa Izba Kontroli wydała zalecenia, jak również wykonaniem tych zaleceń. Poproszono również o podjęcie działań zapobiegających powstawaniu nieprawidłowości zdiagnozowanych przez Najwyższą Izbę Kontroli.

Ministerstwo Edukacji Narodowej stwarza warunki organizacyjno-prawne do kształcenia, wychowania i opieki pedagogicznej wszystkim dzieciom i młodzieży, w tym ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, a więc również dzieciom z różnymi rodzajami niepełnosprawności w przedszkolach, szkołach wszystkich typów i rodzajów – ogólnodostępnych, integracyjnych lub specjalnych, a także w placówkach systemu oświaty.

Wdrażanie opracowywanych rozwiązań prawnych i organizacyjnych w przedszkolach, szkołach i placówkach systemu oświaty jest kontrolowane i analizowane. Analizowanie funkcjonowania i efektów kształce-

nia specjalnego w różnych formach organizacyjnych jest prowadzone poprzez analizę danych gromadzonych w systemie informacji oświatowej, wyników nadzoru pedagogicznego oraz wpływających do MEN wniosków i uwag dotyczących realizacji kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania ustala podstawowe kierunki realizacji przez kuratorów oświaty polityki oświatowej państwa, w szczególności zadań z zakresu nadzoru pedagogicznego, a następnie nadzoruje i koordynuje wykonywanie tego nadzoru na terenie kraju, w szczególności nadzorując działalność kuratorów oświaty w tym zakresie.

Kuratorzy oświaty przedkładają ministrowi edukacji narodowej na początku każdego roku szkolnego szczegółowe plany nadzoru pedagogicznego zawierające dane ilościowe w zakresie zaplanowanych ewaluacji całościowych i problemowych oraz kontroli planowych w odniesieniu do poszczególnych typów szkół i placówek. Otrzymywane od kuratorów oświaty bieżące informacje umożliwiają kontrolowanie sprawności i efektywności nadzoru pedagogicznego, planowanie i wdrażanie rozwiązań służących rozwojowi szkół i placówek.

Problematyka kształcenia uczniów niepełnosprawnych jest obecna w tematyce prowadzonych kontroli w ramach sprawowanego nadzoru pedagogicznego, ponadto planuje się wzmocnienie działań w tym obszarze. Do planów kontroli przeprowadzanych przez kuratoria oświaty sukcesywnie będą włączane zagadnienia dotyczące kształcenia uczniów z niepełnosprawnościami, w tym kwalifikacji nauczycieli w szkołach kształcących uczniów z niepełnosprawnościami.

W roku szkolnym 2012/2013 przeprowadzone będą kontrole w zakresie:

- organizacji zajęć rewalidacyjnych, w tym liczby godzin i rodzaju tych zajęć oraz ich zgodności z zaleceniami zawartymi w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego z uwagi na niepełnosprawność, w ogólnodostępnych publicznych szkołach podstawowych, gimnazjach, liceach ogólnokształcących i zasadniczych szkołach zawodowych,
- zgodności organizacji zajęć rewalidacyjno-wychowawczych z przepisami prawa w publicznych przedszkolach, szkołach podstawowych, gimnazjach oraz publicznych i niepublicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych i ośrodkach rewalidacyjno-wychowawczych.

Na rok szkolny 2013/2014 zaplanowane zostały następujące tematy:

- organizacja kształcenia uczniów niepełnosprawnych w przedszkolach, szkołach i oddziałach ogólnodostępnych i integracyjnych,
- wydawanie przez zespoły orzekające publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych, w tym specjalistycznych, opinii i orzeczeń zgodnie z przepisami prawa.

Realizacja planów nadzoru pedagogicznego kuratorów oświaty jest systematycznie, w cyklu comiesięcznym, monitorowana, co daje bieżący obraz stop-

nia wykonywania zadań objętych w danym roku szkolnym nadzorem pedagogicznym. Kuratorzy oświaty przekazują do każdego 5. dnia miesiąca dane liczbowe w zakresie przeprowadzonych ewaluacji i kontroli. Uzyskiwane szczegółowe informacje w tym zakresie umożliwiają dokonywanie ilościowych i jakościowych analiz dotyczących realizacji ustalonego przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania zakresu ewaluacji oraz tematyki kontroli planowych. Otrzymywane od kuratorów oświaty bieżące informacje umożliwiają kontrolowanie sprawności i efektywności nadzoru pedagogicznego, planowanie i wdrażanie rozwiązań służących rozwojowi szkół i placówek.

Gromadzone są także informacje dotyczące wykonywania przez kuratorów oświaty zadań nieujętych w planie nadzoru pedagogicznego – realizacji kontroli doraźnych. Pozyskiwane dane ilościowe pozwalają na ustalenie przyczyn przeprowadzania kontroli, wyodrębnienia obszarów funkcjonowania szkół i placówek będących przedmiotem kontroli, sprawdzenia zgodności z przepisami prawa zarówno organizacji, jak i przeprowadzania kontroli.

Przekazane przez kuratorów oświaty wnioski, zgodnie z § 19 rozporządzenia w sprawie nadzoru pedagogicznego²⁾, stanowią materiał do przygotowania informacji zbiorczej dotyczącej realizacji zadań z zakresu nadzoru pedagogicznego w szkołach i placówkach w danym roku szkolnym. Pozwalają na sformułowanie rekomendacji, które minister właściwy do spraw oświaty i wychowania uwzględnia, ustalając kierunki realizacji polityki oświatowej państwa.

Od 2008 r. konsekwentnie wprowadzane są zmiany w przepisach prawa, które mają na celu zapewnienie dzieciom i młodzieży z niepełnosprawnościami powodzenia w nauce szkolnej, wyrównujące ich szanse edukacyjne, zapewniające odpowiednie warunki do nauki i pomoc psychologiczno-pedagogiczną oraz zatrudnienie nauczycieli i specjalistów do prowadzenia zajęć w sposób dostosowany do ich potrzeb i możliwości rozwojowych. Dzięki wprowadzonym zmianom proces kształcenia ucznia niepełnosprawnego dostosowany jest do jego indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych oraz posiadanych przez niego predyspozycji psychofizycznych niezależnie od typu i rodzaju szkoły, do jakiej uczęszcza. Indywidualny program edukacyjno-terapeutyczny, na podstawie którego odbywa się kształcenie ucznia niepełnosprawnego, zawiera zintegrowane działania nauczycieli i specjalistów podejmowane wobec dziecka oraz realizowane zajęcia rewalidacyjne, oraz zajęcia z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

W związku z potrzebą specjalistycznego doskonalenia nauczycieli w zakresie pracy z uczniami ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi w MEN trwają prace nad stworzeniem systemu wspomagania przedszkoli, szkół i placówek.

Przygotowując rozwiązania w tym zakresie, Ministerstwo Edukacji Narodowej kierowało się wynikami analiz przeprowadzonych m.in. w ramach projektu pn. „Wzmocnienie systemu wspierania rozwoju szkół ze szczególnym uwzględnieniem doskonalenia nauczycieli i doradztwa metodycznego” (projekt realizowany przez MEN w ramach PO KL, priorytet III: Wysoka jakość oświaty, poddziałanie 3.3.1: Efektywny system kształcenia i doskonalenia nauczycieli).

W raporcie z realizacji tego projektu sformułowano rekomendacje dotyczące zmian w systemie doskonalenia nauczycieli, w których wskazano na konieczność powiązania systemu doskonalenia nauczycieli z systemem wspomagania szkół i placówek, tak aby kierowane do nauczycieli doskonalenie zawodowe pomogło im rozwiązywać problemy zaistniałe w danym środowisku szkolnym.

Efektom tych prac jest zmiana rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie placówek doskonalenia nauczycieli (Dz. U. Nr 200, poz. 1537 i z 2012 r. poz. 1196) oraz wydanie nowego rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 1 lutego 2013 r. w sprawie szczegółowych zasad działania publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych, w tym publicznych poradni specjalistycznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 199), które weszło w życie 16 marca br.

Wyżej wymienione regulacje zobowiązują placówki doskonalenia nauczycieli i poradnie psychologiczno-pedagogiczne do realizacji zadań przez:

1) organizowanie i prowadzenie wspomagania szkół i placówek, polegającego na zaplanowaniu i przeprowadzeniu działań mających na celu poprawę jakości pracy szkoły lub placówki w zakresie wynikającym z zadań lub z potrzeb wspomaganych przedszkola, szkoły lub placówki, obejmującego m.in.:

— pomoc w diagnozowaniu potrzeb szkoły lub placówki,

— ustalenie sposobów działania prowadzących do zaspokojenia potrzeb szkoły lub placówki,

— zaplanowanie form wspomagania i ich realizację,

— wspólną ocenę efektów i opracowanie wniosków z realizacji zaplanowanych form wspomagania;

2) organizowanie i prowadzenie sieci współpracy i samokształcenia dla nauczycieli, specjalistów wychowawców i specjalistów udzielających pomocy psychologiczno-pedagogicznej zatrudnionych w szkołach i placówkach oraz dyrektorów szkół i placówek, którzy w zorganizowany sposób współpracują ze sobą w celu doskonalenia swojej pracy, w szczególności przez wymianę doświadczeń.

Oferta wspomagania szkół tworzona przez placówki doskonalenia nauczycieli oraz poradnie psychologiczno-pedagogiczne będzie:

— wynikać z analizy indywidualnej sytuacji szkoły,

— odpowiadać na specyficzne potrzeby szkoły,

— obejmować cały proces wspomagania, poczynając od przeprowadzenia we współpracy ze szkołą lub placówką diagnozy jej potrzeb, poprzez pomoc

²⁾ Rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 7 października 2009 r. w sprawie nadzoru pedagogicznego (Dz. U. Nr 168, poz. 1324).

w realizacji zaplanowanych działań, towarzyszenie w trakcie wprowadzanej zmiany, aż po wspólną ze szkołą lub placówką ocenę efektów i współpracę przy opracowaniu wniosków do dalszej pracy.

Powyższe rozwiązania zaczną obowiązywać od 1 stycznia 2016 r. Do tego czasu stosowanie nowych form wspomaganie jest możliwe, ale nieobowiązkowe.

Wśród nowych regulacji zawartych w przepisach w sprawie zasad działania publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych, w tym poradni specjalistycznych, wyróżnić należy również doprecyzowanie zadań poradni dotyczących wsparcia przedszkoli i szkół we właściwej organizacji kształcenia dzieci i młodzieży niepełnosprawnych. Może ono być realizowane jako współpraca w określaniu nie tylko niezbędnych warunków do nauki, ale także sprzętu specjalistycznego i środków dydaktycznych, w tym z wykorzystaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych.

W dniu 28 lutego 2013 r. podpisane zostało również rozporządzenie ministra edukacji narodowej w sprawie szczegółowych zasad działania bibliotek pedagogicznych, w którym do zakresu ich działalności wprowadzono ww. zadania związane z organizacją i prowadzeniem wspomaganie szkół i placówek oraz sieci współpracy i samokształcenia dla nauczycieli i dyrektorów szkół (rozporządzenie czeka na publikację w Dzienniku Ustaw).

Wyżej opisane wspomaganie powinno sprzyjać podnoszeniu poziomu osiągnięć uczniów i wyrównywaniu szans edukacyjnych uczniów, w tym uczniów niepełnosprawnych, opierać się na efektach kształcenia, w szczególności wynikach ewaluacji zewnętrznej i wewnętrznej szkoły lub placówki, oraz wynikach sprawdzianu i egzaminów zewnętrznych.

Wprowadzane zmiany zwiększą dostępność form doskonalenia zawodowego dla nauczycieli wszystkich typów szkół i placówek. System wspomaganie szkół i placówek umożliwi dostosowywanie oferty placówek doskonalenia nauczycieli, poradni psychologiczno-pedagogicznych oraz bibliotek pedagogicznych do rzeczywistych potrzeb danej szkoły lub placówki, a wprowadzenie nowych długofalowych form wspomaganie, w ramach których nauczyciele nie tylko zdobędą potrzebną im wiedzę i umiejętności, ale również otrzymają pomoc w wykorzystywaniu tej wiedzy i umiejętności w pracy zawodowej, zwiększy motywację nauczycieli do aktywnego uczestnictwa w doskonaleniu zawodowym.

MEN współpracował z Ministerstwem Nauki i Szkolnictwa Wyższego nad opracowaniem nowego rozporządzenia w sprawie standardów kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela.

Od roku akademickiego 2012/2013 uczelnie prowadzą studia oraz studia podyplomowe w ramach modułów kształcenia na podstawie przepisów określonych w rozporządzeniu ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 17 stycznia 2012 r. w sprawie standardów kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela (Dz. U. z 2012 r. poz. 131).

Zmieniając standardy kształcenia nauczycieli, założono, że każdy absolwent studiów wyższych zrealizowanych na podstawie przepisów ww. rozporządzenia będzie posiadał przynajmniej w stopniu podstawowym wiedzę pedagogiczną i psychologiczną, w tym w zakresie wychowania, z uwzględnieniem przygotowania do pracy z uczniami ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

Przepisami ww. rozporządzenia założono, że po zakończeniu kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela absolwent m.in. posiada wiedzę psychologiczną i pedagogiczną pozwalającą na rozumienie procesów rozwoju, socjalizacji, wychowania i nauczania – uczenia się, w tym m.in. specyfiki funkcjonowania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

MEN podejmuje również działania adresowane do nauczycieli, dyrektorów przedszkoli, szkół i placówek, organów prowadzących szkoły oraz sprawujących nadzór pedagogiczny mające na celu efektywne wspieranie dzieci i młodzieży ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w tym z niepełnosprawnościami.

W latach 2010–2011 MEN w partnerstwie z Akademią Pedagogiki Specjalnej realizował projekt systemowy „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi” o wartości 7 240 000 zł.

Celem projektu było zapewnienie świadczenia pomocy psychologiczno-pedagogicznej jak najbliższej dziecka/ucznia, w środowisku jego nauczania i wychowania, tj. w przedszkolu, szkole i placówce oświatowej, oraz poprawa jakości systemu kształcenia i wychowania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. W ramach projektu opracowano model pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Przeprowadzono szkolenia dla 489 liderów zmian w zakresie nowego modelu pracy z dzieckiem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, nowych zadań szkół w pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi oraz przygotowania nauczycieli do rozpoznawania ryzyka specyficznych trudności w uczeniu się (w ramach tych działań opracowano materiały i ankiety). Liderzy zmian przeprowadzili spotkania konsultacyjno-informacyjne na obszarze całej Polski dla przedstawicieli kadry zarządzającej i pedagogicznej, w których uczestniczyło ponad 50 tys. osób.

W ramach projektu opracowane zostały również materiały dydaktyczne dla dyrektorów, nauczycieli i rodziców wspomagające w pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami, w tym z uczniem niepełnosprawnym:

— „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Materiały szkoleniowe, część I”,

— „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Materiały szkoleniowe, część II”,

— „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Materiały dla nauczycieli”,

— „Specjalne potrzeby dzieci i młodzieży. Prawne ABC dyrektora przedszkola, szkoły i placówki”,

— „Specjalne potrzeby edukacyjne dzieci i młodzieży. Praca zespołu nauczycieli, wychowawców grup wychowawczych i specjalistów prowadzących zajęcia z uczniem w przedszkolach, szkołach i placówkach”,

— „Moje dziecko w przedszkolu i szkole. Poradnik dla rodziców uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi”,

— ulotka informacyjna dla rodziców.

Materiały zostały nieodpłatnie przekazane za pośrednictwem kuratoriów oświaty do przedszkoli, szkół i placówek, są także dostępne na stronie internetowej Ministerstwa Edukacji Narodowej i Ośrodka Rozwoju Edukacji oraz na portalu edukacyjnym Scholaris do bezpłatnego pobrania.

W 2012 r. w ramach realizacji rządowego programu „Bezpieczna i przyjazna szkoła” Ministerstwo Edukacji Narodowej przeprowadziło otwarty konkurs ofert na realizację zadania publicznego pn. „Edukacja włączająca w kształceniu uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi w szkołach ogólnodostępnych, z oddziałami integracyjnymi i integracyjnymi”. Celem konkursu adresowanego do jednostek samorządu terytorialnego, które prowadzą przedszkola, szkoły i placówki, oraz organizacji pozarządowych oraz podmiotów, o których mowa w art. 3 ust. 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, było wyłonienie najkorzystniejszych ofert podmiotów, które zrealizują w szkołach ogólnodostępnych, z oddziałami integracyjnymi oraz szkołach integracyjnych projekty upowszechniające ideę edukacji włączającej. Na realizację powyższego zadania przeznaczono środki publiczne w wysokości 1 900 000 zł. W konkursie otrzymało dofinansowanie 48 podmiotów. Zrealizowane projekty były adresowane do uczniów, w tym uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, od II do IV etapu edukacyjnego, którzy uczęszczają do tych szkół, oraz ich rodziców i nauczycieli.

W roku 2013 MEN planuje ogłoszenie otwartego konkursu ofert na realizację zadania publicznego pn. „Szkoła przyjazna i bezpieczna dla dzieci i młodzieży ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi – projekty promujące i upowszechniające działania z obszaru bezpiecznego i efektywnego funkcjonowania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi w szkołach ogólnodostępnych i integracyjnych, wspierające indywidualizację kształcenia oraz kształtowanie przyjaznego i bezpiecznego klimatu społecznego w szkole”, gdzie grupą docelową konkursu będą uczniowie ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w tym uczniowie niepełnosprawni.

Ogłoszenie konkursu będzie możliwe po przyjęciu przez Radę Ministrów harmonogramu do rządowego programu „Bezpieczna i przyjazna szkoła” na 2013 r.

Trwają prace nad przygotowaniem projektu systemowego planowanego do realizacji na lata 2013–2014, adresowanego do poradni psychologiczno-pe-

dagogicznych, o wartości 19 830 000 zł. Celem tego projektu będzie doposażenie poradni w nowoczesne narzędzia do diagnozy i terapii, doskonalenie pracowników poradni w zakresie umiejętności diagnostycznych i terapeutycznych oraz opracowanie i upowszechnianie standardów pracy poradni, w tym w zakresie diagnozy i terapii dzieci niepełnosprawnych.

W nowej perspektywie finansowej na lata 2014–2020 planuje się realizację projektów, których celem będzie wsparcie szkół w zakresie indywidualizacji pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Projektowane działania umożliwią pozyskanie przez przedszkole, szkołę lub placówkę sprzętu specjalistycznego, pomocy i środków dydaktycznych koniecznych do rozpoznawania potrzeb, wspomaganie rozwoju i prowadzenia terapii dzieci i młodzieży. Kadra pedagogiczna przedszkoli, szkół i placówek zostanie przygotowana do efektywnego stosowania pomocy dydaktyczno-naukowych w pracy z dziećmi i młodzieżą ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, co umożliwi organizowanie i udzielanie pomocy psychologiczno-pedagogicznej odpowiednio do rozpoznanych indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych dzieci i młodzieży.

MEN współpracuje ponadto z partnerami społecznymi w zakresie wspierania projektów służących przygotowaniu nauczycieli do pracy z dziećmi i młodzieżą ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

W 2013 r. MEN objął honorowym patronatem projekt Instytutu Tyflogicznego Polskiego Związku Niewidomych realizowany we współpracy z fundacją Perkins (USA) pn. „Doszkalanie specjalistów zajmujących się dziećmi niewidomymi i słabowidzącymi z dodatkowymi ograniczeniami do 12. roku życia, które pozostają bez właściwego wczesnego wsparcia i edukacji szkolnej”.

Projekt ma charakter ogólnopolski. Jego realizację przewidziano w okresie od 1 października 2012 r. do 30 września 2015 r. Celem projektu będzie zidentyfikowanie dzieci i nauczycieli potrzebujących wsparcia, opracowanie programu szkolenia specjalistów wczesnego wspomaganie i nauczycieli, szkolenie specjalistów i nauczycieli dzieci niewidomych z nieprawidłowościami sprzężonymi w wieku od 0 do 12 lat, szkolenie nauczycieli ze szkolnictwa ogólnodostępnego i integracyjnego, przedstawicieli ośrodków doskonalenia nauczycieli oraz poradni psychologiczno-pedagogicznych, doposażenie osób przeszkolonych w pomoce dydaktyczne i rehabilitacyjne dla dzieci niewidomych oraz doposażenie szkół w materiały szkoleniowe.

Planuje się, że projektem objętych zostanie łącznie 210 specjalistów i nauczycieli z całej Polski. Projekt zostanie sfinansowany przez Perkins International przy Perkins School for the Blind w Bostonie (USA).

Zdaniem MEN podjęta przez PZN inicjatywa będzie stanowiła cenne źródło wiedzy dla uczestników projektu w zakresie edukacji dzieci niewidomych i z nieprawidłowościami sprzężonymi.

Ministerstwo Edukacji Narodowej widzi również zasadność podjęcia międzyresortowych działań zmierzających do wypracowania systemowych rozwiązań dotyczących wsparcia osób z niepełnosprawnością od urodzenia do dorosłości.

Powyższy postulat został przedłożony przez MEN Krajowej Radzie Konsultacyjnej do Spraw Osób Niepełnosprawnych, działającej na podstawie art. 42 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776, z późn. zm.), będącej organem doradczym pełnomocnika rządu do spraw osób niepełnosprawnych i forum współdziałania na rzecz osób niepełnosprawnych organów administracji rządowej, samorządu terytorialnego oraz organizacji pozarządowych.

Do zakresu działania rady należy m.in. przedstawianie pełnomocnikowi rządu do spraw osób niepełnosprawnych propozycji przedsięwzięć zmierzających do integracji osób niepełnosprawnych, rozwiązań w zakresie zaspokajania potrzeb osób niepełnosprawnych wynikających z niepełnosprawności, opinii do aktów prawnych mających lub mogących mieć wpływ na sytuację osób niepełnosprawnych, rządowych programów działań na rzecz osób niepełnosprawnych oraz informacji o ich realizacji, a także sygnalizowanie odpowiednim organom potrzeby wydania lub zmiany przepisów dotyczących sytuacji osób niepełnosprawnych.

W skład rady wchodzi przedstawiciele organów administracji rządowej, w tym Ministerstwa Edukacji Narodowej, jednostek samorządu terytorialnego oraz organizacji pozarządowych.

Przedstawiciele Ministerstwa Edukacji Narodowej biorą również udział w pracach Polskiej Rady Języka Migowego, zespołu ds. rozwiązań systemowych na rzecz osób niepełnosprawnych powołanego przez ministra pracy i polityki społecznej oraz grupy roboczej ds. ujednolicania rozwiązań oraz szkoleń i informacji nt. standardów postępowania dotyczących zaburzeń dzieci wieku rozwojowego koordynowanej przez ministra zdrowia.

Ministerstwo Edukacji Narodowej współpracuje również bezpośrednio z partnerami społecznymi, rzecznikiem praw obywatelskich i rzecznikiem praw dziecka, innymi resortami oraz uczelniami wyższymi. Podejmuje również działania na rzecz zapewnienia szerokiego udziału rodziców, w tym rodziców dzieci i młodzieży niepełnosprawnych, w decydowaniu o funkcjonowaniu szkoły. W 2012 r. zostało zorganizowane forum rodziców przy ministrze edukacji narodowej jako pole dialogu umożliwiające wpływanie na kierunek polityki oświatowej przez organizacje grupujące rodziców uczniów. Jedno ze spotkań forum zostało poświęcone problematyce kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

Rezultatem współpracy z forum rodziców jest m.in. zebranie postulatów rodziców odnośnie do funkcjonowania szkoły, tematów szkoleń dla rodziców, opracowanie poradnika dotyczącego działalności rodziców na terenie szkół, podjęcie prac nad opracowaniem poradnika dla rodziców dzieci i młodzieży z nie-

pełnosprawnościami zawierającego informacje o możliwych sposobach wsparcia dzieci i młodzieży niepełnosprawnych i ich rodzin. Aktualnie w Ośrodku Rozwoju Edukacji trwają prace nad opracowaniem poradnika we współpracy z Ministerstwem Zdrowia i Ministerstwem Pracy i Polityki Społecznej.

Wśród rezultatów forum należy wyróżnić przeprowadzenie szerokiej dyskusji na temat miejsca dziecka niepełnosprawnego w systemie oświaty, wraz z propozycjami odpowiednich zmian systemowych zapewniających takim uczniom jak najlepszą opiekę i wsparcie rozwoju.

Powyższe informacje wskazują, że przygotowanie przedszkoli, szkół i placówek w zakresie efektywnego kształcenia dzieci i młodzieży niepełnosprawnych, w tym w edukacji włączającej, stanowi obszar szczególnego zainteresowania i troski Ministerstwa Edukacji Narodowej.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tadeusz Sławewski

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery**

**w sprawie niektórych niezaspokojonych
należności przedsiębiorców (15138)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pismo z dnia 8 marca 2013 r., znak: SPS-023-15138/13, przy którym przesłano interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Interpelacja dotyczy stosowania i interpretacji ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 891), zwanej dalej ustawą.

W interpelacji wskazano, iż w myśl przepisów tego aktu prawnego każdy podwykonawca podmiotu, który nie otrzymał należnej zapłaty za wykonane i odebrane roboty, ma prawo zgłosić się do GDDKiA po wypłatę należności. Natomiast w ocenie pani poseł krąg osób uprawnionych do wypłaty należności na podstawie ww. ustawy jest niejednoznacznie sprecyzowany. Wobec powyższego uprzejmie informuję, iż ustawa zawiera definicje podmiotów, które zostały objęte przewidzianą w niej ochroną, tzn. w art. 5 ust. 1 ustawodawca wskazał, iż użyte w ustawie określenie „przedsiębiorca” oznacza przedsiębiorcę w rozumieniu art. 104–106 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swo-

bodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.) oraz usługodawcę w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278, z późn. zm.) spełniającego wymagania dla mikroprzedsiębiorcy, małego lub średniego przedsiębiorcy, który zawarł umowę z wykonawcą udzielonego zamówienia publicznego.

Należy również zauważyć, że spłata należności w oparciu o przepisy ustawy musi zostać poprzedzona przeprowadzeniem stosownej procedury. Przedmiotowa ustawa przewiduje wymogi, jakie musi spełniać składane przez przedsiębiorcę generalnemu dyrektorowi dróg krajowych i autostrad zgłoszenie należności przysługujących mu od wykonawcy zamówienia. Zatem przedsiębiorcy będący podwykonawcami, aby uzyskać wypłatę należności, powinni złożyć do GDDKiA dokumenty wskazane w ustawie.

Odnośnie do rozszerzenia zakresu podmiotowego ustawy o dalszych podwykonawców uprzejmie informuję, że podniesiona kwestia była już rozważana na etapie prac parlamentarnych i nie została uwzględniona ze względu na trudności z weryfikacją przez GDDKiA dalszych podwykonawców realizujących dane zamówienie o roboty budowlane, jak też ze względu na ryzyko wystąpienia pomocy publicznej w sytuacji braku możliwości dochodzenia przez GDDKiA od wykonawcy zwrotu wypłaconych należności dalszym podwykonawcom.

Należy również zauważyć, że zgodnie z art. 3 ustawy przepisy ustawy stosuje się do zamówień publicznych w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych, których przedmiotem są roboty budowlane w rozumieniu art. 3 pkt 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.), co do których generalny dyrektor wszczął postępowanie o udzielenie zamówienia lub udzielił zamówienia przed dniem wejścia w życie ustawy, o ile zabezpieczenie, o którym mowa w art. 147 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych, nie zostało zwrócone wykonawcy zgodnie z art. 151 tej ustawy. Przyjęcie założenia, że przepisy ustawy stosuje się do zamówień publicznych, co do których generalny dyrektor wszczął postępowanie o udzielenie zamówienia lub udzielił zamówienia przed dniem wejścia w życie ustawy, oznacza, że przepisy odnoszą się do osób, które już zawarły umowy jako podwykonawcy, zatem nie ma możliwości dokonania zmian w umowach bądź ogłoszeniach, do których odnoszą się przepisy ustawy. Natomiast mechanizmy ochrony dalszych podwykonawców zamówień publicznych na roboty budowlane udzielonych w przyszłości zostały zawarte w projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo zamówień publicznych przygotowanej przez Urząd Zamówień Publicznych, przyjętej przez Radę Ministrów dnia 12 lutego br. i skierowanej do Sejmu dnia 28 lutego br.

Reasumując, rozszerzenie zakresu ustawy o dalszych podwykonawców było rozważane przez Mini-

sterstwo Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, jednakże nieuwzględnienie tej propozycji było podyktowane względami merytorycznymi i praktycznymi.

Należy mieć na uwadze, że prezydent RP po podpisaniu ustawy złożył w dniu 7 sierpnia br. do Trybunału Konstytucyjnego w trybie kontroli następczej na podstawie art. 191 ust. 1 pkt 1 Konstytucji RP wnioszek o zbadanie zgodności niektórych przepisów ustawy z Konstytucją RP. Prezydent podniósł m.in. zarzut niezgodności art. 1, art. 3 i art. 4 z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 32 oraz z art. 2 i art. 20 i 22 konstytucji, wskazując na nadmiernie ograniczony krąg podmiotów objętych ustawą. Do czasu rozpatrzenia wniosku prezydenta RP przez Trybunał Konstytucyjny i ewentualnie orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności niektórych przepisów ustawy z konstytucją wszystkie przepisy ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych obowiązują. Zgodnie z art. 190 ust. 3 Konstytucji RP orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Termin ten nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy, gdy chodzi o ustawę, a gdy chodzi o inny akt normatywny – dwunastu miesięcy.

Wobec powyższego w mojej ocenie dyskusja na temat zasadności przyjętych w omawianej ustawie rozwiązań bądź na temat tego, czy konieczne jest dokonywanie jej zmian i w jakim zakresie (np. objęcie jej zakresem obowiązywania większego kręgu podmiotów), powinna zostać poprzedzona analizą orzeczenia, które w tej sprawie wyda Trybunał Konstytucyjny.

Niezależnie od powyższego można zauważyć, iż przepisy ustawy odnoszą się również do sytuacji tzw. dalszych podwykonawców, bowiem ustawodawca zobowiązał przedsiębiorcę, który wykonywał prace związane z realizacją zamówienia publicznego na roboty budowlane przy pomocy innych podmiotów, składającego dokumenty uprawniające go do otrzymania należności od GDDKiA, do złożenia oświadczenia, że nie zalega wobec tych podmiotów z zapłatą za zrealizowane i odebrane prace albo że zaliczka, o której mowa w ustawie, została przekazana na zaspokojenie roszczeń tych podmiotów (art. 7 ust. 3 ustawy). Zatem powyższy zapis ma na celu zapewnienie, aby środki wypłacane przedsiębiorcom wykonującym prace związane z realizacją zamówienia publicznego na roboty budowlane przy pomocy innych podmiotów wykorzystywane były nie tylko na rzecz tych podmiotów, które je otrzymały od GDDKiA, lecz aby były przez nie wypłacane dalszym podwykonawcom.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Eugeniusza Czykwina**

**w sprawie przyznawania świadczeń
opiekuńczych rolnikom (15140)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na wystąpienie z dnia 8 marca 2013 r. dotyczące interpelacji posła Eugeniusza Czykwina w sprawie przyznawania świadczeń opiekuńczych rolnikom, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) świadczenie pielęgnacyjne z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej przysługuje:

- 1) matce albo ojcu,
- 2) opiekunowi faktycznemu dziecka,

3) osobie będącej rodziną zastępczą spokrewnioną w rozumieniu ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej,

4) innym osobom, na których zgodnie z przepisami ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy ciąży obowiązek alimentacyjny, z wyjątkiem osób o znacznym stopniu niepełnosprawności,

jeżeli nie podejmują lub rezygnują z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki nad osobą legitymującą się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności albo orzeczeniem o niepełnosprawności, łącznie ze wskazaniem konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji.

Od 1 stycznia 2013 r., zgodnie z art. 17 ust. 1b ww. ustawy, świadczenie pielęgnacyjne przysługuje, jeżeli niepełnosprawność osoby wymagającej opieki powstała:

- 1) nie później niż do ukończenia 18. roku życia lub
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej, jednak nie później niż do ukończenia 25. roku życia.

Zgodnie z art. 3 pkt 22 ww. ustawy zawierającym definicję zatrudnienia i innej pracy zarobkowej w rozumieniu tej ustawy osoba będąca rolnikiem pracująca w gospodarstwie rolnym nie jest osobą zatrudnioną lub wykonującą inną pracę zarobkową w rozumieniu ww. definicji.

Oznacza to, że rolnik, który nie wykonuje zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej zdefiniowanych w ww. art. 3 pkt 22, niezależnie od wielkości gospodarstwa rolnego może ubiegać się o świadczenie pielęgnacyjne, gdyż spełnia warunek zawarty w art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, tj. waru-

nek bycia osobą, która w związku z koniecznością sprawowania opieki nad niepełnosprawnym członkiem rodziny nie podejmuje zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, jednoznacznie zdefiniowanych w ww. art. 3 pkt 22 ustawy o świadczeniach rodzinnych.

Należy podkreślić, że organy administracji publicznej realizujące świadczenia rodzinne, w tym świadczenie pielęgnacyjne, zgodnie z zasadą legalizmu wyrażoną w art. 6 Kodeksu postępowania administracyjnego zobowiązane są działać na podstawie przepisów prawa, w opisanym przypadku na podstawie przytoczonych wyżej bezwzględnie obowiązujących przepisów ustawy o świadczeniach rodzinnych, a nie kierować się rozstrzygnięciem sądu administracyjnego czy też samorządowego kolegium odwoławczego wydanym w indywidualnej sprawie i tylko w tej sprawie wiążącym.

Indywidualne rozstrzygnięcia sądów administracyjnych nie są źródłami powszechnie obowiązującego prawa, gdyż zgodnie z art. 87 pkt 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia.

Niezależnie od powyższych zapisów ustawowych Naczelny Sąd Administracyjny w wiążącej dla sądów administracyjnych uchwale z dnia 11 grudnia 2012 r. (sygn. akt I OPS 5/12) dokonał odmiennej wykładni przepisów ustawy o świadczeniach rodzinnych i stwierdził, że prowadzenie gospodarstwa rolnego, pomimo że nie mieści się w definicji zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej zawartej w art. 3 pkt 22 ww. ustawy, jest równoznaczne z prowadzeniem działalności i wykonywaniem pracy w tym gospodarstwie.

W konsekwencji zdaniem NSA okoliczność ta przesądza, że rolnikowi nie przysługuje świadczenie pielęgnacyjne z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w związku z koniecznością sprawowania opieki nad niepełnosprawnym członkiem rodziny.

Na skutek ww. uchwały nawet pomimo tego, że nie ma ona mocy wiążącej w stosunku do organów właściwych realizujących świadczenia rodzinne, wiele z tych organów odmawia obecnie rolnikom przyznania świadczenia pielęgnacyjnego, pomimo że przepisy ustawy o świadczeniach rodzinnych tego nie zabraniają.

Prowadzi to do sytuacji, że w jednej gminie świadczenie pielęgnacyjne rolnikowi przysługuje, gdyż ustawa o świadczeniach rodzinnych na to pozwala, a w innej rolnik znajdujący się w identycznej sytuacji świadczenia nie otrzyma, gdyż gmina ta kieruje się uchwałą NSA.

Zważywszy na ww. okoliczności, w szczególności stanowisko NSA wyrażone w ww. uchwale, prowadzone są prace zmierzające do wprowadzenia w ustawie o świadczeniach rodzinnych zmian, które wyeliminują rozbieżności w zakresie ustalania prawa do świadczeń opiekuńczych dla osób prowadzących go-

spodarstwo rolne i podlegających z tego tytułu ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym w Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Elżbieta Seredyn

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marzeny Machałek
w sprawie likwidacji bibliotek w szkołach
(15187)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pani poseł Marzeny Anny Machałek (SPS-023-15187/13) w sprawie likwidacji bibliotek szkolnych, uprzejmie informuję.

Przedstawione przez Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji założenia do ustawy o poprawie warunków świadczenia usług przez jednostki samorządu terytorialnego zakładają możliwość wykonywania zadań biblioteki szkolnej przez bibliotekę publiczną. Według Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji zmiana statusu biblioteki szkolnej na bibliotekę publiczną ma pozwolić realizować usługi nie tylko dla uczniów, ale szerzej dla całej społeczności lokalnej.

Ministerstwo Edukacji Narodowej po analizie założeń do ustawy MAC przekazało swoje stanowisko w powyższej sprawie.

Ministerstwo Edukacji Narodowej proponuje stworzenie możliwości wykonywania zadań biblioteki publicznej przez bibliotekę szkolną, o ile nie spowoduje to pogorszenia warunków realizacji przez biblio-

tekę szkolną jej zadań dydaktyczno-wychowawczych, a także warunków bezpieczeństwa uczniów.

Propozycja Ministerstwa Edukacji Narodowej zakłada, że zgodnie z art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) w szkole będzie funkcjonowała biblioteka szkolna spełniająca zadania statutowe szkoły i umożliwiająca uczniom korzystanie z jej zbiorów na terenie szkoły.

Możliwie jednak będzie podjęcie przez samorząd decyzji o rozszerzeniu działalności biblioteki szkolnej o funkcje biblioteki publicznej. Pozwoli to w szerszym stopniu na korzystanie z jej usług całej lokalnej społeczności, co ma szczególne znaczenie na terenach wiejskich i małych miast. Takie rozwiązanie umożliwi również uzupełnienie księgozbioru o dodatkowe pozycje oraz ułatwi dostęp do niego poza lekcjami, w okresie ferii i wakacji oraz dni wolnych od zajęć lekcyjnych, nie zaburzając podstawowej funkcji, jaką biblioteka szkolna spełnia dla uczniów w szkole.

Odnosząc się do kwestii podjęcia przez Ministerstwo Edukacji Narodowej działań w zakresie nowelizacji ustawy o systemie oświaty polegającej na określeniu statusu biblioteki szkolnej i zapisaniu w ustawie gwarancji funkcjonowania w każdej szkole biblioteki szkolnej, uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z przepisem art. 67 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty do realizacji zadań statutowych szkoła publiczna powinna zapewnić uczniom możliwość korzystania z biblioteki. Przepis ten określa standardy wyposażenia szkół publicznych w urządzenia służące do realizacji zadań statutowych. Z przepisu wynika, że biblioteka jest pracownią szkolną, a jej utworzenie i udostępnienie uczniom ma charakter obligatoryjny.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Przemysław Krzyżanowski

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

ZAPYTANIA

Zapytanie
(nr 3790)

do ministra środowiska

**w sprawie stosowania przepisów prawa
w zakresie przekazywania odpadów
komunalnych do regionalnych instalacji
do przetwarzania odpadów komunalnych
(RIPOK)**

Stan faktyczny: Zgodnie z nowym systemem gospodarki odpadami komunalnymi wprowadzonym nowelizacją ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach dostarczanie zmieszanych odpadów komunalnych do RIPOK zbudowanych i eksploatowanych w oparciu o zdefiniowane wymogi prawa ma gwarantować zapewnienie prawidłowego przetwarzania odpadów komunalnych w nowoczesnych instalacjach, których eksploatacja nie zagraża środowisku i gwarantuje osiągnięcie ustawowych poziomów redukcji odpadów przekazywanych do składowania.

Tymczasem w niektórych rejonach kraju od początku roku obserwuje się niezgodne z przepisami prawa postępowanie przedsiębiorców realizujących usługi odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości. Przedsiębiorcy ci pomimo sprawnie działających i wydajnych instalacji regionalnych dostarczają odpady do instalacji zastępczych.

Działania takie nie dość, że są niezgodne z prawem, to podważają dodatkowo ekonomiczny sens budowy RIPOK i zagrażają osiągnięciu przez państwo polskie zdefiniowanych poziomów redukcji odpadów przekazywanych do składowania.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach instytucjami bezpośrednio odpowiedzialnymi za nadzór i egzekwowanie prawa w tym względzie są gminy, które mogą nakładać kary pieniężne (art. 9zb ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach) lub wykreślić z prowadzonego przez siebie rejestru przedsiębiorcę łamiącego w ww. zakresie prawo. Niestety gminy czasem tolerują takie nieprawidłowości. Brak egzekwowania prawa przez jednostki samorządu terytorialnego może zostać odczytany jako brak zainteresowania gmin wyciąganiem takich konsekwencji. Być może, dzieje się tak z uwagi na to, że dostarczanie odpadów do RIPOK wiąże się zwykle z wyższymi kosztami przetwarzania odpadów, a co za tym idzie, wyższą opłatą dla mieszkańców.

Pytania:

1. Jakie organy lub instytucje poza gminą mogą dyscyplinować przedsiębiorców działających niezgodnie z przepisami prawa w zakresie realizowania przez nich usług, w sytuacji gdy odbierane od właścicieli nieruchomości odpady komunalne przekazują do instalacji zastępczych zamiast do sprawnie działających i wydajnych instalacji regionalnych?

2. Kto może dyscyplinować gminę, jeśli toleruje wywóz odpadów do instalacji zastępczych i nie wyciąga konsekwencji w stosunku do przedsiębiorcy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3791)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie interpretacji ustawy
Prawo zamówień publicznych dotyczącej
załączania kosztorysów ofertowych do oferty**

Szanowny Panie Prezesie! W dniu 28 lutego 2013 r. zgłosił się do mnie wójt gminy Biskupiec (województwo warmińsko-mazurskie) z prośbą o pomoc w uzyskaniu opinii w niżej opisanej sprawie.

Na podstawie art. 89 ust. 1 pkt 2 ustawy gmina Biskupiec odrzuciła ofertę złożoną w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego z uwagi na niezłączenie przez wykonawcę kosztorysów ofertowych do jego oferty. Podstawą tej decyzji była niezgodność treści oferty z wymaganiami zamawiającego zawartymi w rozdziale 6 ust. 1 specyfikacji istotnych warunków zamówienia i wymaganiami zawartymi w sekcji III.6 ogłoszenia, które wyraźnie stanowiły, że każdy wykonawca jest zobowiązany złożyć wraz z ofertą kosztorys ofertowy. Niezłożenie wymaganych kosztorysów ofertowych musiało skutkować odrzuceniem oferty na podstawie art. 89 ust. 1 pkt 2 P.z.p. Kosztorys ofertowy składany przez wykonawcę w postępowaniu był dla zamawiającego podstawą do oceny nie tylko poprawności określenia ceny oferty, lecz stanowił podstawowe i jedyne źródło ustalenia, czy treść oferty odpowiada treści specyfikacji istotnych warunków zamówienia.

W czasie, w którym dokonano odrzucenia oferty z powodu braku w ofercie kosztorysów ofertowych, pomimo iż cena oferty była określona ryczałtowo, tj. w dniu 30 maja 2011 r. na podstawie art. 89 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo zamówień publicznych, treść tego przepisu brzmiała następująco: „Zamawiający odrzuca ofertę, jeżeli jej treść nie odpowiada treści specyfikacji istotnych warunków zamówienia, z zastrzeżeniem art. 87 ust. 2 pkt 3”. Poczynione w tym przepisie zastrzeżenie odnosi się do obowiązku powołania przez zamawiającego w ofercie wykonawcy

„innych omyłek polegających na niezgodności oferty ze specyfikacją istotnych warunków zamówienia, niepowodujących istotnych zmian w treści oferty – niezwłocznie zawiadamiając o tym wykonawcę, którego oferta została poprawiona”.

Zgodnie z art. 82 ust. 3 ustawy P.z.p. treść oferty musi odpowiadać treści specyfikacji istotnych warunków zamówienia. Za niedopełnienie przez wykonawcę tego obowiązku ustawodawca określił sankcję odrzucenia oferty w trybie art. 89 ust. 1 pkt 2 P.z.p. Zarówno nakaz złożenia oferty odpowiadającej treści specyfikacji, jak i sankcja odrzucenia oferty w przypadku kiedy jej treść nie odpowiada treści specyfikacji odnosi się do wszelkich rodzajów zamówień i jest niezależna od formy wynagrodzenia wykonawcy.

Podstawowym celem instytucji odrzucenia ofert nieodpowiadających treści specyfikacji istotnych warunków zamówienia jest po pierwsze wyeliminowanie sytuacji, w której wykonawcy składają oferty ze sobą nieporównywalne, co sprawia, że niemożliwe jest dokonanie obiektywnego wyboru oferty najkorzystniejszej z zachowaniem zasady równego traktowania wykonawców, z zachowaniem zasady uczciwej konkurencji i przejrzystości postępowania. Po drugie nie można dokonać skutecznego wyboru ofert, których treść nie odpowiada treści specyfikacji, bowiem niemożliwe jest osiągnięcie zasadniczego celu prowadzonego postępowania, którym jest zawarcie umowy. Zawarcie umowy wymaga bowiem złożenia zgodnego oświadczenia woli przez obie strony umowy w sprawie zamówienia publicznego, tj. zamawiającego i wykonawcy.

W systemie zamówień publicznych, jak również w systemie prawa cywilnego funkcjonuje wiele różnych sposobów określenia wynagrodzenia wykonawcy, z czego dwa podstawowe sposoby to rozliczenie kosztorysowe i rozliczenie ryczałtowe. P.z.p. nie definiuje rozliczenia na podstawie kosztorysu ani rozliczenia w formie ryczałtu. Bliższe doprecyzowanie zawiera w tym zakresie ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, ze zm.), która ma zastosowanie w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego na podstawie odesłania zawartego w art. 14 P.z.p.

Biorąc pod uwagę obowiązujący stan prawny, uznać należy, że żądanie złożenia kosztorysu ofertowego na etapie prowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w przypadku gdy zamawiający zamierza rozliczyć się z wykonawcą robót w oparciu o cenę ryczałtową, nie naruszało żadnego obowiązującego przepisu prawa i jest w pełni dopuszczalne.

Zamawiający miał prawo żądać w SIWZ kosztorysu ofertowego, który był istotny dla oceny złożonych ofert. Należy wziąć pod uwagę zarówno celowość postawionego wymagania w treści całej dokumentacji przetargowej, jak i wszelkie konsekwencje związane z jego zamieszczeniem, tj. egzekwowania od wszystkich wykonawców, którzy ubiegali się o zamówienie, by oferty zawierały kosztorysy, a w przy-

padku braków w ofercie – konieczności jej odrzucenia zgodnie z dyspozycją art. 89 ust. 1 pkt 2 P.z.p.

Tymczasem w postępowaniu wykonawca do oferty nie załączył żadnego kosztorysu pomimo jednoznacznych zapisów w treści SIWZ oraz ogłoszenia o zamówieniu zamieszczonego w Biuletynie Zamówień Publicznych.

Zamawiający żądał złożenia wraz z ofertą kosztorysu ofertowego jako elementu treści oferty, o czym świadczą następujące zapisy treści SIWZ.

Opis przedmiotu zamówienia został opisany przez:

- a) dokumentację projektową (opisaną jako dokumentacja techniczna) – załącznik nr 7 do SIWZ,
- b) przedmiar robót – kosztorysów ofertowych, przedmiary robót szt. 3 – załącznik nr 6 do SIWZ,
- c) szczegółowe specyfikacje techniczne wykonania i odbioru robót budowlanych – załącznik nr 8 do SIWZ.

I. Rozdział 12 ust. 5 dotyczący sposobu obliczenia ceny stanowi: „Wszystkie wartości określone w kosztorysie ofertowym oraz ostateczna cena oferty muszą być liczone do dwóch miejsc po przecinku”.

II. Rozdział 6 – wykaz oświadczeń i dokumentów, jakie mają dostarczyć wykonawcy w celu potwierdzenia spełnienia warunków udziału w postępowaniu, ust. 1 sporządzony przez wykonawcę stanowiący załącznik nr 1 do SIWZ, formularz ofertowy wraz kosztorysami ofertowymi stanowiącymi załącznik nr 6 do specyfikacji istotnych warunków zamówienia.

III. Wzór umowy – załącznik nr 5 do SIWZ, z którego wynikają ściśle powiązania z kosztorysem ofertowym, tj.:

1. § 1 ust. 8 „Opis przedmiotu zamówienia określa załączona do niniejszej umowy dokumentacja projektowa oraz specyfikacja techniczna wykonania i odbioru robót budowlanych oraz oferta przetargowa wykonawcy. Przedmiot umowy musi być wykonany zgodnie z obowiązującymi przepisami, normami oraz na ustalonych niniejszą umową warunkach”.

2. § 1 ust. 9 „Zamawiający dopuszcza możliwość wystąpienia w trakcie realizacji przedmiotu umowy konieczności wykonania robót zamiennych w stosunku do przewidywanych dokumentacją projektową, w sytuacji gdy wykonanie tych robót będzie niezbędne do prawidłowego, tj. zgodnego z zasadami wiedzy technicznej i obowiązującymi na dzień odbioru robót przepisami wykonania przedmiotu umowy określonego w ust. 2 i 3 niniejszego paragrafu”.

3. § 1 ust. 10 „Przewiduje się także możliwość ograniczenia zakresu rzeczowego przedmiotu umowy w sytuacji, gdy wykonanie danych robót będzie zbędne do prawidłowego, tj. zgodnego z zasadami wiedzy technicznej i obowiązującymi na dzień odbioru robót przepisami wykonania przedmiotu umowy określonego w ust. 2 i 3 niniejszego paragrafu. Zasady rozliczania tych robót znajdują się w ust. 6 paragrafu umowy dotyczącego wynagradzania”.

4. § 1 ust. 11 „Zamawiający dopuszcza wprowadzenie zamiany materiałów i urządzeń przedstawio-

nych w ofercie przetargowej pod warunkiem, że zmiany te będą korzystne dla zamawiającego (...).”

5. § 4 ust. 1 pkt 1.1 „Terminy wykonania poszczególnych elementów przedmiotu umowy, które mogą stanowić osobny element odbioru częściowego, z uwzględnieniem terminów realizacji każdego z tych elementów określa harmonogram rzeczowo-terminowo-finansowy, który wykonawca jest zobowiązany opracować w terminie 7 dni od daty podpisania umowy na podstawie kosztorysu ofertowego złożonego przez wykonawcę w ofercie. Zamawiający w ciągu 7 dni od dnia otrzymania harmonogramu może wnieść do niego uwagi, które wykonawca winien uwzględnić”.

W związku z powyższym zapisem brak kosztorysu ofertowego na etapie składania ofert spowodował brak możliwości sporządzenia harmonogramu rzeczowo-terminowo-finansowego, w sytuacji kiedy oferta odrzucona zostałaaby wybrana jako najkorzystniejsza. Jednoczenie ww. braki w ofercie uniemożliwiły zamawiającemu dokonanie badania zgodności treści oferty z treścią SIWZ w zakresie potwierdzenia, że oferowane roboty budowlane odpowiadają wymaganiom określonym w treści specyfikacji.

Jednocześnie opracowany na podstawie złożonego wraz z ofertą kosztorysu ofertowego harmonogram rzeczowo-terminowo-finansowy stanowił z kolei podstawę do częściowego odbioru robót i częściowej płatności za wykonanie roboty, co dodatkowo zostało udokumentowane nie tylko w treści dokumentacji przetargowej, ale także w treści pisma Departamentu Rozwoju Obszarów Wiejskich Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 14 grudnia 2009 r., ROW/ws/ar/213/331/7464/09, z którego wynika, iż weryfikacja kosztów poniesionych na realizację projektu w ramach PROW 2007–2013 realizowanego na podstawie umowy ryczałtowej winna być przeprowadzona w oparciu o kosztorys ofertowy.

Niezależnie od ww. okoliczności § 1 ust. 14 projektu umowy o treści: „Roboty budowlane muszą być wykonane zgodnie z obowiązującymi polskimi normami budowlanymi i warunkami technicznymi wykonania i odbioru robót oraz zasadami sztuki budowlanej, a także dokumentacją techniczną oraz na ustalonych niniejszą umową warunkach”. Powyższy zapis wprost odsyła do specyfikacji technicznych wykonania i odbioru robót, które mają bezpośrednio powiązanie z kosztorysem ofertowym, bowiem specyfikacje techniczne wykonania i odbioru robót w postanowieniach ogólnych odnoszą się wprost do wymaganego przez zamawiającego kosztorysu, wskazując dodatkowe wymogi związane z wykonaniem i odbiorem robót budowlanych, jak również ich rozliczeniem, o czym świadczą następujące postanowienia:

„2. Książka obmiarów – stanowi dokument pozwalający na rozliczenie faktycznego postępu każdego z elementów robót. Obmiary wykonanych robót przeprowadza się w sposób ciągły w jednostkach przyjętych w kosztorysie i wpisuje do rejestru obmiarów.

7.1. Ogólne zasady obmiaru robót – obmiar robót będzie określać faktyczny zakres wykonywanych ro-

bót zgodnie z dokumentacją projektową i SST, w jednostkach ustalonych w kosztorysie. Podstawą płatności jest cena jednostkowa skalkulowana przez wykonawcę za jednostkę obmiarową ustaloną dla danej pozycji kosztorysu. Dla pozycji kosztorysowych wycenionych ryczałtowo podstawą płatności jest wartość (kwota) podana przez wykonawcę w danej pozycji kosztorysu. Cena jednostkowa lub kwota ryczałtowa pozycji kosztorysowej będzie uwzględniać wszystkie czynności, wymagania i badania składające się na jej wykonanie, określone dla tej roboty w SST i w dokumentacji projektowej. Ceny jednostkowe lub kwoty ryczałtowe robót będą obejmować (...).”

W związku z powyższym z treści dokumentacji przetargowej postępowania o udzielenie zamówienia publicznego jednoznacznie wynika, iż żądane przez zamawiającego kosztorysy ofertowe stanowiły istotny element oferty będący jej treścią. Miały bowiem pełnić funkcję nie tylko potwierdzenia sposobu i prawidłowości dokonania wyceny robót budowlanych będących przedmiotem zamówienia, ale także miały potwierdzać zgodność oferowanych robót z treścią SIWZ. Zgodnie z wyrokiem KIO 1329/12 z dnia 9 lipca 2012 r. istotność dotyczy przedmiotu zamówienia, a więc elementów przedmiotowo istotnych każdej umowy i oferty.

Pragnę zaznaczyć, iż w tym stanie faktycznym słuszność żądania kosztorysów ofertowych jako elementu treści oferty przy cenie ryczałtowej jest zasadna, jak również zasadne było odrzucenie oferty na podstawie art. 89 ust. 1 pkt 2 P.z.p., jako że treść oferty nie odpowiadała treści SIWZ ze względu na brak w ofercie wymaganych kosztorysów ofertowych. Powyższe działanie potwierdza poniższe orzecznictwo np.:

1. Wyrok KIO/UZP 1119/08 z dnia 31 października 2008 r.: „Nie można przychylić się również do argumentacji odwołującego, że kosztorys taki podlega uzupełnieniu w trybie art. 26 ust. 3 ustawy jako dokument przedmiotowy w związku z przepisem art. 25 ust. 1 pkt 2 ustawy oraz przepisem § 3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia prezesa Rady Ministrów z dnia 19 maja 2006 r. w sprawie rodzajów dokumentów, jakich może żądać zamawiający od wykonawcy, oraz form, w jakich te dokumenty mogą być składane (Dz. U. Nr 87, poz. 605). Kosztorys ofertowy w ocenie składu orzekającego Izby nie jest dokumentem przedmiotowym w postaci opisu, który ma potwierdzać spełnianie, że oferowane – w tym przypadku roboty budowlane – odpowiadają wymaganiom określonym przez zamawiającego. Kosztorys ofertowy ma na celu weryfikację złożonej oferty pod kątem wyceny wszystkich wchodzących w zakres przedmiotu zamówienia elementów. Kwestia ta podlega ocenie pod kątem art. 89 ust. 1 pkt 2 ustawy, a więc oceny zgodności oferty z treścią SIWZ. Ewentualne uzupełnienie kosztorysu ofertowego w trybie art. 26 ust. 3 ustawy prowadziłoby do zmiany treści oferty, co w świetle przepisów ustawy (np. art. 87 ust. 1 ustawy) jest niedopuszczalne, a ponadto prowadziłyby do naruszenia podstawowo-

wych zasad udzielania zamówienia publicznego, tj. zasady równego traktowania wykonawców i uczciwej konkurencji w postępowaniu (art. 7 ust. 1 ustawy)”.

2. Wyrok KIO/UZP 1582/09 z dnia 30 grudnia 2009 r.: „(...) skład orzekający stwierdził, że dla oceny zgodności oferty z treścią SIWZ nie ma znaczenia, czy w określonych pozycjach wymienionych przez odwołującego przykładowo w odwołaniu występują braki – bowiem co do zasady brak wyceny określonych pozycji przy ustaleniu ceny ryczałtowej za wykonanie przedmiotu zamówienia nie ma znaczenia, co zresztą zamawiający *expressis verbis* przewidział w SIWZ. Natomiast nawet mimo zastrzeżenia przez zamawiającego wyłącznie informacyjnego charakteru kosztorysu dla oceny zgodności treści oferty z treścią SIWZ mogłoby mieć znaczenie, czy w ofercie zaproponowano wykonanie innego przedmiotu zamówienia, niż zamawiający oczekiwał w SIWZ”.

3. Wyrok KIO 70/2011 z dnia 25 stycznia 2011 r.: „Bez względu na to, że w punkcie 13.2 SIWZ wynagrodzenie zostało określone jako cena ryczałtowa, a zamawiający ustalił powyższą cenę za wykonanie całego przedmiotu zamówienia wykonanego zgodnie z projektem budowlanym, specyfikacją techniczną wykonania i odbioru robót, wiedzą techniczną oraz wytycznymi określonymi w SIWZ, gdzie kosztorysowi ofertowemu nadano wyłącznie walor pomocniczy (pkt 7.2 SIWZ), a zawarte w tym kosztorysie zestawienia cen mają obrazować jedynie skalę roboty budowlanej i pomóc wykonawcom w oszacowaniu kosztów inwestycji, nie oznacza to jednak, iż wymóg przedłożenia kosztorysu miał charakter fakultatywny. Izba przyznaje, iż brak kosztorysu przy wynagrodzeniu ryczałtowym nie jest równoznaczny z tym, że inwestycja została w niewłaściwy sposób wyceniona, bowiem odwołujący zobowiązany jest wykonać pełny zakres prac będących przedmiotem zamówienia określonych projektem i specyfikacją techniczną, a zobowiązanie odwołującego do wykonania zamówienia zawarte zostało w formularzu ofertowym. Izba stwierdza jednak, w oparciu o bezspornie ustaloną okoliczność, iż kosztorys ofertowy był wymagany i wykonawca miał go obowiązek dołączyć w dokumentacji oferty. Mimo iż dokument ten nie służył do oceny ofert, miał znaczenie informacyjne, to w ocenie Izby nie upoważniało do tego, że wykonawca mógł ów wymóg pominać, zignorować, nie złożyć kosztorysu bądź dowolnie modyfikować wymagania SIWZ, deklarując złożenie kosztorysu po ewentualnym wyborze jego oferty. Kosztorys ofertowy miał dostarczyć zamawiającemu istotnych informacji, służyć do kontroli postępu robót i zakresu ich fakturowania, ponoszonych i zabezpieczonych nakładów finansowych na prowadzenie robót finansowanych z udziałem środków zewnętrznych. Zamawiający bez narażenia się na słuszny zarzut naruszenia art. 7 ust. 1 ustawy P.z.p. na etapie oceny ofert nie mógł odstąpić w stosunku do niektórych wykonawców od żądania złożenia wymaganych w SIWZ dokumentów”.

W związku z wyżej przytoczonym orzecznictwem należy się zgodzić, iż elementem oferty stanowiącym część jej treści, niezależnie od rodzaju wynagrodzenia (ryczałtowe czy kosztorysowe), jest kosztorys ofertowy. Niezgodności w jego treści z treścią zawartą w SIWZ bądź jego brak stanowi niezgodność treści oferty z treścią SIWZ w rozumieniu art. 89 ust. 1 pkt 2 P.z.p.

Należy zaznaczyć, iż żaden przepis ustawy P.z.p. nie stanowi, iż zamawiający zobowiązany jest oceniać oferty na podstawie odgadywanych przez zamawiającego intencji wykonawcy. Zamawiający jest zobowiązany oceniać oferty na podstawie ich treści (wyrok KIO 1329/12 z dnia 9 lipca 2012 r.).

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy przy ryczałtowym charakterze wynagrodzenia za wykonanie przedmiotu zamówienia kosztorys ofertowy pełni jedynie charakter pomocniczy, informacyjny oraz czy brak kosztorysu w tym wypadku (jak szczegółowo przedstawiony powyżej) może stanowić podstawę odrzucenia oferty?

Dopuszczenie możliwości uzupełnienia kosztorysu ofertowego rażąco narusza zasady przejrzystości i jawności, równego traktowania wykonawców i uczciwej konkurencji oraz ww. przepisy, ponieważ:

1. Zgodnie z dyspozycją art. 26 ust. 3 ustawy Prawo zamówień publicznych zamawiający może wezwać wykonawców, którzy nie złożyli wymaganych przez zamawiającego oświadczeń lub dokumentów, o których mowa w art. 25 ust. 1 lub którzy nie złożyli pełnomocnictw albo którzy złożyli wymagane przez zamawiającego oświadczenia i dokumenty, o których mowa w art. 25 ust. 1 zawierające błędy lub którzy złożyli wadliwe pełnomocnictwa.

Katalog dokumentów, do których odnosi się art. 25 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych, został określony w rozporządzeniu prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 2009 r. w sprawie rodzajów dokumentów, jakich może żądać zamawiający od wykonawcy oraz form, w jakich te dokumenty mogą być składane (Dz. U. Nr 226, poz. 1817). Oznacza to, że na podstawie art. 26 ust. 3 ustawy P.z.p. można wezwać wykonawców o uzupełnienie tylko dokumentów wymienionych w ww. rozporządzeniu, a rozporządzenie to nie obejmuje kosztorysu ofertowego (uchwała KIO z dnia 24 listopada 2010 r. KIO/KU 84/10).

Tym samym nie było żadnych podstaw, aby wezwane w trybie art. 26 ust. 3 P.z.p., naruszenie tego przepisu i wezwanie do uzupełnienia kosztorysu ofertowego byłyby naruszeniem zasady równego traktowania wykonawców.

Ponadto, jak wynika z treści wyżej powołanego wyroku KIO, który został wydany w wyniku złożonych zastrzeżeń do wyniku kontroli uprzedniej przeprowadzonej przez prezesa Urzędu Zamówień Publicznych: „Stanowisko orzecznictwa i piśmiennictwa wskazujące, że art. 26 ust. 3 ustawy Prawo zamówień publicznych nie dotyczy możliwości uzupełniania kosztorysu ofertowego, jest zasadniczo jednolite, kosztorys jest bowiem dokumentem stanowiącym

rdzeń oferty w rozumieniu art. 66 § 1 Kodeksu cywilnego – wskazanie przedmiotu przyszłej umowy (opis pozycji i ilość) oraz ceny poszczególnych pozycji, za które umowa ta będzie wykonana. I chociaż dokumenty wskazane w § 5 rozporządzenia prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 2009 r. w sprawie rodzajów dokumentów, jakich może żądać zamawiający od wykonawcy, oraz form, w jakich te dokumenty mogą być składane, również odnoszą się do przedmiotu przyszłej umowy, to wskazanie w kosztorysie cen nadaje mu wyjątkowe znaczenie jako dokumentu ofertowego, a z punktu widzenia proceduralnego – brak wskazania go w ww. § 5 rozporządzenia w sprawie rodzajów dokumentów (jakkolwiek zawarty w § 5 rozporządzenia katalog nie jest zamknięty, lecz rodzaj dokumentu jest inny niż wskazane w tym przepisie) i niemożność, właśnie ze względu na podane ceny, zakwalifikowania go jako opisu, o którym mowa w pkt 1 tego przepisu, powodują niemożność odniesienia do niego art. 25 ust. 1 i tym samym art. 26 ust. 3 ustawy Prawo zamówień publicznych”.

Powyższe potwierdza, iż działanie w zakresie odrzucenia oferty było uzasadnione i zgodne z przepisami ustawy P.z.p., bowiem kosztorys stanowi rdzeń oferty i tym samym jest jej treścią, a rozporządzenie w sprawie rodzajów dokumentów nie wymienia go jako dokumentu, który można uzupełniać. Tym samym postawiony zarzut jest bezzasadny, bowiem nie wynika z przepisów prawa, a z błędnej analizy stanu prawnego rzeczowej sprawy.

2. Dodatkowo należy pamiętać, iż treść art. 26 ust. 3 P.z.p. zawiera swoistego rodzaju zastrzeżenia, o których nie można zapominać. Wykonawcę, który nie złożył wraz z ofertą wymaganych przez zamawiającego oświadczeń lub dokumentów, o których mowa w art. 25 ust. 1 P.z.p. lub którzy nie złożyli pełnomocnictw albo je złożyli, ale zawierają błędy, lub którzy złożyli wadliwe pełnomocnictwa do ich złożenia, chyba że mimo ich złożenia oferta wykonawcy podlega odrzuceniu.

Próba wyjaśnienia treści oferty ww. wykonawcy na podstawie art. 87 ust. 1 P.z.p. w tym przypadku byłaby niecelowa i bezzasadna, bowiem nie można wyjaśnić czegoś, czego nie ma w ofercie, a tym bardziej nie można uzupełniać oferty po terminie składania ofert.

Zgodnie z wyrokiem KIO z dnia 25 lipca 2012 r. KIO 1474/12: „Przepis art. 87 ust. 1 P.z.p. wyraża ogólną zasadę niezmienności treści oferty po upływie terminu składania ofert. Wyjaśnienie treści oferty z zastosowaniem regulacji art. 87 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych nie może bowiem stanowić zmiany oferty, winno mieścić się w granicach merytorycznych treści oferty, zawartych w niej oświadczeń i informacji. Nie będzie dopuszczalna sytuacja, że w ramach wyjaśnień udzielonych na podstawie art. 87 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych czy też w wyniku uzupełnienia lub wyjaśnienia dokumentu na podstawie art. 26 ust. 3 i 4 ustawy nastąpi zmiana treści oferty. Uzupełnienie lub wyjaś-

nienie oświadczenia lub dokumentu potwierdzającego spełnianie przez oferowane dostawy, usługi lub roboty budowlane wymagań określonych przez zamawiającego z zastosowaniem regulacji art. 26 ust. 3 i 4 ustawy odnosi się wprost do zaoferowanego świadczenia i także ono nie może skutkować zmianą treści oferty.

Postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego na roboty budowlane jest prowadzone nie tylko w oparciu o ustawę Prawo zamówień publicznych, ale także ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane oraz akty wykonawcze do tych ustaw. Zwłaszcza że na podstawie delegacji ustawowych dla potrzeb postępowania o udzielenie zamówienia publicznego ustawodawca wydał następujące rozporządzenia ministra infrastruktury: z dnia 2 września 2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy dokumentacji projektowej specyfikacji technicznych wykonania i odbioru robót budowlanych oraz programu funkcjonalno-użytkowego, z dnia 18 maja 2004 r. w sprawie określenia metod i podstaw sporządzania kosztorysu inwestorskiego, obliczania planowanych kosztów prac projektowych oraz planowanych kosztów robót budowlanych określonych w programie funkcjonalno-użytkowym (Dz. U. Nr 130, poz. 1389).

Powtarzanie błędnego zarzutu dotyczącego bezprawności odrzucenia oferty najkorzystniejszej w trybie art. 89 ust. 1 pkt 2 P.z.p. z powodu braku kosztorysu ofertowego przy cenie ryczałtowej nie znajduje żadnego uzasadnienia w procedurze udzielania zamówień publicznych.

Zgodnie z treścią art. 2 pkt 5 P.z.p. oferta najkorzystniejsza to oferta, która przedstawia najkorzystniejszy bilans ceny i innych kryteriów odnoszących się do przedmiotu zamówienia publicznego, albo oferta z najniższą ceną, a w przypadku zamówień publicznych w zakresie działalności twórczej lub naukowej, których przedmiotu nie można z góry opisać w sposób jednoznaczny i wyczerpujący – oferta, która przedstawia najkorzystniejszy bilans ceny i innych kryteriów odnoszących się do przedmiotu zamówienia publicznego. Powyższe nie oznacza, że każda oferta, która zawiera najniższą cenę przy kryterium oceny ofert – cena 100% jest ofertą, którą zamawiający ma obowiązek wybrać. Procedura o udzielenie zamówienia publicznego wymaga, aby przed wyborem najkorzystniejszej oferty zamawiający dokonał ich oceny, a następnie dokonał wyboru spośród tych, które nie zostały odrzucone.

Procedura badania i oceny ofert przebiega dwutorowo, tj. obejmuje badanie wykonawców pod względem spełniania warunków udziału w postępowaniu oraz obejmuje badanie ofert wykonawców w zakresie podmiotowym. W przypadku kiedy wykonawca nie spełnia warunków udziału w postępowaniu i wszystkie możliwe w danym stanie faktycznym środki pozwalające uzupełnić czy wyjaśnić dokumenty, oświadczenia czy pełnomocnictwa (art. 26 ust. 3 P.z.p.) zostały wyczerpane, wykonawca, który nie spełnia warunków udziału, podlega wykluczeniu, a jego ofer-

tę na podstawie art. 24 ust. 2 pkt 4 P.z.p. uznaje się za odrzuconą. Co oznacza, że oferta wykonawcy wykluczonego nie jest brana pod uwagę w dalszej części postępowania i jest traktowana, jakby jej nie było. Nawet wtedy, kiedy cena tej oferty byłaby najniższa ze wszystkich, które zostały złożone w sytuacji, kiedy wykonawca nie spełnia warunków udziału, musi zostać wykluczony.

Z kolei badanie ofert wykonawców w zakresie podmiotowym polega na sprawdzaniu ofert pod kątem przesłanek określonych w art. 89 ust. 1 P.z.p. Jeżeli zachodzi jedna z okoliczności określonych w ww. przepisie i jednocześnie nie zostały spełnione żadne przesłanki umożliwiające zamawiającemu poprawić ofertę (art. 87 ust. 2 P.z.p.), wówczas taka oferta, pomimo iż byłaby ofertą z najniższą ceną, podlega odrzuceniu z postępowania.

Oznacza to, że należy ją traktować, jakby jej nie było w postępowaniu. Ustawodawca w żadnym wypadku nie zwolnił zamawiającego z obowiązków nałożonych treścią art. 89 ust. 1 P.z.p., czyli badania ofert pod kątem spełnienia bądź nie przesłanek, które w przypadku spełnienia jednej z nich obligują zamawiającego do odrzucenia oferty.

Tym samym oferta niezgodna z specyfikacją istotnych warunków zamówienia nie może być w ogóle przedmiotem wyboru, a tym samym nie może być najkorzystniejsza (orzeczenie GKO z dnia 22 czerwca 2006 r., DF/GKO/Odw.-4900/22/29/06/371).

KIO jednoznacznie wskazuje, iż: „Postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego prowadzone powinno być w celu wyłonienia wykonawcy, który złożył ofertę zgodną z oczekiwaniami zamawiającego opisanymi w SIWZ, a następnie uzyskał największą liczbę punktów zgodnie z kryteriami oceny ofert wskazanymi w SIWZ. Weryfikacji powołanych okoliczności służy procedura badania i oceny ofert przy wykorzystaniu instrumentów, w które ustawodawca wyposażył zamawiającego, aby zagwarantować z jednej strony wykonawcom rzetelną ocenę złożonych ofert, a z drugiej – zamawiającemu wybór oferty najkorzystniejszej, spełniającej wyartykułowane w SIWZ oczekiwania”.

Treść ww. uzasadnienia wskazuje, iż aby można było mówić o ofercie najkorzystniejszej, muszą być spełnione następujące okoliczności – wykonawca musi złożyć ofertę zgodną z oczekiwaniami SIWZ, czyli zgodną z treścią SIWZ.

Zgodnie z procedurami udzielania zamówień publicznych opisanymi powyżej zamówienie może zostać udzielone tylko temu wykonawcy, który uzyskał najwyższą liczbę punktów i jego oferta spełnia oczekiwania zamawiającego zawarte w SIWZ, czyli jest zgodna z treścią SIWZ.

Powyższe oznacza, że aby doszło do wyboru najkorzystniejszej oferty, spełnione muszą być łącznie następujące przesłanki:

— Oferta wykonawcy musi być zgodna z treścią SIWZ, czyli nie może podlegać odrzuceniu.

— Oferta wykonawcy musi być najkorzystniejsza pod względem kryteriów oceny ofert.

Brak spełnienia jednej z ww. przesłanek dyskwalifikuje ją jako ofertę najkorzystniejszą.

Należy podkreślić, iż kompetencje prezesa UZP dotyczące czuwania nad przestrzeganiem zasad systemu zamówień czy przeprowadzenia kontroli procesu udzielania zamówień w zakresie przewidzianym ustawą w żaden sposób nie uprawniają do twierdzenia, że jego argumentacja jest jedyną wykładnią Prawa zamówień publicznych. Ponadto prezes UZP oprócz ww. zadania ma jeszcze inne wymienione w art. 154 P.z.p. – do nich należy także zadanie polegające na dążeniu do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów o zamówieniach przy uwzględnieniu orzecznictwa Krajowej Izby Odwoławczej, sądów oraz TK.

Powyższe nie oznacza przyznania prezesowi UZP prawa do dokonywania wiążącej interpretacji przepisów o zamówieniach publicznych. Nie oznacza także możliwości wpływania na wykładnię tych przepisów przez inne organy administracji publicznej czy też zespoły arbitrów. Treść ww. zadania, o którym mowa w art. 154 ust. 11 czy 13 P.z.p., nie może być traktowana jako odpowiednik na gruncie art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2012 r. Nr 749) zobowiązującego ministra właściwego ds. finansów publicznych do wydawania na pisemny wniosek zainteresowanego, w jego indywidualnej sprawie, pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego (interpretacja indywidualna).

Żaden podmiot, zarówno zamawiający, jak i wykonawca, nie ma roszczenia publicznoprawnego o dokonanie interpretacji przez prezesa UZP. Okoliczność powyższa nie zwalnia jednak prezesa UZP z obowiązku upowszechniania w możliwie szerokim zakresie swojej wykładni przepisów ustawy i aktów wykonawczych wydanych na jej podstawie (J. Jerzykowski, „Komentarz do art. 154 ustawy Prawo zamówień publicznych”, Lex 2012).

W związku z powyższym nie można interpretować, iż prezes UZP wydaje jedyną i słuszną wykładnię Prawa zamówień publicznych. Zwłaszcza że stanowisko prezesa UZP a np. rozstrzygnięcia Krajowej Izby Odwoławczej nie są jednolite. Tym samym nie można mówić o jednoznaczności i jednolitości linii orzeczniczej w sprawach zamówień publicznych.

Powtarzanie błędnego zarzutu dotyczącego bezprawności odrzucenia oferty najkorzystniejszej w trybie art. 89 ust. 1 pkt 2 P.z.p. z powodu braku kosztorysu ofertowego przy cenie ryczałtowej nie znajduje żadnego uzasadnienia w procedurze udzielania zamówień publicznych.

W niniejszej sprawie zamawiający nie miał żadnych podstaw twierdzić, iż brak w ofercie konsorcjum kosztorysów ofertowych stanowi oczywistą okoliczność, która by uzasadniała poprawy w trybie art. 87 ust. 2 pkt 3 P.z.p. Zastosowanie takiego rozwiązania naraziłoby na naruszenie zasady równego traktowania wykonawców i uczciwej konkurencji.

Zgodnie z przyjętą linią orzecniczą omyłki, o których mowa w art. 87 ust. 2 pkt 3 P.z.p., to takie, których charakter niezależnie od ich skomplikowania powinien pozwalać na dokonanie przez zamawiającego samodzielnej poprawy, w którą to czynność poprawy nie będzie ingerował wykonawca. Proces poprawiania omyłek nie może prowadzić do znaczącej ingerencji zamawiającego w treść złożonej oferty, a omyłka w treści oferty nie może pozostawiać wątpliwości co do zamierzonej treści oświadczenia wykonawcy. Stanowisko takie znajduje odzwierciedlenie w orzeczeniu Sądu Okręgowego w K., w którym czytamy: Artykuł 87 ust. 2 pkt 3 P.z.p. wprowadzony w celu uniknięcia licznych niegdyś przypadków odrzucania ofert z powodu błahych pomyłek dopuszcza poprawienie niedopatrzeń, błędów niezamierzonych, opuszczeń, drobnych różnic itp., lecz wszystkie te zmiany muszą mieścić się w pojęciu omyłki. Czynność poprawy omyłek w świetle art. 87 ust. 2 pkt 3 ustawy prowadzi do zmiany treści oferty, jednakże charakter tych omyłek musi być taki, że sam zamawiający jest w stanie dokonać tejże poprawy (wyrok KIO z 16 lipca 2012 r., KIO 1359/12, z KIO 1323/12).

Powyższe oznacza, iż zastosowanie art. 87 ust. 2 pkt 3 P.z.p. w zakresie poprawienia brakującego kosztorysu nie mogło mieć zastosowania, bowiem nie można poprawić czegoś, czego nie ma w ofercie i jest to niezależnie od rodzaju wynagrodzenia ryczałtowego czy kosztorysowego. Ponadto, jak wynika to z linii orzecniczej, kosztorys ofertowy stanowi treść oferty i jego brak skutkuje odrzuceniem oferty w trybie art. 89 ust. 1 pkt 2 P.z.p., a ponieważ fizyczny brak kosztorysu w ofercie nie mieści się w definicji innych omyłek, zamawiający nie mógł skorzystać z dyspozycji art. 87 ust. 2 pkt 3 P.z.p. i samodzielnie dokonać poprawek.

Obowiązkiem wykonawców jest złożenie oferty poprawnej, zgodnej z wymaganiami zamawiającego, zaś obowiązkiem zamawiającego jest dokonanie rzetelnej i zgodnej z przepisami czynności badania i oceny złożonych w postępowaniu ofert. Przepis art. 87 ust. 2 pkt 3 ustawy nie stanowi narzędzia do naprawiania źle złożonych ofert, lecz stanowi podstawę do poprawy omyłek, której to poprawy dokonać może zamawiający, a ich znaczenie dla całości złożonego oświadczenia woli (oferty) przez wykonawcę w kontekście specyfikacji istotnych warunków nie będzie istotne (porównaj: wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z 26 lutego 2009 r., sygn. akt KIO/UZP 157/09, KIO/UZP 159/09, KIO/UZP 174/09, wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z 22 października 2009 r., sygn. akt KIO/UZP 1278/09, wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z 18 maja 2009 r., sygn. akt KIO/UZP 779/10).

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego stanowi szczególną formę prowadzącą do zawarcia umowy w sprawie realizacji danego zamówienia, kreowane jest przez obowiązujące przepisy prawa dla tej dyscypliny i zobowiązujące tymi przepisami wszystkich uczestników tego syste-

mu. Choć samo postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego nie powinno być formalizmem samym w sobie, a jego głównym zadaniem jest doprowadzenie do zawarcia umowy – to odstępianie od formalizmu nie może być utożsamiane z modyfikacją reguł postępowania określonych ustawą i w konsekwencji prowadzić do wyboru w postępowaniu oferty, która nie jest zgodna z wymaganiami zamawiającego. Szczególna regulacja postępowań o udzielenie zamówienia publicznego zobowiązuje zamawiających do takiego działania oraz korzystania z praw, jakie przypisuje mu ustawa, które to działanie doprowadzi do obiektywnie najkorzystniejszego rozstrzygnięcia postępowania, a działanie takie zapewni jednocześnie poszanowanie zasad Prawa zamówień publicznych oraz interesów wszystkich uczestników procesu udzielania zamówień publicznych – (wyrok KIO z dnia 16 lipca 2012 r., KIO 1359/12).

Tym samym działanie gminy jak najbardziej było prowadzone zgodnie z przepisami ustawy Prawo zamówień publicznych i zasadami tej ustawy wraz z poszanowaniem wszystkich uczestników postępowania o udzielenie zamówienia publicznego.

Mimo tych argumentów Urząd Zamówień Publicznych, kontrolując postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego, zarzucił gminie naruszenie przepisów Prawa zamówień publicznych.

Powtarzanie błędnego zarzutu dotyczącego bezprawności odrzucenia oferty najkorzystniejszej w trybie art. 89 ust. 1 pkt 2 P.z.p. z powodu braku kosztorysu ofertowego przy cenie ryczałtowej w świetle powyższych wywodów nie znajduje żadnego uzasadnienia w procedurze udzielania zamówień publicznych. Proszę o ustosunkowanie się do niniejszej uwagi i zweryfikowanie stanowiska prezentowanego przez UZP.

Mimo tych uwarunkowań na zamawiających nakładane są korekty finansowe – często w ogromnej kwocie – za podobno niezgodne z prawem działania uzasadniane tylko tym, że umowa przewiduje rozliczenie w formie ryczałtu. To, że zamawiający zamierza się rozliczać w formie ryczałtu w trakcie wykonywania umowy, nie zwalnia zamawiającego z obowiązku sprawdzenia, czy oferta odpowiada treści specyfikacji, czy nie zawiera rażąco niskiej ceny itp. Z tego względu działania zamawiających, którzy chcą ustalić zgodność oferty ze specyfikacją na etapie badania i oceny ofert, wydają się rzeczą w pełni racjonalną i słuszną. Pozwala to uniknąć zawierania umów z wykonawcami, których oferty są nierzetelne, poniżej kosztów wykonania lub z innych względów nieuczciwe, co w ostateczności umożliwi sektorowi publicznemu nie tylko wybrać rzeczywiście najkorzystniejszą ofertę i oszczędnie wydatkować środki publiczne, ale także celowo i gospodarnie zrealizować zamówienie. Jest to mechanizm skuteczniej eliminujący nasilającą się obecnie plagę odstępowania lub rozwiązywania umów z wykonawcami, którzy niestarannie przygotowali oferty, niż jakiegokolwiek inne działania.

Z tego względu z ogromnym niepokojem przyjmuję napływające do mnie sygnały od zamawiających, że kwoty dofinansowania ze środków UE czy inne środki pomocowe są im zabierane nie ze względu na naruszenie prawa czy postanowień specyfikacji, lecz ze względu na obowiązującą w danej chwili interpretację tychże przepisów, stosowaną przez różne organy państwa.

Reasumując, proszę o odpowiedź dodatkowo na następujące pytania (poza zawartymi w tekście powyżej):

1. Czy żądanie złożenia kosztorysu ofertowego na etapie prowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w przypadku gdy zamawiający zamierza rozliczyć się z wykonawcą robót w oparciu o cenę ryczałtową, nie narusza żadnego obowiązującego przepisu prawa i jest w pełni dopuszczalne?

2. Czy zamawiający, określając jednoznacznie i wyraźnie w postanowieniach SIWZ i ogłoszenia wymóg złożenia kosztorysów ofertowych, mając na względzie weryfikację zgodności treści oferty z treścią specyfikacji istotnych warunków zamówienia, stosownie do zasady równego traktowania wykonawców i zasady uczciwej konkurencji wyrażonej w art. 7 ust. 1 ustawy P.z.p. jest zobowiązany odrzucić ofertę tego wykonawcy, który nie wywiązał się z wymagań (obowiązków) na niego nałożonych?

3. Czy w przypadku gdy kosztorysy służą weryfikacji złożonej oferty pod kątem wyceny wszystkich wchodzących w zakres przedmiotu zamówienia elementów, wówczas ich brak wyczerpuje przesłankę odrzucenia oferty, o której mowa w art. 89 ust. 1 pkt 2 ustawy, a treść kosztorysów ofertowych podlega wówczas ocenie pod kątem art. 89 ust. 1 pkt 2 P.z.p., a więc ocenie zgodności oferty z treścią SIWZ?

4. Czy zamawiający, mając na względzie orzecznictwo KIO, GKO oraz sądów (np. uchwałę KIO/KU 84/10, orzeczenie GKO BDF1/4900/31/37/10/807, wyrok sądu V GA 40/09), odrzucając ofertę z powodu braku kosztorysu ofertowego na podstawie art. 89 ust. 1 pkt 2 ustawy P.z.p. naruszył zapisy art. 89 ust. 1 pkt 2?

5. Czy weryfikując ofertę pod kątem najkorzystniejszej oferty w rozumieniu zapisów art. 2 pkt 5, należy mieć na uwadze zapisy całej ustawy, czy jedynie zapisy dotyczące ceny?

Poseł Zbigniew Babalski

Ostróda, dnia 18 marca 2013 r.

Zapytanie (nr 3792)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

w sprawie umieszczania morskich farm wiatrowych na Morzu Bałtyckim

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana w kwestii dotyczącej umieszczania morskich farm wiatrowych na Morzu Bałtyckim.

Stan faktyczny: Według powszechnie dostępnych informacji w Polsce wszczęto aktualnie 60 procedur w sprawie umieszczania farm wiatrowych na Bałtyku. Procedura ta jest czasochłonna, dlatego nie każdy tego typu projekt dochodzi do skutku. Obecnie na terenie województw pomorskiego i zachodniopomorskiego zaakceptowano i wydano 15 pozwoleń na wzniesienie i wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich. Większa ich ilość miałaby powstać na obszarze tego pierwszego. W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

Czym kieruje się ministerstwo przy wydawaniu pozwoleń na tego typu budowy?

Co decyduje o kolejności wydawania pozwoleń?

Czy fakt, że w chwili obecnej więcej pozwoleń wydano na terenie województwa pomorskiego, świadczy o jego lepszej sytuacji (geograficznej/administracyjnej)?

Z poważaniem

Poseł Artur Dębski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Zapytanie (nr 3793)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

w sprawie materiałów używanych przy budowie dróg

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosiły się osoby zwracające uwagę na możliwość wystąpienia nieprawidłowości przy budowie drogi S8 polegającej na użyciu, niezgodnie z projektem i specyfikacją, gliny na odcinku Syców – Kępno. Z uzyskanych przeze mnie informacji wynika, iż glina została użyta do budowy drogi S8 na odcinkach: 68+700, 68+750, 68+90, 69+050.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy podejmowane są działania sprawdzające jakość materiałów używanych przy budowach dróg i na czym one polegają?

2. Czy zamierza Pan spowodować kontrole w tym konkretnym przypadku obejmującym wskazane odcinki drogi?

Z poważaniem

Poseł Jan Dziedziczak

Warszawa, dnia 17 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3794)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie naprawy oraz modernizacji
linii kolejowej nr 281**

Szanowny Panie Ministrze! Jednym z głównych powodów wycofania połączeń na linii kolejowej 281 był jej zły stan techniczny, dość poważne zużycie torowisk – w związku z czym w niektórych miejscach wprowadzono stałe ograniczenie prędkości do 30–40 km/h (np. odcinek Września – Książno – Miłosław). Ponadto bardzo często wartość ta realnie oscyluje wokół 20–30 km/h.

Należy przy tym zaznaczyć, że wygaszenie przewozów na linii kolejowej 281 będzie miało wielce negatywny wpływ na zwiększenie natężenia ruchu na i tak przeciążonych drogach wojewódzkich: 442 Września – Kalisz oraz 441 Borzykowo – Miłosław.

Modernizacja linii kolejowej 281 niesie za sobą pewne wymierne skutki, wśród których do najważniejszych zaliczyć by można:

— odciążenie Poznańskiego Węzła Kolejowego oraz linii E59;

— możliwość stworzenia szybkiego połączenia z Wrocławia do Warszawy, a także odpowiednie skomunikowanie Dolnego Śląska z Pomorzem oraz Warmią i Mazurami;

— efektywne wykorzystanie zmodernizowanego szlaku do przewozu towarów ponadnormatywnych.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Transportu, Budownictwa i Gospodarki Wodnej planuje w najbliższym czasie modernizację linii kolejowej 281?

2. Czy do czasu ostatecznej modernizacji zostaną podjęte naprawy najbardziej zużytych odcinków infrastruktury kolejowej?

3. Czy możliwym jest wpisanie niniejszych inwestycji do „Wieloletniego programu inwestycji kolejowych”?

Z poważaniem

Poseł Paweł Arndt

Gniezno, dnia 18 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3795)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie objęcia urlopem rodziców
wszystkich dzieci urodzonych w 2013 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosili się przedstawiciele ruchu rodziców: Matki I kwartału 2013 r. zaniepokojeni niekorzystnym dla nich zapisem dotyczącym daty wejścia w życie ustawy Kodeks pracy oraz ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (projekt z 8 listopada 2012).

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytanie: Czy ministerstwo przewiduje wyrównanie szans kobiet, które urodzą dzieci w pierwszym kwartale 2013 r.?

Poseł Iwona Guzowska

Gdańsk, dnia 18 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3796)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie planowanych zmian
w kryteriach dochodowych uprawniających
do świadczeń z funduszu alimentacyjnego**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłaszają się matki samotnie wychowujące dzieci i korzystające ze świadczeń z funduszu alimentacyjnego, zaniepokojone informacjami o planowanych zmianach w zasadach korzystania z tego funduszu, a w szczególności informacjami nt. obniżenia progu uprawniającego do otrzymania zaliczki alimentacyjnej.

W związku z tym uprzejmie proszę Pana, Panie Ministrze, o odpowiedź na następujące pytanie: Czy ministerstwo w roku bieżącym lub w roku przyszłym planuje zmiany w przepisach dotyczących świadczeń z funduszu alimentacyjnego, a w szczególności, czy planowane są zmiany w wysokości kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń? Jeżeli tak, to na czym te zmiany będą polegały?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Jelenia Góra, dnia 18 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3797)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie świadczenia pieniężnego
i uprawnień przysługujących osobom
wcielonym do brygad
Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”**

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa, z którą zwracam się do Pana, dotyczy osób, które w latach 1949–1959 wcielane były do pracy w ramach brygad „Służba Polsce”.

Z interwencją zwrócił się do mnie jeden z przedstawicieli tej właśnie grupy, twierdząc, że osoby odbywające wspólnie z nim w latach 1949–1959 w tych samych miejscach służbę wojskową jako żołnierze Wojska Polskiego mają status kombatanta, a za tym idące świadczenia i przywileje. Osoby odbywające służbę jako junacy, tak jak on, w brygadach Służby Polsce, nie otrzymują z tego tytułu żadnej rekompensaty. Na dowód tego przekazał kserokopie decyzji ZUS z dnia 5 kwietnia 2011 r. odmawiającej doliczenia ww. okresu do stażu pracy.

W związku z powyższym proszę o informację:

1. Czy prawdą jest, że osobom przymusowo wcielonym do brygad „Służby Polsce” nie przysługują z tytułu wykonywanej w latach 1949–1959 pracy żadne rekompensaty ani przywileje, a jeśli nie, to proszę o informację, jakie.

2. Jakie są możliwości w tym konkretnym przypadku, gdzie ZUS negatywnie ustosunkował się do wniosku o doliczenie okresu służby w brygadach „Służba Polsce” do stażu pracy, a nie poinformował o innych formach rekompensaty z tego tytułu?

Z poważaniem

Poseł Maria Małgorzata Janyska

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3798)

do ministra gospodarki

**w sprawie obniżania cen i wypowiedzania
umów na dostawy biomasy wykorzystywanej
do celów energetycznych**

Szanowny Panie Ministrze! W Polsce energię odnawialną pozyskuje się z promieniowania słonecznego, wiatru, zasobów geotermalnych, wodnych, stałej masy, biogazu i biopaliw ciekłych. Wykorzystywanie odnawialnych źródeł energii ma z całą pewnością korzystny wpływ na środowisko. Jednak pozyskiwanie energii z tych źródeł wymaga znaczących nakładów

finansowych. W ramach polskiego systemu wsparcia rozwoju produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w latach 2005–2012 odbiorcy końcowi energii elektrycznej udzielili pomocy publicznej na kwotę ponad 18 486 mln zł w przeliczeniu na waloryzowaną corocznie opłatę zastępczą. W wyniku nadużywania możliwości uiszczania opłaty zastępczej, zamiast umarzania praw majątkowych tzw. zielonych certyfikatów, na przełomie 2012/2013 doszło do załamania na rynku rozwoju produkcji energii elektrycznej z OZE i wstrzymywania lub ograniczania odbioru biomasy stanowiącej surowiec energetyczny odpowiedzialny za ponad 13% produkcji OZE w Polsce.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Jaka odpowiedź została skierowana do POLBIO – Polskiego Towarzystwa Gospodarczego Bioenergii na list otwarty (w załączeniu*) z dnia 14 lutego 2013 r.?

2. Czy opracowywany przez Ministerstwo Gospodarki projekt tzw. trójpacku energetycznego uwzględnia regulacje pozwalające na uniknięcie sytuacji związanej z nadpodażą certyfikatów przy braku istotnej nadprodukcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, których brak prawdopodobnie jest przyczyną obecnej sytuacji na rynku biomasy, co w najwyższym stopniu podważa wiarygodność inwestycyjną Polski zarówno wobec inwestorów krajowych, jak i zagranicznych?

3. Czy proponowane regulacje zostały ocenione i w jakim zakresie pod kątem skutków społeczno-gospodarczych dla branży producentów biomasy na cele energetyczne, a w szczególności biomasy pochodzącej z rolnictwa, tzw. biomasy agro?

4. W jaki sposób zgodnie z projektem tzw. trójpacku planuje się stopniowe przechodzenie ze współspalania do innych metod wykorzystania biomasy do produkcji energii odnawialnej? Jak miałyby to wyglądać czasowo i jakie jest planowane wsparcie dla rozwoju projektów nowych technologii, w szczególności rozproszonego generowania energii z OZE?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 18 marca 2013 r.

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Zapytanie
(nr 3799)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie stanu technicznego
dróg lokalnych w woj. zachodniopomorskim**

Od wielu miesięcy docierają do mnie informacje o pogarszającym się stanie wielu dróg lokalnych powiatowych i gminnych. Drogi te pełnią często funkcję dojazdową do dróg krajowych bądź stanowią dogodny objazd podczas remontów istniejących szlaków komunikacyjnych. Samorząd terytorialny nie jest w stanie własnymi siłami udźwignąć kosztownych remontów lokalnych dróg.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kilometrów dróg gminnych i powiatowych zostało wyremontowanych w województwie zachodniopomorskim w latach 2007–2012?

2. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na remonty i modernizację dróg gminnych i powiatowych w województwie zachodniopomorskim w latach 2007–2012?

3. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na przywrócenie do stanu poprzedniego dróg lokalnych służących za objazdy bądź drogi dojazdowe dla pojazdów budowlanych w czasie trwania budowy autostrad, dróg ekspresowych bądź modernizacji i remontów dróg znajdujących się w zarządzie GDDKiA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3800)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie stanu technicznego
dróg lokalnych w woj. mazowieckim**

Od wielu miesięcy docierają do mnie informacje o pogarszającym się stanie wielu dróg lokalnych: powiatowych i gminnych. Drogi te pełnią często funkcję dojazdową do dróg krajowych bądź stanowią dogodny objazd podczas remontów istniejących szlaków komunikacyjnych. Samorząd terytorialny nie jest w stanie własnymi siłami udźwignąć kosztownych remontów lokalnych dróg.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kilometrów dróg gminnych i powiatowych zostało wyremontowanych w województwie mazowieckim w latach 2007–2012?

2. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na remonty i modernizację dróg gminnych i powiatowych w województwie mazowieckim w latach 2007–2012?

3. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na przywrócenie do stanu poprzedniego dróg lokalnych służących za objazdy bądź drogi dojazdowe dla pojazdów budowlanych w czasie trwania budowy autostrad, dróg ekspresowych bądź modernizacji i remontów dróg znajdujących się w zarządzie GDDKiA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3801)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie stanu technicznego
dróg lokalnych w woj. pomorskim**

Od wielu miesięcy docierają do mnie informacje o pogarszającym się stanie wielu dróg lokalnych powiatowych i gminnych. Drogi te pełnią często funkcję dojazdową do dróg krajowych bądź stanowią dogodny objazd podczas remontów istniejących szlaków komunikacyjnych. Samorząd terytorialny nie jest w stanie własnymi siłami udźwignąć kosztownych remontów lokalnych dróg.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kilometrów dróg gminnych i powiatowych zostało wyremontowanych w województwie pomorskim w latach 2007–2012?

2. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na remonty i modernizację dróg gminnych i powiatowych w województwie pomorskim w latach 2007–2012?

3. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na przywrócenie do stanu poprzedniego dróg lokalnych służących za objazdy bądź drogi dojazdowe dla pojazdów budowlanych w czasie trwania budowy autostrad, dróg ekspresowych bądź modernizacji i remontów dróg znajdujących się w zarządzie GDDKiA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3802)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie stanu technicznego dróg
lokalnych w woj. warmińsko-mazurskim**

Od wielu miesięcy docierają do mnie informacje o pogarszającym się stanie wielu dróg lokalnych powiatowych i gminnych. Drogi te pełnią często funkcję dojazdową do dróg krajowych bądź stanowią dogodny objazd podczas remontów istniejących szlaków komunikacyjnych. Samorząd terytorialny nie jest w stanie własnymi siłami udźwignąć kosztownych remontów lokalnych dróg.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kilometrów dróg gminnych i powiatowych zostało wyremontowanych w województwie warmińsko-mazurskim w latach 2007–2012?

2. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na remonty i modernizację dróg gminnych i powiatowych w województwie warmińsko-mazurskim w latach 2007–2012?

3. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na przywrócenie do stanu poprzedniego dróg lokalnych służących za objazdy bądź drogi dojazdowe dla pojazdów budowlanych w czasie trwania budowy autostrad, dróg ekspresowych bądź modernizacji i remontów dróg znajdujących się w zarządzie GDDKiA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3803)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie stanu technicznego
dróg lokalnych w woj. podlaskim**

Od wielu miesięcy docierają do mnie informacje o pogarszającym się stanie wielu dróg lokalnych powiatowych i gminnych. Drogi te pełnią często funkcję dojazdową do dróg krajowych bądź stanowią dogodny objazd podczas remontów istniejących szlaków komunikacyjnych. Samorząd terytorialny nie jest w stanie własnymi siłami udźwignąć kosztownych remontów lokalnych dróg.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kilometrów dróg gminnych i powiatowych zostało wyremontowanych w województwie podlaskim w latach 2007–2012?

2. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na remonty i modernizację dróg gminnych i powiatowych w województwie podlaskim w latach 2007–2012?

3. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na przywrócenie do stanu poprzedniego dróg lokalnych służących za objazdy bądź drogi dojazdowe dla pojazdów budowlanych w czasie trwania budowy autostrad, dróg ekspresowych bądź modernizacji i remontów dróg znajdujących się w zarządzie GDDKiA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3804)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie stanu technicznego
dróg lokalnych w woj. lubelskim**

Od wielu miesięcy docierają do mnie informacje o pogarszającym się stanie wielu dróg lokalnych powiatowych i gminnych. Drogi te pełnią często funkcję dojazdową do dróg krajowych bądź stanowią dogodny objazd podczas remontów istniejących szlaków komunikacyjnych. Samorząd terytorialny nie jest w stanie własnymi siłami udźwignąć kosztownych remontów lokalnych dróg.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kilometrów dróg gminnych i powiatowych zostało wyremontowanych w województwie lubelskim w latach 2007–2012?

2. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na remonty i modernizację dróg gminnych i powiatowych w województwie lubelskim w latach 2007–2012?

3. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na przywrócenie do stanu poprzedniego dróg lokalnych służących za objazdy bądź drogi dojazdowe dla pojazdów budowlanych w czasie trwania budowy autostrad, dróg ekspresowych bądź modernizacji i remontów dróg znajdujących się w zarządzie GDDKiA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3805)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie stanu technicznego dróg
lokalnych w woj. podkarpackim**

Od wielu miesięcy docierają do mnie informacje o pogarszającym się stanie wielu dróg lokalnych powiatowych i gminnych. Drogi te pełnią często funkcję dojazdową do dróg krajowych bądź stanowią dogodny objazd podczas remontów istniejących szlaków komunikacyjnych. Samorząd terytorialny nie jest w stanie własnymi siłami udźwignąć kosztownych remontów lokalnych dróg.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kilometrów dróg gminnych i powiatowych zostało wyremontowanych w województwie podkarpackim w latach 2007–2012?

2. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na remonty i modernizację dróg gminnych i powiatowych w województwie podkarpackim w latach 2007–2012?

3. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na przywrócenie do stanu poprzedniego dróg lokalnych służących za objazdy bądź drogi dojazdowe dla pojazdów budowlanych w czasie trwania budowy autostrad, dróg ekspresowych bądź modernizacji i remontów dróg znajdujących się w zarządzie GDDKiA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3806)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie stanu technicznego
dróg lokalnych w woj. małopolskim**

Od wielu miesięcy docierają do mnie informacje o pogarszającym się stanie wielu dróg lokalnych powiatowych i gminnych. Drogi te pełnią często funkcję dojazdową do dróg krajowych bądź stanowią dogodny objazd podczas remontów istniejących szlaków komunikacyjnych. Samorząd terytorialny nie jest w stanie własnymi siłami udźwignąć kosztownych remontów lokalnych dróg.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kilometrów dróg gminnych i powiatowych zostało wyremontowanych w województwie małopolskim w latach 2007–2012?

2. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na remonty i modernizację dróg gminnych i powiatowych w województwie małopolskim w latach 2007–2012?

3. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na przywrócenie do stanu poprzedniego dróg lokalnych służących za objazdy bądź drogi dojazdowe dla pojazdów budowlanych w czasie trwania budowy autostrad, dróg ekspresowych bądź modernizacji i remontów dróg znajdujących się w zarządzie GDDKiA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3807)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie stanu technicznego
dróg lokalnych w woj. śląskim**

Od wielu miesięcy docierają do mnie informacje o pogarszającym się stanie wielu dróg lokalnych powiatowych i gminnych. Drogi te pełnią często funkcję dojazdową do dróg krajowych bądź stanowią dogodny objazd podczas remontów istniejących szlaków komunikacyjnych. Samorząd terytorialny nie jest w stanie własnymi siłami udźwignąć kosztownych remontów lokalnych dróg.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kilometrów dróg gminnych i powiatowych zostało wyremontowanych w województwie śląskim w latach 2007–2012?

2. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na remonty i modernizację dróg gminnych i powiatowych w województwie śląskim w latach 2007–2012?

3. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na przywrócenie do stanu poprzedniego dróg lokalnych służących za objazdy bądź drogi dojazdowe dla pojazdów budowlanych w czasie trwania budowy autostrad, dróg ekspresowych bądź modernizacji i remontów dróg znajdujących się w zarządzie GDDKiA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3808)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie stanu technicznego
dróg lokalnych w woj. opolskim**

Od wielu miesięcy docierają do mnie informacje o pogarszającym się stanie wielu dróg lokalnych powiatowych i gminnych. Drogi te pełnią często funkcję dojazdową do dróg krajowych bądź stanowią dogodny objazd podczas remontów istniejących szlaków komunikacyjnych. Samorząd terytorialny nie jest w stanie własnymi siłami udźwignąć kosztownych remontów lokalnych dróg.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kilometrów dróg gminnych i powiatowych zostało wyremontowanych w województwie opolskim w latach 2007–2012?

2. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na remonty i modernizację dróg gminnych i powiatowych w województwie opolskim w latach 2007–2012?

3. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na przywrócenie do stanu poprzedniego dróg lokalnych służących za objazdy bądź drogi dojazdowe dla pojazdów budowlanych w czasie trwania budowy autostrad, dróg ekspresowych bądź modernizacji i remontów dróg znajdujących się w zarządzie GDDKiA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3809)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie stanu technicznego
dróg lokalnych w woj. dolnośląskim**

Od wielu miesięcy docierają do mnie informacje o pogarszającym się stanie wielu dróg lokalnych powiatowych i gminnych. Drogi te pełnią często funkcję dojazdową do dróg krajowych bądź stanowią dogodny objazd podczas remontów istniejących szlaków komunikacyjnych. Samorząd terytorialny nie jest w stanie własnymi siłami udźwignąć kosztownych remontów lokalnych dróg.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kilometrów dróg gminnych i powiatowych zostało wyremontowanych w województwie dolnośląskim w latach 2007–2012?

2. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na remonty i modernizację dróg gminnych i powiatowych w województwie dolnośląskim w latach 2007–2012?

3. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na przywrócenie do stanu poprzedniego dróg lokalnych służących za objazdy bądź drogi dojazdowe dla pojazdów budowlanych w czasie trwania budowy autostrad, dróg ekspresowych bądź modernizacji i remontów dróg znajdujących się w zarządzie GDDKiA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3810)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie stanu technicznego
dróg lokalnych w woj. lubuskim**

Od wielu miesięcy docierają do mnie informacje o pogarszającym się stanie wielu dróg lokalnych powiatowych i gminnych. Drogi te pełnią często funkcję dojazdową do dróg krajowych bądź stanowią dogodny objazd podczas remontów istniejących szlaków komunikacyjnych. Samorząd terytorialny nie jest w stanie własnymi siłami udźwignąć kosztownych remontów lokalnych dróg.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kilometrów dróg gminnych i powiatowych zostało wyremontowanych w województwie lubuskim w latach 2007–2012?

2. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na remonty i modernizację dróg gminnych i powiatowych w województwie lubuskim w latach 2007–2012?

3. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na przywrócenie do stanu poprzedniego dróg lokalnych służących za objazdy bądź drogi dojazdowe dla pojazdów budowlanych w czasie trwania budowy autostrad, dróg ekspresowych bądź modernizacji i remontów dróg znajdujących się w zarządzie GDDKiA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3811)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie stanu technicznego
dróg lokalnych w woj. wielkopolskim**

Od wielu miesięcy docierają do mnie informacje o pogarszającym się stanie wielu dróg lokalnych powiatowych i gminnych. Drogi te pełnią często funkcję dojazdową do dróg krajowych bądź stanowią dogodny objazd podczas remontów istniejących szlaków komunikacyjnych. Samorząd terytorialny nie jest w stanie własnymi siłami udźwignąć kosztownych remontów lokalnych dróg.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kilometrów dróg gminnych i powiatowych zostało wyremontowanych w województwie wielkopolskim w latach 2007–2012?

2. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na remonty i modernizację dróg gminnych i powiatowych w województwie wielkopolskim w latach 2007–2012?

3. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na przywrócenie do stanu poprzedniego dróg lokalnych służących za objazdy bądź drogi dojazdowe dla pojazdów budowlanych w czasie trwania budowy autostrad, dróg ekspresowych bądź modernizacji i remontów dróg znajdujących się w zarządzie GDDKiA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3812)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie stanu technicznego
dróg lokalnych w woj. łódzkim**

Od wielu miesięcy docierają do mnie informacje o pogarszającym się stanie wielu dróg lokalnych powiatowych i gminnych. Drogi te pełnią często funkcję dojazdową do dróg krajowych bądź stanowią dogodny objazd podczas remontów istniejących szlaków komunikacyjnych. Samorząd terytorialny nie jest w stanie własnymi siłami udźwignąć kosztownych remontów lokalnych dróg.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kilometrów dróg gminnych i powiatowych zostało wyremontowanych w województwie łódzkim w latach 2007–2012?

2. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na remonty i modernizację dróg gminnych i powiatowych w województwie łódzkim w latach 2007–2012?

3. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na przywrócenie do stanu poprzedniego dróg lokalnych służących za objazdy bądź drogi dojazdowe dla pojazdów budowlanych w czasie trwania budowy autostrad, dróg ekspresowych bądź modernizacji i remontów dróg znajdujących się w zarządzie GDDKiA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3813)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie stanu technicznego
dróg lokalnych w woj. kujawsko-pomorskim**

Od wielu miesięcy docierają do mnie informacje o pogarszającym się stanie wielu dróg lokalnych powiatowych i gminnych. Drogi te pełnią często funkcję dojazdową do dróg krajowych bądź stanowią dogodny objazd podczas remontów istniejących szlaków komunikacyjnych. Samorząd terytorialny nie jest w stanie własnymi siłami udźwignąć kosztownych remontów lokalnych dróg.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kilometrów dróg gminnych i powiatowych zostało wyremontowanych w województwie kujawsko-pomorskim w latach 2007–2012?

2. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na remonty i modernizację dróg gminnych i powiatowych w województwie kujawsko-pomorskim w latach 2007–2012?

3. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na przywrócenie do stanu poprzedniego dróg lokalnych służących za objazdy bądź drogi dojazdowe dla pojazdów budowlanych w czasie trwania budowy autostrad, dróg ekspresowych bądź modernizacji i remontów dróg znajdujących się w zarządzie GDDKiA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3814)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie stanu technicznego dróg
lokalnych w woj. świętokrzyskim**

Od wielu miesięcy docierają do mnie informacje o pogarszającym się stanie wielu dróg lokalnych powiatowych i gminnych. Drogi te pełnią często funkcję dojazdową do dróg krajowych bądź stanowią dogodny objazd podczas remontów istniejących szlaków komunikacyjnych. Samorząd terytorialny nie jest w stanie własnymi siłami udźwignąć kosztownych remontów lokalnych dróg.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kilometrów dróg gminnych i powiatowych zostało wyremontowanych w województwie świętokrzyskim w latach 2007–2012?

2. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na remonty i modernizację dróg gminnych i powiatowych w województwie świętokrzyskim w latach 2007–2012?

3. Jakie środki z budżetu państwa zostały przeznaczone na przywrócenie do stanu poprzedniego dróg lokalnych służących za objazdy bądź drogi dojazdowe dla pojazdów budowlanych w czasie trwania budowy autostrad, dróg ekspresowych bądź modernizacji i remontów dróg znajdujących się w zarządzie GDDKiA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3815)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie kosztów i terminu zakończenia
budowy autostrady A1**

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 20 października 2009 r., zmieniającym rozporządzenie w sprawie sieci autostrad i dróg ekspresowych, łączna długość sieci dróg ekspresowych i autostrad została określona na ok. 7300 km. Do dnia dzisiejszego budowa autostrady A1 nie została ukończona.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaki jest koszt dotychczas wykonanych prac na budowie poszczególnych odcinków autostrady A1?

2. Jaki jest koszt budowy jednego kilometra poszczególnych odcinków autostrady A1?

3. Czy są prowadzone postępowania zmierzające do wyegzekwowania kar za powstałe opóźnienia w budowie autostrady A1?

4. Jakie kryteria decydowały o przyznaniu kontraktu budowlanego na dany odcinek autostrady A1?

5. W jaki sposób byli sprawdzani przystępujący do przetargu oferenci w kontekście ich wiarygodności biznesowej i finansowej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3816)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie kosztów i terminu zakończenia
budowy autostrady A2**

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 20 października 2009 r., zmieniającym rozporządzenie w sprawie sieci autostrad i dróg ekspresowych, łączna długość sieci dróg ekspresowych i autostrad została określona na ok. 7300 km. Do dnia dzisiejszego budowa autostrady A2 nie została ukończona.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaki jest koszt dotychczas wykonanych prac na budowie poszczególnych odcinków autostrady A2?

2. Jaki jest koszt budowy jednego kilometra poszczególnych odcinków autostrady A2?

3. Czy są prowadzone postępowania zmierzające do wyegzekwowania kar za powstałe opóźnienia w budowie autostrady A2?

4. Jakie kryteria decydowały o przyznaniu kontraktu budowlanego na dany odcinek autostrady A2?

5. W jaki sposób byli sprawdzani przystępujący do przetargu oferenci w kontekście ich wiarygodności biznesowej i finansowej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3817)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie kosztów i terminu zakończenia
budowy autostrady A4**

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 20 października 2009 r., zmieniającym rozporządzenie w sprawie sieci autostrad i dróg ekspresowych, łączna długość sieci dróg ekspresowych i autostrad została określona na ok. 7300 km. Do dnia dzisiejszego budowa autostrady A4 nie została ukończona.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaki jest koszt dotychczas wykonanych prac na budowie poszczególnych odcinków autostrady A4?

2. Jaki jest koszt budowy jednego kilometra poszczególnych odcinków autostrady A4?

3. Czy są prowadzone postępowania zmierzające do wyegzekwowania kar za powstałe opóźnienia w budowie autostrady A4?

4. Jakie kryteria decydowały o przyznaniu kontraktu budowlanego na dany odcinek autostrady A4?

5. W jaki sposób byli sprawdzani przystępujący do przetargu oferenci w kontekście ich wiarygodności biznesowej i finansowej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3818)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

w sprawie instalacji fotoradarów

Zgodnie z zapowiedziami Rady Ministrów przy głównych szlakach komunikacyjnych mają zostać umiejscowione kolejne fotoradary, których zadaniem ma być zapewnienie większego bezpieczeństwa ruchu dla jego uczestników oraz dokumentowanie wykroczeń i przestępstw przeciwko bezpieczeństwu komunikacji.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka liczba fotoradarów stanowiących własność Inspekcji Transportu Drogowego została zamontowana w latach 2007–2012?

2. Jakie wpływy do budżetu państwa pochodziły z kar nakładanych dzięki zarejestrowanym przez fotoradary zdarzeniom drogowym w latach 2007–2012?

3. Jaka liczba nieoznakowanych samochodów z urządzeniami do kontroli prawidłowości ruchu drogowego została zakupiona w latach 2007–2012?

4. Jakie kryteria decydują o umiejscowieniu fotoradarów w danym miejscu?

5. Jaka ilość fotoradarów jest w posiadaniu samorządu terytorialnego? Jaka liczba fotoradarów została zakupiona przez samorządy terytorialne w latach 2007–2012?

6. Czy posadowienie fotoradarów zmniejszyło występowanie zdarzeń drogowych, takich jak wypadki czy kolizje?

Z wyrazami szacunku

Poseł Patryk Jaki

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3819)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 995 Szczecin Port Centralny – Nabrzeże**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 995 Szczecin Port Centralny – Nabrzeże. To kolejny przyczynek do likwidacji możliwości przewozowych w obrębie portu.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednio zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3820)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 684 Borowiany – Krupski Młyn**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 684 Borowiany – Krupski Młyn. Wyłączenie jej z eksploatacji oznaczać będzie uniemożliwienie wyjazdu z Tarnowskich Gór na linię 152 oraz de facto zupełną likwidację linii nr 144.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3821)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 418 Sławno – Darłowo**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 418 Sławno – Darłowo. Odbywa się na niej ruch towarowy, sezonowy ruch pasażerski, a sama linia posiada bardzo wysoki standard techniczny.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3822)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 373 Międzychód – Łowyn**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 373 Międzychód – Łowyn. Odbywa się na niej ruch towarowy do Łowynia.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3823)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 368 Sieraków Wielkopolski – Międzychód**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 368 Sieraków Wielkopolski – Międzychód. Na tym odcinku odbywa się ruch towarowy do Sierakowa.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3824)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 297 Nowy Świątów – Głucholazy**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 297 Nowy Świątów – Głucholazy. Wyłączenie tego odcinka będzie oznaczać całkowite odcięcie Głucholaz od sieci PKP PLK.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3825)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 283 Jelenia Góra – Zebrzydowa**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 283 Jelenia Góra – Zebrzydowa. Odbywa się na niej regularny ruch pasażerski, ponadto linia ta stanowi duży generator ruchu towarowego w Niwnicach/Gościszowie z uwagi na znajdujące się tam kamieniołomy.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3826)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 275 Bieniów – Lubsko**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 275 Bieniów – Lubsko. Na tym odcinku odbywa się regularny ruch towarowy do Lubska, a ten szlak kolejowy stanowi fragment najkrótszego połączenia Dolnego Śląska z Berlinem.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3827)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 275 Żagań – Bieniów**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 275 Żagań – Bieniów. Linia ta jest wykorzystywana w ruchu towarowym, niejeżdżona obecnie wyłącznie z powodu uszkodzenia wiaduktu przez samochód ciężarowy.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3828)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 241 Tuchola – Koronowo**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 241 Tuchola – Koronowo. W zasięgu tej linii znajduje się duży odbiorca w Koronowie (elewator), dając realny potencjał powrotu sporego wolumenu towarów (kilkadziesiąt tysięcy ton rocznie) na tory.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów

gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Z a p y t a n i e
(nr 3829)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 219 Szczytno – Pisz**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 219 Szczytno – Pisz. Odbывается na niej regularny ruch pasażerski oraz towarowy.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Z a p y t a n i e
(nr 3830)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 219 Pisz – Ełk**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 219 Pisz – Ełk. Odbывается na niej regularny ruch pasażerski oraz towarowy.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Z a p y t a n i e
(nr 3831)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 208 Działdowo – Brodnica**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 208 Działdowo – Brodnica. Problemy linii wynikają wyłącznie z uwagi na absurdalnie długi remont linii nr 9 (Warszawa – Gdańsk). Odbывается na niej ruch pociągów towarowych, w szczególności do odbiorców towaru w Lidzbarku (ciepłownia).

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3832)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 190 Skoczów – Bielsko-Biała Główna**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 190 Skoczów – Bielsko-Biała Główna. Do niedawna był na niej prowadzony regularny ruch pasażerski; linia ta stanowi połączenie Cieszyna z Bielskiem-Białą oraz ma duży potencjał powrotu pociągów osobowych.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów

gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3833)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 144 Borowiany – Fosowskie**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 144 Borowiany – Fosowskie. Odbywa się na niej regularny ruch pasażerski, a jej wyłączenie z eksploatacji oznacza likwidację kolejnego korytarza wywozowego towarów z Górnego Śląska.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3834)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 117 Wadowice – Bielsko-Biała Główna**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 117 Wadowice – Bielsko-Biała Główna. Odbywa się na niej regularny ruch pasażerski.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3835)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 117 Kalwaria Zebrzydowska Lanckorona
– Wadowice**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 117 Kalwaria Zebrzydowska Lanckorona – Wadowice. Na linii tej odbywa się regularny ruch pasażerski, została ona także zmodernizowana w 2006 r.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3836)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 107 Zagórz – Łupków**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 107 Zagórz – Łupków. Wyłączenie tego odcinka oznacza przecięcie jedynej alternatywy dla przejścia granicznego w Muszynie, na którym nie dość, że wyczerpuje się przepustowość, to jeszcze wiedzie do niego bardzo trudna profilowo linia. Ponadto wyłączenie tego odcinka odetnie bardzo atrakcyjne turystycznie obszary Bieszczad od reszty kraju.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów

gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3837)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 107 Łupków – Łupków (granica państwa)

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 107 Łupków – Łupków (granica państwa). Wyłączenie tego odcinka oznacza przecięcie jedynej alternatywy dla przejścia granicznego w Muszynie, na którym nie dość, że wyczerpuje się przepustowość, to jeszcze wiedzie do niego bardzo trudna profilowo linia.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3838)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 101 Munina – Hrebenne

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 101 Munina – Hrebenne. Odbywa się na niej regularny ruch pasażerski do Horyńca-Zdroju, ruch towarowy do Lubaczowa i Werchraty, a jej wyłączenie będzie skutkować odcięciem towarowego przejścia granicznego w Werchracie.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3839)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 97 Sucha Beskidzka – Żywiec

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 97 Sucha Beskidzka – Żywiec. Od wielu lat trwa intensywna walka o połączenia pasażerskie, ponadto odcinek ten to fragment trasy kolejowej Zakopane – Górny Śląsk

z możliwością uruchomienia potencjalnego ruchu dalekobieżnego.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3840)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 81 Chełm – Włodawa**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 81 Chełm – Włodawa. Odbywa się na niej pasażerski ruch turystyczny.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów

gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3841)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 72 Zamość – Hrubieszów Miasto**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 72 Zamość – Hrubieszów Miasto. Będzie to stanowiło znaczące pogorszenie komunikacji pomiędzy tymi oboma miastami.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3842)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 73 Włoszczowice – Busko-Zdrój**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 73 Włoszczowice – Busko-Zdrój. Odbywa się na niej regularny ruch towarowy do Buska-Zdroju.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i samochodów po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3843)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 69 Hrebenne – Hrebenne
(granica państwa)**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 69 Hrebenne – Hrebenne (granica państwa). Skutkiem takiego wyłączenia będzie zamknięcie kolejowego przejścia granicznego pasażerskiego, które jest fragmentem najkrótszego połączenia Lwów – Warszawa.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i samochodów po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3844)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 69 Zwierzyniec Towarowy – Hrebenne**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 69 Zwierzyniec Towarowy – Hrebenne. Linia ta wiedzie do ważnego turystycznie regionu kraju, a także stanowi część najkrótszego połączenia Lwów – Warszawa; odbywa się na niej również sezonowy ruch pasażerski.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i samochodów po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów

gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3845)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 55 Sokołów Podlaski – Siedlce**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 55 Sokołów Podlaski – Siedlce. Odbywa się na niej duży ruch towarowy do Sokołowa Podlaskiego, w perspektywie możliwe jest również przywrócenie połączeń pasażerskich Sokołów – Siedlce.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i samochodów po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3846)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 37 Białystok Fabryczny – Waliły**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 37 Białystok Fabryczny – Waliły. Przy niej położona jest duża ładownia drewna w Waliłach oraz baza Gaspol w Zubkach.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i samochodów po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3847)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 37 Białystok – Białystok Fabryczny**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 37 Białystok – Białystok Fabryczny. Na tym odcinku odbywa się regularny ruch towarowy do Białegostoku Fabrycznego w postaci transportu 130 tys. ton węgla do Elektrocieplowni Białystok.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3848)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 34 Ostrołęka – Ostrów Mazowiecka**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 34 Ostrołęka – Ostrów Mazowiecka. Ten odcinek linii to jedyne przejezdne połączenie alternatywne dla linii 29 w dostawach dla elektrowni w Ostrołęce (i innych odbiorców), której zamknięcie będzie stanowiło zagrożenie bezpieczeństwa energetycznego kraju.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów

gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3849)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 34 Ostrów Mazowiecka – Małkinia**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 34 Ostrów Mazowiecka – Małkinia. Linia ta to alternatywa dla linii 29 w dostawach do Ostrołęki, prowadzony jest regularny ruch towarowy do Ostrowi Mazowieckiej, a także jest perspektywa przywrócenia ruchu pasażerskiego.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3850)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 25 Chmielów k. Tarnobrzega – Mielec**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 25 Chmielów k. Tarnobrzega – Mielec. Gotowe jest studium wykonalności rewitalizacji sfinansowane przez samorządy, ponadto ten odcinek ma dostęp do rozbudowywanej stacji statycznej na LHS (Wola Baranowska), stanowi także najkrótsze połączenie w kierunku Krakowa.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3851)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej
nr 25 Mielec – Dębica**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 25 Mielec – Dębica. Mielec to duży ośrodek przemysłowy, duża elektrociepłownia (spory odbiorca węgla), generator

ruchu pasażerskiego pod warunkiem zapewnienia minimalnych rozsądnych parametrów (NG linii); ponadto Dębica to także ośrodek przemysłowy oraz siedziba zakładu kolejowego Tabor Dębica zatrudniającego ponad 400 osób.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednie zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3852)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie likwidacji odcinka
linii kolejowej nr 25
Tomaszów Mazowiecki – Skarżysko-Kamienna**

Z opublikowanego przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA wykazu linii kolejowych przeznaczonych do wyłączenia wynika, że planowane jest wyłączenie z eksploatacji odcinka linii kolejowej nr 25 Tomaszów Mazowiecki – Skarżysko-Kamienna. Linią tą odbywa się wywóz kruszyw (kierunek łódzki i północ kraju), piasku szklarskiego z okolic Tomaszowa na południe – 800 tys. ton rocznie (TKSM Biała Góra 400 tys. ton, Grudzeń Las 400 tys. ton). Ponadto jest to zagłębie produkcji ceramicznej, planowane jest także przywrócenie ruchu pasażerskiego.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kryteria decydowały o planowanym wyłączeniu z eksploatacji tego odcinka linii kolejowej?

2. Czy przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców?

3. Czy przeprowadzono analizę dodatkowego obciążenia sieci drogowej transportem towarów i surowców po wyłączeniu z eksploatacji odcinka linii kolejowej?

4. Jakie są koszty utrzymania tego odcinka linii kolejowej?

5. Czy nie uważa Pan, że likwidacja linii kolejowych stanowi bezpośrednio zagrożenie interesów gospodarczych Polski oraz przyczynia się do odcinania kolejnych społeczności lokalnych od większych aglomeracji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3853)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie wątpliwości związanych
z rozliczeniem tzw. kontraktu malezyjskiego
zawartego w 2002 r. przez Bumar sp. z o.o.**

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji NIK wynika, że w ramach kontraktu malezyjskiego o łącznej wartości 370,6 mln USD Bumar zawarł 6 umów agencyjnych, których koszt wynosił 95,4 mln USD. Z kolei z informacji prasowych wynika, że strona malezyjska domaga się kar w wysokości 65 mln USD.

Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Z kim zawarto umowy agencyjne?

Jak wygląda rozliczenie kontraktu malezyjskiego, które miało być wykonane przez Bumar do końca 2011 r.?

Jaki jest bilans finansowy tego kontraktu?

Jakie są kary z tytułu opóźnień w realizacji kontraktu, których domaga się Malesja?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3854)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie planowanego zakupu czołgów
Leopard 2**

Szanowny Panie Ministrze! W mediach Media pojawiły się informacje o planowanym zakupie przez

MON kolejnej partii czołgów Leopard 2. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Czy rozpatruje się zakup najnowszej, używanej przez Bundeswehrę i armię holenderską wersji Leopard 2 A6 tak, by uniknąć w najbliższym czasie kosztownej modernizacji zakupionych wozów starszych wersji?

Jaki jest potencjalny koszt zakupu 128 wozów Leopard 2 A5 i wariantowo Leopard 2 A6?

Czy w przypadku zakupu wersji Leopard 2 A5 planuje się ich modernizację do wersji A6 lub A7? Jeśli tak, to jaki będzie jej koszt?

Czy w dalszym ciągu planowana jest modernizacja posiadanych już czołgów Leopard 2 A4? Jeśli tak, to do jakiej wersji? Czy ustalono już WZTT dotyczące modernizacji wozów? Jeśli tak, to proszę o ujawnienie jej jawnych elementów.

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3855)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie implementacji protokołu
przesyłania danych Link 16
w systemach dowodzenia**

Szanowny Panie Ministrze! W celu optymalnego wykorzystania wprowadzanego do uzbrojenia Wojska Polskiego nowoczesnego sprzętu wojskowego zachodzi potrzeba pilnej implementacji protokołu przesyłania danych Link 16 w systemach dowodzenia.

Jak przebiega implementacja standardu wymiany danych Link 16 w SP, wojskach przeciwlotniczych Wojsk Lądowych, Marynarce Wojennej?

Który z podmiotów polskiego przemysłu obronnego odpowiedzialny jest za implementację standardu Link 16? Jakie na tym polu zanotował sukcesy?

Czy pozyskano integrator systemu Link 16 i systemu Dunaj dla wojsk lotniczych?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3856)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie systemu dowodzenia i kierowania
ogniem Łowcza – Rega**

Szanowny Panie Ministrze! Ostatnio przeprowadzono testy interoperacyjności systemu dowodzenia Łowcza – Rega z systemem amerykańskim Forward Area Air Defence System i sprawdzono działanie z baterią Patriot.

Czy testowano w podobny sposób system Łowcza – Rega z systemami niemieckimi, czeskimi, słowackimi, francuskimi, włoskimi? Czy przetestowano je z bateriami SAMP/T?

Dlaczego wybrano w pierwszej kolejności baterię Patriot?

Jak przebiegają prace nad interfejsem LLAPI-Rega-5?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3857)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie budzących wątpliwość działań
Inspektoratu Uzbrojenia przy zakupie
silników do samolotów MiG-29**

Szanowny Panie Ministrze! W 2012 r. MON zakupiło partię silników RD-33 do samolotów MiG-29. Zrezygnowano przy tym z otwartego międzynarodowego przetargu. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Dlaczego nie wystosowano zapytań ofertowych na silniki RD-33 do podmiotów z Ukrainy, Mołdawii, Słowacji, Węgier?

Czy przeprowadzono analizę rynku silników RD-33, a jeśli tak, to co ona wykazała?

Czy w związku z rażącą niegospodarnością związaną z zakupem silników RD-33 MON rozważa skierowanie sprawy do prokuratury?

Czy generał D. nadal pozostaje w jakikolwiek sposób związany z Inspektoratem Uzbrojenia?

Czy w Inspektoracie Uzbrojenia jest normą podpisywanie tak ważnych umów w przededniu odejścia ze stanowiska?

Czym w Inspektoracie Uzbrojenia zajmuje się pułkownik P.?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3858)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie ratyfikowanej
przez Rzeczpospolitą Polską
dnia 22 września 1996 r.
Europejskiej konwencji
o przysposobieniu dzieci**

Szanowny Panie Ministrze! W art. 20 pkt 4 wskazanej wyżej konwencji czytamy: „Akta stanu cywilnego będą przechowywane i odpisy z nich wydawane co najmniej w taki sposób, aby osoby niemające w tym interesu prawnego nie mogły dowiedzieć się, że dana osoba była przysposobiona, albo jeżeli ten fakt jest znany – ustalić tożsamości rodziców naturalnych”.

Moje pytanie dotyczy interpretacji ze strony ministerstwa wskazanego zapisu: Czy umożliwi on osobie przysposobionej mającej tego świadomość – po osiągnięciu pełnoletności lub w przypadku osoby nieletniej za pośrednictwem opiekunów prawnych – uzyskanie informacji o tożsamości rodziców naturalnych?

Z poważaniem

Poseł Artur Górczyński

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3859)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie zakwalifikowania
Polskiego Związku Bilardowego
do trzeciej grupy finansowania
związków sportowych w kategorii
sportów nieolimpijskich**

Szanowna Pani Minister! Kilka miesięcy temu podjęła Pani decyzję o zmianie sposobu finansowania polskich związków sportowych. Dokonano podziału poszczególnych dyscyplin sportowych, wyróżniając sporty olimpijskie dzielone na 4 grupy, sporty grupowe dzielone na 2 grupy i sporty pozaolimpijskie dzielone na 3 grupy.

O sposobie każdego z tych podziałów decydować miał szereg kryteriów. W przypadku sportów pozaolimpijskich były to: znaczenie dla promocji kraju, zainteresowanie danym sportem, jego masowość oraz koszty utrzymania w stosunku do zasięgu. Taka mnogość kryteriów oznacza w praktyce dowolność i uznaniowość przy podziale dyscyplin sportowych. A podział ten ma niebagatelne znaczenie, ponieważ związki

sportowe prowadzące działalność w zakresie dyscyplin zaliczonych do trzeciej grupy w roku 2013 otrzymują 50% dotychczasowej kwoty dotacji, a od 2014 nie otrzymują nic.

Przykładem takiej uznaniowości niech będzie Polski Związek Bilardowy. Istnieje on od ponad 20 lat, zrzeszając 2500 sportowców działających w ok. 200 klubach sportowych. W ciągu 20 lat dyscyplina ta zdobyła sobie dużą popularność społeczną. W ramach uczniowskich klubów sportowych i w szkołach znajduje się blisko 200 stołów bilardowych, a w zajęciach szkoleniowych w sekcjach młodzieżowych uczestniczy kilka tysięcy młodzieży. 200 osób uzyskało uprawnień instruktorskie i sędziowskie.

Jest to zatem dyscyplina o znacznym stopniu masowości. Wydaje się, że jest znacznie bardziej masowa niż alpinizm, sporty motorowodne i narciarstwo wodne oraz sporty lotnicze, które są dyscyplinami o charakterze elitarnym, a które zaliczone zostały przez Ministerstwo Sportu i Turystyki do pierwszej grupy w grupie sportów nieolimpijskich. Jak rozumiem, o zaliczeniu tych dyscyplin zdecydował wzgląd na osiągnięcia w tych dyscyplinach wyniki i promocję naszego kraju za granicą, ale i tu bilardiści mają znaczące osiągnięcia. Co roku reprezentanci naszego kraju uczestniczą w zawodach sportowych rozgrywanych w ok. 20 krajach europejskich i pozaeuropejskich. W finałach mistrzostw świata i Europy reprezentanci Polski zdobyli 147 medali, a Polska była gospodarzem 5 finałów mistrzostw Europy, jednego finału mistrzostw świata i 40 turniejów międzynarodowych. W imprezach tych uczestniczą zawodnicy z całego świata, a relacje z zawodów World Pool Masters w Kielcach w roku 2012 były transmitowane w sieciach telewizyjnych o oglądalności sięgającej łącznie 400 milionów osób na całym świecie.

Wydaje się zatem, że również, jeżeli chodzi o kryterium efektu promocji Polski za granicą, działalność Polskiego Związku Bilardowego należy uznać za wypełniającą je z nadstatkiem.

Wreszcie, w odróżnieniu od całego szeregu związków sportowych reprezentujących dyscypliny zaliczone do I grupy, Polski Związek Bilardowy w znacznej części pokrywa koszty swojej działalności (60% budżetu związku) ze środków uzyskanych od osób prywatnych i sponsorów.

Wątpię, czy chociaż połowa spośród związków sportowych zaliczonych do I i II grupy osiąga tak wysoki współczynnik pokrycia kosztów działalności ze środków własnych.

Reasumując, Polski Związek Bilardowy – organizacja, która w ciągu 20 lat imponująco rozwinięła swoją działalność, uzyskując międzynarodowe uznanie – obecnie z całym swoim dorobkiem i potencjałem znalazł się w trzeciej grupie dyscyplin nieolimpijskich, co pozbawi go prawa do uzyskiwania dotacji z budżetu państwa.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w ocenie Ministerstwa Sportu i Turystyki bardziej masowo od bilardu uprawiane są dyscypliny, takie jak alpinizm, sporty lotnicze, muay thai, orientacja sportowa, sumo?

2. Dlaczego zdaniem ministerstwa sportu bilard cieszy się mniejszym zainteresowaniem społecznym niż inne dyscypliny sportowe np. szachy sportowe, brydż sportowy?

3. Jaki efekt promocyjny dla Polski osiągnęli zawodnicy uprawiający orientację sportową i sumo i czy był to efekt większy niż efekt promocyjny związany z mistrzostwami świata w bilardzie organizowanymi w Polsce?

4. Jaką część w budżetach poszczególnych związków sportowych zaliczonych do I i II grupy w kategorii sportów nieolimpijskich stanowią według stanu z roku 2012 dotacje z budżetu państwa?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie (nr 3860)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

w sprawie bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 708

Szanowny Panie Ministrze! W ubiegłym roku oddano do użytku drogę wojewódzką nr 708, która połączyła Ozorków ze Strykowem, przechodząc przez teren gminy Ozorków. Nowa droga była olbrzymią inwestycją infrastrukturalną na terenie powiatu zgierskiego, inwestorem zaś był zarząd dróg wojewódzkich. Na inwestycję państwo wydało 122,71 mln zł, a zapomniano o mieszkańcach Maszkowice i Modlnej, którzy codziennie korzystają z drogi wojewódzkiej. Nie zadbano o bezpieczeństwo dzieci uczęszczających do pobliskiej szkoły czy osób idących do sklepu czy też do kościoła.

W związku z powyższym proszę o szczegółową odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy samorząd gminy Ozorków uczestniczył przy projektowaniu drogi wojewódzkiej nr 708?

2. Czy wójt gminy Ozorków po zapoznaniu się z projektem budowy ww. drogi wnosił jakieś uwagi? Jeśli tak, to proszę o informację, czego dotyczyły.

3. Kiedy i jakie działania podejmie Pan Minister, aby uzupełnić brakujący chodnik na odcinku Maszkowice – Modlna, tak aby piesi mogli się nim poruszać bezpiecznie?

Z poważaniem

Poseł Marek Matuszewski

Zgierz, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3861)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie Kolegium Nauczycielskiego
w Zgierzu**

Szanowna Pani Minister! Kolegium Nauczycielskie w Zgierzu – szkoła, która kształci corocznie setki pedagogów różnych rodzajów specjalności, szkoła z wieloletnimi tradycjami obchodząca w tym roku 95-lecie istnienia, może przestać wkrótce istnieć. Kolegium Nauczycielskie w Zgierzu jest jedną z 17 tego typu placówek w Polsce. Zatrudnia 44 pracowników na etatach, 44 pracowników pracujących na godziny oraz 10 osób administracji, a więc prawie 100 osób. Daje szansę zdobycia studiów pedagogicznych z tytułem licencjata mieszkańcom powiatu zgierskiego, po czym studia uzupełniające mające na celu uzyskanie stopnia magistra mogą oni dalej podejmować na uniwersytecie w Łodzi.

Problem dalszego funkcjonowania ww. placówki pojawia się wraz z wejściem w moc przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 572, ze zm.) wprowadzonych ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2009 r. Nr 202, poz. 1553). Zgodnie z jej art. 261b: „porozumienia zawarte przez organy prowadzące kolegia nauczycielskie, nauczycielskie kolegia języków obcych albo kolegia pracowników służb społecznych z uczelniami, w zakresie, w jakim umożliwią one absolwentowi, po zdaniu egzaminu dyplomowego, ubieganie się o dopuszczenie do egzaminu w uczelni oraz uzyskanie dyplomu i tytułu zawodowego licencjata, tracą moc z dniem 30 września 2015 r.”.

Jak twierdzi dyrekcja Kolegium Nauczycielskiego w Zgierzu, „fakt, iż tracą moc dotychczasowe porozumienia nie jest oczywiście jednoznaczny z likwidacją placówek kolegialnych, jednak brak możliwości przystąpienia do egzaminu licencjackiego przez absolwentów kolegium w konsekwencji doprowadzi do ich samoistnego wygaszania, gdyż oferta edukacyjna kolegiów straci zainteresowanie ambitnej młodzieży pozbawionej szans na zdobywanie pełnego wykształcenia wyższego w cyklu 3 + 2”.

Jednym z głównych argumentów zwolenników likwidacji kolegiów jest pogłębiający się niż demograficzny. Warto jednak zaznaczyć, iż zjawisko to jest w wielu kolegiach mniej odczuwalne niż na uczelniach wyższych. Warto zaznaczyć, iż likwidacja dobrze funkcjonującego mechanizmu kształcenia nauczycieli spowoduje, że za kilka, kilkanaście lat, kiedy na rynku edukacyjnym pojawi się więcej chętnych do studiowania, a na rynku pracy zaczną brakować nauczycieli, nie będzie możliwe szybkie odbudowanie placówek gwarantujących tak wysoką jakość kształcenia, jak to ma miejsce w kolegiach.

Za negatywne skutki przyszłej likwidacji Kolegium Nauczycielskiego w Zgierzu należy uznać zwolnienie prawie 100 osób w nim pracujących oraz brak możliwości kształcenia kolejnych pokoleń studentów, od wielu lat już korzystających z możliwości pobierania nauki na studiach pedagogicznych w Zgierzu, zamiast w większych miastach. Należy nadmienić, że placówka, o której mowa, wypracowała za ostatni rok ok. 50 tys. dochodu, jest więc jak najbardziej rentowna.

W związku z powyższym proszę o ponowne przeanalizowanie sytuacji kolegiów nauczycielskich w Polsce, rozważenie rozwiązań legislacyjnych umożliwiających dalszą działalność placówek kolegialnych w dotychczasowej formie organizacyjnej oraz odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Pani Minister zamierza zrobić wszystko, by utrzymać kolegia nauczycielskie i nauczycielskie kolegia języków obcych w dotychczasowej formule kształcenia, z opieką uczelni patronackich, na mocy nowych porozumień między uczelniami a samorządami, co umożliwi uzyskiwanie tytułów licencjackich absolwentom kolegiów po 30 września 2015 r.?

2. Czy istnieje możliwość podtrzymania rekrutacji do kolegiów w roku szkolnym 2013/2014?

3. Co podległy Pani resort zamierza uczynić w celu zachowania istnienia Kolegium Nauczycielskiego w Zgierzu?

Z poważaniem

Poseł Marek Matuszewski

Zgierz, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3862)

do ministra transportu,
budownictwa i gospodarki morskiej

**w sprawie zakończenia remontu
drogi krajowej nr 37 Karwice – Darłowo**

Szanowny Panie Ministrze! Droga krajowa nr 37 stanowi ważny szlak komunikacyjny łączący port w Darłowie z drogą krajową nr 6. Stanowi również najkrótsze połączenie miasta Darłowo ze wskazaną drogą krajową nr 6. Jest szczególnie uczęszczana w okresie sezonu letniego.

W 2011 r. i 2012 r. wykonano remont drogi krajowej nr 37 na odcinku od miejscowości Rusko do skrzyżowania z drogą krajową nr 6. Remont polegał na położeniu nowej nawierzchni bitumicznej.

W dalszym ciągu niewyremontowany pozostaje odcinek ok. 1 km położony w granicach administracyjnych miasta Darłowa (od granicy administracyjnej miasta Darłowa do skrzyżowania z drogami wojewódzkimi nr 203 i nr 205).

Z uwagi na pęknięcia, pofałdowanie i liczne ubytki w nawierzchni oraz katastrofalny stan pobocza przejazd tym odcinkiem drogi jest bardzo niebezpieczny. Remonty cząstkowe polegające na uzupełnieniu ubytków nie rozwiązują problemu, ponieważ droga jest uczęszczana również przez samochody ciężarowe, które szybko ją dewastują.

Konieczne jest pilne przeprowadzenie remontu polegającego na położeniu nowej nawierzchni bitumicznej na pozostałym odcinku drogi krajowej nr 37.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy planowany jest remont polegający na położeniu nowej nawierzchni bitumicznej na pozostałym odcinku drogi krajowej nr 37 Karwice – Darłowo, położonym w granicach administracyjnych miasta Darłowa?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Lewandowski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3863)

do ministra finansów

**w sprawie niedofinansowania
z budżetu państwa samorządów
na terenie woj. małopolskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się z ogromnymi problemami finansowymi, które między innymi prowadzą do zamykania szkół i uniemożliwiają realizację kolejnych inwestycji. Niedofinansowanie samorządów z budżetu państwa na przestrzeni kilku ostatnich lat ocenia się nawet na kilkadziesiąt miliardów złotych. Według wielu samorządów szczególnie negatywny skutek dla ich finansów miały wprowadzone w ciągu ostatnich lat zmiany w systemie podatku PIT, czyli między innymi wprowadzenie dwustopniowej skali podatkowej oraz ulgi prorodzinnej. Tylko te zmiany, według szacunków przedstawicieli władz lokalnych, oznaczają dla nich stratę dochodów wynoszącą rocznie 6,8 mld zł, natomiast wszystkie niekorzystne z ich punktu widzenia zmiany oznaczają ponad 8 mld zł straty rocznie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Na jaką kwotę jest niedoszacowany samorząd województwa małopolskiego w wyniku wyżej przedstawionych niekorzystnych zmian?

2. Ile utraciły poszczególne samorządy powiatowe na terenie ww. województwa wskutek zadań i braku środków finansowych nieprzekazywanych przez Ministerstwo Finansów (jako subwencje, dotacje lub środki na zadania celowe)?

3. Ile środków utraciły poszczególne gminy na terenie ww. województwa dotyczących spraw, jak w pytaniu nr 2?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3864)

do ministra finansów

**w sprawie niedofinansowania
z budżetu państwa samorządów
na terenie woj. dolnośląskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się z ogromnymi problemami finansowymi, które między innymi prowadzą do zamykania szkół i uniemożliwiają realizację kolejnych inwestycji. Niedofinansowanie samorządów z budżetu państwa na przestrzeni kilku ostatnich lat ocenia się nawet na kilkadziesiąt miliardów złotych. Według wielu samorządów szczególnie negatywny skutek dla ich finansów miały wprowadzone w ciągu ostatnich lat zmiany w systemie podatku PIT, czyli między innymi wprowadzenie dwustopniowej skali podatkowej oraz ulgi prorodzinnej. Tylko te zmiany, według szacunków przedstawicieli władz lokalnych, oznaczają dla nich stratę dochodów wynoszącą rocznie 6,8 mld zł, natomiast wszystkie niekorzystne z ich punktu widzenia zmiany oznaczają ponad 8 mld zł straty rocznie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Na jaką kwotę jest niedoszacowany samorząd województwa dolnośląskiego w wyniku wyżej przedstawionych niekorzystnych zmian?

2. Ile utraciły poszczególne samorządy powiatowe na terenie ww. województwa wskutek zadań i braku środków finansowych nieprzekazywanych przez Ministerstwo Finansów (jako subwencje, dotacje lub środki na zadania celowe)?

3. Ile środków utraciły poszczególne gminy na terenie ww. województwa dotyczących spraw, jak w pytaniu nr 2?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3865)

do ministra finansów

**w sprawie niedofinansowania
z budżetu państwa samorządów
na terenie woj. kujawsko-pomorskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się z ogromnymi problemami finansowymi, które między innymi prowadzą do zamykania szkół i uniemożliwiają realizację kolejnych inwestycji. Niedofinansowanie samorządów z budżetu państwa na przestrzeni kilku ostatnich lat ocenia się nawet na kilkadziesiąt miliardów złotych. Według wielu samorządów szczególnie negatywny skutek dla ich finansów miały wprowadzone w ciągu ostatnich lat zmiany w systemie podatku PIT, czyli między innymi wprowadzenie dwustopniowej skali podatkowej oraz ulgi prorodzinnej. Tylko te zmiany, według szacunków przedstawicieli władz lokalnych, oznaczają dla nich stratę dochodów wynoszącą rocznie 6,8 mld zł, natomiast wszystkie niekorzystne z ich punktu widzenia zmiany oznaczają ponad 8 mld zł straty rocznie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Na jaką kwotę jest niedoszacowany samorząd województwa kujawsko-pomorskiego w wyniku wyżej przedstawionych niekorzystnych zmian?

2. Ile utraciły poszczególne samorządy powiatowe na terenie ww. województwa wskutek zadań i braku środków finansowych nieprzekazywanych przez Ministerstwo Finansów (jako subwencje, dotacje lub środki na zadania celowe)?

3. Ile środków utraciły poszczególne gminy na terenie ww. województwa dotyczących spraw, jak w pytaniu nr 2?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3866)

do ministra finansów

**w sprawie niedofinansowania
z budżetu państwa samorządów
na terenie woj. lubelskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się z ogromnymi problemami finansowymi, które między innymi prowadzą do zamykania szkół i uniemożliwiają realizację kolejnych inwestycji. Niedofinansowanie samorządów z budżetu państwa na przestrzeni kilku ostatnich lat ocenia się nawet na kilka-

dziesiąt miliardów złotych. Według wielu samorządów szczególnie negatywny skutek dla ich finansów miały wprowadzone w ciągu ostatnich lat zmiany w systemie podatku PIT, czyli między innymi wprowadzenie dwustopniowej skali podatkowej oraz ulgi prorodzinnej. Tylko te zmiany, według szacunków przedstawicieli władz lokalnych, oznaczają dla nich stratę dochodów wynoszącą rocznie 6,8 mld zł, natomiast wszystkie niekorzystne z ich punktu widzenia zmiany oznaczają ponad 8 mld zł straty rocznie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Na jaką kwotę jest niedoszacowany samorząd województwa lubelskiego w wyniku wyżej przedstawionych niekorzystnych zmian?

2. Ile utraciły poszczególne samorządy powiatowe na terenie ww. województwa wskutek zadań i braku środków finansowych nieprzekazywanych przez Ministerstwo Finansów (jako subwencje, dotacje lub środki na zadania celowe)?

3. Ile środków utraciły poszczególne gminy na terenie ww. województwa dotyczących spraw, jak w pytaniu nr 2?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3867)

do ministra finansów

**w sprawie niedofinansowania
z budżetu państwa samorządów
na terenie woj. lubuskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się z ogromnymi problemami finansowymi, które między innymi prowadzą do zamykania szkół i uniemożliwiają realizację kolejnych inwestycji. Niedofinansowanie samorządów z budżetu państwa na przestrzeni kilku ostatnich lat ocenia się nawet na kilkadziesiąt miliardów złotych. Według wielu samorządów szczególnie negatywny skutek dla ich finansów miały wprowadzone w ciągu ostatnich lat zmiany w systemie podatku PIT, czyli między innymi wprowadzenie dwustopniowej skali podatkowej oraz ulgi prorodzinnej. Tylko te zmiany, według szacunków przedstawicieli władz lokalnych, oznaczają dla nich stratę dochodów wynoszącą rocznie 6,8 mld zł, natomiast wszystkie niekorzystne z ich punktu widzenia zmiany oznaczają ponad 8 mld zł straty rocznie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Na jaką kwotę jest niedoszacowany samorząd województwa lubuskiego w wyniku wyżej przedstawionych niekorzystnych zmian?

2. Ile utraciły poszczególne samorządy powiatowe na terenie ww. województwa wskutek zadań i braku środków finansowych nieprzekazywanych przez Ministerstwo Finansów (jako subwencje, dotacje lub środki na zadania celowe)?

3. Ile środków utraciły poszczególne gminy na terenie ww. województwa dotyczących spraw, jak w pytaniu nr 2?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3868)

do ministra finansów

**w sprawie niedofinansowania
z budżetu państwa samorządów
na terenie woj. łódzkiego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się z ogromnymi problemami finansowymi, które między innymi prowadzą do zamykania szkół i uniemożliwiają realizację kolejnych inwestycji. Niedofinansowanie samorządów z budżetu państwa na przestrzeni kilku ostatnich lat ocenia się nawet na kilkadziesiąt miliardów złotych. Według wielu samorządów szczególnie negatywny skutek dla ich finansów miały wprowadzone w ciągu ostatnich lat zmiany w systemie podatku PIT, czyli między innymi wprowadzenie dwustopniowej skali podatkowej oraz ulgi prorodzinnej. Tylko te zmiany, według szacunków przedstawicieli władz lokalnych, oznaczają dla nich stratę dochodów wynoszącą rocznie 6,8 mld zł, natomiast wszystkie niekorzystne z ich punktu widzenia zmiany oznaczają ponad 8 mld zł straty rocznie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Na jaką kwotę jest niedoszacowany samorząd województwa łódzkiego w wyniku wyżej przedstawionych niekorzystnych zmian?

2. Ile utraciły poszczególne samorządy powiatowe na terenie ww. województwa wskutek zadań i braku środków finansowych nieprzekazywanych przez Ministerstwo Finansów (jako subwencje, dotacje lub środki na zadania celowe)?

3. Ile środków utraciły poszczególne gminy na terenie ww. województwa dotyczących spraw, jak w pytaniu nr 2?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3869)

do ministra finansów

**w sprawie niedofinansowania
z budżetu państwa samorządów
na terenie woj. opolskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się z ogromnymi problemami finansowymi, które między innymi prowadzą do zamykania szkół i uniemożliwiają realizację kolejnych inwestycji. Niedofinansowanie samorządów z budżetu państwa na przestrzeni kilku ostatnich lat ocenia się nawet na kilkadziesiąt miliardów złotych. Według wielu samorządów szczególnie negatywny skutek dla ich finansów miały wprowadzone w ciągu ostatnich lat zmiany w systemie podatku PIT, czyli między innymi wprowadzenie dwustopniowej skali podatkowej oraz ulgi prorodzinnej. Tylko te zmiany, według szacunków przedstawicieli władz lokalnych, oznaczają dla nich stratę dochodów wynoszącą rocznie 6,8 mld zł, natomiast wszystkie niekorzystne z ich punktu widzenia zmiany oznaczają ponad 8 mld zł straty rocznie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Na jaką kwotę jest niedoszacowany samorząd województwa opolskiego w wyniku wyżej przedstawionych niekorzystnych zmian?

2. Ile utraciły poszczególne samorządy powiatowe na terenie ww. województwa wskutek zadań i braku środków finansowych nieprzekazywanych przez Ministerstwo Finansów (jako subwencje, dotacje lub środki na zadania celowe)?

3. Ile środków utraciły poszczególne gminy na terenie ww. województwa dotyczących spraw, jak w pytaniu nr 2?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3870)

do ministra finansów

**w sprawie niedofinansowania
z budżetu państwa samorządów
na terenie woj. podkarpackiego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się z ogromnymi problemami finansowymi, które między innymi prowadzą do zamykania szkół i uniemożliwiają realizację kolejnych inwestycji. Niedofinansowanie samorządów z budżetu państwa na przestrzeni kilku ostatnich lat ocenia się nawet na kilka-

dziesiąt miliardów złotych. Według wielu samorządów szczególnie negatywny skutek dla ich finansów miały wprowadzone w ciągu ostatnich lat zmiany w systemie podatku PIT, czyli między innymi wprowadzenie dwustopniowej skali podatkowej oraz ulgi prorodzinnej. Tylko te zmiany, według szacunków przedstawicieli władz lokalnych, oznaczają dla nich stratę dochodów wynoszącą rocznie 6,8 mld zł, natomiast wszystkie niekorzystne z ich punktu widzenia zmiany oznaczają ponad 8 mld zł straty rocznie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Na jaką kwotę jest niedoszacowany samorząd województwa podkarpackiego w wyniku wyżej przedstawionych niekorzystnych zmian?

2. Ile utraciły poszczególne samorządy powiatowe na terenie ww. województwa wskutek zadań i braku środków finansowych nieprzekazywanych przez Ministerstwo Finansów (jako subwencje, dotacje lub środki na zadania celowe)?

3. Ile środków utraciły poszczególne gminy na terenie ww. województwa dotyczących spraw, jak w pytaniu nr 2?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3871)

do ministra finansów

**w sprawie niedofinansowania
z budżetu państwa samorządów
na terenie woj. podlaskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się z ogromnymi problemami finansowymi, które między innymi prowadzą do zamykania szkół i uniemożliwiają realizację kolejnych inwestycji. Niedofinansowanie samorządów z budżetu państwa na przestrzeni kilku ostatnich lat ocenia się nawet na kilkadziesiąt miliardów złotych. Według wielu samorządów szczególnie negatywny skutek dla ich finansów miały wprowadzone w ciągu ostatnich lat zmiany w systemie podatku PIT, czyli między innymi wprowadzenie dwustopniowej skali podatkowej oraz ulgi prorodzinnej. Tylko te zmiany, według szacunków przedstawicieli władz lokalnych, oznaczają dla nich stratę dochodów wynoszącą rocznie 6,8 mld zł, natomiast wszystkie niekorzystne z ich punktu widzenia zmiany oznaczają ponad 8 mld zł straty rocznie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Na jaką kwotę jest niedoszacowany samorząd województwa podlaskiego w wyniku wyżej przedstawionych niekorzystnych zmian?

2. Ile utraciły poszczególne samorządy powiatowe na terenie ww. województwa wskutek zadań i braku środków finansowych nieprzekazywanych przez Ministerstwo Finansów (jako subwencje, dotacje lub środki na zadania celowe)?

3. Ile środków utraciły poszczególne gminy na terenie ww. województwa dotyczących spraw, jak w pytaniu nr 2?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3872)

do ministra finansów

**w sprawie niedofinansowania
z budżetu państwa samorządów
na terenie woj. pomorskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się z ogromnymi problemami finansowymi, które między innymi prowadzą do zamykania szkół i uniemożliwiają realizację kolejnych inwestycji. Niedofinansowanie samorządów z budżetu państwa na przestrzeni kilku ostatnich lat ocenia się nawet na kilkadziesiąt miliardów złotych. Według wielu samorządów szczególnie negatywny skutek dla ich finansów miały wprowadzone w ciągu ostatnich lat zmiany w systemie podatku PIT, czyli między innymi wprowadzenie dwustopniowej skali podatkowej oraz ulgi prorodzinnej. Tylko te zmiany, według szacunków przedstawicieli władz lokalnych, oznaczają dla nich stratę dochodów wynoszącą rocznie 6,8 mld zł, natomiast wszystkie niekorzystne z ich punktu widzenia zmiany oznaczają ponad 8 mld zł straty rocznie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Na jaką kwotę jest niedoszacowany samorząd województwa pomorskiego w wyniku wyżej przedstawionych niekorzystnych zmian?

2. Ile utraciły poszczególne samorządy powiatowe na terenie ww. województwa wskutek zadań i braku środków finansowych nieprzekazywanych przez Ministerstwo Finansów (jako subwencje, dotacje lub środki na zadania celowe)?

3. Ile środków utraciły poszczególne gminy na terenie ww. województwa dotyczących spraw, jak w pytaniu nr 2?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3873)

do ministra finansów

**w sprawie niedofinansowania
z budżetu państwa samorządów
na terenie woj. śląskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się z ogromnymi problemami finansowymi, które między innymi prowadzą do zamykania szkół i uniemożliwiają realizację kolejnych inwestycji. Niedofinansowanie samorządów z budżetu państwa na przestrzeni kilku ostatnich lat ocenia się nawet na kilkadziesiąt miliardów złotych. Według wielu samorządów szczególnie negatywny skutek dla ich finansów miały wprowadzone w ciągu ostatnich lat zmiany w systemie podatku PIT, czyli między innymi wprowadzenie dwustopniowej skali podatkowej oraz ulgi prorodzinnej. Tylko te zmiany, według szacunków przedstawicieli władz lokalnych, oznaczają dla nich stratę dochodów wynoszącą rocznie 6,8 mld zł, natomiast wszystkie niekorzystne z ich punktu widzenia zmiany oznaczają ponad 8 mld zł straty rocznie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Na jaką kwotę jest niedoszacowany samorząd województwa śląskiego w wyniku wyżej przedstawionych niekorzystnych zmian?

2. Ile utraciły poszczególne samorządy powiatowe na terenie ww. województwa wskutek zadań i braku środków finansowych nieprzekazywanych przez Ministerstwo Finansów (jako subwencje, dotacje lub środki na zadania celowe)?

3. Ile środków utraciły poszczególne gminy na terenie ww. województwa dotyczących spraw, jak w pytaniu nr 2?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3874)

do ministra finansów

**w sprawie niedofinansowania
z budżetu państwa samorządów
na terenie woj. świętokrzyskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się z ogromnymi problemami finansowymi, które między innymi prowadzą do zamykania szkół i uniemożliwiają realizację kolejnych inwestycji. Niedofinansowanie samorządów z budżetu państwa na przestrzeni kilku ostatnich lat ocenia się nawet na kilka-

dziesiąt miliardów złotych. Według wielu samorządów szczególnie negatywny skutek dla ich finansów miały wprowadzone w ciągu ostatnich lat zmiany w systemie podatku PIT, czyli między innymi wprowadzenie dwustopniowej skali podatkowej oraz ulgi prorodzinnej. Tylko te zmiany, według szacunków przedstawicieli władz lokalnych, oznaczają dla nich stratę dochodów wynoszącą rocznie 6,8 mld zł, natomiast wszystkie niekorzystne z ich punktu widzenia zmiany oznaczają ponad 8 mld zł straty rocznie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Na jaką kwotę jest niedoszacowany samorząd województwa świętokrzyskiego w wyniku wyżej przedstawionych niekorzystnych zmian?

2. Ile utraciły poszczególne samorządy powiatowe na terenie ww. województwa wskutek zadań i braku środków finansowych nieprzekazywanych przez Ministerstwo Finansów (jako subwencje, dotacje lub środki na zadania celowe)?

3. Ile środków utraciły poszczególne gminy na terenie ww. województwa dotyczących spraw, jak w pytaniu nr 2?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3875)

do ministra finansów

**w sprawie niedofinansowania
z budżetu państwa samorządów
na terenie woj. warmińsko-mazurskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się z ogromnymi problemami finansowymi, które między innymi prowadzą do zamykania szkół i uniemożliwiają realizację kolejnych inwestycji. Niedofinansowanie samorządów z budżetu państwa na przestrzeni kilku ostatnich lat ocenia się nawet na kilkadziesiąt miliardów złotych. Według wielu samorządów szczególnie negatywny skutek dla ich finansów miały wprowadzone w ciągu ostatnich lat zmiany w systemie podatku PIT, czyli między innymi wprowadzenie dwustopniowej skali podatkowej oraz ulgi prorodzinnej. Tylko te zmiany, według szacunków przedstawicieli władz lokalnych, oznaczają dla nich stratę dochodów wynoszącą rocznie 6,8 mld zł, natomiast wszystkie niekorzystne z ich punktu widzenia zmiany oznaczają ponad 8 mld zł straty rocznie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Na jaką kwotę jest niedoszacowany samorząd województwa warmińsko-mazurskiego w wyniku wyżej przedstawionych niekorzystnych zmian?

2. Ile utraciły poszczególne samorządy powiatowe na terenie ww. województwa wskutek zadań i braku środków finansowych nieprzekazywanych przez Ministerstwo Finansów (jako subwencje, dotacje lub środki na zadania celowe)?

3. Ile środków utraciły poszczególne gminy na terenie ww. województwa dotyczących spraw, jak w pytaniu nr 2?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3876)

do ministra finansów

**w sprawie niedofinansowania
z budżetu państwa samorządów
na terenie woj. wielkopolskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się z ogromnymi problemami finansowymi, które między innymi prowadzą do zamykania szkół i uniemożliwiają realizację kolejnych inwestycji. Niedofinansowanie samorządów z budżetu państwa na przestrzeni kilku ostatnich lat ocenia się nawet na kilkadziesiąt miliardów złotych. Według wielu samorządów szczególnie negatywny skutek dla ich finansów miały wprowadzone w ciągu ostatnich lat zmiany w systemie podatku PIT, czyli między innymi wprowadzenie dwustopniowej skali podatkowej oraz ulgi prorodzinnej. Tylko te zmiany, według szacunków przedstawicieli władz lokalnych, oznaczają dla nich stratę dochodów wynoszącą rocznie 6,8 mld zł, natomiast wszystkie niekorzystne z ich punktu widzenia zmiany oznaczają ponad 8 mld zł straty rocznie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Na jaką kwotę jest niedoszacowany samorząd województwa wielkopolskiego w wyniku wyżej przedstawionych niekorzystnych zmian?

2. Ile utraciły poszczególne samorządy powiatowe na terenie ww. województwa wskutek zadań i braku środków finansowych nieprzekazywanych przez Ministerstwo Finansów (jako subwencje, dotacje lub środki na zadania celowe)?

3. Ile środków utraciły poszczególne gminy na terenie ww. województwa dotyczących spraw, jak w pytaniu nr 2?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3877)

do ministra finansów

**w sprawie niedofinansowania
z budżetu państwa samorządów
na terenie woj. zachodniopomorskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się z ogromnymi problemami finansowymi, które między innymi prowadzą do zamykania szkół i uniemożliwiają realizację kolejnych inwestycji. Niedofinansowanie samorządów z budżetu państwa na przestrzeni kilku ostatnich lat ocenia się nawet na kilkadziesiąt miliardów złotych. Według wielu samorządów szczególnie negatywny skutek dla ich finansów miały wprowadzone w ciągu ostatnich lat zmiany w systemie podatku PIT, czyli między innymi wprowadzenie dwustopniowej skali podatkowej oraz ulgi prorodzinnej. Tylko te zmiany, według szacunków przedstawicieli władz lokalnych, oznaczają dla nich stratę dochodów wynoszącą rocznie 6,8 mld zł, natomiast wszystkie niekorzystne z ich punktu widzenia zmiany oznaczają ponad 8 mld zł straty rocznie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Na jaką kwotę jest niedoszacowany samorząd województwa zachodniopomorskiego w wyniku wyżej przedstawionych niekorzystnych zmian?

2. Ile utraciły poszczególne samorządy powiatowe na terenie ww. województwa wskutek zadań i braku środków finansowych nieprzekazywanych przez Ministerstwo Finansów (jako subwencje, dotacje lub środki na zadania celowe)?

3. Ile środków utraciły poszczególne gminy na terenie ww. województwa dotyczących spraw, jak w pytaniu nr 2?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 20 marca 2013 r.

Zapytanie
(nr 3878)

do ministra finansów

**w sprawie niedofinansowania
z budżetu państwa samorządów
na terenie woj. mazowieckiego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy borykają się z ogromnymi problemami finansowymi, które między innymi prowadzą do zamykania szkół i uniemożliwiają realizację kolejnych inwestycji. Niedofinansowanie samorządów z budżetu państwa na przestrzeni kilku ostatnich lat ocenia się nawet na kilka-

dziesiąt miliardów złotych. Według wielu samorządów szczególnie negatywny skutek dla ich finansów miały wprowadzone w ciągu ostatnich lat zmiany w systemie podatku PIT, czyli między innymi wprowadzenie dwustopniowej skali podatkowej oraz ulgi prorodzinnej. Tylko te zmiany, według szacunków przedstawicieli władz lokalnych, oznaczają dla nich stratę dochodów wynoszącą rocznie 6,8 mld zł, natomiast wszystkie niekorzystne z ich punktu widzenia zmiany oznaczają ponad 8 mld zł straty rocznie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Na jaką kwotę jest niedoszacowany samorząd województwa mazowieckiego w wyniku wyżej przedstawionych niekorzystnych zmian?

2. Ile utraciły poszczególne samorządy powiatowe na terenie ww. województwa wskutek zadań i braku środków finansowych nieprzekazywanych przez Ministerstwo Finansów (jako subwencje, dotacje lub środki na zadania celowe)?

3. Ile środków utraciły poszczególne gminy na terenie ww. województwa dotyczących spraw, jak w pytaniu nr 2?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 20 marca 2013 r.

ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji
na zapytanie poseł Anny Zalewskiej**

**w sprawie dalszego funkcjonowania
od dnia 1 stycznia 2013 r.
Rady Powiatu Wałbrzyskiego
oraz Zarządu Powiatu Wałbrzyskiego, a także
sposobu przejęcia długu powiatu
przez miasto Wałbrzych (3036)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma z dnia 23 stycznia 2013 r. dotyczącego zapytania poseł na Sejm RP pani Anny Zalewskiej w sprawie dalszego funkcjonowania od dnia 1 stycznia 2013 r. Rady Powiatu Wałbrzyskiego oraz Zarządu Powiatu Wałbrzyskiego, a także sposobu przejęcia długu powiatu przez miasto Wałbrzych (SPS-024-3036/13) przedstawiam, co następuje.

Wobec wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia z dnia 10 lipca 2012 r. w sprawie przywrócenia miastu Wałbrzych statusu miasta na prawach powiatu oraz ustalenia granic powiatu wałbrzyskiego (Dz. U. poz. 853) zaistniały okoliczności, o których mowa w art. 197 ust. 5 ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (Dz. U. z 2010 r. Nr 176, poz. 1190, z późn. zm.). Ponieważ zgodnie z art. 29 ust. 6 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) wystąpienie powyższej okoliczności powoduje rozwiązanie z mocy prawa organów powiatu, tj. Rady Powiatu w Wałbrzychu oraz Zarządu Powiatu Wałbrzyskiego, funkcje organów powiatu wałbrzyskiego pełni pan Józef Piksa, wyznaczony do pełnienia tych funkcji z dniem 2 stycznia 2013 r. przez prezesa Rady Ministrów, na wniosek wojewody dolnośląskiego, w oparciu o art. 29 ust. 3a w zw. z ust. 7 ustawy o samorządzie powiatowym.

Jednocześnie informuję, że w toku prac nad wymienionym wyżej projektem rozporządzenia Rady Ministrów organy miasta Wałbrzycha – zarówno prezydent miasta, jak i, w drodze uchwały, Rada Miasta – deklarowały kilkakrotnie wolę przejęcia zobowiązań dłużnych powiatu wałbrzyskiego (w drodze porozumienia zainteresowanych stron). Z informacji uzyskanych od skarbnika miasta wynika, że zawarto już odpowiednie porozumienia z bankami wierzycielami.

Miasto Wałbrzych przejęło zadłużenie powiatu wałbrzyskiego wg stanu na dzień 31 grudnia 2012 r. w kwocie 34 683 362,00 zł. Stanowią o tym następujące umowy dotyczące przejęcia zobowiązań powiatu wałbrzyskiego:

1) umowa przejęcia długu zawarta pomiędzy gminą Wałbrzych a Bankiem Millennium SA w dniu

30 stycznia 2013 r. przejmująca zadłużenie z tytułu kredytu długoterminowego wg stanu na dzień 31 grudnia 2012 r. w kwocie 2 594 774 zł,

2) umowa przejęcia długu zawarta pomiędzy gminą Wałbrzych a Bankiem Millennium SA w dniu 30 stycznia 2013 r. przejmująca zadłużenie z tytułu kredytu długoterminowego wg stanu na dzień 31 grudnia 2012 r. w kwocie 8 141 104 zł,

3) umowa o przejęcie długu kredytowego zawarta pomiędzy gminą Wałbrzych a Bankiem Ochrony Środowiska SA w dniu 28 lutego 2013 r. przejmująca zadłużenie wg stanu na dzień 31 grudnia 2012 r. w kwocie 13 725 883 zł,

4) umowa o przejęcie długu nr U/0029907201-740993/0007/2013/5300 zawarta pomiędzy gminą Wałbrzych a Bankiem Gospodarki Żywnościowej SA z dnia 12 marca 2013 r. przejmująca zadłużenie z tytułu kredytu długoterminowego wg stanu na dzień 31 grudnia 2012 r. w kwocie 9 992 646 zł,

5) umowa o przejęcie długu nr U/0029907201-740993/0008/2013/5300 zawarta pomiędzy gminą Wałbrzych a Bankiem Gospodarki Żywnościowej SA z dnia 12 marca 2013 r. przejmująca zadłużenie z tytułu kredytu termomodernizacyjnego wg stanu na dzień 31 grudnia 2012 r. w kwocie 181 570 zł,

6) umowa o przejęcie długu nr U/0029907201-740993/0009/2013/5300 zawarta pomiędzy gminą Wałbrzych a Bankiem Gospodarki Żywnościowej SA z dnia 12 marca 2013 r. przejmująca zadłużenie z tytułu kredytu termomodernizacyjnego wg stanu na dzień 31 grudnia 2012 r. w kwocie 31 436 zł,

7) umowa o przejęcie długu nr U/0029907201-740993/0010/2013/5300 zawarta pomiędzy gminą Wałbrzych a Bankiem Gospodarki Żywnościowej SA z dnia 12 marca 2013 r. przejmująca zadłużenie z tytułu kredytu termomodernizacyjnego wg stanu na dzień 31 grudnia 2012 r. w kwocie 15 949 zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Magdalena Młochowska

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Kowalskiego**

**w sprawie rozporządzenia dotyczącego
wysokości opłat za egzaminy na prawo jazdy
(3197)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na pismo z dnia 31 stycznia 2013 r. (nr SPS-024-3197/13),

którym przekazano zapytanie posła Sławomira Kowalskiego w sprawie rozporządzenia dotyczącego wysokości opłat za egzaminy na prawo jazdy, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W dniu 19 stycznia 2013 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami regulującej na nowo zasady uzyskiwania uprawnień do kierowania pojazdami. W tym samym dniu weszło w życie rozporządzenie ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie wysokości opłat za przeprowadzenie egzaminu państwowego oraz stawek wynagrodzenia związanych z uzyskiwaniem uprawnień przez egzaminatorów, które ustaliło nowe, wyższe stawki za przeprowadzenie egzaminów państwowych na prawo jazdy. Rozporządzenie to zostało opublikowane w dniu 17 stycznia 2013 r. w Dzienniku Ustaw pod poz. 78. Dotychczasowe rozporządzenie przestało obowiązywać z dniem 18 stycznia 2013 r.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy wskazać, że ze względu na fakt, iż wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego są samorządowymi osobami prawnymi, a ich organem nadzorczym jest właściwy marszałek województwa, to w ocenie resortu decyzje w sprawie pobierania dopłat od osób, które zostały zapisane na egzamin państwowy do dnia 18 stycznia 2013 r., a egzamin ten będą miały przeprowadzony po tej dacie, powinien podjąć dyrektor wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego w porozumieniu z organem nadzoru, mając na uwadze przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Tomasza Kaczmarka**

**w sprawie działań służb specjalnych
w związku ze śmiercią polskiego eksperta
lotniczego w Indiach (3240)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma SPS-024-3240/13 dotyczącego zapytania posła Tomasza Kaczmarka uprzejmie informuję, że Służba Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służba Wywiadu Wojskowego nie udzielają informacji o realizowanych czynnościach operacyjno-rozpoznawczych oraz o kierunkach ewentualnych zainteresowań z uwagi na ograniczenia wynikające z art. 43 ust. 3 ustawy

z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego oraz przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Bartłomiej Sienkiewicz

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykorzystania samolotów
w dojazdach do pracy w Ministerstwie Zdrowia
(3268)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na zapytanie pana Józefa Rojka, posła na Sejm RP, z dnia 6 lutego 2013 r., przesłane przy piśmie wicemarszałka Sejmu z dnia 18 lutego 2013 r. (znak: SPS-024-3268/13), dotyczące wykorzystania samolotów w dojazdach do pracy uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Kierownictwo Ministerstwa Zdrowia, jak i pracownicy resortu podróżują po kraju, jak i za granicę, wykorzystując transport lotniczy w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych. Ministerstwo Zdrowia nie prowadzi ewidencji, czy miejsca podróży pokrywają się z miejscem stałego zamieszkania pracowników.

W roku 2012 na krajowe bilety lotnicze Ministerstwo Zdrowia wydało kwotę 27 451,17 zł. Uprzejmie informuję, że Ministerstwo Zdrowia przy wydatkowaniu środków publicznych kieruje się zasadami art. 44 ustawy z dnia 29 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Sławomir Neumann

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie wykorzystania samolotów
w dojazdach do pracy
w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji
(3271)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma z dnia 18 lutego 2013 r. dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Józefa Rojka w sprawie wykorzystania samolotów w dojazdach do pracy w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji (SPS-024-3271/13) uprzejmie informuję, iż ściśle kierownictwo, jak również pozostali pracownicy Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji nie korzystają podczas dojazdów do i z pracy z komunikacji lotniczej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Magdalena Młochowska

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie zasad korzystania z pojazdów
służbowych w Ministerstwie Zdrowia (3287)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na zapytanie pana Józefa Rojka, posła na Sejm RP, z dnia 6 lutego 2013 r., przesłane przy piśmie wicemarszałka Sejmu z dnia 18 lutego 2013 r. (znak: SPS-024-3287/13), dotyczące pytania w sprawie zasad korzystania z pojazdów służbowych uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Przepisy i zasady korzystania z samochodów służbowych Ministerstwa Zdrowia uregulowane są zarządzeniem dyrektora generalnego Ministerstwa Zdrowia nr 9 z dnia 7 lipca 2008 r. w sprawie zasad korzystania ze służbowych samochodów osobowych w Ministerstwie Zdrowia.

Zarządzenie to przewiduje skorzystanie przez pracownika z samochodu służbowego w celu innym niż służbowy po uzyskaniu zgody i zawarciu umowy z dyrektorem generalnym urzędu. W chwili obecnej w Ministerstwie Zdrowia nie są zawierane tego typu umowy.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Sławomir Neumann

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie zasad korzystania
z pojazdów służbowych
w Ministerstwie Obrony Narodowej (3297)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na zapytanie pana posła Józefa Rojka w sprawie zasad korzystania z pojazdów służbowych w Ministerstwie Obrony Narodowej, znak: SPS-024-3297/13, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Urzednicy resortu obrony narodowej korzystają z osobowych pojazdów służbowych zgodnie z zasadami określonymi w decyzji nr 162/MON ministra obrony narodowej z dnia 9 kwietnia 2008 r. w sprawie zasad korzystania ze służbowych samochodów osobowych i samochodów dyżurnych w resorcie obrony narodowej (Dz. Urz. MON Nr 7, poz. 81, ze zm.) oraz decyzji nr 322/MON ministra obrony narodowej z dnia 15 września 2009 r. w sprawie ustalenia wykazu stanowisk, na których przysługują samochody funkcyjne o określonej formie dysponowania lub ryczałt miesięczny (Dz. Urz. MON Nr 17, poz. 196, ze zm.), natomiast z pozostałych pojazdów zgodnie z zasadami określonymi w decyzji nr 230/MON ministra obrony narodowej z dnia 30 czerwca 2010 r. w sprawie użytkowania w resorcie obrony narodowej pojazdów grupy eksploatacyjnej (Dz. Urz. MON nr 13, poz. 164, ze zm.).

Powyższe przepisy przewidują również możliwość korzystania ze służbowych pojazdów do celów prywatnych. Jednakże zasady i tryb są ściśle określone i nie przewidują takich sytuacji, jak przedstawił pan poseł Józef Rojek w zapytaniu. W pkt 30 wspomnianej decyzji nr 162/MON ministra obrony narodowej w sprawie zasad korzystania ze służbowych samochodów osobowych i samochodów dyżurnych w resorcie obrony narodowej określono, że przejazdy, które nie są służbowe, z użyciem samochodu funkcyjnego lub dyżurnego, mogą być realizowane odpłatnie i tylko na terenie kraju. Podobnie reguluje to wspomniana decyzja nr 230/MON ministra obrony narodowej w sprawie użytkowania w resorcie obrony narodowej pojazdów grupy eksploatacyjnej. Przewiduje ona w pkt 4 ppkt 1, że pojazdy grupy eksploatacyjnej, niezależnie od ich zasadniczego przeznaczenia, mogą być użyte bezpłatnie do przewozów:

— żołnierzy oraz pracowników wojska z miejsca zamieszkania do miejsca pełnienia służby lub pracy i z powrotem, jeżeli występują trudności komunikacyjne, uwarunkowane położeniem jednostki wojskowej,

— żołnierzy oraz pracowników wojska, którzy ulegli uszczerbkowi na zdrowiu w trakcie wykonywania obowiązków służbowych, pojazdami sanitarnymi.

nymi do punktów pomocy medycznej w trakcie rehabilitacji i rekonwalescencji,

— uszkodzonym w operacjach poza granicami kraju, pojazdami sanitarnymi do punktów pomocy medycznej w trakcie rehabilitacji i rekonwalescencji,

— urządzenia domowego, w razie zmiany miejsca zamieszkania żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej – jednorazowo po zwolnieniu,

— najbliższych członków rodziny na uroczystości pogrzebowe zmarłych żołnierzy, emerytów i rencistów wojskowych oraz pracowników wojska,

— na potrzeby związane z realizacją planów zasadniczych przedsięwzięć jednostek wojskowych lub planów współpracy z organizacjami pozarządowymi i innymi partnerami społecznymi,

— w czasie wystąpienia sytuacji kryzysowych (klęsk żywiołowych, katastrof itp.).

Pragnę wskazać, że kwestia korzystania z pojazdów służbowych przez ministra obrony narodowej regulowana jest zgodnie z rozporządzeniem ministra obrony narodowej z dnia 28 grudnia 2001 r. w sprawie osób, w stosunku do których Żandarmeria Wojskowa wykonuje czynności ochronne oraz zakresu i trybu współdziałania Żandarmerii Wojskowej z Biurem Ochrony Rządu (Dz. U. Nr 157, poz. 1863, ze zm.).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pani Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**wiceprezesa Rządowego Centrum Legislacji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Bogdana Rzońcy**

**w sprawie wypłaty trzynastek dla matek
wracających z urlopu macierzyńskiego
zatrudnionych w jednostkach
samorządu terytorialnego (3304)**

W nawiązaniu do pisma z dnia 18 lutego 2013 r., przekazującego zapytanie posła Bogdana Rzońcy w sprawie wypłaty trzynastek dla matek wracających z urlopu macierzyńskiego zatrudnionych w jednostkach samorządu terytorialnego, uprzejmie zauważam, co następuje.

Przedmiotowe pytanie dotyczy wskazania, czy rząd zabezpieczy środki na wypłatę trzynastek dla matek wracających z urlopu macierzyńskiego zatrudnionych w jednostkach samorządu terytorialnego, z uwagi na fakt, iż projekt ustawy przygotowany przez Rządowe Centrum Legislacji nakłada na samorządy nowe zadania, nie określając źródeł ich finan-

sowania. W pytaniu podkreśla się przy tym, że do tej pory jednostki samorządu terytorialnego takiego zadania nie posiadały.

Odnosząc się do przedstawionego pytania, należy przede wszystkim wskazać na pojęcie i istotę samorządu terytorialnego oraz zakres i treść powierzonych mu zadań, tak własnych, jak i zleconych. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej ustanawia w art. 16 wspólnotę samorządową (samorząd terytorialny), będącą ogółem mieszkańców jednostki zasadniczego podziału terytorialnego, która uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej, wykonując istotną część przysługujących jej zadań publicznych w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność. We właściwości samorządu terytorialnego, jak wynika z art. 163 konstytucji, znajdują się zadania publiczne niezastrzeżone przez konstytucję lub ustawy dla organów innych władz publicznych. Na realizację tych zadań zapewnia się jednostkom samorządu terytorialnego (j.s.t.) udział w dochodach publicznych, odpowiednio do zadań im przypadających, przy czym zmiany w zakresie zadań i kompetencji j.s.t. następują wraz z odpowiednimi zmianami w podziale dochodów publicznych (art. 167 Konstytucji RP).

Zadania jednostek samorządu terytorialnego, w zależności od szczebla samorządu, mają charakter lokalny, ponadlokalny (ponadgminny) oraz regionalny. Mając na uwadze, że na gruncie konstytucji przyjęto domniemanie właściwości gminy, jako podstawowej jednostki samorządu terytorialnego, we wszystkich zadaniach samorządu niezastrzeżonych dla jego innych jednostek, zadania gminy stanowiąc będą punkt odniesienia w rozważaniach przedstawionych w niniejszym piśmie.

Konstytucja RP w art. 166 w sposób ogólny odnosi się m.in. do zadań powierzanych gminom, określając je mianem zadań publicznych służących zaspokajaniu potrzeb wspólnoty samorządowej, wskazując, iż co do zasady mają to być zadania własne. Jedynie ze względu na uzasadnione potrzeby państwa ustawa może zlecić jednostkom samorządu terytorialnego wykonywanie innych zadań publicznych. Regulacje na poziomie ustawowym w sposób bardziej szczegółowy niż czyni to konstytucja odnoszą się do zakresu i treści zadań jednostek samorządu terytorialnego, określając je dla poszczególnych j.s.t. w: ustawie z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym oraz ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, a także w wielu innych ustawach, w tym zlecających j.s.t. zadania publiczne m.in. z zakresu administracji rządowej. W przypadku gminy treść i zakres zadań własnych określa art. 7 ustawy o samorządzie gminnym, wskazując ogólne – jako treść – zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty. Natomiast zakres tych zadań został ustalony w katalogu otwartym, obejmującym m.in. sprawy z dziedziny: ładu przestrzennego, gospodarki nieruchomościami, ochrony środowiska, wodociągów i zaopatrzenia w wodę, utrzymania czystości i porządku oraz urządzeń sa-

nitarnych, lokalnego transportu zbiorowego, ochrony zdrowia, pomocy społecznej, porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli oraz wiele innych. Ze względu na tak sformułowaną treść i zakres zadań własnych gmin zadania te konkretyzować się będą zawsze w indywidualnych przypadkach podyktowanych potrzebami danej społeczności lokalnej. W podobny sposób wyznaczane są zadania zlecone gminy, gdyż, po pierwsze, treść i zakres tych zadań musi być określana w nawiązaniu do zaspokajania potrzeb wspólnoty na danym terenie, po drugie, zakres zadań musi odnosić się do spraw o charakterze publicznym.

W świetle powyższego rozstrzygnięcie kwestii, czy w danej sytuacji będziemy mieć do czynienia z zadaniem gminy, powinno opierać się na ustaleniu, czy w takim konkretnym przypadku występuje treść i zakres, które semantycznie odpowiadają treści i zakresowi zadań jednostki samorządu terytorialnego, ustalonych na gruncie Konstytucji RP oraz ustawodawstwa zwykłego.

W przypadku problematyki regulowanej ustawą z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej nie można powziąć wniosków, z których wynikałoby, że wyznacza ona zadania jednostek samorządu terytorialnego. O powyższym świadczy sama istota ww. ustawy, której przedmiotem jest określenie zasad nabywania prawa oraz ustalania wysokości i wypłacania dodatkowego wynagrodzenia rocznego dla pracowników jednostek sfery budżetowej. Jak wskazuje się w orzecznictwie oraz w doktrynie, dodatkowe wynagrodzenie roczne (tzw. trzynasta pensja) stanowi bez wątpienia element wynagrodzenia za pracę, czyli świadczenia jednego podmiotu na rzecz drugiego w zamian za jego świadczenie wzajemne. Na wynagrodzenie za pracę składają się takie składniki jak wynagrodzenie zasadnicze oraz składniki uzupełniające, m.in.: dodatki stawkowe, dopłaty, premie, deputaty, dodatki wyrównawcze, prowizje. Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie kilkakrotnie podkreślał, że przymiot składnika wynagrodzenia należy przypisać również dodatkowemu wynagrodzeniu rocznemu (tzw. trzynastej pensji), gdyż traktować je należy jako specyficzną premię. Pojęcie „trzynastej pensji” mieści się w szeroko rozumianym pojęciu wynagrodzenia, gdyż ma charakter stały, jest związane ze stosunkiem pracy, a nadto ustawodawca dla świadczenia tego używa nazwy: dodatkowe wynagrodzenie roczne¹. Szeroka interpretacja pojęcia „wynagrodzenie za pracę”, rozumianego jako „świadczenie konieczne o charakterze przysparzająco-majątkowym, które zakład pracy jest zobowiązany wypłacać okresowo pracownikowi w zamian za wykonaną pracę, świadczoną w ramach stosunku pracy, odpow-

wiednio do rodzaju, ilości i jakości pracy”, znalazła potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego².

Mając na uwadze powyższe, nie można zgodzić się z twierdzeniem zawartym w przedstawionym pytaniu, iż w wyniku projektowanej zmiany ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej na jednostki samorządu terytorialnego nałożone zostanie nowe zadanie, którego j.s.t. do tej pory nie miały. Zgodnie z argumentami podnoszonymi wyżej, wyraźnego podkreślenia wymaga, że ustawa z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej należy do regulacji z dziedziny prawa pracy, a normowane nią dodatkowe wynagrodzenie roczne (tzw. trzynasta pensja) stanowi składnik wynagrodzenia za pracę. Ponadto ustawa ta w żaden sposób nie odnosi się do zadań samorządu terytorialnego, bowiem nie można znaleźć w niej przypadków, których treść i zakres odpowiadałyby semantycznie treści i zakresowi zadań j.s.t., własnych bądź zleconych. Przedmiotowa ustawa odnosi się wyłącznie do jednego z elementów wynagrodzenia za pracę pracowników jednostek sfery budżetowej, w tym pracowników j.s.t., czyli dodatkowego wynagrodzenia rocznego. Zaznaczyć przy tym należy, że tzw. trzynasta pensja przysługuje pracownikom od początku obowiązywania ww. ustawy, a projektowana zmiana modyfikuje jedynie katalog osób uprawnionych w kierunku odpowiadającym wymogom Konstytucji RP.

Przyjęcie za prawdziwą tezę, iż projektowana zmiana ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej stanowi nałożenie nowych zadań na j.s.t., oznaczałoby, że każda nowelizacja przepisów z dziedziny prawa pracy (w tym dotycząca np. minimalnego wynagrodzenia za pracę), prowadząca do jakichkolwiek zmian w wynagrodzeniach pracowników j.s.t., musiałaby być uznana za nałożenie nowych zadań na jednostki samorządu terytorialnego. W konsekwencji wiązałyby się to w każdym przypadku z koniecznością wyasygnowania środków finansowych w budżecie państwa na pokrycie wynagrodzeń pracowników samorządowych.

W tym miejscu warto również zauważyć, że odpowiedniość udziału j.s.t. w dochodach publicznych powinna być osadzana na realnych możliwościach finansowych całego systemu finansów publicznych i powinna być rozpatrywana na gruncie oczywistych dysproporcji między zakresem zadań jednostek samorządu terytorialnego a wysokością ich dochodów, jak wskazywał Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie. W wyroku z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt K 14/11, trybunał wyraźnie podkreślił, że „sam fakt, że dochody jednostek samorządu terytorialnego nie są wystarczające, aby optymalnie realizować wszystkie zadania publiczne, nie może przesądzać o naruszeniu art. 167 ust. 1 konstytucji”. Ponadto powtórzył, iż „art. 167 ust. 1 konstytucji nie może

¹ Wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 21 lutego 2006 r., K 1/05, z dnia 25 lipca 2006 r., sygn. K 30/04, z dnia 9 lipca 2012 r., sygn. akt P 59/11; K. Roszewska, Wynagrodzenie i inne świadczenia ze stosunku pracy, Warszawa 1999; T. Liszcz, Prawo pracy, Warszawa 2004.

² Uchwała SN 7 sędziów – zasada prawna z dnia 30 grudnia 1986 r., sygn. akt III PZP 42/86.

być rozumiany jako podstawa do wyprowadzenia nakazu zapewnienia jednostkom samorządu terytorialnego określonego poziomu dochodów, w oderwaniu od sytuacji finansowej całego państwa”.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej, przygotowany przez Rządowe Centrum Legislacji, stanowi wykonanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 lipca 2012 r., sygn. akt P 59/11, w którym orzeczono, że art. 2 ust. 3 ww. ustawy w zakresie, w jakim pomija okres urlopu macierzyńskiego jako umożliwiający nabycie prawa do dodatkowego wynagrodzenia rocznego w wysokości proporcjonalnej do okresu przepracowanego, w sytuacji nieprzepracowania w ciągu całego roku kalendarzowego faktycznie 6 miesięcy, jest niezgodny z art. 32 ust. 1 w związku z art. 71 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Trybunał Konstytucyjny oparł swoje rozstrzygnięcie na zastrzeżeniach wobec sytuacji, w której w katalogu podmiotów objętych preferencyjnym traktowaniem (pracownicy, którzy nie muszą spełniać podstawowych przesłanek, aby otrzymać trzynastą pensję) nie uwzględniono matek przed i po urodzeniu dziecka, które zgodnie z art. 71 ust. 2 konstytucji mają prawo do szczególnej pomocy władz publicznych, przy jednoczesnym objęciu preferencyjnym traktowaniem innych kategorii pracowników, np. przebywających na urlopie wychowawczym. Zdaniem trybunału, taki stan rzeczy wymagał stwierdzenia niezgodności z zasadą równości podmiotów wobec prawa.

Mając na uwadze przytoczone wyżej argumenty oraz fakt, iż w przypadku objętym projektem przygotowanym przez Rządowe Centrum Legislacji nie dochodzi do nałożenia na j.s.t. nowych zadań, brak jest podstaw do tego, aby rząd zabezpieczał w budżecie państwa środki na wypłatę trzynastek matkom wracającym z urlopu macierzyńskiego zatrudnionym w jednostkach samorządu terytorialnego. Zauważyć należy, że w tej samej sytuacji są również inni pracodawcy zobowiązani do stosowania przepisów ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej. Nie można również zgodzić się z zawartym w pytaniu stwierdzeniem, iż w projekcie przygotowanym przez RCL nie wskazuje się źródeł finansowania kosztów regulacji. Kwestie wpływu regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego, a także źródeł finansowania zostały opisane w pkt IV i V oceny skutków regulacji dołączonej do projektu ustawy o zmianie ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej, gdzie zaznaczono, iż koszty regulacji finansowane będą także z budżetów poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego.

Wiceprezes Rządowego Centrum Legislacji
Jacek Krawczyk

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Szweda**

**w sprawie sprzętu zakupionego na potrzeby
systemu Zintegrowanego Modułu Obsługi
Końcowego Użytkownika (3305)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma z dnia 18 lutego 2013 r. (sygn. SPS-024-3305/13), dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Stanisława Szweda w sprawie sprzętu zakupionego do systemu Zintegrowanego Modułu Obsługi Końcowego Użytkownika, przekazanego według właściwości przez ministra administracji i cyfryzacji, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z pismem Centrum Projektów Informatycznych (jednostki budżetowej podległej ówczesnemu ministrowi spraw wewnętrznych i administracji, która realizowała projekt pl.ID) z dnia 22 czerwca 2011 r. skierowanym do kierowników jednostek samorządu terytorialnego oraz podpisanym przez jednostki samorządu terytorialnego porozumieniem w sprawie przekazania do użytkowania sprzętu i aplikacji teleinformatycznych w ramach realizacji projektu indywidualnego „pl.ID – polska ID karta” sprzęt komputerowy zakupiony na potrzeby realizacji ww. projektu (w tym SI ZMOKU) może być wykorzystywany do bieżącej pracy urzędu pod warunkiem wykorzystywania komputerów zgodnie z celami projektu pl.ID, co w praktyce oznacza możliwość ich użytkowania tylko w zakresie obsługi następujących obszarów: dowód osobisty (DO), ewidencja ludności (EL), urząd stanu cywilnego (USC).

W przypadku zamiaru użycia przez gminę dostarczonych w ramach projektu pl.ID komputerów w obszarze dowód osobisty (z aplikacjami podsystemu SOO) konieczne jest dokonanie uzgodnień pomiędzy Centrum Personalizacji Dokumentów MSW a gminą. Natomiast gdy nowo zakupione komputery mają być używane z aplikacjami obsługującymi obszary ewidencji ludności (EL) lub urząd stanu cywilnego (USC), należy uzgodnić z producentem tych aplikacji procedurę migracji danych na nowy sprzęt komputerowy.

Warto zaznaczyć, że na wskazanych komputerach może być zainstalowane wyłącznie oprogramowanie, które jest wykorzystywane do pracy związanej z obsługą ww. obszarów, czyli tzw. oprogramowanie dziedzinowe, jak również aplikacje wspierające pracę pracownika urzędu, na przykład pakiet biurowy, system obiegu dokumentów, klient poczty elektronicznej e-mail.

Powyższe wymagania wynikają z formalnych ograniczeń projektu „pl.ID – polska ID karta”, realizowanego w ramach umowy o dofinansowanie zawartej pomiędzy ówczesnym Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji a Ministerstwem Rozwoju Regionalnego w ramach 7. osi priorytetowej „Spo-

leczeństwo informacyjne – budowa elektronicznej administracji” Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013. Obecnie beneficjentem projektu jest minister spraw wewnętrznych.

Przedstawiając powyższe, jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych planuje zoptymalizowanie oprogramowania Zintegrowanego Modułu Obsługi Końcowego Użytkownika, w wyniku czego użytkownik będzie miał zapewniony dostęp do programu poprzez przeglądarkę internetową (zgodnie z modelem zarządzania środowiskiem IT – przetwarzanie w chmurze). Dzięki tej funkcjonalności wymagania co do sprzętu komputerowego są minimalne. Infrastruktura informatyczna zakupiona na potrzeby realizacji projektu pl.ID w gminach spełnia ww. wymagania, wobec czego nie ma zagrożenia związanego z działaniem ww. aplikacji po 2015 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Roman Dmowski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Tomasza Kaczmarka**

**w sprawie przeprowadzenia
kontrolnego postępowania sprawdzającego
wobec doradcy prezydenta RP oraz szefa
Biura Bezpieczeństwa Narodowego (3312)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma SPS-024-3312/13 dotyczącego zapytania posła Tomasza Kaczmarka uprzejmie informuję, że A. K. posiada ważne poświadczenie bezpieczeństwa, a akta postępowania sprawdzającego poprzedzającego jego wydanie znajdują się w Departamencie Ochrony Informacji Niejawnych Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Przekazanie informacji stanowiących odpowiedzi na pozostałe pytania pana posła nie jest możliwe, gdyż byłoby naruszeniem przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych i oznaczałoby działania poza granicami wyznaczonymi przez przepisy prawa. Wspomniana ustawa precyzyjnie określa krąg podmiotów i okoliczności, w których akta postępowania sprawdzających, a więc również zawarte w nich informacje, mogą być udostępnione. Zgodnie z art. 72 ust. 1 ustawy akta postępowania sprawdzających przeprowadzonych przez ABW mogą być udostępnione do wglądu lub przekazane wyłącznie:

- sędziowi lub prokuratorowi dla celów postępowania karnego,
- służbom i organom uprawnionym do prowadzenia poszerzonych postępowań sprawdzających dla celów postępowania sprawdzającego wobec tej samej osoby,
- właściwemu organowi w celu przeprowadzenia kontroli prawidłowości postępowania,
- właściwemu organowi w celu rozpatrzenia odwołania lub zażalenia,
- sędziowi administracyjnemu w związku z rozpatrzeniem skargi.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Bartłomiej Sienkiewicz

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Tomasza Jagiełły**

**w sprawie zbyt późnego wykrywania cukrzycy
(3319)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z zapytaniem pana Tomasza Jagiełły, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przekazany przy piśmie z dnia 19 lutego 2013 r., znak: SPS-023-3319/12, w sprawie zbyt późnego wykrywania cukrzycy, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Warunki udzielania i zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.). Zgodnie z art. 15 cytowanej ustawy świadczeniobiorcy mają prawo do świadczeń opieki zdrowotnej, których celem jest zachowanie zdrowia, zapobieganie chorobom i urazom, wczesne wykrywanie chorób, leczenie, pielęgnacja oraz zapobieganie niepełnosprawności i jej ograniczanie.

Mając na uwadze wykazy świadczeń gwarantowanych, uprzejmie informuję, iż świadczenia opieki zdrowotnej skierowane na wczesną diagnostykę w kierunku cukrzycy mogą być realizowane na wszystkich poziomach systemu opieki zdrowotnej, tj. m.in. w ramach podstawowej opieki zdrowotnej, ambulatoryjnej opieki specjalistycznej oraz w ramach leczenia szpitalnego.

Należy również wskazać, iż kwestie związane m.in. z profilaktyką cukrzycy stanowią cel operacyjny nr 14 „Narodowego programu zdrowia na lata 2007–2015” pn. „Usprawnienie wczesnej diagnostyki

i czynnej opieki nad osobami zagrożonymi chorobami układu krążenia, udarami mózgowymi, nowotworami, powikłaniami cukrzycy, chorobami reumatycznymi, szczególnie przez działania podstawowej opieki”.

Jednocześnie, podzielając pogląd pana posła, iż najbardziej narażone na cukrzycę są m.in. osoby z nadwagą lub otyłością i nadciśnieniem tętniczym, pragnę zapewnić, iż Ministerstwo Zdrowia przywiązuje dużą wagę do działań profilaktycznych promujących zdrowy styl życia. Wyrazem tego jest m.in. realizacja programów zdrowotnych finansowanych z budżetu ministra zdrowia, ukierunkowanych m.in. na problematykę cukrzycy, prawidłowego żywienia oraz chorób układu sercowo-naczyniowego.

Należy podkreślić, iż w 2010 r. rozpoczęto realizację nowego programu zdrowotnego pn. „Narodowy program przeciwdziałania chorobom cywilizacyjnym”, składającego się z kilku modułów tematycznych, poświęconych profilaktyce określonej choroby, zaliczanej do grupy chorób cywilizacyjnych.

Głównym celem modułu I ww. programu pn. „Program zapobiegania nadwadze i otyłości oraz przewlekłym chorobom niezakaźnym poprzez poprawę żywienia i aktywności fizycznej POL-HEALTH” jest edukacja społeczeństwa w zakresie prawidłowego żywienia i aktywności fizycznej, ze szczególnym uwzględnieniem dzieci i młodzieży oraz kobiet w okresie prokreacyjnym.

W odniesieniu do programu zdrowotnego ukierunkowanego na problematykę cukrzycy uprzejmie informuję, iż moduł II ww. programu stanowił program pn. „Program prewencji i leczenia cukrzycy w Polsce na lata 2010–2011”, którego głównym celem była poprawa stanu wiedzy społeczeństwa na temat cukrzycy poprzez upowszechnianie wiedzy o cukrzycy i zdrowym stylu życia, stworzenie systemu szkoleń dla pacjentów, ich rodzin oraz wybranych grup zawodowych, poprawa jakości opieki nad chorymi na cukrzycę poprzez działania edukacyjne na rzecz tej grupy chorych. W ramach zadania pn. „Akcje społeczne promocyjno-edukacyjne obejmujące profilaktykę diabetologiczną o charakterze profilaktyczno-edukacyjnym” w latach 2010–2011 łącznie przeprowadzono m.in. szkolenia edukacyjne dla ponad 5000 pacjentów, szkolenia edukacyjne dla 103 pielęgniarek, a także przeszkolono ponad 520 uczniów w szkołach podstawowych. Na uwagę zasługuje również fakt, iż w ramach bezpłatnych profilaktycznych badań łącznie przebadano 8246 osób, w tym 7200 osób w zakresie podstawowym i 1046 pacjentów w zakresie badań specjalistycznych.

W roku 2011 materiały informacyjno-edukacyjne adresowane do dzieci, rodziców, opiekunów i rówieśników dzieci chorych na cukrzycę, składające się z broszur oraz 3 filmów instruktażowych, dystrybuowane były do poradni diabetologicznych dla dzieci oraz do szkół podstawowych na terenie całego kraju. Ponadto zorganizowany został konkurs internetowy dla uczniów i nauczycieli szkół podstawowych na temat cukrzycy, w którym do udziału zgłosiło się ponad

1000 placówek edukacyjnych. W ramach ww. programu w 2011 r. nagrane zostały również 4 (30-sekundowe) filmy telewizyjne o charakterze informacyjno-edukacyjnym na temat cukrzycy i jej powikłań, skierowane do ogółu społeczeństwa, które emitowane były bezpłatnie na antenach telewizji ogólnopolskich. Istotnym elementem było rozszerzenie programu w 2011 r. o dodatkowe zadanie związane z przeprowadzeniem szkoleń dla pielęgniarek i położnych przygotowujących do pracy na stanowisku edukatora.

W 2012 r. wdrożono do realizacji program stanowiący kontynuację zadań realizowanych w latach 2010–2011 pn. „Narodowy program profilaktyki i edukacji diabetologicznej”, którego głównym celem było zwiększenie świadomości i wiedzy na temat cukrzycy wśród społeczeństwa, zmniejszenie występowania czynników ryzyka, stworzenie skutecznych strategii zapobiegania powikłaniom związanym z leczeniem cukrzycy oraz poprawa jakości życia tej grupy chorych poprzez edukację zdrowotną i badania. W 2012 r. w ramach działań profilaktyczno-edukacyjnych kontynuowano przeprowadzanie bezpłatnych profilaktycznych badań (łącznie w 2012 r. przebadano 13 726 osób, w tym 12 466 osób w zakresie podstawowym i 1260 pacjentów w zakresie badań specjalistycznych), a w zakresie akcji informacyjno-edukacyjnych przeprowadzono szkolenia dla ok. 64 000 uczniów w 160 szkołach ponadgimnazjalnych na temat profilaktyki cukrzycy oraz zasad udzielania pierwszej pomocy osobom chorym na cukrzycę (10 szkoleń na terenie każdego województwa). Dystrybuowane zostały również materiały informacyjne (broszury oraz filmy instruktażowe) do 13 000 szkół podstawowych i 7000 gimnazjów oraz do 97 poradni diabetologicznych.

W 2012 r. w ramach edukacji personelu medycznego w zakresie diabetologii prowadzono kolejne szkolenia z zakresu edukacji diabetologicznej dla pielęgniarek i położnych przygotowujące do pracy na stanowisku edukatora ds. diabetologii, a w ramach edukacji chorych na cukrzycę przeprowadzono szkolenia dla chorych na cukrzycę typu 2 i ich rodzin (razem przeszkolonych osób było od 8400 do 12 000 w 16 wojewódzkich poradniach diabetologicznych i na 28 oddziałach diabetologicznych). Na podkreślenie zasługuje fakt, iż w 2012 r. w ramach ww. programu w zakresie edukacji wybranych grup zawodowych wprowadzono szkolenia dla 5800 funkcjonariuszy Policji z zakresu udzielania pierwszej pomocy osobom chorym na cukrzycę.

Ponadto uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Zdrowia na podstawie art. 151 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) oraz art. 11 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536, z późn. zm.) prowadzi współpracę z organizacjami pozarządowymi w zakresie profilaktyki cukrzycy.

Przedstawiając powyższe, biorąc pod uwagę fakt, iż brak profilaktyki i lekceważenie czynników ryzyka

prowadzi do rozwoju m.in. cukrzycy, a w efekcie do wielu powikłań, należy zaznaczyć, iż w bieżącym roku przewiduje się kontynuację programów zdrowotnych, ukierunkowanych na problematykę cukrzycy, w tym w szczególności na edukację społeczeństwa w zakresie prawidłowego żywienia i aktywności fizycznej oraz zdrowego stylu życia jako czynników zapobiegających występowaniu cukrzycy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Radziewicz-Winnicki

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Tomasza Jagiełły
w sprawie zmian w egzaminie na prawo jazdy
(3320)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na pismo z dnia 19 lutego 2013 r., znak: SPS-024-3320/13, przy którym przekazano zapytanie posła Jarosława Tomasza Jagiełły w sprawie zmian w egzaminie na prawo jazdy, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Rozporządzenie ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej z dnia 13 lipca 2012 r. w sprawie egzaminowania osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami, szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez egzaminatorów oraz wzorów dokumentów stosowanych w tych sprawach określa między innymi:

- czas trwania części teoretycznej egzaminu na prawo jazdy,
- zasady tworzenia pytań egzaminacyjnych,
- czas, jaki osoby egzaminowane mają na zapoznanie się z pytaniem egzaminacyjnym,
- czas na udzielenie odpowiedzi na zadane pytanie.

Zgodnie z przepisami przedmiotowego rozporządzenia całkowity czas trwania części teoretycznej egzaminu na prawo jazdy powinien wynosić 25 minut. Część teoretyczna egzaminu na prawo jazdy obejmuje:

- 20 pytań z wiedzy podstawowej, na które należy udzielić odpowiedzi, wybierając: „tak” lub „nie”,
- 12 pytań z wiedzy specjalistycznej w zakresie poszczególnych kategorii prawa jazdy, na które należy udzielić odpowiedzi wybierając jedną z 3 zaproponowanych odpowiedzi (A, B, C).

Odpowiadając na pytania dotyczące wiedzy:

— podstawowej – osoba egzaminowana ma 20 sekund na przeczytanie treści pytania, a następnie 15 sekund na udzielenie odpowiedzi na zadane pytanie,

— specjalistycznej – osoba egzaminowana ma 50 sekund na przeczytanie treści pytania i udzielenie odpowiedzi na zadane pytanie.

Pytania z wiedzy specjalistycznej ilustrowane są wyłącznie obrazami statycznymi dlatego też określono jeden czas na przeczytanie treści pytania oraz na udzielenie odpowiedzi. Pytania z wiedzy podstawowej stanowią realizację scenariusza poprzez zastosowanie odpowiedniej wizualizacji i opisu. Wizualizację stanowi krótki film wideo lub zdjęcie. Dla pytań z wiedzy podstawowej przewidziano podział czasu na pytanie (35 sekund) na czas przeznaczony na przeczytanie treści pytania oraz na czas przeznaczony na udzielenie odpowiedzi na pytanie.

Należy wskazać, że podstawowym celem przedmiotowego rozwiązania jest sprawdzenie czy osoba egzaminowana potrafi zastosować wiedzę teoretyczną w odniesieniu do faktycznych sytuacji drogowych. W mojej ocenie czasy określone w ww. przepisach pozwalają osobie egzaminowanej na swobodne zapoznanie się z pytaniem egzaminacyjnym przed udzieleniem odpowiedzi na nie, jednocześnie dając poczucie podejmowania decyzji przez osobę egzaminowaną w czasie rzeczywistym. Takie rozwiązanie powinno przyczynić się bezpośrednio do podniesienia poziomu wiedzy i umiejętności kandydatów na kierowców co powinno pozytywnie wpłynąć na poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego w Polsce.

Dodatkowo należy wskazać, że dotychczasowe analizy prowadzone od dnia wejścia w życie przepisów wskazują jednoznacznie, że poziom zdawalności egzaminów teoretycznych stale rośnie. Pozwala to sądzić, że zmiana sposobu przeprowadzania egzaminu teoretycznego na prawo jazdy wymusiła na ośrodkach szkolenia kierowców zmianę sposobu prowadzenia zajęć teoretycznych, co jednoznacznie przełożyło się na poprawę wyników uzyskiwanych przez te osoby na egzaminie teoretycznym.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Roberta Kołakowskiego**

**w sprawie dalszych losów zbiorów
biblioteki wojskowej oraz eksponatów
muzealnych z sali pamięci, znajdujących się
w zlikwidowanej jednostce wojskowej
w Ciechanowie (3327)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na zapytanie pana posła Roberta Kołakowskiego w sprawie dalszych losów zbiorów z biblioteki wojskowej i eksponatów muzealnych z sali pamięci, znajdujących się w zlikwidowanej jednostce wojskowej w Ciechanowie, znak: SPS-024-3327/13, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W zlikwidowanej bibliotece Klubu Garnizonowego w Ciechanowie (tylko taka biblioteka funkcjonowała w tym garnizonie od 1989 r.) znajdowało się 20378 wol., które rozdysponowano następująco:

— 19924 wol. o wartości 125540,36 zł przekazano do biblioteki klubu 2. Ośrodka Radioelektronicznego w Przasnyszu,

— 303 wol. o wartości 955,75 zł oddano na makulaturę jako książki zaczytane,

— 151 wol. o wartości 2594,15 zł uznano jako ubytki i wykreślono z inwentarza.

W bibliotece oświatowej nie gromadzi się i nie ewidencjonuje czasopism. Wpływające czasopisma podlegają jedynie akcesji w ramach roku kalendarzowego. Jednocześnie informuję, że zgodnie z decyzją Nr 229/MON ministra obrony narodowej z dnia 25 maja 2007 r. w sprawie zasad organizowania i funkcjonowania w jednostkach wojskowych sal tradycji (Dz. Urz. MON Nr 11, poz. 124, ze zm.), w przypadku likwidacji sali tradycji na skutek rozformowania jednostki wojskowej, jej dowódca powołuje komisję w celu sporządzenia protokołu, w którym zamieszcza się opis stanu zachowania i wykaz zbiorów podlegających zagospodarowaniu lub wybrakowaniu. Eksponaty o szczególnej wartości historycznej przekazywane są do muzeów nadzorowanych przez ministra obrony narodowej, natomiast pozostałe eksponaty przekazywane są do innych jednostek wojskowych oraz cywilnych placówek muzealnych i oświatowych.

Sala tradycji, która mieściła się w jednostce wojskowej w Ciechanowie, została zlikwidowana w pierwszym etapie rozformowania 1. pułku artylerii. Zgodnie z ww. decyzją oraz procedurami i właściwym gospodarowaniem mieniem ruchomym Skarbu Państwa będącym w użytkowaniu jednostek podporządkowanych lub nadzorowanych przez ministra obrony narodowej, eksponaty z sali tradycji pułku komisyjnie przekazano do Muzeum Wojska Polskiego w War-

szawie oraz Muzeum Szlachty Mazowieckiej w Ciechanowie. Dokumentacja dotycząca rozformowania jednostki wojskowej została przekazana do archiwum wojskowego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Wojtkowskiego**

**w sprawie opłat pobieranych
przez zakłady opiekuńczo-lecznicze
o profilu psychiatrycznym (3356)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na pismo z dnia 19 lutego 2013 r., znak: SPS-024-3356/13, przy którym przesłane zostało zapytanie pana Marka Wojtkowskiego, posła na Sejm RP, dotyczące pobierania przez zakłady opiekuńczo-lecznicze o profilu psychiatrycznym opłat za wyżywienie i zakwaterowanie, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

Wejście w życie w dniu 1 lipca 2011 r. ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654, z późn. zm.) spowodowało m.in. utratę mocy obowiązującej ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.). Tym samym z dniem 1 lipca 2011 r. przestał obowiązywać art. 34a ustawy o zakładach opieki zdrowotnej będący podstawą do określenia przez ministra zdrowia sposobu i trybu kierowania osób do zakładów opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-opiekuńczych oraz szczegółowych zasad ustalania odpłatności za pobyt w tych zakładach.

Jednocześnie, zgodnie z art. 219 pkt 14 ustawy o działalności leczniczej, akt wykonawczy wydany na podstawie art. 34a ust. 3 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej – rozporządzenie ministra zdrowia i opieki społecznej z dnia 30 grudnia 1998 r. w sprawie sposobu i trybu kierowania osób do zakładów opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-opiekuńczych oraz szczegółowych zasad ustalania odpłatności za pobyt w tych zakładach (Dz. U. Nr 166, poz. 1265) – został utrzymany w mocy do czasu wejścia w życie rozporządzenia wydanego na podstawie art. 33a ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Ustawodawca wskazał przy tym maksymalny czas obowiązywania dotychczasowych przepisów wykonawczych – 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy o działalności leczniczej, tj. do dnia 1 lipca 2012 r.

W przedmiotowej sprawie należy mieć na uwadze, iż zakres regulacji rozporządzenia, wydanego na pod-

stawie art. 34a ust. 3 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, oraz rozporządzenia stanowiącego wykonanie upoważnienia zawartego w art. 33a ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych nie jest tożsamy. Dotychczas obowiązujące przepisy odnosiły się do wszystkich zakładów opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-opiekuńczych, podczas gdy przedmiotem regulacji rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 25 czerwca 2012 r. w sprawie kierowania do zakładów opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-opiekuńczych (Dz. U. z 2012 r. poz. 731) są zagadnienia odnoszące się jedynie do zakładów udzielających świadczeń w ramach opieki długoterminowej. Wskazuje na to, w sposób jednoznaczny, brzmienie art. 33a ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, który to przepis odnosi się jedynie do zakładów opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-opiekuńczych „w ramach opieki długoterminowej”.

Nieobjęcie przez ustawodawcę zakresem regulacji rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie kierowania do zakładów opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-opiekuńczych zakładów opiekuńczo-leczniczych o profilu psychiatrycznym stanowiło działanie, które miało zapobiec powielaniu istniejących przepisów określających zasady funkcjonowania tego rodzaju placówek.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1375, z późn. zm.) zawarta została definicja pojęcia „szpital psychiatryczny”, która określa, iż jest to:

- a) oddział psychiatryczny w szpitalu ogólnym,
- b) klinika psychiatryczna,
- c) sanatorium dla osób z zaburzeniami psychicznymi,
- d) inne przedsiębiorstwo podmiotu leczniczego w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej sprawujące całodobową opiekę psychiatryczną.

Definicja szpitala psychiatrycznego wskazuje, iż w myśl ustawy o ochronie zdrowia psychicznego zakład opiekuńczo-leczniczy udzielający świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki psychiatrycznej stanowi również szpital psychiatryczny. Tym samym zasady funkcjonowania tego typu placówek i przyjmowania do nich pacjentów zostały określone w ww. ustawie oraz w wydanych do niej aktach wykonawczych, a w szczególności w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 13 lipca 2012 r. w sprawie szczegółowego sposobu postępowania w sprawach przyjęcia oraz wypisania ze szpitala psychiatrycznego (Dz. U. z 2012 r. poz. 854). Stosownie do wskazanych przepisów przyjęcie do szpitala psychiatrycznego odbywa się na podstawie skierowania lekarza, również lekarza niebędącego lekarzem ubezpieczenia zdrowotnego, które wydawane jest po uprzednim zbadaniu osoby.

W tym miejscu należy również zauważyć, iż art. 10 ust. 1 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego w zakresie odpłatności świadczeniobiorcy za świadczenia związane z jego pobytem w zakładzie opiekuńczo-

-leczniczym lub pielęgnacyjno-opiekuńczym stanowi, iż za świadczenia w zakresie psychiatrycznej opieki zdrowotnej nie pobiera się opłat od osób chorych psychicznie i upośledzonych umysłowo. Prawo do bezpłatnych świadczeń niezależnie od statusu ubezpieczeniowego potwierdza również art. 12 pkt 4 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Ponadto także przepisy aktualnie obowiązującego rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki psychiatrycznej i leczenia uzależnień (Dz. U. Nr 140, poz. 1146, z późn. zm.) wskazują, iż świadczenia, które w innych kategoriach zakładów opiekuńczo-leczniczych i zakładów pielęgnacyjno-opiekuńczych są przedmiotem współpłaty pacjentów, w zakresie opieki psychiatrycznej są elementami świadczeń gwarantowanych finansowanych ze środków publicznych.

Reasumując, w świetle powyższych regulacji przyjęcie osoby cierpiącej na zaburzenia psychiczne do zakładu opiekuńczo-leczniczego i zakładu pielęgnacyjno-opiekuńczego udzielającego świadczeń z zakresu opieki psychiatrycznej powinno odbywać się w trybie określonym w ustawie o ochronie zdrowia psychicznego i rozporządzeniu ministra zdrowia w sprawie szczegółowego sposobu postępowania w sprawach przyjęcia oraz wypisania ze szpitala psychiatrycznego – na podstawie skierowania lekarza. Natomiast kwestie dotyczące odpłatności za udzielone świadczenia uregulowane zostały w art. 10 ust. 1 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego i art. 12 pkt 4 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, jak również w § 6 rozporządzenia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki psychiatrycznej i leczenia uzależnień. Tym samym przepis art. 18 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, zgodnie z którym świadczeniobiorca przebywający w zakładzie opiekuńczo-leczniczym, pielęgnacyjno-opiekuńczym lub w zakładzie rehabilitacji leczniczej, który udziela świadczeń całodobowych, ponosi miesięczne koszty wyżywienia i zakwaterowania w wysokości odpowiadającej 250% najniższej emerytury, z tym że opłata nie może być wyższa niż kwota odpowiadająca 70% miesięcznego dochodu świadczeniobiorcy w rozumieniu przepisów o pomocy społecznej, nie ma zastosowania w przypadku zakładów opiekuńczo-leczniczych udzielających świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień w zakresie świadczeń opiekuńczo-leczniczych psychiatrycznych dla dorosłych realizowanych w warunkach stacjonarnych psychiatrycznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Radziewicz-Winnicki

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Bartłomieja Bodio
oraz grupy posłów**

**w sprawie modernizacji przejazdu kolejowego
linii nr 6 przy skrzyżowaniu dróg krajowych
nr 50 i 62 w Łochowie (3361)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pismo z dnia 19 lutego 2013 r., znak: SPS-024-3361/13, skierowane do pana Sławomira Nowaka, ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej, przekazujące zapytanie posła Bartłomieja Bodio oraz grupy posłów w sprawie modernizacji przejazdu kolejowego linii nr 6 przy skrzyżowaniu dróg krajowych nr 50 i 62 w Łochowie uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Omówienie modernizacji przedmiotowego przejazdu kolejowego oraz odpowiednie uwarunkowania dotyczące pobliskiego skrzyżowania dróg krajowych nr 50 i 62 w Łochowie są przedstawione w odpowiedzi ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej na powiązane z niniejszym zapytanie posła Bartłomieja Bodio oraz grupy posłów, przekazane przy piśmie nr SPS-024-3360/13 z dnia 19 lutego br., w sprawie modernizacji linii kolejowej nr 6 Zielonka – Kuźnica Białostocka (kopia w załączeniu*). Przekazana informacja odpowiada, w ocenie resortu transportu, diagnozie sytuacji komunikacyjnej w Łochowie, wskazanej w zapytaniu, gdzie zwraca się uwagę na aktualnie występujący problem kilkusetmetrowych korków w pobliżu skrzyżowania dróg krajowych nr 50 i 62 w wyniku zamknięć przejazdu drogowo-kolejowego, tj. drogi nr 62 i linii kolejowej nr 6.

Jednocześnie założenia modernizacyjne powiązanego układu linii kolejowej nr 6 i krzyżujących się obecnie w jej pobliżu dróg krajowych nr 50 i 62 biorą pod uwagę następstwa spodziewanego wzrostu ruchu kolejowego po modernizacji linii w sytuacji, w której przejazd ten nie zostanie zastąpiony skrzyżowaniem w różnych poziomach. Kwestie poruszone w zapytaniu dotyczą przede wszystkim zapewnienia właściwej obsługi komunikacyjnej Łochowa w trakcie modernizacji linii kolejowej nr 6, a szczególnie:

— utrzymania płynności ruchu drogowego na skrzyżowaniu dróg krajowych nr 50 i 62 w okolicach przejazdu kolejowego w Łochowie,

— ewentualnych wyłączeń z ruchu tego przejazdu kolejowego lub wyznaczenia jego objazdów, a także organizacji ruchu w rejonie przejazdu kolejowego i krzyżujących się dróg krajowych.

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Dodatkowo w zapytaniu grupy posłów została poruszona kwestia sposobu koordynacji prac dotyczących przejazdu kolejowego i skrzyżowania dróg krajowych w celu zapewnienia ciągłości ruchu kolejowego i drogowego, w tym odpowiedzialności instytucjonalnej za to zadanie. W związku z poruszonymi kwestiami pragnę wyjaśnić, że mają one charakter szczegółowy, techniczny i mogą być rozwiązane na poziomie zaawansowanych planów realizacji modernizacji linii kolejowej oraz sieci drogowej – przez wykonawców robót we współpracy z zarządcą infrastruktury kolejowej (PKP PLK SA) oraz zarządcami dróg publicznych. Obecnie te plany nie są jeszcze odpowiednio rozwinięte ze względu na fakt realizacji inwestycji kolejowej w formule: projektuj i buduj, zbyt mały wpływ czasu od zawarcia umowy na modernizację linii kolejowej nr 6 oraz niezakończony proces decyzyjny co do zakresu realizacji inwestycji towarzyszących.

Wszystkie powyższe kwestie są przedmiotem koordynacji dokonywanej pomiędzy zainteresowanymi stronami w ramach prac zespołu (strona samorządowa, MRR i MTBiGM) powołanego w końcu 2012 r. Wyniki prac w zakresie interesującym zapytujących posłów będą mogły być przedstawiane w miarę zaawansowania działania zespołu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Polaka**

**w sprawie problemów dotyczących zdających
po 19 stycznia 2013 r. egzamin na prawo jazdy
wg nowych zasad (3363)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na pismo z dnia 19 lutego 2013 r., znak: SPS-024-3363/13, którym przekazano zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie problemów dotyczących zdających po 19 stycznia 2013 r. egzamin na prawo jazdy przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W dniu 19 stycznia 2013 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami regulującej na nowo zasady uzyskiwania uprawnień do kierowania pojazdami. W tym samym dniu weszło w życie rozporządzenie ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie wysokości opłat za przeprowadzenie egzaminu państwowego oraz stawek wynaj-

grodzenia związanych z uzyskiwaniem uprawnień przez egzaminatorów, które ustaliło nowe wyższe stawki za przeprowadzenie egzaminów państwowych na prawo jazdy. Rozporządzenie to zostało opublikowane w dniu 17 stycznia 2013 r. w Dzienniku Ustaw pod pozycją 78. Dotychczasowe rozporządzenie przestało obowiązywać z dniem 18 stycznia 2013 r.

Biorąc pod uwagę powyższe należy wskazać, że ze względu na fakt, iż wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego są samorządowymi osobami prawnymi, a ich organem nadzorczym jest właściwy marszałek województwa, to w ocenie resortu decyzje w sprawie pobierania dopłat od osób, które zostały zapisane na egzamin państwowy do dnia 18 stycznia 2013 r., a egzamin ten będą miały przeprowadzony po tej dacie, powinien podjąć dyrektor wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego w porozumieniu z organem nadzoru mając na uwadze przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Izabeli Leszczyny**

**w sprawie remontu drogi krajowej nr 91
na odcinku od granicy woj. śląskiego
- Kłomnice - Rudniki (3483)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Izabeli Leszczyny przesłane przy piśmie z dnia 22 lutego 2013 r., znak: SPS-024-3483/13, w sprawie remontu drogi krajowej nr 91 na odcinku od granicy woj. śląskiego do miejscowości Rudniki, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 260) zarządcą dla dróg krajowych jest generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad (GDDKiA). Zgodnie z art. 20 powołanej ustawy do zarządcy drogi należą m.in. zadania z zakresu przebudowy, remontów, utrzymania i ochrony dróg oraz drogowych obiektów inżynierskich.

W miarę udostępniania środków finansowych GDDKiA podejmuje działania zmierzające do wybudowania i utrzymania sieci dróg krajowych o najwyższym standardzie w możliwie najkrótszych terminach. Jednakże ze względu na ograniczenia finanso-

we nie wszystkie inwestycje mogą być realizowane w bieżącej perspektywie finansowej. Wydatkowanie środków na budowę sieci dróg krajowych następuje jedynie dla zadań ujętych w załączniku nr 1 do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przyjętego uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 r.

Natomiast potrzeby dotyczące działań, których podstawowym celem jest poprawa bezpieczeństwa ruchu drogowego, zostały zebrane i ustalone według hierarchii ważności w „Planie działań na sieci drogowej” oraz „Programie redukcji ofiar śmiertelnych”. Kolejność realizacji wszystkich zadań w skali całego kraju została ustalona według ściśle określonych kryteriów, którymi są: liczba zabitych, liczba rannych oraz średni dobowy ruch na danym odcinku drogi. Tak sklasyfikowane zadania pozwalają na podejmowanie działań poprawiających bezpieczeństwo ruchu drogowego w tych miejscach i na tych odcinkach dróg krajowych, na których ten problem jest największy.

Działania przewidziane dla rozwiązania problemu komunikacyjnego interesującego panią poseł odcinka zostały ujęte w „Planie działań na sieci drogowej” na 267. pozycji. Zadanie „Przebudowa drogi krajowej nr 91 na odcinku: granica województwa łódzkiego – Kłomnice – Rudniki” posiada opracowaną dokumentację projektową, która została ukończona we wrześniu 2010 r.

Informuję jednocześnie, że budowa chodnika w ciągu drogi krajowej nr 91 w m. Kłomnice została zgłoszona do propozycji „Programu budowy chodników” tworzonego przez GDDKiA dla całego kraju. Przedmiotowe zadanie, po analizie opartej o algorytm uwzględniający m.in. liczbę zdarzeń z udziałem pieszych oraz średnie dobowe natężenie ruchu drogowego na tym odcinku drogi, zostało sklasyfikowane na 290. pozycji ww. programu.

W kwestiach dotyczących bieżących napraw chodnika w miejscowości Kłomnice informuję, że w planie bieżącego utrzymania dróg na 2013 r. uwzględniony jest remont chodnika na odcinku od skrzyżowania z ul. Bartkowską do skrzyżowania z ul. Sadową oraz od skrzyżowania z ul. Zdrowską do cmentarza (po drugiej stronie drogi). Realizacja zaplanowanego remontu uzależniona jest jednak również od wielkości środków finansowych, jakie będą dostępne na ten cel.

Odnosząc się do możliwości dofinansowania dla projektu pt. „Przebudowa DK – 91 w Częstochowie – ul. Warszawska i ul. Rędziańska wraz z budową węzła DK – 91 z DK – 1”, informuję, iż znajduje się on na liście rezerwowej wyników konkursu działania 8.2 Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” i aktualna wartość dofinansowania wg zaktualizowanego wniosku wynosi 57 834 428,98 PLN. Projekt przeszedł ocenę prowadzoną przez Centrum Unijnych Projektów Transportowych (CUPT), niestety do chwili obecnej nie uzyskał jeszcze dofinansowania. Aktualnie planowana jest aktualizacja listy rankingowej, w której zwiększona zostanie alokacja

na konkurs kosztem projektów indywidualnych, i projekt uzyska dofinansowanie ok. 40 mln PLN (jest to kwota dofinansowania, przy której beneficjent deklaruje, że będzie realizował projekt). Po aktualizacji listy zostanie zakończona ocena w CUPT złożonego wniosku i zostanie on przesłany do akceptacji MTBiGM. W przypadku braku komplikacji do połowy roku powinna zaistnieć możliwość podpisania umowy o dofinansowanie przy obniżonym poziomie (czyli mniej niż 85%). W przypadku dalszych oszczędności na innych projektach konkursowych w działaniu 8.2 istnieje szansa w końcowym rozliczeniu wyrównania tego obniżonego dofinansowania do poziomu 85%.

Ponadto informuję, że aktualnie w resorcie transportu trwają prace nad ustaleniem listy projektów drogowych, jakie będą planowane w kolejnej perspektywie finansowej UE. Dla Ministerstwa TBiGM priorytetami są przede wszystkim autostrady oraz drogi ekspresowe. Jednakże dokładne plany inwestycyjne na lata 2014–2020 zostaną przedstawione, gdy znane będą poziomy dofinansowania, jakie Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, jako beneficjent programów unijnych w zakresie dróg krajowych, otrzyma w kolejnej perspektywie finansowej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuzewicz

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Czesława Hoca**

**w sprawie opodatkowania podatkiem
od nieruchomości najemców mieszkalnych
lokali komunalnych w gm. miasto Kołobrzeg
(3484)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na zapytanie pana Czesława Hoca, posła na Sejm RP, z dnia 14 lutego 2013 r., w sprawie opodatkowania podatkiem od nieruchomości najemców mieszkalnych lokali komunalnych w gm. Kołobrzeg, nadesłane przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 22 lutego 2013 r., znak: SPS-024-3484/13, uprzejmie informuję.

Stosownie do art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613, ze zm.) podatnikami podatku od nieruchomości są m.in. osoby fizyczne będące posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie wynika z umowy zawartej z właścicielem, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali

mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości.

Zgodnie z tym przepisem osoba fizyczna, która zawarła umowę najmu lokalu mieszkalnego stanowiącego własność gminy, jest podatnikiem podatku od nieruchomości w stosunku do tego lokalu. Obowiązek podatkowy nie zostaje przeniesiony na najemcę jedynie wtedy, gdy wynajęty lokal nie stanowi odrębnej nieruchomości. Z przedstawionych w zapytaniu dokumentów wynika, że dotyczy ono lokali wyodrębnionych.

Jeśli gminna nieruchomość nie znajduje się w posiadaniu innego podmiotu (umownym bądź bezumownym), gmina jest podatnikiem podatku od nieruchomości w stosunku do tej nieruchomości. Gmina występuje wówczas w podwójnej roli, jako podmiot prawa publicznego (organ podatkowy) oraz jako podmiot prawa cywilnego (właściciel nieruchomości).

Obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości, jak również obowiązek podatkowy dotyczący każdego innego podatku wynika bezpośrednio z ustawy, w omawianym przypadku z ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Stanowi o tym art. 217 Konstytucji RP, który określa zasady nakładania podatków. Obowiązek podatkowy jest obowiązkiem publicznoprawnym i istnieje niezależnie od tego, czy jest wymieniony w umowie cywilnoprawnej dotyczącej przedmiotu opodatkowania, w tym przypadku umowie najmu.

Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych ustanawia również obowiązek składania przez osoby fizyczne będące podatnikami informacji o nieruchomościach i obiektach budowlanych, sporządzonej na formularzu według ustalonego wzoru, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia okoliczności uzasadniających powstanie albo wygaśnięcie obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości lub od dnia zaistnienia zdarzenia mającego wpływ na wysokość opodatkowania. Jedną z takich okoliczności jest fakt podpisania przez osobę fizyczną umowy najmu nieruchomości lub jej części będącej własnością jednostki samorządu terytorialnego, która skutkuje przeniesieniem obowiązku podatkowego.

W przypadku niezłożenia informacji przez podatnika organ podatkowy wszczyna postępowanie podatkowe mające na celu ustalenie zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości.

Na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych rada gminy może wprowadzić zwolnienia przedmiotowe z podatku od nieruchomości, inne niż wymienione w ustawie. Z powyższego wynika, że rada gminy może wprowadzić zwolnienie dla nieruchomości lokalowych określonego rodzaju, nie może natomiast zwolnić z opodatkowania określonych kategorii podatników.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Łatasza**

**w sprawie transportu kolejowego
w pow. wadowickim (3488)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na zapytanie posła Marka Łatasza w sprawie transportu kolejowego w pow. wadowickim przekazuję poniższe informacje.

Jak wskazano w zapytaniu, istotą opisanych problemów komunikacyjnych powiatu wadowickiego są pogarszające się połączenia kolejowe w ruchu regionalnym. Przewóz osób w ramach kolejowego publicznego transportu zbiorowego wykonywany na trasach Wadowice – Kraków oraz Wadowice – Bielsko-Biała ma charakter przewozu wojewódzkiego. Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13, z późn. zm.) organizatorem publicznego transportu zbiorowego w wojewódzkich przewozach pasażerskich jest marszałek województwa. Zapewnienie prawidłowego funkcjonowania przewozów wojewódzkich na trasie Wadowice – Kraków oraz Wadowice – Bielsko-Biała należy do kompetencji marszałka województwa małopolskiego. Ministerstwo Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej nie ma wpływu na decyzje podejmowane przez samorządy województw w tym zakresie.

Aktualnie w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej trwają prace nad ustaleniem listy projektów infrastrukturalnych, w tym kolejowych, planowanych do realizacji w kolejnej perspektywie finansowej UE 2014–2020. Wśród rozpatrywanych zamierzonych inwestycyjnych znajdują się również projekty z terenu powiatu wadowickiego, tj. rewitalizacja linii kolejowej nr 94 na odcinku Kraków Płaszów – Skawina – Oświęcim oraz rewitalizacja linii kolejowych nr 97, 98, 99 na odcinku Skawina – Sucha Beskidzka – Chabówka – Zakopane wraz z budową łącznicy w Suchej Beskidzkiej. Jednak dokładna lista projektów współfinansowanych ze środków UE zostanie przedstawiona, gdy znane będą założenia finansowe dla Polski w perspektywie 2014–2020.

W zakresie unowocześnienia taboru kolejowego uprzejmie informuję, iż przewidziano możliwość finansowania projektów taborowych ze środków Funduszu Spójności w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” oraz z funduszy strukturalnych w ramach regionalnych programów operacyjnych zarządzanych przez samorządy województw. Ponadto samorządy województw otrzymują wsparcie finansowe z Funduszu Kolejowego i z rezerwy celowej budżetu państwa. W roku 2009 z Funduszu Kolejowego przeznaczono na ten cel kwotę 200 mln zł, a w latach 2010–

2015 corocznie kwotę 100 mln zł. Z rezerwy celowej budżetu państwa na sfinansowanie modernizacji i zakupu taboru kolejowego zaplanowano w latach 2010–2015 kwotę 700 mln zł. Środki te są dzielone pomiędzy samorządy województw w równych częściach.

Jednocześnie wyjaśniam, iż Ministerstwo Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej popiera każdą uzasadnioną i potrzebną z punktu widzenia społecznego inicjatywę, która wpłynie na poprawę funkcjonowania transportu kolejowego. W szczególności wyrażamy głęboką nadzieję, że województwo małopolskie uwzględni linie kolejowe przebiegające przez teren powiatu wadowickiego w regionalnym programie operacyjnym na lata 2014–2020, co pozwoli na sfinansowanie niezbędnych inwestycji w zakresie infrastruktury kolejowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Artura Dunina**

**w sprawie posiadania
ubezpieczenia zdrowotnego w okresie
od zgłoszenia się do PUP aż do dnia rejestracji
jako bezrobotnego (3489)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na zapytanie pana Artura Dunina, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przekazane przez wicemarszałka Sejmu pana Marka Kuchcińskiego przy piśmie z dnia 24 lutego 2013 r. (znak: SPS-024-3489/13), w sprawie posiadania ubezpieczenia zdrowotnego w okresie od zgłoszenia się do powiatowego urzędu pracy aż do dnia rejestracji jako bezrobotnego, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zasady podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu reguluje ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zwana dalej ustawą o świadczeniach.

Osoby bezrobotne, zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 24 ustawy o świadczeniach, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego. Obowiązek ten powstaje z dniem uzyskania statusu bezrobotnego, a wygasa z dniem utraty tego statusu. Stosownie do art. 67 ust. 1 ustawy o świadczeniach, obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego uważa się za spełniony po zgłoszeniu do ubezpieczenia zdrowotnego osoby podlegającej temu obowiązkowi oraz opłaceniu składki w terminie i na zasadach określonych w ustawie. Prawo do świadczeń zdrowotnych uzyskuje się dopiero po dokonaniu

zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego. Przepisy jednoznacznie wskazują termin objęcia osób bezrobotnych ubezpieczeniem zdrowotnym.

Osoby bezrobotne, stosownie do art. 75 ust. 9 ustawy o świadczeniach, są zgłaszane do ubezpieczenia zdrowotnego przez właściwy powiatowy urząd pracy.

Natomiast zasady rejestracji osób bezrobotnych i uzyskiwania statusu osoby bezrobotnej są regulowane ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) oraz aktami wykonawczymi wydanymi na jej podstawie.

Do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym osoby bezrobotnej niezbędne jest wydanie decyzji o uznaniu za osobę bezrobotną. W tym celu, zgodnie z rozporządzeniem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 12 listopada 2012 r. w sprawie rejestracji bezrobotnych i poszukujących pracy (Dz. U. poz. 1299), należy zarejestrować się jako osoba bezrobotna poprzez zgłoszenie się do powiatowego urzędu pracy i przedłożenie wymaganych dokumentów.

Rejestracja ma na celu ustalenie statusu osób rejestrowanych oraz ich uprawnień i stanowi formalną przesłankę uzyskania statusu bezrobotnego. Rejestracja pozwala przede wszystkim na zweryfikowanie spełniania warunków, od których ustawodawca uzależnia ten status. Dlatego też w pełni uzasadnione jest przyjęcie w ustawie o świadczeniach rozwiązania polegającego na przyznaniu ubezpieczenia zdrowotnego osobom bezrobotnym od dnia uzyskania statusu bezrobotnego na podstawie decyzji administracyjnej, a nie od dnia zgłoszenia się do urzędu pracy w celu zarejestrowania się.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że sprawy związane z organizacją i czasem trwania rejestracji bezrobotnych pozostają poza kompetencjami resortu zdrowia.

Odnosząc się natomiast do kwestii prawa do świadczeń opieki zdrowotnej po ustaniu obowiązku ubezpieczenia zdrowotnego, to stosownie do art. 67 ust. 4 ww. ustawy o świadczeniach prawo do świadczeń opieki zdrowotnej ustaje po upływie 30 dni od dnia wygaśnięcia obowiązku ubezpieczenia zdrowotnego, np. w związku z ustaniem stosunku pracy czy zakończeniem prowadzenia działalności gospodarczej. W związku z powyższym osoba, która przestała podlegać obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu, jest – w zakresie dostępu do świadczeń – jeszcze przez 30 dni traktowana jak osoba ubezpieczona i świadczenia opieki zdrowotnej udzielone tej osobie w okresie 30 dni są nadal finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

Jednocześnie wyjaśniam, że osoby nieobjęte ubezpieczeniem zdrowotnym, na mocy ustawy o świadczeniach, po zaistnieniu określonych w niej warunków, mają prawo do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Prawo to zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 przysługuje:

1) osobom, które spełniają łącznie następujące przesłanki:

- posiadają obywatelstwo polskie,
- mają miejsce zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, czyli przebywają w tym kraju z zamiarem stałego pobytu,

- spełniają kryterium dochodowe określone w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2008 r. Nr 115, poz. 728, z późn. zm.);

2) osobom posiadającym obywatelstwo polskie:

- które nie ukończyły 18. roku życia (a więc dzieci nieobjęte ubezpieczeniem zdrowotnym) lub

- posiadają miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które są w okresie ciąży, porodu i połogu.

Stosownie do art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach ww. osoby mogą korzystać ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, czyli przysługujących osobom ubezpieczonym, a więc zarówno ze świadczeń zdrowotnych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej, leczenia szpitalnego czy specjalistycznego, jak i pozostałych świadczeń gwarantowanych.

Świadczenia opieki zdrowotnej udzielane ww. osobom, zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 10 października 2011 r. w sprawie sposobu i trybu finansowania z budżetu państwa świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 225, poz. 1355), są finansowane ze środków budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia, które na ten cel otrzymuje w formie dotacji Narodowy Fundusz Zdrowia.

Podstawą uzyskania bezpłatnego leczenia przez osoby wymienione w pkt 1 jest otrzymanie przez nie decyzji potwierdzającej to prawo i wydanej przez wójta (burmistrza, prezydenta) gminy właściwej dla ich miejsca zamieszkania. Decyzja jest wydawana po:

1) przedłożeniu przez osobę zainteresowaną dokumentów potwierdzających:

- a) posiadanie przez nią obywatelstwa polskiego,
- b) zamieszkiwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

2) przeprowadzeniu rodzinnego wywiadu środowiskowego,

3) stwierdzeniu spełniania kryterium dochodowego, o którym mowa w art. 8 ustawy o pomocy społecznej,

4) stwierdzeniu braku okoliczności, o której mowa w art. 12 ustawy o pomocy społecznej, w wyniku przeprowadzenia rodzinnego wywiadu środowiskowego.

Przepisy ustawy o świadczeniach zawierają rozwiązania umożliwiające udział w systemie powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego jak największej liczbie obywateli. Oprócz niezwykle szerokiego katalogu okoliczności obligujących do przystąpienia do systemu ustawa przewiduje w art. 68 dobrowolne ubezpieczenie. Ponadto, jak wskazano wcześniej, dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych mają również osoby, których dostęp do systemu opieki zdrowotnej nie jest uzależniony od posiadania tytułu ubezpieczeniowego, ale od wystąpienia określonych

ustawowo okoliczności potwierdzonych deklaratoryjną decyzją organu samorządu gminy.

Ustawa o świadczeniach przewiduje również we wskazanym art. 67 ust. 4 rozwiązania umożliwiające osobom, które utraciły tytuł do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego, prawo do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej w okresie przejściowym, pozwalającym na uzyskanie innego tytułu do ubezpieczenia zdrowotnego, np. uzyskania statusu osoby bezrobotnej.

Zgodnie z powyższym przepisy pozwalają osobom ubiegającym się o status osoby bezrobotnej na zachowanie ciągłości prawa do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Obecnie w Ministerstwie Zdrowia nie są prowadzone prace nad zmianą przepisów ustawy o świadczeniach w zakresie objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym osób ubiegających się o uzyskanie statusu bezrobotnego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Sławomir Neumann

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Artura Dunina**

**w sprawie zwiększenia środków
przeznaczonych na opiekę geriatryczną (3490)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z zapytaniem pana Artura Dunina, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przekazany mi piśmie z dnia 22 lutego 2013 r., znak: SPS-024-3490/13, w sprawie zwiększenia środków przeznaczonych na opiekę geriatryczną uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Odpowiadając na pytanie odnoszące się do zwiększenia puli środków finansowych przeznaczonych na leczenie pacjentów w oddziałach geriatrycznych, uprzej-

mie informuję, że w ciągu ostatnich 7 lat wzrosło także finansowanie świadczeń geriatrycznych. Aby zobrazować pozytywne zmiany w tym zakresie, załącznik do niniejszego pisma przedstawia dane dotyczące kontraktowania świadczeń w zakresie geriatry – świadczenia ambulatoryjne i leczenie szpitalne, które pokazują progresję w zabezpieczaniu świadczeń opieki geriatrycznej oraz w zwiększaniu nakładów finansowych na opiekę nad osobami starszymi. W ciągu ostatnich 7 lat nakłady na świadczenia geriatryczne wzrosły prawie trzykrotnie (wzrost z 14 733 045 zł w 2005 r. do 57 609 423 zł w 2012 r., tj. o 291%). O ponad 50% wzrosła w tych latach liczba umów (z 78 w 2005 r. do 118 w 2012 r.) i liczba świadczeniodawców (z 64 w 2005 r. do 96 w 2012 r.); progresja odnosi się w głównej mierze do wartości świadczeń w leczeniu szpitalnym (z 13 650 769 zł w 2005 r. do 54 507 002 zł w 2012 r., tj. 299%), liczby umów (z 16 w 2005 r. do 39 w 2012 r., tj. o 143%) oraz do liczby świadczeniodawców (z 16 w roku 2005 do 39 w roku 2012 r., tj. o 137,5%).

Ministerstwo Zdrowia podjęło także działania na rzecz zwiększenia dostępu i poprawienia jakości opieki geriatrycznej w Polsce. W tym celu przygotowywany jest projekt standardu opieki geriatrycznej, który obecnie weryfikowany jest pod kątem merytorycznym oraz formalnoprawnym. Przygotowywane są i weryfikowane także projekty rekomendacji zmian w opiece geriatrycznej oraz rekomendacje dla Narodowego Funduszu Zdrowia odnośnie do wdrożenia procedur geriatrycznych w opiece szpitalnej i ambulatoryjnej.

Jednym z efektów prac było także wprowadzenie od 1 stycznia 2012 r. do opieki szpitalnej procedury medycznej pn. „Całościowa ocena geriatryczna” (COG). Procedura ta wyceniona została przez Narodowy Fundusz Zdrowia na 3 punkty (156 zł). Obecnie trwają prace zmierzające do wdrożenia procedury COG w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Radziewicz-Winnicki

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Załącznik

Dane statystyczne dotyczące kadry geriatrycznej i finansowania świadczeń geriatrycznych

Tab. 1: Liczba lekarzy specjalistów geriatrów aktywnych zawodowo (dane DNiSzW MZ)

Stan na dzień 31.12. 2005 r.	Stan na dzień 31.12. 2006 r.	Stan na dzień 31.12.2007 r.	Stan na dzień 31.12.2008 r.	Stan na dzień 31.12.2011 r.	Stan na dzień 30.10.2012 r.
175	188	200	205	254	275

Tab. 2: Geriatria ogółem (dane NFZ)*)

Rok	Wartość umów	Liczba umów	Liczba świadczeniodawców
2005	14 733 045 zł	78	64
2006	18 273 922 zł	84	66
2007	21 956 253 zł	109	69
2008	31 539 740 zł	160	86

2009	45 341 013 zł	135	88
2010	44 485 670 zł	120	84
2011	46 345 947 zł	110	88
2012	57 609 423 zł	118	96

*) Wzrost wartości umów o 291%, wzrost liczby umów o 51,3%, wzrost liczby świadczeniodawców o 50%.

Tab. 3: Poradnie geriatryczne (dane NFZ)*)

Rok	Wartość umów	Liczba umów	Liczba świadczeniodawców
2005	1 082 276 zł	62	57
2006	1 053 368 zł	63	57
2007	1 188 014 zł	73	57
2008	1 511 997 zł	107	76
2009	1 756 779 zł	81	74
2010	1 678 367 zł	84	68
2011	2 027 563 zł	74	70
2012	3 102 421 zł	79	77

*) Wzrost wartości umów o 186,6%, wzrost liczby umów o 27,4%, wzrost liczby świadczeniodawców o 35,1%.

Tab. 4: Oddziały geriatryczne (dane NFZ)*)

Rok	Wartość umów	Liczba umów	Liczba świadczeniodawców
2005	13 650 769 zł	16	16
2006	17 220 554 zł	21	20
2007	20 768 239 zł	36	24
2008	30 027 743 zł	53	23
2009	43 584 213 zł	54	29
2010	42 807 302 zł	36	30
2011	44 318 384 zł	36	32
2012	54 507 002 zł	39	38

*) Wzrost wartości umów o 299%, wzrost liczby umów o 143%, wzrost liczby świadczeniodawców o 137,5%.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie zatrzymania w Wilnie
polskiego księdza (3493)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wojciecha Szaramy (pismo nr SPS-024-3493/13 z dnia 22 lutego br.) w sprawie zatrzymania polskiego księdza w Wilnie uprzejmie informuję.

Z informacji przekazanych przez Wydział Konsularny Ambasady RP w Wilnie wynika, iż wiadomość o zatrzymaniu w dniu 22 stycznia br. o godz. 16.50 obywatela RP księdza Dariusza Stańczyka przesłana została do urzędu konsularnego następnego dnia przez miejscowy departament Policji. Powodem zatrzymania było złamanie prawa administracyjnego. Ksiądz D. Stańczyk nie wystąpił do samorządu miasta Wilna o wydanie zezwolenia na przeprowadzenie ulicami Wilna marszu wolności mimo istnienia takiego obowiązku i posiadania wiedzy na ten temat. Policja poinformowała również, że po spisaniu proto-

kołu na temat naruszenia porządku publicznego ksiądz Stańczyk został zwolniony.

Ksiądz ani jego przełożeni nie zwracali się do konsulatu o jakąkolwiek pomoc. Należy przy tym podkreślić, że ewentualna interwencja konsula u władz miejscowych może nastąpić wyłącznie na wniosek zainteresowanego. To samo dotyczy możliwości udzielenia pomocy prawnej. W związku z powyższym oraz z uwagi na fakt, iż Wileński Okręgowy Sąd Administracyjny wydał wyrok w sprawie, orzekając minimalny możliwy wymiar kary, a także biorąc pod uwagę przyznanie się księdza D. Stańczyka do winy, służba konsularna nie planuje interwencji u władz litewskich w tej sprawie.

Jednocześnie chciałbym zapewnić pana posła, że przedstawiciele polskich władz wszystkich szczebli podejmują każdorazowo w kontaktach z politykami litewskimi temat zapewnienia praw należnych społeczności polskiej na Litwie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Cisek

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie wprowadzenia programu
„Mieszkanie dla młodych” (3494)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z zapytaniem posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie wprowadzenia programu „Mieszkanie dla młodych”, nadesłaną pismem z dnia 22 lutego br. (nr SPS-024-3494/13), uprzejmie przekazuję poniższą odpowiedź.

1. Jakie warunki będzie musiał spełniać beneficjent, aby móc skorzystać z programu „Mieszkanie dla młodych”?

Program skierowany jest do młodych osób, bez względu na stan cywilny (małżeństwa, osoby samotnie wychowujące dzieci, tzw. single), które zdecydują się na zaciągnięcie kredytu hipotecznego w związku z zakupem pierwszego mieszkania. Wiek beneficjentów nie może przekroczyć 35 lat (w przypadku małżeństw liczy się wiek młodszego z nich). Ważnym warunkiem jest nieposiadanie własnego, samodzielnego mieszkania do dnia nabycia lokalu objętego finansowym wsparciem. Dofinansowanie wkładu własnego nie może więc być udzielone osobom, które do dnia nabycia lokalu mieszkalnego były lub są właścicielami budynku mieszkalnego jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego. Ograniczenie dotyczy także spółdzielczego własnościowego prawa, którego przedmiotem jest lokal mieszkalny lub dom jednorodzinny. Z grona beneficjentów wyłączeni zostali również współwłaściciele budynków bez wyodrębnionych lokali mieszkalnych, jeżeli ich udział w przypadku zniesienia współwłasności obejmowałby co najmniej jeden lokal mieszkalny. W przypadku małżeństwa warunek ten dotyczy każdego z małżonków.

2. Jakie kryterium będzie decydowało o przyznaniu prawa do skorzystania z programu?

Do skorzystania z programu będzie uprawniona każda osoba spełniająca kryteria wymienione w ustawie (m.in. te wymienione w pkt 1 niniejszego pisma dot. beneficjenta i w pkt 3 dot. lokalu). Wraz z wnioskiem o kredyt hipoteczny wymagane będzie złożenie odpowiedniego wniosku w instytucji kredytującej, udzielającej finansowego wsparcia na podstawie umowy podpisanej z Bankiem Gospodarstwa Krajowego. Należy wspomnieć, że wyższe wsparcie (o 50%) otrzymają osoby lub małżeństwa, które posiadają w momencie ubiegania się o dofinansowanie wkładu własnego przynajmniej jedno dziecko.

3. Jakie warunki będzie musiał spełniać lokal, aby został zakwalifikowany do programu?

Lokal objęty finansowym wsparciem musi pochodzić z rynku pierwotnego, znajdować się w budynku,

w skład którego wchodzi co najmniej 2 lokale mieszkalne, oraz spełniać parametry cenowe i powierzchniowe. Cena mieszkania nie może być wyższa niż średnia dwóch ostatnio ogłoszonych wartości wskaźnika przeliczeniowego kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych obowiązującego dla gminy, na terenie której położony jest lokal mieszkalny.

Szczególną regułą ustalania tego limitu wprowadzono dla gmin sąsiadujących z miastami będącymi siedzibami wojewody lub sejmiku wojewódzkiego. W takich gminach ceny mieszkań zazwyczaj znacznie przekraczają ceny obowiązujące na pozostałym obszarze danego województwa. Dlatego dla tych gmin zaproponowano rozwiązanie, zgodnie z którym średni wskaźnik przeliczeniowy byłby określany jako średnia arytmetyczna dwóch ostatnio ogłoszonych wartości wskaźnika przeliczeniowego kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych dla stolic wojewódzkich i dla pozostałych gmin (czyli średnia arytmetyczna z czterech wartości wskaźników). Jednocześnie tak uzyskana wartość nie mogłaby przekroczyć 120% średniego wskaźnika przeliczeniowego obowiązującego w gminach niebędących siedzibą wojewody lub sejmiku wojewódzkiego.

Powierzchnia mieszkania nie będzie mogła przekroczyć 75 m², przy czym dofinansowane będzie uwzględniało maksymalnie 50 m². Ponadto lokal będzie musiał być po raz pierwszy zasiedlony przez kupującego. Ustawa będzie dopuszczała możliwość wcześniejszego wynajmowania mieszkania przez osobę, która ostatecznie go nabeędzie ze wsparciem państwa. Warunkiem jest zawarcie umowy najmu po dniu 31 grudnia 2012 r. z podmiotem, który wybudował ten lokal w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

4. Jak zmiana stanu cywilnego i rodzinnego będzie wpływać na zawarte umowy?

Zarówno zmiana stanu cywilnego (zawarcie związku małżeńskiego, rozwód, separacja, śmierć współmałżonka), jak i rodzinnego nie będą skutkować koniecznością zwrotu dofinansowania.

Jeżeli beneficjent programu w ciągu 5 lat od dnia nabycia lokalu mieszkalnego objętego dofinansowaniem urodzi lub przysposobi dziecko będące trzecim lub kolejnym dzieckiem wychowywanym w jego rodzinie, otrzyma dodatkowe jednorazowe wsparcie. Wsparcie to będzie miało formę spłaty części kredytu i pozwoli na obniżenie miesięcznych rat spłaty w sytuacji, kiedy ze względu na powiększenie rodziny zwiększają się jej koszty utrzymania.

5. Jaki jest szacunkowy koszt programu „Mieszkanie dla młodych”?

Szacując wydatki budżetowe na program „Mieszkanie dla młodych”, oparto się na następujących założeniach:

— wydatki z tytułu wejścia w życie nowego programu pojawiają się po 1 stycznia 2014 r. (sama ustawa może wejść w życie wcześniej, jednak czynności wymagane do jej efektywnego wejścia w życie związane z podpisywaniem umów z instytucjami kredytujący-

mi powodują, że wydatki finansowe budżetu pojawiają się w okresie późniejszym),

— liczba beneficjentów programu jest w analizowanym okresie stała i wynosi 36,5 tys. rocznie,

— program funkcjonuje w latach 2014–2020 (w rzeczywistości okres funkcjonowania programu nie jest ograniczony),

— 50% beneficjentów programu posiada dziecko lub dzieci w momencie występowania o finansowe wsparcie,

— 15% beneficjentów w ciągu 5 lat od dnia zakupu mieszkania urodzi lub przysposobi dziecko będące ich trzecim lub kolejnym dzieckiem; założono, że liczba takich beneficjentów, którzy uzyskali kredyt w danym roku, będzie równa w każdym roku w ciągu 5 lat; ponadto założono, że pierwszym rokiem, w którym pojawi się wsparcie z tego tytułu, będzie rok uzyskania finansowego wsparcia,

— średnia powierzchnia mieszkania będzie równa powierzchni kalkulacyjnej – 50 m², z zastrzeżeniem, że w rzeczywistości przeciętna powierzchnia kalkulacyjna będzie niższa ze względu na dofinansowywane mieszkania o powierzchni do 50 m², gdzie podstawą kalkulacji wysokości dofinansowania jest powierzchnia rzeczywista nabywanych mieszkań,

— średnia cena nabywanego mieszkania będzie równa wskaźnikowi ceny 1 m² powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego oddanego do użytkowania, wyliczanego przez Główny Urząd Statystyczny dla celów określonych w ustawie o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych, udzielaniu premii gwarancyjnych oraz refundacji bankom wypłaconych premii gwarancyjnych z dnia 30 listopada 1995 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1115, z późn. zm.).

Opierając się na powyższych założeniach, wydatki budżetu państwa z tytułu obowiązywania programu „Mieszkanie dla młodych” w latach 2014–2024 zostały oszacowane na poziomie określonym w poniższej tabeli.

Źródłem pokrycia planowanych wydatków będzie likwidacja systemu zwrotu osobom fizycznym części wydatków związanych z budownictwem mieszkaniowym. System zwrotu działa obecnie na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 2005 r. o zwrocie osobom fizycznym niektórych wydatków związanych z budownictwem mieszkaniowym (Dz. U. Nr 177, poz. 1468, z późn. zm.). Przewiduje się, że zostanie on wygaszony z dniem 1 stycznia 2014 r.

6. Ilu beneficjentów będzie mogło skorzystać z programu w skali roku?

Szacując liczbę ewentualnych beneficjentów nowego programu, oparto się na danych dotyczących realizacji programu „Rodzina na swoim”. Jako dane wyjściowe przyjęto realizację programu „Rodzina na swoim” w okresie I półrocza 2012 r., zakładając, że

zarówno wysokość wsparcia, jak i wyselekcjonowana grupa beneficjentów w obu programach są w dużej mierze tożsame. Dane zostały odpowiednio skorygowane, przy pewnych przyjętych założeniach dotyczących przesunięcia części popytu z rynku mieszkań wtórnych i budowy domów jednorodzinnych i uwzględnieniu, że do 2011 r. w programie „Rodzina na swoim” nie funkcjonowały ograniczenia odnoszące się do wieku beneficjentów. Dodatkowo na liczbę beneficjentów powinno wpłynąć:

— zwiększenie liczby beneficjentów związane z poprawą zdolności kredytowej nabywców mieszkań wynikającą z refundacji części wkładu własnego i obniżenia rat spłaty kredytu,

— zwiększenie liczby beneficjentów związane z podwyższeniem limitów cenowych dla gmin sąsiadujących z miastami będącymi siedzibą wojewody lub sejmiku województwa,

— zmniejszenie liczby beneficjentów związane z warunkiem dotyczącym wsparcia zakupu lokalu będącego pierwszym lokalem beneficjentów wsparcia.

Ostatecznie, pamiętając o powyższych zastrzeżeniach, oszacowano, że liczba beneficjentów programu (małżeństw lub osób niepozostających w związkach małżeńskich) przy założonych parametrach wsparcia będzie wynosiła ok. 36,5 tys. rocznie. Dodatkowo założono, na podstawie danych GUS dotyczących m.in. dzietności kobiet i budżetów gospodarstw domowych, że w przypadku 15% beneficjentów (ok. 5,5 tys. rocznie w ciągu 5 lat po rozpoczęciu funkcjonowania programu) wypłacone zostanie dodatkowe wsparcie polegające na spłacie części kredytu ze względu na urodzenie lub przysposobienie trzeciego lub kolejnego dziecka w rodzinie.

Aktualnie projekt ustawy o pomocy państwa w nabywaniu pierwszego mieszkania przez ludzi młodych, wprowadzającej program „Mieszkanie dla młodych”, po zakończeniu uzgodnień międzyresortowych został w dniu 6 marca 2013 r. skierowany na posiedzenie stałego komitetu Rady Ministrów. Dyskusja dotycząca poszczególnych parametrów programu i jego ewentualnych skutków budżetowych nie jest jeszcze zakończona i w ramach rządu występują nadal rozbieżności dotyczące głównie możliwości sfinansowania planowanych rozwiązań w okresie spowolnienia gospodarczego. W przypadku pozytywnej decyzji Rady Ministrów ustawa powinna zostać uchwalona przez parlament jeszcze w 2013 r., zaś rozwiązania w niej przewidziane powinny zacząć funkcjonować od 2014 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	Razem
Kwota (w mln)	1000	1040	1080	1120	1160	1190	1225	55	40	25	15	7950

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie niewystarczającej liczby
lekarzy geriatrów w Polsce (3495)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z zapytaniem pana Mieczysława M. Łuczaka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przekazanym przy piśmie z dnia 22 lutego 2013 r., znak: SPS-024-3495/13, w sprawie niewystarczającej liczby lekarzy geriatrów w Polsce uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Odpowiadając na pytanie odnoszące się do zwiększenia puli środków finansowych przeznaczonych na leczenie pacjentów w oddziałach geriatrycznych, uprzejmie informuję, że w ciągu ostatnich 7 lat wzrosło także finansowanie świadczeń geriatrycznych. Aby zobrazować pozytywne zmiany w tym zakresie, załącznik do niniejszego pisma przedstawia dane dotyczące kontraktowania świadczeń w zakresie geriatrii – świadczenia ambulatoryjne i leczenie szpitalne, które pokazują progresję w zabezpieczeniu świadczeń opieki geriatrycznej oraz w zwiększaniu nakładów finansowych na opiekę nad osobami starszymi. W ciągu ostatnich 7 lat nakłady na świadczenia geriatryczne wzrosły prawie trzykrotnie (wzrost z 14 733 045 zł w 2005 r. do 57 609 423 zł w 2012 r., tj. o 291%). O ponad 50% wzrosła w tych latach liczba umów (z 78 w 2005 r. do 118 w 2012 r.) i liczba świadczeniodawców (z 64 w 2005 r. do 96 w 2012 r.); progresja odnosi się w głównej mierze do wartości świadczeń w leczeniu szpitalnym (z 13 650 769 zł w 2005 r. do 54 507 002 zł w 2012 r., tj. 299%), liczby umów (z 16 w 2005 r. do 39 w 2012 r., tj. o 143%) oraz do liczby świadczeniodawców (z 16 w roku 2005 do 39 w roku 2012, tj. o 137,5%).

Ministerstwo Zdrowia podejmuje także działania na rzecz zwiększenia liczby specjalistów w geriatrii, mając na celu zwiększenie liczby jednostek uprawnionych do szkolenia specjalizacyjnego. Według stanu na dzień 7 lutego 2012 r. we wszystkich dziedzinach medycyny dostępnych jest 36 485 miejsc szkoleniowych w 5139 jednostkach szkolących. Dla porównania, w dniu 1 lutego 2008 r. 4376 jednostek dysponowało 31 336 miejscami szkoleniowymi. W dziedzinie geriatrii uprawnione do prowadzenia specjalizacji są 23 jednostki posiadające 114 miejsc szkoleniowych (stan na 22 sierpnia 2012 r.). Należy zaznaczyć, że niemal we wszystkich dziedzinach medycyny, w tym również w dziedzinie geriatrii, obserwuje się systematyczny wzrost liczby miejsc szkoleniowych w jednostkach organizacyjnych uprawnionych do prowadzenia specjalizacji. Dla porównania: według stanu na dzień 29 sierpnia 2008 r. w dziedzinie geriatrii dostępnych było jedynie 89 miejsc szkoleni-

wych w 20 jednostkach szkolących, co oznacza, że w ciągu 4 ostatnich lat liczba miejsc szkoleniowych w ww. dziedzinie wzrosła o ok. 28%. Według danych Naczelnej Izby Lekarskiej, opracowanych na podstawie Centralnego Rejestru Lekarzy i Lekarzy Dentyistów, liczba lekarzy geriatrów ulega systematycznemu zwiększeniu i obecnie wynosi 286, w tym 275 aktywnych zawodowo (wg stanu na dzień 3 października 2012 r.), podczas gdy w dniu 30 czerwca 2008 r. było ich 205 – dane za lata 2005–2012 przedstawiono w załączniku do niniejszego pisma. Z przedstawionych w nim informacji wynika, że wzrost liczby lekarzy w kolejnych latach utrzymał się na poziomie: 7% (rok 2006 w odniesieniu do roku 2005), 6,3% (rok 2007 w odniesieniu do roku 2006), 2,5% (rok 2008 w odniesieniu do roku 2007), 23,8% (rok 2011 w odniesieniu do roku 2008 – istotna progresja w ciągu 3 lat) oraz 8,2% (rok 2012 w odniesieniu do roku 2011). Całkowity wzrost liczby lekarzy specjalistów geriatrów w latach 2005–2012 wyniósł 57%. Z informacji przekazanych przez Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego wynika, że – według stanu na dzień 31 grudnia 2011 r. – naukę w dziedzinie geriatrii w ramach szkolenia specjalizacyjnego realizuje 68 osób. Kwestia specjalizacji lekarskich uregulowana jest przepisami ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentyisty (Dz. U. Nr 136, poz. 857, z późn. zm.) oraz rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 20 października 2005 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentyistów (Dz. U. Nr 213, poz. 1779, z późn. zm.). Nowelizacja ww. ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. (Dz. U. Nr 113, poz. 658) wprowadziła delegację dla ministra zdrowia do wydania nowego rozporządzenia w sprawie specjalizacji lekarskich. Obecnie warunkiem rozpoczęcia specjalizacji w dziedzinie geriatrii jest posiadanie tytułu specjalisty lub II stopnia specjalizacji w dziedzinie chorób wewnętrznych, medycyny rodzinnej, medycyny ogólnej lub neurologii. Planowane zmiany spowodują, że możliwość uzyskania tytułu specjalisty w dziedzinie geriatrii skróci się o 2–3 lata.

W 2011 r. zainicjowano także realizację projektu systemowego pn. „Wsparcie systemu kształcenia ustawicznego personelu medycznego w zakresie opieki geriatrycznej”, współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Projekt jest realizowany w latach 2012–2015, a jego głównym celem jest poprawa opieki nad osobami w wieku podeszłym w Polsce poprzez podniesienie kompetencji (szkolenie) kadr medycznych w zakresie opieki geriatrycznej. Uczestnikami projektu są lekarze, fizjoterapeuci, pielęgniarzy, opiekunowie medyczni i terapeuci środowiskowi. Planuje się przeszkolenie 5400 osób (2000 lekarzy, 2000 pielęgniarzy, 1000 fizjoterapeutów, 200 opiekunów i 200 terapeutów środowiskowych).

Ministerstwo Zdrowia podjęło także działania na rzecz zwiększenia dostępu i poprawienia jakości opieki geriatrycznej w Polsce. W tym celu przygotowywany jest projekt standardu opieki geriatrycznej, który

obecnie weryfikowany jest pod kątem merytorycznym oraz formalnoprawnym. Przygotowywane są i weryfikowane także projekty rekomendacji zmian w opiece geriatrycznej oraz rekomendacje dla Narodowego Funduszu Zdrowia odnośnie do wdrożenia procedur geriatrycznych w opiece szpitalnej i ambulatoryjnej.

Jednym z efektów prac było także wprowadzenie od 1 stycznia 2012 r. do opieki szpitalnej procedury medycznej pn. „Całościowa ocena geriatryczna”

(COG). Procedura ta wyceniona została przez Narodowy Fundusz Zdrowia na 3 punkty (156 zł). Obecnie trwają prace zmierzające do wdrożenia procedury COG w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Radzewicz-Winnicki

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Załącznik

Dane statystyczne dotyczące kadry geriatrycznej i finansowania świadczeń geriatrycznych

Tab. 1: Liczba lekarzy specjalistów geriatrów aktywnych zawodowo (dane DNISzW MZ)

Stan na dzień 31.12. 2005 r.	Stan na dzień 31.12. 2006 r.	Stan na dzień 31.12.2007 r.	Stan na dzień 31.12.2008 r.	Stan na dzień 31.12.2011 r.	Stan na dzień 30.10.2012 r.
175	188	200	205	254	275

Tab. 2: Geriatria ogółem (dane NFZ)*)

Rok	Wartość umów	Liczba umów	Liczba świadczeniodawców
2005	14 733 045 zł	78	64
2006	18 273 922 zł	84	66
2007	21 956 253 zł	109	69
2008	31 539 740 zł	160	86
2009	45 341 013 zł	135	88
2010	44 485 670 zł	120	84
2011	46 345 947 zł	110	88
2012	57 609 423 zł	118	96

*) Wzrost wartości umów o 291%, wzrost liczby umów o 51,3%, wzrost liczby świadczeniodawców o 50%.

Tab. 3: Poradnie geriatryczne (dane NFZ)*)

Rok	Wartość umów	Liczba umów	Liczba świadczeniodawców
2005	1 082 276 zł	62	57
2006	1 053 368 zł	63	57
2007	1 188 014 zł	73	57
2008	1 511 997 zł	107	76
2009	1 756 779 zł	81	74
2010	1 678 367 zł	84	68
2011	2 027 563 zł	74	70
2012	3 102 421 zł	79	77

*) Wzrost wartości umów o 186,6%, wzrost liczby umów o 27,4%, wzrost liczby świadczeniodawców o 35,1%.

Tab. 4: Oddziały geriatryczne (dane NFZ)*)

Rok	Wartość umów	Liczba umów	Liczba świadczeniodawców
2005	13 650 769 zł	16	16
2006	17 220 554 zł	21	20
2007	20 768 239 zł	36	24
2008	30 027 743 zł	53	23
2009	43 584 213 zł	54	29
2010	42 807 302 zł	36	30
2011	44 318 384 zł	36	32
2012	54 507 002 zł	39	38

*) Wzrost wartości umów o 299%, wzrost liczby umów o 143%, wzrost liczby świadczeniodawców o 137,5%.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Makska Kraczkowskiego**

**w sprawie polityki kadrowej prowadzonej
przez prezesa PKP SA (3501)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na zapytanie pana posła Makska Kraczkowskiego (SPS-024-3501/13 z dnia 27 lutego 2013 r.) w sprawie polityki kadrowej prowadzonej przez prezesa PKP SA, uprzejmie informuję, co następuje.

Z wyjaśnień przekazanych przez PKP SA wynika, iż informacje przedstawione w zapytaniu pana posła Makska Kraczkowskiego na temat wysokości miesięcznego wynagrodzenia kadry kierowniczej w spółce nie są zgodne z rzeczywistością. Spółka poinformowała, że wysokość miesięcznego wynagrodzenia dyrektorów departamentów nie oscyluje w kwocie 6–8-krotności średniego miesięcznego wynagrodzenia krajowego, które według ostatnich danych GUS wynosi ok. 3700 zł. Średnie miesięczne wynagrodzenie brutto dla pracowników zatrudnionych na stanowisku dyrektora departamentu w PKP SA wynosi 4,3-krotności kwoty bazowej, natomiast dla zastępcy dyrektora 3,7-krotności kwoty bazowej, która ustalona została na poziomie 3526,32 zł. Spółka poinformowała również, że na stanowisku zastępcy dyrektora zatrudniono 22 osoby, a nie 25, jak wskazuje pan poseł. Nie jest również prawdą, że pracownicy zatrudnieni na stanowisku naczelnika wydziału otrzymują wynagrodzenie zbliżone do wynagrodzenia dyrektora departamentu. Średnie miesięczne wynagrodzenie brutto pracownika zatrudnionego na tym stanowisku wynosi 2,5-krotność kwoty bazowej.

Odnosząc się do kwestii utworzenia wielu etatów kierowniczych, uprzejmie informuję, iż w PKP SA została przeprowadzona reorganizacja, która w sposób gruntowny zmieniła zakres kompetencji i zadań pomiędzy komórkami organizacyjnymi w spółce. Idee tych zmian najlepiej obrazuje przykład pionu nieruchomości, gdzie w miejsce 1 biura z nieprecyzyjnie określonymi zadaniami utworzono 4 małe, wyspecjalizowane departamenty z dokładnie nakreślonymi celami i jasnymi kompetencjami. Należy również podkreślić, że w strukturę nowych departamentów włączone zostały zasoby z oddziałów gospodarowania nieruchomościami (jednostki organizacyjne PKP SA zatrudniające na dzień 31 grudnia 2012 r. 1873 osoby), co w sposób znaczący podniosło poziom profesjonalizmu i uprościło strukturę całej firmy, a także pozwoliło wyeliminować niepotrzebne i nieefektywne poziomy administracji. Równolegle w PKP SA realizowane są projekty centralizacji służb wsparcia, tj. służb kadrowych, windykacji oraz finansów i rachunkowości. Efekt tych działań jest odwrotny do

stanu przedstawionego w zapytaniu pana posła, ponieważ obecnie zadania w tych obszarach realizuje jeden zespół w centrali, dzięki czemu PKP SA działa efektywniej i sprawniej. Nie ma to jednak nic wspólnego z zarzutem przerostu etatów na stanowiskach kierowniczych. Należy bowiem nadmienić, że w okresie od kwietnia 2012 r. do końca 2012 r. zatrudnienie ogółem w PKP SA zmniejszyło się o 116 etatów (stan na 31 grudnia 2012 r.).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie przestępstw popełnianych
na terenie placówek oświatowych
w woj. świętokrzyskim (3502)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na 16 zapytań pana Józefa Rojka, posła na Sejm RP:

- 1) zapytanie, nr SPS-024-3502/13, w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w województwie świętokrzyskim,
- 2) zapytanie, nr SPS-024-3503/13, w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w województwie warmińsko-mazurskim,
- 3) zapytanie, nr SPS-024-3504/13, w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w województwie wielkopolskim,
- 4) zapytanie, nr SPS-024-3505/13, w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w województwie zachodniopomorskim,
- 5) zapytanie, nr SPS-024-3506/13, w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w województwie śląskim,
- 6) zapytanie, nr SPS-024-3507/13, w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w województwie podkarpackim,
- 7) zapytanie, nr SPS-024-3508/13 w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w województwie podlaskim,
- 8) zapytanie, nr SPS-024-3509/13, w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w województwie pomorskim,
- 9) zapytanie, nr SPS-024-3510/13, w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w województwie opolskim,

10) zapytanie, nr SPS-024-3511/13, w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w województwie mazowieckim,

11) zapytanie, nr SPS-024-3512/13, w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w województwie łódzkim,

12) zapytanie, nr SPS-024-3513/13, w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w województwie lubuskim,

13) zapytanie, nr SPS-024-3514/13, w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w województwie lubelskim,

14) zapytanie, nr SPS-024-3515/13, w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w województwie kujawsko-pomorskim,

15) zapytanie, nr SPS-024-3516/13 w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w województwie dolnośląskim,

16) zapytanie, nr SPS-024-3517/13 w sprawie przestępstw popełnianych na terenie placówek oświatowych w województwie małopolskim,

– uprzejmie przedkładałam dane statystyczne za lata 2007–2012 dotyczące przestępczości na terenie placówek oświatowych (szkół podstawowych i gimnazjów) w Polsce, z podziałem na poszczególne województwa, przekazane ministrowi edukacji narodowej 14 marca 2013 r. przez Komendę Główną Policji.

Pragnę zauważyć, że zgodnie z pismem przewodnim z Komendy Głównej Policji dane te dotyczą zaistniałych zdarzeń bez względu na to, kim był sprawca. Statystyki policyjne obejmują różnego rodzaju zdarzenia popełniane na terenie szkół, jednak nie zawierają szczegółowych informacji o sprawcach – odnoszą się zatem zarówno do nieletnich, jak i do doro-

ślących. Dane te nie dostarczają także informacji, czy osoba popełniająca czyn przestępczy była uczniem danej szkoły, czy też osobą z zewnątrz, względnie czy czyn odbywał się w trakcie zajęć szkolnych, czy w godzinach i dniach wolnych od pracy szkoły (wieczorem, w nocy, w trakcie wakacji czy ferii zimowych).

Warto zauważyć, że chociaż dane udostępnione przez Komendę Główną Policji wskazują na ogólny wzrost wykrywalności przestępstw popełnianych na terenie szkół w poszczególnych województwach, to zwiększająca się liczba rejestrowanych w szkołach przestępstw jest w dużym stopniu wynikiem zwiększenia zgłaszalności takich czynów popełnianych na terenie szkoły. Policjanci w ciągu roku przeprowadzają w szkołach setki akcji prewencyjnych związanych z aktualnymi zagrożeniami, skierowanych zarówno do uczniów, jak też do rodziców i nauczycieli. Dzięki m.in. tym działaniom oraz działaniom samych szkół zmniejsza się tolerancja dla przestępstw popełnianych w szkołach. Coraz więcej takich czynów zgłaszanych jest obecnie Policji.

Ponadto należy podkreślić, że w 2012 r. w porównaniu do 2011 r. zanotowano 11-procentowy spadek przestępstw na terenie szkół podstawowych, gimnazjów, szkół średnich i zawodowych oraz takich placówek, jak internat, bursa szkolna, w tym 17-procentowy spadek przestępstw stwierdzonych w szkołach i placówkach z udziałem nieletnich.

Z systemu informacji oświatowej wynika, że dane w kategoriach: pobicie, umyślne uderzenie oraz nieumyślne uderzenie, które były gromadzone w latach 2005–2011, jednoznacznie wskazują na obniżenie o 63% wskaźnika w tych kategoriach. Natomiast łączna liczba wypadków spowodowanych przez nie-

Liczba przestępstw stwierdzonych ogółem, w tym popełnionych przez nieletnich w 2011 i 2012 r.

Lata	Przestępstwa stwierdzone							
	Na terenie kraju		Internat, bursa szkolna		Szkoła podstawowa i gimnazja		Szkoła średnia i zawodowe	
	ogółem	w tym nieletnich	ogółem	w tym nieletnich	ogółem	w tym nieletnich	ogółem	w tym nieletnich
2011	1 159 554	101 026	1534	1158	28 019	25 194	2043	586
2012	1 119 803	94 186	1469	1025	24 794	20 888	2004	515
Różnica	-39 751	-6840	-65	-133	-3225	-4306	-39	-71
Odsetek zmniejszenia się liczby przestępstw	3%	7%	4%	11%	12%	17%	2%	12%

Liczba przestępstw stwierdzonych ogółem, w tym popełnionych przez nieletnich na terenie szkół i placówek oświatowych w 2011 i 2012 r.

Szkoła podstawowa, gimnazjum, szkoła średnia i zawodowa oraz placówki oświatowe: internat, bursa szkolna		
Lata	ogółem	w tym nieletnich
2011	31 596	26 938
2012	28 267	22 428
Różnica	3329	4510
% wskaźnik poprawy sytuacji	11%	17%

umyślne uderzenie w 2011 r. spadła o 49% w stosunku do roku 2005. Takie wypadki, jak pobicie, umyślne uderzenie oraz nieumyślne uderzenie najczęściej miały miejsce na zajęciach wychowania fizycznego oraz podczas przerw międzylekcyjnych. Do wypadków spowodowanych pobiciem i umyślnym uderzeniem dochodzi najczęściej podczas przerw międzylekcyjnych.

Także wyniki porównawcze badań CBOS z lat 1998, 2003, 2008 i 2010 jednoznacznie wskazują na zmniejszenie liczby przypadków drastycznej przemocy w szkole, jak również zmniejszenie liczby wymuszeń pieniędzy, kradzieży np. z szatni czy plecaków.

Zgodnie z wynikami badań zespołu badawczego Instytutu Socjologii Uniwersytetu Warszawskiego ujętymi w raporcie z lipca 2011 r. pt. „Przemoc w szkole. Raport z badań” w opinii uczniów nastąpiła poprawa atmosfery w szkole. 86% przebadanych uczniów uważa, że w szkole jest bezpiecznie. Opinię tę podzieliła 98% nauczycieli. Ponadto 81% młodych respondentów uważa, że w ich szkole panuje miła i swobodna atmosfera (97% nauczycieli podzieliła tę opinię), a 78% uczniów chętnie chodzi do szkoły (89% nauczycieli podzieliła tę opinię). Także z międzynarodowych badań PIRLS i TIMSS z 2011 r. wynika, że polscy uczniowie czują się w szkole bezpiecznie. Opinie uczniów na temat ich poczucia bezpieczeństwa w szkole dają Polsce 7.–9. miejsce (razem z Chorwacją i Finlandią) wśród 50 krajów.

Na poprawę bezpieczeństwa w szkole wskazują również kolejne fakty. Oficjalne dane Ministerstwa Sprawiedliwości zbierane ze wszystkich sądów powszechnych od kilku lat wykazują wyraźną tendencję w kierunku zmniejszania się przestępczości nieletnich, czego efektem jest sukcesywne zmniejszanie się liczby miejsc w zakładach poprawczych i likwidacja w ostatnim czasie kilku schronisk dla nieletnich. W opinii ekspertów z Ministerstwa Sprawiedliwości oraz m.in. Sądu Okręgowego w Krośnie liczba zgłaszanych przypadków dotyczących czynów karalnych nieletnich nie wzrasta w sądach rodzinnych.

Należy podkreślić, że resort edukacji podejmuje działania systemowe i długofalowe w zakresie eliminowania agresji i przemocy w szkołach i placówkach oświatowych. Tworzy podstawy prawne, które umożliwiają podejmowanie skutecznych działań wychowawczych i profilaktycznych przez szkoły i placówki systemu oświaty, podejmuje także działania wspierające dyrektorów szkół/placówek, nauczycieli, liderów młodzieżowych i organizacji społecznych, a także współpracuje w tym zakresie z innymi resortami.

Od roku szkolnego 2009/2010 wdrażane są zmiany programowe i organizacyjne w kształceniu ogólnym na wszystkich poziomach mające na celu lepsze przygotowanie młodego człowieka do życia w zmieniającym się świecie. Wdrażana sukcesywnie nowa podstawa programowa uregulowana w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 27 sierpnia 2012 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w po-

szczególnych typach szkół (Dz. U. poz. 977) obowiązuje obecnie w przedszkolach, w klasach I–IV szkoły podstawowej, w gimnazjum i klasach I szkół ponadgimnazjalnych.

W roku szkolnym 2012/2013 nowa podstawa programowa objęła IV klasę szkoły podstawowej i I klasę szkoły ponadgimnazjalnej (liceum ogólnokształcące, technikum, zasadnicza szkoła zawodowa).

W nowej podstawie programowej, w której cele ogólne oraz treści nauczania zostały opisane w postaci wymagań, realizacja treści nauczania dotyczących przeciwdziałania zachowaniom ryzykownym, w szczególności agresji i przemocy w grupie rówieśniczej, została mocniej podkreślona. Począwszy od wychowania przedszkolnego poprzez kolejne etapy edukacyjne aż do zakończenia procesu kształcenia, budowana i umacniana jest postawa szacunku i bezpieczeństwa własnego i innych, rozwijana jest odpowiedzialność oraz wartości prorodzinne.

Dziecko kończące przedszkole i rozpoczynające naukę w szkole podstawowej zostanie przygotowane do właściwych zachowań w sytuacji zagrożenia i będzie wiedziało, gdzie można otrzymać pomoc, będzie umiało o nią poprosić. Ponadto zostanie przygotowane w zakresie wychowania rodzinnego.

Problematyka przeciwdziałania przemocy i zagrożeniom zawarta jest w edukacji społecznej na I i II etapie edukacyjnym w szkole podstawowej (np. uczeń wie, co wynika z przynależności do rodziny, jakie są relacje między najbliższymi, wywiązuje się z powinności wobec nich, zna zagrożenia ze strony ludzi, wie, do kogo i w jaki sposób należy się zwrócić o pomoc) oraz w treściach nauczania etyki (np. identyfikuje się ze swoją rodziną i jej tradycjami).

Na III etapie edukacyjnym (gimnazjum) i IV etapie edukacyjnym (zasadnicza szkoła zawodowa, liceum ogólnokształcące i technikum) problematykę dotyczącą agresji i przemocy uwzględniają następujące przedmioty:

— Wiedza o społeczeństwie, dzięki której uczeń rozpoznaje problemy najbliższego otoczenia i szuka ich rozwiązań, wyjaśnia na przykładach, jak można zachować dystans wobec nieaprobowanych przez siebie zachowań grupy lub jak im się przeciwstawić, wyjaśnia na przykładach znaczenie podstawowych norm współżycia między ludźmi, w tym wzajemności, odpowiedzialności i zaufania, uczeń rozpoznaje prawne aspekty codziennych problemów życiowych i szuka ich rozwiązania. Przedmiot wiedza o społeczeństwie uczy formułowania własnych poglądów i wyrażania ich na różnych forach (w klasie, szkole, w innych gremiach, w tym także w Internecie) oraz wysłuchiwanie, rozumienia i uwzględniania opinii odmiennych niż własne. Rozwija szacunek do innych ludzi, grup społecznych, kultur i narodów. Przygotowuje do samodzielnego i niezależnego myślenia o wydarzeniach i procesach zachodzących w lokalnej społeczności, w kraju i na świecie.

— Wychowanie do życia w rodzinie, które porusza zagadnienia takie, jak np. okazywanie szacunku in-

nym ludziom, docenianie ich wysiłku i pracy, przyjęcie postawy szacunku wobec siebie, relacje międzyosobowe i ich znaczenie, przyjaźń, zakochanie, miłość platoniczna, miłość młodzieńcza, miłość dojrzała, zachowania asertywne, planowanie rodziny, pogłębianie wiedzy związanej z funkcjami rodziny, uzyskanie przez uczniów lepszego rozumienia siebie i najbliższego otoczenia.

— Etyka, która porusza zagadnienia takie, jak np. podjęcie odpowiedzialności za siebie i innych oraz za dokonywane wybory moralne, stosowanie zasad harmonijnego współistnienia i współdziałania ze środowiskiem społecznym, człowiek jako osoba, natura i godność człowieka, podjęcie samokontroli i pracy nad sobą, przyjmowanie odpowiedzialności za słowa i czyny.

— Przedmiot uzupełniający: historia i społeczeństwo, dzięki któremu uczeń analizuje na wybranych przykładach obrazy miłości, omawianie zagadnień dotyczących roli kobiety i mężczyzny oraz modelu rodziny, analizy zmiany modelu rodziny w XX wieku.

— Edukacja dla bezpieczeństwa, który obejmuje zapoznanie ucznia z zasadami postępowania w przypadku wystąpienia zagrożenia życia, udzielania pierwszej pomocy poszkodowanym w różnych sytuacjach zagrażających życiu i zdrowiu (awaria, katastrofa komunikacyjna, budowlana, pobyt w domu, szkole, miejscu rekreacji i na trasie komunikacyjnej).

— Informatyka, który obejmuje m.in. bezpieczne posługiwanie się komputerem i jego oprogramowaniem oraz świadomość zagrożeń i ograniczeń związanych z korzystaniem z komputera i Internetu.

Ponadto rozwijanie postawy poszanowania dla innych kultur i tradycji oraz wszelkiej dyskryminacji wpisuje się w działania przeciwko agresji i przemocy w szkole. Rozwijanie kompetencji społecznych nie może ograniczać się do ww. zajęć edukacyjnych, powinno być wspierane całym doświadczeniem szkolnym ucznia. Z tego punktu widzenia kwestie dotyczące profilaktyki agresji i przemocy w szkole uwzględnione są w podstawie programowej wszystkich przedmiotów.

Niemożliwe jest wychowanie dobrych obywateli w szkole, w której reguły życia społecznego i atmosfera sprzeczne są z zasadami otwartej komunikacji i prawami człowieka. Ważny jest sposób traktowania uczniów na wszystkich lekcjach, jasne reguły w relacjach nauczycieli i uczniów, procedury odwoławcze w sytuacji konfliktów, a także zaangażowanie społeczności szkolnej w sprawy wykraczające poza mury szkoły. Istotną rolę w wychowaniu młodych obywateli odegrać może też samorząd uczniowski.

Działalność edukacyjna szkoły jest określona przez:

- 1) szkolny zestaw programów nauczania, który uwzględniając wymiar wychowawczy, obejmuje całą działalność szkoły z punktu widzenia dydaktycznego;
- 2) program wychowawczy szkoły obejmujący wszystkie treści i działania o charakterze wychowawczym;
- 3) program profilaktyki dostosowany do potrzeb rozwojowych uczniów oraz potrzeb danego środowi-

ska, obejmujący wszystkie treści i działania o charakterze profilaktycznym.

Szkolny zestaw programów nauczania, program wychowawczy szkoły oraz program profilaktyki tworzą spójną całość i muszą uwzględniać wszystkie wymagania opisane w podstawie programowej. Ich przygotowanie i realizacja są zadaniem zarówno całej szkoły, jak i każdego nauczyciela.

Zgodnie z ustawą z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) każda szkoła posiada własny program wychowawczy i program profilaktyki. Takie rozwiązanie systemowe pozwala na dostosowanie działań podejmowanych przez całą społeczność szkolną do potrzeb i wymagań konkretnej szkoły.

Zgodnie z art. 54 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy uchwalenie programu wychowawczego szkoły i programu profilaktyki jest kompetencją rady rodziców działającej w porozumieniu z radą pedagogiczną. Program wychowawczy szkoły i program profilaktyki są realizowane przez wszystkie podmioty zaangażowane w życie szkoły.

Działania ministra edukacji narodowej w zakresie profilaktyki zachowań ryzykownych, w tym wchodzenia w konflikt z prawem, dzieci i młodzieży koncentrują się na wspieraniu środowisk szkolnych w ich wychowawczych i edukacyjnych zadaniach.

Ważnym aspektem zapewnienia bezpieczeństwa w szkołach i placówkach jest realizacja rządowego programu na lata 2008–2013 „Bezpieczna i przyjazna szkoła”^{*}). Założeniem tego programu jest przekonanie o konieczności przebudowy relacji interpersonalnych i tworzenia przyjaznego klimatu w szkole jako podstawowych warunków przeciwdziałania ryzykownym zachowaniom dzieci i młodzieży w szkole.

Program ukierunkowany został na budowanie szkoły wspierającej uczniów i jednocześnie wymagającej.

Dośkonalenie umiejętności wychowawczych nauczycieli i rodziców, a także kształtowanie umiejętności społecznych i emocjonalnych uczniów to podstawowe obszary, jakie zostały podkreślone w programie „Bezpieczna i przyjazna szkoła”. Program wiąże się również ze wzmocnieniem funkcji wychowawczej szkoły, budowaniem pozytywnego klimatu społecznego oraz ze zmianą relacji pomiędzy uczniami i nauczycielem. Zakłada przeniesienie akcentu na współpracę i budowanie przyjaznego, wspierającego środowiska w szkole. Stworzenie bezpiecznej i przyjaznej szkoły jest możliwe tylko na drodze istotnych zmian, które zostaną wprowadzone wewnątrz szkoły i obejmą wszystkich członków społeczności szkolnej. Tego rodzaju zmiany muszą być oparte na społecznym modelu szkoły, w którym realizowany jest pro-

^{*} Uchwała nr 172/2008 Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2008 r. w sprawie przyjęcia rządowego programu na lata 2008–2013 „Bezpieczna i przyjazna szkoła” oraz uchwała nr 219/2010 Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 2010 r. zmieniająca uchwałę w sprawie przyjęcia rządowego programu na lata 2008–2013 „Bezpieczna i przyjazna szkoła”.

gram wychowawczy bazujący na dialogu, zaufaniu, tolerancji i szacunku.

W 2012 r. w ramach rządowego programu na lata 2008–2013 „Bezpieczna i przyjazna szkoła” zgodnie z harmonogramem wdrażania programu podjęto działania z przeznaczeniem na poprawę bezpieczeństwa w szkołach. W ramach programu ogłoszono otwarte konkursy ofert i podjęto następujące działania:

1) konkurs na realizację szkolnych projektów promujących przyjazną adaptację dzieci w edukacji szkolnej;

2) konkurs „Żyjmy z pasją!” – projekty wspierające rozwijanie aktywności własnej dziecka, wychowanie w partnerstwie, wzajemny szacunek i akceptację;

3) projekt PaT/E interaktywne działania profilaktyczne w oparciu o metodę profilaktyki rówieśniczej; forma profilaktyki, która obejmuje pomocą profilaktyczną dzieci i młodzież w zależności od potrzeb, w tym z grup podwyższonego ryzyka, uruchamia potencjał młodzieży do podejmowania zachowań prospołecznych i prozdrowotnych;

4) Warszawska Noc Profilaktyki, w ramach programu „Profilaktyka a ty/edukacja” (PaT/E);

5) poprawa poziomu bezpieczeństwa w szkołach i placówkach systemu oświaty we współpracy międzyresortowej – realizacja 20 projektów na poziomie województw, dotyczących bezpieczeństwa w szkole i bezpieczeństwa w miejscach publicznych i w miejscu zamieszkania;

6) konkurs „Z pasją na Ty” – projekty wspierające rozwijanie kompetencji kulturowych dzieci i młodzieży;

7) edukacja włączająca w kształceniu uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi w szkołach ogólnodostępnych, z oddziałami integracyjnymi oraz integracyjnymi.

Warto nadmienić, że Ministerstwo Edukacji Narodowej w ramach realizacji rządowego programu na lata 2008–2013 „Bezpieczna i przyjazna szkoła” zaplanowało na rok 2013 ogłoszenie otwartego konkursu ofert na projekty związane z bezpieczeństwem w gimnazjach oraz zapewnieniem bezpiecznego i efektywnego funkcjonowania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi w ogólnodostępnych i integracyjnych szkołach podstawowych i gimnazjach.

Ponadto w roku szkolnym 2012/2013 szczególnie podkreślono rolę, jaką w działaniach szkoły pełnią wychowanie i zapewnienie uczniom poczucia bezpieczeństwa. Dbałość o bezpieczeństwo i wychowanie jest rozumiana szeroko, m.in. jako dbanie o sprzyjające rozwojowi i bezpieczne dla uczniów otoczenie, ochrona przed przemocą fizyczną, psychiczną i używkami, budowanie poczucia bezpieczeństwa poprzez kształtowanie postaw społecznych, uczenie współpracy i odpowiedzialności za siebie i innych oraz promowanie wolontariatu.

Ustalenie w kierunkach polityki oświatowej państwa wzmocnienia bezpieczeństwa w szkołach i placówkach jako jednego z priorytetów oznacza, że dyrektorzy szkół są zobowiązani w swoich działaniach zwracać uwagę na ten aspekt w całej działalności szkoły.

Placówki doskonalenia nauczycieli, poradnie psychologiczno-pedagogiczne i biblioteki pedagogiczne mają przygotować ofertę dla szkół wspierającą nauczycieli w ich działaniach na rzecz bezpieczeństwa, np. poprzez realizację szkoleń, konferencji i seminariów, a kuratorzy oświaty w ramach nadzoru kontrolować i monitorować działania na rzecz bezpieczeństwa.

W ramach priorytetu w roku szkolnym 2012/2013 pn.: Wzmocnienie bezpieczeństwa w szkołach i placówkach – Rok Bezpiecznej Szkoły podjęto następujące działania:

1. Utworzono Koalicję na rzecz Bezpiecznej Szkoły. Minister edukacji narodowej podpisała list intencyjny z 16 organizacjami pozarządowymi. Sygnatariusze listu intencyjnego zobowiązali się m.in. do podejmowania działań skierowanych na wzmocnienie szeroko rozumianego bezpieczeństwa uczniów oraz współpracę przy planowanych w przyszłości projektach realizowanych w Roku Bezpiecznej Szkoły. Na stronie internetowej www.bezpiecznaszkoła.men.gov.pl został zamieszczony portal Roku Bezpiecznej Szkoły zawierający wszystkie obszary w zakresie bezpiecznego otoczenia ucznia i bezpiecznego zachowania ucznia, w których ministerstwo wspiera szkoły i placówki. W ten sposób powstała swoista mapa bezpieczeństwa w szkole, która ma się rozwijać wraz z potrzebami uczniów, nauczycieli i rodziców. Materiały te pokazują również partnerów, z którymi można współpracować w danej problematyce oraz dobre praktyki;

Działania na rzecz bezpieczeństwa uczniów wspierają także inne resorty m.in. Ministerstwo Zdrowia, Ministerstwo Sprawiedliwości, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Ministerstwo Sportu i Turystyki, a także główny inspektor pracy i główny inspektor sanitarny.

2. Zaplanowano konkurs ofert na realizację zadania publicznego pn.: Ja i Ty – bezpieczni w szkole i w placówce. Projekty edukacyjne wzmocniające bezpieczeństwo w szkole poprzez poprawę relacji interpersonalnych i klimatu społecznego. Celem konkursu jest wyłonienie najkorzystniejszych ofert podmiotów, które w oparciu o przeprowadzoną diagnozę stanu bezpieczeństwa w szkole lub w placówce zaplanują i przeprowadzą projekty edukacyjne wzmocniające bezpieczeństwo w szkole/placówce poprzez:

— rozwijanie kompetencji psychospołecznych dzieci i młodzieży umożliwiających prawidłowe funkcjonowanie w relacjach interpersonalnych, uczenie współpracy i odpowiedzialności za siebie i innych, kształtowanie postaw obywatelskich, rozwijanie samorządności i wolontariatu,

— rozwijanie kompetencji wychowawczych rodziców i nauczycieli,

— budowanie pozytywnego wizerunku szkoły/placówki, w tym: rozwijanie umiejętności zagospodarowywania czasu wolnego dzieci i młodzieży, rozwijanie kompetencji kulturowych młodego pokolenia, nawiązywanie współpracy i budowanie sieci współpracy z podmiotami zewnętrznymi na rzecz poprawy

bezpieczeństwa w szkołach i placówkach systemu oświaty.

3. Ministerstwo Edukacji Narodowej we współpracy z Komendą Główną Policji planuje kontynuację projektu „Profilaktyka a ty/edukacja” (PaT/E), Ogólnopolskiej Nocy Profilaktyki, Ogólnopolskiego Przystanku PaT i regionalnych przystanków PaT oraz Multimedialnego Pakietu Edukacyjnego. Przedstawione działania wpisują się w szczególności w program wychowawczy szkoły i program profilaktyki i mają na celu zapobieganie zachowaniom ryzykownym dzieci i młodzieży, które dotyczą eksperymentowania z substancjami psychoaktywnymi.

4. W obszarze dbałości o bezpieczne zachowanie ucznia Ministerstwo Edukacji Narodowej przygotowało materiał pn. „Oferta działań profilaktycznych adresowanych do kadry pedagogicznej, rodziców, uczniów oraz organów prowadzących szkoły i placówki do wykorzystania w realizacji zadań dydaktycznych, wychowawczych i profilaktycznych”. W części skierowanej do rodziców zamieszczono liczne poradniki oraz programy pozwalające na rozpoznawanie przyczyn problemowych zachowań dzieci, jak również stosowanie skutecznych form oddziaływań wychowawczych, z poszanowaniem praw dziecka.

Ponadto w ramach priorytetu w roku szkolnym 2012/2013: Wzmacnianie bezpieczeństwa w szkołach i placówkach – Rok Bezpiecznej Szkoły Ośrodek Rozwoju Edukacji ma za zadanie doskonalic nauczycieli szkół i placówek oświatowych w zakresie podnoszenia kompetencji wychowawczych.

Główne propozycje szkoleń ORE w zakresie problematyki przemocy oraz podejmowania innych zachowań ryzykownych dzieci i młodzieży w szkole dotyczą następujących programów: „Jak sobie radzić z prowokacyjnymi zachowaniami uczniów. Metoda konstruktywnej konfrontacji”, „Rozwiązywanie konfliktów w szkole z uwzględnieniem metody negocjacji i mediacji”, „Budowanie strategii pracy z dzieckiem przejawiającym zaburzenia zachowania w środowisku szkolnym i rodzinnym”, „Rozwój kompetencji metodycznych kadr systemu edukacji w obszarze budowania współpracy na rzecz uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi”, „Szkoła dla rodziców i wychowawców” – ogólnopolski program wspierania kompetencji wychowawczych nauczycieli i rodziców, „Golden five”.

Przyjęcie kierunku polityki oświatowej państwa pn.: Wzmacnianie bezpieczeństwa w szkołach i placówkach ma spowodować podjęcie wielostronnych działań mających na celu zapewnienie dzieciom i młodzieży bezpieczeństwa w szkołach i placówkach. Ich realizacja przyczyni się do stworzenia warunków prawidłowego ich rozwoju psychicznego i fizycznego.

Należy równocześnie podkreślić, iż ważnym i stałym elementem w systemie profilaktyki przemocy i innych zachowań w szkołach są poradnie psychologiczno-pedagogiczne świadczące wszechstronną pomoc dzieciom i młodzieży. Poradnie w ramach współpracy ze szkołami posiadają bogatą ofertę działań

wspierających nauczycieli i dyrektorów szkół w przeciwdziałaniu zachowaniom ryzykownym dzieci i młodzieży, prowadzą również działania edukacyjne i terapeutyczne dla uczniów i ich rodziców.

Znaczącym wydarzeniem w zakresie przeciwdziałania agresji i przemocy oraz innym ryzykownym zachowaniom uczniów było zawarcie 13 lutego 2013 r. porozumienia o realizacji i promowaniu programu edukacji prawnej w szkołach ponadgimnazjalnych pomiędzy sześcioma partnerami: ministrem edukacji narodowej, ministrem sprawiedliwości, prezesem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, prezesem Krajowej Rady Radców Prawnych, prezesem Krajowej Rady Notarialnej oraz prezesem Stowarzyszenia Sędziów Themis.

Program edukacji prawnej młodzieży szkół ponadgimnazjalnych będzie realizowany w drugim semestrze 2012/2013 r. oraz w roku szkolnym 2013/2014. Ministerstwo Edukacji Narodowej jest odpowiedzialne za promowanie programu edukacji prawnej wśród szkół ponadgimnazjalnych, udzielanie pomocy w kontaktach partnerów ze szkołami oraz przygotowanie we współpracy z partnerami banku tematów lekcji.

Uzgodniony przez sygnatariuszy program może wpłynąć na poprawę jakości edukacji prawnej poprzez udział ekspertów praktyków stosujących prawo na co dzień. Tematami lekcji są m.in. prawa ofiar przestępstw oraz konsekwencje prawne eksperymentowania z dopalaczami i narkotykami.

W ocenie Ministerstwa Edukacji Narodowej świadomość prawna dzieci i młodzieży w znaczący sposób wpłynie na zmniejszenie liczby czynów karalnych popełnianych przez nieletnich (patrz tabele na str. 398–401).

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tadeusz Sławewski

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie przestępstw popełnianych
na terenie placówek oświatowych
w woj. warmińsko-mazurskim (3503)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 3502, str. 392.

Liczba ogółem stwierdzonych przestępstw na terenie kraju

Województwo	2012 rok przestępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2011 rok przestępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2010 rok przestępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2009 rok przestępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2008 rok przestępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2007 rok przestępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa
DOLNOŚLĄSKIE	85460	2721	83072	3009	81663	2903	75593	2590	74124	2567	112777	2331
KUJAWSKO-POMORSKIE	42296	1641	40573	1064	38658	891	39347	715	41140	952	61183	696
LUBELSKIE	29723	441	31589	498	28983	375	29803	332	31084	414	51222	413
LUBUSKIE	25790	775	27256	1245	25415	1129	22833	460	23102	359	38386	412
ŁÓDZKIE	45652	1380	46626	1753	47973	1738	45551	1362	46613	1376	73196	1182
MAŁOPOLSKIE	73457	2615	73472	3466	69524	3275	63968	2687	58858	1663	87006	1567
MAZOWIECKIE bez KSP	34063	1252	35080	1462	34626	1239	35837	928	31758	892	64151	1024
OPOLSKIE	20461	209	21277	343	20431	284	17907	282	19169	277	31788	272
PODKARPACKIE	23494	505	23549	702	22524	445	24020	335	22907	324	37864	388
PODLASKIE	15294	349	15406	507	15173	430	15018	283	14713	265	26651	297
POMORSKIE	45074	1566	48419	1193	58576	2197	58100	1673	52905	1315	74297	974
ŚLĄSKIE	121154	5881	125375	5910	124363	4615	115235	3534	111761	3767	164685	2672
ŚWIĘTOKRZYSKIE	18416	593	21251	762	20638	382	22966	230	21131	576	40561	417
WARMIŃSKO-MAZURSKIE	25560	520	26666	688	25552	599	25197	420	24759	403	44876	451
WIELKOPOLSKIE	64281	1790	69616	2332	67648	2454	67523	2565	62187	2114	90697	1910
ZACHODNIOPOMORSKIE	40634	1504	43339	1695	41565	1837	38234	1367	35026	998	57947	1023
KSP WARSZAWA	64084	1052	62518	1390	61773	1404	62261	1277	59785	1181	95706	1442
POLSKA	774893	24794	795084	28019	754885	26197	759393	21040	731022	19443	1152993	17471

Przestępstwa narkotykowe (art. 53 – wytwarzanie, art. 54 – posiadanie przyrządów do produkcji, art. 55 – przywóz, art. 56 – wprowadzanie do obrotu, art. 58 – udzielanie innej osobie, art. 59 – handel, art. 60 – handel w lokalu, art. 61 – przewóz przez granicę, art. 62 – posiadanie, art. 68 – prowadzenie reklamy lub promocii środków odurzających – ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii)

Województwo	2012 rok przestępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2011 rok przestępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2010 rok przestępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2009 rok przestępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2008 rok przestępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2007 rok przestępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa
DOLNOŚLĄSKIE	5564	78	8258	59	5507	51	5066	88	5267	61	5555	59
KUJAWSKO-POMORSKIE	4074	87	3974	51	3950	36	2158	18	3014	18	3148	7
LUBELSKIE	2268	21	2177	12	1888	11	1656	9	1532	13	1510	9
LUBUSKIE	4170	63	3530	91	3033	39	2489	20	2471	12	3153	38
ŁÓDZKIE	4313	55	4150	18	3992	22	4979	35	3744	42	3256	34
MAŁOPOLSKIE	10425	28	8237	83	7211	12	6035	34	4156	18	4049	31

MAZOWIECKIE bez KSP	3115	34	3377	76	3261	32	2941	26	2281	42	2567	8
OPOLSKIE	1849	11	1624	8	1711	7	1401	6	1491	11	2540	6
PODKARPACKIE	1582	21	1599	9	1392	10	1135	2	1142	1	1229	1
PODLASKIE	1439	30	1379	5	1179	14	1146	1	910	2	1164	16
POMORSKIE	2272	15	2465	9	4533	27	4588	10	3801	18	3819	6
ŚLĄSKIE	8791	170	8372	88	8628	77	8315	81	6923	58	7554	50
ŚWIĘTOKRZYSKIE	2741	3	2868	7	3656	25	4638	5	1571	8	5389	26
WARMINSKO-MAZURSKIE	2136	27	1994	21	1960	31	1739	4	1685	10	2072	13
WIELKOPOLSKIE	12871	61	11878	55	12855	52	12871	27	10623	83	7908	54
ZACHODNIOPOMORSKIE	3459	57	3331	42	3132	37	2835	30	2692	21	3408	52
KSP WARSZAWA	5289	39	5322	35	5087	37	4596	37	4079	14	4686	33
POLSKA	76358	800	74535	669	72375	520	68288	433	57382	432	63007	443

Rozbój, kradzież rozbójnicza lub wymuszenie rozbójnicze

Województwo	2012 rok przebiegłostwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkół podstawowa	2011 rok przebiegłostwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkół podstawowa	2010 rok przebiegłostwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkół podstawowa	2009 rok przebiegłostwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkół podstawowa	2008 rok przebiegłostwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkół podstawowa	2007 rok przebiegłostwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkół podstawowa
DOLNOŚLĄSKIE	3106	494	3213	633	2983	518	3042	532	2858	385	2931	404
KUJAWSKO-POMORSKIE	1034	242	1068	232	1099	162	1266	103	1406	258	1245	120
LUBELSKIE	754	82	812	52	844	39	1043	52	1204	39	1372	62
LUBUSKIE	607	150	561	134	693	241	477	47	500	38	555	85
ŁÓDZKIE	1438	273	1835	405	1992	278	1865	179	1814	159	2195	230
MAŁOPOLSKIE	3038	1673	3499	1862	3883	1468	2838	659	2613	586	3166	559
MAZOWIECKIE bez KSP	1434	629	1493	656	1509	455	1247	167	1292	186	1592	242
OPOLSKIE	271	25	340	41	338	25	370	19	434	30	424	14
PODKARPACKIE	484	100	620	177	497	106	524	43	547	76	584	106
PODLASKIE	488	37	601	130	643	95	674	62	567	28	711	47
POMORSKIE	1124	273	1142	229	2059	711	2003	474	1865	542	1576	136
ŚLĄSKIE	5165	1795	4593	1317	4426	914	4781	657	4463	780	4199	358
ŚWIĘTOKRZYSKIE	735	343	939	467	602	192	445	15	782	102	807	75
WARMINSKO-MAZURSKIE	622	73	730	162	659	103	605	48	632	32	775	53
WIELKOPOLSKIE	1689	537	1861	632	1843	475	1949	456	1753	588	1887	301
ZACHODNIOPOMORSKIE	1024	201	1154	254	1143	238	1162	261	1168	156	1040	138
KSP WARSZAWA	1551	97	1770	194	2005	201	2167	144	2261	94	2578	107
POLSKA	24564	7024	26231	7577	27218	6221	26458	3918	26159	4079	27637	3037

Kradzież cudzej rzeczy

Województwo	2012 rok przesiępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2011 rok przesiępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2010 rok przesiępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2009 rok przesiępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2008 rok przesiępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2007 rok przesiępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa
DOLNOŚLĄSKIE	26723	333	25302	299	24122	306	21837	296	21813	317	24536	356
KUJAWSKO-POMORSKIE	12083	132	11370	121	11259	144	10479	129	10426	155	11549	145
LUBELSKIE	8284	96	7996	126	7533	113	7376	107	7749	154	8476	136
LUBUSKIE	5979	61	6111	72	6036	72	5807	71	6022	73	6630	68
ŁÓDZKIE	15909	142	15565	183	14745	197	14006	204	14867	207	18314	251
MAŁOPOLSKIE	18490	150	18532	203	17728	180	16982	158	17017	209	18959	216
MAZOWIECKIE bez KSP	9962	125	9631	130	9142	157	8843	184	9064	145	10267	155
OPOLSKIE	6426	56	5850	74	5427	81	4962	60	4911	68	5948	95
PODKARPACKIE	6797	94	6347	109	5805	97	5801	89	6074	101	6437	101
PODLASKIE	4156	42	4241	52	3896	67	3790	72	3965	56	3936	56
POMORSKIE	15180	556	15314	177	14121	196	14279	168	15161	172	15817	184
ŚLĄSKIE	33484	384	37514	380	35030	359	33295	362	34330	363	39391	393
ŚWIĘTOKRZYSKIE	3972	59	4119	53	4320	45	4005	54	4360	67	5116	85
WARMIŃSKO-MAZURSKIE	7529	58	7458	56	7152	93	6528	84	6550	78	7221	97
WIELKOPOLSKIE	18299	180	18012	218	17615	213	17387	179	16733	208	18920	222
ZACHODNIOPOMORSKIE	11220	122	11753	153	11382	178	10569	148	10324	159	11673	172
KSP WARSZAWA	26258	203	25132	258	25142	280	25745	274	25048	271	27914	291
POLSKA	230751	2793	230247	2664	220455	2778	211691	2639	214414	2803	241104	3023

Kradzież z włamaniem

Województwo	2012 rok przesiępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2011 rok przesiępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2010 rok przesiępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2009 rok przesiępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2008 rok przesiępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa	2007 rok przesiępstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkola podstawowa
DOLNOŚLĄSKIE	15510	71	15752	120	16412	161	15244	76	13922	60	16056	104
KUJAWSKO-POMORSKIE	7304	36	7433	37	7982	25	8428	25	7440	20	8692	45
LUBELSKIE	5472	21	5786	17	5419	26	5276	24	5786	31	6447	33
LUBUSKIE	3672	16	3815	9	4114	23	3739	25	3729	44	4113	24
ŁÓDZKIE	8301	26	8156	13	8827	42	8094	41	8370	50	8990	32
MAŁOPOLSKIE	9048	37	9627	70	9770	159	8552	54	8380	47	10719	66
MAZOWIECKIE bez KSP	6671	36	6703	75	6615	33	6309	40	5221	100	5904	72
OPOLSKIE	3801	14	3770	27	4038	9	3569	9	3632	14	4009	22
PODKARPACKIE	4022	30	4198	40	3880	30	4177	33	3740	34	4010	32
PODLASKIE	2887	14	2902	9	2758	14	2933	8	2606	13	3267	26
POMORSKIE	8892	41	9755	48	10930	41	10670	42	8260	30	8841	51

ŚLĄSKIE	19497	106	22539	165	24305	92	22635	117	21061	109	22939	127
ŚWIĘTOKRZYSKIE	2135	11	2359	13	2058	17	2205	11	2226	11	2781	22
WARMINSKO-MAZURSKIE	4985	20	5261	21	5163	9	4633	22	4211	16	4760	30
WIELKOPOLSKIE	8109	75	8781	61	8648	48	8783	63	8311	62	9585	123
ZACHODNIOPOMORSKIE	7566	55	9027	27	9155	51	8956	33	7798	31	9160	50
KŚP WARSZAWA	9819	35	9747	33	10011	35	11180	27	9373	26	11333	37
POLSKA	127691	644	135611	785	140085	815	135383	650	124066	698	141606	896

Udział w bójce lub pobiciu

Województwo	2012 rok przebiegstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkole podstawowa	2011 rok przebiegstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkole podstawowa	2010 rok przebiegstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkole podstawowa	2009 rok przebiegstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkole podstawowa	2008 rok przebiegstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkole podstawowa	2007 rok przebiegstwa stwierdzone	W tym gimnazjum szkole podstawowa
DOLNOŚLĄSKIE	896	94	967	88	1019	105	1107	69	1222	95	1142	74
KUJAWSKO-POMORSKIE	470	50	480	54	555	97	636	91	705	65	723	52
LUBELSKIE	624	16	719	26	696	14	776	9	843	22	858	20
LUBUSKIE	394	30	443	70	448	69	443	41	458	37	488	40
ŁÓDZKIE	726	59	733	53	747	53	841	43	914	57	1015	69
MAŁOPOLSKIE	677	38	826	116	878	135	938	63	1022	58	1107	75
MAZOWIECKIE bez KŚP	740	106	831	117	730	63	848	100	836	66	880	97
OPOLSKIE	264	5	316	9	340	17	421	25	414	18	413	17
PODKARPACKIE	516	24	528	29	549	30	627	11	635	9	692	12
PODLASKIE	370	18	388	24	398	24	473	21	549	29	520	19
POMORSKIE	610	84	609	55	642	53	731	67	797	95	724	42
ŚLĄSKIE	2122	487	2255	441	1832	200	2059	118	2340	267	2183	95
ŚWIĘTOKRZYSKIE	346	38	379	32	380	26	391	8	505	50	461	32
WARMINSKO-MAZURSKIE	562	29	535	64	536	37	618	25	687	28	722	26
WIELKOPOLSKIE	854	292	702	158	778	163	894	153	948	95	912	99
ZACHODNIOPOMORSKIE	591	111	610	89	630	125	526	72	685	57	703	109
KŚP WARSZAWA	654	52	687	78	725	96	812	105	820	93	784	79
POLSKA	11416	1533	12008	1503	11883	1307	13141	1021	14380	1141	14327	957

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie przestępstw popełnianych
na terenie placówek oświatowych
w woj. wielkopolskim (3504)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 3502, str. 392.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie przestępstw popełnianych
na terenie placówek oświatowych
w woj. zachodniopomorskim (3505)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 3502, str. 392.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie przestępstw popełnianych
na terenie placówek oświatowych
w woj. śląskim (3506)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 3502, str. 392.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie przestępstw popełnianych
na terenie placówek oświatowych
w woj. podkarpackim (3507)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 3502, str. 392.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie przestępstw popełnianych
na terenie placówek oświatowych
w woj. podlaskim (3508)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 3502, str. 392.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie przestępstw popełnianych
na terenie placówek oświatowych
w woj. pomorskim (3509)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 3502, str. 392.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie przestępstw popełnianych
na terenie placówek oświatowych
w woj. opolskim (3510)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 3502, str. 392.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie przestępstw popełnianych
na terenie placówek oświatowych
w woj. mazowieckim (3511)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 3502, str. 392.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka

w sprawie przestępstw popełnianych
na terenie placówek oświatowych
w woj. łódzkim (3512)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 3502, str. 392.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka

w sprawie przestępstw popełnianych
na terenie placówek oświatowych
w woj. lubuskim (3513)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 3502, str. 392.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka

w sprawie przestępstw popełnianych
na terenie placówek oświatowych
w woj. lubelskim (3514)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 3502, str. 392.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka

w sprawie przestępstw popełnianych
na terenie placówek oświatowych
w woj. kujawsko-pomorskim (3515)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 3502, str. 392.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka

w sprawie przestępstw popełnianych
na terenie placówek oświatowych
w woj. dolnośląskim (3516)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 3502, str. 392.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka

w sprawie przestępstw popełnianych
na terenie placówek oświatowych
w woj. małopolskim (3517)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 3502, str. 392.

Odpowiedź

podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Bogdana Rzońcy

w sprawie współpracy pomiędzy uczelniami
polskimi i ukraińskimi (3520)

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Bogdana Rzońcy w sprawie współpracy pomiędzy uczelniami polskimi i ukraińskimi, pismo z dnia 27 lutego br., znak: SPS-024-3520/13, uprzejmie informuję.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych w pełni dostrzega potencjał tkwiący w dynamicznej współpracy polskich i ukraińskich uczelni oraz znaczenie tego rodzaju relacji nie tylko dla intensyfikacji bilateralnych stosunków o charakterze politycznym, ale przede wszystkim dla wzmocnienia naturalnych więzi społecznych między sąsiednimi narodami. Wsparcie resortu spraw zagranicznych dla współpracy polskich i ukraińskich uczelni wyższych, wynikające z głębokiego przekonania o potrzebie jej intensyfikacji, ma dwojaki charakter: finansowy oraz informacyjno-promocyjny.

Pragnę podkreślić, że finansowe zaangażowanie MSZ w rozwój kontaktów pomiędzy uczelniami z Polski i Ukrainy nie przyjmuje formy instytucjonalnego i stałego wsparcia współpracy międzyuczelnianej jako takiej. Odbywa się ono w zdecydowanej większości poprzez dotacje na rzecz projektów zgłoszonych

przez zarejestrowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podmioty w corocznych konkursach, ogłaszanych przez ministra spraw zagranicznych. Wśród podmiotów uprawnionych do składania wniosków znajdują się, obok organizacji pozarządowych, niepubliczne szkoły wyższe, publiczne szkoły wyższe (w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym) oraz instytuty badawcze (w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych). Spośród konkursów resortu spraw zagranicznych, dwa odpowiadają wskazanemu przez pana posła zapotrzebowaniu. Są to: „Polska pomoc rozwojowa” oraz „Współpraca w dziedzinie dyplomacji publicznej”.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę na fakt, że w przypadku dotacji na poszczególne projekty współpraca między polskimi i ukraińskimi uczelniami może być jedynie narzędziem bądź jednym z rezultatów inicjatywy. Zakładane i rzeczywiste cele projektu powinny być zaś zbieżne z profilem i priorytetami konkursu. Tym samym, projekty dofinansowane w ramach „Polskiej pomocy rozwojowej” służą rozwojowi danej grupy, społeczności lub obszaru, natomiast w ramach „Współpracy w dziedzinie dyplomacji publicznej” przyczyniają się do kreowania i umacniania pozytywnego wizerunku kraju poprzez oddziaływanie na opinię publiczną krajów obcych, przekazywania korzystnej dla interesów oraz wizerunku Polski wiedzy zgodnej z celami polskiej polityki zagranicznej oraz inicjowania i stymulowania kontaktów dwu- i wielostronnych między społeczeństwami: polskim i krajów partnerskich.

Poniżej przedstawiam przykładowe projekty zakładające współpracę polskich i ukraińskich uczelni, dofinansowanie lub przeznaczone do dofinansowania w ramach polskiej pomocy rozwojowej w latach 2011–2013:

— „Ocena zanieczyszczenia gleb pestycydami w rejonach mogilników i ryzyko dla jakości wód pitnych na obszarach wiejskich Bukowiny” – zrealizowany z ukraińskim partnerem przez Wydział Geologii Uniwersytetu Warszawskiego (2011 r.),

– „Pozyskanie energii cieplnej z odnawialnych źródeł energii” – projekt zrealizowany przez Politechnikę Krakowską im. Tadeusza Kościuszki, Zakład Procesów Podstawowych i Urządzeń Ochrony Środowiska oraz Połtawską Państwową Akademię Rolniczą (2011 r.),

— projekty dotyczące wzmocnienia kompetencji i umiejętności straży pożarnej realizowane we współpracy z Lwowskim Uniwersytetem Bezpieczeństwa Życia, wdrażane przez Szkołę Główną Służby Pożarnej oraz Centralną Szkołę Państwowej Straży Pożarnej w Częstochowie (2012 r.),

— Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica – „Wzmocnienie samorządów Oblasti Zakarpaciej w obszarze nowoczesnego zarządzania usługami komunalnymi i energooszczędnością dzięki kompleksowemu wykorzystaniu energii geotermalnej”, we współpracy z Uniwersytetem Technicznym w Iwano-Frankowsku (2012 r.),

— Małopolska Agencja Energii i Środowiska sp. z o. o. – „Uniwersyteckie Centrum Kariery jako forma aktywizacji zawodowej kobiet i mężczyzn w przeddzień ich wejścia na rynek pracy”, we współpracy z Uniwersytetem w Czerniowcach oraz Uniwersytetem Ekonomicznym w Krakowie (2012 r.),

— Politechnika Krakowska im. Tadeusza Kościuszki – „Budowa nowoczesnej instalacji grzewczej z odnawialnymi źródłami energii w Politechnice Lwowskiej jako bazy kształcenia dydaktycznego i praktycznego dla grupy MŚP z obszaru Ukrainy Zachodniej. Akronim OZE dla MŚP” (2013 r.),

— Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie – „Racjonalizacja gospodarowania energią w typowych budynkach użyteczności publicznej miasta i Oblasti Iwano-Frankowsk”, we współpracy z Uniwersytetem Technicznym w Iwano-Frankowsku (2013 r.),

— Wyższa Szkoła Administracji Publicznej w Szczecinie – „Wsparcie rozwoju akademickich inkubatorów przedsiębiorczości na Ukrainie” (2013 r.).

Ponadto informuję, że w ramach konkursu „Współpraca w dziedzinie dyplomacji publicznej 2012” zrealizowano projekt „Europeizacja studiów wyższych na Ukrainie jako zaplecze dla reformowania administracji publicznej”, zgłoszony przez Centrum Europejskie Uniwersytetu Warszawskiego, we współpracy z Instytutem Integracji Europejskiej Lwowskiego Uniwersytetu Narodowego im. I. Franki we Lwowie, Wydziałem Stosunków Międzynarodowych Lwowskiego Uniwersytetu Narodowego im. Iwana Franki oraz Wydziałem Stosunków Międzynarodowych i Polityki Zagranicznej Donieckiego Uniwersytetu Narodowego.

Pragnę jednocześnie zauważyć, że równolegle do otwartych konkursów organizowanych bezpośrednio przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych i przeznaczonych dla podmiotów zarejestrowanych w Polsce, finansowanie współpracy polskich i ukraińskich uczelni odbywa się również za pomocą tzw. małych grantów, przyznawanych corocznie na mocy decyzji kierownictwa Ambasady RP w Kijowie miejscowym instytucjom funkcjonującym na gruncie prawa ukraińskiego.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych udziela także niezbędnego wsparcia finansowego, merytorycznego, organizacyjnego i promocyjnego programom stypendialnym realizowanym przez różne jednostki we współpracy lub za pośrednictwem Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Należą do nich:

— Specjalistyczne Studia Wschodnie Uniwersytetu Warszawskiego,

— program stypendialny dla krajów należących do Partnerstwa Wschodniego UE podejmujących w Polsce studia doktoranckie,

— program stypendialny w zakresie rocznych studiów i praktyk zawodowych dla absolwentów szkół prawa polskiego i europejskiego na Ukrainie organizowany przez Uniwersytet Jagielloński,

— stypendia dla doktorantów oraz programy stażowe w zakresie nauk technicznych dla obywateli krajów rozwijających się,

— stypendia dla studentów pochodzących z krajów Partnerstwa Wschodniego na naukę na studiach II stopnia oraz na praktyki zawodowe i staże (w szczególności kierunki ścisłe, ekonomiczne, prawnicze, integracja europejska, przyrodnicze lub techniczne).

Finansuje też studia obywateli ukraińskich w Fundacji Kolegium Europejskie w Natolinie (ok. 3 osób rocznie).

Resort spraw zagranicznych, w ścisłej kooperacji lub za pośrednictwem placówek dyplomatyczno-konsularnych na Ukrainie, aktywnie wspiera współpracę uczelni również poprzez finansowanie przyjazdów wykładowców (głównie polonistów i historyków, ale także specjalistów w dziedzinie filozofii, archeologii, archiwoznawstwa itp.) oraz naukowców uczestniczących w różnorodnych konferencjach naukowych na zaproszenie uczelni ukraińskich. Udziela też niezbędnego wsparcia polskim szkołom wyższym biorącym udział w targach edukacyjnych, przyczyniających się do nawiązywania nowych kontaktów i wymiany doświadczeń, m.in. w kontekście podnoszenia jakości kształcenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Cisek

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Bogdana Rzońcy**

**w sprawie realizacji współpracy rozwojowej
(3521)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Bogdana Rzońcy (pismo nr SPS-024-3521/13 z dnia 27 lutego br.) w sprawie realizacji współpracy rozwojowej poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania w nim zawarte:

1. Co MSZ zamierza zrobić, aby zwiększyć nakłady na współpracę rozwojową?

W wartościach bezwzględnych wolumen ODA (ODA – Official Development Assistance) wzrasta systematycznie od 2005 r. i w 2011 r. był większy o 8% względem roku 2010 r. W tym kontekście należy podkreślić, że w 2011 r. oficjalna pomoc rozwojowa świadczona przez Polskę przekroczyła 1,2 mld PLN (0,08% DNB) i była prawie dwukrotnie wyższa aniżeli wielkość polskiej pomocy w 2005 r. Działania te są wyrazem wypełniania przez Polskę rekomendacji Komitetu Pomocy Rozwojowej Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, DAC OECD.

MSZ konsekwentnie zwraca uwagę na potrzebę zwiększenia puli środków na oficjalną pomoc rozwojową, wnioskując u ministra finansów o przyznanie środków w rezerwie celowej na współpracę rozwojową w dyspozycji MSZ.

2. Czy polskie samorządy terytorialne i zawodowe oraz podmioty gospodarcze mogłyby w większym zakresie włączyć się w realizację współpracy rozwojowej?

Polska współpraca rozwojowa, finansowana z rezerwy celowej budżetu państwa przeznaczonej na współpracę rozwojową i pozostającej w dyspozycji MSZ, realizowana jest zgodnie z ustawą o współpracy rozwojowej oraz ustawą o działalności pożytku publicznego i wolontariacie. Prowadzona jest ona przede wszystkim za pośrednictwem:

— organizacji pozarządowych, jednostek samorządu terytorialnego, publicznych i niepublicznych szkół wyższych, instytutów badawczych, Polskiej Akademii Nauk i jej jednostek organizacyjnych;

— organów administracji rządowej;

— polskich placówek dyplomatycznych w krajach rozwijających się.

Ustawa o działalności pożytku publicznego i wolontariacie (art. 3 ust. 4 pkt 3) nie przewiduje natomiast uczestnictwa samorządów zawodowych w realizacji projektów współpracy rozwojowej.

MSZ podejmuje kroki dotyczące włączenia jednostek samorządów terytorialnych i podmiotów gospodarczych (spółki akcyjne i spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, które nie działają w celu osiągnięcia zysku) w implementacji projektów współpracy rozwojowej. W ogłaszanych corocznie konkursach m.in. jednostki samorządu terytorialnego zgłaszają projekty do sfinansowania. Jakość projektów i ich zgodność z celami konkursu decyduje o akceptacji i w konsekwencji finansowaniu projektów.

Ponadto w utworzonej przy ministrze spraw zagranicznych Radzie Programowej Współpracy Rozwojowej (art. 17 ust. 2 ustawy o współpracy rozwojowej) zasiada przedstawiciel reprezentatywnych organizacji pracodawców, w rozumieniu ustawy z dnia 6 lipca 2011 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego.

Problematyka dotycząca włączenia sfery biznesu w polską współpracę rozwojową była przedmiotem dyskusji podczas panelu pt. „Nowe możliwości dla polskich firm we współpracy rozwojowej” na V Forum Współpracy Rozwojowej (Warszawa, 29 września 2012 r.), którego organizatorem jest MSZ. Tematem dyskusji była próba odpowiedzi na pytania odnośnie do możliwych form, celu i obustronnych korzyści płynących z zaangażowania się polskich przedsiębiorców we współpracę rozwojową.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Cisek

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Armanda Kamila Ryfińskiego**

**w sprawie postępowania urzędu
kontroli skarbowej wobec przedsiębiorstwa
Farecla Polska sp. z o.o. (3525)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 27 lutego 2013 r., znak: SPS-024-3525/13, w sprawie zapytania posła Armanda Kamila Ryfińskiego dotyczącego postępowania urzędu kontroli skarbowej wobec przedsiębiorstwa Farecla Polska sp. z o.o., uprzejmie informuję, co następuje.

Odnosząc się do sprawy prowadzonego przez dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie postępowania kontrolnego wobec Farecla Polska sp. z o.o., wskazać należy, iż dyrektor urzędu kontroli skarbowej samodzielnie prowadzi postępowanie kontrolne i jako organ kontroli skarbowej, zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2011 r. Nr 41, poz. 214, ze zm.), w ramach obowiązującego prawa, decyduje w kwestiach dotyczących sposobu prowadzenia postępowania kontrolnego i rozstrzygnięcia spraw dotyczących stosowania przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie. Na obecnym etapie sprawy, a więc w trakcie toczącego się postępowania kontrolnego, wszelka ingerencja organów nadzoru w kwestie będące przedmiotem oceny dokonywanej przez dyrektora urzędu kontroli skarbowej jako organu podważałaby jego obiektywizm i byłaby wkraczaniem w kompetencje podległego organu. W konsekwencji naruszona zostałaby ustawowa zasada instancyjności postępowania kontrolnego, wynikająca z art. 127 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, ze zm.) – mająca także rangę zasady konstytucyjnej (art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), w związku z art. 31 ust. 1 ustawy o kontroli skarbowej.

W sprawie wskazać też należy, że w przypadku zakończenia postępowania kontrolnego wydaniem decyzji, zgodnie z art. 26 ustawy o kontroli skarbowej, stronie będzie służyć odwołanie do właściwego organu drugiej instancji, który jest organem uprawnionym do dokonania oceny prawidłowości wydanego rozstrzygnięcia oraz przeprowadzonego postępowania kontrolnego, zarówno pod względem merytorycznym, jak i formalnoprawnym.

Ponadto w sprawie wskazać należy również, że z pism kierowanych w toku postępowania kontrolnego przez organ kontroli skarbowej do Farecla Polska sp. z o.o. wynika, że organ wszczął przedmiotowe postępowanie kontrolne na wniosek finansowego organu postępowania przygotowawczego. W związku z powyższym zauważyć trzeba, że wszczęta w toku takie-

go postępowania kontrolnego kontrola podatkowa jako wyjątek nie podlega rygorom określonym w rozdziale 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, ze zm.). W myśl bowiem art. 84d ww. ustawy nie jest dopuszczalne wniesienie sprzeciwu, gdy organ przeprowadza kontrolę, powołując się m.in. na przepisy art. 79 ust. 2 pkt 2, art. 80 ust. 2 pkt 2, art. 82 ust. 1 pkt 2 i art. 83 ust. 2 pkt 2 tej ustawy. Oznacza to, że w sytuacji gdy przeprowadzenie kontroli jest niezbędne dla przeciwdziałania popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia, przeciwdziałania popełnieniu przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego lub zabezpieczenia dowodów jego popełnienia, wniesienie sprzeciwu kontrolowanemu podmiotowi nie przysługuje. Skoro w takim przypadku wniesienie sprzeciwu jest niedopuszczalne, to wydanie przez organ postanowienia w trybie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej byłoby naruszeniem prawa.

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 18 listopada 2009 r., sygn. akt III SA/Łd 373/09, w myśl art. 84c ust. 9 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej organ może wydać postanowienie o kontynuowaniu czynności kontrolnych bądź o odstąpieniu od tych czynności, gdy strona korzysta z uprawnienia do wniesienia sprzeciwu. Z treści tego przepisu wynika, że wydanie postanowienia o kontynuowaniu czynności kontrolnych następuje po merytorycznym rozpoznaniu wniesionego przez stronę sprzeciwu. Zdaniem sądu organ po otrzymaniu sprzeciwu w sytuacji, gdy sprzeciw stronie nie przysługiwał, powinien powiadomić stronę o braku możliwości wniesienia sprzeciwu. Natomiast organ odwoławczy, rozpoznając zażalenie na postanowienie o kontynuowaniu czynności kontrolnych wydane w sprawie, gdzie stronie nie przysługiwał sprzeciw, powinien uchylić zaskarżone postanowienie jako wydane bez podstawy prawnej. Ponadto sąd w wyroku tym zauważył, iż art. 84c ust. 16 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przewiduje w postępowaniach, o których mowa w ust. 9 i 10, stosowanie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.). Jednakże postępowania, o których mowa w ust. 9 i 10 art. 84c ustawy dotyczą merytorycznego rozpoznania sprawy po wniesieniu dopuszczalnego sprzeciwu na czynności kontrolne. Jeśli wniesienie sprzeciwu jest niedopuszczalne, to w sprawie dotyczącej niedopuszczalności sprzeciwu nie mógł znaleźć zastosowania przepis art. 84c ust. 16 ustawy przewidujący stosowanie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

Natomiast Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. akt III SA/Wa 2903/12, wskazał, iż w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej stanowi się, że w zakresie nieuregulowanym w rozdziale 5 tej ustawy, dotyczącym kontroli działalności gospodarczej przed-

siębiorców, stosuje się przepisy ustaw szczególnych (art. 77 ust. 2 u.o.s.d.g.), w tym m.in. przepisy ustawy o kontroli skarbowej i Ordynacji podatkowej. Podkreślił jednak, że jeżeli żadna z powyższych ustaw nie przewiduje uprawnień do złożenia środka zaskarżenia, to skarżący nie mógł wnieść takiego środka zaskarżenia. W konsekwencji tego wniesione pismo zatytułowane „Sprzeciw” nie znajdowało oparcia w żadnym z przepisów dotyczących tak ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, ustawy o kontroli skarbowej, jak i Ordynacji podatkowej. Organ nie miał zatem podstaw prawnych do wydania w stosunku do strony aktu prawnego, w którym mógłby ustosunkować się do zawartych w nim zarzutów. W związku z tym organ powinien pismo strony zakwalifikować jako skargę wniesioną w trybie przepisów działu VIII Kodeksu postępowania administracyjnego, którego rozdział 2, obejmujący przepisy art. 227–240, normuje postępowanie skargowe.

Odnosząc się zaś do pytania o możliwość instrumentalnego wykorzystywania przez dyrektora UKS wszczęcia postępowania karnego skarbowego w sytuacji zagrożenia przedawnienia zobowiązań podatkowych za kontrolowany okres, należy zwrócić uwagę, że inspektorzy kontroli skarbowej, prowadząc postępowania przygotowawcze, obowiązani są działać w oparciu o przepisy Kodeksu karnego skarbowego oraz stosowane odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego. Mając na względzie dyspozycję przepisu art. 303 K.p.k., postępowanie przygotowawcze wszczyna się, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia czynu zabronionego. Jeżeli zatem posiadane przez organ procesowy materiały wskazują na uzasadnione podejrzenie popełnienia czynu zabronionego, organ ten zobligowany jest wszcząć postępowanie przygotowawcze, zgodnie z zasadą legalizmu wyrażoną w art. 10 K.p.k.

Postępowania przygotowawcze prowadzone przez inspektorów kontroli skarbowej podlegają nadzorowi właściwego prokuratora (w przypadku śledztw oraz dochodzeń w sytuacjach wskazanych w art. 122 § 2 zdanie 2 K.k.s.) bądź też generalnego inspektora kontroli skarbowej (gdy postępowanie przygotowawcze prowadzone jest w formie dochodzenia).

Postępowanie przygotowawcze, o którym mowa w przedmiotowym piśmie, obejmujące swym zakresem uszczuplenie należności publicznoprawnych za lata 2005 i 2006 w spółce z o. o. Farecla Polska, wszczęte zostało przez finansowy organ postępowania przygotowawczego w formie śledztwa i przekazane pod nadzór Prokuratury Rejonowej Warszawa-Zoliborz.

Śledztwo to w chwili obecnej jest zawieszona, a decyzję procesową w przedmiocie zawieszenia, wydaną przez inspektora kontroli skarbowej z Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie, zatwierdził prokurator sprawujący nadzór nad tym postępowaniem. Generalny inspektor kontroli skarbowej zatem, jako że nie sprawuje nadzoru nad śledztwem prowadzonym wobec spółki z o.o. Farecla Polska, tym samym

nie posiada kompetencji ustawowych do wypowiedzenia się w zakresie podstaw faktycznych wszczęcia tego postępowania czy też działań organu podejmowanych w jego toku. Przeciwna sytuacja w istocie wprowadzałaby dualizm kompetencji prokuratora i finansowego organu nadrzędnego w zakresie uprawnień nadzorczych, a takiej okoliczności nie dopuszczają przepisy procesowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Domiceli Kopaczewskiej**

**w sprawie podniesienia opłaty
za egzamin praktyczny na prawo jazdy
i obciążania nią osób, które uregulowały opłatę
przed wejściem w życie znowelizowanej ustawy
o kierujących pojazdami (3528)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na pismo z dnia 27 lutego 2013 r., nr SPS-024-3528/13, którym przekazano zapytanie poseł Domiceli Kopaczewskiej w sprawie podniesienia opłaty za egzamin praktyczny na prawo jazdy i obciążenia nią osób, które uregulowały opłatę przed wejściem w życie znowelizowanej ustawy o kierujących pojazdami, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W dniu 19 stycznia 2013 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami regulującej na nowo zasady uzyskiwania uprawnień do kierowania pojazdami. W tym samym dniu weszło w życie rozporządzenie ministra transportu budownictwa i gospodarki morskiej z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie wysokości opłat za przeprowadzenie egzaminu państwowego oraz stawek wynagrodzenia związanych z uzyskiwaniem uprawnień przez egzaminatorów, które ustaliło nowe wyższe stawki za przeprowadzenie egzaminów państwowych na prawo jazdy. Rozporządzenie to zostało opublikowane w dniu 17 stycznia 2013 r. w Dzienniku Ustaw pod pozycją 78. Dotychczasowe rozporządzenie przestało obowiązywać z dniem 18 stycznia 2013 r.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy wskazać, że ze względu na fakt, iż wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego są samorządowymi osobami prawnymi, a ich organem nadzorczym jest właściwy marszałek województwa, to w ocenie resortu decyzje w sprawie pobierania dopłat od osób, które zostały zapisane na

egzamin państwowy do dnia 18 stycznia 2013 r., a egzamin ten będą miały przeprowadzony po tej dacie, powinien podjąć dyrektor wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego w porozumieniu z organem nadzoru, mając na uwadze przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 19 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Renaty Butryn**

**w sprawie utworzenia przez samorząd
woj. podkarpackiego młodzieżowego ośrodka
wychowawczego w Łańcucie (3529)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Renaty Butryn z dnia 14 lutego 2013 r., w sprawie utworzenia przez samorząd woj. podkarpackiego młodzieżowego ośrodka wychowawczego w Łańcucie, uprzejmie przedstawiam poniższą odpowiedź.

Zarządzeniem ministra sprawiedliwości z dnia 29 marca 2012 r. zniesiono łącznie trzy schroniska dla nieletnich, w tym Schronisko dla Nieletnich w Łańcucie. Do głównych powodów podjęcia takiej decyzji zaliczyć można przede wszystkim utrzymujący się od kilku lat niski stan wykorzystania miejsc w tego rodzaju placówkach (średnio ok. 50–55%) i wysokie koszty funkcjonowania schronisk wynikające częściowo z niskiego stanu wychowanków.

W związku z koniecznością zabezpieczenia i zapewnienia właściwej dalszej eksploatacji nieruchomości po zniesionym schronisku pismem z dnia 14 sierpnia 2012 r. skierowanym do dyrektora Sądu Okręgowego w Rzeszowie poleciłem podjęcie działań zmierzających do wygaszenia trwałego zarządu do zbędnej części nieruchomości, w celu umożliwienia jej przekazania w trwały zarząd powiatu łańcuckiego.

Uprzejmie informuję, że nieruchomość po zniesionym Schronisku dla Nieletnich w Łańcucie została z dniem 31 grudnia 2012 r. przekazana staroście powiatu łańcuckiego. Od tej chwili decyzje o dalszym jej przeznaczeniu należą więc do organów samorządu powiatowego.

Odnosnie do młodzieżowych ośrodków wychowawczych należy jednocześnie zwrócić uwagę na okoliczność, iż zgodnie z treścią art. 5a ust. 1 pkt 2 usta-

wy o systemie oświaty (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) organem tworzącym i prowadzącym tego rodzaju placówki jest starostwo powiatu.

Na marginesie dodać można, że zgodnie z § 11 i § 12 rozporządzenia ministra edukacji narodowej w sprawie rodzajów i szczegółowych zasad działania placówek publicznych, warunków pobytu dzieci i młodzieży w tych placówkach oraz wysokości i zasad odpłatności wnoszonej przez rodziców za pobyt ich dzieci w tych placówkach (Dz. U. z 2011 r. Nr 109, poz. 631) młodzieżowe ośrodki wychowawcze przeznaczone są dla dzieci i młodzieży niedostosowanych społecznie, wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy, wychowania i resocjalizacji jako resocjalizacyjno-wychowawcze, a dla dzieci i młodzieży z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim jako resocjalizacyjno-rewalidacyjne. Do zadań młodzieżowych ośrodków wychowawczych należy eliminowanie przyczyn i przejawów niedostosowania społecznego oraz przygotowanie wychowanków do życia zgodnego z obowiązującymi normami społecznymi i prawnymi.

Jednocześnie umieszczenie w młodzieżowym ośrodku wychowawczym odbywa się w oparciu o orzeczenie sądu wydane na podstawie art. 6 pkt 9 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.). Zasady pobytu nieletnich w tych ośrodkach określa natomiast rozporządzenie ministra edukacji narodowej w sprawie szczegółowych zasad kierowania, przyjmowania, przenoszenia, zwalniania i pobytu nieletnich w młodzieżowym ośrodku wychowawczym (Dz. U. z 2011 r. Nr 296, poz. 1755).

Mimo że powyższy środek wychowawczy jest środkiem stosowanym przez sąd w oparciu o przywołaną ustawę o postępowaniu w sprawach nieletnich, to, jak wskazano powyżej, tworzenie tego rodzaju placówek należy do organów samorządu terytorialnego. Dlatego też podjęcie decyzji o przeznaczeniu obiektów po zniesionym Schronisku dla Nieletnich w Łańcucie na potrzeby młodzieżowego ośrodka wychowawczego należy do wyłącznej decyzji powiatu łańcuckiego, któremu przekazano nieruchomości po zlikwidowanej placówce.

Z danych Ministerstwa Sprawiedliwości wynika, że aktualnie trwa analiza potrzeb i kosztów w celu określenia przyszłego przeznaczenia nieruchomości po zlikwidowanym schronisku dla nieletnich.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Anny Bańkowskiej**

**w sprawie dalszych losów
Wojskowej Prokuratury Garnizonowej
w Bydgoszczy (3530)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Anny Bańkowskiej w sprawie dalszych losów Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Bydgoszczy (SPS-024-3530/13), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę poinformować, że problematyka tworzenia oraz ustalania siedzib i terytorialnego zakresu działania wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury uregulowana jest w art. 17 ust. 25 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599, ze zm.). Na podstawie tego przepisu minister obrony narodowej w porozumieniu z ministrem sprawiedliwości uprawniony jest do wydania rozporządzenia, na mocy którego mogą być utworzone (lub zniesione) wojskowe jednostki organizacyjne prokuratury. Rozporządzenie to ponadto ustala siedziby tych jednostek organizacyjnych oraz ich terytorialny zakres działania.

Odnosząc się do problemu dotyczącego struktury organizacyjnej prokuratury wojskowej, należy mieć na uwadze, że w okresie ostatnich 4–5 lat w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej zaszły istotne zmiany kadrowe i strukturalne. W szczególności zawieszono pobór powszechny i uzawodowiono armię. Zmniejszono przy tym liczebność żołnierzy w poszczególnych korpusach osobowych. Zmieniono dyslokację szeregu jednostek wojskowych i zmniejszono liczbę garnizonów. Ograniczono również zakres orzecznictwa sądów wojskowych (właściwości prokuratorów wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury) względem żołnierzy w sprawach karnych – co nastąpiło z dniem 1 stycznia 2009 r. na skutek nowelizacji przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.).

Do zmieniających się realiów życia wojskowego musiały się dostosować wojskowe jednostki organizacyjne prokuratury oraz pełniący w nich służbę wojskową i zatrudnieni – prokuratorzy wojskowi i urzędnicy. W następstwie dogłębnej analizy, w szczególności ilości spraw karnych prowadzonych lub nadzorowanych przez prokuratorów wojskowych oraz ich umiejscowienia na obszarze kraju, kierownictwo Naczelnej Prokuratury Wojskowej wystąpiło do ministra obrony narodowej z propozycją zredukowania liczby wojskowych prokuratorów garnizonowych. Pierwszym krokiem w tym kierunku było zniesienie z dniem 1 stycznia 2010 r. wojskowych prokuratorów garnizonowych w Łodzi i Koszalinie, jednak postę-

pujący w dalszym ciągu spadek ilości spraw karnych prowadzonych lub nadzorowanych przez prokuratorów wojskowych spowodował konieczność dokonania dalszej redukcji liczby prokuratorów wojskowych i jednostek organizacyjnych prokuratury. Istotne znaczenie posiadała w tej kwestii również opinia ministra sprawiedliwości zawarta w ocenie sprawozdań rocznych prokuratora generalnego, wskazująca na potrzebę pilnego dostosowania (zmniejszenia) struktury prokuratury wojskowej i liczby prokuratorów wojskowych do ilości prowadzonych i nadzorowanych przez nich spraw karnych.

W związku z powyższym na podstawie rozporządzenia ministra obrony narodowej z dnia 10 grudnia 2012 r. w sprawie zniesienia Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Bydgoszczy, Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Elblągu i Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Zielonej Górze oraz zmiany rozporządzenia w sprawie utworzenia oraz ustalenia siedzib i terytorialnego zakresu działania wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. z 2013 r. poz. 14) przewiduje się zniesienie z dniem 1 kwietnia br. kolejnych wojskowych prokuratorów garnizonowych – w Bydgoszczy, Elblągu i Zielonej Górze. Projekt przedmiotowego rozporządzenia był szeroko uzgadniany zarówno wewnątrz resortu obrony narodowej, jak i w ramach uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych. Za projektem pozytywnie wypowiedzieli się zarówno prokurator generalny, jak i Krajowa Rada Prokuratury.

Odnosząc się bezpośrednio do pytania pani poseł Anny Bańkowskiej dotyczącego losów Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Bydgoszczy, należy przywołać dane statystyczne, z których wynika, że na przestrzeni kolejnych lat następowało zmniejszenie ogólnej liczby spraw prowadzonych lub nadzorowanych przez wojskowe jednostki organizacyjne prokuratury, co odzwierciedla poniższe zestawienie liczbowe:

Lp.	Rok	Ogólna liczba spraw prowadzonych i nadzorowanych przez wojskowe jednostki organizacyjne prokuratury
1.	2008	8517
2.	2009	5936
3.	2010	3448
4.	2011	3560
5.	2012	2898

Znoszona z dniem 1 kwietnia 2013 r. Wojskowa Prokuratura Garnizonowa w Bydgoszczy prowadziła bądź nadzorowała stosunkowo najmniejszą w skali kraju ilość spraw karnych. Dlatego też zdecydowano, że wszystkie sprawy z województwa kujawsko-pomorskiego będące w dotychczasowej właściwości tej prokuratury przejmie do prowadzenia Wojskowa Prokuratura Garnizonowa w Poznaniu. Natomiast fakt zlikwidowania w Garnizonie Bydgoszcz siedziby wojskowego sądu garnizonowego decyzję tę tylko przyspieszył.

Pragnę również poinformować, że Naczelną Prokuratura Wojskowa stoi na stanowisku, iż w sytuacji wzrostu stanu przestępczości w wojsku i w razie potrzeby będzie można doprowadzić do utworzenia w Garnizonie Bydgoszcz ośrodka zamiejscowego jednej z wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury. Decydować jednak o tym będzie przede wszystkim ilość spraw karnych z obszaru przedmiotowego województwa.

Reasumując, w chwili obecnej brak jest obiektywnych przesłanek do wzruszenia decyzji ministra obrony narodowej, co do zniesienia Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Bydgoszczy.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pani Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Balta**

**w sprawie przedsiębiorstwa
Best Works sp. z o.o. (3538)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na zapytanie pana posła Marka Balta z dnia 20 lutego 2013 r. (znak: SPS-024-3538/13) w sprawie wstrzymania wypłaty pomocy w formie dofinansowania do wynagrodzenia pracowników niepełnosprawnych przedsiębiorstwu Best Work sp. z o.o. Zakład Pracy Chronionej z siedzibą w Częstochowie, uprzejmie wyjaśniam, że postępowanie Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych jest efektem kontroli wszczętej m.in. w związku z poprzednią interpelacją pana posła z dnia 12 grudnia 2012 r. (znak: SPS-023-12899/13) dotyczącą prawdopodobnych nieprawidłowości w tym przedsiębiorstwie.

Ponadto do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej docierały i docierają również skargi pracowników, którzy nie otrzymują należnego wynagrodzenia, a pracodawca pobiera dofinansowanie do tego niewypłaconego uposażenia. Podkreślenia wymaga, że w obecnym kształcie ta forma pomocy publicznej przysługuje pod warunkiem poniesienia kosztów płacy (w tym wynagrodzenia) w całości i w terminie – pracodawca składając wnioski, oświadcza, że poniósł wszystkie koszty objęte dofinansowaniem z zachowaniem terminów przewidzianych w przepisach prawa. Postępowanie pracodawcy, który oświadcza nieprawdę w ww. zakresie i nienależnie pobiera dofinansowanie,

nosi znamiona przestępstwa, o czym Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON), organ udzielający pomocy publicznej, powiadomił właściwe służby.

Wstrzymanie dofinansowań za okres wskazany w interpelacji, tj. za lipiec, sierpień, wrzesień i październik 2010 r., wynikało z konieczności zbadania sytuacji ekonomicznej pracodawcy wnioskującego o pomoc publiczną. Podkreślenia wymaga, że stosownie do art. 48 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721, z późn. zm.) pomoc ze środków PFRON nie może zostać udzielona lub wypłacona pracodawcy wykonującemu działalność gospodarczą znajdującemu się w trudnej sytuacji ekonomicznej według kryteriów określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej dotyczących udzielania pomocy publicznej.

Wnioskodawca – Best Work sp. z o.o. – wystąpił z wnioskami o wypłatę dofinansowania do wynagrodzeń zatrudnionych osób niepełnosprawnych za miesiące: lipiec, sierpień, wrzesień, październik 2010 r. W formularzu informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc inną niż pomoc de minimis lub pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie dołączonym do wniosku o wypłatę dofinansowania za miesiąc lipiec 2010 r. wnioskodawca oświadczył, iż wysokość niepokrytych strat przewyższa 50% wysokości kapitału zarejestrowanego (suma wysokości kapitałów: zakładowego, zapasowego, rezerwowego oraz kapitału z aktualizacji wyceny), w tym wysokość straty w ciągu ostatnich 12 miesięcy przewyższa 25% wysokości tego kapitału, a także że zwiększa się suma jego zadłużenia oraz zaistniały inne okoliczności wskazujące na trudności w zakresie płynności finansowej – pogorszenie płynności spowodowane wzrostem zobowiązań i (pasywów) do należności krótkoterminowych (aktywów).

W związku z tym, że z ww. oświadczenia wynikało, że spółka znajduje się w trudnej sytuacji ekonomicznej, PFRON musiał przeprowadzić postępowanie administracyjne mające na celu ustalenie sytuacji ekonomicznej wnioskodawcy.

W toku przeprowadzonego postępowania administracyjnego ustalono, że wnioskodawca znajduje się w trudnej sytuacji ekonomicznej, w związku z czym pomoc publiczna w postaci dofinansowania do wynagrodzeń zatrudnionych osób niepełnosprawnych za miesiące: lipiec, sierpień, wrzesień, październik 2010 r. nie mogła zostać wypłacona.

Prezes zarządu PFRON wydał w powyższej kwestii następujące rozstrzygnięcia: decyzję, znak: WDR/35213w/KPI/2010/DEC, z dnia 14 września 2010 r. o odmowie wypłaty dofinansowania za miesiące lipiec i sierpień 2010 r., decyzję, znak: WDR/824w/DDK/ 2011/DEC, z dnia 12 stycznia 2011 r. o odmowie wypłaty dofinansowania za miesiąc wrzesień 2010 r. oraz decyzję (znak: WDR/3808w/DDK/2011/DEC z dnia 2 lutego

2011 r.) o odmowie wypłaty dofinansowania za miesiąc październik 2010 r.

Nadmienić należy również, że PFRON bada sytuację ekonomiczną wnioskodawcy na dzień złożenia przez niego wniosku o udzielenie pomocy – wskazuje na to przepis art. 37 ust. 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, zgodnie z którym podmiot ubiegający się o pomoc publiczną jest zobowiązany do przedstawienia podmiotowi udzielającemu pomocy, wraz z wnioskiem, informacji dotyczących wnioskodawcy i prowadzonej przez niego działalności oraz informacji o otrzymanej pomocy publicznej, zawierających w szczególności wskazanie dnia i podstawy prawnej jej udzielenia. Poprawa sytuacji ekonomicznej strony po dniu złożenia wniosku nie ma wpływu na dokonane rozstrzygnięcie. Powyższą sytuację w wyroku z dnia 14 października 2011 r. (sygn. akt V SA/Wa 1287/11) potwierdza Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie: „sytuacja ekonomiczna Spółki powinna być oceniana na dzień złożenia wniosku”.

Należy podkreślić, że PFRON, badając sytuację ekonomiczną wnioskodawców, wykorzystuje informacje dostarczone przez inne instytucje, up. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, urząd skarbowy, Krajowy Rejestr Długów, banki i firmy leasingowe, a także Państwową Inspekcję Pracy. Dane uzyskane z tych instytucji mają dla PFRON duże znaczenie w ustaleniu sytuacji ekonomicznej wnioskodawców, świadczą bowiem o ich zdolności regulowania zobowiązań publicznoprawnych.

Z informacji uzyskanych z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wynikało, że spółka na dzień wystąpienia z wnioskami o dofinansowanie do wynagrodzeń zatrudnionych osób niepełnosprawnych za miesiące: lipiec, sierpień, wrzesień, październik 2010 r. posiadała zaległości w płatnościach składek. Na dzień 2 sierpnia 2010 r. zaległości wynosiły 963 788,93 zł, na dzień 2 września 2010 r. – 596 730,16 zł, na dzień 5 października 2010 r. – 686 891,20 zł, na dzień 10 listopada 2010 r. – 1 176 241,48 zł.

Obecnie, po ponownej analizie wyjaśnień i dokumentacji przedstawionych przez stronę odnośnie do sytuacji ekonomicznej spółki na dzień złożenia wniosków o dofinansowanie za miesiące: wrzesień i październik 2010 r., prezes Zarządu PFRON wydał w dniu 13 lutego 2013 r. decyzję, znak: WDR/503/S389w/TW/2013/DEC, w której odmówił wypłaty dofinansowania za miesiące: wrzesień i październik 2010 r. z uwagi na trudną sytuację ekonomiczną spółki w momencie wystąpienia z wnioskami o dofinansowanie za ww. miesiące w myśl przesłanek określonych w pkt 10 lit. c wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz. Urz. UE C 244 z 1.10.2004 r.). Strona w dniu 5 marca 2013 r. wniosła za pośrednictwem PFRON odwołanie od ww. decyzji. Niniejsze odwołanie zostanie przekazane do ministra pracy i polityki społecznej.

Odnośnie do dofinansowania za miesiące: lipiec i sierpień 2010 r. również po ponownej analizie wyjaś-

nień i dokumentacji przedstawionych przez stronę w zakresie sytuacji ekonomicznej spółki na dzień złożenia wniosków Wn-D za miesiące: lipiec i sierpień 2010 r. przygotowano projekt decyzji o odmowie wypłaty dofinansowania za ww. miesiące z uwagi na trudną sytuację ekonomiczną spółki w momencie wystąpienia z wnioskami o dofinansowanie za miesiące: lipiec i sierpień 2010 r. w myśl przesłanek określonych w pkt 10 lit. c i pkt 11 wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw.

Ponadto kontrole Państwowej Inspekcji Pracy, również wszczęte na skutek interpelacji pana posła z dnia 12 grudnia 2012 r., potwierdziły sygnalizowane przez pana posła nieprawidłowości dotyczące higieny pracy w zakresie zapewnienia pracownikom wymaganej temperatury powietrza na stanowiskach pracy oraz odpowiedniego ich wyposażenia. Ponadto w zakresie nieprawidłowości związanych z wypłatą świadczeń pieniężnych ze stosunku pracy inspektorzy pracy w roku 2011 skierowali do pracodawcy jeden nakaz płatniczy z jedną decyzją i ukarali 4 mandatami karnymi na łączną kwotę grzywny w wysokości 5600 zł. Natomiast w roku 2012 do pracodawcy skierowano 5 nakazów płatniczych z 7 decyzjami. Na pracodawcę nałożono 5 mandatów karnych na łączną kwotę 12 200 zł.

W wyniku kontroli zakończonej 17 grudnia 2012 r. inspektor pracy nakazem z 19 grudnia 2012 r. zobowiązał pracodawcę do wypłacenia 198 pracownikom zaległego wynagrodzenia za październik 2012 r. w kwocie 262 519,87 zł netto oraz wypłacenia 172 pracownikom zaległego wynagrodzenia za listopad 2012 r. w kwocie 232 720,95 zł netto. Ponadto nałożył na prezesa zarządu spółki mandat karny w kwocie 2800 zł, biorąc pod uwagę wyczerpanie dyspozycji art. 96 § 1b Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Podsumowując, pragnę poinformować, że w trakcie obecnej kontroli w styczniu 2013 r. stwierdzono, że powyższy nakaz nie został zrealizowany w całości. Pracodawca wypłacił jedynie wynagrodzenie za październik 2012 r., natomiast wynagrodzenia za listopad i grudzień 2012 r. nie zostały wypłacone w całości. Tak jak poprzednio, na pracodawcę nałożono mandat karny w wysokości 2900 zł.

Podkreślenia wymaga, że opisane powyżej działania organów administracji wynikają z nałożonego na ten organ obowiązku stania na straży przestrzegania przepisów prawa.

Z tego względu konieczne było wszczęcie stosownych postępowań, które prowadzone są w możliwie najszybszy i najmniej dolegliwy dla pracodawcy sposób, z troską o utrzymanie miejsc pracy pracowników niepełnosprawnych.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Anny Bańkowskiej**

**w sprawie dalszych losów
Nauczycielskiego Kolegium Języków Obcych
w Bydgoszczy (3543)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Anny Bańkowskiej z dnia 14 lutego 2013 r. przekazane przy piśmie, nr SPS-024-3543/13, dotyczące dalszych losów Nauczycielskiego Kolegium Języków Obcych w Bydgoszczy uprzejmie informuję, że zakłady kształcenia nauczycieli mogą być likwidowane na zasadach określonych w ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Samorząd województwa kujawsko-pomorskiego jako organ prowadzący i finansujący bydgoskie kolegium nie ma obowiązku informować ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego o podjętej decyzji dotyczącej likwidacji jednostki.

Uprzejmie wyjaśniam, że regulacje zawarte w ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 r. poz. 572, z późn. zm.) przewidują włączenie kolegium do szkoły wyższej w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego jako rozwiązanie szczególne. Decyzja o skorzystaniu z takiej możliwości należy do organu prowadzącego kolegium.

Pragnę podkreślić, że zgodnie z art. 261a ust. 1 pkt 2 Prawa o szkolnictwie wyższym podjęcie przez ministra nauki i szkolnictwa wyższego działań w sprawie włączenia danego kolegium do uczelni publicznej jest możliwe dopiero po złożeniu wniosku przez marszałka województwa i po uzyskaniu zgody senatu zainteresowanej uczelni. Wniosek marszałka, poparty uchwałą sejmiku województwa, musi zawierać przede wszystkim tekst porozumienia zawartego przez jednostkę samorządu terytorialnego i uczelnię dotyczącego przekazania uczelni środków finansowych w formie dotacji celowej, a także warunki ewentualnego przekazania uczelni składników majątku jednostki, co umożliwiłoby prowadzenie kształcenia w dotychczasowej siedzibie kolegium. Strony porozumienia muszą także ustalić sposób przejęcia pracowników. Projekt rozporządzenia w sprawie włączenia kolegium do uczelni publicznej może być przygotowany dopiero po spełnieniu powyższych warunków formalnych. Projekt taki poddany byłby, zgodnie z procedurą legislacyjną, uzgodnieniom międzyresortowym i konsultacjom społecznym. Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego wynika, że władze Uniwersytetu Technologiczno-Przyrodniczego im. Jana i Jędrzeja Śniadeckich wyrażały zainteresowanie włączeniem Nauczycielskiego Kolegium Języków Obcych w Bydgoszczy do uczelni.

cielskiego Kolegium Języków Obcych w Bydgoszczy do uczelni.

Odpowiadając na pytanie dotyczące wydania zgody na połączenie Nauczycielskiego Kolegium Języków Obcych w Bydgoszczy z Uniwersytetem Technologiczno-Przyrodniczym im. Jana i Jędrzeja Śniadeckich, wyjaśniam, że bez wniosku marszałka województwa kujawsko-pomorskiego w tej sprawie przystąpienie do prac nad rozporządzeniem nie jest możliwe. W przypadku decyzji samorządu o likwidacji jednostki nie ma podstaw do wszczynania jakichkolwiek działań na podstawie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Maria Orłowska

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie zmiany zasad przydziału unijnych
i budżetowych środków pomocowych
kierowanych w ramach działania:
Zwiększenie wartości dodanej
podstawowej produkcji rolnej i leśnej
objętego Programem Rozwoju
Obszarów Wiejskich (3602)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pismo z dnia 6 marca 2013 r., znak: SPS-024-3602/13, w sprawie zapytania posła Wiesława Janczyka dotyczącego zmiany zasad naboru wniosków o przyznanie pomocy w ramach działania 123: Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej w PROW na lata 2007–2013, uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

Według zapisów PROW na lata 2007–2013 nabory wniosków w ramach działania 123 powinny mieć charakter dwuetapowy, tj. w pierwszym etapie wnioski przyjmowane są od grup producentów rolnych, wstępnie uznanych grup oraz uznanych organizacji producentów owoców i warzyw, a także podmiotów skonsolidowanych w zakresie przetwórstwa i wprowadzania do obrotu produktów rolnych. W drugiej kolejności wnioski przyjmowane są od pozostałych dopuszczonych przepisami prawa podmiotów. Zasady te zostały przeniesione do przepisów rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z 17 października 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej objętego Programem Rozwoju

Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 200, poz. 1444, z późn. zm.).

Wprowadzenie takiego rozwiązania wynika z potrzeby wsparcia powyżej wskazanych podmiotów, co ma związek z sytuacją rynkową, która wymaga dostaw produktów najwyższej jakości, a także sprawnego działania w zakresie marketingu, handlu krajowego i zagranicznego oraz dalszego obniżania kosztów produkcji. Dlatego kluczowe znaczenie dla poprawy międzynarodowej konkurencyjności sektorów przetwórstwa powinny mieć procesy związane z jego koncentracją i dalszą restrukturyzacją. Należy zaznaczyć, iż w obecnych okolicznościach małe zakłady są mniej konkurencyjne, chociażby z uwagi na brak efektów skali i niską efektywność działania. Dlatego wprowadzona preferencja dla podmiotów skonsolidowanych, tj. rozwijających swój potencjał, pozwala realizować wspólne przedsięwzięcia, przede wszystkim małym i średnim przedsiębiorstwom, umożliwiając tym samym konkurowanie z silniejszymi podmiotami na rynku krajowym i międzynarodowym.

W trakcie wdrażania przedmiotowego działania zdecydowano również o wprowadzeniu preferencji dla grup producenckich w zakresie pierwszeństwa składania wniosków o przyznanie pomocy. Zmiana w tym zakresie miała na celu m.in. zachęcenie rolników do tworzenia nowych grup producentów, do zwiększania liczebności członków w ramach grup już istniejących, a także powstrzymanie rolników przed likwidowaniem grup. Pomoc dla grup w ramach działania: Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej przyczynia się w ten sposób do rozbudowy potencjału już istniejących grup, co stwarza szansę na poprawę konkurencyjności gospodarstw rolnych wchodzących w skład grupy. Wskazane powyżej przepisy określające preferencyjne warunki pomocy dla grup były niezbędne w kontekście faktu, iż podejmowane działania pomocowe skierowane do grup producentów rolnych, które miały stymulować powstawanie grup w Polsce, nie przynosiły w pełni oczekiwanych rezultatów.

Funkcjonowanie grup producentów rolnych, a także wstępnie uznanych grup oraz uznanych organizacji owoców i warzyw ma z założenia prowadzić do kumulacji produkcji rolnej i stworzenia relatywnie dużych partii jednorodnych produktów. Takie podejście ma zapewnić budowę silnej pozycji grup, skracając jednocześnie łańcuch dostaw do odbiorcy finalnego poprzez eliminację pośredników.

Należy również podkreślić, iż znaczące wsparcie finansowe dla różnego typu zakładów przetwórstwa owoców i warzyw, niebędących grupami producentów, udzielane jest od początku funkcjonowania programów pomocowych w Polsce, co w dużym stopniu przyczyniło się do dynamicznego rozwoju tej branży. Ponadto zostały one również włączone do wsparcia na preferencyjnych zasadach w ramach pomocy na rzecz konsolidacji przetwórstwa i wprowadzania do obrotu produktów rolnych, które jest realizowane w ramach Działania 123: Zwiększanie wartości do-

danej podstawowej produkcji rolnej i leśnej w PROW na lata 2007–2013. Odnosząc się więc do uwagi o pozabawienie spółdzielni ogrodniczych możliwości korzystania ze wsparcia w ramach obecnego naboru wniosków, uprzejmie informuję, iż obowiązujące przepisy w żaden sposób nie wykluczają spółdzielni z możliwości uzyskania pomocy. Natomiast warunkiem uzyskania szczególnej preferencji jest realizacja operacji przez podmiot, który dokonał uprzednio połączenia (konsolidacji). Do chwili obecnej nie odnotowano również sytuacji, w której podmioty uprawnione do uzyskania wsparcia w ramach działania 123 złożyły do ARiMR wnioski, a nie otrzymały dofinansowania.

Wobec powyższego pragnę poinformować, iż dotychczasowe rozwiązania w zakresie preferencji dla grup producentów rolnych oraz podmiotów skonsolidowanych będą kontynuowane w ramach naboru dla działania 123 w 2013 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zofia Szalczyk

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Arkita
oraz grupy posłów**

**w sprawie przyczyn nadpodaży i spadku cen
na rynku odnawialnych źródeł energii,
tzw. zielonych certyfikatów (3607)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z zapytaniem pana posła Tadeusza Arkita oraz grupy posłów z dnia 21 lutego 2013 r. w sprawie przyczyn nadpodaży i spadku cen na rynku odnawialnych źródeł energii tzw. „zielonych certyfikatów” (wystąpienie marszałka Sejmu RP z dnia 6 marca 2013 r.), znak: SPS-024-3607/13, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień do podniesionych kwestii.

Występowanie nadwyżki ilości „zielonych certyfikatów” wynika przede wszystkim z szybszego niż zakładano w „Krajowym planie działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych” tempa rozwoju odnawialnych źródeł energii w Polsce. Technologią, która w największym stopniu przyczyniła się do wystąpienia nadpodaży jest technologia spalania wielopaliwowego, która w ostatnich latach zanotowała najwyższy wzrost, co związane jest niskimi nakładami niezbędnymi do uruchomienia tego typu produkcji oraz z wysokimi przychodami uzyskiwanymi z tego tytułu. Technologią, która w ostatnich dwóch latach miała również istotny wpływ na duży wzrost wolumenu świadectw pochodzenia na rynku, jest

energetyka wiatrowa, której moc zainstalowana zwiększyła się w 2012 r. o 880 MW.

Kolejną niekorzystną sytuacją wpływającą na rynek „zielonych certyfikatów” jest wypełnianie obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia prezesowi URE świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii przez podmioty do tego zobligowane poprzez uiszczanie opłaty zastępczej, nawet w sytuacji, gdy cena świadectw pochodzenia jest znacząco niższa niż wysokość opłaty zastępczej. Powyższe powoduje dodatkowe kumulowanie świadectw pochodzenia oraz pogłębia spadek ich cen.

Powyższa sytuacja przyczyniła się do dynamicznego spadku wartości świadectw pochodzenia na Towarowej Giełdzie Energii SA. Pierwsze spadki zanotowano już w styczniu 2012 r., niemniej jednak nie były one znaczące (spadek o około 1–4 zł miesięcznie). Sytuacja zmieniła się w czerwcu 2012 r., kiedy nastąpiła wyraźna zniżka wartości „zielonych certyfikatów” (spadek od kilku do kilkunastu złotych miesięcznie). Prawdziwe załamanie nastąpiło w grudniu 2012 r. kiedy to wystąpił dalszy spadek ceny o około 40 zł, a średnioważona cena świadectw pochodzenia wyniosła 185,44 zł.

Mając na uwadze powyższe, należy zauważyć, iż średnioważona cena świadectw pochodzenia w okresie styczeń–grudzień 2012 r. obniżyła się o 98,07 zł, czyli o blisko 35%. Ponadto analiza wolumenu sprzedaży świadectw pochodzenia wskazuje, iż największy obrót wystąpił na początku 2012 r., natomiast w połowie roku wystąpiło załamanie, co wynikało z dużego spadku cen i prawdopodobnego przesunięcia obrotu „zielonymi certyfikatami na sesje pozagiełdowe. Ostatnie miesiące 2012 r. charakteryzowały się niższym obrotem w porównaniu do roku 2011, pomimo blisko 30% wzrostu produkcji energii elektrycznej z OZE w przedmiotowym okresie. Dodatkowo wymaga zaznaczenia to, iż pomimo wzrostu obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia prezesowi URE świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii z 10,4% w 2012 r. do poziomu 12% w 2013 r. nie przyniósł jak dotąd wzrostu wartości „zielonych certyfikatów”.

Obserwowana w styczniu 2013 r. sytuacja na rynku świadectw pochodzenia wskazuje bowiem w dalszym ciągu tendencję do obniżki wartości „zielonych certyfikatów” (średnioważona cena świadectw pochodzenia (PMOZE_A) na TGE SA w styczniu kształtowała się na poziomie 172,77 zł). Ponadto obserwacja sesji na TGE SA wskazuje, iż od połowy stycznia 2013 r. następuje dynamiczny (kilkuzłotowy) spadek wartości świadectw pochodzenia na każdej sesji (w dniu 14 lutego ich średnia cena ważona wolumenem ze wszystkich transakcji na sesji giełdowej wyniosła 100,48 zł). Dopiero druga połowa lutego przyniosła zahamowanie szybkich spadków wartości świadectw pochodzenia – w dniu 19 lutego ich średnia cena ważona wolumenem ze wszystkich transakcji na sesji giełdowej wyniosła 100,77 zł, co oznacza

wzrost wartości o 0,29 zł względem poprzedniej sesji. Interesująca okazała się sesja w dniu 28 lutego, kiedy średnia cena ważona wolumenem ze wszystkich transakcji na sesji giełdowej wyniosła 156,10 zł, co oznacza wzrost wartości o 55,33 zł. Tak istotne odbicie mogło być jednak spowodowane licznymi informacjami pojawiającymi się w mediach na temat przygotowywanych przez Ministerstwo Gospodarki rozwiązań, których celem jest ograniczenie występującej nadwyżki świadectw pochodzenia.

Podobna sytuacja w zakresie ceny świadectw pochodzenia wystąpiła w kontraktach bilateralnych. Pierwsze spadki zanotowano również w styczniu 2012 r., niemniej jednak nie były one znaczące (spadek o około 1–8 zł miesięcznie). Niewielkie odbicie (wzrost cen) nastąpiło w maju i czerwcu (wzrost do 263,23 zł w czerwcu 2012 r.). W kolejnym okresie, aż do grudnia 2012 r., występowały niewielkie wahania cen. Dopiero w grudniu nastąpił znaczny spadek wartości świadectw pochodzenia (o blisko 30 zł) do wartości 223,81 zł.

W opinii Ministerstwa Gospodarki występuje kilka możliwych kierunków i sposobów likwidacji nadpodaży świadectw pochodzenia:

1. Zmiana wysokości obowiązku zawarta w rozporządzeniu ministra gospodarki z dnia 18 października 2012 r.

Wady rozwiązania: Zmiana rozporządzenia wymagać będzie notyfikacji KE, co wydłuży całą procedurę zmiany przepisów (możliwa data wejścia w życie – styczeń 2014 r.). Dodatkowo powyższe działanie może przyczynić się do istotnego wzrostu ceny energii elektrycznej dla odbiorców końcowych. Ponadto wzrost obowiązku może przyczynić się jedynie do krótkoterminowej likwidacji nadpodaży. Powyższe wynika z faktu, iż duże jednostki zawodowe wytwarzające energię w technologii spalania wielopaliwowego mogą szybko zwiększyć produkcję energii elektrycznej z OZE, wypychając z rynku świadectw pochodzenia małych producentów OZE (podobna sytuacja obserwowana jest w chwili obecnej).

2. Wprowadzenie zmian do ustawy Prawo energetyczne.

Jednym z alternatywnych rozwiązań wobec zmiany wysokości obowiązku jest wprowadzenie szeregu zmian do ustawy Prawo energetyczne, które pozwolą na zmniejszenie podaży świadectw pochodzenia.

W związku z tym rozważane są następujące rozwiązania:

- ograniczenie ilości świadectw pochodzenia wydawanych za energię elektryczną wytworzoną w technologii spalania wielopaliwowego,

- likwidacja wsparcia dla elektrowni wodnych o mocy pow. 0,3 MW,

- ograniczenie ilości świadectw pochodzenia wydawanych za energię elektryczną wytworzoną w energetyce wiatrowej,

- wprowadzenie konieczności umorzenia świadectw pochodzenia w terminie 24 miesięcy od ich wystawienia w przypadku nowych instalacji oraz

w terminie 24 miesięcy od wejścia w życie przepisów w przypadku już wydanych „zielonych certyfikatów”,

— wprowadzenie braku możliwości wypełniania obowiązku poprzez uiszczanie opłaty zastępczej w sytuacji, gdy cena świadectw pochodzenia na TGE SA znajduje się poniżej 75% wartości opłaty zastępczej,

— wprowadzenie obowiązkowej sprzedaży świadectw pochodzenia poprzez Towarową Giełdę Energii dla nowych instalacji OZE (do rozstrzygnięcia pozostaje procentowa wysokość przedmiotowego obowiązku).

Zalety rozwiązania: Realizacja powyższych propozycji pozwoli na zdjęcie z rynku świadectw pochodzenia wolumenu o wartości około 4–5 TWh, co powinno przyczynić się do powrotu cen zbliżonych do wysokości opłaty zastępczej. Dodatkowo wprowadzenie ostatniej z propozycji pozwoli na uniknięcie obserwowanej dziś sytuacji polegającej na tym, iż przedsiębiorstwa zobowiązane do realizacji obowiązku płacą opłatę zastępczą do NFOŚiGW pomimo, iż występuje nadwyżka „zielonych certyfikatów”, a ich cena jest dużo niższa niż wartość opłaty zastępczej. Powyższa sytuacja powoduje dodatkowe kumulowanie świadectw pochodzenia oraz pogłębia spadek ich cen.

Dodatkowo wprowadzenie terminu, w jakim świadectwo pochodzenia musi zostać umorzone, uniemożliwi magazynowanie „zielonych certyfikatów”, co ma obecnie miejsce. Powyższe magazynowanie wprowadza zagrożenie wystąpienia nadpodaży w momencie jednorazowego wprowadzenia na rynek dużej ilości tak zgromadzonych świadectw pochodzenia. Ponadto wprowadzenie obowiązkowej sprzedaży świadectw pochodzenia poprzez Towarową Giełdę Energii dla nowych instalacji OZE pozwoli na zmniejszenie dużych różnic występujących w cenach świadectw pochodzenia będących w obrocie giełdowym (TGE SA) oraz w obrocie pozasesyjnym (handlu bilateralnym). Wprowadzenie przedmiotowych rozwiązań poprzez nowelizację ustawy Prawo energetyczne wydaje się być szybszym i bardziej kompleksowym (długoterminowym) rozwiązaniem zaistniałego problemu niż propozycja zawarta w pkt 1.

Wyżej wymienione rozwiązania stanowią wstępną propozycję do rozważenia i przeanalizowania pod kątem ich skuteczności. Dodatkowo uprzejmie informuję, iż w chwili obecnej Ministerstwo Gospodarki nie posiada zarówno informacji na temat przyczyn realizacji nałożonego na przedsiębiorstwa energetyczne obowiązku poprzez wnoszenie opłaty zastępczej w sytuacji nadpodaży tzw. „zielonych certyfikatów”, jak również listy podmiotów, które tak postępują.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wystarczającą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniu pana posła Tadeusza Arkita oraz grupy posłów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jerzy Witold Pietrewicz

Warszawa, dnia 18 marca 2013 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Borysa Budki

w sprawie stosowania niektórych przepisów
ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (3611)

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na zapytanie pana posła Borysa Budki nr SPS-024-3611/13 w sprawie stosowania niektórych przepisów ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Ad 1. Stosownie do art. 8³ ust. 7 w zw. z ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116, z późn. zm.), dalej zwanej u.s.m., walne zgromadzenie może podejmować uchwały jedynie w sprawach objętych porządkiem obrad podanym do wiadomości członków w terminach i w sposób określony w ustawie.

Spółdzielnia ma obowiązek zawiadomić wszystkich członków na piśmie co najmniej 21 dni przed terminem posiedzenia walnego zgromadzenia lub jego pierwszej części o czasie, miejscu i porządku obrad walnego zgromadzenia lub jego części. Zawiadomienie powinno zawierać czas, miejsce, porządek obrad oraz informację o miejscu wyłożenia wszystkich sprawozdań i projektów uchwał, które będą przedmiotem obrad, oraz informację o prawie członka do zapoznania się z tymi dokumentami.

Wskazane wyżej przepisy nie zawierają ograniczenia przewidującego brak możliwości podjęcia przez walne zgromadzenie uchwały o zmianie kolejności omawiania spraw objętych porządkiem obrad lub uznającego taką uchwałę za nieważną.

Wobec powyższego wyrażam pogląd, że dopuszczalne jest podjęcie przez walne zgromadzenie uchwały o zmianie kolejności omawianych spraw, jeżeli sprawy te zostały objęte porządkiem obrad podanym do wiadomości członków w terminach i w sposób określony w ww. przepisach.

Ad 2. Możliwość ingerencji zarządu spółdzielni w projekty uchwał zgłoszonych przez członków została przez ustawodawcę określona w art. 8³ ust. 13 u.s.m. Na mocy tego przepisu zarząd może ingerować w te projekty, ale tylko w zakresie przygotowania ich pod względem formalnym. Na mocy tego przepisu na zarządzie spoczywa również obowiązek przedłożenia przygotowanych w ten sposób projektów uchwał zgłoszonych przez członków pod głosowanie na walnym zgromadzeniu.

Wobec powyższego nieumieszczenie w porządku obrad walnego zgromadzenia projektu uchwały spełniającej wymogi ustawowe określone w ust. 11 art. 8³ u.s.m., tj. zgłoszonej przez członków w terminie do 15 dni przed dniem posiedzenia walnego zgromadzenia lub jego pierwszej części i popartej przez co najmniej 10 członków, w tym uchwały w sprawie odwołania członków organów spółdzielni, do których od-

wołania uprawnione jest walne zgromadzenie, jest niezgodne, moim zdaniem, z art. 8³ ust. 13 u.s.m. Dotyczy to również projektu uchwały w sprawie odwołania członków organów spółdzielni.

Ad 3. Przepisy u.s.m. nie zezwalają na traktowanie zgłaszanych przez członków projektów uchwał objętych porządkiem obrad walnego zgromadzenia, np. przy ustalaniu kworum, przy ich podejmowaniu w sposób odmienny od projektów uchwał zgłaszanych przez pozostałe podmioty uprawnione, tj. zarząd i radę nadzorczą. Nie zawierają również upoważnienia do zamieszczenia w statucie regulacji różnicującej tryb postępowania przy podejmowaniu uchwał w zależności od podmiotu zgłaszającego projekt uchwały. Zamieszczenie tego rodzaju regulacji byłoby w istocie, moim zdaniem, formą dyskryminacji projektów uchwał zgłaszanych przez członków.

Ad 4. Na mocy art. 36 § 7 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848, ze zm.) członek ma prawo korzystania na własny koszt z pomocy prawnej lub pomocy eksperta, z tym że osoba, z której pomocy korzysta członek, nie jest uprawniona do zabierania głosu.

Jednoznaczna treść ww. przepisu zapobiega możliwości wyłączenia takiego uprawnienia członków spółdzielni przez postanowienia statutu.

Wszelkie ewentualne ograniczenia dotyczące korzystania przez członka z pomocy prawnej lub pomocy eksperta, zamieszczone w uchwale walnego zgromadzenia dotyczącej zmiany treści statutu, podlegałyby, moim zdaniem, tak jak pozostałe postanowienia tej uchwały, ocenie sądu rejestrowego pod względem zgodności z przepisami prawa – w tym wypadku art. 36 § 7 Prawa spółdzielczego. Od orzeczenia sądu zależałby ich dalszy byt prawny.

Mając jednakże na uwadze ciążącą na zarządzie konieczność zapewnienia pod obrady walnego zgromadzenia odpowiednio dużego pomieszczenia, uzasadnione byłoby, moim zdaniem, w zależności od rzeczywistych potrzeb danej spółdzielni, rozważenie nałożenia na członków obowiązku odpowiednio wcześniejszego powiadomienia spółdzielni o chęci skorzystania z pomocy, o której mowa w ww. przepisie. O prawnej dopuszczalności zamieszczenia tego rodzaju regulacji w statucie również decydowałby sąd rejestrowy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że przedstawione wyżej stanowisko nie ma mocy wiążącej dla podmiotów stosujących prawo, a wyrażone w nim opinie są jedynie wyrazem poglądów ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej na dany temat. Do dokonywania wykładni przepisów prawa, jak również skutecznego rozstrzygnięcia sporów zaistniałych na tle spraw przedstawionych w interpelacji pana posła uprawnione są sądy powszechne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marcina Świąćickiego**

**w sprawie projektu ustawy o ochronie
praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy
i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie
niektórych innych ustaw (3620)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 6 marca 2013 r., znak: SPS-024-3620/13, zapytanie pana posła Marcina Świąćickiego z dnia 21 lutego 2013 r. w sprawie projektu ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie niektórych innych ustaw, przy zachowaniu kolejności postawionych pytań, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. Kiedy ministerstwo planuje przedstawić pierwszą wersję projektu ustawy?

Projekt założeń projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie niektórych innych ustaw uzgodniony międzyresortowo, zgodnie z wewnętrznym harmonogramem prac przygotowanym na potrzeby ministerstwa, w dniu 5 października 2012 r. został skierowany pod obrady stałego komitetu Rady Ministrów i do chwili obecnej oczekuje na rozpatrzenie.

W związku z powyższym termin realizacji kolejnych etapów procesu legislacyjnego nie jest możliwy do określenia.

2. Czy ministerstwo planuje skierowanie projektu do konsultacji społecznych?

Projekt założeń został poddany bardzo szerokiej procedurze konsultacji społecznych.

W ramach prac nad projektem zmian legislacyjnych dotyczących ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.) wstępne propozycje nowych rozwiązań prawnych były przedmiotem dyskusji podczas zorganizowanej w ministerstwie konferencji z udziałem przedstawicieli środowisk samorządowych, która odbyła się w dniu 30 stycznia 2012 r.

Propozycje oczekiwanych przez samorządy zmian legislacyjnych dotyczących mieszkaniowego zasobu gminy były również zgłaszane w ramach przeprowadzonego w 53 gminach w miesiącach marzec–kwiecień 2012 r. badania ankietowego dotyczącego m.in. zarządzania gminnym zasobem mieszkaniowym i zapotrzebowania na mieszkania komunalne.

Opracowany następnie projekt założeń w ramach konsultacji społecznych został udostępniony na stronie BIP ministerstwa oraz przekazany w dniu 2 maja 2012 r. kilkudziesięciu organizacjom zrzeszającym

m.in. lokatorów, właścicieli, zarządców nieruchomości i samorządy.

W czerwcu ub.r. z udziałem przedstawicieli wymienionych organizacji odbyła się konferencja kończąca etap konsultacji społecznych. Natomiast w lipcu ub.r. odbyła się konferencja z przedstawicielami samorządu terytorialnego, na której zaprezentowano wyniki przeprowadzonego badania ankietowego.

Ponadto w dniu 17 września 2012 r. projekt założeń został uzgodniony z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Po opracowaniu projektu ustawy zostanie rozważone ponowne przeprowadzenie procedury konsultacji społecznych.

3. Kiedy ministerstwo przewiduje ostateczne zakończenie prac nad przedmiotowym projektem ustawy?

Na tym etapie bardzo trudno oszacować termin zakończenia prac legislacyjnych, który będzie zależał nie tylko od strony rządowej, lecz i parlamentarnej oraz podpisu prezydenta RP. Ponadto projekt założeń

przewiduje roczne *vacatio legis* na wejście zmian w życie (wyjątek stanowiąc będą przepisy dotyczące rozszerzenia najmu okazjonalnego, które wejdą w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy, oraz zasad polityki czynszowej, które z uwagi na specyfikę gospodarki finansowej jednostek samorządu terytorialnego prowadzonej na podstawie corocznego budżetu wejdą w życie z dniem 1 stycznia drugiego roku następującego po roku ogłoszenia ustawy).

Jednocześnie informuję, że informacja o stanie prac nad projektem założeń w biuletynie informacji publicznej ministerstwa została stosownie zaktualizowana.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 20 marca 2013 r.

TŁOCZONO Z POLECENIA MARSZAŁKA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

KANCELARIA SEJMU: redakcja i skład – Sekretariat Posiedzeń Sejmu, druk – Wydawnictwo Sejmowe. Nakład 33 egz.
PL ISSN 0867-2768. Cena 19,80 zł + 5% VAT

